CHU NGỌC
ĐẠO TÌNH
Tiểu thuyết
1
Quang Văn
vh
NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Giới thiệu Đạo Tình

Truyện Đạo Tình có vô ngàn tình tiết gay cấn, ly kỳ và hấp dẫn. Chưa đọc truyện thì đã nghe danh tác phẩm Đạo tình là tiểu thuyết ôn nhất trong các tác phẩm về hắc bang. Đủ để biết sức thành công của truyện.

Nữ chính Ly Tâm một người con gái mạnh mẽ và nghị lực. Mồ côi từ nhỏ, quý trọng mạng sống là lẽ đương nhiên. Diễn biến tâm lý của Ly Tâm rất ổn.Từ lần đầu gặp nhau đến kết hôn sinh con. Cô tài giỏi bản lĩnh nhưng không vạn năng, điển hình là say sóng và không biết bơi.

Nam chính Tề Mặc không lý giải được vì sao người mẫn cảm với phụ nữ như anh lại gần gũi được với Ly Tâm. Nhưng có thể là cái lần định mệnh nhận được chiếc khăn bay trong gió của cô. Ngửi được mùi của nó nhưng không chán ghét. Hoặc sau đó nữa khi cô u mê xem anh làm ghế tựa mà ngồi vào, lại khiến anh không ghét bỏ đẩy ra!!! Nói chung là định mệnh để hai người gặp nhau, bên nhau rồi yêu nhau. Cả hai con người ù lỳ trong tình cảm cũng khéo vừa đủ duyên nợ.

Chương 1: Ăn trộm

Ding dong, ding dong, chuông đồng hồ buổi sáng điểm chín tiếng. Khi tiếng chuông vang lên, tủ kính chống trộm phát ra tiếng động nhẹ, rồi từ từ bị dỡ ra.

Một bàn tay ngọc ngà thò vào bên trong nhấc miếng ngọc đặt trên quầy triển lãm, tiếng nói khe khẽ cất lên: " Có đầu rồng, hoa văn long phượng...quả nhiên là đồ tốt".

"Mấy thứ đó mà trị giá những 30 triệu đô la Mỹ?" Một giọng nói vọng đến từ cửa phòng triển lãm.

Cô gái đứng trước tủ trưng bày miếng ngọc mỉm cười, không quay đầu lại. Cô dùng ngón chỏ và ngón giữa kẹp miếng ngọc ném về nơi phát tiếng nói, rồi từ từ quay người: "Bảo vật của thời Tây Chu, chị thử nói xem?". Cô gái đứng cách đó không xa nhảy lên bắt trọn rồi chăm chú nhìn miếng ngọc trong tay mình.

Cô gái đứng trước tủ trưng bày mặc bộ quần áo trắng nhãn hiệu Etro, trên cổ quàng chiếc khăn lụa màu xanh lá cây cùng nhãn hiệu. Gương mặt cô lộ vẻ điềm đạm, đôi mắt sáng lấp lánh như sao. Nụ cười nhẹ nhàng trên miệng cô mang lại cảm giác tươi mát như ngọn gió xuân. Đồng thời, từ người cô toát ra vẻ tự nhiên, trang nhã, khoan thai, tùy hứng, không bận tâm đến bất cứ điều gì. Khí chất khác người của cô khiến bất cứ ai khi vừa nhìn thấy cô đều dễ dàng bị thu hút bởi vẻ đặc biệt đó mà chưa cần nhìn đến dung mạo cô.

"Vàng còn có giá, ngọc thì vô giá. Thứ đồ chơi này rất đáng tiền, có thể bán tới 100 triệu. Đáng tiếc, rơi vào tay chúng ta nó chỉ đáng giá 30 triệu". Cô gái đứng ở cửa liếc nhìn miếng ngọc đời Chu rồi thuận tay bỏ luôn vào túi.

Cô gái mặc bộ đồ trắng mỉm cười lúc lắc ngón chỏ, gương mặt lộ vẻ nghiêm túc: "Không, không...Gặp phải chúng ta nó chẳng đáng giá

một xu. Gặp đúng người trả cái giá trên trời, nó mới đáng giá như vậy".

Cô gái đứng ở cửa bất giác cười lớn. Họ là đều là Thần thâu (trộm thần), muốn thứ gì thì đi ăn trộm là được, chẳng cần bỏ tiền mua. Bảo vật quý giá đến mấy trong mắt họ cũng không đáng một xu. Bởi vì họ chưa bao giờ dùng tiền để mua chúng.

Cô gái áo trắng liếc nhìn đống bảo vật trưng bày trong triển lãm, nhún vai: "Cũng may là các chị có đạo đức nghề nghiệp, nên các em lần này được an toàn". Quy tắc của cô là không động đến những thứ không nằm trong danh sách, mặc dù chủ nhân của đống bảo vật trưng bày ở đây chưa chắc đã là người tốt, có khi cũng cướp lại ở đâu đó.

Đây là một triển lãm cổ vật nổi tiếng ở New York. Triển lãm trưng bày toàn đồ cổ có giá trị từ khắp các nơi trên thế giới. Nếu tính tổng trị giá số cổ vật này, có thể mua cả một thành phố nhỏ ở Trung Quốc.

Triển lãm lắp đặt thiết bị bảo vệ tiên tiến nhất trên thế giới, chỗ nào cũng có camera giám sát. Tuy nhiên, những người mở triển lãm quên rằng, khoa học kỹ thuật mà họ dựa dẫm chính là điểm yếu dễ bị tấn công nhất.

Cô gái mặc áo trắng rõ ràng là cao thủ trong nghề. Một phút đối với người bình thường có thể quá ngắn, nhưng đối với cô là quá dài, dài đến mức cô cắt kính đoạt lấy bảo vật một cách thong dong.

"Ly Tâm, em chỉ còn mười giây thôi đấy". Cô gái đứng ở cửa giơ tay nhìn đồng đồ, quay sang nhắc nhở Mộc Ly Tâm.

"Tùy Tâm, mười giây là nhiều rồi". Cô gái tên Ly Tâm nở nụ cười lơ đễnh, thong thả đi về phía cửa.

Hai cô gái mặc đồ trắng và bộ đồ đỏ từ từ đi ra cửa lớn như đi dạo phố. Ly Tâm quay đầu nhìn phòng triển lãm im lìm, khóe miệng cô

hơi cong lên. Ly Tâm giơ tay đập vào bức tường cảm ứng ở đại sảnh. Một hồi chuông báo động chói tai vang lên. Ít phút sau, vô số tiếng bước chân chạy rầm rập về phía phòng triển lãm.

Tùy Tâm cau mày không lên tiếng, như đã quen với hành động của Ly Tâm. Cô tiện tay giơ con dao đập mạnh vào lưng người đứng gác gần đó.

Ly Tâm hất mái tóc mỉm cười: "Khách quý sắp đi rồi, chủ nhà còn không ra tiễn, thật mất lịch sự quá".

Chỉ trong chốc lát, phòng triển lãm canh phòng cẩn mật nhất New York đã trở thành nơi họ ra vào như trốn không người. Bây giờ là giờ đổi ca, cả tòa nhà đột nhiên náo động, người đi lại hoảng loạn. Trong khi đó, tất cả camera ở cửa lớn, cửa nhỏ, cửa sau, đỉnh lầu đều ngừng hoạt động. Không ai chú ý đến hai cô gái xinh đẹp đi ra ngoài một cách thoải mái.

"Họ còn vỗ ngực khoe có thiết bị tối tân nhất nữa chứ. Chúng ta đoạt được quá dễ dàng, thật chẳng đã chút nào". Sau khi ngồi lên chiếc xe mui trần Ferrari màu rượu booc đô, Tùy Tâm rút miếng ngọc ra xem.

Ly Tâm một tay để lên thành cửa xe, một tay điều khiển bàn lái. Làn gió mát thổi lên tóc cô, khiến cả người hưng phấn hẳn: "Trên đời này có thứ gì chúng ta không ăn trộm được?". Tối tân gì chứ? Cô là cao thủ vi tính và cao thủ trộm đồ, cộng thêm cao thủ võ nghệ Tùy Tâm, chẳng có gì có thể gây khó dễ cho họ. Chỉ một phút toàn bộ hệ thống ngừng hoạt động, cảm giác như đi vào chốn không người quả thực cũng không tệ.

Tùy Tâm cười lớn: "Đúng rồi, chỉ cần hai chúng ta song kiếm hợp bích, xâm nhập vào Nhà Trắng cũng không thành vấn đề".

Ly Tâm nghe thấy mỉm cười: "Chúng ta muốn làm gì cũng được".

Tùy Tâm nhìn bộ dạng của Ly Tâm, bình thản như trời có sụp cũng chẳng ảnh hưởng đến tôi, cô giơ tay nhét miếng ngọc vào lòng Ly Tâm, nở nụ cười gian tà: "Con bé này đừng có lười biếng. Em hãy chịu trách nhiệm về chuyến giao hàng cuối cùng đi. Sau này chúng ta "cá bơi dưới đại dương, chim bay trên trời cao" (chỉ sự tự do).

Ly Tâm lập tức giảm tốc độ. Xe vẫn chưa dừng hẳn, Tùy Tâm đã bay người qua thành xe nhảy xuống đất. Làn tóc uốn xoăn phấp phới trong gió, cộng thêm ngoại hình diễm lệ của cô, khiến không ít đàn ông đi đường huýt sáo tán thưởng. Tùy Tâm giơ tay, không hề quay đầu về phía Ly Tâm: "Chị sẽ liên lạc với em sau".

Ly Tâm gật đầu. Cô dừng hẳn xe bước ngoài, hét lớn: "Chị nhớ cẩn thận đấy".

Tùy Tâm vẫy vẫy tay rồi biến mất trong dòng người. Ly Tâm nhìn bóng dáng người cộng sự mười mấy năm nay chưa bao giờ rời xa, cô bất giác đứng tựa người vào cửa xe mỉm cười. Từ nay về sau, họ đã hoàn toàn tự do.

Một cơn gió thổi bay tóc Ly Tâm, bay cả chiếc khăn quàng cổ bằng lụa mỏng quấn trên cổ cô. Ly Tâm chỉ cảm thấy cổ nhẹ bẫng, cô quay đầu nhìn chiếc khăn màu xanh lục bay phấp phới trong không trung.

Trên đường xuất hiện một chiếc xe Cadillac màu đen chạy ngược đến với tốc độ rất nhanh. Chiếc khăn lụa đột nhiên bay vào cửa xe. Khi chiếc xe đi ngang qua, Ly Tâm kịp thấy một đôi mắt vô cùng lạnh lùng nhìn về phía cô.

Ly Tâm nhún vai, chỉ là một chiếc khăn quàng cổ, mất thì thôi. Cô lại ngồi lên xe nổ máy, phóng đi theo chiều ngược lại chiếc Cadillac đen.

Vài ngày sau, tại một tòa lâu đài cổ ở Roma, thủ đô Italy, có hai người đàn ông trung niên ngồi trong thư phòng. Người đàn ông ngoài bốn mươi tuổi nghịch viên đạn trong tay: "Ly Tâm và Tùy Tâm

làm việc chưa bao giờ khiến tôi thất vọng. Đúng là bảo bối yêu quý có khác".

Người đàn ông trẻ hơn một chút mỉm cười gật đầu: "Bọn họ không phụ công chúng ta đào tạo, bây giờ xếp thứ năm trên thế giới, kiếm không ít tiền cho chúng ta".

"Chúng ta nuôi họ thật không uổng phí...haha", người đàn ông lớn tuổi vừa nói vừa cười lớn.

"Đại nhân, đại nhân".

Người đàn ông ngoài bốn mươi nghe tiếng gọi cau mày: "Chuyện gì? Không biết bọn ta đang bàn chuyện hay sao?"

Người ở bên ngoài cất giọng sợ hãi: "Cô Ly Tâm gửi đồ đến ạ".

Tiếng nói trong phòng trở nên ôn hòa hẳn: "Vào đi".

Người đàn ông ngoài bốn mươi mặt mày tươi cười mở gói đồ, lấy ra miếng ngọc bích. Hắn quan sát một hồi rồi gật đầu: "Tốt lắm! Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy ngọc của thời Tây Chu. Ly Tâm quả nhiên không khiến chúng ta thất vọng".

Người đàn ông đứng bên cạnh vừa nhìn miếng ngọc vừa cười: "Tôi càng ngày càng thích con bé Ly Tâm, đúng là bảo bối của chúng ta. Tôi thấy, để con bé này mãi mãi ở lại bên cạnh chúng ta, chúng ta nên...".

Người đàn ông lớn tuổi cười thành tiếng: "Chú nghĩ giống hệt tôi. Bảo bối này ngày càng có bản lĩnh, đôi cánh ngày càng cứng. 50 triệu đô la chuộc thân chắc con bé chưa tới hai năm sẽ kiếm được. Tôi không muốn làm đứt sợi dây khống chế nó. Đợi nó quay về đây, chúng ta sẽ tiến hành kế hoạch tính từ trước".

Tiếng cười thâm hiểm vang khắp thư phòng. Một lúc sau, người đàn ông ngoài bốn mươi phát hiện trong gói đồ vẫn còn một phong thư.

Hắn vừa bóc thư vừa cười lớn: "Con bé Ly Tâm lại không biết giở trò gì? Còn gửi thư nữa...Gì hả? Đồ khốn khiếp...". Sắc mặt hắn đột ngột thay đổi, một bàn tay đấm mạnh xuống bàn, làm mấy ly rượu pha lê rơi xuống đất vỡ tan.

Người đàn ông trẻ tuổi vừa cầm bức thư vừa hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Trong thư chỉ có một tờ ngân phiếu 100 triệu đô la Mỹ, kèm thêm một câu: "Ngân phiếu 100 triệu đô la mỹ ở ngân hàng Thụy Sỹ. Tiền Ly Tâm và Tùy Tâm chuộc thân theo giá đã định. Sau này chúng tôi không còn dính dáng đến các ông nữa". Sắc mặt người đàn ông trẻ tuổi cũng trở nên khó coi vô cùng.

"Cô giỏi lắm, Ly Tâm. Cánh cứng rồi muốn bay phải không? Làm gì có chuyện dễ dàng thế. Nơi này không phải là nơi cô muốn đến thì đến, muốn đi thì đi". Người đàn ông trẻ tuổi vo tròn tờ ngân phiếu trong tay, quay người đẩy cửa hét lên: "Người đâu..."

Chương 2: Lần đầu gặp gỡ

Trong một ngôi biệt thự gần bờ biển ở San Francisco, một cô gái có vẻ bề ngoài dịu dàng đứng ở cửa nhà bếp, nói với cô gái đang ngồi xem tivi vừa ăn hoa quả: "Ly Tâm, mau đi mua xì dầu. Nhà hết xì dầu rồi".

Ly Tâm cuộn mình trong sofa bất giác cau mày. Ban đầu, cô cảm thấy dãy biệt thự này nằm gần bờ biển, không khí trong lành lại đúng lúc cho thuê nên mới quyết định thuê một ngôi. Hơn nữa, chủ nhà là đồng hương, người có vẻ lịch sự trang nhã nên cô đoán sẽ không gặp phiền phức. Nào ngờ, chủ ngân ngôi biệt thự này nhiệt tình quá đáng, thấy cô là đồng bào tóc đen như mình liền coi cô như em gái. Chủ nhà luôn tỏ thái độ thân mật, không cần biết tâm trạng của người khác ra sao.

Ly Tâm nhìn nụ cười ngọt ngào trước mắt, nụ cười quá trong sáng khiến cô không thể từ chối. Tuy vậy, Ly Tâm vẫn không quên mặc cả: "Em muốn ăn món sườn chua ngọt".

Tú Thủy liền tắt nụ cười: "Đi nhanh lên đi. Em mà về muộn là nghỉ ăn đấy". Nói xong cô liền phất tay ra hiệu Ly Tâm đi mau.

Ly Tâm nhìn động tác của Tú Thủy, từ từ đứng dậy. Cô mặc chiếc áo T-shirt không ra T-shirt, sơmi không ra sơmi, một tay áo xắn một nửa, một bên tay nham nhở như bị chó gặm. Phía dưới là chiếc quần jeans rách nát đến mức ăn mày cũng không thèm mặc. Cổ cô đeo chuỗi hạt đen đen trắng trắng dài đến ngực. Mặc dù là bộ đồ chẳng ra sao nhưng Ly Tâm khoác lên người lại bộc lộ vẻ tự nhiên, tùy ý.

Tú Thủy nhìn bộ dạng của Ly Tâm, không khỏi nhíu mày: "Ly Tâm, em lại ăn mặc kiểu này rồi, phong cách kiểu gì...".

Ly Tâm nghe Tú Thủy mở miệng đánh giá cách ăn mặc của cô, lập tức phi nhanh ra cửa. Chị Tú Thủy này hoàn toàn coi cô như em gái.

Ly Tâm luôn cho rằng cô muốn mặc thế nào thì mặc, không ai có quyền can thiệp. Tú Thủy cũng hiểu rõ điều đó. Chỉ là khi nhìn chướng mắt cô không kìm chế nổi vài câu cằn nhằn.

Đi gần đến cửa lớn, bỗng có tiếng chuông kêu, Ly Tâm vừa thay giày vừa nói: "Bạn chị kìa"

Tú Thủy vẩy nước trong tay, tiến lại gần: "Cũng có thể là bạn của em lắm chứ".

Ly Tâm không ngẩng đầu: "Em không có bạn".

Tú Thủy hơi sững người, nhìn Ly Tâm đứng dậy với vẻ mặt thản nhiên như cô vừa nói câu "hôm nay trời đẹp lắm". Trên mặt cô không hề bộc lộ vẻ cô độc hay bi thương.

Ly Tâm thấy Tú Thủy nhìn mình bằng ánh mắt dịu dàng, ôn tình. Cô khoanh hai tay trước ngực đứng dựa vào tường, hất hàm nói với Tú Thủy: "Có phải chị thấy em vừa mắt lắm không? Nếu chị thích em, em cũng không ngại chơi GL (yêu đồng tính) đâu".

Tú Thủy nghe xong trợn tròn mắt. Cô quay đầu màn hình giám sát xem ai đến. Sau đó cô ấn công tắc cửa ra vào, kéo tay Ly Tâm. Cửa kính vừa mở, Tú Thủy lập tức đẩy Ly Tâm ra ngoài, nhìn cô với vẻ ăn tươi nuốt sống: "Mau đi mua xì dầu. Nếu không em đừng mơ ăn món sườn chua ngọt".

Thấy Tú Thủy hằm hằm nhìn mình, Ly Tâm bất giác nhún vai. Thương hại cô ư? Cô chả cần. Bạn bè cũng chỉ là một cách gọi mà thôi, có hay không chẳng khác biệt gì. Một mình độc hành trong thiên hạ cũng không có gì không ổn.

"Tú Thủy, lâu rồi không gặp". Một giọng nói đầy từ tính tràn ngập sự vui vẻ truyền đến.

"Tuấn Kỷ, sao hôm nay lại rảnh rỗi chạy đến chỗ tôi?"

Nghe thấy giọng nói cay nghiệt của Tú Thủy, Ly Tâm quay lại nhìn. Từ cửa lớn có một đôi nam nữ đi vào. Cô gái giống như động vật không xương tựa vào vai người đàn ông, nhìn qua có vẻ là loại yếu đuối ngây thơ.

Người đàn ông cao khoảng một mét tám mươi, đôi mắt hoa đào, gương mặt của người phương Đông điển hình, khóe miệng hơi nhếch lên như có thể nở nụ cười bất cứ lúc nào, rất thu hút người đối diện. Anh ta mặc chiếc áo sơmi cởi hai cúc trên, để lộ bộ ngực rắn chắc màu đồng. Thêm vào đó là mái tóc dài đến mang tai, khiến toàn thân anh ta toát vẻ gợi cảm chết người.

Tuấn Kỷ thấy Ly Tâm đi qua, nở nụ cười nhã nhặn với Ly Tâm. Ly Tâm chỉ liếc một mắt rồi đi thẳng về phía nhà xe, hoàn toàn coi hai vị khách là người vô hình. Cô không có hứng thú chào hỏi linh tinh. Tuấn Kỷ vừa vào cửa đã nhìn thấy Ly Tâm, nhưng cô không thèm để ý đến anh ta, khiến anh ta bất giác nhăn mặt nhìn theo bóng dáng Ly Tâm.

"Phương Tuấn Kỷ, anh nhìn đi đâu đấy?", thấy Tuấn Kỷ mải dõi theo bóng Ly Tâm, Tú Thủy nghiến răng hét lớn.

Tuấn Kỷ nghe thấy quay đầu lại: "Cô bé đó là ai?"

Tú Thủy nghiêm mặt: "Anh thôi đi được rồi đấy. Người của tôi anh đừng tơ tưởng động đến". Tên này thật chẳng biết phép lịch sự gì cả, nói chuyện không hề uyển chuyển, mở miệng trực tiếp hỏi thăm ngay. Anh ta cũng không để ý đến người đẹp ở trong lòng lộ rõ vẻ không vui.

Tuấn Kỷ cười lớn: "Tôi có thể...". Anh ta chưa nói hết câu, chiếc xe Ferrari màu rượu phóng vụt đi. Ly Tâm vừa lái xe vừa vẫy tay chào Tú Thủy, coi hai người khách như không tồn tại.

Tuấn Kỷ nuốt câu nói tiếp theo vào lòng, sắc mặt thay đổi hẳn. Cô gái kia dù vô tình hay hữu ý, cũng khiến anh ta lửa bốc lên đầu. Bao

nhiêu năm tung hoành thiên hạ, chưa có một người phụ nữ nào dám không để mắt đến anh ta, người phụ nữ đúng là thú vị.

"Xì dầu, xì dầu. Không biết thứ này bán ở đâu nhỉ?". Lượn qua mấy cửa hàng và siêu thị gần đó cũng không thấy bán xì dầu của Trung Quốc, Ly Tâm vỗ trán nhấn ga phóng về đường bờ biển.

"Mẹ nó, đánh chết chúng nó cho tao".

Một tiếng hét ở phía trước vọng đến khiến Ly Tâm hơi giật mình. Cô đưa mắt về phía trước, cách đó không xa là một chiếc xe BMW màu bạc bị đập nát, đằng sau đậu mấy chiếc xe mui trần màu đen, màu đỏ và màu xanh lam. Ở phía trước nữa có hai người đàn ông đang bỏ chạy, mười mấy người đuổi sát phía sau lưng.

Khoảng cách giữa kẻ đuổi bắt và người bỏ chạy không dài. Người đằng trước thỉnh thoảng còn bị ăn vài gậy từ người phía sau. Tuy nhiên, hai người hình như nhận thức rõ tình thế nguy hiểm. Dù bị đánh cũng không quay đầu mà chỉ biết chạy thục mạng về phía trước.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Ly Tâm bất giác cười nhếch mép. Cô hét lên: "Xe để đó làm hàng mẫu à?". Mấy chiếc xe mui trần đậu đằng sau chắc chắn là của đám người rượt đuổi. Chúng có ô tô không dùng, lại dùng xe "căng hải" (hai cẳng). Chắc chúng muốn tìm cảm giác kích thích trong quá trình đuổi bắt hoặc chúng tin đôi chân của chúng chạy nhanh hơn xe ô tô.

Chương 3: Đua xe

Ly Tâm giảm tốc độ, đi từ từ để thưởng thức trò vui. Quả nhiên nghe cô nhắc nhở, có kẻ thông minh quay về lấy xe. Ly Tâm lắc đầu đầy thất vọng. Xem ra trò vui sắp kết thúc rồi, cô quay đầu lại chuẩn bị tăng tốc độ.

Đúng lúc này, xe Ly Tâm đi ngang qua hai người đàn ông bỏ chạy. Trong khi cô chưa kịp nhấn ga, một người đàn ông thuận tay nắm lấy cửa xe cô bay người nhảy trong rồi kéo người còn lại leo lên xe.

"Mau tăng tốc đi, nếu cô không muốn bị liên lụy thì lái xe nhanh lên". Một tràng tiếng Anh lưu loát từ phía sau vọng đến.

Ly Tâm không thèm quay đầu, cô vẫn từ tốn lái xe. Qua kính chiếu hậu, cô nhìn thấy bộ dạng thảm hại của hai người đàn ông ngồi đằng sau. Một người phương Đông tóc đen, trông giống con lai, máu không ngừng chảy từ trên trán xuống. Người đàn ông mắt xanh tóc vàng còn lại càng thảm thương hơn. Mặt anh ta bê bết máu, nhìn không rõ diện mạo.

Lúc này, người mắt xanh thấy Ly Tâm vẫn lái xe chầm chậm, tuy nhanh hơn người chạy bộ nhưng chắc chắn sẽ bị mấy chiếc xe đuổi theo bắt kịp ngay. Anh ta vội vàng huých người bên cạnh: "Cậu kéo cô ấy đi, để tớ lái cho".

Người đàn ông tóc đen nhíu mày, đột nhiên mở miệng nói với Ly Tâm: "Làm phiền cô, chúng tôi bây giờ cần cắt đuôi những người ở phía sau. Nếu cô không thể phóng nhanh, thì để chúng tôi lái xe. Cô yên tâm, sau khi mọi chuyện kết thúc chúng tôi sẽ bồi thường cho cô".

Ly Tâm nghe người này nói với cô bằng tiếng Trung nói với cô, liền nhếch mép: "Tôi không thích người khác lái xe của tôi".

"Shit, vậy cô mau lái nhanh lên". Người đàn ông mắt xanh nghe Ly Tâm đáp lời, vừa cuống cuồng nhìn về phía sau vừa nói câu tiếng Trung khá chuẩn.

"Con bé kia, mau dừng xe lại, nghe thấy gì chưa?"

"Đồ khốn khiếp, tôi mà tóm được, cô sẽ chết trong tay tôi. Dám cho chúng nó lên xe".

Ly Tâm còn chưa kịp trả lời người mắt xanh, từ phía sau vọng đến tiếng chửi mắng của đám người đuổi theo. Gương mặt Ly Tâm bỗng trở nên lạnh lùng, cô liếc nhìn vào gương chiếu hậu: "Bám chắc vào". Ly Tâm nhấn ga, chiếc xe màu rượu đỏ phi như bay trên con đường bờ biển.

"Phía trước là có cua dốc, làn đường sẽ thay đổi, cô hãy chú ý". Nghe những lời thuật ngữ đua xe chuyên nghiệp từ miệng người mắt xanh, Ly Tâm bất giác mỉm cười.

"Mẹ nó chứ, để tao xem chúng mày chạy đi đâu", kẻ đuổi theo tỏ thái độ hết sức hung hăng. Kỹ thuật lái xe và tốc độ của bọn chúng cũng không tồi.

Ly Tâm vừa nghe thấy, miệng cô nở nụ cười hưng phấn. Cô vẫn tiếp tục phóng xe với tốc độ hai trăm cây số một giờ.

"Cô điên rồi sao, mau giảm tốc độ đi. Có phải cô muốn bị rơi xuống biển làm mồi cho cá không. Mau giảm tốc độ!". Người đàn ông mắt xanh hoảng hốt khi thấy Ly Tâm không những không giảm tốc độ mà còn tăng tốc sau lời nhắc nhở của anh ta. Anh ta hét lớn, cặp mắt vằn lên tia máu.

Ly Tâm quan sát tình hình phía sau qua kính chiếu hậu, cô quát: "Im miệng". Người đàn ông tóc đen nãy giờ không lên tiếng kéo áo người đàn ông mắt xanh lắc đầu. Tuy nhiên, khi nhìn về khung cảnh trời biển ở phía trước, mặt anh ta cũng trở nên tái nhợt.

Đường cua dốc ngay ở phía trước mặt. Đội xe phía sau tích cực gia tăng tốc độ. Bọn chúng quả nhiên rất tức giận. Vì vậy khi thấy Ly Tâm tăng tốc, chúng cũng tăng tốc theo. Quan sát tình hình qua gương chiếu hậu, Ly Tâm bất giác nở nụ cười lạnh lùng.

Gạt cần, đánh bánh lái, phanh kít, chiếc xe Ferrari quay một trăm tám mươi độ đổi đường ngay trong giây lát, bánh xe ma sát trên mặt đường phát tiếng kêu kin kít. Ngay đến đầu đoạn cua, Ly Tâm đã bất ngờ quay đầu xe sang làn đường đi ngược lại.

Cùng lúc đó, đám xe đuổi theo xảy ra vụ va chạm. Không ngờ đến hành động quay xe của Ly Tâm, chiếc xe đi đầu theo quán tính phanh gấp, khiến những chiếc xe đang phóng tốc độ rất cao ở đằng sau đâm mạnh vào đuôi xe phía trước. Mấy chiếc xe sang trọng bẹp dúm trong chốc lát, may mà bọn chúng đều là tay đua không tệ nên mới tránh khỏi tình trạng thương vong.

"Hahaha, chúc chúng mày gặp may mắn". Nhìn thấy đám người nhảy ra từ những chiếc xe bị hỏng, người đàn ông mắt xanh vừa cất tiếng cười ha hả vừa giơ ngón giữa về phía bọn chúng.

Qua đó một đoạn, Ly Tâm lại giảm tốc độ đi thong thả, một tay cô cầm bánh lái, một tay cô vắt lên cửa xe. Chúng phải trả giá vì dám chửi mắng cô. Coi như đây là bài học giành cho kẻ không tôn trọng người khác.

"Giỏi thật, giỏi thật đấy, không ngờ kỹ thuật của cô tốt như vậy, gần bằng tôi rồi. À đúng rồi, tên tiếng Trung của tôi là Tiêu Vân, còn cậu ấy tên là Ngô Sâm". Người đàn ông mắt xanh, à không, Tiêu Vân lúc này nhảy lên phía trước, ngồi xuống ghế phụ bên cạnh Ly Tâm, nhìn cô bằng ánh mắt đầy hưng phấn.

Ly Tâm nhếch môi: "Xuống xe". Nói xong cô đạp phanh dừng xe lại. Cô còn phải đi mua xì dầu nữa.

Tiêu Vân trợn mắt nhìn Ly Tâm. Ở đây là đường bờ biển không một bóng người. Nếu đi bộ quay về thành phố không biết một ngày có

tới nơi? Anh ta có cảm giác người phụ nữ bên cạnh tính tình phóng khoáng, không ngờ định bỏ rơi anh ta ở nơi này. Cô nàng không nhìn thấy anh và Ngô Sâm đang bị thương sao?

Tiêu Vân vừa định lên tiếng, Ngô Sâm ngồi sau liền kéo anh ta xuống xe. Ngô Sâm đặt một tấm danh thiếp vào xe Ly Tâm: "Cám ơn cô, đây là số điện thoại của tôi. Sau này cô cần giúp gì thì cứ mở miệng. Việc chúng tôi có thể giúp, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức".

Ly Tâm ngẩng đầu nhìn hai người đàn ông, thấy hai người có vẻ mặt thành khẩn. Anh chàng tóc đen nói một tràng giang đại hải mà chẳng đúng trọng tâm gì cả, Ly Tâm đành giơ tay: "Trả tiền cho tôi, một ngàn".

Ngô Sâm và Tiêu Vân ngắn mặt. Lẽ nào cô gái lái xe cao cấp như vậy lại đòi họ tiền quá giang. Hơn nữa, một lời hứa của họ lẽ nào không đáng giá một ngàn. Tiêu Vân lầm lì rút ví tiền, lấy toàn bộ tiền mặt trong ví đưa cho Ly Tâm.

Ly Tâm giơ tay kẹp lấy tờ một ngàn, rồi trả lại tấm danh thiếp. Cô không nói một lời nào, rồ ga phóng đi mất, để mặc hai người đàn ông máu me be bét nhìn nhau lắc đầu.

"Ôi, đói bụng quá", Ly Tâm nhăn mặt xách cái túi đi vào nhà. Đói chết đi được, cô phải đảo một vòng quanh San Francisco mới mua được chai xì dầu của quê hương.

Vừa vào nhà, nhìn những người ngồi ở phòng khách, Ly Tâm không khỏi cảm thán thế giới này quả là nhỏ bé. Ngoài anh chàng điển trai tên Tuấn Kỷ, trong phòng khách xuất hiện thêm hai người đàn ông băng bó đầy đầu, chính là hai người cô gặp trên đường.

Tú Thủy thấy Ly Tâm về, liền đi ra đỡ túi đồ trên tay Ly Tâm: "Sao em về muộn thế? Bây giờ mấy giờ rồi? Bữa trưa qua từ đời nào rồi"

Ly Tâm nói với giọng mệt mỏi: "Chị có biết xì dầu khó mua lắm không?"

Tú Thủy hơi sững người: "Chị quên không nói cho em biết ở đâu có bán".

Ly Tâm khóc dở mếu dở. Nếu không phải Tú Thủy nấu ăn rất ngon, cô sẽ dọn ra khỏi nhà ngay. Tuy nhiên, dạ dày của Ly Tâm không có sức đề kháng với mấy thứ gọi là mỹ vị. Ai bảo đường đi vào trái tim người đàn ông thông qua dạ dày, câu nói này cũng có tác dụng tương tự với đàn bà.

"Hi! Người đẹp, chúng ta lại gặp nhau rồi". Tiêu Vân nằm trên ghế sofa vừa ăn hoa quả vừa huýt sáo cười tươi với Ly Tâm.

Chương 4: Khoảng cách

Ly Tâm đảo mắt về phía Tiêu Vân. Anh chàng này sau khi lau rửa sạch sẽ còn ra bộ dạng con người. Ly Tâm gật đầu với anh ta rồi đi về phía anh ta giơ tay: "Một ngàn sáu trăm đồng".

Tiêu Vân giật mình: "Gì cơ?"

"Còn gì nữa, tiền rửa xe không đủ. Lẽ nào bắt tôi tự bỏ tiền túi ra ư?", Ly Tâm trừng mắt nhìn Tiêu Vân. Con người này đúng là chậm hiểu. Máu của họ chảy xuống xe cô, lẽ nào cô không đem xe đi rửa? Rửa xe ở San Francisco quá đắt. Ly Tâm tưởng chỉ tầm một ngàn nên cô đòi họ chừng đó, không ngờ mất nhiều tiền hơn cô tưởng. May mà cô tình cờ gặp lại họ ở nơi này.

Tiêu Vân nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt hết nói nổi. Hóa ra cô nàng đòi tiền để đi rửa xe? Đúng là ngất. Anh ta từ từ rút tiền trong ví trả Ly Tâm.

"Nghe nói cô lái xe rất giỏi", phía sau có tiếng nói đầy sự hứng thú. Ly Tâm quay đầu nhìn, Tuấn Kỷ ngồi tựa vào ghế sofa, tay xoay xoay ly rượu vang. Anh ta nở nụ cười nửa chính nửa tà với cô, còn người phụ nữ đi cùng anh ta không biết biến đâu mất tiêu.

Ly Tâm liếc qua Tuấn Kỷ, rồi quay lại nhìn Tiêu Vân và Ngô Sâm. Tiêu Vân lên tiếng: "Cô lái giỏi mà, tôi chỉ nói theo sự thật thôi".

Ly Tâm nhìn qua người Ngô Sâm, chiếc bàn ăn sau lưng anh ta bày sẵn nhiều món ăn, trong đó có món sườn xào chua ngọt cô rất thích. Đĩa thức ăn thu hút sự chú ý của Ly Tâm trong chốc lát, khiến cô càng cảm thấy đói bụng hơn. Ly Tâm không để ý đến mấy người đàn ông, cô phất tay "Đua xe có gì ghê gớm" rồi lao đến bàn ăn như con sói bị bỏ đói nhìn thấy bầy cừu non.

"Đi rửa tay", Tú Thủy đứng bên cạnh bàn ăn vội nhắc Ly Tâm: "Bọn chị chưa ăn đâu, ngồi đợi em về đấy. Mau đi rửa tay nhanh lên. Chị

còn nấu món tôm hấp rượu, món cua rang em thích...", Tú Thủy chưa dứt lời, Ly Tâm đã biến mất.

"Còn món thịt Đông ba nữa...", Tú Thủy vừa nói xong, Ly Tâm liền ngồi chễm chệ ở bàn ăn, tay cầm con cua đưa lên miệng gặm ngon lành. Ba người đàn ông đứng bên cạnh nhất thời không phản ứng kịp, như thể họ gặp một người mà họ tưởng là thanh cao nhưng hóa ra cũng chỉ là kẻ phàm tục.

"Này Tú Thủy, cô làm sao vậy?" Tiêu Vân nhìn Tú Thủy bằng ánh mắt phẫn nộ. Đôi đũa trong tay anh ta dừng ở không trung, con tôm ở đầu đũa bị chặn lại.

Tú Thủy vừa gắp đồ ăn vào bát Ly Tâm, vừa cười nói: "Đây là món Ly Tâm thích ăn nhất. Lẽ nào anh không muốn ân nhân cứu mạng của anh ăn nhiều một chút?"

Tiêu Vân cau mày. Đây cũng là món anh ta thích ăn. Lâu lắm Tú Thủy mới làm món này, thế mà anh ta không được thưởng thức, có phải quá đáng lắm không. Nhưng lý do Tú Thủy đưa ra, anh ta không thể phản bác. Anh ta đành phải chuyển sang đĩa rau xanh bên cạnh.

"Ly Tâm, ăn món này đi. Đây là món cô thích còn gì", Ngô Sâm gắp miếng tôm vào bát Ly Tâm.

"Món này mùi vị ngon quá, do tôi mua đấy. Ly Tâm, cô thử nếm xem có ngon không?" Tiêu Vân gắp một miếng thịt Đông ba.

"Món này ngon...Ly Tâm...".

Bát của Ly Tâm bỗng chốc chất thức ăn đầy như núi. Ly Tâm không ngẩng đầu cũng biết mọi người nhìn cô bằng ánh mắt như thế nào. Ly Tâm trừng mắt nhìn đống thức ăn dưới tay. Tuy đây là những món cô thích, nhưng không có nghĩa cô tham ăn như lợn. Nghĩ ngợi một hồi, Ly Tâm ngẩng đầu cất giọng dịu dàng với Tú Thủy: "Em muốn gói đồ mang về".

Tú Thủy lắc đầu bất lực. Ly Tâm tuy sống ở bên cạnh nhưng hầu như ở nhà cô cả ngày, ba bữa cũng ăn cơm ở đây. Gói đồ gì chứ, ăn không nổi nữa thì nói thẳng ra. Đúng là chỉ có Ly Tâm mới nghĩ ra câu đó.

Tiêu Vân ngồi bên cạnh cười lớn, giơ đũa sang bát Ly Tâm: "Gói về làm gì. Tối nay tôi mời cô ăn cơm. Đồ ăn để nguội không ngon nữa, tôi sẽ giải quyết giúp cô".

Ly Tâm còn chưa đáp lời, Tú Thủy đã giơ tay gắp miếng thức ăn trên đũa Tiêu Vân bỏ vào miệng, khiến Tiêu Vân tím mặt.

"Anh bạn, cậu cũng biết hôm nay cậu phạm phải lỗi gì. Cậu có thể ăn bữa cơm của Tú Thủy coi như cậu có bản lĩnh rồi". Tuấn Kỷ ngồi bên cạnh xem trò vui. Anh ta nhấp ly rượu vang rồi tựa vào thành ghế nhìn Tiêu Vân. Rõ ràng Tú Thủy đang tức anh ta mà anh ta vẫn không nhận ra. Không hiểu đầu óc Tiêu Vân để đâu nữa. Tuấn Kỷ lắc đầu, không biết tại sao anh ta lại có người bạn như Tiêu Vân.

Tiêu Vân uể oải buông đũa xuống bàn: "Tại chúng động đến tôi, có phải tôi gây chuyện với chúng đâu. Chuyện này chẳng liên quan gì đến tôi cả".

Tú Thủy nghe xong cau mày: "Không phải lỗi của anh? Nếu không phải do anh khơi mào, kẻ khác tìm anh trả thù sao? Anh nói mình có khả năng giải quyết. Giải quyết kiểu gì? Nếu hôm nay không phải Ngô Sâm đi cùng anh, không may mắn gặp được Ly Tâm. Hai anh chết lúc nào cũng chẳng ai biết. Tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi..."

Ly Tâm nghe Tú Thủy cằn nhằn một hồi. Cô không có hứng thú tham gia vào chuyện của người khác. Vì vậy cô mượn cớ đi rửa tay đứng dậy ra về. Có lúc biết nhiều quá cũng không phải là chuyện tốt, Ly Tâm hiểu rõ điều này hơn ai hết.

Trên bàn ăn, Tú Thủy tiếp tục giáo huấn Tiêu Vân. Tuấn Kỷ ngồi lặng im lắng nghe. Khi thấy Ly Tâm bỏ đi, ánh mắt anh ta thẫm lại,

cứ dõi theo hình bóng Ly Tâm.

"A Tú Thủy! Cô nói nhiều đến mức Ly Tâm bỏ về rồi kìa". Thấy Ly Tâm đi khỏi, Tiêu Vân đem cô ra làm bia đỡ đạn. Bấy giờ Tú Thủy mới nhìn ra cửa. Cô cảm thấy hơi áy náy nên vội đứng dậy.

"Cô ấy chỉ là không muốn thân thiết với chúng ta mà thôi". Tuấn Kỷ xoay ly rượu trong tay. Người phụ nữ đó quả là biết giữ chừng mực, đến mức đáng ghét.

Mãi khi trời chạng vạng tối Ly Tâm mới quay về. Tú Thủy đứng trong sân nhìn thấy chiếc xe mui trần Ferrari nổi bật phóng đến, tài xế là một người đẹp cổ điển. Ly Tâm mặc bộ váy dài bó sát người không tay, trên váy thêu con phượng hoàng tung cánh. Tóc cô búi cao, thể hiện hình ảnh người phụ nữ đoan trang xinh đẹp. Tú Thủy bất giác sờ trán. Mặc đồ theo phong cách đó lái xe mui trần, cũng chỉ Ly Tâm dám làm.

"Ly Tâm, ngày mai có giờ của giáo sư Hwak. Em đừng đến muộn nhé. Giáo sư Hwak nghiêm lắm đấy, cẩn thận ông ấy không cho em đỗ". Tú Thủy đợi Ly Tâm về chỉ để nhắc nhở điều này. Tuy tiếp xúc chưa bao lâu, nhưng Tú Thủy thật khó tưởng tượng, nếu không có cô, Ly Tâm trượt khỏi đường ray đến mức nào.

Ly Tâm nhún vai ra vẻ biết rồi, dù cô cũng không hề có ấn tượng, thế nào là giáo sư, người đó làm công việc gì, đầu óc cô hoàn toàn không có khái niệm. Để bù đắp việc bản thân không được học hành đến nơi đến chốn, Ly Tâm đã lợi dụng chân lý vĩnh hằng của người đời, đó là tiền bạc. Bỏ ra một khoản tiền lớn, cô thành công trong việc trở thành sinh viên của một trường đại học danh tiếng. Nhưng sau khi tùy tiện đăng ký vào chuyên ngành y khoa, đầu óc Ly Tâm quay cuồng trong mỗi giờ học. Vì vậy, cô hoàn toàn từ bỏ ý định học hành tử tế.

Chương 5: Gặp lại

Sáng sớm hôm sau, cửa nhà Ly Tâm có tiếng chuông réo inh ỏi. Tối qua xem tivi đến nửa đêm, Ly Tâm quả thực khó lòng tỉnh dậy nổi. Mặc kệ tiếng chuông kêu, cô chui đầu vào chăn ngủ tiếp.

"A....a...a", chuông kêu suốt nửa tiếng đồng hồ, Ly Tâm cuối cùng cũng không chịu nổi nhổm dậy ấn công tắc mở cửa trên đầu giường.

"Chị biết ngay em lại ngủ nướng mà, mau dậy đi thôi, sắp muộn giờ rồi. Nhanh lên, đến lớp ứng phó cũng được. Ông ấy có nhiều tiết học đâu. Lúc khác em ngủ không sao nhưng hôm nay nhất định phải đi". Tú Thủy liếc nhìn phòng khách đồ đạc vất bừa bãi. Cô cảm thấy may mắn là mình tương đối hiểu cô em này.

"Em không đi, không đỗ thì thôi". Ly Tâm quyết định đi học là vì cô nghĩ việc học hành thú vị. Bị gò bó theo kiểu này thì chán chết. Tuy học vấn của cô không cao nhưng không có nghĩa là, cô nhất định phải tốt nghiệp đại học mới có thể kiếm miếng cơm manh áo.

"Trưa nay về chị sẽ nấu món vịt om tương, cánh gà nước, ốc xào, xách bò hầm, rau cải..." Tú Thủy thấy Ly Tâm không để ý đến mình, cô cũng không tỏ ra tức giận, liền ngồi xuống đầu giường giơ ngón tay ra đếm.

"Rau cải xào nữa".

Tú Thủy nhìn bộ dạng lờ đờ của Ly Tâm, cười nói "Được thôi, em mau dậy đi".

Ly Tâm cúi xuống thở dài. Cái miệng làm khổ cái thân không phải là chuyện hay ho gì. Đáng tiếc đây là tử huyệt duy nhất của cô. Sống trên giang hồ bao nhiêu năm, tay nghề của Tú Thủy hợp khẩu vị của cô nhất. Đúng là ông trời biết cách trêu ngươi mà.

Mang theo sự phẫn nộ với ông giáo sư Hawk gì đó, Ly Tâm chở Tú Thủy phóng bạt mạng tới trường, khiến Tú Thủy ngồi trên xe mặt xám ngoét như một xác chết.

"Hi, đây không phải là Tú Thủy sao? Cô lại đổi xe mới rồi à. Đẹp thật đấy, là loại mới nhất đúng không?", Tú Thủy lảo đảo bước xuống xe. Vừa có cảm giác như chết đi sống lại, đằng sau cô vọng đến tiếng chào hỏi. Mấy anh chàng mắt xanh tóc vàng khá đẹp trai bước tới.

Tú Thủy hơi cau mày lùi lại một bước tựa vào cửa xe. Mấy anh chàng này là con trai nhà giàu có tiếng ở trường. Tuy nhiên, Tú Thủy chẳng hơi sức đâu để ý. Ngôi trường này tương đối có tiếng tăm, người nhiều tiền như lá rụng mùa thu.

Mấy anh chàng tiến lại gần, Tú Thủy bất giác quay đầu cầu cứu Ly Tâm. Cô há hốc mồm khi nhìn thấy Ly Tâm gục đầu ngủ ngon lành trên bàn lái, giống như cô nàng vừa lái xe trong cơn mộng du. Tú Thủy chỉ cảm thấy lạnh toát người. Cô mặc kệ đám con trai, bước tới mở cửa túm áo Ly Tâm hét lớn, khiến đám con trai đứng ngây người.

"Lần sau không cho phép em lái xe nữa, nguy hiểm quá..."

"Chị thấy bán quách xe đi cho xong..."

"Em lái xe kiểu gì thế..."

Tú Thủy cằn nhằn một hồi rồi đi vào giảng đường. Cuối cùng Ly Tâm cũng đứng dậy ra khỏi xe. Cô chẳng cần biết đây là giờ giảng bài của giáo sư Hwak, đi thẳng vào giảng đường đang im phăng phắc, ném chiếc chìa khóa xe cho Tú Thủy. Kệ chị ta muốn làm gì thì làm, bán cũng được, tự lái cũng xong. Sau đó, cô hiên ngang đi ra ngoài dưới con mắt trợn ngược trợn xuôi của tất cả mọi người.

Lúc này, Ly Tâm tỉnh táo hẳn. Cô cảm thấy bản thân đúng là có sức nhẫn nại. Tú Thủy luôn chỉ tay năm ngón bắt cô phải thế này thế kia, vậy mà cô có thể chịu đựng lâu như vậy. Hơn thế, cô còn chuẩn bị

chịu đựng thêm một thời gian. Có thể thấy sức hút của các món ăn đối với Ly Tâm là vô cùng lớn.

Ly Tâm một mình đi ra ngoài đường. Lâu rồi cô mới có dịp đi bộ như thế này, cảm giác cũng không tồi.

Lúc Ly Tâm ở quảng trường làm người mẫu vẽ tranh, đằng sau cô bỗng có tiếng nói "Tú Thủy đang tìm cô đấy".

Ly Tâm quay đầu lại, thấy Tuấn Kỷ đứng cách cô không xa. Hôm nay anh ta mặc bộ đồ thể thao, bên cạnh anh ta là một người đẹp bốc lửa. Mấy cô gái đi qua đều liếc nhìn anh ta với ánh mắt thèm muốn. Tuấn Kỷ vẫn nở nụ cười gợi cảm trên môi, không hề để ý đến xung quanh, dường như anh ta đã quen thuộc với cảnh tượng này.

"Tìm tôi?" Ly Tâm bất giác cau mày. Tú Thủy tìm cô làm gì nữa? Xe đã giao cho chị ta giải quyết rồi. Lẽ nào cần cô đi gặp người mua hay sao? Sắp đến bữa trưa rồi. Nghĩ tới bàn ăn đầy ắp các món, Ly Tâm cảm thấy phấn chấn hẳn.

Nhìn Ly Tâm quay đầu đi, tiếp tục tập trung để người họa sỹ đường phố vẽ chân dung cô, Tuấn Kỷ cười nhếch mép. Anh ta quay sang cô gái bên cạnh nói câu gì đó rồi một mình đi về phía Ly Tâm. Anh ta cúi người xuống chiếc ghế Ly Tâm đang ngồi, ghé sát vào tai cô: "Không hỏi cô ấy tìm cô làm gì sao?"

Ly Tâm không hề để ý đến tư thế mờ ám của Tuấn Kỷ, cô vẫn nhìn về phía trước, cười nhạt: "Chắc gọi tôi về ăn cơm".

Tuấn Kỷ nghe xong cười lớn. Gương mặt điển trai của anh ta mang chút tà khí rất quyến rũ, thu hút ánh mắt của mọi phụ nữ xung quanh. Người đẹp đi cùng Tuấn Kỷ nhăn nhó tiến lại gần, kéo tay anh ta: "Kỷ, đi thôi".

Tuấn Kỷ nghiêm mặt. Anh ta quay sang vuốt nhẹ tóc cô nàng: "Anh không thích những người không nghe lời". Cô gái vội vàng lên tiếng: "Em không có".

Tuấn Kỷ mỉm cười. Người đẹp nóng bỏng kia lặng lẽ đi về chỗ cũ đứng chờ.

Có mấy cô gái lạ mặt tiến đến bắt chuyện với Tuấn Kỷ. Anh ta không hề có hứng thú nhưng ra sức thể hiện sức hút trước người phụ nữ dám coi thường anh ta, Tuấn Kỷ tươi cười tươi họ rồi từ chối một cách lịch sự.

Tuấn Kỷ cúi đầu nhìn Ly Tâm, cô vẫn coi anh ta như không khí. Tuấn Kỷ nhìn cô chăm chú hồi lâu, anh ta hơi nghiến răng: "Tú Thủy nói cô tức giận bỏ đi, cô ấy sắp khóc đến nơi rồi".

Ly Tâm nghe xong ngẩng đầu nhìn Tuấn Kỷ. Anh ta có ý gì? Sao cô không biết bản thân tức giận lúc nào nhỉ?

Tuấn Kỷ thấy Ly Tâm lần đầu tiên biểu lộ vẻ mặt khác vẻ bình thản thường trực với anh ta, trong lòng anh ta dễ chịu vô cùng.

Chương 6: Đạo đức nghề nghiệp

"Xong rồi người đẹp, tranh của cô đây".

Nhìn người trong bức họa có nét giống mình, Ly Tâm vui vẻ đưa một tờ tiền mệnh giá lớn cho người vẽ tranh.

"Cô mau gọi điện thoại cho Tú Thủy đi, để tôi đưa cô số điện thoại". Tuấn Kỷ thấy Ly Tâm chuẩn bị đi, vội vàng lên tiếng.

Ly Tâm nhún vai: "Không cần, tôi không có điện thoại".

Tuấn Kỷ nghe xong sững người nhìn Ly Tâm. Anh ta không thể hiểu, cô lái một chiếc xe mui trần rất sành điệu. Vậy mà cô không có di động, có tin nổi không?

Ly Tâm không định giải thích với Tuấn Kỷ. Cô không có người để gọi điện thoại thì cần máy di động làm gì?

"Này, tôi bấm số rồi đấy, cô mau nói chuyện với cô ấy đi. Đừng đến lúc bảo tôi gặp cô mà không báo cho cô ấy biết, tội càng nặng thêm". Tuấn Kỷ vừa nói vừa đưa điện thoại của mình cho Ly Tâm.

Ly Tâm nhận điện thoại. Cô nghe Tú Thủy nói một tràng giang đại hải, chỉ xen vào một câu "chị muốn bán thì bán". Kết quả Tú Thủy khóc lóc ầm ĩ.

Ly Tâm kiên nhẫn nghe xong, cô đột nhiên muốn đánh người. Bà chị Tú Thủy này, nói không muốn cô lái xe, cô liền đưa chìa khóa cho chị ta. Nói muốn bán xe, cô bảo bán thì bán, cùng lắm lúc nào gặp chiếc xe vừa ý lại bỏ tiền mua. Cuối cùng, chị ta lại lằng nhằng kêu cô hiểu nhầm chị ta, chị ta hoàn toàn không có ý đó. Đúng là thời buổi này muốn làm theo lòng dân cũng khó.

Hơn nữa, Ly Tâm còn rút ra kết luận, bữa trưa thịnh soạn của cô đi tong. Tú Thủy lo tìm người, quên cả việc nấu cơm. Ông trời cho

nhân loại tình cảm phong phú làm gì. Con người nên hạn chế bớt tình cảm sướt mướt thì hơn.

Nhìn cảnh Ly Tâm nhăn nhó tắt điện thoại, Tuấn Kỷ toát mồ hôi lạnh. Chiếc xe trị giá mấy triệu cô nàng có thể tùy tiện đem bán, vừa nghe nói không có cơm ăn liền trở mặt. Loại người như vậy đúng là anh ta mới gặp lần đầu.

"Bữa trưa hôm nay tôi mời, coi như cám ơn cô giúp bạn tôi", Tuấn Kỷ bất giác mỉm cười khi thấy Ly Tâm vẫn nhăn mặt nhíu mày. Chỉ là một bữa cơm thôi, không đến mức khó chịu như vậy chứ.

Ly Tâm lắc đầu: "Không cần". Nói xong cô liền quay người bước đi. Ly Tâm không cho rằng bản thân đã giúp họ, mà cô chỉ tình cờ can thiệp mà thôi.

"Kẻ trộm, bắt kẻ trộm, bắt kẻ trộm". Ly Tâm vừa đi vài bước, từ xa có tiếng la hét vọng tới. Ly Tâm đứng lại nhìn về hướng đó, thấy một thanh niên tóc đỏ đang chạy rất nhanh về phía cô, trong tay hắn vẫn cầm chiếc ví tiền chưa kịp cất đi. Đằng sau hắn là một người đàn ông và một người đàn bà, có vẻ là cặp tình nhân vừa đuổi theo vừa hét lớn.

Lúc này trên quảng trường rất đông du khách, nhưng tất cả đều vờ như không nhìn thấy. Có người thậm chí còn quay đi chỗ khác, giữ thái độ lạnh lùng.

Ly Tâm quan sát tên trộm. Hắn vừa chạy vừa trừng mắt nhìn những người xung quanh. Ánh mắt hắn hung ác, mang tia sát khí đằng đằng, khiến mọi người không khỏi sợ hãi. Ly Tâm vốn tâm trạng không tốt, lại thấy bộ dạng đó của tên trộm, cô lạnh lùng tiến về phía hắn.

Ly Tâm nhẹ nhàng giơ chân. Tên trộm tóc đỏ vấp phải chân cô ngã lộn xuống đất, lăn đến đúng chỗ Tuấn Kỷ. Tuấn Kỷ nhếch mép cười, giơ chân đạp mạnh vào lưng tên trộm, khiến hắn nằm sõng xoài trên mặt đất.

Ly Tâm lùi một bước rồi tiếp tục nhấc cao chân lấy hết sức dẫm lên lưng tên trộm. Hôm nay cô đi giày cao gót, đúng là dùng được việc.

Tên trộm liên tiếp bị hai cú đạp tàn nhẫn vào người, không ngóc đầu dậy nổi.

"Cô to gan thật đấy". Tuấn Kỷ cười thật tươi với Ly Tâm. Trong khi bao người ngoảnh mặt làm ngơ, cô nàng dám ra tay bắt trộm. Người như cô trong xã hội này đúng là hiếm thấy.

Ly Tâm chỉ liếc qua Tuấn Kỷ. Cô xông tới mắng xối xả tên trộm đang khóc dở mếu mở ngồi dưới đất: "Anh là kẻ trộm chứ có phải là kẻ cướp đâu. Ăn trộm cần kỹ thuật, không phải dùng ánh mắt hung ác, sát khí đằng đằng. TMD, Anh là tên trộm chứ không phải sát thủ. Giở thói lưu manh cũng cần có đạo đức nghề nghiệp".

Nghe Ly Tâm nói vậy, cả Tuấn Kỷ và tên trộm đều ngây người. Đúng lúc đó, cặp tình nhân chạy tới nơi vừa cám ơn rối rít, vừa giật lại ví tiền rồi gọi điện báo cảnh sát.

Nhìn tên trộm bị giải đi, Ly Tâm cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn nhiều. Tuấn Kỷ đứng bên cạnh thấy sắc mặt cô tươi tắn trở lại, bất giác cười lớn: "Không ngờ cô cũng có lòng tốt".

Ly Tâm liếc Tuấn Kỷ. Cô cũng có lòng tốt ư, sao cô không biết điều đó? Cô chỉ cảm thấy tên trộm vừa rồi làm mất mặt giới trộm đạo quá. Ăn trộm là nghề cần kỹ xảo chứ không phải thể lực. Một khi bị bắt, cần phải có phong độ. Tên đó không có phong độ cần thiết của một kẻ trộm, cô đành phải giúp hắn lấy lại.

Ly Tâm phẩy tay: "Không có kỹ thuật thì đừng giở trò, mất mặt lắm". Nói xong, cô bỏ đi tìm chỗ ăn trưa.

Tuấn Kỷ nhíu mày. Người phụ nữ này không phải có lòng tốt, mà cô nàng nhìn không vừa mắt. Tư duy của cô nàng quả thật không theo logic bình thường, nhưng lại khiến anh ta cảm thấy hứng thú mới chết.

Khi màn đêm buông xuống, Tú Thủy ngồi lặng lẽ trong quầy bar, nhìn Ly Tâm điên cuồng theo điệu nhạc trên sàn nhảy. Đôi môi cô nở nụ cười nhẹ nhõm. Tú Thủy còn tưởng Ly Tâm sẽ trở mặt với cô, ai ngờ Ly Tâm coi như không có chuyện gì xảy ra. Một bữa tối thịnh soạn lập tức giải quyết mọi vấn đề.

"Hi! Tú Thủy, sao cô không ra nhảy? Nhảy với tôi một điệu đi".

Tú Thủy quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, cười nói: "Tôi không biết nhảy, các anh cứ tự nhiên đi".

"Thế sao được? Cô mời mà không tham gia. Chúng tôi chơi một mình còn có ý nghĩa gì nữa". Một tên khác xông đến tiếp lời. Đó chính là mấy anh chàng nhà giàu Tú Thủy gặp ở trường hồi sáng.

Hôm nay, khi Ly Tâm bỏ đi, Tú Thủy đi tìm khắp nơi nhưng không thấy Ly Tâm đâu cả. Mấy tên nhà giàu gặp Tú Thủy đang hốt hoảng tìm kiếm, bọn họ bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy. Họ đưa Tú Thủy đi khắp San Fancisco tìm người. Tú Thủy không còn cách nào thoát khỏi nên đành phải nhận lời bọn họ tới nơi này, coi như trả ơn họ.

Chương 7: Thủ đoạn

Tú Thủy cau mày, cô thực sự không thích tiếp xúc với đám người này chút nào. Thấy từng tên áp sát vào, cô bất giác lùi lại, đảo mắt tìm Ly Tâm.

"Cậu mà không đi, Tú Thủy của cậu sẽ bị bọn nó ăn tươi nuốt sống đó". Ở một góc quán bar, Tuấn Kỷ đưa mắt về phía Tú Thủy, mỉm cười nói với Ngô Sâm.

Ngô Sâm nhận ra Tú Thủy từ lúc cô mới vào quán bar. Anh không ngờ cô lại đến nơi này. Chứng kiến cảnh Tú Thủy bị đám đàn ông gây khó dễ, Ngô Sâm mặt tối sầm đứng phắt dậy.

"Khoan đã, cậu xem kìa". Tiêu Vân nhảy lên ghế sofa quay người về phía Tú Thủy.

"Nào, Tú Thủy uống cạn ly này đi. Chỉ cần cô uống ly này, coi như nể mặt chúng tôi rồi".

Tú Thủy nhìn hai người đàn ông trước mặt, cắn môi nhận ly rượu. Bọn họ đã nói như vậy, cô không uống cũng không xong. Tú Thủy từ từ đưa ly rượu lên môi, không để ý đến ánh mắt khác lạ của hai người đàn ông.

"Khát quá". Ly rượu chưa kịp chạm môi Tú Thủy đã bị một bàn tay cướp lấy, đưa lên miệng tu một hơi.

Tú Thủy nhìn Ly Tâm mỉm cười: "Có nóng không?".

Ly Tâm nhếch môi nói với hai người đàn ông trước mặt Tú Thủy: "Xin lỗi đã uống rượu mời của các anh".

Hai người đàn ông liếc nhau, cười cười: "Không sao cả, cô nể mặt là được rồi".

"Đúng là đồ ngốc, thứ rượu đó có thể tùy tiện uống sao?". Thấy Ly Tâm uống hết ly rượu, Tuấn Kỷ liền đứng dậy đi về phía Ly Tâm. Tiêu Vân và Ngô Sâm nhìn nhau rồi đi theo Tuấn Kỷ.

"Tôi tưởng cô tài giỏi lắm, không ngờ cô cũng chỉ là con ngốc". Một giọng nói lạnh lùng vọng tới.

Ly Tâm hơi giật mình, nhận ra giọng nói của Tuấn Kỷ. Cô quay đầu về phía Tuấn Kỷ, anh đang nhìn đám đàn ông bằng ánh mắt lạnh lẽo: "Các cậu dám động thủ với người của tôi?"

Mấy người đàn ông lộ vẻ sợ sệt trong giây lát, rồi đột nhiên nở nụ cười mờ ám: "Chúng tôi có ra tay với cô ấy đâu. Có điều, Kỷ thiếu, coi như chúng tôi làm một việc tốt cho anh đi".

"Các cậu định ra tay với ai hả?", Ngô Sâm đứng bên cạnh Tú Thủy trừng mắt với mấy người đàn ông.

Bọn họ sững sờ: "Xin lỗi, chúng tôi không biết hai cô gái là hoa đã có chủ. Sâm thiếu, chúc các anh tối nay chơi vui vẻ". Bọn họ vừa nháy mắt ra hiệu cho nhau vừa quay người định bỏ đi.

"Sợ gì chứ. Hiếm lắm mới có dịp mọi người cùng ra ngoài chơi. Thôi thì ở lại chơi cho đã đi". Ly Tâm giơ tay ngăn mấy người đàn ông. Xem ra Tuấn Kỷ và Ngô Sâm là người có thế lực, đám con trai nhà giàu này còn phải nể mặt họ.

Quả nhiên Ly Tâm vừa mở miệng, mấy người đàn ông nhìn nhau rồi liếc Ngô Sâm và Tuấn Kỷ bằng ánh mắt e ngại. Sau đó, họ cười khan với Ly Tâm.

Ly Tâm mỉm cười vẫy tay. Người phục vụ đứng chờ ở bên cạnh từ ban nãy đưa đến mấy ly rượu. Ly Tâm nhếch mép: "Hôm nay may có các anh giúp đỡ. Tú Thủy không uống được rượu, tôi sẽ uống thay chị ấy. Để tôi cạn trước". Nói xong, Ly Tâm một hơi cạn sạch.

Mấy người đàn ông thấy vậy, cũng mỉm cười nhận ly rượu uống hết. Ly Tâm nhếch mép nở nụ cười thâm hiểm. Mấy người đàn ông uống rượu xong cáo từ rồi chuồn vào sàn nhảy.

Ly Tâm có vẻ như khống chế toàn bộ cục diện. Cô cúi xuống dặn dò người phục vụ vài câu. Cô gái phục vụ cười tươi gật đầu rồi đi ra ngoài.

"Ly Tâm, cô ác thật đấy". Tiêu Vân bước tới. Anh ta từ đầu đến giờ chưa lộ diện, chỉ đứng ở góc quầy bar xem trò vui, tình cờ nghe thấy những lời dặn dò của Ly Tâm.

Nghe Tiêu Vân nói vậy, Ly Tâm chỉ nhún vai không phản bác. Tuấn Kỷ ngồi bên cạnh tò mò hỏi: "Sao thế?"

Tiêu Vân thấy Ly Tâm không có ý che dấu. Anh ta liền kể lại những điều mình vừa nghe được. Hóa ra từ lúc ở sàn nhảy, Ly Tâm đã nhìn thấy hai người đàn ông ép rượu Tú Thủy. Ra đời từ năm mười mấy tuổi, Ly Tâm không thể không đoán ra chúng định giở trò gì. Vì vậy, cô đã sớm chuẩn bị chiêu đối phó với chúng.

Mấy ly rượu đưa bọn chúng uống bị bỏ thuốc nhiều gấp mấy lần rượu của Ly Tâm. Ở quán bar chỉ cần uống phải loại thuốc đó, tìm gái cũng không phải quá khó. Còn về việc bọn chúng bị chặt chém bao nhiêu tiền, liệu có mắc bệnh gì không nằm trong phạm vi suy nghĩ của Ly Tâm.

Tuấn Kỷ nghe xong bất giác rùng mình. Cô gái này quả nhiên không ngốc nghếch, mà quá tàn nhẫn. Đúng là chỉ có cô mới nghĩ ra trò đó. Ngô Sâm đứng bên cạnh Tú Thủy sờ lên cằm, không nói một câu nào.

"Ly Tâm, em có sao không?". Hiểu rõ đầu đuôi, Tú Thủy hốt hoảng nhìn Ly Tâm.

Ly Tâm thấy bộ dạng lo lắng và áy náy của Tú Thủy, cô mỉm cười lắc đầu: "Em không sao". Tuy trưởng thành ở nước ngoài, nhưng Ly

Tâm không phải chưa từng đọc qua sách vở Trung Quốc. Biết rõ trên núi có hổ, vẫn tự nguyện đi lên núi thì đúng là kẻ ngốc. Tất nhiên cô phải có bản lĩnh ứng phó mới dám uống ly rượu đó. Bảo Ly Tâm hy sinh bản thân vì người khác? Không có đâu. Ở nơi ồn ào náo nhiệt như thế này, không một ai để ý đến nước dưới chân Ly Tâm.

"Hi, đây không phải là Kỷ sao? Kỷ, thời gian qua anh đi đâu mà chẳng thấy tới tìm em?". Một giọng nói ẽo ợt vọng đến khiến những người có mặt không khỏi rùng mình.

Ly Tâm và Tú Thủy cùng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một cô gái lả lơi, bỏ tay người đàn ông bên cạnh xông đến chỗ Tuấn Kỷ. Cô nàng ôm vai Tuấn Kỷ, nũng nịu: "Kỷ, người ta nhớ anh quá, chẳng thấy anh đến tìm người ta gì cả. Đáng ghét".

Ly Tâm bỗng dưng nổi da gà. Người đàn bà này nhìn là biết thuộc dạng từng trải, còn làm ra vẻ ngây thơ. Ly Tâm bất giác cảm thấy kinh thường Tuấn Kỷ. Cô theo phản xạ dịch chiếc ghế ngồi như càng tránh xa anh ta càng tốt.

Ly Tâm nghiêng đầu, bắt gặp ánh mắt kinh thường của Ngô Sâm và Tú Thủy. Họ cũng không nói năng gì, cúi đầu uống rượu. Chỉ có Tiêu Vân ngồi bên cạnh là hưng phấn theo dõi màn kịch hay.

Tuấn Kỷ cau mày nhìn người đẹp đang đeo bám trên cánh tay anh ta. Anh ta thật sự không nhớ cô nàng là ai. Anh ta không thiếu người đẹp, lại thường xuyên đổi khẩu vị nên làm sao nhớ nổi người đàn bà bên cạnh. Tuy nhiên, Tuấn Kỷ vẫn giữ phong độ của một playboy: "Người đẹp, tôi...".

"Kỷ, là anh phải không? Trời ạ, em tìm anh lâu lắm rồi. Đúng là ông trời có mắt, cho em gặp anh hôm nay". Tuấn Kỷ chưa nói hết câu, một người đẹp có thân hình bốc lửa khác xông tới như tên bắn, bám chặt cánh tay còn lại của anh ta.

Chương 8: Ẩu đả

"Cô là ai hả?" Cô nàng đến trước phẫn nộ, mở miệng hét lớn.

Người đẹp bốc lửa hỏi lại: "Còn cô là ai?"

"Tôi là bạn gái của Kỷ"

"Cô ư? Buồn cười quá. Cô không thử nhìn lại xem mặt mũi mình thế nào. Kỷ chọn người như cô làm bạn gái? Hừ, nói ra chỉ làm mất mặt Kỷ thôi".

Hai người đàn bà hoa chân múa tay mắng chửi nhau. Ly Tâm lập tức dời khỏi chỗ ngồi, càng tránh xa chiến trường nóng bỏng càng tốt. Tú Thủy và Ngô Sâm ở bên cạnh cũng dời sang một bên. Đến Tiêu Vân còn rờ lên mũi, chọn khu vực an toàn tiếp tục theo dõi trò vui.

"Anh chàng Tuấn Kỷ này, đã nhắc anh ta bao lần rồi, đừng có lăng nhăng cặp kè hết cô này đến cô khác. Kiểu gì cũng xảy ra thảm cảnh như ngày hôm nay. Lẽ nào anh không chán ư? Chẳng biết tự kiểm điểm gì cả". Tú Thủy trừng mắt nhìn Tuấn Kỷ, tuôn một tràng giáo huấn.

Ngô Sâm nhếch môi: "Khi nào sao hỏa đâm phải địa cầu, cậu ấy mới hết phóng túng".

Ly Tâm bật cười. Anh chàng Ngô Sâm này lúc nào cũng giữ vẻ mặt lạnh lùng đứng đắn, bây giờ lại biết nói đùa, thú vị quá đi.

Tú Thủy không phản ứng kịp, quay đầu hỏi Ngô Sâm: "Ý anh là gì?"

Tiêu Vân mỉm cười chen vào: "Người chết hết rồi, cậu ấy còn phóng túng với ai?". Tú Thủy liền im bặt.

"Cậu thử nói xem, tên Tuấn Kỷ này có gì tốt mà phụ nữ suốt ngày cãi nhau vì cậu ta. Biết rõ cậu ấy lăng nhăng bỏ xừ vẫn nhất quyết theo cậu ấy. TMD, tại sao tôi không có duyên với phụ nữ như vậy nhỉ?" Nhìn hai người phụ nữ tranh giành Tuấn Kỷ, Tiêu Vân không khỏi bất bình.

Ngô Sâm liếc qua Tiêu Vân, vừa uống rượu vừa nói: "Có phải hôm nay cậu mới quen cậu ấy đâu".

Tiêu Vân hết nói nổi, đưa mắt về phía Tuấn Kỷ, thấy anh ta đang nói chuyện với người phía trước, mặc kệ hai người đàn bà cãi nhau. Một điều lạ lùng là hai cô nàng không lôi anh ta vào chiến cuộc, giống như anh ta là bảo bối của họ. Tiêu Vân lắc đầu thở dài: "Phải cho tên đó nếm mùi mới được, để hắn biết thế giới này không phải hắn muốn làm gì thì làm. Tôi thực sự muốn xem trò vui".

Ngô Sâm gật đầu: "Tôi cũng nghĩ vậy".

Hai người đàn ông cùng nhất trí, xem ra Tuấn Kỷ khiến mọi người phẫn nộ thật rồi. Ly Tâm bất giác nở nụ cười thâm hiểm: "Có lẽ bây giờ chúng ta có dịp chứng kiến màn kịch hay rồi".

Tú Thủy nghe vậy liền ngó sang bên kia, mấy người đàn ông đi cùng hai cô nàng mặt tối sầm lại. Bọn họ cảm thấy quá mất mặt, hai người đàn bà đi theo họ đến đây lại đánh ghen vì một người đàn ông khác.

Vì thế họ xông đến bạt tai hai ả. "Anh làm gì vậy, muốn đánh người à?". Hai người đàn bà vừa nhìn thấy mấy người đàn ông định giơ tay đánh mình liền lao vào người Tuấn Kỷ và hét lớn tiếng. Đồng thời, hai ả thượng cẳng chân hạ cẳng tay đấm đá mấy người đàn ông. Tiêu Vân thấy vậy lắc đầu: "Đúng là hết thuốc chữa rồi".

Tú Thủy lau mồ hôi trên trán quay đi vờ như không nhìn thấy. Ly Tâm, Ngô Sâm và Tiêu Vân cũng giả bộ không quen biết Tuấn Kỷ. Một lúc sau, Tú Thủy lên tiếng: "Thế mà anh ta cũng chịu được sao?"

"Tại sao tôi không chịu được?"

Không biết Tuấn Kỷ đi về phía bọn họ từ lúc nào. Anh ta đứng ngay sau lưng Ly Tâm. Tú Thủy chỉ tay về phía hai người đàn bà: "Anh để họ..."

"Liên quan gì đến tôi", Tuấn Kỷ ngắt lời: "Tôi chưa bao giờ mở miệng yêu cầu họ làm bất cứ điều gì. Họ tự làm tự chịu. Tôi giữ im lặng đến giờ coi như nể mặt họ lắm rồi". Tuấn Kỷ luôn giữ phép lịch sự với phụ nữ. Dù không có ấn tượng với hai người đàn bà đó nhưng anh ta vẫn có ý giữ thể diện cho họ. Nhưng lần này họ thật sự quá đáng, anh ta không thể chịu nổi nữa.

Tiêu Vân cười lớn: "Anh chàng này..."

"Chào anh đẹp trai". Tiêu Vân còn chưa nói hết câu, tiếng một người phụ nữ chen vào. Tất cả ngẩng đầu nhìn, một cô gái trẻ ăn mặc hầm hố đứng chính diện nháy mắt với Tuấn Kỷ. Tiêu Vân sờ trán, chửi thề một câu. Giờ phút này vẫn còn có người đến bắt chuyện Tuấn Kỷ, sự đời đúng là không sao hiểu nổi.

Tuấn Kỷ cười nhạt: "Xin lỗi, tôi có bạn ở đây rồi". Anh ta vừa nói vừa lại gần Ly Tâm. Tuy anh ta lăng nhăng, nhưng không phải món nào cũng chơi. Yêu cầu của anh ta tương đối cao, không phải đến cỏ dại bên đường cũng hái.

"Mày dám động đến đàn bà của tao", một người đàn ông có vẻ hung hăng xông đến bên cạnh cô gái hầm hố rồi tung nắm đấm về phía Tuấn Kỷ. Tuấn Kỷ phản xạ nhanh nghiêng đầu, thuận tay đánh lại.

"Dám đánh cả người anh em của bọn tao. Anh em đâu, mau xông lên đi. Tên này giở trò hỗn xược ở địa bàn chúng ta, hắn không muốn sống rồi", một đôi nam nữ mặc bộ đồ nhân viên phục vụ đứng đằng sau vừa hét lớn vừa xông tới. Cùng lúc đó, mấy người đi cùng hai ả tự xưng bạn gái Tuấn Kỷ cũng lao vào.

Cả đám người đánh nhau hỗn loạn. Cảnh giới cao nhất của cuộc hỗn chiến chính là đập bàn đập ghế, đập vỡ chai rượu. Tiếng chửi mắng, tiếng đấm đá huỳnh huỵch vang khắp quán bar. Kể cả những người đứng ngoài xem trò vui cũng không nhịn nổi, thỉnh thoảng thò tay đạp chân một phát, tạo thành cảnh tượng náo nhiệt vô cùng.

Ly Tâm đứng ở trên quầy bar, theo dõi cảnh hỗn loạn bên dưới. Cô cười nhạt: "Thế này mới đúng. Muốn đánh thì đánh luôn đi, nói năng nhiều lời chẳng phải là đàn ông".

Tú Thủy thấy Ngô Sâm và Tiêu Vân luôn chân luôn tay, đấm người trước đá người sau giúp Tuấn Kỷ, cô vừa sợ hãi vừa lo lắng nắm chặt tay Ly Tâm. Ánh mắt cô dán chặt vào ba người đàn ông, miệng hét lớn: "Mau dừng tay lại đi! Chuyện này là thế nào, mau dừng tay lại".

Ly Tâm lườm Tú Thủy một cái, kéo tay cô chạy lên sân khấu. Địch đông ta ít, ba người đàn ông rõ ràng vừa đánh trả vừa phải bảo vệ Ly Tâm và Tú Thủy. Thế mà bà chị này còn báo động cho địch biết điểm yếu của họ, nên nói Tú Thủy quá ngây thơ hay ngốc nghếch đây.

Chương 9: Chặn đường

Lúc này, đèn trên sân khấu đã tắt ngóm, Ly Tâm lần mò ngồi xuống cạnh đống nhạc cụ. Cô theo dõi hiện trường hỗn loạn bên dưới, miệng nở nụ cười đầy mê hoặc. Sau đó, Ly Tâm cầm hai dùi trống gõ mạnh lên dàn nhạc cụ trước mặt.

Tiếng trống tiếng chiêng kịch liệt vang vọng khắp gian phòng, mang tiết tấu cổ động, mạnh mẽ, gấp gáp, đầy sát khí, khiến tất cả càng thêm hưng phấn.

Tú Thủy tái mặt nhìn đám người điên cuồng ở bên dưới. Cô vội kéo tay Ly Tâm: "Em làm gì vậy?"

Ly Tâm mỉm cười: "Em góp vui với họ". Cô vốn không biết sợ trời đất là gì. Cảnh tượng náo nhiệt như vậy, làm sao có thể thiếu vắng cô.

Ở dưới sàn nhảy, Tuấn Kỷ đá bay một tên, vừa vặn quay sang đối diện với Ngô Sâm. Cả hai nhìn nhau cười gượng. Lúc Ly Tâm kéo Tú Thủy chạy lên sân khấu, họ đều nhìn thấy rõ. Cô Ly Tâm này đã không sợ chết thì chớ, còn đổ thêm dầu vào lửa. Tiếng trống cổ vũ của cô càng gây kích động mọi người. Tuấn Kỷ nhìn đám đông hăng máu xung quanh, chỉ hận là không thể làm gì Ly Tâm.

"Ly Tâm, chúng ta cứ bỏ đi thế này, để mặc bọn họ sao?". Ly Tâm kéo Tú Thủy chạy xuyên qua đám người đang quần nhau kịch liệt. Ra đến cửa quán bar, Tú Thủy quay đầu tìm kiếm bóng dáng ba anh bạn.

Ly Tâm thản nhiên: "Ai gây chuyện, người đó tự mình giải quyết. Nếu chị muốn quay lại chỗ đó, em sẽ đưa chị vào".

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của Ly Tâm, Tú Thủy bất giác cắn chặt môi. Bên trong hỗn loạn như vậy, vào đó khác nào tự tìm đến cái chết. Hơn nữa, chuyện này tuy khởi nguồn từ Tuấn Kỷ, nhưng Ly

Tâm cũng giúp góp công thổi lửa. Vậy mà bây giờ cô ấy bỏ đi một cách thản nhiên, Tú Thủy khó chịu lắc đầu.

Họ vừa lên xe, xe cảnh sát lao đến, hú còi inh ỏi. Ly Tâm thoải mái nhấn ga, phóng xe như bay. Cùng lúc đó, một chiếc xe mui trần màu trắng bạc vượt qua xe của Ly Tâm.

Ly Tâm định thần nhìn kỹ, bất giác cười ha hả. Hóa ra người ngồi trên xe màu bạc là đám Tuấn Kỷ. Xem ra bọn họ cũng không đến nỗi ngốc nghếch, biết đường rút khỏi quán bar khá nhanh.

Hai chiếc xe một đỏ một trắng lao nhanh trên đường, dưới ánh trăng sáng vô cùng bắt mắt. Tiêu Vân ngồi ở ghế sau song song với Ly Tâm, anh ta hét lớn: "Cô giỏi lắm Ly Tâm. Chẳng thèm chào hỏi chúng tôi một câu đã chuồn mất. Nếu không phải Tuấn Kỷ tinh mắt, chúng tôi đúng là bị cô bỏ rơi rồi".

Gió đêm thổi bay tóc Ly Tâm, khiến dáng vẻ cô càng ngời ngời sinh động. Ly Tâm từ tốn nói: "Tôi thân quen với các anh lắm sao?"

Tiêu Vân tức đến mức không thốt ra lời. Câu nói của Ly Tâm có nghĩa là, tại sao tôi phải chào hỏi các anh, chúng ta đâu có quen biết gì nhiều?

Ly Tâm nhìn vẻ mặt tức tối của Tiêu Vân, bất giác cười nhạt: "Các anh nên cám ơn tôi đưa chị Tú Thủy ra ngoài. Nếu không, các anh chẳng đánh đấm thoải mái như thế. Các anh có tư cách gì mà ý kiến này nọ".

Tuấn Kỷ vừa lái xe vừa nghe những lời không một chút khách sáo thốt ra từ miệng Ly Tâm. Anh ta cảm thấy khó chịu nhưng đều là sự thật. Tuấn Kỷ liếc Ly Tâm: "Thế nào mới gọi là thân quen".

Ly Tâm không thèm nhìn Tuấn Kỷ, cô nhếch miệng: "Có những người vừa gặp đã trở nên thân quen, có những người biết cả đời cũng không thể nào thân thiết".

Ngô Sâm nghe câu nói này, bất giác liếc Tuấn Kỷ. Tuấn Kỷ vẫn nở nụ cười cuốn hút, nhưng ánh mắt anh ta sáng lên một tia rất quen thuộc. Đó là tia hứng thú với con mồi, nhưng con mồi này có vẻ không dễ săn.

Họ còn đang nói qua nói lại, đằng sau rú lên một loạt tiếng còi xe. Ly Tâm và Tuấn Kỷ đồng thời nhìn qua kính chiếu hậu, phát hiện ra mười mấy chiếc xe mui trần đủ loại màu sắc đang lao nhanh về phía họ.

Tiêu Vân nhìn một chiếc xe chạy qua, sắc mặt anh ta đột nhiên lạnh lùng hẳn.

"Là đám người đó". Ngô Sâm cũng trở nên nghiêm nghị.

Ngô Sâm vừa dứt lời, đội xe mui trần đi qua đột nhiên quay đầu. Ly Tâm vội phanh xe, dừng sang một bên đường nhổm lên khỏi tay lái đón xem trò vui.

"Đây không phải Tiêu Vân?". Một giọng nói đanh thép cất lên. Mấy mấy chiếc xe quây tròn đám Tuấn Kỷ vào giữa.

Tiêu Vân cất giọng lạnh nhạt: "Thế thì sao?"

Một người đàn ông có bộ mặt dữ tợn bước xuống từ chiếc xe sang trọng màu vàng duy nhất trong đội. Hắn đứng tựa người vào cửa xe cười lớn: "Thằng khốn này. San Francisco là địa giới của chúng ta. Mày muốn đến thì đến, muốn đi thì đi? Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?"

Tiên Vân nhìn tên đó bằng ánh mắt lạnh lùng: "Tên bại tướng, mày không có tư cách nói câu đó với tao. Thua rồi không nhận, còn lén lút giở trò này nọ. Ông nội có bản lãnh đến đây đấy".

Người đàn ông nghe Tiêu Vân nói thẳng tuột, sắc mặt hắn trở nên khó coi vô cùng. Hắn vung mạnh nắm đấm về phía trước: "Lúc tao cho mày cơ hội thì mày nên suy nghĩ kỹ. Tao hỏi lại một lần nữa,

mày có chịu gia nhập hay không? Không gia nhập đừng trách tao khách khí".

Đứng theo dõi ở ngoài lề, Ly Tâm cũng đại khái hiểu ra tình hình. Tiêu Vân có lẽ từng thắng những người đó trong cuộc đua xe. Vì vậy chúng muốn anh gia nhập đội đua của chúng. Chúng lôi kéo anh không thành nên giở trò với anh. Ly Tâm đột nhiên thấy khinh thường đám người đó. Quân tử cần gì nói nhiều, cứ xông lên đánh đấm một trận rồi tính sau. Nói nhiều chỉ tổ lãng phí thời gian, chẳng giải quyết được vấn đề gì. Trong chốc lát, Ly Tâm quên mất cô quen biết ba người đàn ông đứng giữa. Đã không nói giúp họ thì thôi lại còn muốn xem trò náo nhiệt, cô đúng là có một không hai.

"Các anh không khách khí thì làm được gì?" Tiêu Vân vừa nói xong, Ngô Sâm đột nhiên lên tiếng. Chỉ mình anh có tư cách tung hoành ở San Francisco. Dám khoe khoang địa bàn của chúng trước mặt anh, đúng là không biết trời cao đất dày.

Chương 10: Đua xe

"Không khách khí, tao sẽ...", người đàn ông mặt mày dữ tợn chưa nói hết câu, đằng sau đột nhiên có tiếng nói lạnh lùng: "Có tiểu thiếu gia của tập đoàn Sâm Dục ở đây, chúng tôi nào dám không khách khí. Lần trước chúng tôi đã thất lễ, thật sự xin lỗi".

Lời nói dễ nghe nhưng ngữ khí chẳng có ý xin lỗi chút nào. Ly Tâm nhìn chăm chú tên mặt dữ tợn đang đứng dựa vào xe của hắn. Lúc này, vẻ hung hăng đằng đằng sát khí trên mặt hắn biến mất hoàn toàn. Điều đó khiến Ly Tâm càng cảm thấy hứng thú.

Câu nói vừa rồi khiến cả đám người bỗng trở nên yên lặng. Tên mặt mũi dữ tợn tần ngần một lúc, cất giọng lạnh lùng: "Hóa ra mày có người đứng đằng sau, thảo nào hống hách thế".

Tiêu Vân nhún vai: "Tao hống hách thì làm sao?"

Lại là giọng nói của người ngồi trong xe chưa lộ diện: "Đại thiếu gia của tập đoàn Phong Dương, đương nhiên có thể hống hách rồi".

Tiêu Vân hơi sững người, bàn tay đang để trên vai Tuấn Kỷ bấm mạnh xuống, Tuấn Kỷ lắc đầu. Thân phận của Tiêu Vân chỉ có Tuấn Kỷ và Ngô Sâm biết. Tiêu Vân bề ngoài chỉ là một tay đua xe trong thế giới ngầm, không ai có thể ngờ anh là đại thiếu gia của tập đoàn Phong Dương đa quốc gia ở New York. Xem ra lai lịch của người này không đơn giản chút nào.

"Anh đã biết rồi. Vậy nói đi, rốt cuộc anh muốn gì?" Ngô Sâm khoanh tay trước ngực, nhìn về phía xe ô tô đóng kín cửa. Người này biết rõ lai lịch của bọn họ mà vẫn cố tình chặn họ lại, chứng tỏ đối phương có một thế lực rất lớn. Chỉ lạ một nỗi tại sao hắn không mở cửa xe nói chuyện.

"Theo tôi được biết, CEO của tập đoàn Phong Dương vừa ra thông báo truy nã, bắt đại thiếu gia đang bỏ trốn. Tôi nghĩ tin tức này sẽ

lan truyền rất nhanh đấy".

Tiêu Vân tối sầm mặt. Bắt anh quay về kết hôn với tiểu thư gì đó, đừng có mơ. Anh vẫn chưa chơi đủ, bây giờ bảo anh đi kết hôn với tiểu thư chỉ có gia thế chẳng biết gì về cuộc sống bên ngoài, đánh chết anh cũng không chịu.

Ngô Sâm biết câu nói này có ý uy hiếp rõ ràng, anh liền mở miệng: "Điều kiện?"

"Rất đơn giản, ba ngày sau ở Washington có một cuộc đua xe. Xin đại thiếu gia Phong Dương hãy thay mặt tôi tham gia. Chúng tôi sẽ phong tỏa mọi tin tức liên quan đến đại thiếu gia, đảm bảo đại thiếu gia có thể chơi vui vẻ".

Tiêu Vân bất giác nhíu mày. Thay mặt người khác hay bản thân, anh không có ý kiến gì. Nhưng ai mà biết được liệu tin tức về cuộc đua xe phi pháp đó có giữ kín hay không. Phong Dương đâu phải nhỏ như hạt đỗ, hạt vừng. Phong Dương cũng có nguồn tin riêng của mình. Ông nội anh không phải là người dễ qua mặt.

"Đòi hỏi của anh có phải hơi lớn không?" Tiêu Vân nhìn chăm chú vào chiếc xe sang trọng màu vàng.

"Nếu chỉ phong tỏa tin tức, chúng tôi không dám mở miệng yêu cầu. Có điều, đại thiếu gia hôm qua hành động nhanh quá. Vừa mới bị thiệt thòi một chút đã đến chỗ chúng tôi đập phá. Đập phá cũng không sao, tôi có thể tạ tội với hai vị. Nhưng có một món quà tôi chuẩn bị để tặng một vị khách quý giá cũng bị đập vỡ. Chuyện này làm sao có thể không tính?"

Lời nói vừa dứt, một cánh tay thò từ trong xe đưa cho tên mặt mày dữ tợn một chiếc hộp. Tên này không dời mắt khỏi Tiêu Vân, cầm chiếc hộp bước tới đưa cho ba người.

Ba người cúi xuống mở hộp, bên trong có một màn hình ghi lại toàn cảnh Tiêu Vân đập phá và món đồ bị vỡ. Ngô Sâm nhìn Tiêu Vân

bằng ánh mắt bất lực. Làm việc không gọn gàng thà đừng làm còn hơn, tự nhiên lại đi rước họa vào thân.

Tuấn Kỷ nãy giờ im lặng đột nhiên mở miệng: "Cậu ấy sẽ nhận lời, nhưng không thể đảm bảo về nhất nhì đâu".

"Không sao cả. Tôi tin danh tiếng của Phi Báo trong giới đua xe không phải loại tầm thường. Tốt lắm, tôi sẽ sắp xếp mọi việc, tuyệt đối không làm các vị thất vọng. Về thù lao tôi sẽ thanh toán sòng phẳng. Chúng ta gặp lại ở Washington".

"À đúng rồi, xin chuyển lời hỏi thăm của tôi đến phụ thân anh". Người trong xe bổ sung thêm một câu với Tuấn Kỷ.

Tuấn Kỷ đột ngột lái xe đến trước cửa chiếc xe màu vàng, anh mỉm cười lên tiếng: "Anh cũng chuyển lời hỏi thăm của tôi đến người đứng đầu nhà anh".

Vài giây sau, cửa chiếc xe màu vàng từ từ mở ra, một người đàn ông mũi cao mắt xanh khoảng trên dưới ba mươi tuổi có gương mặt lạnh lùng bước xuống, đưa tay về phía Tuấn Kỷ: "Tôi nhất định sẽ chuyển lời". Tuấn Kỷ nở nụ cười nhã nhặn bắt tay anh ta.

"Xì, thế là hết rồi, chẳng thú vị gì cả". Ly Tâm nhìn đội xe bỏ đi, thất vọng trèo lên ô tô. Tú Thủy ngồi bên cạnh mặt trắng bệch từ bao giờ, kéo tay Ly Tâm hỏi: "Hết chuyện rồi đúng không em?"

Thấy vẻ mặt tiu nghỉu của Tiêu Vân, Ly Tâm kéo Tú Thủy nhảy qua cửa xe xuống đất, chạy nhanh về phía ba người đàn ông. Cô tò mò muốn biết thứ gì khiến họ chịu thua nhanh như vậy.

Dù món quà bị đập vỡ quý giá đến mấy, nhưng nhà Tiêu Vân không phải không có tiền, làm gì đến mức phải cúi đầu nhận lời ngay với người đàn ông kia.

Thấy Ly Tâm tần ngần nhìn miếng ngọc vỡ bằng ánh mắt khó hiểu, Tuấn Kỷ cười giải thích: "Là cậu ấy không có mắt, đập phá bừa bãi.

Miếng ngọc này thật ra cũng chẳng phải loại hàng quý hiếm gì. Chỉ có điều người tặng và người nhận chúng tôi chơi không nổi. Vì vậy, cậu ấy chỉ có thể hoàn trả bằng tính mạng của mình".

Ly Tâm càng nghe càng thấy khó hiểu. Ngô Sâm đứng bên cạnh lên tiếng: "Người vừa rồi là ai? Cậu quen sao?"

Tuấn Kỷ tắt nụ cười, nói một cách nghiêm túc: "Người của Tề gia". Lúc người đó thò cánh cánh tay ra đưa đồ, Tuấn Kỷ đã quan sát thấy con chim ưng màu đỏ trên cổ tay anh ta qua ánh đèn ô tô. Đó là ký hiệu đánh dấu vị trí cao thấp trong Tề gia. Vì vậy, Tuấn Kỷ mới nhanh chóng nhận lời người đó.

"Tề gia? Tiêu Vân, cậu nên cảm thấy may mắn cậu là đại thiếu gia của Phong Dương đấy". Nghe nói đến Tề gia, Ngô Sâm không khỏi giật mình.

Tiêu Vân rủa thầm trong lòng. Tề gia là hào môn lớn nhất nhì trong giới hắc đạo. Người đứng đầu nổi tiếng thủ đoạn tàn nhẫn, ra tay tàn độc, máu lạnh vô tình. Gia tộc của Tiêu Vân được coi là gia tộc hàng đầu ở bạch đạo, nhưng cũng không dám trực tiếp đối đầu Tề gia. Lần này, xem ra họ thật sự nể mặt anh. Đổi lại là người khác, chỉ e mất mạng lúc nào không biết, làm gì có chuyện ăn nói khách sáo thế. Đồng thời, bên cạnh Tiêu Vân còn có Ngô Sâm và Tuấn Kỷ, họ vuốt mặt cũng phải nể mũi hai anh bạn này.

Chương 11: Xảy ra chuyện

Nghe những chuyện chẳng đâu vào đâu, Ly Tâm lắc đầu. Không còn trò gì để xem, Ly Tâm quay người lái xe đi mất, bỏ mặc Tú Thủy vẫn đứng nói chuyện với Ngô Sâm. Mặc kệ ai là hắc đạo bạch đạo, bây giờ về đi ngủ mới là quan trọng nhất.

Hai ngày sau, Ly Tâm ngồi trên một chiếc máy bay tư nhân sang trọng, trừng mắt nhìn Tuấn Kỷ đang nở nụ cười nho nhã với cô. Tên này không biết tự nhiên bị đứt dây thần kinh ở đâu, suốt hai ngày qua luôn bám chặt lấy cô, đuổi cũng không đi. Khi cô lạnh lùng không để ý đến anh ta, anh ta sẽ tự độc thoại. Lúc cô ngủ, anh ta một mình ngồi xem tivi. Ăn cơm, anh ta gắp thức ăn cho cô. Đi shopping, anh ta đi cùng cô. Cả ngày anh ta theo đuôi cô, vậy mà cô không thể tìm được lý do nổi cáu. Điều này khiến Ly Tâm buồn bực vô cùng.

Trong tình cảnh đó, Tú Thủy lại dùng các món ăn ngon dụ dỗ cô. Kết quả, bây giờ Ly Tâm ngồi trên máy bay đi Washington với bộ dạng chán chường.

"Ly Tâm, đừng đi nhầm đường đấy, hãy đi bên này". Tuấn Kỷ thấy Ly Tâm định đi theo Tú Thủy, vội kéo tay Ly Tâm đi cùng anh ta.

Ly Tâm cau mày tỏ ý không hài lòng với Tuấn Kỷ, anh ta vẫn giữ bộ mặt tươi cười. Tuấn Kỷ trăng hoa bao nhiêu năm, nhìn bộ dạng của Ly Tâm liền biết ý buông tay cô, lên tiếng giải thích về hành động thất lễ của mình: "Bọn họ đi nhận xe đua của Tiêu Vân. Chúng ta cần chuẩn bị một số việc. Cô đi theo tôi sẽ thoải mái và an toàn hơn".

Trong hai ngày qua, Ly Tâm nghe Tuấn Kỷ kể sơ qua, Ngô Sâm xuất thân từ gia tộc hắc đạo, thuộc bang phái lớn ở San Francisco. Gia tộc của anh cũng có tên trong top đầu toàn nước Mỹ. Lần này Tiêu Vân đại diện Tề gia tham gia cuộc đua xe. Tề gia tuy thế lực lớn

mạnh nhưng kẻ địch cũng không ít. Từ trước đến nay, những cuộc đua tranh đoạt ngôi vua tốc độ kiểu này luôn quyết liệt và có ý nghĩa rất lớn, thu hút sự chú ý của toàn giới hắc đạo. Vì vậy Tiêu Vân đi cùng người thuộc giới hắc đạo như Ngô Sâm sẽ an toàn hơn.

Ly Tâm nghe xong liền ngoan ngoãn đi theo Tuấn Kỷ. Chuyện này không phải chuyện đùa, sinh mạng rất đáng quý. Cô không muốn đem tính mạng ra giỡn chơi. Cuộc sống tự do thoải mái của cô chỉ mới bắt đầu không lâu.

China Town, cứ nơi nào có người Trung Quốc sống đều bị Ly Tâm coi là China Town hết. Sau khi năm người giải quyết xong mọi việc, trời bắt đầu chạng vạng tối. Ly Tâm đòi đi dạo phố, Tuấn Kỷ liền chiều ý cô. Tiêu Vân vốn không định ra ngoài để giữ an toàn, nhưng khi thấy Ly Tâm nói sẽ đi dạo phố. Anh ta không chịu nổi liền đi theo. Cuối cùng, cả Tú Thủy và Ngô Sâm cũng đi cùng họ.

"Ngon quá", nhìn bát sủi cảo nhà hàng mang đến, Ly Tâm bất giác cười tít mắt.

Tuấn Kỷ gắp miếng sủi cảo chấm gia vị vào bát Ly Tâm, mỉm cười dịu dàng: "Mũi cô đúng là mũi chó. Từ xa như vậy đã ngửi thấy mùi thức ăn ở đây rồi, phục cô thật đấy".

Ở China Town có nhiều món ăn mang hương vị Trung Quốc, khiến Ly Tâm vui đến mức không ngậm miệng. Nhìn bộ dạng hưng phấn của Ly Tâm, Tuấn Kỷ liền đưa cô đi khắp nơi. Người sinh ra ở Mỹ như Tuấn Kỷ có vẻ còn hiểu biết về Trung Quốc hơn người sinh ra ở Trung Quốc như Ly Tâm.

Tiêu Vân ăn hai miếng sủi cảo đã buông đũa: "Không ngon".

Ly Tâm trừng mắt nhìn Tiêu Vân. Đồ Tây lai, không biết ăn thì đừng có động đũa, dám miệt thị món ăn Trung Quốc.

Tú Thủy cười với Tiêu Vân: "Không ngon cũng cố nuốt đi, cẩn thận Ly Tâm trở mặt với anh đó".

Tiêu Vân chưa chứng kiến cảnh Ly Tâm trở mặt vì miếng ăn bao giờ, nhưng Tuấn Kỷ đã từng chứng kiến. Anh đập vào tay Tiêu Vân: "Câm miệng, ở đây người mang dòng máu phương Đông chiếm đa số".

Tiêu Vân lộ vẻ mặt bị chèn ép: "Tôi không gây chuyện nữa, tôi sẽ trốn đi chỗ khác", khiến mọi người cười ồ.

Ngô Sâm cười cười: "Đừng bắt nạt cậu ấy nữa. Mùi vị ở đây quả thực không thể so với tay nghề của Tú Thủy". Tuấn Kỷ mỉm cười không nói gì. Khẩu vị của cô nàng Ly Tâm đúng là có vấn đề. Món sủi cảo ở đây tuy đúng phong vị nhưng quả thực nếu so với Tú Thủy thì như trên trời dưới bể. Vậy mà Ly Tâm vẫn ăn ngon lành, không biết cô nàng kén ăn kiểu gì nữa.

Sở dĩ Ly Tâm thích món ăn ở đây là vì nó đậm đà hương vị quê hương, giống các món Tú Thủy nấu. Thật ra cô không hề kén ăn. Cô lại đang mê mẩn mùi vị quê nhà này nên mới chén ngon lành.

Sau khi ăn uống no nê, năm người cười nói vui vẻ đi ra ngoài. Ngô Sâm và Tiêu Vân đi đầu vừa bước ra khỏi cửa, đột nhiên có tiếng súng nổ. Ly Tâm hơi giật mình theo phản xạ lùi vào phía trong. Tuấn Kỷ còn phản ứng nhanh hơn. Ly Tâm chỉ cảm thấy người cô lắc một cái, đã bị đè sau cánh cửa.

Lại một tràng súng nổ, bên ngoài có tiếng la hét thất thanh. Ly Tâm bất giác cau mày, muốn nhoài ra bên ngoài xem xảy ra chuyện gì.

"Đừng sợ, đừng sợ, không sao đâu". Tuấn Kỷ nói khẽ bên tai Ly Tâm, càng ôm chặt cô vào lòng, đến mức cô không thể động đậy. Đây là lần đầu tiên có người bảo vệ cô, Ly Tâm nghiến răng: "Anh bỏ tôi ra, tôi không sao, để tôi xem nào".

Tuấn Kỷ kinh ngạc khi thấy giọng nói của Ly Tâm không hề run rẩy, không hề hoảng hốt. Anh ta bất giác cúi nhìn người phụ nữ ở trong lòng, chỉ thấy đôi mắt cô hoàn toàn bình thản, mang một tia hiếu kỳ.

Tuấn Kỷ vừa buông lỏng Ly Tâm, cô lập tức thò đầu ra ngoài cửa ngó bốn xung quanh. Người ở bên ngoài dạt cả sang hai bên ẩn nấp. Trên đường có hai người đàn ông một trước một sau lái xe bỏ chạy, xung quanh vẫn còn nồng nặc mùi thuốc súng. Ly Tâm tối sầm mặt, đúng là xui xẻo, cô mới vừa tới đây đã gặp phải chuyện này.

Sự việc chỉ xảy ra trong chốc lát. Hai tên sát thủ thoắt một cái đã không thấy tăm hơi. Ly Tâm vỗ vai Tuấn Kỷ, hai người ra khỏi chỗ nấp. Ở bên kia, Ngô Sâm bảo vệ Tú Thủy đứng nép sau một cánh cửa, còn Tiêu Vân trốn ở chỗ khác.

"Đúng là đen đủi thật". Tuấn Kỷ cau mày nhìn Ngô Sâm và Tú Thủy.

Ngô Sâm vừa an ủi Tú Thủy vừa liếc Tiêu Vân đang từ từ đứng dậy: "Cậu có sao không?". Lúc nghe tiếng súng nổ, Ngô Sâm lập tức đẩy mạnh người Tiêu Vân sang một bên, nhưng anh vẫn cần xác định xem Tiêu Vân có bị thương hay không.

Tiêu Vân cười gượng đi cà nhắc, tay sờ chân phải: "Bị đạn sượt qua rồi".

Tuấn Kỷ và Ngô Sâm lập tức nhăn mặt, vội vàng chạy đến xem xét vết thương của Tiêu Vân. Viên đạn sượt qua bắp chân Tiêu Vân, máu tuôn xối xả. Tuy vết thương không nặng nhưng đủ ảnh hưởng đến cuộc đua xe ngày mai.

"Tại sao các anh tự tiện đi ra ngoài mà không nghe lời dặn của chúng tôi?", người đàn ông mắt xanh của Tề gia từng lộ diện hai ngày trước đột ngột xuất hiện trước mặt họ, nhìn họ bằng ánh mắt tức giận.

Chương 12: Nội tình

Không ai lên tiếng trả lời. Lúc này, việc chăm sóc người bị thương quan trọng hơn. Sau khi cả nhóm về chỗ ở, Tề gia lập tức cử bác sỹ đến băng bó cho Tiêu Vân. Người đàn ông mắt xanh sắc mặt u ám đứng trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ. Chốc chốc lại có người vào báo cáo tình hình.

"Thế nào rồi? Có ảnh hưởng gì không?", người đàn ông mắt xanh sốt ruột hỏi.

Một giọng nói cung kính cất lên: "Vết thương nhẹ thôi, nhưng cơ bắp bị thương, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến cuộc đua xe đòi hỏi cơ bắp cần có độ nhạy cảm cao".

Người đàn ông mắt xanh cau này, nhìn Tiêu Vân nói giọng lạnh lùng: "Tôi đã dặn dò các anh nên cẩn thận. Mấy ngày này đừng có rời khỏi phạm vi bảo vệ của chúng tôi. Xảy ra chuyện này, tôi phải ăn nói với gia chủ thế nào đây?"

Tiêu Vân nghiến răng: "Chỉ là đua xe thôi mà. Tôi cũng từng đua trong khi bị thương nặng. Chẳng có gì là ghê gớm cả. Tôi có truy cứu trách nhiệm của các anh đâu, có gì mà không biết ăn nói?"

Tuấn Kỷ tiếp lời: "Chúng tôi tự mình đi ra ngoài, chúng tôi sẽ tự chịu trách nhiệm. Ngày mai, chúng tôi đảm bảo không làm mất mặt các anh là được chứ gì".

Ly Tâm nhớ ra chính cô là người đòi ra ngoài. Tuấn Kỷ và Tiêu Vân không nhắc đến chuyện đó, có nghĩa họ muốn bảo vệ cô. Ngô Sâm tuy không lên tiếng, nhưng ánh mắt của anh lộ vẻ tán đồng với quyết định của Tiêu Vân và Tuấn Kỷ.

"Hồng Ưng, vụ này do người của gia tộc William làm. Mục tiêu của chúng ngăn cản chúng ta tham gia cuộc đua xe".

Nghe thuộc hạ của người đàn ông mắt xanh báo cáo, Ngô Sâm và Tuấn Kỷ bất giác nhìn nhau. Thảo nào mà họ vô duyên vô cớ bị tấn công, hóa ra do một âm mưu từ trước. Bọn chúng có vẻ là sát thủ chuyên nghiệp, giết người dễ như trở bàn tay. Nhưng chúng không có ý lấy mạng Tiêu Vân mà chỉ bắn vào chân để anh không thể tham gia đua xe".

Người đàn ông mắt xanh được gọi là Hồng Ưng lên tiếng: "Gia tộc William và chó săn của gia tộc Lam Bang. Chỉ có Lam Bang mới dám đối đầu với chúng ta. Tốt lắm, nếu đã vậy thì đừng trách chúng ta không khách khí".

Nói xong, Hồng Ưng quay sang nhìm đám Tiêu Vân bằng ánh mắt bình thản: "Anh hãy nghỉ ngơi điều trị vết thương. Những việc khác chúng tôi sẽ lo liệu".

Căn phòng sang trọng chìm vào không khí yên lặng. Tuấn Kỷ thấy Ly Tâm tần ngần nãy giờ, liền bước tới cầm tay cô: "Không sao đâu. Vết thương không nặng lắm, chỉ là da thịt hơi đau một chút thôi. Cậu ấy không chịu được thì không phải là đàn ông. Cô đừng tự trách mình quá".

Tiêu Vân cười toe toét: "Vết thương nhỏ ấy mà. Dù sao bọn họ cũng không yêu cầu chúng ta đi đoạt ngôi Vua xe. Cô khỏi cần tự trách, xót xa tôi một tý là được rồi. Ly Tâm lại đây, hôn tôi một cái để an ủi linh hồn bị tổn thương của tôi nào".

Tú Thủy đứng bên cạnh mở miệng: "Thân thể anh bị thương chứ có phải linh hồn đâu". Tiêu Vân trừng mắt nhìn cô.

"Chúng ta cùng Tề gia kề vai sát cánh đối phó với gia tộc Lam Bang. Vậy thì họ động thủ lúc nào và ở đâu cũng chỉ là chuyện sớm muộn, khó tránh khỏi. Chẳng có gì ghê gớm cả", Ngô Sâm an ủi Ly Tâm.

Ly Tâm ngẩng đầu thấy cả ba người đàn ông đều mỉm cười với cô. Một lát sau, Ly Tâm nói khẽ: "Không sao thì tốt rồi. Tôi đi ngủ trước đây, buồn ngủ quá".

Nói xong cô đi ra ngoài cửa theo Hồng Ưng. Hồng Ưng thấy vậy cất giọng lạnh lùng: "Chuyện gì?"

Ly Tâm đưa mắt về mấy người trong phòng: "Tôi muốn biết rốt cuộc các anh có mục đích gì?"

Hồng Ưng nhìn vẻ mặt bình thản của Ly Tâm. Hắn đưa mắt ra hiệu đám thuộc hạ đi chỗ khác: "Cô có tư cách gì hỏi câu đó?"

"Vết thương của Tiêu Vân sẽ không thể giúp các anh đoạt thứ hạng cao. Nếu anh muốn, tôi sẽ tiến cử người giỏi hơn anh ta cho anh. Tôi tin các anh sẽ cần người đó".

Nghe câu đó, gương mặt lạnh lùng vô cảm của Hồng Ưng lập tức thay đổi. Anh ta dò xét Ly Tâm đang đứng dựa vào tường chờ câu trả lời của anh ta: "Cô rất thông minh".

Ly Tâm mỉm cười nhận câu nói không biết có phải là một lời khen. Sống trên giang hồ nhiều năm, đương nhiên cô từng nghe nhắc đến Tề gia. Tề gia khởi nghiệp từ nghề buôn bán vũ khí, có lịch sử cả trăm năm. Tề gia mượn cớ này cớ nọ tìm đến Phi Báo, người xếp thứ ba trong thế giới đua xe ngầm tuyệt đối không phải tình cờ.

Hơn nữa, Lam Bang dám động thủ ngay trên địa bàn của Tề gia, chắc chắn không đơn giản là vì danh hiệu Vua xe. Một hư danh đáng để hai gia tộc trực tiếp đụng độ như vậy ư? Nhất định bên trong có nội tình mà Ly Tâm không thể đoán ra. Muốn cô ra tay cũng được, nhưng phải cho cô biết rõ mọi việc.

Hồng Ưng thấy Ly Tâm có vẻ rất tự tin. Hiện tại, hắn đúng là cần một tay đua giỏi hơn Tiêu Vân. Nếu Ly Tâm có thể giới thiệu thì quá ổn. Còn nếu không, hắn sẽ khiến cô phải hối hận vì sự nông nổi ngày hôm nay.

Hồng Ưng dè dặt mở miệng: "Liên quan đến việc phân chia lại thị trường Đông Nam Á".

Ly Tâm nghe xong không khỏi giật mình. Ông trùm xưng bá ở Đông Nam Á vừa qua đời vào tháng này. Vì vậy thị trường béo bở này cần được quy hoạch lại. Tự cổ chí kim, hắc đạo có quy tắc của hắc đạo. Bạch đạo có quy tắc của bạch đạo. Tề gia mời Tiêu Vân của giới bạch đạo giúp đỡ, chứng tỏ cuộc cạnh tranh này gay gắt vô cùng. Không cạnh tranh bằng thực lực mà bằng cuộc đua xe. Việc này thoạt nhìn giống như trò trẻ con nhưng lại mang hàm ý một cuộc chiến khác.

"Tôi muốn toàn bộ giải thưởng và một phần vạn lợi nhuận, thanh toán một lần". Ly Tâm thấy Hồng Ưng dám nói thẳng cho cô biết, tất nhiên không sợ cô tiết lộ mọi chuyện ra bên ngoài. Vì vậy, cô cũng đặt thẳng vấn đề.

"Được".

Ly Tâm gật đầu, thì thầm với Hồng Ưng vài câu. Hồng Ưng lộ vẻ kinh ngạc nhìn Ly Tâm. Sau đó, hai cùng đi ra ngoài.

Sáng sớm hôm sau, trên khán đài VIP của trường đua F1 tập trung các thế lực hắc đạo trên toàn thế giới. Mỗi thế lực chiếm một khu, sát khí đầy mình. Lúc này, ở đây không còn là trường đua F1 huyên náo mà là nơi mang mùi chết chóc.

Ở các khán đài khác, tiếng hò reo vang dội. Cuộc đua xe chợ đen tranh đoạt ngôi Vua tốc độ tổ chức mỗi năm một lần được chuyển từ buổi tối sang ban ngày, khiến công chúng càng hưng phấn bội phần.

"Ly Tâm đi đâu rồi ấy nhỉ? Có phải cô ấy đã xảy ra chuyện gì rồi?". Ngồi ở khu vực của Tề gia, gương mặt Tú Thủy đầy vẻ lo lắng. Việc Ly Tâm đột nhiên biến mất từ sáng sớm hôm nay khiến tất cả mọi người hoảng hốt.

Chương 13: Vua tốc độ

"Chắc không sao đâu. Ly Tâm chẳng liên quan đến vụ này, sẽ không có người gây phiền phức cho cô ấy". Ngô Sâm bĩnh tĩnh phân tích.

Tuấn Kỷ âm trầm: "Tôi đã hỏi người của Tề Gia, ai cũng nói không nhìn thấy Ly Tâm, không một ai biết hành tung của cô ấy". Đây mới là nguyên nhân khiến Tuấn Kỷ cảm thấy lo lắng. Một người đột nhiên bốc hơi như không khí, nếu không xảy ra chuyện thì có nghĩa cô ấy có thỏa thuận gì đó với Tề Gia. Nếu không tại sao người của Tề Gia trên dưới đều đồng nhất ý kiến. Dính đến Tề Gia là một mối họa lớn.

Tiêu Vân mặc bộ đồ đua xe bó sát thân cau mày: "Mọi người có phát hiện, Hồng Ưng cũng không thấy đâu cả".

Tuấn Kỷ nghe xong sắc mặt càng âm trầm hơn, anh hỏi: "Tiêu Vân, xe của cậu đâu".

Tiêu Vân đột nhiên hiểu Tuấn Kỷ đang lo lắng điều gì: "Ở chỗ tôi. Ly Tâm chưa từng thử đi xe tôi bao giờ. Cô ấy lái chắc chắn không tốt hơn tôi đâu. Hơn nữa, Ly Tâm chỉ biết phóng xe, không chắc biết đua xe". Tiêu Vân hiểu Tuấn Kỷ lo Ly Tâm sẽ ra mặt thay anh. Tuy nhiên, suy đoán này không thực tế chút nào.

Trên các khán đài ồn ào náo nhiệt, tiếng loa phát thanh cất lên thông báo các tay đua vào vị trí. Một đoàn xe đủ màu sắc từ từ tiến vào đường đua. Tiêu Vân nghiến răng đứng dậy, gật đầu với đám Tuấn Kỷ rồi ưỡn ngực đi tới chiếc xe của anh. Vì anh đại diện của gia tộc lớn nhất nhì giới hắc đạo nên anh cần có khí thế bá chủ.

"Bây giờ người xuất hiện là Lưu Ưng, xếp thứ hai trên toàn thế giới". Một chiếc xe màu xám bạc từ từ tiến vào trong tiếng hò reo ầm ĩ. Do đệ nhất tay đua thế giới ngầm là Ám Vân mấy năm nay đều không tham gia bất cứ cuộc đua xe nào, nên người đứng thứ hai đương nhiên trở thành lão đại.

Tiêu Vân ngồi trong xe đua của mình nhìn ra bên ngoài. Anh cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao mãi không thấy họ gọi tên anh. Lẽ nào họ còn chờ một ai khác nữa?

"Người cuối cùng, đại diện cho Tề Gia là...", Tiêu Vân chuẩn bị nhấn ga. Anh vừa xuất phát, một chiếc xe đua màu đỏ rực phóng nhanh ngang qua xe của anh. Tiêu Vân há hốc mồm kinh ngạc, chân đạp mạnh vào cần phanh.

Chiếc xe màu đỏ rực nổi bật dưới ánh mặt trời, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người. Màu sắc độc nhất vô nhị khiến cả trường đua đang sục sôi lập tức yên lặng. Màu đỏ tươi chính là màu đại diện của một người, nhân vật thần bí nhất trong giới đua xe chợ đen mấy năm nay không hề lộ diện.

"Ám Vân", tiếng nói từ loa phát thanh không dấu nổi sự kích động. Chiếc xe đua màu đỏ rực phanh lại ở vị trí đầu, trước mặt mọi tay đua. Đó là vị trí đầu tiên, vị trí đặc thù nhất, vị trí vinh dự nhất.

Cửa chiếc xe từ từ mở ra, một cô gái mặc bộ đồ trắng tỏa sáng dưới ánh nắng mặt trời. Cô có mái tóc đen, từ người cô toát ra khí chất cao ngạo. Cô đeo một chiếc kính lớn che già nửa gương mặt. Cô giơ tay, khiến tất cả mọi người trong trường đua trở nên điên cuồng. Đó là Ám Vân, Vua tốc độ trong lòng họ, là người phụ nữ thần bí đoạt giải quán quân ba năm liền, là thần thoại bất bại của thế giới ngầm.

Bàn tay thon thả của cô giơ lên không trung vừa nắm lại, tiếng ồn ào lập tức biến mất. Đây chính là sức hút của Vua tốc độ, là quyền lực chỉ Vua tốc độ mới có.

Tiếng súng báo hiệu xuất phát nổ ròn rã, chiếc xe đua màu đỏ rực phóng như tên lửa. Không còn nghi ngờ gì nữa, sự xuất hiện đột ngột của Ám Vân trở thành áp lực vô cùng lớn đối với các tay đua. Chỉ tính riêng điều này, cô đã tiến một bước đến thắng lợi.

Ở đằng sau, chiếc xe màu xám bạc của Lưu Ưng bám sát nút, có lúc chỉ kém nửa thân xe. Với tốc độ này, xe xám bạc có cơ hội vươn lên bất cứ lúc nào. Trên trường đua nổi lên tiếng va quệt chát chúa. Các tay đua bắt đầu tranh cướp đường đua với tinh thần không hủy diệt người cũng bị người hủy diệt.

"Cô ấy là ai?"

Tuấn Kỷ theo dõi chiếc xe đua màu đỏ tươi qua màn hình giám sát, quay đầu hỏi Hồng Ưng vừa xuất hiện. Hồng Ưng nở nụ cười hiếm hoi: "Ám Vân, vua tốc độ đứng đầu thế giới".

Tuấn Kỷ cau mày: "Anh biết tôi muốn nói gì".

Hồng Ưng cười nhạt: "Khi nào thời cơ chín muồi, tự nhiên anh sẽ biết". Dứt lời, hắn liền quay người đi về khu VIP.

Tuấn Kỷ và Ngô Sâm liếc nhìn nhau rồi lại chăm chú theo dõi tình hình trên đường đua.

Trong chiếc xe đỏ rực, Ly Tâm nhếch mép cười nhạt, tay nắm chặt vô lăng. Đường đua vốn là thế giới của cô, là nơi cô xưng vương xưng bá.

"Một trăm mười lăm độ sau lưng cô là xe của Lưu Ưng. Đâm bẹp hắn, tôi sẽ cho cô một phần vạn lợi nhuận". Một giọng nói lạnh lùng bá đạo truyền đến từ máy bộ đàm. Ly Tâm nghe xong mỉm cười. Đâm bẹp Lưu Ưng, cũng là ý định của cô.

Ly Tâm đột ngột phanh kít xe. Bánh xe ma sát trên mặt đường phát tiếng kêu chói tai. Lưu Ưng ở ngay phía sau Ly Tâm bất ngờ khi thấy cô phanh xe lại. Với tốc độ hiện thời, anh ta không đâm trúng Ly Tâm mới lạ. Lưu Ưng liền tăng tốc xông thẳng về phía xe Ly Tâm.

Ly Tâm vừa theo dõi qua gương chiếu hậu vừa nở nụ cười thách thức. Cả chiếc xe dồn lực vào bánh phải phía sau. Cô lấy nó làm

trọng tâm, quay tròn xe ba trăm sáu mươi độ. Vừa đúng lúc Lưu Ưng phóng sượt qua, tránh cuộc va chạm trong nháy mắt. Thấy Ly Tâm né tránh nhường lại vị trí dẫn đầu cho mình, Lưu Ưng hơi sững người. Trước mặt là một đoạn cua, anh ta không còn thời gian nghĩ ngợi đành điều chỉnh tốc độ chuẩn bị đi vào đoạn cua.

Ly Tâm nở nụ cười gian tà, nhấn ga tăng tốc lao thẳng vào đuôi xe Lưu Ưng. Tốc độ hai trăm cây số đọ với tốc độ ba trăm cây số, Lưu Ưng không có cơ hội né tránh. Chỉ nghe thấy tiếng va chạm kịch liệt, chiếc xe đua màu xám bạc bị hất ra khỏi đường đua, đuôi xe bẹp dúm.

"Làm tốt lắm". Lại là giọng nói bá đạo phát ra từ máy bộ đàm, sau đó liên lạc bị cắt đứt.

Chương 14: Ánh mắt

Ly Tâm nhìn đầu xe cô chẳng bị hề hấn gì, nụ cười trên môi cô càng sâu hơn. Chiếc xe đua của cô chỉ riêng chi phí cải tạo đã lên đến cả chục triệu, trên thế giới không có chiếc thứ hai. Đừng nói là đâm ô tô, đâm tàu hỏa có khi cũng chẳng sao. Lam Bang dám làm Tiêu Vân bị thương, cô sẽ dùng chiếc xe này để đáp trả chúng.

Ám Vân xuất mã. Ai dám đấu với cô sẽ có kết cục như Lưu Ưng. Các tay đua chứng kiến cảnh tượng vừa rồi liền từ bỏ ý định tranh giành vị trí với cô. Bọn họ không dám mạo hiểm khi biết rõ chuyện gì sẽ xảy ra.

Chiếc xe đua màu đỏ tươi phóng như bay về phía trước. Ở đằng sau không ngừng có tiếng va chạm, đâm nhau, lật xe. Đua xe trong thế giới ngầm là cuộc đua bằng cả sinh mạng. Không có đạo nghĩa, không có quy tắc, không có chuyện nhường nhịn. Chỉ có thắng thua và mùi máu tanh. Lần này tổ chức vào ban ngày, cảnh tượng sát phạt nhau trên đường đua càng trở nên đáng sợ hơn.

"Tại sao lại như vậy?"

Ngô Sâm nhẹ nhàng vỗ về Tú Thủy đang hoảng hốt sợ hãi. Anh cau mày nhìn Tiêu Vân: "Đua xe chợ đen là như thế này à?"

Tiêu Vân chăm chú nhìn chiếc xe đỏ rực với ánh mắt sùng bái. Nghe Ngô Sâm hỏi, anh mới quay đầu lại: "Không rõ. Tôi chưa từng tham gia cuộc đua xe giành ngôi Vua tốc độ bao giờ". Tuy anh xếp thứ ba trong thế giới ngầm, chưa chưa có duyên tham gia bất cứ cuộc đua chợ đen nào.

Tuấn Kỷ đột ngột lên tiếng: "Nếu cho cậu tham gia, liệu cậu có khả năng sống sót quay về?"

Tiêu Vân trầm ngâm một lát lắc đầu: "Tôi cũng không rõ, chắc sẽ rất nguy hiểm".

Tú Thủy nghe thấy liền hỏi: "Tại sao? Lẽ nào anh không làm được như cô ấy?"

Tiêu Vân lại dõi mắt theo chiếc xe đỏ rực: "Bà chị! Cô có biết cô ấy là ai không? Cô ấy là Ám Vân, là chúa tể trong thế giới đua xe ngầm. Xe của cô ấy được cải tạo một cách hoàn hảo nhất. Cô có thể thấy, dù đâm mạnh như vậy nhưng xe cô ấy không hề hấn gì. Ai dám bán mạng với cô ấy chứ. Hơn nữa, chỉ dựa vào danh hiệu Vua tốc độ cũng không biết ảnh hưởng đến bao nhiêu người. Đấu với cô ấy, chỉ như trứng chọi đá. Cũng chẳng có ai dám mạo hiểm đâm vào xe cô ấy vì có muốn cũng chẳng đâm nổi. Lái xe với tốc độ đó, quả là huyền thoại".

Tiêu Vân chăm chú nhìn chiếc xe của Ám Vân. Ở trên đường đua, không ai dám đâm cô ấy. Nếu là anh tham gia, người người sẽ đâm anh. Cuộc đua xe kịch liệt đến mức độ này, có khi anh không thể bảo toàn mạng sống cho đến khi kết thúc cũng nên.

"Các cậu cảm thấy cô ấy giống ai?" Ngô Sâm đột ngột mở miệng, ánh mắt vẫn dán vào chiếc xe đỏ rực.

Tuấn Kỷ quay đầu hỏi: "Giống ai cơ?"

Nghe Ngô Sâm hỏi vậy, Tiêu Vân dường như nhớ ra điều gì. Anh nhíu mày rồi từ từ lên tiếng: "Kiểu quay xe dứt khoát như vậy, thủ pháp và kỹ thuật đó hình như tôi đã gặp ở đâu rồi?"

"Hôm chúng ta bỏ chạy đúng không?"

"Đúng, đúng, chính là hôm đó. Hôm đó quay một trăm tám mươi độ, còn hôm nay là ba trăm sáu mươi độ. Thảo nào tôi thấy quen mắt thế. Là cô ấy, lẽ nào là cô ấy?". Tiêu Vân vỗ đánh đét vào đùi, nhảy dựng lên. Ánh mắt anh vừa vui mừng vừa xúc động, lại chút kinh ngạc.

Phát hiện trên khiến Tuấn Kỷ bất giác lắc đầu. Ánh mắt anh dõi theo chiếc xe màu đỏ rực bằng vẻ dịu dàng mà đến anh cũng không hề

nhận ra. Ly Tâm đang dùng cách của cô để bày tỏ lời xin lỗi. Người phụ nữ có vẻ bề ngoài bất cần nhưng tâm hồn tinh tế như cô ấy, không khỏi khiến người khác động lòng.

Một tiếng phanh xe chói tai, chiếc xe màu đỏ rực dừng lại ở vị trí đầu tiên. Ly Tâm nở nụ cười mê hồn bước xuống xe, chậm rãi đi lên đứng tựa vào đầu xe, để mặc làn gió thổi tung mái tóc đen tuyền của cô. Ly Tâm đứng đó như một nữ thần, hưởng thụ tiếng hoan hô tán thưởng của mọi người.

Ly Tâm mỉm cười, lâu rồi không đua xe nên tay hơi cứng. May mắn là đối với cô, đây không phải là cuộc đua thật sự, cô không phải tham gia vì muốn đua mà ở một góc độ khác, đây là cuộc tranh đoạt địa bàn. Vì vậy, cô mới dễ dàng đoạt ngôi đầu từ những tay đua chỉ theo đuổi tốc độ.

Ly Tâm ngồi lên đầu xe, giơ tay vuốt nhẹ nhàng lên thân xe nhẵn bóng. Nhờ thế lực của Tề Gia, tối qua bảo bối này mới được chuyển từ New York tới Washington. Mấy năm không động đến, bảo bối vẫn ngon lành như ngày nào. Ly Tâm bất giác gửi một nụ hôn gió đến chiếc xe yêu quý của cô, mặc kệ tiếng hò reo náo nhiệt xung quanh.

Trong sự huyên náo đó, Ly Tâm đột nhiên cảm thấy một ánh mắt sắc bén quét lên người mình. Cô ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên khán đài VIP, mọi người đang lần lượt đứng dậy rời đi. Vì ở khá xa nên Ly Tâm không nhìn rõ mặt ai với ai. Nhưng cô vẫn nhận thấy bóng dáng một người đàn ông đầy bá khí, mang lại cảm giác đè nén đáng sợ cho người đối diện. Ly Tâm nhíu mày, quay người, mở cửa, nổ máy, tăng tốc. Chiếc xe màu đỏ rực phóng vụt về phía trước.

Ở khách sạn, Tuấn Kỷ ngó quanh căn phòng trống không: "Không thấy cô ấy".

Tú Thủy lo lắng: "Hay là xảy ra chuyện gì rồi? Chẳng nhẽ Ly Tâm bỏ chúng ta mà đi?"

Ngô Sâm nhìn gương mặt u ám của Tuấn Kỷ, vẻ lo lắng của Tú Thủy. Anh đang định lên tiếng an ủi thì nghe thấy tiếng Tiêu Vân ở phòng trong: "Có thư".

Tuấn Kỷ vội xông vào cầm thư lên xem. Bên trên chỉ viết bốn chữ: "Có dịp gặp lại". Cả căn phòng rơi vào không khí trầm mặc.

Chương 15: Sòng bạc

Las Vegas, thế giới cờ bạc nổi tiếng toàn cầu. Nơi này đèn sáng rực rỡ, người ra vào nườm nượp, đủ loại màu da. Đâu đâu cũng xuất hiện bộ mặt nhăn nhó, tươi cười, xúc động, điên cuồng, tạo thành một bức tranh sống động.

Ly Tâm đang đứng trước bàn trò chơi Roulette của Nga. Mắt chăm chú nhìn quả cầu nhỏ rơi xuống cái ô bên cạnh, Ly Tâm tức tối đến mức đầu bốc khói, dậm chân bình bịch. Cô đã chơi trò này suốt một ngày, nhưng không thắng nổi một lần. Ban đầu, Ly Tâm mang tâm trạng chơi cho vui. Dần dần, cô nghiến răng không tin bản thân không thể thắng một lần. Đến giờ phút này, một triệu đô la đồng xèng trong tay cô chỉ còn lại năm mươi ngàn, đúng là khóc không nước mắt.

"Cô không thể đổi trò khác sao? Chơi lâu như vậy cũng không biết mệt?" Một giọng nói vui vẻ từ phía sau vọng đến.

Ly Tâm nghiến răng: "Tôi sẽ sống chết với nó". Vừa nói, cô vừa chuẩn bị đặt toàn bộ số xèng trong tay xuống bàn.

Đúng lúc này, một bàn tay từ phía sau thò lên giật đống xèng trong tay Ly Tâm. Ly Tâm lập tức quay đầu. Người đang nở nụ cười rạng rỡ, nhìn cô bằng ánh mắt cuốn hút, tay cầm đống xèng của cô chính là Tuấn Kỷ, anh chàng cô mới không gặp hai ngày nay.

Tuấn Kỷ thấy Ly Tâm trừng mắt nhìn anh ta, vẫn giữ gương mặt tươi cười: "Vậy cô định "giết" nó hay tháo tung nó ra?"

Tuấn Kỷ hôm nay mặc bộ đồ đơn giản, quần jeans và áo t-shirt, trông rất trẻ trung, thoải mái và tùy ý. Ly Tâm mỉm cười gật đầu với anh ta: "Có thể suy nghĩ".

Tuấn Kỷ nghe xong cười ha hả, kéo tay Ly Tâm đi về phía trước: "Đừng mà. Ở đây tổn thất một bàn chơi bài thì không sao. Nhưng tôi

không muốn qua ngày hôm nay không được gặp cô nữa. Đi thôi, chúng ta đổi trò khác".

Ly Tâm liếc Tuấn Kỷ, môi cô cong lên cười cười, để mặc anh ta kéo đi: "Tôi không tin đây là cuộc gặp ngẫu nhiên".

Tuấn Kỷ quay đầu làm ra vẻ thất vọng: "Lẽ nào cô không thể giả bộ là cuộc gặp tình cờ sao? Chúng ta gặp nhau lãng mạn như vậy, cô không cảm thấy thú vị à? Hơn nữa, điều đó chứng tỏ chúng ta rất có duyên? ".

Ly Tâm cố ý biểu lộ sự thất vọng: "Tôi không tin vào duyên phận".

Tuấn Kỷ gật đầu cười với Ly Tâm: "Tôi cũng không tin. Vi vậy tôi sẽ cố gắng hết sức đi tranh đoạt". Ngừng một lúc, anh dịu dàng nhìn Ly Tâm: "Tôi tuyệt đối không từ bỏ cô. Dù cô có chạy trên chân trời góc bể, tôi cũng sẽ đuổi theo".

Ly Tâm cười nhạt: "Đuổi theo rồi thế nào, chơi chán lại bỏ rơi ư?"

Tuấn Kỷ sờ cằm, đăm chiêu suy nghĩ: "Vấn đề này chúng ta phải trải qua mới biết được. Cô thích trò nào?"

Ly Tâm hết nói nổi. Ai bảo anh chàng này là người chỉ suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Anh ta cũng có thể nói ra những lời hợp logic đấy thôi. Ly Tâm bất giác toát mồ hôi lạnh. Xem ra cô đã quá coi thường anh ta rồi. Anh chàng này quả nhiên là cao thủ, hơn nữa là cao thủ có gia thế hùng mạnh. Đến chuyện cô ở đây anh ta cũng biết.

Ly Tâm quyết định không phí lời với Tuấn Kỷ. Có người chơi cùng cô, lại không thể đuổi anh ta đi, thôi thì mặc kệ anh ta muốn làm gì thì làm. Nghĩ đến đây, Ly Tâm liền đi theo Tuấn Kỷ.

Hai ngày trước Ly Tâm bỏ đi mà không nói một lời nào. Thứ nhất, cô phải đưa chiếc xe đua bảo bối về New York. Thứ hai, cô giúp Tề Gia chống lại Lam Bang. Lam Bang là gia tộc cô đắc tội không nổi, tin rằng đám Tuấn Kỷ cũng không thể chống lại họ. Nếu cô ở cùng họ

sớm muộn cũng xảy ra chuyện. Mặc dù Ly Tâm không coi đám Ngô Sâm và Tuấn Kỷ là bạn bè, nhưng họ luôn xem cô là bạn của họ. Vì vậy, Ly Tâm không muốn khiến họ gặp phiền phức. Rời xa mấy người đó là quyết định Ly Tâm tự cho là sáng suốt.

Las Vegas là địa bàn của Tề Gia. Đại bản doanh của Tề Gia cũng nằm ở đây nên không có kẻ nào dám động thủ ở Las Vegas. Vì vậy theo tình hình trước mắt, đây là nơi an toàn nhất. Lam Bang to gan đến mấy cũng chẳng dám giở trò ở đại bản doanh của Tề Gia. Ly Tâm biết vậy nên mới cố tình trốn dưới đôi cánh của Tề Gia hai ngày. Cô có thể vừa nghỉ ngơi thoải mái lại có cơ hội phát tài.

Bây giờ nhìn xuống hai bàn tay trống không, Ly Tâm mới có cảm giác hơi mất thể diện. Ăn trộm, cô là cao thủ của cao thủ. Đánh bạc, cô là kẻ nghiệp dư của nghiệp dư. Chỉ chơi mỗi trò Roulette đã thua gần một triệu đô. Nhìn ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa châm biếm của những người bên cạnh, Ly Tâm bất giác đi nhanh theo Tuấn Kỷ. Vừa rồi cô còn chẳng bận tâm, bây giờ cô mới cảm thấy vô cùng mất mặt.

"Cô biết chơi trò gì nữa?" Tuấn Kỷ đảo mắt một vòng xung quanh sòng bạc rồi quay lại hỏi Ly Tâm.

Ly Tâm mỉm cười: "Thì chơi một lúc sẽ biết ngay thôi mà".

Tuấn Kỷ nghe xong cười ha hả: "Hóa ra cô chẳng biết chơi trò gì, thế mà dám đến đây giải khuây. Tôi thấy cô nhiều tiền nhưng không có chỗ nào để tiêu đúng không?"

Ly Tâm tối sầm mặt: "Lẽ nào không được?"

"Được, tất nhiên là được. Đi thôi, tôi sẽ dạy cô cách chơi". Tuấn Kỷ thấy Ly Tâm có vẻ không vui, liền mỉm cười kéo tay Ly Tâm đi về phía bàn cờ bạc.

"Đây là trò lớn nhỏ, cô thích đặt bên nào thì đặt". Tuấn Kỷ chọn một trò chơi đơn giản nhất, kéo chiếc ghế để Ly Tâm ngồi xuống.

Lớn nhỏ là trò dễ chơi nhất trong cờ bạc. Ly Tâm vừa liếc qua đã hiểu ngay cách chơi. Cô giơ tay lấy hết xèng từ trong tay Tuấn Kỷ đặt xuống bàn: "50 ngàn, mua lớn".

Người nhân viên chuẩn bị mở hộp xúc xắc mở to mắt nhìn Ly Tâm. Mấy người chơi bạc ngồi bên cạnh cũng quay sang nhìn cô. Ly Tâm bất giác cau mày. Sao thế, lẽ nào cô đặt nhầm cửa à?

Tuấn Kỷ đứng bên cạnh cười gượng. Không ai đặt nhiều tiền khi chơi trò này. Ly Tâm vừa ra tay liền đặt những 50 ngàn đô la. Chỉ sợ cả đống xèng trên bàn cũng nhiều bằng từng đó. Xong rồi, cô ấy đã trở thành mục tiêu chú ý của mọi người.

"Nhìn gì mà nhìn, chưa thấy ai đặt lớn như vậy sao. Cuốn xéo đi". Tuấn Kỷ trừng mắt với mấy người đang đổ dồn ánh mắt vào Ly Tâm, cất giọng lạnh lùng.

Ly Tâm nghe Tuấn Kỷ nói, bất giác trề môi. Thế này mà gọi là đặt nhiều ư, cô nghĩ vẫn là ít. Cô phải đặt nhiều nhiều một chút mới có thể gỡ lại.

"Thua rồi". Ly Tâm nhìn xúc xắc chỉ con số nhỏ. Năm mươi ngàn đô bị nướng sạch trong nháy mắt. Ly Tâm không hề đổi sắc mặt, quay sang Tuấn Kỷ, tỏ vẻ muốn đi đổi thêm xèng chơi tiếp.

Thấy ánh mắt đói khát của nhà cái và ánh mắt hưng phấn của những người xung quanh hướng về Ly Tâm, Tuấn Kỷ lập tức kéo Ly Tâm ra ngoài. Đã biết Ly Tâm có nhiều tiền và vung tiền không cần suy nghĩ, anh hoàn toàn sai lầm khi chiều theo ý cô. Để bây giờ Ly Tâm thành tâm điểm chú ý.

Chương 16: Người quen

"Anh làm gì vậy? Tôi có nói muốn bỏ đi đâu". Thấy Tuấn Kỷ lôi mình đi ra ngoài cửa sòng bạc, Ly Tâm trừng mắt nhìn anh.

"Cô không biết chơi thì ở lại đây làm gì. Đi thôi, tôi sẽ đưa cô đến một nơi rất tuyệt. Ở Las Vegas không nhất định chỉ có casino mới hấp dẫn". Tuấn Kỷ kéo Ly Tâm đi thật nhanh. Ánh mắt đói khát của đám người vừa rồi như muốn lột trần Ly Tâm. Ở nơi hỗn loạn này, cô gái vừa xinh đẹp vừa là mỏ vàng như Ly Tâm dễ gặp nguy hiểm.

Đi dưới bầu trời đêm bao la, Ly Tâm nhăn mặt: "Anh đừng nói cho tôi biết, anh đưa tôi đến đây là để ngắm trăng sao đấy nhé".

Tuấn Kỷ nở nụ cười méo xệch: "Ngắm sao? Cô đừng gắn hành vi đó lên người tôi. Đối với những động thái được gọi là lãng mạn, tôi thực sự không dám rờ tới. Tôi chỉ là một người phàm phu tục tử, chơi không nổi mấy trò cao nhã đó".

Ly Tâm liếc Tuấn Kỷ rồi ngó bốn xung quanh. Trên trời quả nhiên có rất nhiều ngôi sao lúc tỏ lúc mờ. Ngắm sao trên sa mạc ư? Ly Tâm nhìn đi nhìn lại cũng thấy chẳng có gì hay ho cả.

"Đến nơi rồi".

Ly Tâm nhìn về góc phố tối mờ mờ bày hai chiếc bàn, đơn độc dưới ánh đèn đường, xung quanh không một bóng người. So với khu vực sòng bạc vô cùng sầm uất thì nơi đây rõ ràng là một thế giới khác. Cô thật sự không ngờ ở Las Vegas cũng có nơi yên tĩnh như thế này.

Ly Tâm nhăn mặt khi Tuấn Kỷ kéo cô ngồi xuống ghế: "Tôi không muốn chơi trò đốt nến tâm sự với anh".

Tuấn Kỷ khổ sở: "Dù cô muốn tôi cũng chẳng có tinh lực làm chuyện đó. Tôi xin nhắc lại, tôi là người phàm tục, chỉ làm những việc của

người phàm tục".

Về điểm này Ly Tâm không phủ nhận, vì các món ăn được bày lên bàn rất nhanh. Ly Tâm bây giờ hiểu rõ Tuấn Kỷ quả nhiên là người phàm tục, chỉ biết nhét thức ăn vào bụng. Nhưng người phàm tục cũng có điểm tốt của họ. Vì cả buổi tối bỏ thời gian bên bàn Roulette nên bây giờ, Ly Tâm cảm thấy da bụng cô dính tận vào lưng sau. Nhìn đồ ăn ngon trước mắt, Ly Tâm lần đầu tiên cảm thấy Tuấn Kỷ cũng không đến nỗi nào.

"Đây là nhà hàng Trung Quốc, mùi vị được lắm. Cô nếm thử đi".

Ly Tâm gắp miếng thức ăn đen sì sì không biết là món gì mà Tuấn Kỷ vừa chỉ. Cô đưa lên miệng rồi gật đầu tán tưởng. Ngon quá, hương vị rất chuẩn, cô thích món ăn này.

Nhìn Ly Tâm không hề khách sáo thử hết món này đến món khác, Tuấn Kỷ vui vẻ cầm đũa. Lần đầu tiên gặp Ly Tâm anh đã biết cô là người thoải mái, tự nhiên, không hề giả tạo. Khí chất đó của cô đã thực sự thu hút anh.

Về vụ đua xe, qua điều tra, anh đã đoán ra phần nào. Cô có vẻ bề ngoài lãnh đạm xa cách nhưng nội tâm có nguyên tắc và rất nhiệt tình. Điều đó khiến anh càng muốn chinh phục cô.

Cạch, hai đôi đũa chạm vào nhau. Ly Tâm và Tuấn Kỷ tình cờ cùng gắp miếng cá cuối cùng trên đĩa. Ly Tâm vội mỉm cười với Tuấn Kỷ: "Phong độ, phong độ".

Tuấn Kỷ lắc đầu: "Phong độ có no bụng được đâu". Ngừng một lát, anh đột nhiên cười lớn: "Nhưng nếu là bạn gái của tôi, tôi sẽ nhường tất cả cho cô ấy".

Ly Tâm "hừm" một tiếng. Tuấn Kỷ càng cười tươi hơn: "Làm bạn gái của tôi, cô cần gì tôi cũng sẽ cho cô. Sau này có tôi bảo vệ cô, dù đối thủ là Lam Bang, chúng cũng không thể động đến người phụ nữ của tôi".

Ly Tâm nghe vậy, cảm thấy lai lịch của Tuấn Kỷ không đơn giản, anh ta mới dám nói câu đó. Cô đảo mắt một vòng, đột nhiên mở miệng: "Bữa ăn hôm nay là anh mời hay tôi mời?"

Tuấn Kỷ cảm thấy lạ lùng khi Ly Tâm tự nhiên hỏi câu này: "Nếu là cô mời thì sao?"

Nụ cười trên môi Ly Tâm càng rạng rỡ hơn: "Thế thì xin anh bỏ đũa ra, tôi là chủ chi đấy".

Ánh mắt Tuấn Kỷ lóe lên một tia thích thú: "Nếu tôi mời thì sao?"

Ly Tâm chống tay trái lên cằm: "Anh có chắc anh mời?"

Tuấn Kỷ gật đầu. Không để phụ nữ trả tiền là tác phong xưa nay của anh. Nhưng nếu câu trả lời của Ly Tâm khiến anh không hài lòng, anh sẽ để cô thanh toán một lần. Không để phụ nữ trả tiền, là sự tôn trọng đối phương và giữ phong độ của bản thân. Tuy nhiên, trường hợp đó không thể áp dụng với Ly Tâm, vì cô chẳng coi phong độ của anh là cái đinh gì.

Ly Tâm lập tức buông đũa, không tiếp tục tranh giành với Tuấn Kỷ. Cô quay đầu gọi to: "Ông chủ, cho thêm một đĩa nữa đi". Bây giờ không phải là thời buổi đói kém. Cô sẽ bán bản thân vì một miếng ăn ư? Người này coi thường cô quá.

Tuấn Kỷ nghe xong bất giác cười ha hả. Cái cô Ly Tâm này quá thẳng thắn. Xem ra lời tỏ tình của anh đã thất bại rồi. Đây là lần đầu tiên trong đời anh bị phụ nữ từ chối. Chuyện này khiến anh vừa tức vừa buồn cười, nhưng càng không có ý định buông tay.

"Món của các vị...", ông chủ vẫn chưa dứt lời, đột nhiên có tiếng bánh xe ma sát trên mặt đường. Một chiếc motor đã được cải tiến lại lao nhanh về phía họ, ánh đèn pha sáng loáng.

Ly Tâm bị ánh đèn pha chiếu lóa mắt, cô nhăn mặt nhíu mày. Ông chủ quán đứng bên cạnh lập tức buông đĩa thức ăn, nhảy sang một

bên tránh chiếc motor.

Chiếc motor lao đến trước mặt Ly Tâm thì dừng lại. Người đàn ông trên xe chống chân xuống đất, lấy đà quay ngang xe, vừa vặn đối diện với Ly Tâm. Đôi lông mày của Ly Tâm càng nhíu chặt hơn.

Phía xa xa có mấy chiếc ô tô chạy đến với tốc độ rất nhanh, đèn pha chiếu loang loáng. Người đàn ông lái chiếc motor lập tức rồ ga phóng đi. Mấy chiếc ô tô ở đằng sau bám đuổi theo.

Sự việc chỉ xảy ra trong chốc lát, quán ăn lại khôi phục không khí tăm tối, yên tĩnh. Nhìn vẻ mặt khó coi của Ly Tâm, Tuấn Kỷ tỏ ra quan tâm: "Cô sợ lắm phải không? Có chuyện gì sao?"

Ly Tâm trầm mặc một lúc rồi đứng dậy: "Không có gì, đi thôi. Tôi ăn no rồi, bây giờ cảm thấy hơi buồn ngủ".

Tuấn Kỷ mỉm cười đứng dậy. Anh từng tận mắt chứng kiến cảnh Ly Tâm ăn xong buồn ngủ. Vì vậy, anh nhanh chóng thanh toán tiền rồi đưa Ly Tâm ra về.

Ly Tâm lặng lẽ đi theo Tuấn Kỷ. Nhân lúc Tuấn Kỷ không nhìn thấy, bàn tay phải của cô mở ra rồi lại nắm chặt, bên trong có một thứ người đàn ông lái motor vừa đưa cho cô mà không ai hay biết.

Chương 17: Kim cương

Trong căn phòng tổng thống sang trọng của khách sạn, Ly Tâm đứng bên cửa sổ vuốt ve viên kim cương lớn. Đó là viên Ngôi sao Phi Đà Lạp, bảo vật của hoàng gia Châu Âu.

"Ly Tâm, lâu rồi không gặp". Không biết bao lâu sau, một giọng nói nam giới trầm trầm vọng tới.

Ly Tâm từ từ quay lại nhìn người đàn ông lai Á Phi trước mặt. Gương mặt điển trai của anh ta lộ rõ vẻ mệt mỏi, bộ dạng nhếch nhác. Ly Tâm nhẹ nhàng mở miệng: "Lâu rồi không gặp, Á".

Vừa thấy chiếc motor quen thuộc, Ly Tâm liền biết người ngồi trên xe là ai. Đó là Mộc Á, siêu ăn trộm đứng đầu cánh mày râu trong tổ chức. Anh ta chưa từng thất thủ bao giờ, là chuyên gia về đồ châu báu như kim cương. Á là một trong những cộng sự trưởng thành cùng Ly Tâm.

Người đàn ông tên Á nhìn viên kim cương Ngôi sao Phi Đà Lạp trong tay Ly Tâm. Anh ta lắc đầu bước đến bên ghế sofa thả người xuống, giơ tay rót ly rượu tu một hơi. Một lúc sau, anh ta mới lên tiếng: "Không ngờ gặp cô ở đây. Ly Tâm, tôi cần sự giúp đỡ của cô".

Ly Tâm bước tới ngồi xuống đối diện với Á, nghịch viên kim cương trong tay: "Tôi đã rời khỏi tổ chức rồi. Chuyện của các cậu tôi không muốn dính đến nữa".

"Ly Tâm, cô đừng có tuyệt tình như vậy. Cô cũng biết cô quan trọng với tổ chức như thế nào. Đại nhân sẽ không tha cho cô đâu. Lần này cô giúp tôi, tôi coi như chưa từng gặp cô. Sau này cô sống thế nào, tự do tự tại hay bị bắt giữ đều dựa vào khả năng của cô". Á cất giọng lạnh lùng.

Ly Tâm hiểu rõ, cô là người của tổ chức ngót hai mươi năm nay. Đại nhân một tay đào tạo cô trở thành siêu trộm, làm sao ông ta có thể

dễ dàng bỏ qua người hái ra tiền như cô. Vì vậy, sau khi rời khỏi tổ chức, ở mỗi nơi Ly tâm chỉ dừng lại một thời gian ngắn ngủi. Tuy tổ chức có tai mắt khắp nơi nhưng cô không cho họ cơ hội tìm thấy mình. Thế giới này vô cùng rộng lớn, đợi đến khi Ly Tâm hết chỗ vui chơi chắc cũng đầu bạc răng long. Cô chỉ không ngờ, cô lại vô tình gặp Á ở đây.

"Với khả năng của cậu thì gặp phiền phức gì chứ?"

Nghe Ly Tâm nói vậy, Á biết cô đã nhận lời. Anh ta cười gượng gạo: "Tôi đã coi thường thực lực của Hoàng gia Châu Âu. Sau khi tôi đánh cắp viên Ngôi sao Phi Đà Lạp nhưng vẫn chưa kịp gửi về, tôi đã bị họ truy đuổi. Tôi trốn chạy khắp nửa địa cầu, từ châu Âu tới nơi này mà vẫn không sao thoát khỏi bọn họ. Cô hãy giúp tôi cắt đuôi đi".

Ly Tâm nghe xong bất giác nhìn Á chăm chăm. Cậu ta để xảy ra sơ suất nghiêm trọng như vậy thì thật đáng chết. Bị theo dõi, còn bị truy đuổi gần nửa địa cầu. Không biết nên khen cậu ta có bản lĩnh chạy trốn hay khâm phục những người đuổi theo cậu ta đây.

Ánh mắt của Ly Tâm khiến Á rất ngượng ngùng. Bị truy đuổi khắp nơi, đến tổ chức cũng không dám quay về, chỉ dám lang thang ở bên ngoài, bản thân cậu ta cũng cảm thấy mất mặt.

Nhìn bộ dạng ngượng ngập của Á, Ly Tâm cảm thấy rất mới mẻ. Sống cùng cậu ta mười mấy năm, cô chưa chứng kiến cậu ta đỏ mặt bao giờ. Ly Tâm mỉm cười đưa viên kim cương cho Á: "Cậu đã giám định chưa?".

Á nhíu mày nhìn Ly Tâm: "Nó là hàng thật, tuyệt đối không sai".

Ly Tâm bình tĩnh nói: "Tôi biết nó là đồ thật. Nếu cậu ăn trộm phải hàng nhái thì cậu về quê giải nghệ cho xong. Ý tôi là cậu đã quan sát nó kỹ lưỡng chưa?"

Á lập tức ngồi dậy xoay tròn viên kim cương trong tay, quan sát mọi góc độ. Một lúc sau, cậu ta do dự lên tiếng: "Độ bóng mặt này hơi nhạt".

Ly Tâm gật đầu: "Ở góc một trăm hai mươi độ, bọn họ rắc một lớp bột ngọc rất mỏng. Đây là thứ ngọc mềm quý hiếm nên có mùi hương đặc thù. Mùi hương này con người không ngửi thấy, nhưng dùng một loại máy dò đặc biệt sẽ giám sát được. Đó là lý do tại sao cậu bị truy đuổi suốt từ đông sang tây mà không làm cách nào cắt đuôi họ".

Á nghe xong tức hộc máu mắt. Cậu ta tự nhiên thua một thứ bột ngọc chưa từng nghe nói đến bao giờ, đúng là quá mất thể diện. Một lúc sau, Á ném viên kim cương vào tay Ly Tâm: "Cô mau giúp tôi xử lý. Cô là chuyên gia đồ cổ còn gì".

Ly Tâm đúng là chuyên gia giám định đồ cổ. Bất cứ cổ vật của triều đại lịch sử nào vào tay cô là cô có thể kể vanh vách. Nhưng bảo cô giám định châu báu hay các bức họa thì cô chịu chết.

Ly Tâm mỉm cười cầm viên kim cương mài đi mài lại trên thành bàn uống trà. Á giật mình: "Làm vậy sẽ ảnh hưởng đến bề mặt của nó".

Ly Tâm nói bình thản: "Đó là vấn đề cậu cần bận tâm chứ không phải tôi. Tôi chỉ phụ trách giúp cậu loại bỏ những người đuổi theo cậu". Bột ngọc được rắc lên viên kim cương theo cách cổ điển. Máy móc hiện đại ngược lại không thể làm gì được nó. Cách cổ điển nhất, trực tiếp nhất lại là cách hữu dụng nhất, đó là dùng tay mài. Lớp bột ngọc dày đến mấy cũng chịu thua.

"Cho tôi ngủ ở đây một tối. Lâu lắm không được ngủ yên giấc rồi". Á vừa nói vừa buông người xuống chiếc giường gần nhất. Ly Tâm nhăn mặt. Mấy tháng không gặp, người này trở nên tùy tiện quá.

"Ly Tâm, sao cô không đóng cửa phòng?"

Tuấn Kỷ lên tiếng từ ngoài cửa lớn. Ly Tâm nhìn Á đang nằm trên giường. Á nhún vai tỏ ý xin lỗi. Một siêu trộm như cậu ta, đến khóa két bảo hiểm cực khó còn không thành vấn đề nữa là cánh cửa phổ thông này. Không cần nói nhiều, cậu ta đã trực tiếp phá hỏng khóa để vào phòng.

Ly Tâm cũng biết hành động ngu ngốc của Á. Nghe bước chân Tuấn Kỷ mỗi lúc một gần, cô chọn cách trầm mặc.

Tuấn Kỷ đi vào trong, thấy Ly Tâm đang ngồi trên ghế sofa. Trên chiếc giường cách đó không xa có một anh chàng điển trai đang nằm ngủ. Tuấn Kỷ không khỏi quan sát đánh giá tình hình.

"Có việc gì sao?" Ly Tâm với ly rượu vang đưa lên miệng nhấp một ngụm.

Tuấn Kỷ nhìn anh chàng điển trai nằm trên giường, đột nhiên mỉm cười đến bên cạnh Ly Tâm ngồi xuống. Anh ta mở chiếc hộp đồ ăn: "Đã nói là tôi mời bữa tối".

Ly Tâm cúi xuống, thì ra đây là món cô thích ăn nhưng chưa kịp giải quyết ở bữa tối. Trong lòng Ly Tâm hơi rung động, cô không ngờ Tuấn Kỷ tinh tế như vậy. Anh ta còn quay lại quán ăn đó mua đồ cho cô. Ly Tâm chỉ nhìn đăm đăm Tuấn Kỷ mà không nói một lời nào.

Tuấn Kỷ mỉm cười: "Đừng cảm động quá, tôi sẽ đắc ý đó".

Thấy Tuấn Kỷ hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của Á, như thể Á chỉ là không khí, Ly Tâm bất giác đưa mắt về phía người đàn ông đang nằm trên giường. Anh ta cao một mét tám chín. Người to đùng thế mà bị coi là không khí. Nếu lúc đi ăn trộm cũng gặp tình hình tương tự thì tốt biết mấy.

Chương 18: Trở lại New York

"Tôi muốn đi ngủ rồi, có chuyện gì ngày mai nói sau. À đúng rồi, cám ơn anh". Ly Tâm không muốn cho Tuấn Kỷ biết nhiều chuyện liên quan đến cô, cũng không muốn để Á biết tình hình hiện tại của cô. Hai người đàn ông này thuộc hai thế giới khác nhau, càng ít dính đến nhau càng tốt.

Tuấn Kỷ không thay đổi sắc mặt: "Được thôi, cô cũng nên nghỉ ngơi đi. Chúc cô có giấc mơ đẹp, ngủ ngon nhé". Anh vừa cười nói vừa hôn nhẹ lên trán Ly Tâm.

Nhìn Tuấn Kỷ thong thả bước đi, Ly Tâm bất giác sờ mũi. Người đàn ông này mới đề nghị cô làm bạn gái của anh ta tối nay, thế mà bây giờ anh ta chẳng hề tỏ thái độ gì khi thấy trên giường cô có người đàn ông khác. Không biết anh ta rộng lượng, hay bản tính anh ta lăng nhăng nên cũng cho phép bạn gái lăng nhăng. Ly Tâm lắc đầu, thôi không nghĩ nữa, nghĩ nhiều mệt óc.

Thật ra Ly Tâm không hiểu, Tuấn Kỷ là người từng trải. Anh chỉ cần nhìn qua cũng có thể đoán người với người có quan hệ như thế nào. Ly Tâm và Á tuy ở chung phòng nhưng bầu không khí không hề tích điện, chỉ thấy khách sáo, xa lạ thậm chí có phần đối địch. Tuấn Kỷ không nhìn ra thì đúng là uổng công anh ta ra đời bao nhiêu năm. Do đó, anh cảm thấy tương đối yên tâm về mối quan hệ của họ. Tuy nhiên, yên tâm không có nghĩa là anh không hành động.

Tắm xong, Ly Tâm chuẩn bị vào một phòng ngủ khác. Bên ngoài đột nhiên có tiếng gõ cửa thình thịch. Nhân viên phục vụ khách sạn cúi đầu nói lễ phép: "Khóa cửa bị hỏng, chúng tôi cần sửa lại". Ly Tâm đợi họ sửa xong khóa cửa mới lên giường. Chưa kịp nằm xuống, nhân viên khách sạn lại gõ cửa, xin lỗi vì khách sạn phục vụ không chu đáo.

Ly Tâm mới chợp mắt vài phút, lại có người đến. Lần này là khách sạn tặng đồ thay lời xin lỗi. Tiếp theo là...Ly Tâm nhìn ra ngoài cửa sổ, trời bắt đầu tờ mờ sáng. Cô tối sầm mặt, vội vàng bước ra khỏi phòng, đá cửa phòng Tuấn Kỷ bên cạnh. Không thèm để ý đến Tuấn Kỷ mặt mày hớn hở đứng đợi ở cửa phòng, Ly Tâm đi thẳng đến chiếc giường lớn của Tuấn Kỷ, thả người nằm xuống. Bây giờ cô có thể yên tâm ngủ ngon giấc rồi.

Lúc này, nụ cười trên môi Tuấn Kỷ càng tươi roi rói. Anh đóng cửa, đến bên giường ngắm nhìn Ly Tâm. Cô ấy ngủ ở chỗ của anh, anh sẽ càng yên tâm hơn

Sáng hôm sau, Ly Tâm còn đang ngủ say sưa, bên tai cô đột nhiên có tiếng ù ù. Ly Tâm tỉnh giấc, mở mắt nhìn bốn xung quanh, trong phòng không một bóng người. Cô do dự một lúc rồi bấm vào chiếc hoa tai hồng ngọc trên tai cô. Tiếng của Á vọng đến.

"Chuyện gì vậy?", Ly Tâm không ngờ Á gọi cho cô.

Á nói nhỏ: "Tôi vừa nhận được tin, đại nhân đã tìm thấy Tùy Tâm".

Ly Tâm lập tức ngồi bật dậy: "Thật hay giả? Ở đâu?"

"Thật giả tôi không rõ, là Phi Tâm nhắn tin, hình như ở New York. Cô giúp tôi lần này nên tôi tặng tin đó cho cô. Cô tự mình lo liệu đi. Sau này cô không nợ tôi, tôi không nợ cô, đường ai nấy đi". Á nói xong liền cắt đứt liên lạc.

Ly Tâm nhíu mày, từ hồi chia tay không thấy Tùy Tâm liên lạc với cô. Tùy Tâm nói sẽ gọi cho cô mà biệt vô âm tín. Cô và Tùy Tâm đã điều chỉnh tần số riêng của họ, chỉ cần Tùy Tâm liên lạc chắc chắn cô sẽ nhận được. Đến bây giờ cũng không có tin tức của Tùy Tâm, chuyện này xem ra không bình thường chút nào.

Ly Tâm càng nghĩ càng thấy đau đầu. Tùy Tâm là cộng sự ăn ý của cô suốt mười mấy năm. Tình cảm giữa hai người vượt qua tình bạn thông thường, giống như chị em gái. Nếu Tùy Tâm thực sự bị bắt,

hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Cô thật sự không dám nghĩ tới cục diện tiếp theo.

Có điều, Tùy Tâm không phải là người dễ bị tóm như vậy. Họ lại có phương thức liên lạc đặc biệt. Một khi xảy ra chuyện, Tùy Tâm nhất định sẽ thông báo với cô đầu tiên.

"Shit". Trầm mặc một lúc, Ly Tâm chửi thề một câu. Đối phương là Tùy Tâm, cô không thể khoanh tay đứng nhìn. Mặc dù cô vẫn chưa xác định tin Tùy Tâm bị bắt là thật hay không, nhưng cô cũng không thể coi như không có chuyện gì xảy ra.

"Cho tôi một vé đi New York", Ly Tâm một mình xuất hiện ở sân bay. Cô mặc bộ đồ đơn giản, đầu đội mũ lưỡi trai. Cô phải đích thân đi New York xem xét tình hình.

Tuấn Kỷ lái chiếc xe mui trần màu trắng bạc phóng nhanh đến sân bay. Nhìn chiếc máy bay ở trên đầu, anh tức tối đập mạnh vào tay lái, cô Ly Tâm đáng chết lại chuồn rồi.

Buổi sáng, khi anh chuẩn bị bữa sáng xong quay về phòng tìm Ly Tâm, cô đã không còn ở trong phòng. Cô chỉ để lại mảnh giấy cho Tuấn Kỷ "Tôi có việc đi trước". Ly Tâm rõ ràng nói sẽ ở đây thêm một thời gian nữa. Nhất định xảy ra chuyện gì nên cô ấy bỏ đi vội vàng như vậy. Mẹ nó, có chuyện cô ấy cũng nên đợi anh về thương lượng. Cô ấy thật sự chẳng coi anh là bạn bè nữa. Tuấn Kỷ không thể kìm chế câu chửi thề.

Nhìn chiếc máy bay khổng lồ biến mất trên bầu trời, Tuấn Kỷ cuộn chặt bàn tay. Ly Tâm dám rời khỏi một nơi an toàn như Las Vegas, thật không biết nói cô thế nào nữa. Cô Ly Tâm này quả là quá thần bí, lúc nào cũng đơn thân độc mã đối phó với mọi việc. Nhưng Tuấn Kỷ không phải là người dễ dàng từ bỏ. Dù cô có trốn đến chân trời góc bể, anh cũng sẽ tìm ra cô.

New York, phố của người da đen, một con ngõ nhỏ yên tĩnh. Đây là nơi hỗn loạn nhất New York, cũng là nơi bạn có thể mua bất cứ tin

tức nào, từ chuyện lô hàng mới của nhà buôn bán vũ khí lớn nhất thế giới xuất đi đâu hay lịch trình của hoàng gia các nước. Chỉ cần bạn đưa ra giá cả hợp lý, nơi này sẽ cung cấp cho bạn mọi tin tức bạn cần biết.

Đồng thời, ở đây cũng là trung tâm buôn bán ma túy, heroin. Giết người, ma túy, mại dâm...tất cả biến con ngõ nhỏ trở thành một địa danh nổi tiếng trong giới xã hội đen.

Ly Tâm đứng ở đầu ngõ, tựa người vào bức tường sơn đen sì sì, nghịch chiếc bật lửa trong tay. Cô không bật lửa hay có động tác gì khác, mà chỉ đơn giản xoay đi quay lại chiếc bật lửa.

"Cô lại muốn mua tin gì?" Một giọng nói trầm trầm vang lên sau lưng Ly Tâm.

Ly Tâm không hề quay đầu: "Tôi muốn biết tình hình gần đây của tổ chức ăn trộm?"

"Một triệu".

"Được thôi", người kia ra giá dứt khoát, Ly Tâm trả lời càng dứt khoát hơn.

"Đi theo tôi". Người đằng sau thấy Ly Tâm đồng ý, quay đầu bước đi. Ly Tâm cũng lập tức đi theo người đó vào ngõ tối.

"Tổ chức ăn trộm gần đây nhận một đơn hàng..." Tiếng nói lạnh lẽo trong căn phòng u tối khiến sắc mặt Ly Tâm thay đổi hẳn.

Ly Tâm chậm rãi bước đi trên đường phố New York đèn điện sáng trưng. Kể từ lúc rời khỏi con phố người da đen, đầu óc Ly Tâm vẫn để tận đâu đâu. Tin tức cô vừa mua được rất cụ thể, chưa bao giờ cụ thể đến như vậy. Ly Tâm hiểu rõ tổ chức của cô hơn ai hết. Chưa khi nào họ hành động mà lại tiết lộ thông tin rõ ràng như vậy. Có thể đoán ra, đây là một mưu đồ cố ý để người khác biết. Làm vậy, người

đi ăn trộm chẳng khác nào đi vào chỗ chết. Xem ra tổ chức thực sự muốn lấy mạng của Tùy Tâm rồi.

Chương 19: Thuyền lật trong rãnh nước

Tin tức Ly Tâm mua không nói rõ người phụ trách đi ăn trộm là ai, chỉ cho biết là một trong những nữ siêu trộm hàng đầu của tổ thức. Nữ siêu trộm ngoài Ly Tâm chỉ có Tùy Tâm. Tổ chức bắt đến nhà Tề Gia ăn trộm bảo vật, nếu không phải là âm mưu ép cô ra mặt thì là muốn Tùy Tâm mất mạng. Tề Gia đâu phải là gia tộc dễ động đến.

"Mẹ nó chứ". Thời gian hành động quy định vào ngày mai, Ly Tâm chẳng có chút thời gian chuẩn bị. Đi hay không đi, là thật hay giả rất khó đoán. Đối phương là Tùy Tâm, bảo cô bình tĩnh thế nào đây. Tùy Tâm tại sao lại rơi vào tay tổ chức, tại sao lại phụng mệnh đi ăn trộm, Ly Tâm nghĩ nát óc không ra câu trả lời.

Trời bắt đầu tờ mờ sáng. Theo thói quen của Ly Tâm và Tùy Tâm, họ sẽ hạ thủ lúc con người ít phòng bị nhất. Nếu là Tùy Tâm, nhất định cô ấy sẽ hành động vào lúc này. Ly Tâm ngẩng đầu nhìn lên trời. Thôi thì cô đánh cược một phen, đến đó xem tình hình thế nào. Nếu đúng là Tùy Tâm ra mặt, chắc chắn Ly Tâm sẽ hối hận cả đời nếu cô không đi ứng cứu.

Trong két bảo hiểm nằm ở tầng một trăm mười hai tòa nhà làm việc của Tề Gia có một miếng ngọc bội từ thời Chiến quốc mới mua từ Pháp về. Tề Gia bỏ bao nhiêu tiền mua miếng ngọc không một ai biết. Theo suy đoán của Ly Tâm, trị giá miếng ngọc này không ít hơn miếng ngọc thời Tây Chu cô từng ăn trộm là bao. Đây cũng là lý do khiến Ly Tâm tin nhiều khả năng Tùy Tâm sẽ ra tay. Trong tổ chức, chỉ có Ly Tâm và Tùy Tâm biết về đồ cổ.

"Mình không ăn trộm, mình chỉ đến xem thôi". Ly Tâm thầm nhủ khi đóng giả nhân viên của tòa nhà, đường hoàng bước vào bên trong. Ở đây không phải ai cũng đi làm theo giờ hành chính, ví dụ như nhân viên quét dọn vệ sinh.

Giả bộ lau chùi cửa ra vào, Ly Tâm liếc nhìn camera trên các góc nhà. Camera dường như đã bị ai đó xử lý, rất giống thủ pháp của Tùy Tâm. Ly Tâm nhíu mày cầm đồ đi lên tầng trên một cách tự nhiên.

Tầng một trăm mười hai. Ly Tâm giơ tay sờ vào tất cả các nút của thang máy. Sau đó, cô xách xô nước và đồ quét dọn đi ra khỏi thang máy.

Đi qua cửa đại sảnh phòng chứa két bảo hiểm, Ly Tâm bất giác cau mày. Dễ dàng quá, chẳng có ai canh gác cả, là Tùy Tâm đã giải quyết gọn gàng hay là vì nguyên nhân khác? Ly Tâm còn chưa kịp suy nghĩ sâu hơn, cô đột nhiên nhìn thấy cánh cửa phòng chứa két bảo hiểm hơi mở ra. Tuy cánh cửa chỉ hé một khe rất nhỏ nhưng đối với cô là đủ rồi. Đây là thủ pháp chuyên nghiệp của tổ chức ăn trộm. Chỉ người trong nghề mới nhìn ra cửa đã mở. Ly Tâm cúi đầu, vừa giả bộ lau chùi cửa kính vừa quan sát tình hình.

Cạch cạch, một tiếng động rất nhẹ nhưng Ly Tâm nghe thấy rõ. Ly Tâm nghiến răng chửi thầm trong lòng. Do vượt quá thời gian cho phép, cánh cửa phòng chứa két bảo hiểm tự động đóng lại. Trong đó kín mít hoàn toàn, nếu không có người ở bên ngoài mở cửa, người ở trong bị chết ngạt cũng nên.

Ly Tâm nắm chặt tay, camera ở mọi góc bắt đầu hoạt động bình thường trở lại. Xem ra cô đánh giá quá cao người ở bên trong nên chuẩn bị không kỹ càng. Ly Tâm cắn môi, đứng quay lưng về phía camera và bấm chiếc đồng hồ trên tay. Đồng hồ cài một phần mềm vi tính đặc biệt dùng để gây nhiễu hệ thống camera giám sát. Do thời gian gấp gáp, cô không thể xâm nhập vào máy vi tính của họ, chỉ có thể sử dụng biện pháp gây nhiễu với cường độ mạnh.

Ly Tâm vừa ra tay, hệ thống giám sát của cả tòa nhà bị tê liệt trong giây lát. Nhưng cũng vào lúc này, nhân viên chịu trách nhiệm theo dõi màn hình giám sát phát hiện có người xâm nhập phòng chứa két bảo hiểm. Họ lập tức chạy lên tầng thứ một trăm mười hai.

Cạch, cửa kho bảo hiểm lại mở ra. Ly Tâm không nghĩ ngợi nhiều, lập tức xông tới hét lớn: "Tùy Tâm, mau ra ngoài đi!". Vốn tưởng sẽ gặp Tùy Tâm, nhưng Ly Tâm không ngờ người bị nhốt trong kho lại là Phi Tâm và sư phụ của cô.

Tất cả chỉ là cái bẫy. Vừa nhìn thấy sư phụ, Ly Tâm đột nhiên hiểu ra mọi chuyện. Đây chỉ là cái bẫy, tổ chức lợi dụng sự quan tâm của cô đối với Tùy Tâm để dụ cô mắc câu.

Nhìn bộ mặt đắc ý của Phi Tâm và vẻ mặt âm u của sư phụ, Ly Tâm lập tức quay người bỏ chạy. Mộc Á, cậu quá đê tiện, sớm muộn tôi cũng cho cậu biết tay.

"Ly Tâm, cô không thoát nổi đâu. Ở đây đã sớm bố trí thiên la địa võng đón cô rồi. Cô còn muốn chạy đi đâu hả?". Sư phụ Ly Tâm, người đứng thứ hai trong tổ chức ăn trộm nói một cách hung hăng. Trong lúc hắn đuổi theo Ly Tâm, đột nhiên đâu đâu cũng có tiếng chuông báo trộm đinh tai nhức óc. Hắn lập tức tối sầm mặt: "Chuyện gì thế này?"

Ly Tâm né tránh một cú đá của Phi Tâm. Tuy cô không biết võ công, nhưng đi theo Tùy Tâm bao nhiêu năm, cô cũng học được một hai chiêu tránh đòn.

Ly Tâm nhìn gương mặt tối sầm của sư phụ, bất giác cười lớn: "Sư phụ không ngờ phải không? Sư phụ quên rồi à. Sư phụ dùng Tùy Tâm để dụ tôi đến đây, chắc cũng biết Tùy Tâm quan trọng với tôi như thế nào. Sư phụ nghĩ tôi sẽ để Tùy Tâm bị thương ư? Chúng ta hãy chờ xem rốt cuộc ai mới là người có bản lĩnh vượt qua vụ này". Ly Tâm vừa nói vừa lao ra ngoài hành lang hét lớn: "Có trộm".

Hai người ở đằng sau tái mặt. Bọn họ biết Ly Tâm sẽ đến cứu Tùy Tâm, nhưng không ngờ cô lại dùng thủ đoạn cực đoan như vậy. Cô làm ầm lên như vậy không sợ bản thân cũng không thoát được sao? Người đàn ông vẫy tay, các thành viên của tổ chức ăn trộm đang ẩn nấp liền xông vào bắt Ly Tâm.

Tất nhiên, Ly Tâm không phải là đối thủ của họ. Trong lúc Ly Tâm sắp bị tóm gọn, cửa thang máy mở ra, nhân viên bảo vệ và cảnh sát cuối cùng cũng xuất hiện. Ly Tâm lập tức hét lớn: "Bắt kẻ trộm. Chúng định giết người diệt khẩu, cứu tôi với". Cô vừa la hét vừa xông về phía đám bảo vệ.

Cả đám bảo an, bảo vệ, cảnh sát liền xông tới bắt các thành viên của tổ chức ăn trộm. Họ vừa rút chạy vừa chống trả kịch liệt. Không ai để ý đến người phụ nữ mặc bộ đồ nhân viên quét dọn chuồn xuống dưới từ bao giờ.

Ly Tâm vừa chuẩn bị đánh tay lái, một đôi bàn tay từ đằng sau đột ngột thò về phía trước mặt Ly Tâm. Ly Tâm chưa kịp định thần, mùi hương nồng nặc xông vào mũi cô. Ý nghĩ cuối cùng của Ly Tâm trước khi bất tỉnh là: "Thuyền lật trong rãnh nước".

Chương 20: Bá chủ hắc đạo

Đau đầu quá, Ly Tâm trong cơn mơ mơ màng màng chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, đầu gối rã rời, cả người cô rất khó chịu. Ly Tâm liền đưa tay sờ lần. Tốt quá, bên cạnh cô là một chiếc ghế sofa. Ly Tâm một tay bóp bóp đầu, một tay chống người đứng dậy ngồi lên trên đó. Cô cảm thấy rất ấm áp và dễ chịu.

"Cô to gan thật". Một giọng nói bá đạo truyền đến tai Ly Tâm. Cô day day đầu chân mày, hình như cô đã nghe thấy giọng nói này ở đâu. Ly Tâm cố nhướng mắt nhìn về nơi phát ra tiếng nói.

Đẹp trai quá. Người đó có cặp lông mày hình lưỡi kiếm, đôi mắt màu đen pha trộn màu xanh lam, đẹp đến mức khiến người đối diện phải thốt lên câu tán thưởng. Tuy nhiên, tia sắc bén trong đôi mắt đó làm hỏng cả vẻ đẹp rạng ngời hiếm có của nó. Một chiếc mũi cao, đôi môi mỏng, gương mặt hoàn hảo không toát ra vẻ tà khí, lạnh lùng hay thoải mái mà vẻ ngông cuồng độc tôn và sát khí như Diêm la dưới địa ngục.

Gương mặt của người đàn ông từ từ hiện rõ ngay trước mắt cô, Ly Tâm hơi sững người. Do dùng quá nhiều thuốc mê, đầu óc cô vẫn còn quay cuồng. Ly Tâm không có phản ứng gì đặc biệt, cô quay đi nhìn ngó chỗ khác. Cô thấy mình ở trong một căn phòng rất rộng, có sofa, có một chiếc bàn dài. Căn phòng vừa giống phòng ngủ vừa giống văn phòng làm việc, nhưng không giống nhà giam chút nào. Ly Tâm lại day day lông mày, lẽ nào thời đại này nhà giam lịch sự đến vậy?

Có tiếng ho khẽ, Ly Tâm lại nhướng mắt nhìn. Bên cạnh sofa có một người đang đứng, nhìn cô bằng ánh mắt đầy kinh hoàng. Anh ta đang húng hắng ho như muốn báo động với cô điều gì đó.

Ly Tâm đột nhiên mở to mắt, cất giọng đầy ngạc nhiên: "Anh là Hồng Ưng. Tôi biết anh". Hồng Ưng chỉ nhíu mày không lên tiếng.

Vừa nhận ra Hồng Ưng, Ly Tâm bỗng có cảm giác bất an. Hồng Ưng là người của Tề Gia, lẽ nào đây là nhà của Tề Gia. Xin đừng nha, cô mới thoát khỏi ổ sói, không muốn lại rơi vào hang hùm đâu. Ly Tâm đảo mắt quanh căn phòng sang trọng, tim cô như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Ly Tâm bất giác dịch mông, muốn ngồi tránh xa Hồng Ưng một chút.

Lạ quá, dưới mông có cảm giác hết sức lạ thường. Sự xuất hiện của Hồng Ưng khiến Ly Tâm tỉnh táo hẳn. Cô cúi đầu nhìn ghế sofa dưới mông. Ôi trời ơi, đó là một cặp đùi, miệng Ly Tâm đột nhiên cứng đờ. Hồng Ưng đứng còn hắn thì ngồi, đến lúc này Ly Tâm đã phần nào đoán ra thân phận của hắn.

Quay lại gặp phải gương mặt lạnh lùng vô cảm ngay sát gần, Ly Tâm gắng gượng gật đầu mỉm cười: "Hết sức xin lỗi". Nói xong, cô rời khỏi cặp đùi của người đàn ông, đứng dậy đi ra xa xa. Ly Tâm đột nhiên nhớ ra giọng nói của người đàn ông, đó là người đã ra lệnh cho cô qua bộ đàm ở cuộc đua xe. Người này chính là lão đại của Tề Gia, là bá chủ giới hắc đạo.

Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, Ly Tâm rất muốn bình tĩnh. Nhưng bị ánh mắt khủng bố đến mức có thể xuyên qua cả tảng đá nhìn chòng chọc, cô mới biết mình khó có thể giữ bình tĩnh. Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Hồng Ưng, miệng lắp bắp: "Tôi...không hiểu chuyện này là thế nào? Lần trước anh hứa sẽ không làm phiền đến tôi nữa...Bây giờ lại bắt cóc tôi tới đây...Thế là thế nào? Lẽ nào Tề Gia tung hoành hắc đạo lại nuốt lời". Đã mất công mở miệng thì phải dùng lời lẽ sắc bén đè bẹp người trước, đó là tôn chỉ của Ly Tâm.

Hồng Ưng cau mày, người đàn bà này còn dám nhiều lời. Anh ta chưa kịp lên tiếng phản bác, lão đại Tề Gia lạnh lùng mở miệng: "Mộc Ly Tâm, cô dám động đến đồ của tôi".

Ly Tâm thấy hắn chỉnh lại tư thế ngồi, thân hình cao lớn tựa vào đằng sau ghế sofa, đôi chân dài vắt chéo. Mặc dù hắn không có bất cứ động thái nào nhưng từ người hắn toát ra vẻ uy hiếp rõ ràng,

khiến người đối diện cảm thấy sợ hãi. Khóe miệng Ly Tâm giật giật, cô có vẻ không thông: "Tôi có động đến đồ gì của anh đâu. Tề lão đại, cho tôi mười lá gan, tôi cũng chẳng dám động đến đồ của anh. Hôm nay, tôi là người đầu tiên phát hiện ra kẻ trộm. Anh không thưởng cho tôi thì thôi, còn nói như vậy nữa".

Hồng Ưng nhìn vẻ mặt đầy oan ức của Ly Tâm. Anh ta nhếch mép mỉm cười. Người đàn bà này đóng kịch giỏi thật.

Ly Tâm không thèm để ý đến Hồng Ưng. Hôm nay trong tay cô không có gì cả, bắt trộm cần phải bắt tận tay. Cô không dễ bị đổ tội như vậy đâu. Động đến đồ của Tề Gia? Ai muốn chết thì chết chứ cô vẫn chưa sống đủ.

Tề lão đại vẫn nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt lạnh lẽo. Hắn giơ tay rút một chiếc khăn lụa màu xanh lục ở bên cạnh chỗ ngồi. Ly Tâm nhìn chiếc khăn nhíu mày. Cô cũng có một chiếc khăn quàng cổ màu xanh lục tương tự, nhưng bị gió thổi đi mất rồi.

"Miếng ngọc bội thời Tây Chu là của tôi".

Giọng nói lạnh lùng đều đều như đang trần thuật từ Tề lão đại khiến Ly Tâm lạnh toát người. Miếng ngọc đó dù cô có muốn quên cũng không quên nổi, vì là sản phẩm giải nghệ của cô. Lần này chết chắc rồi. Lúc đó, không ai nói cho cô biết nó là đồ vật của Tề Gia. Nếu không, cô đã cân nhắc kỹ lưỡng, kỹ lưỡng.

Trầm mặc một lúc, Ly Tâm đột nhiên thốt lên: "Bắt trộm phải bắt tận tay. Tề lão đại, anh đừng đổ oan cho người khác". Ly Tâm thầm tính toán trong lòng. Cô tuyệt đối không để lại bất cứ manh mối nào ở hiện trường, muốn khoác tội danh cho cô ư, không dễ thế đâu.

Tề lão đại không đáp lời, Hồng Ưng đứng bên cạnh lập tức mở miệng: "Triển lãm đúng là không có bất cứ dấu vết nào, nhưng để lại một mùi hương đặc biệt. Một điều hết sức tình cờ là chiếc khăn lụa của tên trộm lọt vào tay chúng tôi. Mộc Ly Tâm, cao thủ hàng đầu

của tổ chức ăn trộm hôm nay không mời tự động dẫn xác đến. Chúng tôi có thể hoàn toàn xác định thân phận của cô.

Nghe Hồng Ưng giải thích, Ly Tâm bực tức nghiến răng kèn kẹt. Số cô đen đủi thế không biết, chiếc khăn quàng cổ chết tiệt tự nhiên bay đúng vào xe của bọn họ. Nếu cô nhớ không nhầm, ánh mắt lạnh lùng ngày hôm đó chính là của Tề lão đại. Đáng chết thật! Sớm biết như vậy cô sẽ không dùng loại nước hoa mùi hương ánh mặt trời này, để bây giờ chuốc họa vào thân.

Ly Tâm cảm thấy tức cả bản thân. Chỉ tại cô lo lắng nhiều chuyện quá, Tùy Tâm không hề hấn gì, còn cô tự chui đầu vào rọ. Tổ chức ăn trộm là bọ ngựa thì Tề lão đại là chim sẻ. Tổ chức ăn trộm quá tự tin vào khả năng của họ, dám dùng đồ của Tề Gia để bẫy cô. Tề lão đại còn cao tay hơn, dùng đồ của mình để bẫy cả một tổ chức, đồng thời dụ cô ra mặt. Tất cả đều là cái bẫy, bẫy to bao quanh bẫy nhỏ, còn cô thì đứng ở giữa các loại bẫy.

Ly Tâm vẫn còn muốn ngụy biện, Tề lão đại đột nhiên đứng dậy đi về phía cô. Ly Tâm sợ hãi lùi lại phía sau, ánh mắt đầy cảnh giác.

Người đàn ông cao một mét chín mươi, khiến Ly Tâm có cảm giác ngọn núi Thái Sơn ở trước mặt. Cô lùi mấy bước vấp phải bàn uống trà mất thăng bằng ngã về phía sau. Trong lúc người Ly Tâm còn chưa kịp ngã xuống đất, cổ cô đột nhiên bị siết chặt, bị một lực mạnh kéo lên. Ly Tâm cảm thấy cổ họng đau rát, như bị kẹp một miếng sắt trong giây lát.

"Tôi không thích người giảo hoạt. Cô tốt nhất nhớ kỹ cho tôi". Bàn tay to lớn của Tề lão đại bóp mạnh cổ Ly Tâm, ánh mắt hoàn toàn lạnh lẽo.

Chương 21: Hạ nhân (Đầy tớ)

"Tôi không thích người giảo hoạt, cô tốt nhất nhớ kỹ cho tôi", bàn tay lo lớn của Tề lão đại siết chặt cổ Ly Tâm, ánh mắt hoàn toàn lạnh lẽo.

"Bỏ tay, bỏ tay ra. Tôi sai rồi, anh mau bỏ tay ra". Tề lão đại ra tay quá mạnh khiến cổ Ly Tâm nghẹt thở, gương mặt cô đỏ phừng phừng.

Tề lão đại hừ một tiếng rồi buông tay. Ly Tâm ngồi bệt xuống đất, chiếc cổ trắng nõn nà của cô nổi rõ vết bầm tím. Cô há mồm hít lấy hít để không khí.

"Từ hôm nay trở đi, cô sẽ làm đầy tớ của tôi". Tề lão đại buông một câu lạnh lùng, không thèm nhìn Ly Tâm quay người đi mất.

Nhìn vẻ mặt trắng bệch của Ly Tâm, Hồng Ưng lắc đầu: "Đồ của Tề Gia chưa có kẻ nào động đến mà còn sống sót. Cô gặp may đấy. Cô từng làm việc tốt cho Tề Gia nên hôm nay cô mới được tha mạng. Sau này cô nên ngoan ngoãn một chút. Lão đại không phải là người kiên nhẫn, hôm nay coi như rộng lượng với cô. Tôi không muốn hai ba ngày sau phải vác xác cô đem đi chôn".

Ly Tâm ngẩng đầu, Hồng Ưng đã theo Tề lão đại ra ngoài, trong căn phòng rộng chỉ còn lại mình cô. Ly Tâm sờ lên cổ, may quá vẫn còn nguyên. Giang hồ đồn Tề lão đại máu lạnh vô tình, thủ đoạn độc ác, cô ăn trộm đồ của hắn mà hôm nay có thể thoát chết, đúng là nên cảm tạ trời đất.

Lúc này, tự đáy lòng Ly Tâm bỗng thấy biết ơn Tuấn Kỷ. Nếu không phải anh ta nhất quyết kéo cô đi Washington xem cuộc đua xe, bản thân cô không ra mặt giúp Tề Gia giữ thể diện, hôm nay chắc chắn cô nói lời "bye bye" với thế giới tươi đẹp này rồi. Ông trời coi như có mắt, không bạc đãi kẻ hiền.

Sau khi nhận ra điểm tốt của Tuấn Kỷ, Ly Tâm bất giác thở dài. Cô thả người nằm xuống nền nhà thầm nghĩ, bản thân dù sao cũng là vua tốc độ danh tiếng, lại là siêu trộm quỷ xuất nhập thần, bây giờ rơi lại rơi vào thảm cảnh đi làm đầy tớ cho người khác. Cô đúng là càng sống càng thụt lùi. Cuộc sống tự do tự tại chấm dứt từ đây.

Giữ được mạng sống trong tay Tề lão đại, cũng coi như kỳ tích của kỳ tích. Chắc cô phải thắp nén hương cảm tạ tổ tiên, mặc dù Ly Tâm chẳng hề biết tổ tiên của cô là vị nào.

Trong căn phòng trống không, Ly Tâm nhìn chăm chú cánh cửa nửa khép nửa mở. Cô nên ở lại đây làm đầy tớ hay đánh bài chuồn? Mất vài phút suy đi tính lại, Ly Tâm quyết định tạm thời ở lại. Tề Gia để cô ở lại đây một mình, có nghĩa không sợ cô chuồn mất. Thôi cứ ở lại rồi từ từ tìm con đường khác còn hơn. Dù thế nào, đây cũng bản doanh của Tề Gia. Chỉ sợ cô còn chưa ra đến cổng, một viên đạn bay thẳng vào đầu thì xong đời.

Khi Ly Tâm tỉnh giấc vào ngày hôm sau, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu. Ly Tâm dụi mắt, lâu rồi cô mới ngủ ngon như vậy. Không cần lo lắng tổ chức tìm đến, không cần lo lắng tương lai sau này, không có chuyện phiền phức, ở đây dễ chịu thật.

Sao không có chuyện cơ chứ? Cô phải làm đầy tớ đấy. Ly Tâm đột nhiên tỉnh táo hẳn, cô lặng lẽ phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ. Ly Tâm chưa bao giờ mong thời gian quay ngược trở lại như bây giờ.

Khi Ly Tâm rón rén đi vào phòng khách của ngôi biệt thự, Tề lão đại đang ngồi trên ghế sofa đọc báo, bên cạnh có tách coffee nghi ngút khói. Ly Tâm liền nhón chân định rút lui.

"Lại đây", Ly Tâm còn chưa kịp cử động, giọng nói lạnh lùng của Tề lão đại vọng tới.

Ly Tâm vội lên tiếng: "Anh không nói cho tôi biết cần phải làm gì. Ở đây cũng không ai cho tôi biết tôi nên làm gì. Tôi chưa từng làm đầy tớ bao giờ, tôi chịu thôi". Tôn chỉ của Ly Tâm là gặp chuyện gì cũng

phải đặt vấn đề trước. Mà quả thật cũng không ai nói cho cô biết nên làm gì.

"Lại đây, tôi không nói lần thứ hai". Tề lão đại vẫn không rời mắt khỏi tờ báo. Giọng nói như tảng băng mùa đông, trong đó pha trộn ít thuốc súng.

Ly Tâm cắn môi, ở địa bàn của người khác không đến lượt cô làm chủ, cứ nghe theo lời hắn cho xong. Ly Tâm bước đến trước mặt Tề Mặc, ánh mắt cô lộ vẻ thận trọng chưa từng có. Cũng phải thôi, đối diện với kẻ có thể lấy mạng mình bất cứ lúc nào, cảm thấy thoải mái mới là lạ.

Tề Mặc vẫn không ngẩng đầu: "Đi thu xếp đồ của tôi, chiều nay theo tôi đi Đông Nam Á".

Nói xong rồi? Chỉ có thế thôi sao? Ly Tâm nhìn Tề Mặc đang chăm chú đọc báo bằng ánh mắt hoài nghi. Cô tưởng mình sắp đón một trận phong ba bão táp, nào ngờ chỉ là cơn gió nhẹ nhàng. Ly Tâm bất giác lau trán. Xem ra, Tề lão đại không đến nỗi máu lạnh như tin đồn. Ly Tâm nhẹ nhàng đi lùi về phía sau.

"Tôi không thấy cô trong tầm mắt của tôi, tôi sẽ cho cô đi thẳng xuống chỗ Diêm vương báo cáo". Giọng nói lạnh lẽo vang lên trong không trung, đều đều như đang nói chuyện bình thường, nhưng khiến Ly Tâm toát mồ hôi lạnh. Đây tuyệt đối không phải lời uy hiếp mà hắn chỉ nói ra sự thật, sự thật nằm trong tầm tay của hắn.

Ly Tâm chạy nhanh đến phòng Tề Mặc thu dọn đồ. Trong lòng cô hiểu rõ, đây là lời cảnh cáo, cũng là tối hậu thư của hắn. Tính mạng của cô đối với cô là rất đáng quý, nhưng đối với Tề Mặc có lẽ chỉ to hơn con kiến một chút, có cũng được không cũng chẳng sao. Sinh mạng của cô tự cô giữ lấy vậy.

Một khu vực hỗn loạn có tiếng trong giới xã hội đen ở Đông Nam Á. Chủ nhân mới của khu vực này trong thời gian tới là Tề Gia, bá chủ giới hắc đạo.

Ly Tâm lái xe với tâm trạng buồn bực. Cô chưa từng tới khu vực này bao giờ. Tay lái ở bên trái hay bên phải đều có khác biệt rất lớn. Tại sao Tề lão đại lại bắt cô lái xe? Ly Tâm nhìn qua kính chiếu hậu thấy Tề Mặc nhắm mắt tựa vào ghế sau còn Hồng Ưng có bộ dạng hết sức cảnh giác. Cô từ một nữ siêu trộm nâng cấp trở thành tài xế riêng của ông trùm hắc đạo, không biết là đẹp mặt hay mất mặt đây?

"Hãy tập trung lái xe của cô". Giọng nói không trầm không bổng mang âm hưởng cảnh cáo của Hồng Ưng cất lên. Ly Tâm bất giác cau mày. Đừng nhiều chuyện, đừng nghĩ ngợi nhiều, chỉ tập trung lái xe, sao mà họ lắm quy tắc thế không biết.

Bụp, một tiếng nổ lốp vang lên. Ly Tâm nhìn chiếc xe sang trọng giống y hệt xe cô đang lái ở phía trước. Thân xe hơi nghiêng về một bên. Theo phán đoán của cô, xe đã bị nổ lốp.

Ly Tâm lắc đầu. Lốp xe Cadillac cũng tệ như vậy sao? Chiếc xe còn là hàng đặt nữa chứ, đúng là làm mất mặt nhãn hiệu xe hơi nổi tiếng thế giới quá đi mất. Cô vẫn đang nghĩ ngợi lung tung, bên tai đột nhiên có tiếng Hồng Ưng: "Rẽ sang trái, tăng tốc vượt qua chiếc xe đó".

Ly Tâm hơi sững người, có ai cướp đường? Cô vẫn còn chưa kịp đánh tay lái, bỗng nghe tiếng "pằng pằng pằng". Chiếc xe Cadillac đằng trước bị đạn bắn lỗ chỗ giống như tổ ong vò vẽ. Đầu óc Ly Tâm nổ tung. Cô không kịp nghĩ ngợi, liền nhấn ga, phóng như bay về phía trước.

Tiếng súng nổ đùng đùng. Người hai bên đường dường như không còn xa lạ với cảnh tượng này. Họ dạt sang hai bên tìm chỗ ẩn nấp nhưng không hề la hét ầm ĩ. Mọi chuyện xảy ra như trong phim điện ảnh, nhanh chóng và kịch liệt.

Nghe thấy tiếng đạn bắn vào thân xe, tim Ly Tâm suýt rớt ra ngoài. Cô nắm chặt tay lái, đạp ga hết cỡ. Cô lái chiếc Cadillac sang trọng kềnh càng như chiếc Ferrari mui trần của cô, luồn lách trên đường phố hẹp và phóng với tốc độ tên lửa.

"Sợ gì chứ?", đằng sau vọng đến tiếng nói lạnh lùng, không một chút hoảng hốt và bất an.

Chương 22: Lần đầu tới Đông Nam Á

Ly Tâm liếc qua gương chiếu hậu, thấy Tề Mặc ngồi dựa vào ghế sau, sắc mặt không hề thay đổi. Ánh mắt hắn lóe lên một tia chết chóc, không một chút hoảng loạn. Hồng Ưng ngồi bên cạnh lạnh lùng nhìn ra ngoài, gương mặt lộ vẻ thận trọng nhưng cũng không hề mất bình tĩnh. Có thể thấy, họ đã quá quen thuộc với cảnh tượng này.

"Lão đại, Hắc Ưng đã ra tay chống trả bọn chúng rồi. Hiện tại vẫn chưa biết đối phương là ai". Một người đàn ông tóc đỏ vừa nhảy lên xe ngồi ở ghế phụ cung kính bẩm báo.

"Tiêu diệt toàn bộ", Tề Mặc mở miệng.

"Vâng ạ". Người đàn ông tóc đỏ và Hồng Ưng không hề tỏ ra bất ngờ trước quyết định tàn nhẫn của Tề Mặc. Tề Gia vừa bước vào thị trường Đông Nam Á đã có kẻ dám thị uy. Coi như chúng tự tìm đến cái chết, không thể trách người khác. Hơn nữa, đây cũng coi như hành động giết gà cho khỉ xem, để mọi người biết Tề Gia không phải là hư danh trên giang hồ.

"Đúng tám giờ có mặt ở khách sạn Sheraton. Cô còn mười phút".

Ly Tâm nhìn ngang nhìn ngửa, thấy người đàn ông tóc đỏ và Hồng Ưng không trả lời, mới đoán ra câu vừa rồi Tề Mặc nói với cô. Ly Tâm bất giác cắn môi: "Đi đường nào vậy? Tôi chưa tới đây bao giờ". Trước đó có một chiếc xe dẫn đường, bây giờ chỉ còn lại mình cô, cô biết phải xoay sở thế nào?

"Đó là việc của cô. Nhanh lên, lão đại không có thói quen đến muộn". Người đàn ông tóc đỏ nhăn mặt nhìn Ly Tâm. Tề Mặc hoàn toàn không bận tâm đến câu hỏi của Ly Tâm. Những người vô dụng hắn sẽ cho đi thẳng sang thế giới bên kia, khỏi cần phí lời.

Ly Tâm chửi thầm trong lòng, mấy người này bá đạo quá. Cô trừng mắt nhìn người đàn ông tóc đỏ: "Tôi là đầy tớ của lão đại nhà anh, chứ không phải của anh. Anh mà còn phách lối, tôi sẽ cho anh xuống đi bộ". Vừa nói, Ly Tâm vừa thắng xe dừng lại ở bên đường.

Người đàn ông tóc đỏ nhíu mày, anh ta là một trong những cánh tay trái tay phải của Tề Mặc, đại diện Tề gia phụ trách khu vực châu Á. Anh ta là Hoàng Ưng, cùng với ba người khác gồm Hồng Ưng, Hắc Ưng và Bạch Ưng chỉ dưới một người trên vạn người. Thế mà con bé đầy tớ này dám trợn mắt giáo huấn anh ta. Anh ta nghiến răng nhìn Ly Tâm mở cửa xe đi ra ngoài. Lẽ nào cô ta không thèm giữ thể diện cho lão đại?

Ly Tâm kéo một người ở trên đường hỏi thăm vài câu rồi lập tức quay lại xe. Cô nổ máy nhấn ga phóng vụt đi. Ly Tâm lái chiếc xe Cadillac ba cửa kềnh càng với tốc độ hơn hai trăm cây số một giờ. Chỉ có cô mới dám đi hơn hai mươi cây số trong vòng sáu phút.

Đúng bảy giờ năm tám phút, Ly Tâm dừng lại ở nơi Tề Mặc cần đến. Lúc này, Hắc Ưng báo tin, hắn đã tiêu diệt toàn bộ kẻ địch, không một ai sống sót. Hắn không biết đối phương là ai. Dù sao đó cũng không phải là chuyện Tề Mặc bận tâm. Tề Gia không có thói quen điều tra nguồn gốc của những tổ chức nhỏ.

Ly Tâm dừng xe, mắt dõi theo hai hàng người mặc đồ đen từ đầu đến chân đứng chờ ở đó từ trước, mặt ai cũng lạnh lùng vô cảm. Đây vốn là cửa ra vào một khách sạn sang trọng, nhưng lúc này Ly Tâm có cảm giác nó giống như miệng một con quái vật đang há mõm chờ nuốt người. Khóe miệng cô bất giác giật giật.

"Xuống xe! Cô quên lời lão đại rồi sao?". Thấy Ly Tâm vẫn ngồi im trước tay lái, Hồng Ưng lên tiếng nhắc nhở.

"Shit". Hôm qua Tề Mặc mới nói cô phải luôn ở trong tầm mắt của hắn. Ly Tâm chửi thầm một câu rồi mở cửa bước xuống xe. Cô vẫn chưa muốn chết đâu.

Ly Tâm đứng ngay phía sau Tề Mặc, giữa hai hàng người uy nghiêm, cô đột nhiên cảm thấy đôi chân mềm nhũn. Vụ nổ súng trên phố ban nãy đến quá nhanh, nhanh đến mức cô không kịp sợ hãi. Tuy cô rất bạo gan nhưng không có nghĩa cô có thể giữ bình tĩnh giữa những làn đạn. Nếu cô không lái xe nhanh, mạng sống bị rơi lại ở chỗ đó cũng không biết chừng. Không nhớ đến thì thôi, vừa nhớ đến hai chân cô liền run lẩy bẩy. Thời buổi này còn xuất hiện cả màn mưa đạn trên đường phố đông người như trong phim ảnh, thật không thể tin nổi.

"Mất mặt quá", một giọng nói trầm thấp vang bên tai Ly Tâm, rồi một bàn tay vòng qua lưng cô, kéo cô đứng thẳng dậy, đưa cô đi nhanh về phía trước, theo bước chân của Tề Mặc.

"Tề lão đại, xin chào, xin chào". Tề Mặc còn chưa bước lên bậc tam cấp khách sạn, mấy người ở bên trong vội đi ra chào đón.

Ly Tâm quan sát mấy người đó, có người trông như một ông già phúc hậu, có người nho nhã trí thức, lại có ông già tóc bạc trắng hiền từ. Nhìn dọc nhìn ngang cũng chẳng thấy họ giống người xấu. Trên thực tế, họ đều là trùm xã hội đen ở khu vực Đông Nam Á. Ly Tâm bất giác lắc đầu, đúng là không thể trông mặt bắt hình dong.

Ly Tâm đi theo Tề Mặc qua mấy lớp cửa, đến một phòng hội nghị rất lớn. Cô còn chưa kịp bước qua cửa, Hồng Ưng vẫy tay ra hiệu cô đứng ở bên ngoài. Ly Tâm nhíu mày. Sao phân biệt đối xử thế, anh ta và tên Hoàng Ưng gì đó có thể đi theo Tề Mặc vào trong. Tại sao chỉ có cô bị đứng canh cửa? Ly Tâm chửi thầm hai câu, không vào thì thôi, cuộc giao dịch trong giới hắc đạo cô chẳng cần biết làm gì.

Qua lớp cửa kính, Ly Tâm thấy Tề Mặc ngồi ở vị trí quan trọng nhất, các ông trùm Đông Nam Á ngồi thành hai hàng xung quanh hắn. Tề Mặc vẫn giữa bộ mặt lạnh băng. Tuy nhiên, bộ dạng của hắn rất khí thế. Mặc dù hắn chỉ ngồi im lặng nhưng từ người hắn toát ra vẻ uy nghiêm khiến người khác nể sợ.

Ly Tâm đứng tựa vào tường nghỉ ngơi một lúc rồi đưa mắt về phía cửa lớn ra vào. Thấy không một ai canh gác, mắt Ly Tâm đột nhiên sáng rực, cơ hội tốt đến rồi. Đám Tề Mặc, Hồng Ưng đang bận đàm phán ở bên trong. Cô mới ở Tề Gia hai ngày nên không ai biết cô. Ở nhà Tề Gia không dễ bỏ trốn, vì đó là bản doanh của bá chủ hắc đạo nên người canh gác khắp nơi, chỗ nào cũng có súng ống. Còn ở nơi xa lạ này, mấy cái khóa cửa chẳng thể gây khó dễ cho cô.

Ý định bỏ trốn vừa xuất hiện trong đầu, Ly Tâm đột nhiên thấy hưng phấn hẳn. Hiếm khi gặp cơ hội tốt, ở lớp cửa này chỉ mình có mình cô. Ly Tâm nở nụ cười rạng rỡ trên môi, hai tay cô đút vào túi quần, đi về phía cửa lớn một cách thoải mái tự nhiên.

Đột nhiên Ly Tâm cảm thấy lạnh gáy, trong đầu cô liền hiện hai chữ: nguy hiểm. Ly Tâm quay đầu, đôi mắt thâm sâu không thấy đáy của Tề Mặc xuyên qua đám người dõi thẳng về phía cô cô. Ánh mắt đó không phải hun hút như đáy biển mà xuất hiện một ngọn lửa, ngọn lửa có thể thiêu đốt tất cả.

Ebook Full.Net.

Chương 23: Thuốc nổ

Ly Tâm giật mình, quan sát kỹ thấy Tề Mặc hình như không chú ý đến cô, cảm giác nguy hiểm cũng dần biến mất. Ly Tâm nhíu mày, cô chỉ là một nhân vật nhỏ bé, chắc không đến nỗi nằm trong tầm ngắm của Tề lão đại. Mặc dù cô từng ăn trộm đồ của hắn, nhưng vào lúc này, cô cảm thấy việc chạy trốn đến chân trời góc bể, bị Tề Gia truy đuổi còn tốt hơn suốt ngày đi theo hắn và có nguy cơ mất mạng bất cứ lúc nào.

Ý nghĩ đó khiến Ly Tâm trở nên kiên định. Cô bước vội về phía một cánh cửa. Ly Tâm sờ tay vào ổ khóa, vài giây sau cánh cửa nhẹ nhàng mở ra. Do bên trong toàn những nhân vật quan trọng, lại bàn cuộc mua bán lớn nên khi các lớp cửa khóa lại, bên trong không có người canh gác. Tất cả đám thuộc hạ đều đợi ở phía ngoài cùng. Do đó, Ly Tâm mới dễ dàng bỏ đi.

"Đã chuẩn bị xong chưa?"

Ly Tâm đứng bên cạnh cửa sổ ở lớp cửa thứ hai. Do cô không thể nghênh ngang đi ra khỏi cửa chính nên cửa sổ là một đường thoát thân an toàn. Chỉ không ngờ có người ở bên ngoài cửa sổ. Ly Tâm vội nép vào bức tường cạnh cửa sổ.

"Chuẩn bị xong rồi. Đám ở ngoài đều bị cách mấy lớp cửa. Số thuốc nổ này đủ để tất cả những người bên trong thăng thiên. Hoho".

"Hừ, một lũ đáng chết. Địa bàn của chúng ta sao có thể để người ngoài đến làm chủ. Tề Gia hống hách ở châu Âu còn chưa đủ sao mà dám chạy đến Đông Nam Á tranh cướp địa bàn với chúng ta. Hừ, lần này cho hắn một đi không về". Bên ngoài vang lên giọng nói trầm thấp, chứa đựng sự phẫn nộ và căm giận tột cùng.

"Đại ca, nói nhỏ thôi. Nơi này tuy không có ai, nhưng cũng không thể coi thường người của Tề Gia. Thế lực của mấy lão già kia càng

không thể xem nhẹ. Lần này chúng ta động đến nhiều người nên phải hết sức thận trọng".

"Tao biết rồi, chú mày thông báo cho anh em, mười phút sau tao sẽ đưa bọn chúng xuống địa ngục. Đóng hết cửa sổ và cửa ra vào ở đây chưa? Tao không muốn để một tên nào thoát chết".

"Đại ca, khách sạn này là địa bàn của chúng ta. Hai lớp cửa ngoài cùng sử dụng khóa chết. Chúng không ra được đâu. Đi thôi, em đã bố trí xong khối thuốc nổ cuối cùng rồi. Chúng ta mau rời khỏi nơi này đi".

Nghe đến đây, sắc mặt Ly Tâm trắng bệch. Thấy tiếng bước chân mỗi lúc một xa, cô trèo lên cửa sổ nhìn ra ngoài. Cửa sổ này dùng khóa chết, nhưng không thể gây khó dễ cho cô. Ly Tâm ngó xuống bên dưới, thấy buộc một khối thuốc nổ loại hình mới. Một lần khi cô đi ăn trộm đồ đồng thời Thanh, két bảo hiểm của đối phương quá kiên cố nên Ly Tâm buộc phải dùng đến thuốc nổ. Vì vậy, cô mới biết loại thuốc nổ hẹn giờ này.

Ly Tâm bất giác cau mày. Lúc đi vào cô đã quan sát kỹ lưỡng, chỉ có cửa sổ này là gần mặt đất nhất, lại sử dụng ổ khóa nên cô mới chọn cửa sổ này để thoát thân.

Ổ khóa này tất nhiên không thể gây khó khăn cho một siêu trộm như Ly Tâm. Khóe miệng cô nhếch lên thành nụ cười. Gặp phải cô, mấy thứ đồ chơi này chỉ bày cho đẹp mà thôi. Ly Tâm giơ tay định mở khóa.

Vừa chạm vào ổ khóa, Ly Tâm đột nhiên rút tay lại, đưa mắt nhìn về phía Tề Mặc. Tề Gia đối xử với cô cũng không tồi. Tuy cô bị ép làm đầy tớ của Tề Mặc, nhưng với tính cách máu lạnh của hắn, không giết cô là phúc đức lắm rồi. Hơn nữa, do cô ăn trộm đồ của hắn trước, nên mới bị rơi vào hoàn cảnh ngày hôm nay. Trên thực tế, Tề Gia chẳng có lỗi gì với cô.

Ly Tâm tuy là một người tự do thích làm theo ý mình, nhưng không có nghĩa là cô vô tình vô nghĩa. Người khác đối xử tốt với cô, cô cũng sẽ đối xử tốt với họ. Nghĩ đi nghĩ lại, Ly Tâm thấy mình còn mắc nợ Tề Mặc. Thôi được, coi như lần này cô trả món nợ ăn trộm đồ cho hắn. Nghĩ đến đây, Ly Tâm liền quay người chạy một mạch về phòng hội nghị.

Cánh cửa kính chống đạn rất dày, Ly Tâm đập mạnh thế nào cũng không phát ra tiếng động. Ly Tâm lo lắng vẫy tay với Tề Mặc. Đáng chết thật, lúc cần nhìn thì hắn không nhìn thấy, lúc không cần nhìn lại chẳng qua nổi mắt hắn. Ly Tâm thấy Tề Mặc không có bất cứ phản ứng nào. Cô cuống lên vừa đá chân vào cửa vừa giơ tay vẫy.

Tề Mặc đang cúi xuống xem tài liệu gì đó. Không biết có phải do thần giao cách cảm, hắn từ từ ngẩng đầu đưa mắt về phía Ly Tâm. Thấy bộ dạng hốt hoảng của Ly Tâm, ánh mắt hắn vụt qua một tia khác lạ. Tề Mặc liền quay sang Hoàng Ưng: "Mở cửa".

Cửa vừa mở, Ly Tâm chạy vội đến phía trước Tề Mặc. Khuốc thuốc phát nổ sau mười phút, giờ chỉ còn lại bảy phút, đúng là nóng ruột chết đi được.

"Có chuyện gì?" Tề Mặc lạnh lùng nhìn Ly Tâm.

Ly Tâm đảo mắt một vòng quanh đám xã hội đen Đông Nam Á rồi chạy thẳng đến bên Tề Mặc, cúi người nói thì thầm vào tai hắn. Cô không phải ngốc đến nỗi thông báo sự việc ngay trước mặt đám xã hội đen. Mấy người này đều là ông trùm tung hoành tứ hải. Gặp phải tình huống sinh tử chắc họ cũng chẳng cần giữ phép lịch sự. Tề Mặc là người ngoài, thế lực vẫn chưa được củng cố, thế nào cũng chịu thiệt. Vì vậy, Ly Tâm mới quyết định chỉ nói riêng với Tề Mặc, để hắn tự giải quyết.

Chứng kiến cảnh tượng trước mặt, đám đại ca xã hội đen ngồi xung quanh bất giác đưa mắt nhìn nhau. Giang hồ ai cũng biết Tề Mặc nổi tiếng máu lạnh vô tình, bình thường tuyệt đối không cho phép người

nào lại gần. Vậy mà bây giờ, hắn và cô gái ở tư thế thân mật, hai người gần như không có khoảng cách.

Ly Tâm báo cáo xong, sắc mặt Tề Mặc trầm ngâm hẳn. Hắn không truy hỏi chuyện này là thật hay giả, lập tức đứng dậy, vòng tay qua thắt lưng Ly Tâm, cất giọng sắc lạnh: "Đi thôi".

Thấy Tề Mặc rời khỏi vị trí, Hồng Ưng và Hoàng Ưng không nói một lời nào liền đi theo Tề Mặc. Đám đại ca xã hội đen còn lại mắt tròn mắt dẹt. Sau khi qua cơn ngạc nhiên, họ liền đứng dậy bước theo Tề Mặc. Họ ra giang hồ nhiều năm, có thể suy đoán ngay, nhất định xảy ra chuyện gì Tề Gia mới đột ngột bỏ đi vào lúc này.

Tề Mặc ôm eo Ly Tâm đưa cô đi về phía trước. Cô sốt ruột lên tiếng "Nhanh lên, chỉ còn ba phút nữa thôi". Ở tình huống gấp rút này chạy sẽ nhanh hơn đi bộ. Do đó, Ly Tâm kéo tay Tề Mặc định chạy về phía cửa lớn. Tề Mặc tối sầm mặt, bao nhiêu năm tung hoành trên giang hồ, không có chuyện gì khiến hắn mất đi sự trấn tĩnh. Bỏ chạy ư? hắn vẫn chưa thảm đến mức đó.

Ly Tâm đã không kéo nổi Tề Mặc thì chớ, cô còn bị bàn tay to lớn của hắn giữ chặt người. Hắn cất giọng thâm trầm bên tai cô: "Sợ gì chứ, có tôi ở đây". Nói xong, hắn sải từng bước dài đưa cô về đi phía cửa. Ở tình huống này Tề Mặc vẫn còn giữ phong độ, không biết là hắn quá tự tin hay quá cao ngạo?

"Cô gái kia, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?". Ông trùm tóc bạc trắng không thể dấu nổi sự hiếu kỳ khi thấy Tề Mặc vội bỏ đi, Ly Tâm có bộ dạng hoảng hốt.

Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Tề Mặc. Thấy hắn không có ý phản đối, cô liền mở miệng: "Có thuốc nổ".

Chương 24: Gay cấn

Ba từ đơn giản như không thể đơn giản hơn nhưng khiến đám đại ca Đông Nam Á tái mét mặt. Trong giây lát, tất cả hoảng hốt chạy thục mạng về phía trước, không cần biết thế nào là phong độ và khí thế. Chỉ có hai người lớn tuổi nhất đưa mắt nhìn nhau rồi bám theo sau Tề Mặc. Tề Gia là bá chủ nên họ tin tưởng Tề Mặc có khả năng và thủ đoạn ứng phó.

"Chúng ta không mở được cửa, làm thế nào bây giờ". Thấy cửa không thể mở, đám đại ca chạy trước càng trở nên hoảng loạn.

"Phá khóa". Hoàng Ưng không biết rút ở đâu ra khẩu súng nhằm vào ổ khóa.

Đám đại ca Đông Nam Á thoáng kinh ngạc khi thấy Hoàng Ưng có súng trong khi họ đã rà soát kỹ lưỡng không cho bất cứ ai mang vũ khí vào phòng hội nghị. Họ lập tức hét lớn: "Không được. Đây là khóa khống chế, nếu anh phá hỏng khóa, cửa sẽ càng bị đóng chặt".

Ban đầu, do tính chất quan trọng của cuộc hội đàm, họ mới chọn khách sạn nội bộ này. Không ngờ vào lúc này, họ lại bị chính thứ công nghệ cao của khách sạn trói chặt chân tay. Để đảm bí mật và an toàn cho cuộc gặp gỡ, họ còn cắt đứt mọi thông tin liên lạc. Bây giờ, họ không thể thông báo cho người bên ngoài. Họ nhận ra đây là một quyết định thất sách thì đã muộn.

"Tránh ra". Tề Mặc đảo mắt một vòng rồi cất giọng đanh thép. Tất cả những người đứng ở đằng trước theo phản xạ tránh sang hai bên.

Tề Mặc giơ tay đẩy Ly Tâm về phía trước. Ly Tâm không nói một lời nào, bước lên dùng một cái kẹp mở khóa. Một tiếng bịch vang lên, khóa cửa mở ra. Đám đại ca Đông Nam Á nhường bước, để Tề Mặc đưa Ly Tâm đi trước rồi mới tràn lên như ong vỡ tổ.

Tíc tắc, tíc tắc, thời gian trôi qua rất nhanh. Ly Tâm là người rất nhạy cảm với thời gian. Mỗi lần đi ăn trộm, cô đều có thể khống chế thời gian nên khá an nhàn trong khoảng thời gian cực ngắn. Công việc đạo chích lại không phải đối mặt với giây phút sinh tử như hôm nay. Ăn trộm bị bắt còn có khả năng thoát thân, chứ không kịp rời khỏi nơi này, cô chỉ nói nước xuống địa ngục báo danh. Sớm biết như vậy cô sẽ không quay lại thông báo cho Tề Mặc, món nợ nhân tình kiếp sau cô trả chắc cũng không sao.

Toàn thân Ly Tâm ướt đẫm mồ hôi. Trong đầu cứ nghĩ đến một giây một phút trôi qua khiến bàn tay cô bất giác run lẩy bẩy, không tài nào mở nổi ổ khóa cuối cùng.

"Bình tĩnh". Một giọng nói bá đạo vang lên, rồi một bàn tay to lớn giữ chặt cổ tay đang run rẩy của Ly Tâm. Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Tề Mặc. Thần sắc của hắn không hề thay đổi, không xuất hiện một tia sợ hãi hay hốt hoảng. Đôi mắt hắn lộ vẻ băng giá và chết chóc, nhưng lại khiến Ly Tâm bỗng nhiên thấy yên lòng hẳn.

Tách, tiếng mở khóa vang lên trong không khí yên tĩnh đến nín thở. Tất cả mọi người lập tức chạy ào ra khỏi khách sạn. Ly Tâm chưa kịp định thần đã bị chen lấn xô đẩy. Ánh mắt Tề Mặc thẫm lại, hắn kéo mạnh Ly Tâm nhào vào lòng, bế cô lên rồi cùng Hồng Ưng và Hoàng Ưng đi nhanh ra ngoài.

Đúng mười phút, khi mọi người vừa ra đến bên ngoài, khách sạn nổ tung. Ngọn lửa từ bên trong điên cuồng lan ra cửa chính, sức nóng làm tan chảy toàn bộ đồ trang trí. Khói bụi, đất đá và mảnh thủy tinh vỡ bay tứ tung. Hiện trường đâu cũng có tiếng kêu gào rên la thảm thiết của những kẻ không chạy kịp.

Ly Tâm chỉ cảm thấy một tiếng nổ lớn đến mức khiến cô ù tai. Cô sợ hãi nép mình trong lòng Tề Mặc, vùi đầu vào bộ ngực rắn chắc như sắt thép của hắn.

"Lái xe". Người của Tề Gia lập tức xông lên đón Tề Mặc khi hắn vừa ra ngoài. Tề Mặc bế Ly Tâm ngồi lên xe của Tề Gia, nhanh chóng

rời khỏi hiện trường. Còn Hồng Ưng và Hoàng Ưng không cần đợi Tề Mặc dặn dò, ở lại hiện trường để giải quyết những kẻ cần giải quyết. Từ trước đến giờ, chưa một ai có thể sống sót sau khi ra tay với Tề Gia.

Phải một lúc sau, Ly Tâm mới định thần trở lại, cô vẫn vùi đầu trong lòng Tề Mặc. Nhớ lại chuyện vừa xảy ra, Ly Tâm thấy vô cùng kích thích. Đúng là gay cấn quá, suýt nữa thì mất mạng. Cô thầm mong những chuyện gay cấn như thế này trong tương lai càng ít xảy ra càng tốt. Cô mới làm đầy tớ hai ngày đã hai lần suýt chết. Cứ tiếp tục sống như vậy, chắc cô sẽ giảm thọ mười năm.

"Xin hỏi...hôm nay tôi có được tính là lập công?" Ngước nhìn gương mặt sát khí lạnh lùng của Tề Mặc, Ly Tâm miễn cưỡng mỉm cười.

Tề Mặc cúi xuống nhìn người trong lòng. Gương mặt cô mới chỉ vài phút trước vẫn còn vô cùng hoảng sợ, bây giờ đã hoạt bát linh lợi. Hắn cất giọng trầm trầm: "Cô muốn gì?"

Ly Tâm nở nụ cười gian tà: "Tôi chỉ ăn trộm của anh một miếng ngọc bội nho nhỏ, ơn cứu mạng lần này chắc trả đủ rồi chứ? Anh có thể coi chúng ta bây giờ không ai nợ ai? Từ nay trở đi, anh đi đường anh, tôi đi đường tôi".

Đối diện với gương mặt tươi cười của Ly Tâm, Tề Mặc cất giọng trầm trầm, âm sắc không thay đổi: "Làm đầy tớ phải có bổn phận cứu chủ nhân".

"Bổn phận? Anh nói đùa gì thế?" Nghe câu nói của Tề Mặc, Ly Tâm tức tối trợn tròn mắt nhìn hắn.

Tề Mặc chăm chú nhìn Ly Tâm đang trừng mắt với mình. Từ ngày hắn lên làm gia chủ Tề Gia, không ai dám có ánh mắt đó với hắn. Người phụ nữ này khá có cá tính. Hắn nói lạnh lùng: "Tôi còn chưa tính sổ vụ cô tự ý rời khỏi vị trí. Tốt nhất cô nên an phận cho tôi".

Ly Tâm chửi thầm trong lòng. Đây không phải mình chưa đánh đã tự khai sao? Nếu cô không có ý định bỏ đi, cô sẽ không đến chỗ cửa sổ và không phát hiện ra thuốc nổ. Mẹ nó, tên Tề Mặc này không phải là người dễ qua mặt. Sớm biết vậy thì mình không cứu hắn, cho hắn hết đời. Suýt nữa mình cũng bị vạ lây. Nếu xảy ra tình huống tương tự, trời có sụp mình cũng mặc kệ.

"Có bản lĩnh thì cô cứ đi. Nhưng tốt nhất đừng để tôi bắt được. Nếu không, cô sẽ hối hận sinh ra trên cõi đời này". Tề Mặc không rời mắt khỏi gương mặt thể hiện tâm trạng phức tạp của Ly Tâm. Cô ta dám đánh bài chuồn, hắn sẽ bắt cô phải trả giá. Chỉ đáng tiếc là lần này cô ta không bỏ đi một mình.

Ly Tâm trừng mắt nhìn gương mặt không có bất cứ sắc thái biểu cảm nào của Tề Mặc. Cô cảm thấy những lời hắn nói là thật. Lúc đó, rõ ràng hắn nhìn thấy cô bỏ đi nhưng không hề tỏ thái độ. Giờ nghĩ lại mới thấy đáng sợ. Hắn biết mình phạm lỗi nhưng mặc kệ. Chỉ đợi đến khi mình bước ra ngoài một bước, hắn sẽ lập tức xé xác mình. Bởi vì mình đã phạm điều cấm kỵ của hắn, để hắn có lý do ra tay.

Ly Tâm bất giác nghiến chặt răng. Tên Tề Mặc này đúng là một ác quỷ, thật đáng sợ. Cô còn tưởng hắn không phải là người tàn ác như thiên hạ đồn. Trên thực tế hắn còn tàn nhẫn hơn. Hắn không phải nể tình tha mạng cho cô, mà muốn người đắc tội hắn có kết cục thảm hại. Đúng là thâm hiểm, thâm hiểm vô cùng.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Ly Tâm không thèm để ý đến Tề Mặc, nằm gọn trong lòng hắn nhắm mắt ngủ. Cô cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, sau đó tìm một đòn chí mạng với hắn, một đòn có thể loại trừ hậu hoạn vĩnh viễn. Sống trong tổ chức ăn trộm mười mấy năm cô còn nhẫn nhịn được, cô không tin không thể thoát khỏi bàn tay Tề Mặc.

Tề Mặc nhìn người phụ nữ trong lòng vừa mới nghiến răng nghiến lợi tức tối giờ đã nhắm mắt ngủ ngon lành, hắn bất giác nhíu mày. Không tồi, cô nàng khá thông minh. Hắn thích người thông minh vì

chỉ người thông minh mới có tư cách ở bên cạnh làm đầy tớ của hắn.

Chương 25: Ấm giường

"Tiêu diệt mọi thế lực cho tôi. Kể cả những người có mặt ngày hôm nay, tôi không muốn nhìn thấy bất cứ một ai". Tề Mặc mở miệng bằng một giọng lạnh lẽo không mang bất cứ sắc thái tình cảm nào. Hắn vừa đặt chân đến Đông Nam Á, có kẻ dám tặng hắn liền hai món quà, hắn phải trả lại chúng gấp đôi.

"Vâng ạ", Hoàng Ưng lập tức trả lời. Nếu không nay không có Ly Tâm, bọn họ và gia chủ chắc gì còn sống sót. Dù những người tham gia hội nghị hôm nay không có liên quan hay không, họ đều đáng chết. Là đại ca trong giới xã hội đen Đông Nam Á mà để xảy ra sơ suất lớn như vậy, họ sống cũng vô dụng.

Chiếc xe sang trọng phóng nhanh trên đường phố, rời khỏi khu vực trung tâm, hướng về khu vực ngoại ô thành phố.

Ôi, toàn thân nhức mỏi quá, Ly Tâm nhíu mày rồi mở mắt. Lúc nãy, cô nghĩ ngợi một hồi rồi thiếp đi lúc nào không biết. Tên Tề Mặc đáng chết không biết ném cô vào xó nào mà toàn thân như bị một vật nặng đè xuống, vô cùng đau nhức. Tên này đúng là đồ keo kiệt.

Suỵt! Một ngón tay đưa lên môi làm động tác ra hiệu im lặng, khiến Ly Tâm vừa tỉnh giấc giật bắn mình. Cô nhướng mày về phía Hoàng Ưng đứng bên ngoài xe ô tô quay người nhìn cô. Hắn ra hiệu Ly Tâm đừng lên tiếng, đưa ánh mắt kỳ lạ về phía sau lưng cô rồi lập tức quay đi chỗ khác.

Ly Tâm mở to mắt, người vẫn giữ nguyên tư thế. Cô liếc nhìn vật nặng trên vai mình. Trời ạ, hóa ra Tề Mặc tựa vào vai cô nhắm mắt ngủ. Lúc này vẫn có thể ngủ được, Ly Tâm không khỏi khâm phục Tề Mặc, làm lão đại thoải mái thật đấy.

Thảo nào cô có cảm giác bị một vật nặng đè trĩu vai. Hóa ra Tề Mặc coi cô như chiếc gối ngủ. Mặc dù hắn chỉ dựa đầu vào vai cô nhưng lực đè không phải nhẹ. Ly Tâm bất giác thu lại ánh mắt, ở tư thế này

không dễ quan sát. Cô chỉ sợ tiếp tục nhìn hắn, nước mắt sẽ chảy ra.

Ly Tâm đưa mắt ra ngoài cửa xe, thấy xe đỗ trước cổng một ngôi biệt thự, xung quanh đứng đầy hộ vệ. Hồng Ưng và một người đàn ông lạ mặt đứng ở bên trái và bên phải cửa xe, quay lưng lại chiếc xe. Ly Tâm chửi thầm trong lòng, khoa trương quá đi. Mỗi việc Tề Mặc chợp mắt mà có bao nhiêu người canh chừng, đúng là lão đại có khác.

Vai đau, lưng mỏi, bụng đói. Ly Tâm nhẫn nhịn đúng mười phút, cô chuẩn bị quay sang đánh thức Tề Mặc, liền thấy hắn ngẩng đầu. Đôi mắt hắn không hề tỏ ra vừa ngủ say, mà vô cùng tỉnh táo.

Ly Tâm cau mày: "Anh giả vờ ngủ?". Nói xong, cô bất giác á khẩu. Tề Mặc giả bộ ngủ, dù là chuyện vô lý cũng thành có lý.

"Lão đại". Hoàng Ưng thấy Tề Mặc mở mắt liền quay đầu cung kính.

Tề Mặc quan sát Ly Tâm đang nhăn nhó xoa bóp vai, hắn cúi đầu hỏi: "Đói rồi à?"

Ly Tâm hơi sững người nhìn gương mặt vô cảm của Tề Mặc. Hắn hỏi câu đó không phải kỳ lạ ở mức bình thường. Tuy nhiên, hiện thực chiến thắng tất cả, bụng đói là bụng đói, chuyện gì cũng dễ nói. Cô liền gật đầu tuôn một tràng: "Cải trắng xào dấm, Gan ngỗng rán, sườn xào chua ngọt, vịt om tương, canh phỉ thúy".

Vừa dứt lời, Ly Tâm cảm thấy mình coi như xong. Tề lão đại sẽ nghe lời cô sao? Mặc kệ, cô cũng chẳng đòi hỏi nữa, cho ăn gì thì ăn nấy. Nhưng mà Tề lão đại đã nói muốn ăn cơm đâu nhỉ? Ly Tâm đột nhiên cảm thấy rất tủi thân. Cô chỉ ăn trộm một miếng ngọc thôi mà, có đáng không?

Hai người ngồi vào bàn ăn. Đầu bếp như có phép thuật chỉ vài phút sau dọn lên tất cả các món Ly Tâm yêu cầu. Ly Tâm chỉ cần ngửi thôi cũng biết, các món ăn này có hương vị rất chuẩn.

"Phần thưởng ngày hôm nay".

Ly Tâm quay sang nhìn Tề Mặc đang ăn bít tết. Cô bất giác tối sầm mặt, cứu mạng hắn chỉ đổi có một bữa cơm thôi sao. Ly Tâm trề môi: "Rẻ quá".

Tề Mặc liền đưa ánh mắt lạnh lẽo về phía cô. Ly Tâm lập tức cúi đầu không dám nhìn Tề Mặc. Cô nhanh chóng cầm đũa gắp thức ăn lia lịa. Ăn thì ăn, có phần thưởng dù sao vẫn hơn không có. Kiểu gì cô cũng không thể nói lại hắn, không thể cãi lại hắn, đánh nhau càng không. Người nào lâm vào hoàn cảnh này chắc cũng chỉ còn cách cúi đầu.

Cả bữa ăn không ai nói với ai một câu nào. Tề Mặc vẫn giữ bộ mặt nghiêm nghị. Về phần Ly Tâm, trước các món ăn ngon, cô bất chấp tất cả. Anh nghiêm nghị là việc của anh, tôi ăn cơm vui vẻ là chuyện của tôi. Vì vậy, không khí trên bàn ăn vô cùng quái dị. Một đầu là tiết trời băng giá của tháng chạp, một đầu là tiết xuân tháng ba ấm áp.

Căng da bụng trùng da mắt. Sau khi trải qua một ngày kích thích nhất trong cuộc đời, Ly Tâm rất tự giác xin Tề Mặc cho cô về phòng đi ngủ.

"Tắm rửa sạch sẽ đi". Khi một chiếc khăn tắm bay đến, Ly Tâm theo phản xạ giơ tay ra bắt. Cô đứng ở cửa cau mày nhìn Tề Mặc đang ở trong phòng. Chuyện này là thế nào? Chẳng phải họ bảo căn phòng này là của cô hay sao? Tại sao Tề Mặc lại xuất hiện ở đây?

"Tề lão đại, đây là phòng của tôi". Trừng mắt nhìn Tề Mặc một hồi, thấy hắn không có ý bỏ đi, Ly Tâm đành mở miệng nhắc nhở.

Tề Mặc vẫn giữ gương mặt lạnh lùng, không nói một lời nào. Hắn bước tới nắm lấy cổ áo Ly Tâm, lôi xềnh xệch đến cửa nhà tắm rồi ném cô vào trong.

Ở trong nhà tắm, Ly Tâm không hề hối hận là cô không giãy giụa. Bởi vì Ly Tâm biết chống cự Tề Mặc sẽ có hậu quả hết sức nghiêm

trọng. Có điều, bây giờ hắn muốn gì?

Ly Tâm nghĩ mãi cũng không hiểu rõ ý định của Tề Mặc. Cô tắm vội tắm vàng rồi mặc quần áo chỉnh tề đi ra ngoài. Tề Mặc đang ngồi tựa vào thành giường, cất giọng lạnh lẽo: "Lại đây".

Ly Tâm nhìn thẳng vào Tề Mặc: "Tề lão đại, tôi chỉ nhận lời làm người hầu của anh, chứ không nhận lời làm công cụ ấm giường của anh". Không cần biết Tề Mặc có ý gì, chỉ nhìn bộ dạng của hắn cũng có thể đoán chuyện gì sẽ xảy ra. Ly Tâm tỏ thái độ nghiêm túc chưa từng có.

Tề Mặc cất giọng trầm trầm: "Tôi không bao giờ nói lại lần thứ hai".

Mặc dù ánh mắt của Tề Mặc không lộ rõ sát khí nhưng người đối diện không khỏi toát mồ hôi lạnh. Trong không khí nồng nặc mùi thuốc súng đó, niềm kiêu hãnh từ trong xương tủy Ly Tâm đột nhiên bộc phát. Cô có thể chấp nhận làm đầy tớ vì dù sao mình cũng là kẻ yếu thế. Nhưng làm công cụ ấm giường, hắn đừng có mơ.

Nghĩ đến đây, Ly Tâm chẳng còn kiêng nể ai hết: "Nếu Tề lão đại muốn sử dụng căn phòng này, tôi sẽ đổi sang chỗ khác. Anh muốn mỹ nhân ấm giường, tôi sẽ đi thông báo cho Hồng Ưng. Xin cáo từ". Ly Tâm vừa nói vừa lùi bước rồi quay người đi ra ngoài.

"Cô to gan thật".

Một giọng nói đầy tức giận vang bên tai Ly Tâm. Cô còn chưa kịp phản ứng, cổ cô bị một lực kéo mạnh và quăng về phía sau. Cả người Ly Tâm bay đi, nằm sõng soài lên chiếc giường lớn.

Ebook Full.Net.

Chương 26: Khung giường

Vừa bị ném lên giường, Ly Tâm cảm thấy đầu óc choáng váng. Cổ cô tuy mới chỉ bị siết chặt trong một vài giây nhưng đau tới tận xương tủy, hơi thở dường như bị chặn đứng. Khi cơ thể vừa chạm xuống giường, Ly Tâm liền há miệng hít thở không khí trong lành.

Vẫn chưa kịp hít hơi thứ hai, một thân hình cao lớn đột ngột đè xuống người Ly Tâm, khiến cô cảm thấy lồng ngực bị đè mạnh đến nỗi ép hết khí ra ngoài. Ly Tâm cố định thần nhưng năm ngón tay cứng như sắt đã bóp chặt lấy cổ cô. Chân tay Ly Tâm ra sức giãy giụa theo phản xạ.

Dưới thân hình như núi Thái Sơn đó, Ly Tâm vốn không thể nào chống cự.

Trong cơn giãy giụa, hai tay Ly Tâm bị Tề Mặc nhét sau lưng cô. Hai chân cô bị một đùi của Tề Mặc đè chặt. Một tay Tề Mặc giữ trán Ly Tâm. Hắn nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt lạnh lùng, bàn tay còn lại siết cổ Ly Tâm dần dần tăng lực.

Ly Tâm đột nhiên cảm thấy không khí trong lồng ngực cô chỉ có ra không vào. Đối diện với đôi mắt lạnh lẽo dị thường ở phía trên, Ly Tâm cắn chặt môi nhất quyết không cầu xin hắn. Ly Tâm bình thường là người tự do tùy ý nhưng không phải thế nào cũng xong. Ý chí quật cường không chịu khuất phục từ cốt cách của cô bây giờ mới thật sự bộc lộ rõ. Ăn nói tử tế với cô thì còn có thể thương lượng. Giở trò bạo lực, có chết cô cũng không khuất phục.

Tề Mặc lạnh lùng nhìn gương mặt quật cường của Ly Tâm. Bị hắn bóp chết đến nơi, cô vẫn không khóc lóc, không hoảng loạn, không sợ hãi, chỉ có tia bất phục trong ánh mắt. Hắn hơi nhếch miệng, bàn tay đang bóp cổ Ly Tâm càng siết mạnh hơn.

Ly Tâm đột nhiên cảm thấy cổ họng đau như dao cắt, hơi thở tắc nghẽn, gương mặt cô bỗng chốc đỏ bừng bừng. Cô há to miệng

nhưng không thể kêu lên một tiếng. Không khí trong lồng ngực cô ngày càng cạn kiệt, ý thức ngày càng mơ hồ.

Tề Mặc cúi nhìn gương mặt tím tái của người phụ nữ bên dưới. Trong lúc hạ thủ hắn đã có tính toán sẵn. Hắn biết rõ mình dùng bao nhiêu sức lực, liệu có đẩy con người đến chỗ chết hay không? Hắn thấy Ly Tâm tuy mở to miệng nhưng vẫn không có ý cầu xin hắn. Dù bây giờ cô biết rõ bản thân không còn cách ranh giới cái chết bao xa nhưng cô vẫn không chịu khuất phục. Rất nhiều thuộc hạ của hắn dù là đàn ông cũng không làm được điều này. Khóe miệng Tề Mặc để lộ nụ cười hiếm hoi. Hắn từ từ buông lỏng bàn tay trên cổ Ly Tâm.

Cổ họng đã thông nhưng Ly Tâm không còn chút sức lực dưới thân Tề Mặc. Cô thở hổn hển một cách khó nhọc. Nhìn vẻ mặt vô cảm của Tề Mặc, trong lòng Ly Tâm biết rõ, cô vừa trở về từ quỷ môn quan. Vừa rồi, cô đã thực sự tới gần ranh giới sống chết.

Tề mặc cất giọng đanh thép: "Cô không có tư cách ngã giá với tôi. Việc tôi bảo cô làm, cô phải tuân thủ".

Ly Tâm vẫn còn thở hổn hển, nhưng ánh mắt vô cùng kiên định. Cô định mở miệng đáp lời Tề Mặc, mới phát hiện cổ họng cô khản đặc, không thể phát ra tiếng nói. Vừa rồi, Tề Mặc đúng là muốn lấy mạng cô nên không hề nương tay. Hành động của hắn khiến cổ họng cô bị tổn thương nặng nề.

Tề Mặc thấy Ly Tâm yếu ớt trong lòng hắn, nhưng thần sắc rất cương quyết. Bộ dạng cô toát ra vẻ cương và nhu kết hợp, khiến người khác có cảm giác chói sáng. Từ đáy mắt Tề Mặc lóe lên một tia khác thường, hắn từ từ mở miệng: "Có cốt khí". Vừa nói, hắn vừa nằm nghiêng người xuống bên cạnh Ly Tâm, giơ cánh tay dài ôm Ly Tâm vào lòng.

Ly Tâm vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo. Đầu óc cô mơ mơ hồ hồ, nghe Tề Mặc nói chuyện nhưng cô chỉ thở hổn hển, không trả lời hắn cũng không kháng cự hành động của hắn.

Tề Mặc ôm chặt Ly Tâm: "Xương cứng là rất tốt, nhưng nếu áp dụng với tôi thì cô đã tìm nhầm đối tượng".

Một lúc sau, Tề Mặc cúi đầu nhìn Ly Tâm: "Tôi không chấp nhận sự cự tuyệt, cô đừng giở trò với tôi. Từ trước đến nay, tôi không có khái niệm đàn ông và đàn bà, chỉ có sự phân biệt địch ta. Nếu cô là người của tôi thì tốt nhất nên nhớ điều đó. Tôi chưa bao giờ nương tay với phụ nữ. Tôi cũng tuyệt đối không thương hại kẻ yếu. Muốn ở bên cạnh tôi thì thứ nhất phải có bản lĩnh, thứ hai phải biết nghe lời. Như vậy, cô mới có thể sống lâu hơn, nghe rõ chưa?" Giọng nói lạnh lùng của Tề Mặc xen lẫn sự bá đạo không thể xem nhẹ.

Ly Tâm lúc này mới bắt đầu tỉnh lại. Nghe những lời nói ngông cuồng và ngạo mạn của Tề Mặc, cô bất giác cau mày, cất giọng thều thào: "Tôi không có bản lĩnh cũng chẳng nghe lời. Chỉ ăn cắp một miếng ngọc bội của anh thôi mà, nó đáng giá bao nhiêu tôi sẽ đền cho anh bất nhiều. Tại sao anh bắt tôi làm người hầu của anh? Tôi không tin là anh thiếu người".

Nghe giọng nói khàn khàn của Ly Tâm, lại nhìn thấy vết bầm tím trên cổ cô, Tề Mặc liền đưa tay vuốt nhẹ trên vết thương. Cảm nhận được sự né tránh của Ly Tâm, Tề Mặc hơi nhíu mày, hắn giữ chặt gáy Ly Tâm, không cho cô động đậy. Một bàn tay hắn vẫn nhẹ nhàng vuốt ve cổ cô: "Thứ cô ăn cắp là thanh danh của Tề Gia, thứ cô động vào là tiếng tăm của Tề Gia. Cô có đền nổi không?"

Ly Tâm á khẩu. Nếu sớm biết miếng ngọc đó là của Tề Gia thì dù có trả giá cao bao nhiêu, dù đại nhân đích danh chỉ tên cô, Ly Tâm cũng nhất quyết từ chối. Ai mà chẳng biết Tề Mặc sẽ không bao giờ tha cho kẻ dám động đến người và đồ vật của hắn, dù có phải tốn công tốn sức đuổi bắt kẻ đó đến tận chân trời góc bể. Ly Tâm không có khả năng dấu thân nên đời nào dám ăn trộm đồ của hắn.

Thấy Ly Tâm không thốt nên lời, Tề Mặc tiếp tục vuốt ve vết thương trên cổ cô. Hắn cất giọng lạnh lùng: "Nếu không phải tài nghệ lái xe của cô cũng tạm được, có ích cho chuyến đi đến Đông Nam Á của

tôi lần này, thì dù cô có muốn đứng sau lưng tôi, muốn tôi tha mạng, cô cũng không có tư cách".

Ly Tâm thấy trong câu nói của Tề Mặc có ý uy hiếp. Không, không phải là sự uy hiếp mà là lẽ đương nhiên, cô liền cất giọng khản đặc: "Anh muốn nâng cao cơ hội sống sót của anh?"

Tề Mặc liền bật cười ha hả, vỗ vỗ lên mặt Ly Tâm: "Tôi thích người thông minh. Đây cũng là một trong những nguyên nhân tôi tha cho cô".

Ly Tâm cắn môi thầm nghĩ, thế lực của Tề Gia bao trùm cả châu Âu, châu Mỹ. Ở những khu vực đó họ là bá chủ. Còn "miếng thịt" Đông Nam Á trước đây do các thế lực khác tranh đoạt. Mảnh đất này tuy màu mỡ nhưng đông kẻ nhòm ngó, muốn thống trị không phải là chuyện dễ dàng.

Tề Mặc vừa đoạt được miếng thịt béo bở này. Tề Gia dù thế lực lớn đến mấy, Đông Nam Á đối với họ cũng là vùng đất mới nên sẽ chịu thiệt không ít. Đây là lý do Tề Mặc phải đích thân đến Đông Nam Á. Cũng có thể thấy, Tề Mặc đã có nghiên cứu kỹ về khu vực hỗn loạn này. Hắn mới đặt chân đến đây đã bị tấn công hai lần, Đông Nam Á quả nhiên là khu vực Tề Gia không thể xem thường. Việc chọn người lái xe chuyên nghiệp hạng nhất như Vua tốc độ trong thế giới ngầm làm tài xế của hắn sẽ nâng cao tỷ lệ thoát chết của Tề Mặc trong những cuộc đột kích bất ngờ. Sau khi hiểu ra mọi chuyện, Ly Tâm không khỏi nhăn mặt nhíu mày.

Thấy ánh mắt Ly Tâm lóe lên một tia châm biếm, Tề Mặc liền chà mạnh vết thương của Ly Tâm: "Cô đang miệt thị tôi?"

Ebook Full.Net.

Chương 27: Đắp chăn bông

Ly Tâm khép hờ mi mắt: "Anh...Tề Mặc...gia chủ của Tề Gia vẫn cần chạy trốn?"

Nghe câu nói châm biếm của Ly Tâm, Tề Mặc liền kéo Ly Tâm lại gần, cánh mạnh vào vết thương trên cổ cô. Hắn cắn đau đến mức Ly Tâm hét lên, nhưng cô không thể chống cự nên đành để mặc hắn nghiến ngấu.

Một lúc sau, Tề Mặc mới bỏ ra. Nhìn cổ Ly Tâm rớm máu, hắn nói lạnh lùng: "Lơi là cảnh giác chính là bắt đầu của sự diệt vong". Đối với giới xã hội đen hở một chút là đòi lấy mạng, đừng có nói làm lão đại có thể sống lâu hơn người khác, nhiều lúc còn gặp nguy hiểm hơn. Người không sống trong giới hắc đạo như Ly Tâm không thể hình dung nổi.

Ly Tâm thấy ánh mắt của Tề Mặc đầy vẻ sát khí, nhưng không phải nhằm vào cô. Vết thương đau đớn trên cổ nhắc nhở cô, người đàn ông trước mặt là dã thú. Đạo đức, lý lẽ, pháp luật không thể trói buộc hắn. Hắn có thể làm mọi việc hắn muốn. Nghĩ đến đây, Ly Tâm cắn môi: "Anh không sợ tôi bán đứng anh?"

Nghe Ly Tâm nói vậy, Tề Mặc nhếch mép cười. Hắn đưa tay lau vết máu do chính hắn tạo ra trên cổ Ly Tâm: "Cô có bản lĩnh đó?"

Thấy bộ dạng tự cao tự đại của Tề Mặc, Ly Tâm từ từ nhắm mắt. Chọc tức dã thú là một hành động ngu xuẩn, bây giờ cô phải chọn cách nín nhịn.

Ly Tâm vừa nhắm nghiền mắt, Tề Mặc liền gật đầu hài lòng. Hắn nhẹ nhàng kéo Ly Tâm vào lòng: "Nếu cô ngoan ngoãn, có lẽ tôi sẽ suy nghĩ đến chuyện tha mạng Tùy Tâm".

Ly Tâm giật mình, định nhổm dậy nhưng bị Tề Mặc giữ chặt, cô chỉ có thể vùi đầu vào cổ hắn. Ly Tâm trong lòng hoảng loạn, tay cô giữ

chặt thắt lưng Tề Mặc.

Đáng chết thật, sao cô không nghĩ đến chuyện cô bị bắt, người của tổ chức ăn trộm cũng sẽ gặp rắc rối. Tùy Tâm lại là cộng sự của cô trong vụ ăn trộm miếng ngọc, nếu bị Tề Gia bắt được sẽ xảy ra chuyện lớn. Bản thân cô có thể giữ mạng sống, là vì Tề Mặc cần dùng đến cô. Đổi lại là Tùy Tâm sẽ rất nguy hiểm. Ly Tâm bất giác chửi thầm trong lòng.

"Anh tha cho chị ấy, tôi sẽ nghe theo lời anh". Ly Tâm bị giữ chặt gáy không thể ngóc đầu dậy, đành phải gối lên cổ Tề Mặc. Trên đời này cô không có người thân. Tùy Tâm là người duy nhất cô lo lắng và nhớ nhung. Sự tồn tại của Tùy Tâm còn hơn cả người thân, đó là màu sắc duy nhất trong cuộc đời cô.

Hồi lâu cũng không thấy Tề Mặc lên tiếng, bàn tay hắn siết chặt eo Ly Tâm, chặt đến mức khiến cô tức thở. Ly Tâm lập tức hiểu ra, đây là hành động Tề Mặc ngầm báo cho cô biết, cô không có tư cách đặt điều kiện với hắn. Ly Tâm nghiến răng nói khẽ: "Tôi sẽ nghe theo lời anh, xin anh đừng gây khó dễ cho chị ấy". Tay Tề Mặc mới từ từ thả lỏng eo Ly Tâm, cô do dự một lúc rồi đặt tay lên thắt lưng hắn.

Nửa tiếng trôi qua, Ly Tâm thấy Tề Mặc không có bất cứ phản ứng gì, hắn vẫn ôm chặt cô. Thế là thế nào? Hắn đã ngầm chấp nhận lời cầu xin của cô? Ly Tâm bất giác ngẩng đầu nhìn mặt Tề Mặc. Cô vừa hơi động đậy, Tề Mặc liền cau mày dùng sức ôm chặt cô hơn: "Ngủ đi". Ly Tâm lại nằm im không dám động đậy.

Một đêm mất ngủ, Ly Tâm mở trừng trừng mắt nằm trong lòng Tề Mặc đến lúc gần sáng. Cô phát hiện, trong khi ngủ Tề Mặc không buông vòng tay ôm cô. Có lúc hắn lăn đi lăn lại chẳng khác nào ôm một chiếc gối ngủ. Mặc dù không thể hiểu nổi hành động của Tề Mặc, nhưng đến lúc gà gáy, Ly Tâm bỏ lại tất cả sự nghi hoặc và lo lắng, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, phòng ngủ chính vang lên một giọng nói lạnh lùng chứa đựng sự tức giận, cắt ngang bầu không khí yên tĩnh trong ngôi

biệt thự: "Dậy đi"

Ly Tâm đang ngủ say sưa, không cần biết ai đó có hài lòng hay không. Cô vùi mặt vào trong gối ngủ tiếp. Cả đêm qua cô bị đôi cánh tay cứng như thép của Tề Mặc ôm chặt, không thể động đậy nổi, mãi đến gần sáng mới chợp mắt một tý. Bây giờ cô đang ngon giấc, ai dám đánh thức, cô sẽ giết hắn.

"Bỏ tay ra!"

Cánh tay đột nhiên đau nhức, Ly Tâm đành phải mở mắt một cách bất mãn. Cổ tay đau quá, như sắp gãy đến nơi, khiến cô tỉnh táo ngay lập tức.

Ly Tâm nhướng mắt đối diện với đôi mắt vô cảm của Tề Mặc, cô bất giác chớp chớp mắt. Nhìn xuống cổ tay đau của mình, Ly Tâm mới phát hiện hóa ra nó đang bị Tề Mặc bóp chặt, thảo nào đau thế. Ly Tâm giật mình khi thấy một cánh tay cô đang ôm cổ Tề Mặc, như thể tối qua cô ôm Tề Mặc đi ngủ. Ly Tâm động đậy người. Chuyện xảy ra tối qua hiện rõ mồn một trong trí óc cô. Ly Tâm liền thả tay xuống, mắt vẫn không dời khỏi Tề Mặc.

"Lão đại, chuyện ngày hôm qua đã điều tra rõ rồi. Lão đại lúc nào xem xét ạ?" Hồng Ưng từ ngoài cửa hỏi vọng vào. Hắn nghe thấy bên trong có tiếng nói mới dám mở miệng xin chỉ thị.

Tề Mặc nhíu mày: "Chú toàn quyền xử lý".

"Vâng, thưa lão đại. Theo lịch trình đã định, hôm nay chúng ta sẽ đi Lý Trang. Lão đại lúc nào mới xuất phát ạ?" Hồng Ưng hỏi một cách dứt khoát. Anh ta không hỏi liệu có phải vì chuyện xảy ra ngày hôm qua mà lịch trình hôm nay bị hủy bỏ hay không. Anh ta hỏi thẳng bao giờ xuất phát, chứng tỏ anh ta hiểu rõ tính của Tề Mặc và tin tưởng thực lực của Tề Gia.

Tề Mặc giơ tay nhìn đồng hồ, trả lời ngắn gọn: "Hai mươi phút sau". Tiếng bước chân của Hồng Ưng nhỏ dần rồi biến mất hoàn toàn.

Nhân lúc đó, Ly Tâm đi vào nhà tắm.

Nhìn gương mặt tiều tụy và vết bầm tím trên cổ mình, Ly Tâm bất giác nhíu mày. Cô vỗ nước lạnh lên mặt rồi liếc nhìn bầu trời bao la bên ngoài cửa sổ. Tiếng chim hót líu lo trên cây cối trong khu biệt thự cách đó không xa. Ly Tâm cuộn tay thành nắm đấm, đấm mạnh vào mặt nước trong bồn. Sớm muộn gì cô cũng sẽ rời khỏi chỗ này, chắc chắn là vậy.

"Lại đây". Ly Tâm vừa từ phòng tắm ra ngoài, thấy Tề Mặc ngồi trên giường, tóc hắn ướt sũng nước nhỏ từng giọt xuống. Hắn không mặc đồ, trên người chỉ cuộn một chiếc khăn tắm. Bên cạnh hắn đặt đống quần áo là lượt phẳng phiu. Ly Tâm liền bước đến cầm chiếc khăn mặt lau đầu cho Tề Mặc. Cả đời này cô chẳng học thứ gì cho ra hồn, chỉ việc quan sát nét mặt là học rất nhanh.

Ly Tâm vừa đặt tay lên đầu Tề Mặc, hắn theo phản xạ định tung nắm đấm về phía cô. Nhưng ngay sau đó, Tề Mặc liền thả lỏng bàn tay. Bao nhiêu năm được người khác hầu hạ, thậm chí mặc quần áo cho hắn, nhưng không người nào dám động đến phần đầu của hắn vì đây là nơi nhạy cảm nhất. Đầu là bộ phận yếu ớt nhất của Tề Mặc, không chịu nổi bất cứ sự tấn công nào.

Lúc này, bàn tay Ly Tâm dịu dàng xoa nhè nhẹ trên đầu Tề Mặc. Hắn vốn có thể chất nhạy cảm trời sinh, nhưng sau khi ôm cô ngủ qua một đêm, hắn đã mất đi sự cảnh giác với cô. Tề Mặc không cảm thấy sự nguy hiểm từ Ly Tâm nên hắn mới mặc nhận hành động này của cô.

Chương 28: Gối ôm

Ly Tâm không hề biết hành động rất bình thường của cô suýt nữa khiến cô gặp nguy hiểm. Sau khi lau khô tóc cho Tề Mặc, Ly Tâm cầm lấy bộ quần áo ở bên cạnh. Cô hơi nhíu mày gỡ chiếc khăn tắm duy nhất trên người hắn. Thân thể người đàn ông hiện ra khiến Ly Tâm đỏ bừng mặt trong giây lát. Từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên cô tận mắt thấy một người đàn ông không mặc quần áo.

Tề Mặc không hề có phản ứng, hắn đứng dậy chờ Ly Tâm mặc đồ cho hắn. Ly Tâm cố giữ bình tĩnh, mặc theo thứ tự từ áo đến quần lên người Tề Mặc. Cô liếc nhìn thân hình rắn chắc và làn da màu mật ong của Tề Mặc. Người hắn xuất hiện rất nhiều vết sẹo, có vết thương trắng trắng tròn tròn, lại có vết sẹo là một đường dài trên ngực, trên đùi hắn.

Ly Tâm bất giác cau mày. Cô tưởng Tề Mặc sinh ra đã ngồi lên vị trí lão đại. Xem ra vị trí cao nhất không dễ dàng như cô nghĩ. Những vết sẹo này nói cho cô biết, hắn từng có một quá khứ như thế nào.

Sau khi hoàn tất việc mặc đồ, Tề Mặc không nói một câu cũng không tỏ bất cứ thái độ gì, hắn lập tức rời khỏi phòng. Ly Tâm chỉnh đốn lại quần áo của mình, rồi theo hắn ra ngoài. Từ hôm nay trở đi, nhiệm vụ quan trọng của cô không phải tìm cách bỏ trốn mà làm thế nào để tìm ra tung tích của Tùy Tâm. Hy vọng Tề Mặc thả người còn khó hơn mong trời mưa đỏ ấy chứ.

"Cô sao vậy?" Hồng Ưng đứng ở góc rẽ đột nhiên lên tiếng, làm Ly Tâm giật bắn mình.

Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Hồng Ưng. Cô sờ lên cổ, cất giọng vô cảm: "Anh không biết nhìn?"

Hồng Ưng đã sớm phát hiện ra vết bầm tím và vết răng trên cổ Ly Tâm, anh ta ngạc nhiên khi thấy vẻ mặt bình thản của Ly Tâm. Ánh mắt cô bình thản đến mức kỳ lạ, khiến người khác không thể đoán

ra suy nghĩ chân thực của cô, đây là một điều đáng sợ. Một người luôn tỏa sáng như Ly Tâm đột nhiên hết phát sáng, nhất định không phải là chuyện tốt đẹp.

Ly Tâm chỉ liếc qua Hồng Ưng mà không hề dừng bước. Trên đời này cô ghét nhất bị người khác uy hiếp và dắt mũi. Với Tề Mặc, cô chẳng còn cách nào khác. Về phần Hồng Ưng, cô chẳng cần phải lấy lòng anh ta. Tâm trạng của cô bây giờ khá tệ nên Hồng Ưng đừng mong cô nói chuyện tử tế với anh ta.

"Lão đại bị mất ngủ, thường ngủ không ngon giấc. Nhưng khi ôm cô, lão đại lại có thể nghỉ ngơi rất tốt".

Hồng Ưng cất giọng nói trầm thấp từ phía sau, khiến Ly Tâm dừng bước quay đầu ngay lập tức. Hồng Ưng chậm rãi mở miệng: "Cô đừng phản kháng lão đại, cũng đừng có ý định bỏ đi. Lão đại không bao giờ để người của anh ấy chịu thiệt. Nhưng nếu cô muốn trở thành kẻ thù....Đây không phải là lời uy hiếp, mà tôi muốn nhắc nhở cô, cái chết không phải là tận cùng. Chắc cô hiểu ý tôi rồi chứ?"

Ly Tâm nhíu mày nói lạnh lùng: "Anh định uy hiếp tôi?"

Hồng Ưng lắc đầu: "Cô nên biết đây không phải là lời uy hiếp. Lão đại rất nhạy cảm với hơi thở con người. Vậy mà hơi thở của cô có thể khiến lão đại cảm thấy an tâm". Cảnh tượng trên ô tô ngày hôm qua khiến anh ta vô cùng kinh ngạc. Bao nhiêu năm nay Hồng Ưng chưa từng thấy Tề Mặc gần gũi ai. Đến mấy thuộc hạ thân tín nhất cũng không lại gần hắn trong phạm vi một mét. Vậy mà Ly Tâm có thể ở trong lòng hắn yên lành, hai người lại ngủ chung suốt một đêm. Qua chuyện này bọn họ có thể xác định, Ly Tâm đúng là có khả năng giúp Tề Mặc ổn định tinh thần.

Nghe Hồng Ưng nói vậy, Ly Tâm bất giác nhăn mặt. Thảo nào đêm qua Tề Mặc chỉ ôm cô ngủ mà không có bất cứ hành động nào khác. Hóa ra, hắn thật sự coi cô là gối ôm của hắn. Nghĩ đến đây, sự phẫn nộ của Ly Tâm đối với Tề Mặc giảm đi chút ít. Việc hắn xem cô như gối ôm và thuốc ngủ cũng chẳng phải là vấn đề nghiêm trọng gì.

"Cô hãy cứ ở lại đây đi. Chỉ cần cô còn ở bên cạnh lão đại một ngày, Lam Bang và tổ chức ăn trộm chẳng thể làm gì cô. Hơn nữa, dù cô có muốn hay không, bây giờ cô đã dính đến Tề Gia rồi. Giới hắc đạo ở Đông Nam Á đều biết, lão đại gần đây xuất hiện một người đàn bà bên cạnh, dù trước kia anh ấy nổi tiếng không bao giờ gần gũi nữ sắc. Nếu không có sự bao bọc của lão đại, cô sẽ có kết cục như thế nào chắc cô cũng biết. Động đến người của lão đại sẽ phải trả một cái giá vô cùng đắt. Ở bên lão đại là nơi an toàn nhất của cô bây giờ. Chỉ cần cô không làm trái ý lão đại, cô sẽ sống rất tốt".

Hồng Ưng chăm chú nhìn Ly Tâm. Những lời nói vừa rồi vượt qua phạm vi chức trách của anh ta. Nếu không phải quá bất ngờ về chuyện Ly Tâm có thể giúp Tề Mặc ngủ ngon giấc, anh ta cũng sẽ không nói những lời này với cô. Lời khuyên này là cực hạn những điều anh ta có thể nói ra.

Ly Tâm thấy Hồng Ưng khuyên nhủ xong lập tức quay người bỏ đi, cô bất giác bĩu môi. Không ngờ Hồng Ưng lại nói với cô những lời này, xem ra anh ta đã coi cô là người đàn bà của Tề Mặc. Ly Tâm sờ vết răng cắn trên cổ mình rồi đi về phía nhà ăn. Họ muốn hiểu nhầm thế nào cũng được.

"Cô chỉ còn hai phút thôi đấy". Hoàng Ưng bước ra từ phòng chính, cau mày khi thấy Ly Tâm đi về phía nhà ăn.

Ly Tâm sững lại: "Sao thế? Tôi vẫn còn chưa ăn sáng".

Hoàng Ưng sờ khẩu súng loại hình mới nhất trên tay, giắt vào thắt lưng rồi đi ra ngoài: "Lời của lão đại là mệnh lệnh. Nếu cô không muốn nghe thì đơn giản thôi...". Anh ta vừa nói vừa quay người, giơ ngón tay nhắm bắn về phía Ly Tâm. Sau đó, anh ta nở nụ cười ngạo màn rồi bước đi.

Ly Tâm chửi thầm trong lòng, tên Tề Mặc này lắm quy tắc quy định thế không biết. Cô giơ tay nhìn đồng hồ, vẫn còn một phút bốn mươi giây. Mắt Ly Tâm đảo quanh rồi cô chạy như bay về phía nhà bếp. Nghe tiếng bước chân chạy gấp gáp, Hoàng Ưng liền quay đầu. Anh

ta trợn mắt nhìn theo bóng Ly Tâm, lẽ nào cô nàng dám chống lại mệnh lệnh của lão đại?

Hai chiếc xe Hummer và hai chiếc Cadillac đỗ thành hàng ở cổng biệt thự. Mọi người đều có mặt đầy đủ, Tề Mặc cũng đã ngồi yên vị trên xe. Chỉ còn thiếu đúng một người, đó là siêu trộm Ly Tâm, lái xe riêng kiêm đầy tớ, kiêm gối ôm của Tề Mặc.

"Cô ta làm gì vậy? Không biết bao nhiêu người đợi một mình cô ta?" Hồng Ưng tỏ ra không hài lòng.

Hoàng Ưng liếc Tề Mặc qua gương chiếu hậu. Anh ta thấy hắn tựa vào ghế xe, gương mặt vô cảm, không một tia tức giận cũng không ôn hòa, nhưng vẫn toát vẻ lạnh lẽo đáng sợ. Hoàng Ưng trầm mặc một lúc: "Vẫn còn mười giây".

Hoàng Ưng vừa dứt lời, một cơn lốc thổi từ trong biệt thự ra ngoài, mang theo Ly Tâm. Ly Tâm chạy nhanh như tia chớp. Trong ba giây cuối cùng, cô lên xe, ngồi vào vị trí, nổ máy rồi lên tiếng: "Chúng ta đi đâu?"

Hoàng Ưng bất giác nhíu mày, cô nàng này căn thời gian chuẩn thật. Anh ta liền thò tay ra ngoài cửa vẫy chiếc xe dẫn đường đỗ phía trước. Chiếc xe từ từ lăn bánh, Ly Tâm liền bám theo.

"Cô vừa làm gì vậy?" Tề Mặc bây giờ mới mở miệng. Ly Tâm vừa lái xe vừa giơ đồ ăn sáng lên vẫy vẫy.

Tề Mặc lập tức cau mày. Hoàng Ưng ngồi bên cạnh Ly Tâm thấy Tề Mặc không nói gì, anh ta không dấu nổi sự hiếu kỳ: "Cô căn thời gian rất chuẩn xác".

Ly Tâm vừa lái xe vừa ngoạm đồ ăn và cất giọng khàn khàn: "Đừng quên tôi từng làm nghề gì".

Chương 29: Nghề phát tài

Muốn trở thành kẻ trộm không khó, nhưng nếu muốn trở thành siêu trộm, yếu tố cần trang bị đầu tiên chính là khái niệm thời gian. Nếu anh không có năng lực phán đoán thời gian chuẩn xác, anh sẽ vĩnh viễn không đạt đến tiêu chuẩn siêu trộm. Một trong những nguyên nhân khiến Ly Tâm có thể trở thành siêu trộm xuất sắc, là cô căn thời gian vô cùng chuẩn xác. Mà tiêu chí của sự chuẩn xác tính bằng giây chứ không phải bằng phút.

Hoàng Ưng nghe xong liền bóp bóp trán. Anh ta thật sự quên mất người đàn bà này là một trong những siêu trộm nổi tiếng thế giới, đồng thời là Ám Vân của giới đua xe chợ đen. Hai thân phận này gộp lại, danh tiếng của cô ở cả hắc bạch đạo có khi còn hơn anh ta ấy chứ. Nhân vật hàng top trong giới đạo chích, vua tốc độ của giới đua xe đó bây giờ bị giữ ở bên lão đại, khiến Hoàng Ưng quên mất lai lịch hoành tráng của Ly Tâm. Anh ta đột nhiên thấy mình quá thất bại.

Hoàng Ưng bất giác liếc nhìn vết cắn và vết bầm tím trên cổ Ly Tâm, rồi đảo mắt xuống đôi chân chạy như bay của cô. Anh ta thầm nghĩ, ở bên cạnh lão đại, dù danh tiếng của cô có lên tận trời mây, cô cũng phải cúi đầu khuất phục.

Hồng Ưng cau mày khi thấy Ly Tâm vừa ăn vừa lái xe: "Bỏ xuống đi, còn ra thể thống gì nữa".

Ly Tâm tất nhiên không thèm để ý đến lời nói của Hồng Ưng, cô phản bác: "Tôi không phải là người hầu của anh. Anh không có tư cách ra lệnh cho tôi". Vớ vẩn, cô buộc phải nhẫn nhịn Tề Mặc, do hắn nắm được nhược điểm của cô. Dựa vào gì cô cũng phải nghe theo Hồng Ưng. Lần này cùng Tề Mặc ra ngoài , chẳng biết sẽ có chuyện gì xảy ra, tên lửa đạn đạo, xe tăng ở đâu đó chờ hắn cũng không biết chừng. Ăn no chạy sẽ nhanh hơn, việc nhét đầy bụng tuyệt đối có tác dụng trong lúc bỏ trốn.

Miệng nói thì nói vậy, nhưng Ly Tâm vẫn đưa mắt quan sát phản ứng của Tề Mặc qua gương chiếu hậu. Hồng Ưng không thể lấy mạng cô, nhưng Tề Mặc hoàn toàn có thể.

Tề Mặc vốn trầm mặc ở hàng ghế sau. Thấy Ly Tâm liếc nhìn mình, hắn liền tung ánh mắt cảnh cáo hết sức lạnh lùng về phía cô.

Ly Tâm thấy Tề Mặc không hài lòng với hành vi của cô, nhưng hắn chỉ đưa mắt cảnh cáo, không động thủ cũng không lên tiếng cấm đoán. Cô liền cười hì hì, cầm một miếng bánh Tam minh trị (bánh mỳ kẹp) đưa về phía sau cho Tề Mặc. Cô sẽ cố gắng hết sức làm một đầy tớ "tốt". Một khi cô thành công trong việc lấy lòng Tề Mặc và được hắn tin tưởng, hắn sẽ lơi là cảnh giác với cô. Đến lúc đó, cô có thể bắt đầu lần mò tung tích của Tùy Tâm. Đây là chiêu Ly Tâm học được lúc còn ở tổ chức ăn trộm. Nếu không phải là người nghe lời nhất, thì dù thành tích có tốt đến mấy, có hợp ý các đại nhân đến mấy, cô cũng không thể có cơ hội rời khỏi tổ chức.

Hồng Ưng cau mày khi thấy Ly Tâm giơ tay đưa đồ ăn sáng cho Tề Mặc. Hoàng Ưng vừa kinh ngạc vừa buồn cười, hắn liếc mắt qua gương chiếu hậu. Theo Tề Mặc bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên anh ta chứng kiến cảnh này. Hoàng Ưng giả vờ nhìn ra ngoài cửa xe, đuôi mắt vẫn cười cười.

Trước hành động của Ly Tâm, Tề Mặc cất giọng lạnh lùng: "Chú ý lái xe".

Thấy Tề Mặc không tỏ ra tức giận, Ly Tâm nhún vai. Không ăn thì thôi, cô đã chia đồ ăn rồi đấy nhé, sau này đừng nói cô không làm tròn bổn phận của một người hầu. Ly Tâm rút tay lại, vừa lái xe vừa nhanh chóng giải quyết bữa sáng.

Đoàn xe đi từ khu ngoại ô này đến một khu ngoại ô khác, trên đường không gặp bất cứ sự cố nào. Ly Tâm cảm thấy hơi kỳ lạ, đồng thời cô cũng thở phào nhẹ nhõm. Chẳng có ai muốn ngày ngày sống trong cảnh bắt giết nhau.

Đoàn xe tới một nơi có vẻ hoang vắng, vượt qua trùng trùng trạm gác. Khi Ly Tâm dừng xe, cô liền bị biển hoa trước mắt mê hoặc. Biển hoa mênh mông bát ngát như tới tận đường chân trời, màu sắc rực rỡ, những bông hoa đẹp một cách kỳ dị.

"Tề lão đại!"

Một đám đàn ông mặc complet chỉnh tề đứng thành hàng bên lề biển hoa, cung kính cúi gập người chào Tề Mặc đang từ trên xe bước xuống. Người đàn ông trung niên đứng đầu tiên lộ vẻ mặt không cam tâm tình nguyện, nhưng không thể không cúi đầu bước lên dẫn đường cho Tề Mặc.

Ly Tâm cũng xuống xe, cô ngửi mùi thơm của hoa do cơn gió thổi đến, một mùi thơm ngọt ngào muốn say. Ly Tâm đột nhiên cảm thấy tức ngực, mùi hương hoa này hình như không bình thường.

"Đừng có ngửi". Một giọng nói trầm trầm vọng đến từ phía sau. Ly Tâm không quay đầu, người đi sau cô là Hoàng Ưng.

"Lại đây". Tề Mặc đi trước cũng không ngoảnh đầu, chỉ cất giọng lạnh lùng.

Ly Tâm đầu óc bắt đầu quay cuồng, đi nhanh hai bước đến bên Tề Mặc. Tề Mặc giơ tay giữ chặt đầu Ly Tâm ép vào vai mình, rồi đưa cô tiến về phía trước.

Mắt và mũi Ly Tâm bị bịt chặt bởi đầu vai Tề Mặc, cảm giác choáng váng từ từ biết mất. Ly Tâm vừa sải bước rộng theo Tề Mặc vừa định ngẩng đầu nhìn biển hoa. Tuy nhiên, Tề Mặc giữ chặt đầu cô, không cho cô cơ hội ngắm nhìn. Họ nhanh chóng đi qua biển hoa. Vào trong một tòa nhà toàn bằng kính, Tề Mặc mới thả cô ra.

"Tề lão đại, vụ làm ăn này có thể kiếm rất nhiều tiền, bỏ đi thì tiếc quá. Nếu Tề lão đại không làm, hay là lão đại để chúng tôi làm. Mỗi năm, chúng tôi sẽ nộp cho Tề Gia một khoản nhất định, như vậy có được không?". Tề Mặc vừa ngồi xuống, Ly Tâm còn chưa kịp bước

ra đằng sau lưng hắn, người đàn ông trung niên đã vội vàng lên tiếng với vẻ gấp gáp.

"Ông muốn làm?" Tề Mặc tựa vào ghế sofa nhìn người đàn ông trung niên trước mặt bằng ánh mắt lạnh lẽo.

Người đàn ông trung niên gật đầu lia lịa: "Về vấn đề tôi phải nộp bao nhiêu, chúng ta có thể thương lượng. Tề lão đại, anh hãy ra giá đi!".

Tề Mặc nhếch mép: "Thương lượng? Ông nghĩ ông xứng đáng thương lượng với tôi?"

Ly Tâm thấy người đàn ông trung niên tím tái mặt, cô bất giác cau mày. Tên Tề Mặc này ngạo mạn quá, chẳng nể mặt người khác chút nào. Tuy nhiên, gia chủ của Tề Gia hoàn toàn có quyền hống hách. Ly Tâm đột nhiên thấy thương hại người đàn ông đó. Ông ta bị uy hiếp, bị coi thường giống như cô.

"Không dám, không dám. Tôi đã dùng sai từ rồi ạ. Đây là một nghề làm ăn phát tài quan trọng ở Đông Nam Á. Tề lão đại không thể một câu hủy bỏ. Ở đây còn vô số người trông chờ vào nó, Tề lão đại..."

Ly Tâm nhìn người đàn ông trung niên đang phẫn nộ nhưng buộc phải quỳ gối trước mặt, rồi cô đưa mắt về chiếc ghế sofa nhỏ ở góc bên cạnh. Tối qua ngủ không ngon giấc, bây giờ cô rất buồn ngủ. Nhìn xuống thấy Tề Mặc đang ngồi quay lưng lại phía mình, Ly Tâm liền nhón nhân, lặng lẽ đi về phía chiếc ghế. Trước ánh mắt uy hiếp của Hồng Ưng và Hoàng Ưng, Ly Tâm chỉ cười cười. Cô hoàn toàn không thèm để ý đến hai người bọn họ.

Ly Tâm cuộn người trên ghế sofa, tìm một tư thế thoải mái nhất chuẩn bị nhắm mắt ngủ. Dù sao đối phương cũng chỉ để một người đàn ông ở bên trong. Tề Mặc lại không nhìn thấy cô, hiếm có cơ hội nghỉ ngơi tốt như vậy.

Chít, chít. Vừa nhắm mắt, chiếc hoa tai của Ly Tâm đột nhiên rung nhẹ. Ly Tâm giật mình mở mắt, giơ tay phải sờ lên hoa tai. Đây là đồ

công nghệ cao được ngụy trang thành chiếc hoa tai. Qua sự điều chỉnh của Ly Tâm, nó vừa có thể tiến hành liên lạc, đồng thời phát hiện tần suất ở cự ly gần. Ly Tâm sờ chiếc hoa tai thử chỉnh tần số khác, chiếc hoa tai lại nằm im.

Chương 30: Con cào cào trên đầu sợi dây

Ly Tâm liền ngồi dậy, nếu là tần suất bình thường cô không thể không thu được. Lẽ nào đây là sóng từ, hoặc là một loại tần suất đặc biệt. Nếu là loại đó, nó có khả năng gây nguy hiểm rất lớn.

Ly Tâm đứng dậy, chiếc hoa tai của cô ngừng rung. Ly Tâm ngồi xuống, trên tai lại xuất hiện chấn rung. Ly Tâm bất giác ngồi xổm trên nền nhà, lần mò về nơi chiếc hoa tai càng rung mạnh.

Bên góc tường có một chậu cây cảnh hoàn toàn không gây sự chú ý. Ly Tâm quan sát chậu cây cảnh kỹ lưỡng, phát hiện ở dưới gốc cây có một cái cúc rất nhỏ như con bọ, trên đó nối sợi dây mỏng như sợi tơ có màu giống hệt thân cây. Ly Tâm cảm thấy hoa tai càng rung mạnh, đây là sóng âm được điều khiển bởi máy vi tính.

Ngó nghiêng chiếc cúc một hồi, Ly Tâm sờ tay lên trán rồi đứng dậy. Cô ngoảnh đầu nhìn Tề Mặc đang ngồi im lặng quay lưng về phía cô. Người đàn ông này không biết có bao nhiêu kẻ thù mà đi đến đâu cũng xuất hiện mấy đồ nguy hiểm. Ly Tâm đâm ra nghi ngờ, con người luôn rơi vào hoàn cảnh nguy khốn như Tề Mặc liệu có phải ông trùm hắc đạo lừng danh Âu Mỹ.

Cứu hay không cứu hắn? Cứu thì cô không tình nguyện mấy. Không cứu, Tùy Tâm còn ở trong tay hắn. Ly Tâm trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, cô nghiến răng một hồi rồi từ từ đi về phía Tề Mặc. Có thể không cứu hắn sao? Hồng Ưng nói đúng, bây giờ cô chỉ là con cào cào trên đầu sợi dây. Ở mảnh đất Đông Nam Á này, dù sao ở bên cạnh Tề Mặc cũng an toàn hơn khi cô chỉ có một thân một mình.

"Tề lão đại, anh có thể để một con đường sống cho chúng tôi?" Ly Tâm chưa bước tới chỗ Tề Mặc, cô đã nghe thấy giọng nói đầy phẫn nộ và tuyệt vọng của người đàn ông trung niên. Bàn tay ông ta dưới gầm bàn cuộn chặt thành nắm đấm.

Tề Mặc không liên tiếng, nhưng từ người hắn tỏa ra sát khí đáng sợ, đến mức Ly Tâm ở đằng sau cũng có cảm nhận rõ ràng. Ly Tâm liếc thấy người đàn ông trung niên nghiến răng, bàn tay dưới gầm bàn giả vờ vô tình chạm vào chiếc cúc trên cổ tay áo. Cô liền xông đến với vẻ mặt tươi cười: "Mọi người có gì từ từ thương lượng. Con đường sống này cũng không phải không có lối thoát ". Nói xong, cô vòng qua ghế sofa ngồi lên đùi Tề Mặc.

Tề Mặc nhíu mày nhìn Ly Tâm ngồi trên đùi mình cười tít mắt. Người đàn ông trung niên sững người trong vài giây, ông ta ngập ngừng hỏi Ly Tâm: "Ý cô là gì?"

Ly Tâm liếc qua người đàn ông rồi quay sang Tề Mặc. Cô giơ hai tay ôm cổ hắn cười nói: "Tiền thì chẳng có ai chê nhiều cả. Có cơ hội kiếm tiền sao anh còn bỏ đi. Anh không muốn làm thì để em là được rồi. Dù sao em cũng có hai phần vạn cổ phần đúng không nào. Em không sợ tiền nhiều đâu".

Tề Mặc lạnh lùng nhìn Ly Tâm đang đong đưa lơi lả. Hắn cảm thấy sau lưng có gì đó lạ thường, đáy mắt hắn lóe lên một tia cảnh giác. Tề Mặc chậm rãi đưa tay ôm chặt eo Ly Tâm. Đôi mắt hắn nhìn chăm chú Ly Tâm, miệng hơi nhếch lên: "Em muốn tham gia vụ này cũng không phải không được".

Ly Tâm liền nở nụ cười rạng rỡ: "Đã bàn xong rồi đấy nhé. Chuyện của em anh không được can thiệp đâu đấy. Em muốn tìm đối tác nào, đó là việc của em".

Nghe Ly Tâm và Tề Mặc nói vậy, người đàn ông trung niên liền cười tươi với Ly Tâm: "Tề phu nhân, hay cô thử xem xét chúng tôi đi. Chúng tôi làm nghề này lâu rồi, lại có sẵn một đường dây riêng, nhất định sẽ một vốn bốn lời. Tề phu nhân, chúng tôi tuyệt đối không làm cô thất vọng".

Ly Tâm bất giác trừng mắt nhìn Tề Mặc. Tề phu nhân, ai là Tề phu nhân ở đây? Cô vẫn là gái chưa chồng tự nhiên trở thành phu nhân gì chứ. Tuy nhiên, cô vẫn giữ nụ cười trên môi: "Xem xét các ông

không phải không được. Có điều, ông vừa tỏ thái độ rất không tốt với Mặc của tôi. Thái độ này...". Ly Tâm kéo dài giọng nói, môi nở nụ cười tươi, nhưng ánh mắt của cô lóe lên tia phẫn nộ, trong lòng thấy buồn nôn. "Mặc" gì chứ, "ma" thì đúng hơn (từ Mặc và từ Ma quỷ đồng âm).

Người đàn ông trung niên hốt hoảng đứng dậy cúi người cung kính: "Tề lão đại, Tề phu nhân, tôi..."

Người đàn ông chưa kịp dứt lời, Hồng Ưng và Hoàng Ưng nãy giờ vẫn đứng sau lưng Tề Mặt đột ngột xông đến như tia chớp. Bọn họ giữ chặt hai tay người đàn ông bẻ quặt ra phía sau, khiến ông ta cảm thấy xương khớp như bị gãy rời.

"Các người làm gì vậy...A...". Người đàn ông phẫn nộ kêu lên, tay càng bị Hồng Ưng giữ chặt hơn.

Lúc này, Ly Tâm mới thở phào nhẹ nhõm. Cô đảo mắt qua Hồng Ưng và Hoàng Ưng. Không tồi, hai anh chàng này đọc hiểu chữ cô viết trên lưng Tề Mặc, quả nhiên là người được huấn luyện bài bản. Nếu bọn họ không hiểu ý, không biết cô còn phải nói với Tề Mặc bao lời thân mật ngọt ngào nữa.

Ly Tâm đứng dậy, quan sát kỹ lưỡng hàng cúc áo trên người đàn ông trung niên. Công tắc khởi động quả nhiên nằm ở tay áo. May mà cô phát hiện kịp thời, nếu không hậu quả khó lường.

"Thứ gì vậy". Tề Mặc lên tiếng khi nhìn thấy Ly Tâm lấy ra chiếc cúc từ tay áo người đàn ông trung niên.

Ly Tâm chậm rãi mở miệng: "Lẽ nào Tề Gia các anh không có mấy thứ công nghệ cao này? Tôi thật sự không thể hiểu nổi tại sao các anh có thể làm lớn đến như vậy. Danh tiếng của Tề Gia chỉ là hữu danh vô thực thôi sao? Các anh còn xưng bá ở Châu Âu, Châu Mỹ nữa cơ đấy. Xem ra, người trong giới ở bên đó chỉ là một thùng ***".

Tề Mặc lập tức sa sầm nét mặt: "Mộc Ly Tâm".

Nhìn gương mặt tối sầm của Tề Mặc, Ly Tâm trề môi: "Tôi chỉ nói đúng sự thật mà thôi. Tôi mới đi theo anh có mấy ngày, suýt mất mạng những ba lần. Anh thử nói xem, anh làm lão đại kiểu gì thế". Vừa nói, Ly Tâm vừa sải bước dài đi ra bên ngoài.

Tề Mặc vươn cánh tay dài giữ chặt tay Ly Tâm. Ly Tâm giơ bày tay còn lại nắm lấy cổ tay Tề Mặc: "Đi thôi, ở đây có thứ còn ghê gớm hơn cả bom. Anh muốn ở lại thì ở nhưng đừng có liên lụy tôi". Ly Tâm nói xong liền đi ra ngoài, kéo theo cả Tề Mặc. Tề Mặc nhíu mày nhìn Hồng Ưng và Hoàng Ưng, rồi bước theo Ly Tâm.

"Rốt cuộc ở trong đó có thứ gì? Người của chúng tôi đã kiểm tra từng ly từng tý, không tìm thấy mấy thứ bom đạn thuốc nổ có thể khiến chúng ta bị thương". Hồng Ưng lên tiếng hỏi Ly Tâm.

Cả đám người nhanh chóng ra khỏi biển hoa. Cảm thấy mình đã ở nơi an toàn, Ly Tâm liền đưa chiếc cúc cho Tề Mặc: "Hãy bóp nát nó". Cô vừa nói vừa nấp sau lưng Tề Mặc.

Chương 31: Phá hoại

Tề Mặc cau mày, kẹp chiếc cúc vào hai đầu ngón tay. Chỉ nghe một tiếng động khẽ, chiếc cúc bị bóp vỡ vụn. Cùng lúc này, tòa nhà bằng kính trong biển hoa đột nhiên phát ra một tiếng sắc nhọn, tất cả những tấm kính vỡ tan tành. Tiếng động không hề mạnh mà đanh sắc như tiếng tô vít chọc vào tường, khiến đám Tề Mặc nhăn mặt.

Tề Mặc đang nhíu mày, tai phải đột nhiên bị che kín. Hắn liền quay người nhìn về phía sau, thấy Ly Tâm một tay che tai mình, một tay che tai hắn. Cô nói khẽ: "Bịt vào, nếu không tai sẽ bị tổn thương đó". Đây là chấn rung, mắt thường có thể thấy không nghiêm trọng nhưng là thứ vũ khí giết người vô hình.

Hai tay Ly Tâm không thể che hết tai của cả hai người, Tề Mặc bất động trong giây lát rồi giơ tay che bên tai còn lại của Ly Tâm. Ly Tâm lắc đầu bất lực, người đàn ông trước mặt đến giờ phút này vẫn còn muốn giữ thể diện.

Cô "hừm" một tiếng, kéo tay Tề Mặt bịt tai mình, còn cô giơ cả hai tay che tai hắn. Nếu để lão đại hắc đạo bị điếc, sẽ là một chuyện cười đáng sợ vô cùng. Hồng Ưng và Hoàng Ưng đứng bên cạnh cũng vội vàng đưa tay lên bịt kín tai mình.

Tiếng động sắc nhọn dần biến mất. Ly Tâm bỏ tay khỏi tai Tề Mặc, quay đầu lại nhìn. Tòa nhà kính không còn tồn tại, chỉ còn lại một núi bột thủy tinh. Cô lắc đầu thán phục: "Lợi hại quá. Đáng tiếc tôi không biết làm". Công nghệ này quá tiên tiến, không phải người như cô có thể làm ra nổi.

Hồng Ưng và Hoàng Ưng lập tức quay về phía ngôi nhà, chỉ nhìn thấy những người ở lại trong nhà không tử vong cũng đang hấp hối dưới đống thủy tinh. Hoàng Ưng từ từ mở miệng: "Xem ra, người phụ nữ này là phúc tinh của chúng ta".

Hồng Ưng lắc đầu nhìn Tề Mặc và Ly Tâm vừa đi vừa nói chuyện: "Cô ấy là phúc tinh của lão đại".

Nghe thấy câu nói của Hồng Ưng, Tề Mặc bất giác đưa mắt về phía Ly Tâm. Hắn đột nhiên sờ tay lên chiếc hoa tai của Ly Tâm: "Đây là thứ gì?". Người của Tề Gia đã rà soát kỹ lưỡng bên trong và bên ngoài ngôi nhà. Tề Mặc tin tưởng thuộc hạ của hắn không bao giờ làm việc bất cẩn. Thứ mà người của Tề Gia không tìm thấy, chỉ có Ly Tâm phát hiện ra nhất định là đồ công nghệ cao. Nhưng bây giờ trên người cô không có bất cứ thứ gì, ngoài đôi hoa tai.

Ly Tâm liền dùng tay che hai tai: "Đây là đồ của tôi". Vừa nói cô vừa lùi ra phía sau.

Tề Mặc chỉ nhìn cô chăm chú, không liên tiếng cũng không tịch thu đôi hoa tai của Ly Tâm. Hắn quay về phía Hồng Ưng: "Ở đây giao cho chú giải quyết, đừng bỏ sót người nào".

Ly Tâm liếc gương mặt lạnh lùng của Tề Mặc, cô ngửa cổ lên trời thở dài: "Nhiều kẻ thù quá".

Nhìn bộ dạng đầy vẻ bi tráng của Ly Tâm, Tề Mặc trầm mặc: "Cô muốn làm nghề đó? Cô định làm thế nào?"

Ly Tâm phất tay: "Anh tự giải quyết đi. Tôi không có hứng thú thò chân vào. Nhưng tôi cũng chẳng để tâm nếu anh chia lợi nhuận cho tôi. Đúng rồi, bọn họ muốn làm gì mà anh lại cắt phéng con đường kiếm tiền của họ?" Chặn đường kiếm cơm của người khác là một việc làm vô đạo đức. Thảo nào hắn liên tục bị người đuổi giết.

Tề Mặc dõi mắt về phía biển hoa: "Thuốc phiện".

"Thuốc phiện ư?" Ly Tâm liền mở to mắt nhìn những bông hoa đẹp lộng lẫy. Hóa ra đây là đặc sản vùng Đông Nam Á, hoa anh túc. Lần đầu tiên Ly Tâm cảm thấy Tề Mặc hợp ý cô. Cô khoanh tay trước ngực nhìn Tề Mặc: "Nghề này có thể mang lại lợi nhuận vô cùng lớn".

Thấy Ly Tâm lộ vẻ tán thưởng hiếm hoi với mình, Tề Mặc liền giơ tay ôm eo Ly Tâm, đưa cô đi về phía trước. Vừa đi hắn vừa giải thích: "Tôi là người buôn bán vũ khí, không phải buôn bán ma túy". Hôm nay hắn đến đây chỉ để thông báo không cho phép bất cứ cuộc giao dịch ma túy nào trên địa bàn của hắn. Ma túy tuy là nghề làm ăn lớn nhưng cũng không thể lớn hơn vũ khí, hắn không có hứng thú.

Đứng ở lối ra, Ly Tâm thấy khói đen cuồn cuộn bốc lên trời, một mùi nồng nặc xông vào mũi cô. Từ xa xa, ánh lửa hồng chiếu sáng một vùng. Biển hoa đẹp đẽ dần biến thành biển lửa. Sắc hoa trong ánh lửa càng trở nên diễm lệ. Những đóa hoa anh túc từ từ hóa thành tro bụi trong biển lửa.

Ly Tâm bất giác sờ cằm: "Anh đúng là vừa nói đã ra tay liền. Hành động của anh cắt đứt con đường kiếm tiền của không biết bao nhiêu người. Thảo nào ở đây chẳng ai nhìn anh thuận mắt. Tôi từng nghĩ, đường đường là một lão đại hắc đạo, đi đến đâu cũng bị truy sát thì mất thể diện quá, hóa ra là vì chuyện này. Bây giờ, anh trở thành kẻ thù của cả vùng Đông Nam Á rồi". Ly Tâm vừa nói vừa tươi cười nhìn Tề Mặc.

Đôi mắt Tề Mặc toàn một màu đỏ do ngọn lửa phản chiếu. Hắn nhếch môi cất giọng ngông cuồng: "Việc tôi làm, không ai có thể ngăn cản".

Ly Tâm nhíu mày, ngạo mạn quá. Có điều, cô tán đồng hành động này của hắn, thuốc phiện chẳng phải là thứ tốt đẹp gì. Cô cười cười: "Vâng, địa bàn của anh, anh có thể làm chủ". Ở một hướng khác phía xa xa lại bốc lên luồng khói đen, Ly Tâm liền hỏi: "Chuyện gì vậy? Hôm nay là ngày đốt lửa?"

Tề Mặc cất giọng lạnh lùng: "Tất cả thuốc phiện sẽ biến mất trên địa bàn của tôi trong ngày hôm nay".

Nghe Tề Mặc nói vậy, Ly Tâm sờ tay lên trán, vụ này lớn quá. Mặc dù cô không thuộc giới hắc đạo nhưng cũng từng nghe qua, Đông

Nam Á là một trong những nơi sản sinh thuốc phiện lớn nhất. Tề Mặc thực sự hủy bỏ toàn bộ thuốc phiện trên địa bàn của hắn trong một ngày . Nhờ thắng Lam Bang trong cuộc đua xe, hắn đã chiếm tới hai phần ba địa bàn Đông Nam Á. Việc làm này chắc chắn sẽ là một đả kích lớn đối với giới buôn bán ma túy. Tề Mặc đúng là quá ngông cuồng, quá hống hách, nhưng đáng chết là, hành động của hắn quá tuyệt vời.

Ly Tâm bất giác cười lớn: "Có khí chất, không hổ danh bá chủ hắc đạo".

Tề Mặc không nói một câu nào, quay người đi ra cổng về phía chiếc xe ô tô. Ly Tâm cũng bước theo hắn với tâm trạng vui vẻ. Nhưng mới đi hai bước, gương mặt cô đột nhiên sa sầm. Tề Mặc làm vậy không sai, tuy nhiên hắn đã đắc tội với giới ma túy của cả khu vực Đông Nam Á. Những ngày tháng tiếp theo của cô chắc sẽ không thể thiếu màn bom rơi đạn nổ. Nghĩ đến đây, Ly Tâm không khỏi nhăn mặt nhíu mày.

Nói Tào Tháo là Tào Tháo đến ngay. Ly Tâm và Tề Mặc còn chưa đi đến cửa xe ô tô, đột nhiên có tiếng súng nổ ầm ầm. Đám thuộc hạ của Tề Mặc thấy có kẻ đánh úp lập tức chia thành hai nhóm. Một nhóm nổ súng yểm hộ Tề Mặc và Ly Tâm, một nhóm xông về nơi bắn đạn.

Chương 32: Thượng đế đi nghỉ

Tất cả chỉ xảy ra trong giây lát. Tề Mặc vừa vặn đi đến cổng, hắn lập tức dừng bước, nhanh chóng lùi lại phía sau. Ly Tâm đúng lúc đó bước đến bên cạnh Tề Mặc. Theo kinh nghiệm né tránh có được khi đi chôm chỉa, cô không hề nghĩ ngợi liền đổ người về phía trước. Tề Mặc và Ly Tâm trong một giây người ngả về đằng sau, người tiến lên đằng trước. Khi hai thân hình giao nhau, Tề Mặc đã lui về phía sau Ly Tâm, còn Ly Tâm lao người về phía trước Tề Mặc.

"Pằng", một tiếng súng nổ. Thân hình Ly Tâm vừa vặn chắn trước người Tề Mặc. Cô hơi ngã về phía sau rồi lại dúi ra đằng trước. Ánh mắt Tề Mặc lóe lên một tia kinh ngạc như không thể tin nổi. Hắn liền giơ tay kéo Ly Tâm vào lòng rồi nhanh chóng lùi về khu vực an toàn phía sau cánh cổng lớn.

Ly Tâm bị Tề Mặc đưa ra sau cánh cổng, cô nằm gọn trong lòng Tề Mặc. Ly Tâm mở to mắt nhìn Tề Mặc, phát hiện thần sắc hắn lộ vẻ đầy kinh ngạc. Một cơn đau ở ngực đột nhiên dội đến, Ly Tâm cúi đầu nhìn xuống, máu ở ngực cô tuôn trào, ướt đẫm cả áo sơmi. Ly Tâm bất giác nhíu mày nhìn Tề Mặc. Lúc này hắn dồn mọi sự chú ý lên người cô. Trời ạ, sao cô đen đủi thế không biết. Cô chỉ muốn...tránh đạn thôi mà.

Tề Mặc tiếp tục nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt kỳ lạ, cô dần thiếp đi trong lòng hắn. Tề Mặc bế thốc Ly Tâm hét lớn với Hoàng Ưng đang chạy tới: "Bảo Hắc Ưng gọi người, nhanh lên". Hắn bế Ly Tâm chạy như bay ra ngoài, bất chấp bên ngoài có nguy hiểm hay không. Tề Mặc nhanh chóng ngồi xe phóng đi mất.

Trong ngôi biệt thự, bác sỹ riêng của Tề Mặc là Lập Hộ vô cùng bận rộn cứu chữa Ly Tâm đang bị hôn mê bất tỉnh. Bàn tay run rẩy của anh ta cố gắng giữ chặt cái kẹp, mồ hôi trên trán anh ta túa ra như tắm, chảy từng giọt xuống mặt. Tề Mặc đứng bên cạnh thấy vậy, vừa lau mồ hôi cho Lập Hộ vừa cau mày nói: "Bình tĩnh".

Lập Hộ nhăn mặt. Không phải anh ta không muốn bình tĩnh, cũng không phải anh ta muốn run rẩy. Chỉ tại người đàn ông đứng bên giường nồng nặc mùi sát khí, lại nhìn chằm chằm anh ta bằng ánh mắt máu tanh mùi địa ngục, khiến anh ta không thể bình tĩnh nổi. Khủng khiếp quá, chưa bao giờ Lập Hộ chứng kiến Tề Mặc đáng sợ như thế này.

"Cô ta sống thì anh được sống. Cô ấy chết, tôi sẽ cho anh cùng xuống suối vàng làm bạn với cô ấy". Nghe giọng nói băng giá của Tề Mặc, Lập Hộ đột nhiên lạnh toát sống lưng.

Xung quanh Tề Mặc tỏa ra không khí chết chóc đáng sợ. Kẻ ra tay ban nãy đã bị đám Hồng Ưng tiêu diệt. Lần này, Tề Mặc thật sự phẫn nộ. Hắn ra một lệnh hủy diệt hiếm thấy kể từ khi hắn lên nắm quyền Tề Gia. Hắn điều động người từ châu Mỹ qua với quy mô lớn. Tề Mặc đưa ra lệnh hủy diệt đám người thuộc giới ma túy Đông Nam Á trên phạm vi toàn thế giới. Lần này, hắn bắt bọn chúng phải trả giá đắt.

Nhìn Ly Tâm vẫn đang mê man trên giường, đôi chân mày Tề Mặc càng nhíu chặt hơn. Hắn đứng dậy bước đến bên Ly Tâm, như muốn nhìn cô rõ hơn. Người phụ nữ này cứu hắn? Cô đã bất chấp tín mạng xông đến cứu hắn? Cả đời này chưa có người xa lạ nào dùng thân mình cứu hắn. Hắn hoàn toàn không nhìn nhầm. Đúng là người phụ nữ này đã lao ra che chắn người hắn, đỡ trọn viên đạn bắn về phía hắn lúc đó.

"Lão đại, chúng tôi đã tìm ra kẻ đứng đằng sau đám người hôm nay. Tôi đã ra lệnh không để sót một ai, Lão đại..."

Hồng Ưng đi vào với dáng vẻ vội vã. Anh ta chưa kịp nói hết câu, Tề Mặc liền quay người đi ra ngoài, cất giọng lạnh lùng: "Chết? Không dễ dàng như vậy".

Hồng Ưng và Hắc Ưng còn ở trong phòng đưa mắt nhìn nhau. Lần này, Lão đại thật sự nổi giận nên mới đích thân ra tay. Hồng Ưng bất

giác liếc nhìn Ly Tâm nằm trên giường rồi quay người đi theo Tề Mặc.

Thời gian trôi qua rất nhanh, một ngày một đêm qua đi trong chớp mắt. Chỉ một ngày một đêm, khu vực Đông Nam Á xảy ra thay đổi kinh thiên động địa. Từ trước đến nay không ai dám động thủ với Tề Gia. Vì Tề Gia là gia tộc lớn tạo dựng thế lực trong cả trăm năm. Bàn tay họ có thể vươn đến khắp mọi nơi trên thế giới, không có bất cứ thế lực mới nào đủ sức đối kháng Tề Gia.

Tề Gia, gia tộc buôn bán vũ khí lâu đời ở Âu Mỹ giống như con sư tử đang ngủ say. Khi bị kích động, nó sẽ phẫn nộ lao vào kẻ thù của nó, giương móng vuốt sắc nhọn. Lúc này, kẻ thù của nó hối hận cũng đã muộn. Bởi vì hành động ngu xuẩn của chúng đã hủy diệt mọi thứ chúng có trong tay.

Khác với sự náo loạn ở bên ngoài, bầu không khí trong ngôi biệt thự ở ngoại ô vô cùng yên tĩnh.

Đau, ngực đau quá. Ly Tâm tỉnh dậy từ cơn hôn mê, từ từ mở mắt. Đập vào mắt cô là đôi mắt thăm thẳm của Tề Mặc, khiến Ly Tâm hơi sững người.

Tề Mặc đang ngồi trên giường. Thấy Ly Tâm tỉnh lại, đáy mắt hắn lóe lên một tia vui mừng. Mặc dù vậy, gương mặt hắn vẫn lạnh nhạt thản nhiên. Hắn cầm cốc nước ở bên cạnh đưa tới miệng Ly Tâm: "Uống nước".

Ly Tâm nhíu mày nhìn Tề Mặc. Môi khô quá, cô không kịp để tâm đến vẻ mặt của Tề Mặc, quay đầu uống nước. Đau quá, việc động đậy người khiến vết thương trên ngực đau đến mức Ly Tâm thở hổn hển.

Thấy vậy, Tề Mặc dịch lên đầu giường, nhẹ nhàng đỡ Ly Tâm ngồi dậy, để cô tựa người vào ngực hắn. Sau đó, hắn cầm cốc nước đưa lên miệng Ly Tâm. Ly Tâm vội uống lấy uống để.

"Uống từ từ thôi". Tề Mặc còn chưa nói dứt câu, Ly Tâm bị sắc nước, cô ho từng tràng dài. Tề Mặc đỡ Ly Tâm ngồi thẳng, rồi hắn vỗ vỗ vào lưng Ly Tâm giúp cô thông khí.

Cơn ho của Ly Tâm động đến vết thương trên ngực, đau đến mức mặt cô tái mét. Tề Mặc lại đập mạnh vào lưng Ly Tâm, khiến cô cảm thấy trước ngực sau lưng đều rất đau. Cô lập tức giữ chặt cánh tay Tề Mặc: "Anh đừng vỗ nữa. Đừng vỗ nữa, đau quá".

Nhìn gương mặt tái mét của Ly Tâm, Tề Mặc liền dừng lại, nắm tay Ly Tâm và kéo cô vào lòng. Ly Tâm ngồi dựa người trong lòng Tề Mặc, cố gắng điều tiết hơi thở.

Nhìn bộ dạng yếu ớt của người phụ nữ ở trong lòng, Tề Mặc lặng lẽ giơ tay lau mồ hôi trên mặt Ly Tâm. Viên đạn cách nội tạng của Ly Tâm khoảng 2cm. Đối với những người như Tề Mặc, vết thương này chẳng là gì nhưng với một cô gái như Ly Tâm, vết thương không phải nhẹ.

"Lão đại, đến giờ thay thuốc rồi". Lập Hộ cầm hộp thuốc đi vào. Chứng kiến cảnh Tề Mặc ôm Ly Tâm, sắc mặt anh ta không hề thay đổi. Bộ dạng chết chóc của Tề Mặc vẫn hiện rõ mồn một trong trí óc anh ta. Anh ta tuyệt đối không dám nhiều lời.

"Bỏ thuốc xuống đó rồi đi ra ngoài". Tề Mặc lạnh lùng ra lệnh.

Lập Hộ nhíu mày "bỏ thuốc, đi ra ngoài?". Vậy ai sẽ bôi thuốc cho người phụ nữ đó, lẽ nào lão đại đích thân làm? Lập Hộ lập tức cứng đờ mồm miệng. Anh ta không nói một lời nào, đặt hộp thuốc bên cạnh Tề Mặc rồi quay người đi ra cửa.

Chương 33: Bôi thuốc kiểu Tề Mặc

Tề Mặc nhìn đống thuốc và vải băng, hắn không hề thay đổi sắc mặt thò tay ra đằng trước cởi cúc áo Ly Tâm. Ly Tâm đang dựa vào người Tề Mặc điều hòa hơi thở, thấy Tề Mặc đưa tay xuống ngực mình, cô hỏi khẽ: "Anh biết thay thuốc sao?"

"Không biết". Tề Mặc lạnh lùng đáp lại, tay vẫn tiếp tục cởi cúc áo.

Ly Tâm liền mở to mắt nhìn Tề Mặc. Không biết, thế thì tại sao hắn lại đòi thay thuốc cho cô? Cô chỉ là đen đủi tự mình xông ra nên mới bị trúng đạn, không đến nỗi được hắn đối xử như vậy chứ? Ly Tâm bất giác giữ chặt tay Tề Mặc: "Tôi không muốn chết".

Tề Mặ nhíu mày: "Cô sẽ không chết". Vừa nói, hắn vừa kéo tay Ly Tâm cởi nốt chiếc cúc áo cuối cùng trước ngực cô.

Ở trong lòng Tề Mặc, Ly Tâm cúi đầu nhìn xuống. Cô chỉ thấy mình không mặc gì bên trong. Ngực cô có một lớp băng trắng quấn ngang qua, có vệt máu mờ mờ. Ly Tâm bỗng chốc cảm thấy đầu cô nổ tung, lồng ngực như sắp sửa phun khói ra ngoài, mặt cô đỏ au ngượng ngùng. Ly Tâm không biết lấy từ đâu ra sức lực túm chặt hai vạt áo trước ngực, che đi nét xuân quang đẹp đẽ.

Tề Mặc trầm giọng: "Cô làm gì vậy, bỏ ra!". Nói xong hắn dùng sức xé toạc áo Ly Tâm ra thành hai mảnh.

"Anh không phải là bác sỹ, tự nhiên đòi bôi thuốc gì chứ? Tôi cần bác sỹ". Áo bị xé rách làm đôi, không thể che bộ ngực trắng ngần. Ly Tâm đỏ bừng mặt thầm nghĩ, bác sỹ nhìn thì chẳng sao cả, nhưng bị người ngoài thấy thì...

Tề Mặc tức giận nạt nộ: "Không có bác sỹ". Vừa nói hắn vừa dừng tay nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt sắc lạnh.

Nghe hắn nói vậy, mặt Ly Tâm trắng bệch. Thấy ánh mắt Tề Mặc thoáng qua tia sát khí, Ly Tâm không khỏi than thầm, con người này động một tý là muốn giết người. Bản thân cô đang bị thương, hắn cũng chẳng thèm nhẹ nhàng chút nào. Nghĩ đến đây, cô đành ấm ức bỏ tay. Phải chịu thôi, lúc khỏe cô còn chẳng chống nổi hắn, bây giờ cô càng không phải là đối thủ của hắn.

Tề Mặc hài lòng khi thấy Ly Tâm buông tay. Thế mới đúng, hắn thích những người ngoan ngoãn nghe lời. Hắn bắt đầu bôi thuốc lên người Ly Tâm.

"Á, đau, đau quá. Anh nhẹ tay thôi". Tề Mặc luống cuống vụng về ấn mạnh vào vết thương của Ly Tâm, khiến cô muốn giết hắn ngay lập tức.

"Rốt cuộc anh có biết bôi thuốc không hả? Đau quá"

"Hét gì chứ. Im miệng". Tề Mặc cũng thấy lửa bốc lên đầu. Đây là lần đầu tiên hắn bôi thuốc cho người khác, vậy mà cô nàng lại la hét ầm ĩ. Vết thương bé tí tẹo mà đau đến mức đó sao? Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Tề Mặc vẫn cố bôi thuốc thật nhẹ nhàng, mặc dù hắn không cho rằng hắn nặng chân nặng tay với cô.

"Tề Mặc, anh muốn giết tôi phải không?". Tề Mặc bôi cả hộp thuốc lên vết thương của Ly Tâm. Để thuốc khỏi bị rơi xuống, hắn dùng bàn tay lớn giữ chặt. Ly Tâm đau đến mức mồ hôi chảy ròng ròng. Cô mặc kệ địa vị thân phận của người đối diện, mở miệng gọi thẳng tên hắn.

Nghe Ly Tâm dám gọi tên mình, Tề Mặc tối sầm mặt, lộ rõ vẻ chết chóc. Nhìn người phụ nữ ở trong lòng đau đến mức mặt mũi nhăn nhó, mồ hôi túa ra, hắn cất giọng trầm trầm: "Cô còn nói nữa, tôi sẽ giết cô".

Ly Tâm bị ánh mắt sát khí Tề Mặc dọa sợ chết khiếp. Cô chỉ thở hổn hển để mặc Tề Mặc chà sát trên vết thương của cô.

"Tề Mặc, tôi...Chỗ đó không bị thương". Sau một hồi nghiến răng nghiến lợi chịu đựng quá trình bị hành hạ chứ không phải bôi thuốc, Ly Tâm tưởng cô có thể thoát nạn. Nhưng khi thấy Tề Mặc bóp đi nắn lại chỗ không bị thương ở trên ngực, Ly Tâm tức giận lên tiếng.

Tề Mặc đảo mắt qua Ly Tâm: "Tôi biết".

"Vậy anh định làm gì?" Thấy Tề Mặc có vẻ mất hết kiên nhẫn, Ly Tâm cắn môi hỏi hắn. Cô còn mất kiên nhẫn hơn hắn ấy chứ. Vết thương vốn đau ba phần, bị hắn hành hạ thành ra đau mười phần.

Tề Mặc liền bóp mạnh da thịt trắng muốt dưới tay. Ly Tâm đau đến mức nhảy dựng người. Tề Mặt nạt nộ: "Tôi định làm gì à? Tôi định làm thế này đấy". Vừa nói, hắn vừa đẩy Ly Tâm ngã ra đằng sau, rồi hắn nhanh chóng phủ người ngậm nụ hoa trên ngực Ly Tâm.

Ly Tâm vừa hoảng sợ vừa tức giận, muốn giơ tay đấm Tề Mặc, nhưng bị hắn đè chặt, không thể động đậy nổi. Cô chỉ còn cách hét lớn: "Tề Mặc...Anh...Á...". Ly Tâm còn chưa dứt lời, Tề Mặc đột nhiên mút mạnh, khiến Ly Tâm cảm thấy ngực vừa đau vừa ngứa, cả người mềm nhũn. Cô tiếp tục hét: "Tề Mặc, bỏ tôi ra. Anh bỏ tôi ra".

Tề Mặc hừm một tiếng trong mũi, nhả nụ hoa ngẩng đầu nhìn Ly Tâm: "Cô còn dám ồn nào nữa hay không?"

Ly Tâm liền lắc đầu: "Tôi không dám".

"Cô hãy ghi nhớ, cô là người của tôi, tôi muốn làm gì thì làm. Cô không có tư cách phản đối". Tề Mặc nói lạnh lùng, bàn tay lại tiếp tục sờ soạng trên ngực Ly Tâm.

Ly Tâm liền nhắm mắt nuốt hận vào lòng. Cô thầm chửi rủa cả tổ tiên mười tám đời nhà Tề Mặc. Mối thù này sẽ có ngày cô bắt hắn phải trả gấp nhiều lần.

Tề Mặc giơ tay nắn đi nắn lại ngực Ly Tâm. Làn da trắng ngọc ngà bị hắn sờ lên sờ xuống. Cả người Ly Tâm mềm nhũn nằm im trong lòng hắn.

"Khốn khiếp, thế này là thế nào?"

Một tiếng quát lớn khiến Ly Tâm giật nảy mình. Cô liền mở mắt thấy gương mặt Tề Mặc tối sầm, đôi mắt lại phóng ra tia giết người. Ly Tâm bất giác nhìn xuống ngực mình, cô không biết nên khóc hay nên cười. Tề Mặc dùng cuộn vải băng bó vết thương cho cô. Mặc dù hắn không ngừng điều chỉnh vị trí nhưng vẫn không thể băng nổi. Cứ mỗi khi hắn cuộn vải băng là miếng vải lại trượt ra khỏi vết thương.

Hóa ra, Tề Mặc bóp nắn ngực cô là để chỉnh góc độ, cố định miếng vải băng. Ly Tâm chửi thầm, con người này lẽ nào không biết nói một câu nhẹ nhàng hay sao? Tề Mặc quả thật không phải sinh ra để hầu hạ người khác. Không biết hắn bị đứt sợi dây thần kinh nào, tự nhiên lại đòi băng bó cho cô, khiến cô bị tra tấn mãi. Ly Tâm nói khẽ: "Anh băng từ bên này qua là được rồi".

Tề Mặc nhíu mày, làm theo lời Ly Tâm. Miếng vải băng quả nhiên cố định đúng vết thương. Tề Mặc nhăn mặt, hắn không phải là loại đi hầu hạ người khác mà.

Sau khi trận bôi thuốc còn quá hành xác kết thúc, Ly Tâm thở phào nhẹ nhõm. Cả người cô vừa đau đớn vừa mệt mỏi. Cô ngồi dựa vào Tề Mặc lấy lại hơi sức.

Chương 34: Thả gió (*)

Sau khi băng bó xong, Tề Mặc cúi đầu nhìn Ly Tâm không còn chút sức lực, mình đẫm mồ hôi, hắn bất giác sa sầm mặt. Tuy vậy, hắn vẫn quay người với lấy túi bông, lau mồ hôi cho Ly Tâm bằng động tác hết sức nhẹ nhàng.

"Khỏi nhanh lên, tôi không cần người vô dụng".

Tề Mặc nhẹ nhàng đặt Ly Tâm nằm xuống giường. Cô lườm hắn, có phải cô muốn bị thương đâu, muốn khỏi là khỏi ngay chắc. Yêu cầu của hắn đúng là buồn cười. Đây là lần đầu tiên cô gặp người bá đạo như hắn. Ly Tâm không thèm tranh cãi với Tề Mặc. Toàn thân cô vẫn chưa hết đau, cô từ từ chìm vào giấc ngủ.

Thấy Ly Tâm ngủ say, cặp chân mày của Tề Mặc mới từ từ giãn ra. Hắn đi nhanh ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa. Hắn còn rất nhiều việc phải làm.

Lập Hộ dường như có nhiều kinh nghiệm chữa trị vết thương bị trúng đạn. Vài ngày sau, vết thương của Ly Tâm có chuyển biến tốt. Cô có thể xuống giường đi lại vận động.

Ly Tâm chậm rãi đi ra vườn hoa hít thở không khí trong lành. Nhìn cây cối xanh mướt, tâm trạng Ly Tâm tốt hẳn lên. Bị trói ở trên giường bao ngày, hôm nay mới có thể ra ngoài hít thở không khí, đúng là một sự hưởng thụ tuyệt vời. Ly Tâm cũng không đến ý đến hiện trạng vườn hoa chỉ toàn cây lớn, không tồn tại một bông hoa nào. Có màu xanh dù sao cũng tốt hơn chẳng có gì.

Ly Tâm thấy người trong khu biệt thự đi đi lại lại với dáng vẻ vô cùng vội vã, đa phần là những gương mặt xa lạ. Tất nhiên Ly Tâm chẳng quen biết mấy người của Tề Gia. Cô nhíu mày nhìn họ rồi nhún vai quay đi. Dù sao người ở đây cũng chẳng liên quan gì đến cô, không can thiệp vào chuyện của người khác mới là thượng sách.

Nghĩ đến đây, Ly Tâm đột nhiên thấy trong họa có phúc. Do bị thương nên cô không phải cùng Tề Mặc vào sinh ra tử, tránh khỏi làn đạn mưa bom. Suốt ngày gặp phải tình cảnh này, tim cô có làm bằng sắt thép cũng không chịu nổi. Nhớ đến vết thương, Ly Tâm liền nhăn mặt. Tuy Tề Mặc không nói cô bị thương ở đâu, nặng hay nhẹ, nhưng vết thương trên người cô nên cô biết rõ. Nếu thời gian có thể quay ngược, cô vẫn mong mình không bị thương thì hơn.

"Cô có thể đi ra ngoài rồi à?". Một giọng nói dịu dàng vọng đến. Ly Tâm ngẩng đầu, thấy anh chàng bác sỹ Lập Hộ mỉm cười đi tới.

Ly Tâm gật đầu: "Vâng. Hôm nay Tề Mặc không ở nhà, nên tôi mới ra ngoài "thả gió".

Nghe Ly Tâm nói vậy, Lập Hộ cười ha hả: "Thả gió? Nếu lão đại nghe thấy, cô sẽ lại bị nhốt vào trong đấy".

Ly Tâm nhún vai: "Vì vậy anh đừng nói cho anh ta biết nhé". Nếu Tề Mặc biết được cô coi sự chăm sóc của hắn như tù đầy, hắn sẽ lột da cô cũng không biết chừng.

Thời gian này không hiểu Tề Mặc bị đứt sợi dây thần kinh nào, hắn ngày ngày cùng ăn cùng ngủ với cô. Hắn bôi thuốc, lau người, đút cơm cho cô mỗi ngày. Cô mà tỏ ra không hài lòng, không bị hắn dọa sợ chết khiếp cũng bị hắn làm cho tơi tả. Tề Mặc đối xử với bệnh nhân như phạm nhân. Có khi phạm nhân cũng không khổ bằng. Phạm nhân chỉ một phát súng là xong, còn cô bị hành hạ lâu dài.

Nhìn đi, cánh tay cô đầy vết bầm tím, thể hình tròn xoe. Cô không phải có ý tố cáo sự bạo lực của Tề Mặc. Sau khi vết thương đỡ một chút, Ly Tâm uyển chuyển đưa ra ý kiến này ý kiến nọ. Bị Tề Mặc trợn trừng mắt, cô lập tức giơ cờ trắng đầu hàng. Tề Mặc quá hung hãn, không nên gây chuyện với hắn thì hơn. Chịu khổ thì chịu khổ, còn hơn là bị mất mạng.

Thấy Ly Tâm nhăn nhó bất mãn, Lập Hộ liền mỉm cười an ủi. Theo phán đoán của anh ta, Ly Tâm có thể xuống giường đi lại từ lâu rồi.

Chỉ vì Tề Mặc đòi chăm sóc, vết thương bị hành hạ nên càng lâu khỏi, đến bây giờ mới có thể xuống giường. Tề Mặc chăm sóc người khác, trên thực tế càng đẩy người đó đến chỗ chết. May mà sức khỏe Ly Tâm cũng không tồi. Bằng không, Tề Mặc tự hủy con át chủ bài của mình.

"Được rồi, đừng nói nữa. Ly Tâm này, tôi nghe nói cô có một quá khứ rất huy hoàng. Hiếm có cơ hội gặp cô, cô hãy kể cho tôi nghe đi". Lập Hộ cười tươi với Ly Tâm. Anh ta nghe nói người phụ nữ này vang danh bốn bể nên có ý định hỏi thăm từ lâu nhưng không tìm ra cơ hội. May quá lại gặp cô ở đây.

Đối diện với gương mặt rạng rỡ của Lập Hộ, Ly Tâm bất giác nghĩ thầm, anh chàng này là người của Tề Mặc ư? Thể hỗn hợp giữa núi băng và núi lửa phải kiểu như Hồng Ưng, không có biểu hiện vui buồn mới đúng. Tề Mặc lấy đâu ra thuộc hạ vui vẻ như Lập Hộ?

"Ly Tâm, ngồi xuống đây nói chuyện". Lập Hộ cười nói, chỉ tay xuống chiếc ghế bên cạnh anh ta.

Ly Tâm liếc gương mặt tươi cười ôn hòa của Lập Hộ. Ở bên cạnh Tề Mặc mà anh ta có thể tự do ra vào, chắc chắn anh ta không phải nhân vật tầm thường. Lập Hộ dịu dàng hay Hồng Ưng trầm tĩnh cũng vậy, không phải là người đơn giản. Ly Tâm cười cười với anh ta: "Huy hoàng gì chứ. Khi nào ngồi lên vị trí của Tề lão đại, lúc đó mới gọi là huy hoàng".

Lập Hộ liền nhíu mày: "Cô thích vị trí của lão đại?"

Ly Tâm hơi nhăn mặt. Người này không hiểu thế nào là nói đùa sao? Cô mở miệng: "Nếu tôi thích thì có thể ngồi lên không?"

Nghe Ly Tâm nói vậy, Lập Hộ bất giác mỉm cười. Những lời đó mà cô nàng dám nói ra miệng. Anh ta còn chưa đáp lời, đằng sau vọng đến tiếng nói lạnh lùng: "Cô muốn ngồi vị trí của tôi?"

Ly Tâm liền quay đầu. Tề Mặc bước đến với vẻ mặt vô cảm, Hoàng Ưng đi sau nở nụ cười gian tà. Ly Tâm nhếch mép: "Vậy Tề lão đại có chịu để tôi ngồi hay không?". Thấy bóng dáng Tề Mặc, Ly Tâm bắt đầu cảm thấy vết thương và toàn thân cô đau nhức, giọng nói cũng như hụt hơi.

"Cô không có khả năng đó". Tề Mặc bước đến bên Ly Tâm, bình thản nói ra sự thật. Ly Tâm cau mày. Nếu có khả năng thì cô cũng chẳng thèm báo trước mà trực tiếp cướp vị trí của hắn luôn.

"Ai cho cô rời khỏi giường?"

Ly Tâm ngẩng mặt, bắt gặp ngay ánh mắt sắc bén mang một tia tức giận của Tề Mặc. Cô lập tức giải thích: "Phải hoạt động nhiều, vết thương mới khỏi nhanh. Anh nói anh không muốn nuôi người vô dụng đấy thôi". Dùng chính lời của hắn đáp lại hắn, chắc cô có thể vượt qua cửa ải này.

Tề Mặc cất giọng lạnh lùng: "Thế thì đi theo tôi". Vừa nói, hắn vừa quay người đi vào nhà mà không nói thêm một câu nào. Ly Tâm đột nhiên thấy lo sợ sẽ bị Tề Mặc mắng. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Tề Mặc mà mắng nhiếc người khác, ông trời sẽ đổ cơn mưa vàng mất. Nói hắn giết người còn dễ nghe hơn. Nghĩ vậy, Ly Tâm liền đi theo Tề Mặc.

(*) Thả gió: Tù nhân được đi lại tự do trong sân hoặc được phép đi đại tiểu tiện

Chương 35: Giãy giụa

"Tề lão đại, anh đi chậm thôi". Tuy Tề Mặc đi như bình thường nhưng một bước của hắn bằng hai bước của Ly Tâm. Ly Tâm khó nhọc đuổi theo. Tề Mặc lại có quy tắc tuyệt đối không đợi người. Thuộc hạ của hắn nhất định phải đứng vào vị trí lúc hắn ngồi xuống, nếu không sẽ xử theo gia pháp. Bị Tề Mặc bỏ lại một quãng, Ly Tâm vội chạy theo hắn, ngực cô đột nhiên đau buốt.

"Tôi không đi nổi nữa, anh đừng đi nhanh như vậy". Ly Tâm vừa chạy vừa thở hổn hển.

"Chẳng phải cô cần hoạt động nhiều, vết thương mới nhanh khỏi sao. Mới chạy có mấy bước thôi mà". Một giọng nói lạnh lùng vang lên ngay bên tai Ly Tâm, cô ngẩng đầu thấy Tề Mặc quay lại bên mình. Ly Tâm cười nịnh nọt: "Tôi chỉ nói là cần hoạt động nhiều, chứ có nói hoạt động mạnh đâu. Anh đi nhanh thế tôi phải chạy theo mới kịp, mà bây giờ tôi chẳng có sức để chạy".

Thấy Ly Tâm giơ tay đỡ ngực, Tề Mặc nói lạnh nhạt: "Người muốn chết, chỉ khiến tôi mất mặt, càng trở nên vô dụng hơn". Vừa nói hắn vừa bế Ly Tâm lên rồi nhanh chóng đi vào nhà.

Hoàng Ưng ở phía sau nhíu mày. Ly Tâm là người đầu tiên dám ăn nói kiểu đó với lão đại. Kết quả là, cô được đãi ngộ quá tốt. Chuyện này đúng là nằm ngoài định liệu của anh ta nhưng không đến mức quá bất ngờ. Anh ta nở nụ cười gian tà với Lập Hộ rồi đi theo Tề Mặc.

Bị Tề Mặc bế đi, Ly Tâm ngoan ngoãn nằm yên trong lòng Tề Mặc. Giãy giụa không có ích gì, chỉ khiến bản thân bị đau thêm. Trên người cô còn đầy vết bầm tím Tề Mặc để lại sau những lần phản kháng. Lời nói của Tề Mặc không dễ nghe chút nào. Cô là người sắp khỏi bệnh, chứ không phải là người muốn chết. Nhưng tranh biện với Tề Mặc thà im lặng còn hơn.

Tề Mặc đặt Ly Tâm ngồi xuống chiếc ghế trước bàn ăn. Đối diện Ly Tâm là Hồng Ưng, Hoàng Ưng, Lập Hộ và một người đàn ông khá đẹp trai, chắc là Hắc Ưng gì đó. Không ngờ hôm nay mọi người tụ tập ở đây. Xem ra họ có chuyện quan trọng cần bàn. Tuy nhiên, bọn họ chẳng liên quan gì đến Ly Tâm nên cô chẳng hề bận tâm đến họ.

Đợi Tề Mặc ngồi xuống, đồ ăn nhanh chóng được dọn lên bàn. Từ đồ ăn Trung Quốc đến đồ Tây từ từ lấp đầy bàn ăn, trong đó có nhiều món là mỹ vị của Trung Hoa.

Ly Tâm nhìn các đĩa tôm hùm, cua thiên hoàng, xương tỳ bà...Cô bất giác nuốt nước bọt. Ly Tâm tạm gác sự đau đớn và vết thương trên ngực sang một bên. Hai tay cô rối cả lên, cầm đũa mà không biết gắp món nào trước món nào sau. Thời gian cô bị thương, ngày nào cũng chỉ có những món nhạt như canh hay cháo. Cuối cùng, hôm nay cô cũng được ăn thỏa thích rồi.

Ly Tâm vừa định gắp một con tôm, đôi đũa của cô đột ngột bị chặn lại. Ly Tâm quay sang trừng mắt với Tề Mặc: "Làm gì vậy? Anh không phải đưa tôi đến đây để ăn cơm sao?"

Tề Mặc im lặng nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt băng giá. Ly Tâm chột dạ. Sao vậy nhỉ? lẽ nào hắn đưa cô đến đây ngồi nhìn hắn ăn cơm? Chưa kịp mở miệng thắc mắc, nhà bếp đưa khay thức ăn đến trước mặt Ly Tâm. Nào là tổ yến, cháo trắng, mấy món rau, toàn những thứ cô phải nuốt mấy ngày nay. Ly Tâm thấy liền sa sầm mặt.

"Đồ ăn của cô". Tề Mặc mở miệng, không thèm để ý đến vẻ mặt kháng nghị của Ly Tâm. Ly Tâm cúi đầu nhìn bát tổ yến, nghiến răng kèn kẹt.

Đám Hồng Ưng ngồi đối diện thấy Tề Mặc động đũa cũng bắt đầu gắp thức ăn. Hồng Ưng vừa ăn vừa cung kính: "Lão đại! Đồ địa chấn ngày hôm đó Bạch Ưng đã điều tra ra rồi. Tư liệu Bạch Ưng gửi đến cho biết, đó là sản phẩm Lam Bang mới nghiên cứu ra, hiện vẫn ở giai đoạn bí mật, chưa công bố ra thị trường. Nó có sức công phá cực lớn trong một phạm vi nhất định".

Tề Mặc nghe xong không có bất cứ biểu hiện nào, giống như hắn đã biết từ trước. Hoàng Ưng nhăn mặt: "Hóa ra là Lam Bang giở trò ở đằng sau. Tôi biết ngay mà, giới ma túy ở Đông Nam Á dù có bất mãn đi chăng nữa cũng không có năng lực uy hiếp Tề Gia. Lũ Lam Bang gớm thật, chiêu mượn dao giết người này khá hiểm độc".

Tề Mặc gật đầu: "Chúng ta nên sớm đoán ra mới phải. Mấy thứ vũ khí tiên tiến chúng ta còn chưa có, Đông Nam Á làm sao có được? Xem ra trong vụ này, Lam Bang bị chúng ta chọc vào chỗ đau rồi".

"Không phải sao? Lam Bang tuy buôn bán vũ khí, nhưng ma túy chúng cũng không chừa. Lão đại chiếm cứ Đông Nam Á, khiến nguồn hàng giảm đi 30%. Đây là một tổn thất lớn đối với Lam Bang. Mọi người chắc cũng biết nguồn cung cấp ma túy chủ yếu của Lam Bang chính là Đông Nam Á". Lập Hộ vừa uống một hớp rượu vừa từ tốn mở miệng, gương mặt anh ta vẫn tươi cười rạng rỡ.

Ly Tâm thờ ơ nghe đám đàn ông nói chuyện, toàn đề tài vũ khí và ma túy, không phải hứng thú của cô. Liếc thấy Tề Mặc không chú ý đến mình, Ly Tâm liền giơ đôi đũa về đĩa thịt nướng gần chỗ cô nhất.

"Ăn đồ của cô đi". Một giọng nói đanh thép vang lên. Đôi đũa của Ly Tâm dừng lại trong không trung. Cô ngẩng đầu nhìn Tề Mặc, thấy ánh mắt của hắn có chút mất kiên nhẫn.

"Tôi đã khỏi rồi, tôi không ăn mấy thứ này nữa. Tôi muốn đồ trước mặt anh". Bày đồ ăn ngon trước mặt mà không cho Ly Tâm động đến, khác nào muốn lấy mạng cô. Ly Tâm lập tức trở mặt, chẳng cần biết ai là chủ nhân, ai là đầy tớ.

Thấy Ly Tâm trừng mắt nhìn mình mà không ngoan ngoãn như mọi ngày, Tề Mặc gật đầu, cất giọng lạnh lùng:" Rất tốt. Cô đã khỏe hẳn thì đi lái xe cho Hắc Ưng".

Ly Tâm lập tức đảo mắt về phía người đàn ông được gọi là Hắc Ưng. Cô bị giáng chức rồi, từ làm đầy tớ của Tề Mặc xuống làm lái

xe của Hắc Ưng. Như thế có nghĩa là, cô không còn cơ hội tiếp cận Tề Mặc, không thể tìm ra tung tích của Tùy Tâm.

Ly Tâm còn đang tập trung suy nghĩ, giọng nói lạnh lẽo của Tề Mặc tiếp tục vang lên: "Tốt lắm. Những ngày này tôi cần đi tới mấy chỗ nhiều đạn bom nguy hiểm. Tôi đúng là đang cần một tài xế có kỹ thuật giỏi, để có thể thoát khỏi vòng vây".

Nghe vậy, Ly Tâm lập tức ôm ngực, nhìn Tề Mặc bằng ánh mắt đau khổ: "Tôi vẫn chưa khỏi, ngực đau quá". Lập Hộ và Hoàng Ưng ngồi đối diện bật cười thành tiếng, Hồng Ưng vốn trầm tĩnh cũng cười cười nhìn Ly Tâm.

Tề Mặc đảo mắt qua người Ly Tâm rồi nhìn xuống khay thức ăn trước mặt cô. Ly Tâm tỏ ra ngoan ngoãn: "Tôi ăn đồ này thì hơn". Vừa nói, cô vừa miễn cưỡng đưa thức ăn bổ dưỡng vào miệng. Vì miếng ăn mà phải ra chiến trường, tất nhiên là cô sẽ chọn cách nhẫn nhịn. Vì cái miệng mà bị thương thì có thể suy tính lại, chứ vì cái miệng mất mạng thì khỏi cần nghĩ.

Chương 36: Cướp lấy

Thấy Ly Tâm ngoan ngoãn cúi xuống ăn đồ trước mặt, Tề Mặt hài lòng gật đầu. Hắn nói với Hồng Ưng: "Lam Bang sản xuất bao nhiêu đồ công nghệ cao tương tự? Có cách nào phá giải không?". Đối đầu với Lam Bang hắn không sợ. Bao nhiêu năm nay hai bên luôn tìm cách dồn đối phương vào chỗ chết. Đây chẳng phải là chuyện bí mật gì. Nhưng việc Tề Gia không có tin tức về những thứ công nghệ cao Lam Bang nghiên cứu là điều không thể tha thứ.

Hồng Ưng lắc đầu: "Không ạ. Do mấy đồ đó xuất hiện ở Đông Nam Á lần này, Bạch Ưng mới mò ra đầu mối từ Lam Bang. Hiện tại vẫn chưa có cách phá giải ạ".

Nghe vậy, Tề Mặc sa sầm mặt, ánh mắt lóe lên tia phẫn nộ. Hắn từ từ quay sang Ly Tâm đang cúi gầm mặt ăn cơm. Hôm đó Ly Tâm làm thế nào phát hiện ra? Nếu cô có thể phát hiện thì hắn cần gì đi tìm đâu xa mà có ngay cao thủ trước mặt.

"Ly Tâm..."

"Không đưa". Tề Mặc còn chưa nói dứt câu, Ly Tâm lập tức từ chối. Tuy cô không chuyên tâm nghe bọn họ nói chuyện, nhưng nội dung cuộc trò chuyện cứ bay vào tai cô. Đây không phải là lỗi của cô.

Đến giờ mới biết, hắn đưa cô đến đây không phải để ăn cơm mà là muốn cướp đồ của cô. Cho hắn cũng được, nhưng phải bàn điều kiện.

Tề Mặc nhìn Ly Tâm lạnh lùng: "Cô thử nói lại một lần!"

Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Tề Mặc, cất giọng lạnh không kém: "Nói bao nhiêu lần cũng vậy. Không đưa là không đưa. Đến cơm cũng không cho tôi ăn còn muốn lấy đồ của tôi. Không có cửa".

Hoàng Ưng nghe xong thở hắt ra. Anh ta không biết sức mạnh to lớn nào khiến Ly Tâm hôm nay to gan như vậy, hóa ra chỉ vì một miếng ăn. Cô nàng Ly Tâm này đúng là hết nói nổi.

Tề Mặc nhìn chòng chọc Ly Tâm, ánh mắt đầy nộ khí. Thấy bộ dạng của Tề Mặc, Ly Tâm biết phong ba bão táp sắp đến với mình. Nhưng cô vẫn quay đầu đi, không đưa là không đưa, nhìn kiểu gì cũng vô dụng thôi. Trước đó Ly Tâm thầm nhủ phải nhẫn nhịn, nhưng khi đối diện Tề Mặc, ý nghĩ đó bị cô ném ra tận Thái Bình Dương.

"Á..." Ly Tâm vừa quay đầu đi, cánh tay cô bị một lực kéo rất mạnh. Ly Tâm chỉ cảm thấy toàn thân cô nhẹ bẫng, bị đẩy xuống dưới đất. Trong chốc lát, vết thương trên ngực cô đột nhiên đau nhói.

Nhưng cũng chỉ trong một hai giây. Ly Tâm còn tưởng mình bị ném xuống đất, nào ngờ một sức mạnh kéo cô ngược trở lại. Khi hoàn hồn cô phát hiện mình đã ngồi trên đùi Tề Mặc. Cánh tay bị giữ chặt đau đến mức mặt Ly Tâm tái mét.

Tề Mặc cau mày nhìn người phụ nữ trong lòng. Hắn vốn định ném cô xuống đất nhưng chợt thấy gương mặt lộ vẻ đau đớn của cô, hắn bất giác kéo cô ngồi lên đùi. Chứng kiến cảnh Ly Tâm thở hổn hển, Tề Mặc đặt tay lên ngực Ly Tâm, cất giọng trầm trầm: "Đau hả?"

Thật ra, ngực Ly Tâm không đau bằng cánh tay bị Tề Mặc giữ chặt. Thấy Tề Mặc vừa xoa ngực mình vừa hạ giọng hỏi bằng thái độ quan tâm, Ly Tâm đột nhiên hết tức giận. Cô cúi đầu đáp: "Đau".

Nghe vậy Tề Mặc liền cau mày. Có lẽ vừa rồi do hắn dùng lực mạnh quá. Hắn kéo Ly Tâm dựa vào người mình rồi giơ hai tay cởi cúc áo trước ngực Ly Tâm, để kiểm tra vết thương.

Những ngày vừa qua, vết thương của Ly Tâm đều do Tề Mặc bôi thuốc và băng bó. Ban đầu, Ly Tâm còn thấy phẫn nộ và ngượng ngùng. Nhưng sau đó cô quen dần, không có cảm giác gì khác. Vì vậy, khi Tề Mặc cởi cúc áo Ly Tâm, cô hoàn toàn không có bất cứ

phản ứng nào. Vết thương bắt đầu lên da non thành sẹo, chẳng có gì bất thường. Ly Tâm đưa mắt đi chỗ khác để Tề lão đại muốn làm gì thì làm.

Bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của Hồng Ưng, Hoàng Ưng, Hắc Ưng và Lập Hộ ở phía đối diện, Ly Tâm đột nhiên thấy đầu nổ tung, mặt cô đỏ bừng. Cô liền nắm chặt hai vạt áo sơmi trước ngực, định nhổm dậy chạy ra khỏi lòng Tề Mặt. Xấu hổ chết đi được.

"Cô làm gì vậy? Ngồi yên". Động tác Tề Mặc còn nhanh hơn phản ứng của Ly Tâm. Vừa cảm thấy Ly Tâm định đứng dậy, bàn tay Tề Mặc lập tức giữ chặt người Ly Tâm.

Lúc này, mặt Ly Tâm nóng đến mức có thể đem ra rán trứng. Thấy không thể thoát khỏi Tề Mặc, cô liền quay người, dúi đầu vào ngực hắn hỏi khẽ: "Tôi mới muốn biết anh định làm gì?"

Tề Mặc cau mày: "Ngồi im". Vừa nói hắn vừa xoay người Ly Tâm. Hắn chỉ muốn kiểm tra vết thương thôi mà, có cần phải phản ứng dữ thế không?

Ly Tâm túm lấy ngực áo Tề Mặc không chịu buông tay. Thấy Tề Mặc muốn lật người mình, cô bất giác cắn cắn ngực Tề Mặc thì thầm: "Có người ở đây".

Nghe vậy, Tề Mặc liền ngẩng đầu nhìn đám Hồng Ưng đang cúi gằm mặt. Hắn lại cúi xuống chăm chú nhìn Ly Tâm, chỉ thấy mặt cô đỏ ửng. Một lúc sau, Tề Mặc vỗ nhẹ lên lưng Ly Tâm: "Nói đi, cô muốn gì?"

Ly Tâm còn đang xấu hổ nên vài chục giây sau mới hiểu ý Tề Mặc hỏi cô về vụ chiếc hoa tai. Ly Tâm liền mỉm cười ngồi thẳng dậy: "Tôi muốn biết tung tích của Tùy Tâm".

Nhìn bộ dạng tươi tỉnh của Ly Tâm, Tề Mặc cất giọng lạnh lùng: "Tinh thần tốt nhỉ, không đau nữa à?"

Nghe câu hỏi không mấy hữu hảo của Tề Mặc, Ly Tâm lập tức giơ tay, chỉ vào vết bầm tím trên đó: "Đau chứ. Sao có thể không đau".

Ánh mắt Tề Mặc lóe một tia khác lạ, Ly Tâm bất giác nhíu mày. Cô có nói là cô đau ngực đâu, tại hắn hiểu nhầm đấy chứ, không phải lỗi của cô. Tề Mặc tỏ ra quá quan tâm lo lắng đến vết thương của Ly Tâm, khiến cô cảm thấy nếu không lợi dụng điểm đó thì quá có lỗi với bản thân, mặc dù cô xui xẻo mới bị thương chứ không phải vì cứu hắn.

Tề Mặc gằn giọng: "Rất tốt".

Bàn tay Tề Mặc bóp chặt thắt lưng Ly Tâm. Cô chửi thầm trong lòng, nhìn hắn bằng một vẻ ấm ức: "Tôi không lừa anh".

Thấy vẻ mặt oan ức của Ly Tâm, Tề Mặc dần thả lỏng tay: "Không có".

"Không có? Ý anh là gì vậy? Tề lão đại, nếu anh không cho tôi biết tung tích của Tùy Tâm, tôi sẽ không đưa anh chiếc hoa tai của tôi". Ly Tâm nổi cáu trừng mắt với Tề Mặc.

Tề Mặc cúi đầu, cất giọng đanh thép: "Cô đừng quên, cô là người của tôi, tài sản của cô cũng thuộc về tôi". Vừa nói hắn vừa dùng sức giữ chặt người Ly Tâm, một tay đưa lên định tháo hoa tai của cô.

Ebook Full.Net.

Chương 37: Ấm áp

Ly Tâm chửi thầm một câu, sao cô có thể quên Tề Mặc là người mềm cứng đều không ăn thua. Thứ hắn muốn, có bao giờ hắn đoạt bằng cách tử tế đâu. Cô hoàn toàn sai lầm khi nghĩ hắn là người tốt. Ly Tâm bất giác lúc lắc đầu không cho Tề Mặc lấy hoa tai của cô.

"Cô còn động đậy nữa, tôi sẽ cắt tai cô". Tề Mặc cau mày nhìn Ly Tâm. Hắn không có lòng kiên nhẫn chơi trò này với cô.

Nghe Tề Mặc cảnh cáo, Ly Tâm lập tức ngồm im thin thít. Cô trừng mắt với Tề Mặc. Hắn muốn cắt tai cô thật sao?

Hoa tai của Ly Tâm gồm mấy cái vòng dính vào nhau, Tề Mặc mất một lúc mới có thể tháo ra. Hắn ném cho Hồng Ưng: "Đưa Bạch Ưng nghiên cứu". Hồng Ưng lễ phép đáp lại: "Vâng ạ".

Tề Mặc cúi xuống nhìn người phụ nữ trong lòng. Ly Tâm vẫn trừng trừng ánh mắt bất mãn và phẫn nộ với hắn. Tề Mặc lên tiếng: "Tôi sẽ bồi thường cho cô". Vừa nói hắn vừa vỗ lưng Ly Tâm như muốn an ủi cô.

Mặc dù vẻ mặt Ly Tâm tỏ ra ấm ức nhưng trên thực tế cô không mấy tức giận. Ly Tâm biết Tề Mặc là người bá đạo, lấy đồ của người khác có bao giờ hỏi ý kiến? Tức giận với loại người như hắn chỉ tốn công vô ích. Ly Tâm không phải chưa từng lĩnh giáo, chút chuyện cỏn con này ăn thua gì. Hơn nữa, chiếc hoa tai là do Ly Tâm tự sáng chế, không phải ai cũng có thể phá giải, Tề Mặc cướp đoạt cũng vô dụng. Ngoài ra, Ly Tâm có hai chiếc hoa tai, Tề Mặc không đến nỗi "đuổi cùng giết tận", lấy đi cả hai. Ly Tâm ngỡ ngàng trước hành động của Tề Mặc, hắn đang an ủi cô sao? Chắc chỉ là ảo giác của cô mà thôi.

"Lão đại, ngoài cửa có người đưa thiệp mời". Ly Tâm vừa định mở miệng, bên ngoài có người đi vào. Lập Hộ ngồi gần đó giơ tay nhận

tấm thiệp rồi kiểm tra kỹ lưỡng. Phát hiện không có gì bất thường, anh ta liền mở tấm thiệp ra xem.

"Lão đại! Phong Gia tối nay mở tiệc, mời lão đại tham dự". Lập Hộ xem xong, nhếch mép nở nụ cười châm biếm.

Nghe vậy, Tề Mặc hơi nhíu mày, khóe miệng hắn đột nhiên nhếch lên. Hoàng Ưng bỏ ly rượu trên tay xuống: "Phong Gia? Chẳng phải là tay sai của Lam Bang sao. Lần này bọn chúng nuốt địa bàn của ai mà dám mở tiệc mừng?"

Hắc Ưng cười lạnh lùng: "Nuốt địa bàn của gia tộc Weishi. Theo tôi thấy, Phong Gia bày tiệc với mục đích công bố địa bàn của chúng. Đồng thời, chúng tỏ ý kêu gọi chúng ta nương tay, đừng động đến địa bàn của chúng".

Những ngày vừa qua Tề Gia tiến hành cuộc càn quét quy mô lớn, hoàn toàn củng cố địa vị lão đại ở Đông Nam Á. Dù Lam Bang có chiếm lấy địa bàn của gia tộc Weishi ở khu vực này, cũng không hề ảnh hưởng đến Tề Mặc. Vì vậy, chúng đành phải nhún nhường, mở tiệc đãi Tề Mặc.

Hồng Ưng gằn giọng: "Phong Gia vẫn chưa có tư cách bày tiệc mời lão đại. Chúng tưởng có Lam Bang chống lưng, chúng ta sẽ nể mặt chúng, đúng là buồn cười thật".

Nghe đám thuộc hạ nói xong, Tề Mặc cúi đầu nhìn Ly Tâm và cất giọng vô cảm: "Cô nghĩ thế nào?"

Ly Tâm bỗng cảm thấy hết sức khó hiểu. Người này có ý gì nhỉ? Cô chưa sống trong giới hắc đạo bao giờ, chẳng biết gì về chuyện đuổi giết tranh giành địa bàn. Tại sao hắn lại hỏi ý kiến cô? Hơn nữa, Ly Tâm chỉ nghe nói đến hai gia tộc lớn là Tề Gia và Lam Bang, những người khác cô không hề có ấn tượng, bảo cô phải nói gì đây?

Quay đầu bắt gặp gặp ánh mắt kỳ lạ và mặc nhận của Hồng Ưng, Ly Tâm mở miệng nói "Tôi chẳng nghĩ thế nào cả".

Tề Mặc sa sầm mặt, cất giọng lạnh lùng: "Lần sau cô còn nói vậy, tôi sẽ đưa tôi đến "Hắc lao" ở châu Phi". Nghe Tề Mặc nói câu đó, Ly Tâm nhìn hắn bằng ánh mắt nghi hoặc.

"Hắc lao là trại tập trung của Mafia Ý". Thấy Ly Tâm có vẻ không hiểu, Hoàng Ưng lập tức lên tiếng giải thích. Ly Tâm liền nhăn mặt. Không đến mức đó chứ, cô chỉ nói mỗi câu không nghĩ gì cả đã bị đưa đi trại tập trung. Ly Tâm bất giác toát mồ hôi lạnh. Cô nở nụ cười nịnh nọt với Tề Mặc. Cô sẽ ghi nhớ vụ này, lần sau kiểu gì cô cũng phải cố nặn ra ý nghĩ gì đó.

"Đi, tại sao không đi, Phong Gia là cái thá gì mà muốn chúng ta nể mặt". Tề Mặc nhếch mép, gương mặt hoàn thành lạnh lùng vô cảm. Hắn còn chưa có ý động đến địa bàn của người khác, người khác tự đem đến miệng hắn, hắn chẳng có lý nào không nhận.

Hồng Ưng đi theo Tề Mặc đã lâu. Tề Mặc không cần nói rõ anh ta cũng nắm bắt suy nghĩ của lão đại. Anh ta nở nụ cười lạnh lùng, Phong Gia chỉ là muỗi.

Chứng kiến cảnh tượng này, Ly Tâm cười hì hì theo họ. Nhân lúc Tề Mặc không để ý, cô liền gắp vội một miếng thịt cua nhét vào miệng. Dù sao đối với Ly Tâm, việc mở rộng địa bàn không quan trọng bằng một miếng thịt.

"Ai cho cô ăn hả?" Giọng nói lạnh lẽo pha chút nộ khí vang lên bên tai Ly Tâm. Cô giật mình mắc nghẹn. Tề Mặc vỗ mạnh lên lưng cô, Ly Tâm liền nhổ miếng cua ra ngoài và ho khù khụ. Ngực bị Tề Mặc đập mạnh lại dội lên một cơn đau.

Ly Tâm còn chưa dứt cơn ho, hai tay cô bị Tề Mặc bẻ quặt ra phía sau lưng, cổ tay bị giữ chặt đau nhức. Ly Tâm bất giác thở hổn hển trong lòng Tề Mặc.

"Không cho phép cô động đến những thứ này trong hai tháng. Nếu tôi biết được, tôi sẽ phế hai bàn tay cô". Tề Mặc nói bằng một giọng vô cùng nghiêm khắc.

"Tại sao? Dù tôi có làm sai, chết cũng phải chết minh mạch. Tôi đã làm sai điều gì mà đến cơm anh cũng không cho tôi ăn". Nhìn thái độ nghiêm khắc của Tề Mặc, Ly Tâm tỏ ra không phục. Chuyện gì cũng có thể bàn, tại sao hắn lại cướp đi sở thích duy nhất của cô?

"Đồ hải sản có tác dụng không tốt đến việc hồi phục vết thương. Ở thời điểm này, tốt nhất cô ăn những thứ nhẹ và nhạt thôi, vết thương sẽ mau lành hơn. Dù sao viên đạn cũng nằm ở gần tim cô". Thấy Ly Tâm cãi lại Tề Mặc, Lập Hộ liền lên tiếng giải thích.

Ly Tâm cứng họng. Từ trước đến nay chưa có ai nói với cô bị thương nên ăn gì, không nên ăn gì. Cô chỉ biết nếu bị thương cũng phải cố nhịn, vì tỏ ra đau đớn cũng chẳng có người nào bôi thuốc hay lo lắng cho cô. Cô luôn phải cắn răng chịu đựng nỗi đau đớn cả ngày lẫn đêm. Tổ chức có quá nhiều thành viên, chẳng ai chú ý đến cô gái nhỏ người ít tuổi này.

Vì vậy, Ly Tâm chỉ biết chịu đựng. Ở một nơi nam nữ sống cùng nhau, con gái với thể trạng yếu ớt khó có thể đối kháng đám con trai. Nhưng muốn ăn no bụng thì phải cướp đoạt, phải cố sống cố chết không khác một người đàn ông. Tại sao Ly Tâm lại thích ăn uống như vậy, vì cô nhận thức được tầm quan trọng của miếng ăn. Vừa bị thương lại vừa bị đói, hậu quả chỉ có một, mà cô vẫn chưa muốn chết. Vì vậy, ngay từ nhỏ Ly Tâm đã thích các món ăn ngon, cô giữ thói quen này tới tận ngày hôm nay.

Ngẩng đầu đối diện với đôi mắt đầy nộ khí của Tề Mặc, Ly Tâm cất giọng dịu dàng hiếm thấy: "Tôi biết rồi, tôi sẽ nghe lời anh. Anh bỏ tay tôi ra đi, đau quá".

Tề Mặc hừm một tiếng, giơ tay kéo bát cháo đến trước mặt Ly Tâm: "Ăn đi". Nói rồi, hắn thả hai tay Ly Tâm.

Ly Tâm gật đầu, một tay cầm bát cháo, một tay từ từ xúc cháo đưa lên miệng. Đây là lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy cháo trắng cũng rất ngon.

Chương 38: Tiệc người

Chứng kiến cảnh này, đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng chỉ biết đưa mắt nhìn nhau, không nói bất cứ lời nào. Kể từ ngày đầu tiên Ly Tâm xuất hiện, bọn họ đã biết cô hoàn không phải là người phụ nữ bình thường. Trong thế giới của họ không tồn tại hai chữ "lương thiện". Gặp Ly Tâm, họ mới biết thế nào là "lương thiện". Việc cô đỡ một viên đạn cho người cô ghét cay ghét đắng cũng nói lên nhiều vấn đề. Tuy bọn họ không thấy lương thiện có gì tốt đẹp nhưng cũng không bài trừ. Vì vậy, Tề Mặc thường vô ý thức nương tay với Ly Tâm, bọn họ có ý nhường nhịn cô.

Ánh mặt trời xuống núi, ánh trăng dần tỏa sáng khắp không trung, một buổi tối lại bắt đầu.

Ly Tâm ngồi trên chiếc xe Cadillac sang trọng, cau mày nhìn Tề Mặc đang gối đầu lên vai cô nghỉ ngơi. Tại sao hắn lại đưa cô di dự tiệc, vết thương của cô vẫn chưa khỏi hẳn cơ mà. Lẽ nào Tề Mặc thiếu người đến mức một thương binh như cô cũng bị lôi ra trận. Trong lòng cô vốn hơi cảm kích Tề Mặc về vụ ăn uống, nhưng sự cảm kích hoàn toàn biến mất khi hắn bắt cô đi dự tiệc cùng hắn.

"Cô đi theo lão đại sẽ an toàn hơn". Nhìn vẻ mặt đầy bất mãn của Ly Tâm, Hồng Ưng mở miệng giải thích. Mặc dù ngôi biệt thự cũng rất an toàn nhưng Tề Mặc đã có ý đó, anh ta không thể phản bác.

Ly Tâm lập tức liếc xéo Hồng Ưng. Người này có bị sốt cao không đấy? Đi theo Tề Mặc an toàn hơn? Cô mới đi cùng hắn ra ngoài hai lần, kết quả suýt nữa cô xuống gặp Diêm Vương. Tuy vụ ăn đạn là do sơ suất của cô nhưng chung quy đều bắt nguồn từ Tề Mặc. Đi theo hắn sẽ an toàn? An toàn kiểu gì không biết. Nói ở biệt thự an toàn hơn còn tin được, nơi đó có bao nhiêu người canh gác, ai dám đến làm càn.

"Cô không hài lòng?"

Nghe giọng nói lạnh lùng của Tề Mặc ở bên tai, Ly Tâm liền quay sang nhìn, hắn vẫn nhắm mắt tựa đầu vào vai cô. Ly Tâm cười trí trá: "Không có, đi theo Tề lão đại là nghĩa vụ của tôi mà. Tôi làm sao có thể quên mệnh lệnh không được biến mất khỏi tầm mắt của anh. Anh yên tâm đi, tôi nhớ như in trong lòng".

Tề Mặc cất giọng vô cảm: "Thu lại nụ cười đáng ghét của cô".

Ly Tâm lập tức trợn mắt. Tề Mặc không hề mở mắt mà vẫn biết cô cười hay không cười, hắn quản nhiên không phải là con người. Ly Tâm liền ngoan ngoãn ngồi im làm gối ôm của Tề Mặc.

Ba chiếc xe con sang trọng dừng lại trước cổng Lưu Khu của Phong Gia. Cổng lớn lúc này canh gác nghiêm ngặt, một hàng bảo vệ đứng thẳng tắp ở hai bên. Ba người đứng chờ sẵn ở cổng, trong đó có một ông già tóc bạc, hai bên là hai người đàn ông trung niên trông giống nhau. Ba người mặt mũi tươi cười đi về xe của Tề Mặc, không ít người ở đằng sau họ.

Ly Tâm thấy ba người đàn ông ăn mặc chỉnh tề như không thể chỉnh tề hơn, nhìn lại mình là bộ quần jeans và áo t-shirt. Cô lại quay sang đám Tề Mặc. Chẳng cần nhìn cũng biết Tề Mặc ngoài complet hình như không còn đồ gì khác, Hồng Ưng cũng diệplet sang trọng. Ly Tâm nhún vai bất cần, mặc kệ họ, cô thích ăn mặc kiểu gì là quyền của cô. Thấy Hồng Ưng xuống xe, Ly Tâm liền đẩy cửa bước xuống theo.

Ba người đàn ông đang đi tới thấy đám Hồng Ưng, Hoàng Ưng lại càng đi nhanh hơn, mặt mũi tươi cười hớn hở. Ly Tâm xuống xe thuận tay đóng cửa. Hoàng Ưng trông thấy liền giơ tay giữ cửa xe lại và trừng mắt nhìn cô.

Ly Tâm quay lại bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Tề Mặc. Ly Tâm hơi sững người, ánh mắt Tề Mặc lóe lên tia cảnh cáo cô. Hoàng Ưng đứng bên cạnh hơi cúi người. Ly Tâm nghiến răng rủa thầm. Shit, cô quên mất cô là đầy tớ của Tề lão đại đang còn ngồi ở trong xe. Ly

Tâm vội đứng sang một bên tránh đường, hơi cúi người cung kính về phía Tề Mặc. Tề Mặc đảo mắt qua Ly Tâm, từ từ bước xuống xe.

"Tề lão đại! Hôm nay Tề lão đại nể mặt Phong Tế, đúng là vinh hạnh của Phong Tế. Tề lão đại, mời vào trong". Người đàn ông tóc bạc đến trước Tề Mặc, giơ tay chào đón.

Tề Mặc lạnh lùng liếc Phong Tế. Hắn lập tức đi vào trong, chẳng thèm để ý đến bàn tay của Phong Tế đang giơ ra muốn bắt tay hắn. Phong Tế cười ngượng ngập rồi đi theo dẫn đường cho Tề Mặc.

Ly Tâm chứng kiến cảnh này bất giác lắc đầu. Ông già kia biết rõ thân phận và tính cách của Tề Mặc, còn thích tỏ ra sĩ diện trước mặt mọi người. Ông ta không nghĩ, Tề Mặc làm sao có thể bắt tay thuộc hạ của đối thủ, để bây giờ mất hết thể diện.

Ly Tâm theo Phong Tế đi vào bên trong, cả khu Lưu Cư ngồi chật kín người. Lúc này, mọi người đều đứng dậy nhìn Tề Mặc. Tề Mặc không hề bận tâm đến đám người đó, bất kể họ là người của Phong Gia hay các thế lực khác đến chúc mừng. Hắn đi thẳng vào phía trong. Ly Tâm nhún vai, người này đúng là ngạo mạn quá.

Phong Tế tươi cười gật đầu với những người ngồi ngoài, chân vẫn tiếp tục bước theo Tề Mặc vào bên trong. Dù sao, trong số những người dự tiệc tối nay, Tề Mặc có thân phận cao nhất, tất nhiên ông ta phải đối xử tử tế nhất.

Tòa nhà bên trong trang trí vô cùng lộng lẫy. Chủ và khách quý đi thẳng lên tầng ba. Ly Tâm quan sát thấy, tầng một dường như là nơi nghỉ ngơi, có bàn bóng, quầy bar và một đám phụ nữ quỳ thành hàng chờ hầu hạ.

Tầng hai là phòng massage, cách bài trí và ánh đèn mờ mờ đầy ám muội. Các mỹ nữ quỳ ở đó ăn mặc hở hang, tạo bầu không khí nóng bỏng. Tề Mặc đi qua đến liếc cũng không thèm liếc, bước luôn lên tầng ba.

Tầng ba là phòng yến tiệc rất lớn, giữa căn phòng bày một chiếc bàn trắng trang nhã. Ly Tâm vừa nhìn vào, cảm giác muốn ăn đột nhiên biến mất.

Một cô gái vô cùng diễm lệ trần truồng nằm trên chiếc bàn ăn, làn da cô ta trắng muốt, đường cong cơ thể hoàn hảo. Ngay cả bộ phận kín cũng không có gì che đậy. Cô gái khép hờ mi mắt, đôi lông mi không ngừng động đậy, toát ra vẻ mềm yếu khêu gợi.

Trên người cô gái bày đầy các món ăn. Màu xanh đỏ tím vàng của thức ăn phối hợp, khiến mỹ thể càng thêm sinh động, nhưng Ly Tâm lại có cảm giác buồn nôn.

Tề Mặc đứng bên cạnh quan sát chiếc bàn ăn trắng. Hắn vẫn giữ gương mặt vô cảm không thay đổi. Hắn từ từ ngồi xuống như không hề nhìn thấy cảnh tượng đặc biệt trước mắt. Ly Tâm không thể không khâm phục Tề Mặc. Không biết hắn có tính lạnh lùng bẩm sinh hay sau này mới được tôi luyện. Loại người như hắn nếu núi Thái Sơn có sụp ngay trước mặt chắc cũng không chớp mắt.

Chương 39: Tật lạ

"Tề lão đại, mời, mời! Đây là món đặc sắc nhất của bản địa. Hôm nay Tề lão đại nhất định phải thưởng thức phong vị này", Phong Tế hoa chân múa tay tươi cười ngồi đối diện Tề Mặc.

Sắc mặt của Tề Mặc không hề thay đổi, hắn nhìn mỹ thể bằng ánh mắt lạnh lẽo và sắc bén. Ly Tâm đứng bên cạnh đột nhiên có cảm giác, Tề Mặc không phải đang thưởng thức mỹ thể mà là nhìn một xác chết.

Phong Tế thấy Tề Mặc vẫn không động đũa, ông ta liền cười nói: "Tề lão đại yên tâm đi. Những cô gái này đều được tắm rửa ba lần, sạch sẽ tuyệt đối. Hơn nữa, họ đều là trinh nữ chưa bị ai động vào. Tề lão đại, xin hãy nhập gia tùy tục. Mời Tề lão đại thưởng thức, mùi vị thật sự không tồi".

Tề Mặc liếc nhìn Phong Tế, rồi đảo mắt qua người cô gái nằm trên bàn. Ly Tâm phát giác, lúc ánh mắt lạnh lẽo của Tề Mặc quét qua thân thể cô gái, đôi mắt đang khép hờ đột nhiên run rẩy, thân thể ngọc ngà bỗng chốc lấm tấm mồ hôi. Ly Tâm không khỏi than thầm, tên Tề Mặc này quả là lợi hại. Chỉ bằng ánh mắt, hắn có thể khiến cô gái kia xuất hiện phản ứng sợ chết khiếp.

"Phong Tế, đây chính là sự tiếp đãi của ông? Mời khách bằng một thứ bẩn thỉu?". Tề Mặc tối sầm mặt, phóng ánh mắt giết người về phía Phong Tế.

Phong Tế bất giác rùng mình. Tuy ông ta là người đứng đầu Phong Gia nhưng quyền lực thực tế có khi không bằng Hắc Ưng của Tề Gia. Bị Tề Mặc gọi thẳng tên, ông chỉ có thể nuốt cục tức trong lòng, ngoài mặt vẫn cười giả lả: "Đắc tội rồi, đắc tội rồi. Tôi lập tức kêu người dọn dẹp. Tề lão đại thứ lỗi".

Thuộc hạ đứng đằng sau Phong Gia không nói một lời nào, lập tức bước tới cuộn tròn cô gái vào tấm khăn dải bàn rồi ném ra ngoài.

Những người khác vội vội vàng vàng đi lại dọn dẹp. Một lúc sau, trên bàn bày đầy những đĩa thức ăn sơn hào hải vị thông thường.

"Tề lão đại, sau này Phong Gia sẽ cắm rễ ở đây. Có gì cần Phong Gia giúp đỡ, xin Tề lão đại cứ mở miệng, Phong Gia tuyệt đối không khước từ". Sau khi thay bàn tiệc mới, Phong Tế giơ ly rượu về phía Tề Mặc.

Tề Mặc nghe vậy liền nhếch mép cười, nhìn Phong Tế bằng ánh mắt miệt thị. Ở Đông Nam Á, hắn cũng là lão đại, cần gì đến sự giúp đỡ của gia tộc nhỏ bé như Phong Gia. Đúng là buồn cười thật, lão già Phong Tế này hồ đồ rồi, dám coi hắn ngang hàng với ông ta.

Hồng Ưng cất giọng lạnh nhạt: "Phong Tế, ông nói ngược rồi".

Phong Tế cười ha hả: "Xin thứ lỗi. Tôi chỉ muốn bày tỏ lập trường với Tề lão đại mà thôi. Dù sao chúng ta cũng là người ngoài đến đây, nên giúp đỡ lẫn nhau. Tuy Tề Gia có thế lực lớn nhưng Phong Gia cũng không phải vô dụng. Có thể một lúc nào đó, Tề Gia cần đến Phong Gia cũng nên".

Tề Mặc nhếch mép: "Có lúc cần đến?"

Phong Tế vẫn tươi cười: "Đúng vậy". Nói rồi ông ta vẫy tay, mấy cô gái đang quỳ ở góc phòng liền bước tới. Có người đẹp kiểu trong sáng, có người đẹp kiểu quyến rũ gợi cảm, họ đều là những giai nhân tuyệt trần.

Một điểm chung là mấy cô gái này mặc đồ thiếu vải, để lộ làn da nõn nà. Họ quỳ xuống bên cạnh Tề Mặc và Phong Tế, bắt đầu gắp thức ăn cho hai người. Trên môi các cô luôn nở nụ cười ngọt ngào. Ly Tâm bất giác cảm thán trong lòng, nếu có mỹ nam phục vụ cô như vậy thì tốt biết mấy. Cô không thích mỹ nữ, chỉ thích các anh chàng đẹp trai.

"Cút". Ly Tâm còn đang ngưỡng mộ Tề Mặc được đối đãi tốt. Cô đột nhiên thấy Tề Mặc tối sầm mặt, tay hắn đưa ra rất nhanh, một tiếng

"rắc" vang lên. Cổ tay cô gái ngồi bên cạnh Tề Mặc buông thõng xuống. Theo tiếng quát của Tề Mặc, cô gái mới có phản ứng, gục xuống nền đất, nước mắt giàn giụa vì cổ tay bị gãy quá đau đớn.

Ly Tâm sững người. Vừa rồi cô không nhìn nhầm, cô gái trong lúc gắp thức ăn cho Tề Mặc đã vô tình chạm vào tay hắn. Có thế thôi mà hắn cũng tức giận.

Phong Tế liền đổi sắc mặt, quát lớn: "Các ngươi làm gì vậy, một chút lễ nghĩa cơ bản cũng không có. Mau đưa ra ngoài trừng phạt nghiêm khắc cho ta. Dạm động vào khách quý của ta, cút đi".

Mấy cô gái vô cùng hoảng sợ, bị thuộc hạ của Phong Tế lôi xềnh xệch ra ngoài. Chúng không hề tỏ ra thương hoa tiếc ngọc. Ly Tâm cau mày khi nghe thấy tiếng van xin của các cô gái.

Sắc mặt của Tề Mặc không thay đổi nhưng từ đáy mắt hắn lóe lên sự ghê tởm. Hắn liền cởi áo complet ném sang một bên rồi lau sạch bàn tay vừa bị cô gái động vào.

Hoàng Ưng nãy giờ vẫn im lặng đằng đằng sát khí với Phong Tế: "Ông muốn chết à?"

Phong Tế toát mồ hôi trán, lập tức đứng dậy hơi cúi người về phía Tề Mặc: "Tề lão đại đừng trách, là thuộc hạ của Phong Tế hồ đồ. Phong Tế làm sao dám mạo phạm quy tắc của Tề lão đại. Phong Tế cũng mới tiếp quản khu vực Lưu Cư này, đám thuộc hạ là người ở đây từ trước. Phong Tế đã đặc biệt dặn dò chúng cẩn thận với những quy tắc của Tề lão đại, thế mà chúng chẳng nhớ gì cả. Phong Tế nhất định sẽ xử lý vụ này". Vừa nói, ông ta vừa vẫy tay, mắt liếc về phía Ly Tâm.

Ly Tâm kinh ngạc nhìn Tề Mặc. Thế này là thế nào? Tề Mặc ghét đụng chạm đàn bà ư? Vậy cô là đàn gì? Tối nào hắn cũng ôm cô ngủ cả đêm, đó là biểu hiện của việc chán ghét hay sao?

Tề Mặc nhìn Phong Tế bằng ánh mắt lạnh lùng. Thấy ông ta có vẻ bất mãn, hắn liền mở miệng: "Cho ông mười lá gan ông cũng không dám".

Phong Tế gật đầu lia lịa: "Đúng vậy. Quy tắc của Tề lão đại, chẳng ai dám động đến. Phong Tế nhất định sẽ giải quyết êm đẹp vụ này".

Tề Mặc không nói gì, đám Phong Tế thở phào nhẹ nhõm. Tề Mặc buồn vui bất định, bình thường không gần gũi nữ sắc. Đó là quy tắc trong giới đều biết. Mỗi khi Tề Mặc tham gia tiệc tùng, không một ai dám sắp xếp con gái phục vụ hắn. Nhưng vài ngày trước, Phong Tế nghe nói bên cạnh Tề Mặc xuất hiện một người phụ nữ. Hơn nữa hôm nay hắn lại mang theo cô ta đến đây. Phong Tế tưởng quy tắc của Tề Mặc đã bị phá bỏ. Nào ngờ, ông ta lại khiến Tề Mặc nổi trận lôi đình.

Tề Mặc quay về phía Ly Tâm: "Đi! Đi lấy cái áo cho tôi".

Ly Tâm lập tức vâng dạ. Cô đang muốn kiếm cớ rời khỏi nơi này, Tề Mặc lại cho một cô cơ hội quang minh chính đại. Vì vậy, Ly Tâm liền đi nhanh về phía cửa.

Ra khỏi tòa nhà, Ly Tâm đi về xe ô tô lấy áo cho Tề Mặc. Khi quay lại đại sảnh, Ly Tâm còn chưa bước vào, cửa lớn đột ngột mở ra. Ly Tâm liền nhíu mày, tòa nhà này hình như có camera giám sát. Nếu không, sao cửa lại mở kịp thời như vậy. Người ở bên trong không thể nào nhìn thấy cô đang từ ngoài đi vào.

Chương 40: Xâm nhập

Ly Tâm mỉm cười đi vào trong đại sảnh. Ban nãy đại sảnh ngồi chật kín người, bây giờ chỉ còn lác đác vài mống, dường như đều là người của Phong Gia. Ly Tâm chậm rãi đi lên tầng hai, đó là nơi đặt tổng nguồn cứu hỏa. Cô phát hiện ra điều này khi đi vào đây.

Ly Tâm thong thả đi đến nơi đặt tổng nguồn cứu hỏa. Cô giơ tay về phía đầu nguồn, bàn tay cô không biết từ lúc nào kẹp một con dao lam thật sắc, nhanh chóng cắt đứt sợi dây nguồn ẩn trong tường.

Một hồi còi báo động đinh tai nhức óc vang lên trong giây lát. Hệ thống chữa cháy của cả tòa nhà phun khói dày đặc khắp nơi, không nhìn rõ mặt người.

"Cháy rồi à? Cháy ở chỗ nào?" Ly Tâm chỉ nghe thấy tiếng bước chân vội vã và tiếng chất vấn đầy hoảng hốt.

"Không có gì đâu. Chắc là hệ thống cứu hỏa có vấn đề, không phải bị cháy đâu. Mọi người cứ tiếp tục vui vẻ đi". Một người cất cao giọng vỗ về.

Nhân lúc hỗn loạn, Ly Tâm lẻn lên tầng cao nhất của Lưu Cư. Đứng trên tầng sáu của tòa nhà, Ly Tâm đưa mắt nhìn hai người đàn ông nằm ngất dưới chân. Họ thật vô dụng, cô chỉ cần một cây gậy bóng chày có thể dễ dàng hạ gục cả hai. Họ không có một chút cảnh giác nào, đúng là làm mất mặt giới hắc đạo quá.

Ly Tâm lập tức ngồi vào vị trí của hai người đàn ông. Đây là phòng giám sát camera của toàn bộ tòa nhà. Muốn mục đích tiến hành thuận lợi, cô phải khống chế hệ thống camera. May mà nghề nghiệp của cô là nghề ăn trộm, nên cô có rất nhiều kinh nghiệm trong vụ này .

Nhìn hơn hai mươi màn hình theo dõi khắp mọi ngõ ngách trong tòa nhà, Ly Tâm bất giác mỉm cười. Những màn hình theo dõi này giúp

cô đỡ phải lần mò từng căn phòng một.

Hình ảnh trên camera nhảy liên tục. Một số cảnh khiến Ly Tâm không khỏi đỏ mặt ngượng ngùng. Trong những căn phòng tối là hai thân thể trần truồng dây dưa, chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ yêu mị của đàn bà và tiếng thở phì phò của người đàn ông. Ly Tâm liền chuyển sang camera theo dõi khác.

Trên màn hình xuất hiện cô gái xinh đẹp trần truồng nằm trên bàn ăn vốn dành cho Tề Mặc ban nãy. Đồ ăn trên người cô bị ăn sạch sẽ. Người đang thưởng thức "món đặc sản" là một ông già hói đầu.

Nhìn cảnh đó, Ly Tâm ngượng đỏ mặt. Cô lại chuyển sang hình ảnh khác, vẫn là những trận hoan lạc. Hai ba người đàn ông lột đồ một cô gái, vài cô gái hầu hạ một người đàn ông. Ly Tâm cảm thấy đám đàn ông này hơi quen mặt, mới nhớ ra là những người có máu mặt trong giới giang hồ ngồi ở đại sảnh lúc Tề Mặc đi vào. Ly Tâm chửi thầm trong lòng, nơi này đúng là một ổ trụy lạc, sớm biết vậy cô đã không đến đây, mặc dù cô chẳng có quyền quyết định.

Ly Tâm tiếp tục chuyển sang camera khác. Cuối cùng cô đã thấy người cần tìm. Mấy cô gái phục vụ tiệc rượu ở phòng của Tề Mặc khi nãy bị lôi đến một nơi có đầy dụng cụ tra tấn. Bên cạnh họ là vài người đàn ông mặt mũi hung ác. Chúng bắt đầu thay phiên nhau cưỡng bức những cô gái này.

Ly Tâm nhìn kỹ, thấy sắc mặt của mấy cô gái đó không hề có bất cứ sự hoảng sợ hay phẫn nộ nào, ngay cả tiếng kêu rên của họ cũng không tỏ ra phẫn nộ. Ly Tâm liền sa sầm mặt. Sớm biết vậy, cô đã không mạo hiểm đến đây xem tình hình của họ. Con người phải biết tự yêu bản thân trước, mới mong người khác yêu mình.

Ly Tâm vừa định đứng dậy, cô chợt nhìn thấy ở góc màn hình. Người phụ nữ bị Tề Mặc bẻ gẫy tay toàn thân đầy máu đang kêu gào thảm thiết. Một người đàn ông tay cầm cây sắt nung đỏ bước tới. Qua vết thương trên người cô gái, có thể khẳng định cô vừa bị tra tấn man rợ. Ly Tâm nghiến răng, rủa thầm một câu.

Khi nghe Phong Tế nói với Tề Mặc ông ta sẽ giải quyết êm đẹp, Ly Tâm biết ngay sẽ có chuyện xảy ra. Tuy những cô gái này làm công việc chẳng ra gì, nhưng tội của họ không đến nỗi phải chết. Với thân phận của Tề Mặc, người phụ nữ đắc tội hắn chắc chắn sẽ có kết cục thảm thương. Tuy Ly Tâm tự nhận không phải người tốt, cũng chẳng lấy đâu nhiều lòng thương hại kẻ khác, nhưng cô cảm thấy sinh mạng đều đáng quý như nhau. Vì những chuyện cỏn con mà mà mất mạng thì không đáng chút nào. Đây là nguyên nhân khiến cô mò đến đây.

Ly Tâm thở dài nhìn cảnh tượng trên màn hình trước mặt, Ly Tâm lắc đầu và nhanh chóng xâm nhập vào hệ thống. Hôm nay cô gặp may, hai người đàn ông giám sát ở đây đang mở hệ thống, Ly Tâm xâm nhập mà không gặp bất cứ trở ngại nào. Ly Tâm tìm đến công tắc nguồn điện của phòng tra tấn. Cô tắt nguồn điện, màn hình vi tính trước mặt tối đen. Đèn trong phòng tra tấn đồng thời bị tắt ngóm.

Sau khi sửa lại một vài trình tự của hệ thống giám sát, Ly Tâm đứng dậy định đi xuống dưới tìm cô gái bất hạnh. Đột nhiên màn hình vi tính tối đen của phòng tra tấn hiện lên tia màu đỏ. Ly Tâm bất giác nhíu mày, thứ này rất đỗi quen thuộc với cô, đó là tia hồng ngoại. Một căn phòng dùng để tra tấn cần tia hồng ngoại giám sát?

Ly Tâm lập tức ngồi xuống. Đầu cô lóe một câu hỏi. Tại sao không thấy camera giám sát căn phòng của Tề Mặc. Nơi đó không lắp camera sao? Ly Tâm liền tìm lại một cách kỹ lưỡng.

Cuối cùng, Ly Tâm cũng tìm thấy camera ở chỗ Tề Mặc. Trên màn hình, gương mặt Tề Mặc vô cùng lạnh lùng, còn sắc mặt Phong Tế cũng rất khó coi, bầu không khí có vẻ căng thẳng. Ly Tâm suy đoán, lúc cô không có ở đó, hai bên chắc chắn xảy ra đụng chạm. Nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Hoàng Ưng thì biết.

Ly Tâm đột nhiên hiểu ra hôm nay Tề Mặc đến đây với mục đích nuốt địa bàn của Phong Gia. Hắn đã tìm được cớ danh chính ngôn

thuận. Ly Tâm bất giác lắc đầu. Tề Mặc ngồi im lặng như núi Thái Sơn, vẻ mặt vô cảm không hề thay đổi. Hắn chắc chắn có ý định chiếm địa bàn của Phong Tế từ lâu, chỉ là chưa động thủ mà thôi. Hôm nay, Phong Tế đích thân mời hắn, khác nào cõng rắn cắn gà nhà, ông ta chết cũng phải.

Ly Tâm thở dài một tiếng định bỏ đi. Tay cô vô ý thức chỉnh hình ảnh căn phòng trên đầu Tề Mặc. Ở đó có một đám người vũ khí đầy mình đang im lặng chờ đợi. Ly Tâm thấy những người này chĩa súng ống xuống sàn nhà. Cô liền cau mày không hiểu họ đang làm gì.

Ở căn phòng dưới chân Tề Mặc cũng có một đám người trang bị vũ khí tối tân. Trái ngược với đám ở bên trên, bọn chúng đều chĩa súng lên trần nhà. Lúc này, Ly Tâm hiểu ra mọi chuyện. Phong Tế đã bố trí người ở trên dưới phải trái để đón Tề Mặc. Ly Tâm bất giác đưa tay lau mồ hôi trán. Vài chục phút trước cô còn ở trong căn phòng đó, đáng sợ thật. Chỉ cần Tề Mặc có động tĩnh gì không thỏa đáng, hắn sẽ bị bắn thành tổ ong vò vẽ ngay lập tức.

Chương 41: Đen ăn đen

Ly Tâm ấn nút copy, cóp lại đoạn băng vừa rồi để đưa cho Tề Mặc xem. Tề Mặc mà chứng kiến cảnh này, đám người của Phong Gia đừng hòng bảo toàn mạng sống. Mặc dù Phong Tế khá dè chừng Tề Mặc nhưng có đoạn băng này, Tề Mặc sẽ có thể quang minh chính đại chiếm địa bàn của Phong Tế. Đến lúc đó, Lam Bang chỉ còn biết chống mắt nhìn miếng mồi rơi vào tay Tề Mặc.

Ly Tâm ngồi yên lặng quan sát màn hình camera. Phòng tra tấn tối om không thấy có bất cứ động tĩnh nào. Ly Tâm đoán những người ở bên trong biết căn phòng có gắn tia hồng ngoại, không may chạm vào là đi đời ngay. Vì vậy hiện tại, Ly Tâm không cần lo đến sự an toàn của cô gái bị hành hạ. Cô nên đi tìm Tề Mặc trước.

Ly Tâm vừa theo dõi vừa suy tính nhưng vẫn chưa nghĩ ra cách báo động cho Tề Mặc. Màn hình vi tính đột nhiên rung nhẹ. Ly Tâm liền tập trung tinh thần cao độ, phát hiện có cao thủ xâm nhập vào hệ thống. Nếu không phải làm nghề của Ly Tâm, sẽ không ai phát hiện màn hình đã bị định cách phát đi phát lại hình ảnh cũ. 'Gặp đúng đối thủ rồi, hôm nay quả là thú vị" Ly Tâm nghĩ thầm.

Ly Tâm liền múa hai bàn tay trên bàn phím. Xâm nhập và chống xâm nhập, cao thủ và cao thủ giao đấu chỉ tính trong một khoảng thời gian một vài giây. Màn hình hơi nhấp nháy rồi khôi phục lại hình ảnh chân thực thu được từ các camera. Ly Tâm mỉm cười, xâm nhập hệ thống là sở trường của cô, chống xâm nhập cũng là sở trường của cô. Ly Tâm thao tác khôi phục hình ảnh nhanh như chớp, đối phương không thể phát giác.

Nhìn cảnh tượng trên màn hình sau khi hệ thống được khôi phục, Ly Tâm bất giác cười gượng. Tề Mặc quả nhiên không phải người tầm thường. Thuộc hạ của hắn từ các ngả lặng lẽ xâm nhập vào tòa nhà một cách nhanh chóng mà không bị phát giác.

Ly Tâm nhìn thấy xung quanh tòa nhà toàn là người của Tề Mặc. Thuộc hạ của Phong Tế bị tiêu diệt sạch sẽ trong nháy mắt. Đây là lần đầu tiên Ly Tâm tận mắt chứng kiến cảnh "đen ăn đen" (xã hội đen tiêu diệt lẫn nhau), có vẻ không gay cấn như trong phim ảnh.

Ly Tâm chăm chú theo dõi cảnh "đen ăn đen", đầu óc cô mải tập trung vào hình ảnh hạ thủ đối phương mà quên mất chuyện cô cần phải làm gì vào lúc này.

Màn hình camera chuyển đến căn phòng của Tề Mặc, trong phòng không một bóng người. Ly Tâm giật mình, không biết đám Tề Mặc biến đi đâu rồi. Cô vội chuyển sang camera khác, thấy đám Tề Mặc xuất hiện ở tầng hai. Tề Mặc lạnh lùng vô cảm bước đi rất nhanh, Phong Tế gượng gạo đi theo sau. Ly Tâm biết là đã có người thông báo với Tề Mặc, bây giờ là lúc hắn nên rời khỏi nơi này.

Ly Tâm không còn thời gian bận tâm đến chuyện tại sao Tề Mặc lại động thủ ở đây, có lý do chính đáng nào hay không. Cô chỉ biết nếu cô ở lại đây, người của Tề Mặc không quen cô sẽ cho cô đi gặp tổ tông mất.

Nghĩ đến điều này, Ly Tâm lập tức rút cuộn băng vừa copy, nhanh chóng đi về phía phòng tra tấn. Cô gái đó không đáng chết.

Đứng trước phòng tra tấn, Ly Tâm đeo cặp kính chuyên dùng trong phòng tối có tia hồng ngoại, lách người qua khe cửa vào trong. Đám đàn ông ở trong phòng tuy không thể động đậy nhưng chúng vẫn có thể nổ súng bình thường.

Ly Tâm đeo cặp kính nên nhìn thấy rõ mồn một. Có người đàn ông và đàn bà vẫn giữ nguyên tư thế mờ ám, khiến Ly Tâm thật sự không biết nói gì.

"Mẹ nó, chuyện này là thế nào, sao tự nhiên lại cúp điện nhỉ?"

"Không biết, về lý mà nói không thể mất điện lâu như vậy. Lẽ nào xảy ra chuyện gì rồi, Tề lão đại không phải hạng người tầm thường

đâu".

"Shit, nếu tao biết ai giở trò, tao sẽ giết nó ngay lập tức. Lão tam, mày hãy đi thu đồ đi. Đợi ra khỏi nơi này, tao sẽ ném vài cái vào Tề Gia, cho chúng nó chết hết. Mẹ nó chứ, ức hiếp người quá đáng. Bọn nó chẳng coi lão đại của chúng ta ra gì".

"Trong cái hộp để góc trái phòng phải không? Đúng đấy, cho chúng nó chết hết đi".

Ly Tâm vừa đi đến bên cô gái bị gãy tay, đột nhiên nghe được cuộc nói chuyện trên. Cô hiếu kỳ mò sang bên đó. Bàn tay thần trộm của Ly Tâm dường như mới chỉ lướt qua, chiếc hộp đã mở nắp. Ly Tâm thò tay vào cầm ra xem. Cô liền giật mình, bên trong là mười mấy cái cúc tròn, thứ công nghệ cao đánh sụp cả tòa nhà kính trong biển hoa anh túc lần trước. Ly Tâm chửi thầm trong lòng, trút hết đống cúc vào trong túi áo.

"Ai, ai ở nơi đó, ra đây ngay!". Người trong phòng nghe thấy tiếng động khẽ, lập tức quát hỏi.

Ly Tâm không thèm để ý đến đám người không thể nhúc nhích kia. Cô lộn một vòng qua tia hồng ngoại về chỗ người phụ nữ gẫy tay đang bị ngất, nhẹ nhàng kéo cô ta ra khe cửa.

Bên ngoài yên tĩnh lạ thường, Ly Tâm biết đây là điềm báo trước một cơn phong ba bão táp. Ly Tâm nhanh chóng kéo cô gái bất tỉnh về đằng sau Lưu Cư. Thời gian là tiền bạc, nếu Tề Mặc biết cô tự ý giúp đỡ người hắn không thích, không biết hắn sẽ hành hạ cô như thế nào.

Để cô gái bất tỉnh vào nơi tương đối an toàn, Ly Tâm lập tức phi người về phía cửa lớn đại sảnh. Tề Mặc là người cô không thể đắc tội.

Lúc này, Tề Mặc đang từ bên trong đi ra ngoài. Mãi không thấy bóng dáng Ly Tâm, gương mặt hắn tối sầm. Hắn còn chưa động thủ,

Phong Tế tuyệt đối không dám động đến người của hắn. Tề Mặc đoán Ly Tâm không phải bỏ hắn mà đi. Người đàn bà này rốt cuộc chui vào xó xỉnh nào rồi?

"Tề lão đại, chúng tôi có chuyện muốn nói. Tề lão đại xem..."

"Không cần". Tề Mặc phất tay cắt ngang lời Phong Tế. Nói chuyện ư, hắn không đủ kiên nhẫn dài dòng với ông ta. Nếu hôm nay không phải vì mục đích chiếm địa bàn, dựa vào ông ta có thể mời hắn dự tiệc, thật là chuyện nực cười.

Tề Mặc đứng ở ngoài cửa lớn, thần sắc càng lạnh lùng. Hắn sẽ cho Ly Tâm hai mươi giây. Nếu cô ta vẫn không xuất hiện thì đừng trách hắn không khách khí.

Hai mươi giây sau, Tề Mặc không nói một tiếng nào bước lên xe. Đám thuộc hạ của hắn vào vị trí chuẩn bị sẵn sàng. Hắn đã cho Ly Tâm thời gian mà cô dám giở trò với hắn. Tốt nhất cô nên có bản lĩnh thoát thân, hắn không cần người vô dụng.

Chiếc xe từ từ lăn bánh đột nhiên phanh gấp. Ly Tâm xông ra ngay trước đầu mũi xe của Tề Mặc. Cô thở hổn hển đến mức không nói lên lời. Cô cố chạy thật nhanh đến đây. Nguy hiểm quá, nếu Ly Tâm muộn một chút, nơi này có thể trở thành bãi chiến trường. Ly Tâm vẫn chưa sống đủ, cô không muốn chết sớm như vậy.

Tề Mặc nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt không hài lòng. Trong lúc khẩn cấp như thế này, chậm một phút là thêm tầng tầng lớp lớp phiền phức. Đúng rồi, không phải nguy hiểm mà là phiền phức. Tề Mặc không sợ bất cứ sự nguy hiểm nào. Chỉ là đối với những việc cỏn con, hắn cảm thấy vô cùng phiền phức.

Tề Mặc dịch mông vào trong để nhường chỗ cho Ly Tâm. Ly Tâm liền nhào vào trong xe. Cùng lúc đó, hai người đàn ông ở phòng giám sát camera bị Ly Tâm đánh ngất cũng vừa tỉnh lại, hoảng hốt hét lớn vào bộ đàm: "Tề Gia xâm nhập, Tề Gia ăn cắp tài liệu".

Tiếng nói của họ được truyền đi qua loa phát thanh, khiến người của Phong Tế ở mọi góc đều nghe thấy rõ mồn một.

Chương 42: Thoát thân

Ly Tâm lao vào người Tề Mặc hét lớn: "Lái xe đi". Từ trước đến nay cô luôn tính toán chuẩn xác thời gian khi đánh gục người khác. Hôm nay ra tay với hai người đàn ông ở phòng theo dõi camera cũng không ngoại lệ. Bây giờ là lúc họ tỉnh lại, vì vậy Ly Tâm muốn giữ bình tĩnh cũng không được.

Cửa xe vừa đóng, Hồng Ưng đứng ngoài nghe thấy tiếng người đàn ông hét qua loa phát thanh. Anh ta vừa lên xe vừa giơ ra hiệu.

Ánh chớp lửa lóe lên trong chốc lát. Người của Tề Mặc và thuộc hạ của Phong Tế đồng thời nổ súng. Phong Tế vẫn còn đứng ở cửa lúc này mới có phản ứng, nụ cười giả dối trên môi ông ta tắt ngấm. Phóng Tế rút súng hét lớn với Tề Mặc: "Tề Mặc, anh giỏi lắm. Lam Bang sẽ không tha cho anh".

Phong Tế còn chưa kịp nổ súng, Hoàng Ưng rút súng nhanh như tia chớp bắn về phía Phong Tế, khiến ông ta im bặt.

Súng nổ ở khắp mọi nơi. Ly Tâm tựa người vào Tề Mặc nghe tiếng súng ở bên ngoài, cô cảm thấy trong người rất khó chịu. Bây giờ tự nhiên Ly Tâm nhạy cảm với tiếng súng, cứ nghe thấy là ngực cô đau nhức. Vết thương của cô quả thực chưa khỏi hoàn toàn, Ly Tâm hét lớn: "Lái xe đi, nghe rõ chưa. Sao vẫn còn chưa nổ máy?"

"Mẹ kiếp, xe bị nổ lốp rồi. Cô rốt cuộc đã gây ra chuyện gì hả?". Hồng Ưng nghiến răng kèn kẹt. Việc Ly Tâm mất dạng và người của Phong Tế báo động qua loa phát thanh đã làm hỏng kế hoạch của bọn họ. Cô nàng Ly Tâm này không biết lại giở trò gì?

Hồng Ưng là người thay Ly Tâm lái xe vào lúc này. Lái xe bốn bánh đối với anh ta không thành vấn đề, nhưng ba bánh thì hơi khó. Hồng Ưng liền né người sang Hoàng Ưng ngồi bên cạnh, cất giọng lạnh lùng: "Cô lái đi". Hoàng Ưng đồng thời nổ súng ra bên ngoài để tạo đường thoát thân.

"Shit, tránh ra". Ly Tâm chửi thề một câu rồi từ đùi Tề Mặc lấy đà dướn người nhảy vào ghế đằng trước. Còn chưa kịp đặt mông xuống ghế, cô đạp vội vào bộ ly hợp. Hồng Ưng nhảy ra đằng sau ngồi xuống bên cạnh Tề Mặc.

Ly Tâm nhấn ga, bắt đầu thể hiện bản lĩnh của Vua tốc độ. Cô rồ ga hết cỡ, tay nắm chặt bàn lái, ba bánh xe quay điên cuồng. Chiếc xe Cadillac vừa to vừa nặng. Mặc dù vậy, Ly Tâm điều chỉnh trọng lực chiếc xe dồn về bên phải, vận dụng kỹ thuật di chuyển, tiếp lực, xe chỉ dùng ba bánh vẫn có thể lao nhanh về phía trước.

Hồng Ưng và Hoàng Ưng không khỏi trầm trò tán thưởng: "Kỹ thuật giỏi quá".

Ly Tâm đáp lạnh lùng: "Phí lời. Các anh không biết năm đó tôi luyện tập thế nào đâu". Chiếc xe Cadillac dần rời khỏi khu vực đạn lửa nguy hiểm, ba người thở phào nhẹ nhõm.

"Tôi không biết cô tập luyện thế nào, tôi cũng không muốn biết cô luyện tập kiểu gì. Tôi chỉ biết, Mộc Ly Tâm, cô đã chống lại mệnh lệnh của tôi". Một giọng nói tức giận vang lên ở phía sau, Ly Tâm bỗng chốc thấy đầu óc quay cuồng.

"Tề lão đại, chuyện đó...".

"Ầm..." Ly Tâm chưa nói dứt câu, khu Lưu Cư ở phía sau vọng đến đến nổ rất lớn, khỏi lửa bốc đầy trời. Ly Tâm cứng lưỡi, vụ nổ này quá sức tưởng tượng của cô. Không biết Tề Mặc dùng thứ gì mà trắng trợn như vậy.

Lúc này, chiếc Cadillac của Tề Mặc chính thức hỏng hẳn. Ly Tâm lái xe ba bánh đi đến tận đây là giỏi lắm rồi. Trước kia, cô chưa từng lái xe ô tô ba bánh bao giờ. Nhưng vì sinh tồn, vì muốn thoát thân, chưa thử cũng phải lái. Còn bây giờ, cô đạp ga kiểu gì chiếc xe cũng không nhúc nhích. Ly Tâm buông thõng tay, quay người nhìn Tề Mặc: "Tôi hết cách rồi". Xe hỏng cô làm thế nào được, cô có phải là thần thánh đâu.

Tề Mặc còn chưa lên tiếng, một chiếc Ferrari phóng như bay đến. Ly Tâm nhìn thấy người lái xe là Lập Hộ, cô liền quên phắt Tề Mặc, mở cửa xuống xe đi nhanh đến chiếc Ferrari.

Lập Hộ cười híp mắt với Ly Tâm: "Cô muốn chết hả?"

Ly Tâm lập tức nhớ ra Tề Mặc vẫn còn ngồi trên chiếc xe hỏng. Chỉ vì lo thoát thân mà cô quên béng mất ông chủ. Trời ạ, có phải cô muốn chết đến mức hồ đồ rồi không. Đầu óc Ly Tâm chưa kịp nghĩ ngợi, chân tay cô phản ứng cực nhanh. Cô bay người về chiếc xe hỏng, mở cửa cho Tề Mặc. Đối diện với gương mặt vô cùng khó coi của Tề Mặc, Ly Tâm chỉ còn biết cười hì hì.

"Rất tốt". Tề Mặc cất giọng lạnh lùng pha lẫn nộ khí, khiến Ly Tâm thấy lạnh toát sống lưng.

Cô liền nắm lấy cánh tay Tề Mặc, đỡ hắn bước xuống xe. Ly Tâm cười giả lả: "Là lỗi của tôi, lỗi của tôi".

Nhìn gương mặt tươi cười lấy lòng của Ly Tâm, Tề Mặc hắng giọng: "Cô sai ở điểm nào?"

Ly Tâm cười nói: "Tôi quên mất mọi việc cũng phải lão đại là trên hết". Vừa nói cô vừa bám chặt cánh tay Tề Mặc đi về chiếc Ferrari của Lập Hộ. Mới đi hai bước, Ly Tâm đột nhiên nhớ ra Tề Mặc không đụng chạm đàn bà. Cô lập tức buông tay, nhìn Tề Mặc bằng ánh mắt khó hiểu.

Tề Mặc ngồi lên xe Ferrari, đưa tay nắm chặt cánh tay Ly Tâm rồi kéo mạnh vào trong xe. Ly Tâm bị bàn tay cứng như thép của Tề Mặc lôi vào trong xe, quỳ dưới chân hắn. Vừa rồi ngực cô chạm mạnh vào đầu gối Tề Mặc nên bắt đầu đau nhức. Tuy nhiên, Ly Tâm hoảng đến mức không dám động đậy.

Tề Mặc không lên tiếng, Ly Tâm cũng không dám mở miệng. Cô quỳ úp người vào đùi Tề Mặc, cảm thấy bàn tay Tề Mặc đang giữ chặt lưng cô vuốt từ từ lên phía cổ. Bàn tay hắn không phải dịu dàng,

cũng không tàn nhẫn mà toát ra mùi nguy hiểm, đến mức Ly Tâm có cảm giác dựng tóc gáy.

Ly Tâm hiểu rõ. Tề Mặc bắt cô tự nhận lỗi, cơ hội chỉ có một lần. Tề Mặc có thể cho cô một cơ hội, Ly Tâm không biết nên tỏ ra biết ơn hắn hay bộ dạng nào khác.

"Tề lão đại! Chuyện là thế này...Tôi không phải không nghe lệnh anh, mà tôi đi tìm chứng cứ giúp anh. Anh động đến địa bàn của Lam Bang...thì khó ăn nói với giới hắc đạo. Tuy anh không sợ, nhưng phá bỏ quy tắc thì không hay lắm...Đây là tôi nghĩ cho anh mà thôi".

Chương 43: Thẩm vấn

Ly Tâm than thầm trong lòng, đúng là không gì có thể che dấu Tề Mặc. Tuy nhiên từ trước đến nay, sở trường của cô là hóa nặng thành nhẹ, hóa nhẹ thành không.

Tề Mặc hừm một tiếng, vặn mạnh cổ tay Ly Tâm, khiến cô đau điếng người. Trên tay cô là chiếc áo của hắn, vệt máu đỏ nổi rõ trên áo. Ly Tâm khóc thầm, là máu của người phụ nữ cô cứu ra từ phòng tra tấn. Vừa rồi do vội quá nên Ly Tâm quên mất. Gương mặt Tề Mặc càng lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén của hắn muốn xuyên thủng người Ly Tâm: "Từ trước đến nay chưa từng có tiền lệ người nói dối tôi bảo toàn mạng sống".

Nghe giọng nói đầy nguy hiểm của Tề Mặc, cổ tay lại bị hắn vặn mạnh đến mức sắp gẫy rời, Ly Tâm biết cô đã phạm phải kị húy của Tề Mặc. Sát khí tỏa ra từ người hắn khiến Ly Tâm không thở nổi, cô vội vàng hét lớn: "Tôi không nói dối anh. Thật đấy...Á...".

Sắc mặc của Tề Mặc ngày càng khó coi. Hắn bẻ hai tay Ly Tâm ra đằng sau, giọng nói đầy tức giận: "Tôi hỏi một lần nữa".

Ly Tâm đau đến mức nước mắt trào ra. Cô thở dốc: "Đừng vặn nữa, đừng vặn nữa. Tay tôi gãy rồi".

"Cô còn không nói thật. Lão ghét ghét nhất là bị lừa dối. Nếu cô muốn sống thì mau khai ra ban nãy cô đi đâu làm gì?". Qua kính chiếu hậu, Hoàng Ưng nhìn thấy gương mặt đầy nộ khí của Tề Mặc và tiếng kêu đau đớn của Ly Tâm, anh ta không đành lòng nói cho Ly Tâm biết nguyên nhân Tề Mặc giận dữ.

Tề Mặc cất giọng lạnh lùng: "Ai cho chú nhiều lời".

Hoàng Ưng vội giải thích: "Tôi nghe giọng cô ấy lạc hẳn đi. Cô ấy còn đang bị thương, không chịu nổi sức mạnh của lão đại. Xin lão đại hãy để cô ta nói xem, rốt cuộc cô ta đi đâu. Nếu cô ta thật sự làm

chuyện có lỗi với chúng ta. Lão đại, đến lúc đó không cần lão đại ra tay, Hoàng Ưng tôi cũng sẽ không tha cho cô ta".

Lập Hộ mở miệng: "Còn không mau nói. Cô thật sự muốn chọc tức lão đại phải không? Sự thực thế nào thì nói như thế, chúng tôi có ăn thịt cô đâu".

Bọn họ biết Ly Tâm sẽ không làm chuyện có lỗi với bọn họ, tin chắc Tề Mặc hiểu rõ điều đó hơn ai hết, nếu không lão đại đã giết cô từ lâu. Lời nói dối của Ly Tâm không thể qua mắt bất cứ ai. Trên đời này Tề Mặc lại ghét nhất người nào nói dối hắn. Làm sai thì nhận lỗi, đáng bị phạt thì chịu phạt, Tề Gia có quy tắc của Tề Gia, Tề Mặc tuyệt đối không tàn nhẫn với người của hắn. Tuy nhiên nếu có kẻ dám lừa dối hắn, thì người đó chỉ còn con đường chết. Bây giờ Tề Mặc còn chưa ra tay với Ly Tâm, chứng tỏ hắn đã đặc biệt nể tình. Ly Tâm còn không khai ra sự thật thì không người nào ở đây có thể cứu cô thoát chết.

Tề Mặc im lặng, giật mạnh hai tay Ly Tâm đang bị hắn giữ chặt ở đằng sau: "Có nói không?"

"Tôi nói, tôi nói". Ly Tâm dù ngốc đến mấy cũng không thể không hiểu ý của Hoàng Ưng và Lập Hộ. Nguyên nhân khiến Tề Mặc giận dữ chỉ là do cô không chịu nói thật. Ly Tâm quyết định khai hết mọi chuyện. Trên thực tế, Ly Tâm nghĩ việc cô làm không phải quá nghiêm trọng. Chỉ có điều, Ly Tâm không ngờ Tề Mặc lại có phản ứng mạnh như vậy.

"Mau nói". Thấy Ly Tâm ngoan ngoãn nghe lời, Tề Mặc hơi buông lòng bàn tay giữ Ly Tâm.

"Người phụ nữ đó không đáng chết. Cô ta có gây hại gì đến anh đâu. Anh có thể nhẫn tâm nhìn cô ấy bị giết, còn tôi thì không thể". Ly Tâm cắn môi nói nhỏ.

Tề Mặc nghe xong hơi cau mày, buông hai tay Ly Tâm, đỡ cô quay người lại. Nhìn vẻ mặt trắng bệch đau đớn của cô, hắn lên tiếng hỏi:

"Cô dám làm trái mệnh lệnh của tôi chỉ vì một người phụ nữ?"

Ly Tâm ngồi lên đùi Tề Mặc, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn: "Đó là sinh mạng anh hiểu không. Mạng của anh đáng giá, của người khác cũng đáng giá. Nếu tội không đáng chết, tôi không gặp thì thôi, một khi gặp sẽ không khoanh tay đứng nhìn".

Ly Tâm bị bỏ rơi từ nhỏ nên cô biết mạng sống rất đáng quý, cần phải biết trân trọng sinh mạng của mình và của người khác. Hành nghề ăn trộm bao nhiêu năm nay nhưng Ly Tâm chưa từng giết người. Đua xe nhiều năm, cô cũng chưa từng khiến ai thiệt mạng. Tuy nhiên đối với những kẻ đáng chết, Ly Tâm tàn nhẫn hơn ai hết. Đừng nói là đồng tình, đến nhìn cô cũng chẳng thèm nhìn nửa mắt.

Tề Mặc thấy Ly Tâm mở to mắt nhìn hắn, khóe mắt còn đọng giọt lệ, từ người cô toát ra vẻ vừa mềm yếu vừa kiên cường. Tề Mặc bất giác nhíu mày, hắn không có một chút thương xót với người đàn bà động vào hắn, phạm vào kỵ húy của hắn thì đáng chết. Sinh mạng tồn tại chỉ là vì tử vong, mạng hắn đáng giá vì bản thân hắn nỗ lực. Mạng sống người khác hắn coi bằng con kiến thì sao nào?

Tề Mặc cất giọng đanh thép: "Dù có sai nhưng nếu có bản lĩnh thì sai cũng thành đúng, cô không phải chết. Cô không sai nhưng cô không có năng lực thì cũng thành sai, cô cũng đáng chết. Thế giới này chỉ công nhận kẻ mạnh, không nhận kẻ yếu".

Thế giới của Tề mặc không có "nên hay không nên" mà chỉ có "mạnh hay không mạnh". Từ nhỏ, hắn đã học được đạo lý, muốn tồn tại chỉ có thể dựa vào bản thân, không thể dựa vào người khác cũng không nên dựa vào người khác. Chưa đến mười tuổi đầu hắn đã bắt đầu giãy giụa giữa ranh giới sống chết. Ở tuổi đó hắn đâu có đáng chết, chỉ là thế giới vô cùng tàn khốc. Nó không vì anh không đáng chết mà tha cho anh. Nếu anh không muốn chết, anh chỉ còn cách tự mình tranh thủ.

Ly Tâm nheo mắt nhìn Tề Mặc. Trong đáy mắt hắn chỉ có tia lạnh lẽo và sát khí, không có hối hận, thương tiếc hay chút tình người.

Ly Tâm đột nhiên hiểu ra, "cá lớn nuốt cá bé" chính là quy luật của hắc đạo, là tôn chỉ vô hình, là quy tắc bất biến từ xưa đến nay. Giới hắc đạo phức tạp, nguy hiểm nhưng cũng gần thế giới tự nhiên nhất. Ở đó không tồn tại sự thương hại hay đồng tình.

Hoàn cảnh sống khác sẽ hình thành nhân sinh quan khác biệt. Ly Tâm biết Tề Mặc không sai. Tuy nhiên, quan điểm của Tề Mặc không phải có nghĩa là quan điểm của cô. Ly Tâm biết cô không thể giải thích rõ với Tề Mặc: "Anh có cách nghĩ của anh, tôi có suy nghĩ của tôi. Tóm lại là trong quan niệm của tôi, không làm sai thì không đáng chết".

Tề Mặc nhíu mày, nhìn người phụ nữ trong lòng mặt vẫn tái mét vì đau đớn. Hắn ôm chặt thắt lưng cô, giọng nói có vẻ dịu đi một chút: "Chỉ có lần này thôi".

Ly Tâm vốn định tranh cãi với Tề Mặc đến cùng dù hôm nay có phải chết. Thấy Tề Mặc bỏ qua cho mình, cô nhìn Tề Mặc bằng ánh mắt ngờ vực. Hoàng Ưng và Lập Hộ ngồi đằng trước kinh ngạc liếc nhau. Phụ nữ chạm vào người là đại kỵ húy của Tề Mặc. Vậy mà Tề Mặc dễ dàng tha cho Ly Tâm, chứng tỏ cô là một nhân vật đặc biệt.

Chương 44: Lấy công chuộc tội

Tề Mặc đặt Ly Tâm ngồi bên cạnh hắn. Ly Tâm toàn thân đau nhức, gương mặt trắng bệch, cô tựa đầu vào vai Tề Mặc thở hổn hển.

Tề Mặc lên tiếng: "Tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha. Chỉ vì một người đàn bà, cô suýt nữa làm hỏng kế hoạch của tôi. Tôi tuyệt đối không cho phép người của tôi phạm phải sai lầm như vậy". Mặc dù giọng nói hắn vô cùng nghiêm khắc nhưng tay hắn nhẹ nhàng xoa bóp quanh vết thương trên ngực Ly Tâm.

Nghe Tề Mặc nói vậy, Ly Tâm biết việc làm của cô ảnh hưởng đến kế hoạch của Tề Mặc, suýt nữa kéo hắn xuống bùn. Cô không nghĩ xa xôi như vậy, chỉ hành động theo quán tính. Ly tâm cũng không ngờ chỉ vì đợi cô, Tề Mặc ra tay chậm hai mươi giây, cả đám mới lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm, khiến Tề Mặc bị mất nhiều thuộc hạ trong cuộc đọ sức này. Nếu Tề Mặc không nói, Ly Tâm thật sự không hiểu rốt cuộc cô sai ở điểm nào.

Hóa ra đây mới là sai lầm mà Tề Mặc bắt Ly Tâm nhìn nhận. Việc làm của cô gây hại cho hắn, đây mới là then chốt. Sớm biết như vậy Ly Tâm đã không khai tuốt tuồn tuột. Cô bất giác nhíu mày, chỉ trách bản thân không hiểu những chuyện giang hồ nên không nắm được tâm tư của Tề Mặc. Xem ra sau này cô cần chú ý hơn mới được.

Ly Tâm tựa người vào ngực Tề Mặc, bàn tay vẫn còn run run lấy ra chiến lợi phẩm, đưa đến trước mặt hắn: "Tôi tìm thấy cái này nên mới chậm chứ không hoàn toàn vì người phụ nữ đó".

Tề Mặc nhìn thấy hơi cau mày. Hắn lập tức rời bàn tay khỏi eo Ly Tâm cầm lên xem. Ánh mắt hắn càng trở nên lạnh lùng, hắn quay sang hỏi Ly Tâm: "Cô tìm thấy ở đâu?"

Đám Hồng Ưng, Hoàng Ưng kinh ngạc khi nhìn vào thứ trong tay Tề Mặc. Cái vòng tròn họ chưa thấy bao giờ nhưng cái cúc áo họ từng gặp ở biển anh túc. Đó là vũ khí nguy hiểm mà máy dò tìm của họ

cũng không phát giác. Ly Tâm lấy được nhiều như vậy, sức sát thương chắc chắn sẽ rất lớn.

Thấy vẻ mặt Tề Mặc không còn tức giận mà âm trầm lạnh lùng, Ly Tâm hít một hơi rồi từ từ mở miệng: "Tôi vào phòng giám sát camera để tìm hình ảnh có lợi cho anh. Nhìn thấy thứ này ở phòng tra tấn, tôi mới đến đó và đem hết đi. Tôi thật sự muốn giúp anh tìm chứng cứ. Nếu không phải vì chuyện đó, tôi cũng không làm mất thời gian".

Câu nói của Ly Tâm có tám phần thật hai phần giả, cô tin Tề Mặc không thể phát giác. Trên thực tế cũng vì lấy thứ công nghệ cao này, cô mới chậm mất hai mươi giây Tề Mặc dành cho cô.

Tề Mặc cất giọng lạnh như băng: "Lắm chuyện. Tôi làm việc còn cần sự giúp đỡ của cô? Nếu tôi không nắm chắc thì có thể làm gì?". Vừa nói, hắn vừa đưa mấy cái cúc cho Hồng Ưng rồi một tay ôm eo Ly Tâm, một tay từ từ xoa bóp vết thương của Ly Tâm.

Tuy ngữ khí của Tề Mặc vẫn còn nghiêm khắc nhưng vẻ mặt hắn không còn đáng sợ như trước, Ly Tâm thở phào nhẹ nhõm. Cô trề môi: "Không cần thì thôi". Ly Tâm biết Tề Mặc đã dám động thủ, chắc chắn hắn đã có sách lược bảo đảm sự an toàn. Cô chỉ là tình cờ vớ được, thuận tay vớ được mà thôi.

"Đưa cho tôi xem". Tề Mặc cau mày khi thấy Ly Tâm xoay đi xoay lại cổ tay tím bầm của mình.

Ly Tâm liền cầm cuộn băng đưa cho Tề Mặc. Cô nói bất mãn: "Tôi thu được ở phòng giám sát đó. Lần này, tội sống chắc cũng có thể được miễn rồi chứ". Cảm giác Tề Mặc không còn giận mình, Ly Tâm lập tức cao giọng thương lượng. Về điểm này không thể không công nhận khả năng quan sát nét mặt quá xuất sắc của Ly Tâm.

Tề Mặc đưa cuộn băng cho Lập Hộ. Lập Hộ liền cắm vào vô tuyến trước mặt. Hình ảnh hiện trên màn hình khiến mấy người đàn ông nhăn mặt. Quả nhiên là chiến lợi phẩm không tồi.

Hoàng Ưng vỗ tay cười lớn: "Thế này càng có sức thuyết phục hơn. Lam Bang, lần này tôi sẽ bắt các người trả giá".

Hồng Ưng quay lại nhìn Ly Tâm gật đầu: "Tốt lắm. Vụ này cô làm rất tốt".

Nghe khẩu khí của mấy người đàn ông, Ly Tâm lập tức hiểu ra, đúng như cô đoán, Tề Mặc muốn phản công Lam Bang. Tuy nhiên, đây không phải là chuyện cô đáng bận tâm. Hiện tại cô chỉ quan tâm đến thái độ của Tề Mặc. Vết thương của cô còn chưa lành hẳn, cô không muốn bị thương thêm.

Tề Mặc chăm chú nhìn Ly Tâm, đáy mắt hắn ánh lên một tia vui mừng hiếm thấy. Vòng tay hắn càng ôm chặt Ly Tâm. Hắn điều chỉnh lại tư thế, để cô dựa vào người hắn một cách dễ chịu. Tề Mặc cất giọng trầm trầm: "Lần này tôi sẽ bỏ qua, coi như cô lấy công chuộc tội. Nhưng tuyệt đối không có lần sau. Đến lúc đó đừng trách tôi không cảnh cáo cô".

Trong thế giới của Tề Mặc, đặc biệt là những nhà buôn vũ khí trong tay có thứ hủy diệt cả tòa nhà cao tầng như hắn, nhiều lúc thời gian chỉ sai lệch một giây cũng có thể tạo thành một kết quả khác. Nếu Ly Tâm không nghe lời hắn mà cứ thích tự ý hành động, cô sẽ dễ gặp nguy hiểm.

Như hôm nay cô chậm mất hai mươi giây, không biết làm bao nhiêu người bỏ mạng. Ly Tâm thật sự không hiểu một mạng người quan trọng hay nhiều mạng sống quan trọng hơn.

Ly Tâm tuy mắc sai lầm, nhưng may mà cô lấy được vật phẩm nguy hiểm, coi như có thể cứu mạng của rất nhiều người. Do đó, Tề Mặc mới bỏ qua cho cô.

Ly Tâm thở phào nhẹ nhõm. Chuyện tương lai để sau này hẵng tính, bây giờ cô có thể vượt qua cửa ải này là tốt rồi. Nhưng mà mất công sức xông pha mạo hiểm cũng chỉ nhận được một câu không truy cứu từ Tề Mặc, Ly Tâm liền nói ấm ức: "Nhưng tôi đã bị trừng phạt

rồi. Anh nên thưởng cho tôi đi chứ". Vừa nói cô vừa giơ tay ra trước Tề Mặc.

Thấy Tề Mặc đanh mặt, Ly Tâm vội lên tiếng: "Được rồi, tôi không cần thưởng nữa".

Mọi người trầm mặc một lúc. Lập Hộ chăm chú theo dõi hình ảnh Ly Tâm lấy được. Thấy người của Tề Mặc cũng xuất hiện trên đoạn băng, Lập Hộ kinh ngạc quay sang Ly Tâm: "Cô nhìn thấy sao?"

Câu hỏi của Lập Hộ phá vỡ không khí yên tĩnh. Tề Mặc và Hồng Ưng đều đưa mắt về phía Ly Tâm.

Ly Tâm cúi thấp đầu, cất giọng khinh thường: "Các anh muốn xâm nhập hệ thống thì ít nhất cũng phải chọn người giỏi giỏi một chút. Bị tôi dễ dàng phản kích như vậy, nói ra quả thật mất mặt các anh quá".

Mọi người lại trầm mặc trong giây lát. Một lúc sau, Hồng Ưng quay gương mặt khó coi sang Lập Hộ: "Chú cần nâng cao kỹ thuật rồi".

Hoàng Ưng huýt sáo tán thưởng Ly Tâm: "Cao thủ".

Hồng Ưng, Hoàng Ưng, đến Lập Hộ đang lái xe cũng nhìn Ly Tâm qua gương chiếu hậu. Ánh mắt họ lóe lên một tia hứng thú, khiến Ly Tâm lạnh buốt sống lưng. Cô lập tức cúi thấp đầu vùi vào ngực Tề Mặc: "Tôi chỉ biết một chút thôi. Đừng trông chờ ở tôi"

Chương 45: Rời khỏi Đông Nam Á

Tề Mặc cúi đầu nhìn người phụ nữ trong lòng, Ly Tâm rúc vào ngực hắn không khác gì con chim nhỏ. Cô nàng tưởng trốn tránh là hết chuyện, Tề Mặc bất giác nhếch môi, bàn tay hắn lại xoa nhẹ lên vết thương trên ngực Ly Tâm. Lúc nãy do quá phẫn nộ, hắn quên cả chuyện nên nhẹ tay một chút với Ly Tâm. Tề Mặc ra tay mạnh đến nỗi Ly Tâm đau đớn, mặt mũi tái mét, nước mắt lưng tròng.

Tề Mặc vừa trải qua một cơn giận dữ không thể nói ra lời. Kể từ khi ngồi lên ghế lão đại của Tề Gia, tâm trạng vui buồn dường như biến mất khỏi con người Tề Mặc. Hắn học được cách khống chế bản thân, hơn nữa cũng chẳng có điều gì khiến hắn cảm thấy vui buồn hay phẫn nộ. Nhưng vừa rồi, việc Ly Tâm nói dối khiến Tề Mặc thật sự tức giận. Vì vậy, hắn không thể khống chế trạng thái của mình. Tề Mặc hơi nhăn mặt, lâu rồi hắn mới có cảm xúc đó.

Được Tề Mặc xoa bóp một lúc, vết thương trên ngực Ly Tâm không còn đau như trước. Cô than thầm trong lòng, sớm biết vậy cô không bộc lộ tài năng của mình, sửa lại đoạn băng rồi mới đưa cho bọn họ. Không biết Tề Mặc sẽ bắt cô làm gì nữa. Cô có tài chôm chỉa, hắn bắt cô mở khóa. Cô biết đua xe, bị ép làm tài xế của hắn. Bây giờ Tề Mặc biết cô giỏi máy tính, hắn sẽ bắt cô làm gián điệp cũng không biết chừng. Ly Tâm chỉ nhìn thấy một tương lai tăm tối đang chờ đón cô.

Không khí tiếp tục trầm lặng. Trong không gian chật hẹp trên chiếc xe ô tô thỉnh thoảng vang lên tiếng gọi điện thoại, ra lệnh này nọ. Mấy người đàn ông vẫn giữ nguyên bộ mặt lạnh lùng.

Thấy đám đàn ông không còn chú ý đến mình, Ly Tâm liền ngẩng đầu. Cô nghe Hồng Ưng ra lệnh qua điện thoại, toàn những câu tanh mùi máu như tiêu diệt, giết hết, nuốt trọn...Tề Mặc không nói một lời nào, giống như chuyện cỏn con này không cần hắn phải ra mặt.

Ly Tâm hơi động đậy người, vết thương đã hết đau. Tề Mặc vẫn tiếp tục vuốt ve ngực cô. Hồng Ưng ngồi bên cạnh quay đi chỗ khác vờ như không nhìn thấy. Ly Tâm bất giác đỏ bừng mặt, cô giữ chặt tay Tề Mặc nói khẽ: "Không đau nữa".

Tề Mặc nhíu mày: "Ngồi yên". Hắn không thèm để ý đến sự kháng cự của Ly Tâm, tiếp tục xoa bóp ngực cô. Tình trạng vết thương của cô hắn hiểu rõ hơn ai hết. Giai đoạn sau khi bị thương còn đau hơn lúc trúng đạn, hắn có không ít kinh nghiệm trong vụ này.

Ly Tâm nghiến răng, giơ cả hai tay nắm tay Tề Mặc: "Vậy anh đổi chỗ cho tôi, lưng tôi đau". Bị Tề Mặc giữ chặt hồi lâu, lưng cô vừa nhức vừa mỏi.

Tề Mặc hừm một tiếng rồi bế Ly Tâm đặt sang bên cửa xe, còn hắn ngồi vào giữa Ly Tâm và Hồng Ưng.

Ly Tâm liền thở phào nhẹ nhõm. Bàn tay xoa bóp của Tề Mặc không mang theo bất cứ tình cảm nào mà chỉ đơn thuần là massage, do đó Ly Tâm không cảm thấy ngại ngùng. Nhiều lúc thói quen là một điều đáng sợ. Nhìn cảnh vật bên ngoài, Ly Tâm đột nhiên sững người: "Chúng ta đi đâu đây?"

"Sân bay". Tề Mặc trả lời lạnh nhạt.

Ly Tâm tỏ ra mừng rỡ: "Chúng ta quay về bây giờ, không cần ở lại nơi quái quỷ này nữa?". Nghĩ đến chuyện có thể trở về nước Mỹ, Ly Tâm thấy phấn chấn hẳn lên. Tùy Tâm có nhiều khả năng đang ở Mỹ, cô gặp người cộng sự lần cuối ở nơi đó mà. Quay về Mỹ, cô sẽ có nhiều cơ hội hơn ở nơi súng đạn nguy hiểm này.

Nhìn gương mặt rạng rỡ của Ly Tâm, Tề Mặc cất giọng đều đều như cũ: "Tôi không có nhiều thời gian. Lần này tôi đích thân đến, coi như nể mặt Đông Nam Á lắm rồi, quá lãng phí thời gian của tôi".

Nghe Tề Mặc nói vậy, Ly Tâm liếc xéo hắn: "Địa bàn lớn thế anh còn kêu tốn thời gian của anh. Đúng là lão đại có khác".

Tề Mặc vỗ nhẹ lên đầu Ly Tâm: "Ở mảnh đất này nếu buôn bán ma túy thì còn tàm tạm, làm thứ khác cũng chẳng làm lớn được, tôi không để vào mắt".

Ly Tâm nhăn mặt: "Thế thì tại sao anh lại muốn đoạt lấy địa bàn này?".

Tề Mặc cất giọng lạnh lùng: "Nó vô dụng ở trong tay tôi, nhưng không có nghĩa cũng vô dụng trong tay kẻ khác. Đối với tôi nó là cục sắt gỉ, nhưng đối với một số người nó lại là kim cương. Thứ như vậy để trong tay tôi vẫn tốt hơn, không cần tốn công sức cũng có thể khống chế mạch máu của người khác".

Ly Tâm nghe nói vậy liền bĩu môi. Chuyện này quả thực nằm ngoài sự tưởng tượng của cô. Nhìn bộ dạng Tề Mặc, Ly Tâm đột nhiên cảm thấy cô lựa chọn cuộc sống trước đây là hoàn toàn sáng suốt. Muốn làm gì thì làm, muốn đi đâu thì đi, tự do tự tại, không cần bận tâm đến đua tranh, địa bàn, kẻ thù.

Chỉ cần tìm ra Tùy Tâm, cô sẽ bỏ trốn đi thật xa. Dù chui rúc ở châu Phi, cũng an toàn hơn ở bên cạnh Tề Mặc. Người này tàn ác quá, hủy hoại bao gia tộc, bao thế lực chỉ là vì một mục đích khống chế thế lực có khả năng uy hiếp đến mình. Ly Tâm càng hạ quyết tâm rời xa Tề Mặc. Còn ở bên cạnh hắn, cô sẽ đi đến sự hủy diệt lúc nào không hay.

"Không cần nghĩ. Cả đời này nếu cô không theo tôi thì chỉ còn con đường đi theo Diêm vương". Một giọng nói lạnh lùng không có bất cứ cảm xúc nào vang lên bên tai Ly Tâm. Nghe kỹ có thể thấy mùi nguy hiểm trong đó.

Ly Tâm giật bắn mình. Cô tự tin bản thân tuyệt đối không để lộ suy nghĩ trên nét mặt. Ra đời bao nhiêu năm nay, Ly Tâm học được cách không để người khác nhìn ra suy nghĩ của mình. Tại sao Tề Mặc lại nói câu đó? Ly Tâm ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn: "Tề lão đại, tôi không có ý gì khác".

Tề Mặc đưa tay nhấc cằm Ly Tâm: "Trò của cô không có tác dụng với tôi. Nếu tôi còn không nhìn ra, không biết chết bao lần từ đời nào rồi".

Ly Tâm cảm thấy toát mồ hôi lạnh. Tên Tề Mặc này rốt cuộc là người hay là thần thánh? Ly Tâm than thầm trong lòng.

Tề Mặc nhếch mép nở nụ cười lạnh lẽo, tay vuốt nhẹ lên lưng Ly Tâm, nói từng chữ rành rọt: "Hãy nhớ, đừng lừa dối tôi, đừng giở trò với tôi. Bằng không, người chịu thiệt chỉ là cô mà thôi".

Ly Tâm bất giác cúi đầu. Tề Mặc quá bá đạo, nhưng cũng phải nói là cô thể hiện quá rõ ý đồ của mình. Trước sau gì cô cũng sẽ cứu người và ra đi. Cô còn nhiều thời gian, hắn cứ chống mắt chờ xem.

"Cho nổ tung là được rồi. Điều hết người ở biệt thự về châu Âu. Các chú cần làm gì thì ra tay nhanh lên...". Nghe giọng nói lạnh lùng của Hồng Ưng, Ly Tâm hơi giật mình. Cô ngẩng đầu đối diện với đôi mắt lạnh lẽo của Tề Mặc. Ngôi biệt thự xa hoa như vậy mà nói hủy là hủy, quá lãng phí, quá thủ đoạn. Đây chắc là thủ đoạn mà Tề Mặc nhắc đến, tuy Ly Tâm không rõ nó có tác dụng gì.

Chương 46: Italy

Hết chuyện để nói, Ly Tam thả lỏng tinh thần. Cô từ từ thiếp đi trong lòng Tề Mặc. Thấy Ly Tâm nhắm mắt thở đều đều, Tề Mặc phất tay ra hiệu đám Hồng Ưng hạ thấp giọng nói. Tề Mặc chỉnh lại tư thế để một khoảng trống trước ngực Ly Tâm, giúp cô có tư thế dễ chịu trong lòng hắn.

Sân bay đèn điện sáng trưng, Tề Mặc ôm Ly Tâm đang ngủ say sưa lên chiếc máy bay tư nhân của hắn. Chiếc máy bay lao vào màn đêm xuyên qua đại dương, tới đích đến tiếp theo của Tề Mặc.

Roma Italy, đất nước cổ kính ở châu Âu, nơi có bề dày lịch sử và nền văn hóa lâu đời. Ở đất nước này đếm không hết những vị anh hùng, các khu di tích lịch sử.

Tất nhiên, đây không phải là điều Ly Tâm quan tâm. Khi cô mở mắt nhìn cảnh vật bên ngoài xe ô tô, đầu óc bỗng cô nổ tung. Italy là đất nước Ly Tâm quen thuộc đến nỗi cô cảm thấy giật mình thon thót.

"Tại sao lại đến Italy?". Ngồi trong chiếc xe Cadillac dài, Ly Tâm không thèm để ý tại sao Tề Mặc lại thích loại xe này. Cô trừng mắt nhìn thẳng vào gương mặt vô cảm của hắn.

Tề Mặc cúi xuống, vừa vuốt tóc Ly Tâm vừa cất giọng lãnh đạm: "Cô đi theo tôi, sẽ không ai dám làm gì cô".

Tề Mặc biết rõ Ly Tâm là người tổ chức ăn trộm đang tróc nã có thưởng. Italy là nơi có lẽ Ly Tâm không muốn đến nhất, cũng là nơi kỵ húy nhất. Vì vậy chẳng cần nói nhiều, Tề Mặc đưa thẳng Ly Tâm vào trong đôi cánh của hắn. Tin chắc tổ chức ăn trộm sẽ không dám động đến cô.

Nghe những lời kiêu ngạo của Tề Mặc, Ly Tâm đột nhiên cảm thấy yên lòng. Dù sao người ngồi bên cạnh cô cũng là lão đại của Tề Gia

khét tiếng giang hồ. Nếu hắn không thể bảo vệ cô, thì hắn về quê cày ruộng cho xong.

Tề Mặc thấy Ly Tâm im lặng. Tưởng cô vẫn còn lo lắng, hắn cất giọng lạnh lùng với Hồng Ưng ngồi cạnh: "Hủy diệt nó".

Hồng Ưng vâng vâng dạ dạ. Tuy hai người không nói rõ hủy diệt cái gì, nhưng Ly Tâm đi theo Tề Mặc đã lâu, cô lập tức hiểu ý Tề Mặc. Ly Tâm nắm chặt cánh tay Tề Mặc: "Đừng, đừng tiêu diệt họ".

Tề Mặc liếc qua Ly Tâm cau mày. Ly Tâm trầm mặc một vài giây rồi lên tiếng: "Những người ở đó đều lớn lên cùng tôi. Không phải ai cũng đối xử tệ với tôi. Tôi không muốn vì tôi tất cả bị tiêu diệt. Tề lão đại, những người gây chuyện với tôi, tôi sẽ tìm cách tính sổ với họ. Tôi là người thù dai, nhưng người không liên quan gì đến tôi, tôi không muốn họ bị liên lụy. Anh không cần giúp tôi ra mặt đâu. Chuyện cỏn con này tôi có thể tự giải quyết".

Tề Mặc không đáp lời. Ly Tâm im lặng nhìn hắn rồi nở nụ cười rạng rỡ: "Mất công tôi hành đạo bao nhiêu năm nay. Anh đừng hủy hoại danh tiếng của tôi có được không, Tề lão đại?".

Chứng kiến bộ dạng nịnh nọt của Ly Tâm, Tề Mặc hừm một tiếng: "Sau này xảy ra chuyện gì đừng tìm tôi đấy".

"Vâng, vâng. Việc của tôi tôi sẽ tự mình giải quyết, tuyệt đối không phiền đến lão đại". Thấy Tề Mặc nhận lời, Ly Tâm liền mỉm cười. Mặc dù không có tổ chức ăn trộm, số mệnh của cô sẽ khác đi, nhưng cô đi theo con đường này, tổ chức không hẳn bạc đãi cô. Không phải tất cả mọi người trong tổ chức đều trở mặt với cô. Ly Tâm không có tư cách, cũng không thù hận đến nỗi phải tiêu diệt cả tổ chức.

"Danh tiếng" Cô thì có danh tiếng gì chứ? Trên bạch đạo hay hắc đạo?". Lập Hộ vừa lái xe vừa tươi cười nhìn Ly Tâm qua gương chiếu hậu. Hoàng Ưng ngồi bên cạnh nghe thấy câu hỏi bất giác

nhếch mép cười. Ly Tâm chẳng ở trong giới nào cả, thế mà cô nàng còn dám lớn tiếng.

Ly Tâm lườm Lập Hộ: "Dù sao cũng nổi tiếng hơn các anh". Dù cô không có tên trong giới bạch đạo lẫn hắc đạo nhưng ít nhiều cô cũng có chút danh tiếng. Nếu buộc phải nói Ly Tâm thuộc đạo nào thì cô chọn Khôi đạo (màu xám), không trắng không đen.

Tổng kết mãi mới tìm ra đạo của mình là đạo màu xám, Ly Tâm thấy nhụt chí hẳn. Cô tỳ tay lên vai Tề Mặc, hắn giơ tay vuốt nhẹ tóc cô. Hành động của Tề Mặc khiến Ly Tâm có cảm giác cô giống như con mèo bị hắn vuốt ve. Ly Tâm nói lãnh đạm: "Tôi không phải là sủng vật".

"Tôi cũng không nuôi sủng vật". Tề Mặc đáp lạnh lùng. Cái thứ động vật toàn thân đầy lông lá được gọi là sủng vật đó hắn cũng không có hứng thú nuôi dưỡng.

Ngẩng đầu nhìn sắc mặt không hài lòng của Tề Mặc, Ly Tâm liền than thầm. Cô đã sai rồi, Tề Mặc đến con người còn không muốn nuôi chứ nói gì sủng vật. Ly Tâm liền đổi sang đề tài khác: "Lão đại, chúng ta đi đâu đây?"

"Mafia".

"Gì cơ?". Ba chữ thốt ra từ miệng Từ Mặc khiến Ly Tâm giật bắn người. Cô mở to mắt nhìn hắn. Ba chữ đó có thể nói bằng một ngữ khí bình thản sao?

Chứng kiến bộ dạng kinh hoàng của Ly Tâm, Tề Mặc cau mày: "Đừng làm ra vẻ như gặp ma thế, khiến tôi mất mặt quá".

Ly Tâm chớp chớp mắt. Hoàng Ưng ngồi trước lắc đầu: "Mafia thôi mà, có đáng để cô kinh ngạc thế không? Chẳng qua cũng chỉ là một tổ chức mà thôi".

Ánh mắt Tề Mặc lóe một tia tức giận, giống như bộ dạng kinh ngạc của Ly Tâm khiến hắn thấy mất mặt. Trong khi đó, câu nói của Hoàng Ưng thoải mái như chẳng có gì quan trọng. Ly Tâm nhăn mặt. Lẽ nào Mafia không đáng ngạc nhiên? Là cô đã đánh giá cao đối phương hay đánh giá quá thấp Tề Mặc?

"Bọn họ tuy có thế lực rất lớn nhưng cũng chỉ là một sự tồn tại mà thôi. Có lẽ cô không biết, trong giới hắc đạo có nhiều thế lực, mỗi thế lực có chỗ đứng và đầu mục riêng. Nhưng thông thường, nhà buôn bán vũ khí là lão đại của các thế lực. Tề Gia chúng tôi lại là nhà buôn bán vũ khí hàng đầu". Hồng Ưng lúc này mới lên tiếng giải thích cho Ly Tâm rõ.

Ly Tâm biết Tề Mặc là lão đại hào môn đứng nhất nhì trên hắc đạo. Có điều, cô không ngờ vị trí của Tề Mặc lại cao đến như vậy. Đây là lần đầu tiên cô nghe nói hắc đạo có quy luật này. Ly Tâm cười hì hì với Tề Mặc: "Có phải do các anh sản xuất vũ khí, thấy ai không vừa mắt liền hủy diệt họ nên mới có thế lực và danh tiếng lớn như vậy?".

Hoàng Ưng và Lập Hộ nghe xong cười ha hả. Hồng Ưng cũng mỉm cười lắc đầu. Ly Tâm liền quay sang Tề Mặc.

Đuôi mắt Tề Mặc lộ rõ tia vui vẻ, hắn chậm rãi mở miệng: "Có thể nói như vậy".

Ly Tâm huýt một tiếng sáo: "Hống hách thật đấy".

Hồng Ưng thấy Ly Tâm dễ dàng tin lời, nụ cười trên môi càng rộng hơn. Tề Mặc ôm ngang người Ly Tâm, vỗ nhẹ lên lưng cô, miệng nở nụ cười hiếm thấy. Đi theo Tề Mặc bao nhiêu năm, Hồng Ưng chưa bao giờ thấy Tề Mặc cười tươi như vậy, Ly Tâm quả nhiên có bản lĩnh hơn người.

Chương 47: Mafia

Hồng Ưng mỉm cười giải thích: "Cô tưởng chúng tôi là kẻ thống trị trên địa cầu này chắc? Thấy ai không vừa ý là tiêu diệt người đó? Nếu tôi không hài lòng người lãnh đạo một đất nước nào, tôi sẽ dùng vũ khí loại trừ ông ta? Cô đừng nghĩ như vậy rồi sau này gây chuyện đấy". Hồng Ưng vừa dứt lời, Lập Hộ và Hoàng Ưng liền cười ha hả.

Ly Tâm trợn mắt nhìn Tề Mặc, Tề Mặc nói chậm rãi: "Nếu chướng mắt tôi, dù hắn là người đứng đầu một nước nào đó, tôi cũng giải quyết hắn".

Ly Tâm hết nói nổi. Với tính cách của Tề Mặc, có người gây chuyện với hắn, hắn dám tiêu diệt người đó lắm chứ. Ly Tâm hiểu ý của Hồng Ưng. Tề Mặc là lão đại, hắn muốn làm gì thì làm. Còn cô chỉ là tài xế kiêm đầy tớ của lão đại, dù tức giận cũng không có bản lĩnh hủy diệt người khác. Vì vậy, cô chỉ còn cách ngoan ngoãn nghe lời mà thôi.

Mafia Ý là bang phái có lịch sử lâu đời và nổi tiếng trên thế giới. Lúc này, Ly Tâm đi theo Tề Mặc tới một tòa lâu đài nguy nga. Tòa lâu đài toát ra không khí nho nhã, uy nghiêm.

"Lâu rồi không gặp, Tề". Vừa đến cửa lâu đài, một người đàn ông tóc vàng mắt xanh tươi cười bước ra chào đón. Người đàn ông trông đẹp trai vô cùng.

Tề Mặc vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng khi người ông giang rộng hai cánh tay đến bên hắn: "Jiaowen". Giọng nói hắn lãnh đạm, chứa hàm ý cảnh cáo.

Jiaowen lúc này ở ngay trước mặt Tề Mặc, nhún vai nói với vẻ không hài lòng: "Tề chẳng có tình người gì cả. Bạn bè lâu rồi không gặp mà không nhiệt tình chút nào".

Nghe câu này, Ly Tâm bất giác nhíu mày. Tề Mặc cũng có bạn? Đây là chuyện quá bất bình thường. Cô liền đưa mắt quan sát người đàn ông tên Jiaowen.

Jiaowen ngay từ đầu đã phát hiện ra cô gái đi cùng Tề Mặc. Lúc này, anh ta nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt hiếu kỳ. Jiaowen liếc qua Tề Mặc rồi đi về phía Ly Tâm: "Người đẹp ở đâu ra vậy?". Vừa nói, anh ta vừa giơ hai tay chuẩn bị ôm Ly Tâm theo phép lịch sự.

Thấy Jiaowen có vẻ nhiệt tình, gương mặt lại rất đẹp trai, Ly Tâm cũng giơ tay định đáp lễ anh ta. Tề Mặc thấy vậy tối sầm mặt, kéo mạnh Ly Tâm về bên mình rồi đi thẳng vào trong tòa lâu đài. Ly Tâm đã quen với cử chỉ này của Tề Mặc, cô liền bước theo hắn mà không có bất cứ phản ứng nào.

Hành động của Tề Mặc khiến Jiaowen vô cùng kinh ngạc. Anh ta sững sờ nhìn Tề Mặc ôm eo Ly Tâm bước đi. Quay sang Hồng Ưng vừa đi tới, Jiaowen hỏi nhỏ: "Tôi có phải bị hoa mắt không?"

Hồng Ưng mỉm cười: "Wen lão đại, thị lực của anh rất tốt". Vừa nói, Hồng Ưng cùng Hoàng Ưng đi theo Tề Mặc.

Jiaowen đứng ở cửa lâu đài nhìn theo bóng Tề Mặc một lúc mới định thần trở lại. Anh ta ngẩng đầu nhìn lên trời, sau đó lắc đầu lẩm bẩm: "Dù đao kiếm bay từ trên trời xuống cũng không kinh ngạc bằng cảnh mình vừa nhìn thấy. Oh my god!"

Ngồi ở phòng khách rộng lớn trang hoàng lộng lẫy, Ly Tâm chăm chú quan sát Jiaowen. Anh ta cũng không rời mắt khỏi cô, ánh mắt vẫn chưa hết ngạc nhiên. Lão đại của Mafia Italy vang danh thiên hạ lại là một người đàn ông đẹp trai nhiệt tình, trông có vẻ giống playboy hơn. Thế đạo hình như thay đổi rồi, anh chàng Jiaowen này không hề giống lão đại hắc bang, đúng là chẳng có sức thuyết phục một chút nào.

"Jiaowen, tôi không bận tâm đến việc móc mắt anh đâu đấy". Thấy Jiaowen cứ nhìn Ly Tâm mãi, Tề Mặc lên tiếng cảnh cáo.

Jiaowen cười ha hả rồi đảo mắt về phía Tề Mặc. Anh ta tựa người vào ghế sofa một cách thoải mái: "Tề, cô gái nhỏ của anh cũng đang nhìn tôi đấy".

Bàn tay Tề Mặc ôm eo Ly Tâm lập tức siết mạnh. Ly Tâm liền quay sang Tề Mặc. Tề Mặc cất giọng vô cảm: "Cô ấy nghi ngờ thân phận của anh". Không cần nhìn, Tề Mặc cũng biết ánh mắt Ly Tâm quan sát Jiaowen có ý nghĩa như thế nào.

Jiaowen lạnh lùng trừng mắt với Tề Mặc: "Tề, chỉ có anh mới dám nói thẳng như vậy".

Jiaowen có diện mạo tuấn tú dịu dàng, trông giống một công tử nhà giàu điển hình và hoàn toàn không có khí chất của trùm hắc bang. Nói anh ta là công tử giàu có chắc ai cũng sẽ tin. Nếu nói anh ta là lão đại của tổ chức Mafia Italy, thì mười người nghe đến mười một người sẽ không tin. Tất nhiên là đối với những người biết rõ lai lịch của Jiaowen như đám Tề Mặc, Jiaowen không phải là loài cừu hiền lành mà là loài sói thâm hiểm và tàn độc nhất.

Do đó khi nghe Tề Mặc giải thích, Jiaowen không tỏ ra tức giận, mà nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt thách thức. Ly Tâm thấy vậy liền nhíu mày, không lên tiếng cũng không thèm để ý đến Jiaowen. Cô vừa quan sát phòng khách bài trí sang trọng vừa nhấm nháp bánh ngọt và hoa quả trên bàn. Đói chết đi được, đi từ Đông Nam Á đến châu Âu không được ăn uống tử tế, bụng Ly Tâm kêu gào từ lâu. Ăn uống quan trọng hơn ông trời, ai thèm để ý cừu hay sói ở trước mặt.

Thấy Ly Tâm không để ý đến mình mà chỉ tập trung ăn đồ của cô, thần sắc bình thường như không thể bình thường hơn, giống như cô đang ở vườn hoa sau nhà, Jiaowen hơi cau mày. Ly Tâm đúng là to gan thật, đât là lần đầu tiên Jiaowen gặp người tùy ý như vậy ở trên lãnh địa của anh ta.

Tề Mặc buông tay khỏi người Ly Tâm, để mặc Ly Tâm ăn bánh và hoa quả. Đồ ăn này không có hại cho sức khỏe, ăn nhiều một chút cũng không sao. Tề Mặc quay sang Jiaowen, cất giọng lạnh lùng:

"Có chuyện gì gọi tôi đến đây? Anh không thể xử lý?". Việc Jiaowen không thể giải quyết, có thể tưởng tượng khó khăn đến mức nào.

Ánh mắt Jiaowen lộ vẻ khác lạ khi thấy Tề Mặc đi thẳng vào vấn đề ngay trước mặt Ly Tâm. Anh ta trầm ngâm nhìn chiếc đồng hồ cát: "Không phải không thể xử lý, mà là tôi không tiện ra mặt".

Tề Mặc im lặng đợi Jiaowen nói tiếp. Jiaowen hắng một tiếng: "Ba ngày trước, lô vũ khí chúng tôi chuẩn bị đưa đi Trung Đông xảy ra chuyện, bị người khác tráo đổi. Hiện tại, phía Trung Đông đang cần gấp, mà trong kho của tôi bây giờ chỉ còn lại hàng loại hai".

Tề Mặc trầm ngâm tựa người vào ghế sofa, vắt chéo hai chân rồi cầm ly rượu xoay xoay. Hắn chậm rãi nhả từng chữ một: "Là người nào?"

"Feiyusi Madam, cũng chính là mẫu thân đại nhân của tôi", Jiaowen nhếch mép cười. Hắn nói với Tề Mặc bằng một ngữ điệu vô cùng băng giá: "Trong ngày hôm nay, chúng tôi buộc phải xuất hàng đi Trung Đông. Lô hàng trước đó tôi hoàn toàn không có manh mối. Mẹ tôi làm vụ này tương đối đẹp".

Chương 48: Hợp tác

Hồng Ưng, Hoàng Ưng và Lập Hộ đứng sau Tề Mặc đưa mắt nhìn nhau. Jiaowen và mẹ của anh ta là Feiyusi đều có thế lực tương đương trong giới mafia. Việc hai người thủy hỏa không hợp chẳng còn là điều bí mật trên chốn giang hồ. Tuy nhiên, Feiyusi thực sự ngu muội khi động đến Tề Gia.

Jiaowen cất giọng đều đều nói rõ tình hình. Tề Mặc ngồi im lặng, thỉnh thoảng hắn gõ gõ ngón tay lên ly rượu. Jiaowen hợp tác với Tề Mặc nhiều năm, biết động tác này có nghĩa Tề Mặc đang tức giận. Một khi Tề Mặc tức giận, đối phương bất kể là ai đều không được yên lành. Lần này lại do anh ta để xảy ra sơ suất, Jiaowen vội lên tiếng: "Tề, anh hãy phụ trách giải quyết. Anh cần gì tôi sẽ cung cấp toàn bộ cho anh. Toàn bộ lợi nhuận của chuyến hàng này cũng sẽ thuộc về anh".

Jiaowen có bước nhượng bộ lớn. Anh ta chịu trách nhiệm cung cấp mọi nhân lực trong vụ này, đồng nghĩa với việc Tề Mặc không phải sử dụng người của hắn. Trong khi đó, trị giá lô hàng giao dịch với Trung Đông là vô cùng lớn, lợi nhuận có thể nói là trên trời, mua đứt mấy quốc gia nhỏ ở châu Phi cũng không thành vấn đề. Nghe Jiaowen tự nguyện nhượng bộ, Hồng Ưng nhíu mày im lặng quan sát Jiaowen.

"Anh muốn tôi giúp anh trừ khử Feiyusi". Tề Mặc cất giọng lạnh lùng, không mang bất cứ sắc thái tình cảm nào.

Jiaowen nhếch mép nở nụ cười cuốn hút, nhưng đôi mắt anh ta ánh lên tia tàn nhẫn: "Không, tôi nhường hết lợi nhuận của tôi chỉ với mục đích muốn xin lỗi Tề. Còn Feiyusi động đến lão đại Tề Gia, là bà ấy phạm sai lầm nghiêm trọng. Tề, tôi nghĩ một tổ chức mafia thống nhất sẽ là đối tác làm ăn tốt hơn".

Mặc dù Jiaowen không nói rõ nhưng ý tứ của anh ta ai nghe cũng hiểu. Ly Tâm đang mải nhét đồ ăn vào bụng cũng cúi đầu bĩu môi thừa nhận, người đàn ông này thâm hiểm thật.

"Hàng xuất đi chưa?". Tề Mặc dường như không bận tâm lắm đến vấn đề Feiyusi.

Jiaowen gật đầu: "Hàng xuất sáng nay, mất khoảng mười ngày mới đến Trung Đông".

Tề Mặc trầm ngâm một lúc rồi ôm Ly Tâm đứng dậy: "Tôi cần biết mọi tin tức về Feiyusi. Hãy bố trí cho tôi một số thuộc hạ giỏi nhất. Còn anh hãy đợi lệnh bất cứ lúc nào". Nói xong, Tề Mặc liền quay người đi ra ngoài.

Jiaowen mỉm cười, cất cao giọng trả lời: "Biết rồi, Tề".

Ra khỏi phòng khách, đám Tề Mặc đi thẳng về phòng nghỉ sang trọng Jiaowen đã chuẩn bị từ trước. Ly Tâm liếc nhìn xung quanh không thấy bóng dáng người của Jiaowen, cô lại đảo mắt về phía Tề Mặc.

"Muốn nói gì thì nói đi". Thấy bộ dạng ngập ngừng của Ly Tâm, Tề Mặc liền mở miệng.

Ly Tâm bóp trán: "Tại sao anh lại giúp Jiaowen? Một băng đảng Mafia thống nhất cũng không hẳn là tốt".

Ly Tâm vừa dứt lời, đám Hồng Ưng, Hoàng Ưng liền quay về phía cô. Ly Tâm nhún vai: "Thôi, coi như tôi chưa nói gì". Nói xong cô đi theo Tề Mặc về phòng của hắn, cũng là phòng của cô.

Mặc dù không phải là người của hắc đạo nhưng Ly Tâm hiểu rõ, bất cứ một thế lực nào lúc chia năm xẻ bảy đều không đáng bận tâm, một khi thống nhất sẽ trở thành sự uy hiếp lớn. Ly Tâm biết điều này do cô thích nghiên cứu lịch sử Trung Quốc. Người ngồi ở vị trí cao như Tề Mặc phải hiểu rõ đạo lý này mới đúng. Bây giờ chỉ là đối tác,

sau này đôi cánh cứng lên rất có thể trở thành địch thủ. Vậy mà thái độ của Tề Mặc có vẻ quyết đoán. Ly Tâm không phải có ý nhắc nhở Tề Mặc, mà cô hiếu kỳ, muốn biết tại sao Tề Mặc lại đồng ý giúp Jiaowen?

Căn phòng ngủ của Ly Tâm được bài trí theo phong cách lãng mạn của Italy. Ly Tâm bất giác nhíu mày, có thể thấy phong cách này ngay tại hang ổ của Mafia, nằm mơ cô cũng không thể tưởng tượng ra.

Tuy nhiên, ở trên chiếc bàn xa hoa đặt một khẩu súng, khiến Ly Tâm nhìn ngay ra mùi vị của nơi này. Cô có thể phân biệt súng thật hay giả. Dùng súng làm vật trang trí chứng tỏ một phong cách khác thường của mafia.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ và thay đồ ngủ, Ly Tâm lên chiếc giường lớn mềm mại đánh một giấc ngon lành. Hiếm khi có dịp Tề Mặc không bắt cô hầu hạ, cô phải tranh thủ ngủ cho đã.

"Ôi". Ly Tâm trong giấc mơ cảm thấy toàn thân bị đè nặng không thể nhúc nhích, giống như bị một ngọn núi đè lên người. Ly Tâm nửa tỉnh nửa mê hé mắt. Cô bị Tề Mặc ôm chặt đi ngủ quen rồi. Kiểu này ngoài Tề Mặc không còn ai khác, ôi nặng quá.

Tề Mặc nằm gối đầu bên cạnh mặt Ly Tâm, một cánh tay hắn vắt ngang qua ngực cô, chân hắn đè lên hai đùi Ly Tâm. Ly Tâm lườm Tề Mặc, cô trở thành gối ôm của hắn, không được tự do động đậy, thân phận quả là đáng thương.

Ly Tâm nhắm mắt chuẩn bị ngủ tiếp. Một giọng nói trầm thấp lạnh lùng đột nhiên vang lên bên tai cô: "Jiaowen và tôi quen nhau từ lúc 11 tuổi. Anh ta là đại thiếu gia của Mafia, còn tôi là con riêng của Tề Gia. Chúng tôi cùng nhau trải qua một số biến cố. Trong nhiều năm nay, Jiaowen từng cứu mạng tôi, cũng giúp tôi rất nhiều. Tôi có thể ngồi ở vị trí của ngày hôm nay, Jiaowen có công không nhỏ".

Ly Tâm lập tức mở to mắt, quay sang nhìn gương mặt không một chút biểu cảm của Tề Mặc. Hắn đang nhắm mắt như vừa rồi không phải hắn mở miệng. Chỉ bằng vài câu đơn giản, Tề Mặc thú nhận mối quan hệ giữa hắn và Jiaowen, đồng thời cho biết lý do tại sao hắn lại giúp Jiaowen. Hắn vừa giải thích với cô sao?

Ly Tâm chớp chớp mắt quan sát Tề Mặc. Cô chưa bao giờ nghĩ hắn chỉ là con riêng. Con riêng của Tề Gia sao có thể ngồi lên vị trí cao nhất? Ngắm nhìn ngũ quan cương nghị và rắn rỏi như gang thép của Tề Mặc, Ly Tâm đột nhiên hiểu ra, tại sao hắn lại lạnh lùng, tàn nhẫn và vô tình đến như vậy. Trong một gia tộc có lịch sử cả trăm năm như Tề Gia, muốn đứng trên cao phải trả một cái giá người bình thường không thể tưởng tượng nổi. Với thân phận của Tề Mặc, hắn càng phải bỏ ra gấp mấy lần người khác.

Ly Tâm không khỏi cảm thán trong lòng, cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất. Cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ ở sau lưng Tề Mặc. Lúc này màn đêm đã buông xuống, trời tối đen kịt. Bụng Ly Tâm đột nhiên kêu ùng ục, Ly Tâm lập tức cảm thấy cô đói sắp chết đến nơi.

Ly Tâm lay người Tề Mặc: "Tôi đói quá".

Không có động tĩnh, Ly Tâm nhíu mày, động đậy chân tay định đẩy Tề Mặc ra nhưng cô vẫn không thể nhúc nhích. Ly Tâm gồng hết sức mình nhưng vẫn hoàn toàn vô dụng. Cô liền cất lớn tiếng với một giọng đầy bất mãn: "Tôi đói rồi, muốn ăn cơm".

Chương 49: Dịp tự do hiếm có

"Đã qua giờ ăn rồi". Tề Mặc cất giọng lạnh lùng, điều chỉnh tư thế nằm ôm chặt Ly Tâm vào lòng.

Ly Tâm bất mãn càng giãy giụa mạnh, bị Tề Mặc cảnh cáo: "Đừng động đậy". Hắn khóa người Ly Tâm trong đôi cánh tay cứng như thép của hắn.

Ly Tâm phản kháng đến mức mồ hôi chảy ròng ròng như vẫn vô hiệu, cô lại càng cảm thấy đói hơn. Thấy Tề Mặc nhắm mắt như không có chuyện gì xảy ra, Ly Tâm than thầm trong lòng, số cô đen đủi gặp phải tên ma vương này, đến cơm cũng không cho ăn. Không, Tề Mặc không phải là ma vương mà là Châu Vát Bì, kẻ bóc lột sức lao động nhân dân còn không cho ăn uống tử tế (PS: Châu Vát Bì là địa chủ ác bá trong tác phẩm "Nửa đêm gà gáy" của nhà văn Cao Ngọc Bảo, một nhân vật phản diện điển hình).

Ly Tâm dần thiếp đi trong cơn đói bụng. Lúc tỉnh lại, Ly Tâm cảm thấy toàn thân hơi lạnh, người nằm bên cạnh đã mất dạng. Ly Tâm liền ngồi dậy. Bên ngoài, trời vẫn còn tối, Tề Mặc đã không thấy bóng dáng từ lâu.

Kể từ khi gặp Tề Mặc, đây là lần đầu tiên hắn bỏ đi trong lúc cô vẫn đang yên giấc. Thấy khay đồ ăn vẫn còn nóng hổi đặt ở bên cạnh giường, Ly Tâm bất giác nhíu mày. Đây là gì vậy?

Sáng sớm hôm sau, Ly Tâm vừa ra khỏi phòng, gặp Jiaowen vừa vặn đi tới. Anh ta nở nụ cười rạng rỡ: "Cô gái xinh đẹp, tỉnh rồi à?"

Mới sáng sớm đã gặp mỹ nam, tuy Ly Tâm không phải sắc nữ nhưng người đẹp ai chẳng thích, cô liền gật đầu với Jiaowen: "Lẽ nào anh không nhìn ra sao?"

Jiaowen mỉm cười, giơ tay làm động tác mời Ly Tâm: "Bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi, mời người đẹp".

"Tôi tên là Ly Tâm". Ly Tâm không thích Jiaowen gọi cô là "cô gái xinh đẹp". Thấy Ly Tâm đi thẳng về phía nhà ăn mà không để ý đến mình, Jiaowen hơi nhếch mép. Rất hiếm có người phụ nữ không động lòng trước diện mạo của anh ta.

"Tề lão đại đi đâu rồi?". Nhìn bát tổ yến trước mặt, Ly Tâm nhăn nhó hỏi Jiaowen.

Jiaowen cười cười: "Hôm qua cô cũng có mặt còn gì?" Lẽ nào cuộc nói chuyện của bọn họ còn không rõ ràng sao?

Câu trả lời của Jiaowen nằm trong định liệu cũng nằm ngoài dự tính của Ly Tâm. Ly Tâm biết đám Tề mặc đi tìm lô vũ khí bị đánh tráo. Nhưng cô thấy lạ làTề Mặc không đưa cô đi theo.

"Feiyusi không phải là người đơn giản. Vụ này tương đối nguy hiểm. Cô mới bị thương cách đây không lâu, ở lại đây sẽ tốt hơn. Ly Tâm, mấy ngày này tôi sẽ làm sứ giả hộ giá của cô. Cô muốn đi đâu hãy nói cho tôi biết".

Nhìn vẻ mặt thoải mái của Jiaowen, Ly Tâm nửa vực nửa ngờ: "Ý của anh là mấy ngày này Tề lão đại không ở đây, tôi cũng không cần đi theo anh ta?"

Thấy bộ dạng nghiêm túc của Ly Tâm, Jiaowen cười cười gật đầu: "Tất nhiên, cô được tự do mấy trong mấy ngày".

"Tốt quá, tôi muốn đi thăm Hắc lao". Ly Tâm lập tức đưa ra đề xuất.

Jiaowen nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt khó hiểu: "Cô đi Hắc lao làm gì? Nơi đó có gì đáng xem chứ?" Hắc lao là trại tập trung của Mafia.

"Anh hãy nói cho tôi biết, anh có đưa tôi đi hay không?", Ly Tâm cau mày. Tề Mặc nắm được điểm yếu của cô nên cô buộc phải nghe lời hắn. Người khác còn lâu Ly Tâm mới nể mặt.

"Không đưa". Thấy thái độ của Ly Tâm có vẻ kiên quyết, Jiaowen lập tức đáp lời. Trại tập trung nằm ở tận châu Phi, đang yên đang lành tự nhiên đến đó làm gì. Hơn nữa bây giờ anh ta còn có việc quan trọng cần giải quyết.

Ly Tâm nhíu mày: "Ok. Thế còn nơi nào không được phép đi, anh nói rõ một lần cho tôi biết".

"Cô không ăn sáng hả? Tôi nhớ có người nửa đêm nửa hôm còn kêu nhà bếp đi làm đồ ăn đấy". Jiaowen nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt mờ ám.

Ly Tâm lườm Jiaowen. Con người này nhìn ngang nhìn dọc cũng chẳng phát hiện ra anh ta là lão đại. Lão đại gì mà nhiều chuyện thế không biết. Tề Mặc vẫn tốt hơn, chỉ nói những lời cần thiết. Ly Tâm liền đứng dậy: "Anh không phải là Tề Mặc, anh không quản nổi tôi". Vừa nói, cô vừa đi ra ngoài.

Bên ngoài đỗ một chiếc xe Ferrari mui trần màu bạc, loại xe Ly Tâm thích nhất. Thấy Jiaowen ngồi ở ghế lái, Ly Tâm không nói một lời, mở cửa xe đẩy anh ta sang ghế phụ. Sau đó, cô ngồi vào vị trí lái xe, nhấn ga. Chiếc Ferrari lao vụt đi như một cơn gió.

"Kỹ thuật không tồi". Jiaowen huýt sáo tán thưởng khi nhìn xuống đồng hồ tốc độ chỉ đến con số hai trăm. Mái tóc dài của Ly Tâm bay bay trong gió trông rất cuốn hút.

"Vậy sao?". Ly Tâm vừa hỏi vừa đạp mạnh chân, chiếc xe tiếp tục tăng tốc vượt qua những xe ô tô khác đang lao nhanh trên đường. Sự xuất hiện của chiếc Ferrari gây hứng thú cho những người lái xe. Họ cũng tăng tốc độ rượt đuổi xe của Ly Tâm.

"Muốn đua với tôi hả?". Ly Tâm phóng xe với tốc độ cao nhất. Trên đường cao tốc diễn ra cuộc đua xe gay cấn. Ly Tâm lượn xe như cá bơi lội. Cô linh hoạt lạng bên này, lách bên kia, để lại đằng sau tiếng mắng chửi và tiếng phanh gấp xe.

Nhìn mấy chiếc xe đuổi theo đằng sau bị bỏ lại một quãng xa, Ly Tâm hưng phấn đập mạnh nắm đấm vào còi xe và hét lớn: "Quá đã". Bị Tề Mặc đàn áp một thời gian dài, cuối cùng Ly Tâm mới có dịp xả hơi. Cô đột nhiên cảm thấy trời cao đất rộng, tất cả đều hoàn hảo.

"Tuyệt, tuyệt quá". Jiaowen nãy giờ ngồi im lặng thưởng thức trò đua xe cất giọng thán thưởng Ly Tâm. Gương mặt anh ta lộ vẻ hưng phấn không kém. Kỹ thuật lái xe của cô gái bên cạnh thật đáng khâm phục.

"Quá khen". Ly Tâm phanh gấp xe rồi rời khỏi đường cao tốc, lái xe xuống một con đường nhỏ. Thấy Ly Tâm không hề tỏ ra do dự, Jiaowen bất giác nhíu mày: "Xem ra cô chẳng cần tôi làm hướng dẫn. Hình như cô còn thông thuộc nơi này hơn cả tôi".

"Tất nhiên rồi". Sống ở nơi này mười mấy năm, Ly Tâm tuy chủ yếu bỏ thời gian vào việc tập luyện nhưng cô tìm hiểu không ít về thành phố này.

Ly Tâm rẽ trái rẽ phải vài lượt rồi đi về một bên phố và đỗ xe, quen thuộc đến mức như cô đang trên đường về nhà. Jiaowen thấy vậy không nói một lời, chỉ tươi cười đi theo Ly Tâm.

Ly Tâm dừng lại ở một quán bày bán quần áo rẻ tiền. Cô mua một chiếc áo sơmi rộng thùng thình ba mươi hai đồng, trên in hình đầu lâu đáng sợ. Ly Tâm còn chọn một chiếc quần jeans có giá năm mươi đồng trên trang trí đầy dây xích hầm hố và một đôi giày rách giá mười tám đồng.

Chứng kiến bộ dạng của Ly Tâm sau khi thay đồ, Jiaowen cười không nổi mà khóc cũng không xong. Jiaowen từ đầu đến chân toàn đồ hiệu, đứng bên cạnh Ly Tâm với phong cách thời trang cái bang tạo thành hình ảnh tương phản đặc biệt.

Chương 50: Ai hống hách hơn?

"Đây chính là phong cách của cô?". Nhìn cách ăn mặc khác người của Ly Tâm, Jiaowen bất giác sờ trán.

"Mặc đồ tầm thường vẫn tốt hơn. Tại sao tôi không hiểu điều này sớm hơn chứ?". Ly Tâm không tỏ ra tức giận trước ánh mắt đánh giá của Jiaowen.

Nếu cô ăn diện đồ tầm thường ngay từ đầu, đừng chơi hàng hiệu hay dùng loại nước hoa có mùi ánh mặt trời đặc biệt gì đó, cô sẽ không bị dính đến tên ma vương Tề Mặc. Con người đừng nên tỏ ra đặc biệt thì hơn, đáng tiếc là cô hiểu đạo lý này quá muộn. Ly Tâm than thầm trong lòng, không để ý đến Jiaowen cứ thế đi về phía trước.

Jiaowen nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt đầy hứng thú. Người phụ nữ này rất thu hút, dù cô hình như không nhận ra điều đó. Khoác lên người bộ đồ hầm hố, từ cô toát ra vẻ tự nhiên tùy ý, mang lại cảm giác dù cô mặc đồ sang trọng hay rách rưới, bản thân cô cũng không hề bị ảnh hưởng. Đây là lần đầu tiên Jiaowen gặp người như Ly Tâm. Đáng tiếc, cô là người phụ nữ bị Tề Mặc để ý nên anh ta chỉ có thể ngắm nhìn từ xa.

Ly Tâm đi dạo một vòng, Jiaowen cất bước theo cô. Hai người vừa đi vừa cười nói vui vẻ, không hề đề ý đến ánh mắt khó hiểu của những người xung quanh.

Ly Tâm vốn là người thích làm theo ý mình, không bao giờ bận tâm người khác nghĩ thế nào về cô. Còn Jiaowen sinh ra đã ngồi ở vị trí trên cao, miễn dịch với ánh mắt của người đời từ lâu. Vì vậy, hai người với hai phong cách trái ngược nhau cùng sánh bước trên đường phố, thu hút mọi sự chú ý của người qua lại.

"Haha...Tôi còn tưởng là ai, hóa ra là con trai yêu quý của tôi. Jiaowen, đây là sở thích của anh sao? Con bé tầm thường thế này

cũng lọt vào mắt anh?" Ly Tâm và Jiaowen đang thong dong dạo phố, một chiếc xe con phanh gấp bên cạnh họ. Một người phụ nữ cao quý xuống xe vừa cất giọng lạnh lùng với Jiaowen, vừa nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt miệt thị.

Jiaowen lập tức dừng lại, mỉm cười với Feiyusi: "Tôi còn tưởng là người đàn bà vô giáo dục nào dám tùy tiện đánh giá người khác. Không ngờ đó lại là mẫu thân đại nhân yêu quý của tôi. Không biết mẫu thân đại nhân trở thành người nhiều chuyện từ lúc nào?"

Feiyusi vẫn nở nụ cười tao nhã, nhưng ánh mắt bà ta lộ vẻ chán ghét. Bà ta chậm rãi mở miệng: "Vậy sao? Có lẽ do lo lắng đến tiền đồ của anh quá nên tôi mới trở nên lắm lời".

Jiaowen bật cười ha hả: "Mẫu thân đại nhân cũng thừa nhận bản thân già rồi hay sao? Nếu đã vậy mẫu thân cần gì phải xông pha nữa, chi bằng lui về nghỉ ngơi đi".

Chứng kiến cảnh mẹ con Feiyusi và Jiaowen tuy bề ngoài tỏ vẻ thân thiện nhưng lời nói đầy mùi thuốc súng, Ly Tâm đứng dựa vào cửa sổ kính, nhàn nhã xem màn kịch hay.

"Con trai thân yêu của tôi, nghe nói lần này anh lại gặp phiền phức. Không biết có cần đến sự giúp đỡ của bà mẹ này hay không?" Feiyusi mỉm cười nhìn Jiaowen, vờ như không nghe thấy câu nói đầy khiêu khích của anh ta.

Jiaowen thong thả đáp lời: "Phiền phức ư? Sao tôi không biết tôi gặp phiền phức gì nhỉ. Mẫu thân đại nhân nghe ai nói vậy? Tôi còn không biết bà đã biết, chuyện này lạ thật đấy".

Vừa chứng kiến cảnh mẹ con Jiaowen công kích nhau, Ly Tâm vừa liếc qua chiếc xe màu đen đỗ ở bên cạnh. Chiếc xe sang trọng đã được cải tạo lại, lớp cửa kính chống đạn khá dày, lốp xe đặc chế. Đúng là xe của gia tộc hắc đạo nổi tiếng có khác, trang bị toàn đồ tốt.

Thông qua cửa xe đang mở ở đằng sau Feiyusi, Ly Tâm thấy một người đàn ông mặc complet màu trắng ngà ngồi trong xe. Mặc dù Ly Tâm không nhìn rõ nửa thân trên của người đàn ông, nhưng chỉ qua hình dạng cũng có thể khẳng định đó là nam giới. Người này gõ gõ ngón tay dài lên đùi, động tác chậm rãi rất có khí chất.

Ly Tâm cảm thấy hiếu kỳ, cô từ từ dịch người về phía Feiyusi. Có con trai lớn như Jiaowen nhưng Feiyusi trông vẫn rất trẻ trung, có thể nói bà ta biết giữ sắc đẹp. Người ngồi trong xe chắc là đồng bọn của bà ta, phải xem là ai mới được.

Ly Tâm càng đến gần, người ngồi trong xe càng lộ rõ. Ly Tâm đã nhìn thấy cổ đối phương, cô mím môi định bước thêm một bước nữa. Đúng lúc này không biết ở đâu ra mấy người đàn ông trông có vẻ giống lưu manh chạy thục mạng như bị chó đuổi về phía trước. Ly Tâm vừa giơ chân, một tên đang chạy đâm sầm vào cô.

Ly Tâm vốn tập trung tinh thần vào người đàn ông ở trong xe, căn bản không để ý đến xung quanh. Bị một tên lưu manh đụng trúng, cô mất thăng bằng ngã xuống đất.

Jiaowen đứng bên cạnh phản ứng nhanh giơ tay ra đỡ. Ai ngờ chưa kịp túm lấy Ly Tâm, anh ta liền rụt tay lại. Ly Tâm ngồi phịch xuống đất, trong tay cô có một miếng vải lụa.

"Anh làm gì vậy?" Ly Tâm tức giận khi thấy Jiaowen không biết bị đứt sợi dây thần kinh nào đột nhiên rút tay lại để mặc cô bị ngã.

Jiaowen mỉm cười nhìn Ly Tâm. Không phải anh ta không muốn giúp cô mà anh ta biết tính Tề Mặc. Tề Mặc rất nóng tính và đáng sợ. Khó khăn lắm hắn mới tiếp xúc đàn bà, nếu hắn biết anh ta động đến Ly Tâm, hắn sẽ lột da anh ta mất. Chơi với Tề Mặc bao năm, Jiaowen khá hiểu Tề Mặc. Tình huống vừa rồi, để Ly Tâm ngã là quyết định sáng suốt nhất. Tề Mặc sẽ không vì chuyện cỏn con này tìm đến anh ta.

"Con bé đáng chết. Cô muốn chết phải không?" Feiyusi giận dữ nhìn Ly Tâm còn chưa kịp đứng dậy.

Ly Tâm tập luyện bao nhiêu năm nên cô có phản ứng rất nhanh. Sau khi bị mất thăng bằng, Ly Tâm liền giơ tay túm lấy người đứng gần cô nhất là Feiyusi. Tuy nhiên do cánh tay không đủ dài, cô chỉ bắt đúng váy của Feiyusi, khiến váy lụa của bà ta bị xé mất một mảnh.

Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Feiyusi, váy bà ta bị rách để lộ một khoảng đùi. Ly Tâm không quên đưa mắt về mục tiêu của cô ở trong xe ô tô. Ngồi dưới đất, Ly Tâm vừa vặn nhìn rõ gương mặt của người đàn ông trong xe. Thấy bộ dạng thảm thương của Ly Tâm, người đàn ông mỉm cười và gật đầu với cô. Người đàn ông trong xe đẹp trai đến mức khiến ai nhìn anh ta cũng khó có thể dời mắt.

Ly Tâm nhíu mày định đứng dậy, bàn tay cô đột nhiên đau buốt. Ly Tâm liền quay đầu lại, Feiyusi đang giẫm mạnh gót giày của bà ta lên tay cô. Ly Tâm sa sầm mặt, nắm chặt gót giày của Feiyusi giật mạnh. Chỉ nghe một tiếng "bịch", Feiyusi bị Ly Tâm kéo chân ngã bổ nhào xuống đất.

Chương 51: Con chip

Jiaowen đứng bên cạnh nhìn thấy cử động của Feiyusi định ra tay can thiệp. Nào ngờ Feiyusi hành động nhanh, Ly Tâm còn phản ứng nhanh hơn. Jiaowen chưa kịp bước tới, Feiyusi đã bị Ly Tâm giật gót chân ngã sõng soài. Jiaowen bật cười ha hả. Vệ sỹ của Feiyusi xông tới chỗ Ly Tâm, nụ cười trên môi Jiaowen tắt ngấm. Anh ta lập tức di chuyển đến bên Ly Tâm và ra tay nhanh như tia chớp. Tên Vệ sỹ bị Jiaowen kẹp chặt cổ họng và bị ném sang một bên.

Ly Tâm phủi mông đứng dậy, Feiyusi lúc này vẫn còn nằm trên mặt đất chưa kịp hoàn hồn. Ly Tâm không thèm để ý đến Feiyusi, ngoảnh mặt cau có với Jiaowen: "Anh làm ăn kiểu gì thế? Lẽ nào không nhìn thấy bà già này ức hiếp người hay sao?". Vừa nói cô vừa đi qua người Feiyusi, cố ý dẫm chân lên tay bà ta, khiến bà ta kêu gào thảm thiết.

Jiaowen tươi cười vui vẻ: "Xin lỗi, tôi cũng không biết chó điên đột nhiên nổi cơn". Anh ta vừa nói vừa đưa mắt về phía đám vệ sỹ của Feiyusi. Mặc dù chủ nhân bị mất mặt trước mọi người nhưng đám vệ sỹ tỏ ra e dè Jiaowen.

"Nếu đã là chó điên thì sau này nên chú ý một chút, đừng cắn người bừa bãi trên đường. Tôi mà thấy sẽ báo cảnh sát đưa đến trung tâm tiêu hủy súc sinh có hại đó. Thật là...tự nhiên làm mất hết hứng dạo phố của tôi. Đi thôi". Ly Tâm tỏ vẻ không vui, nói một tràng giang đại hải với Jiaowen rồi đi mất.

Jiaowen cười tươi đáp lời cô: "Đây là ý kiến hay". Nói xong anh ta quay sang nở nụ cười tao nhã với Feiyusi: "Hy vọng bà hãy biết giữ thể diện, đừng để người ta đưa đến trung tâm tiêu hủy súc sinh có hại, đừng làm mất mặt tôi đấy".

Vừa nói Jiaowen vừa cúi người chào Feiyusi một cách lịch sự. Anh ta đảo mắt về chiếc xe hơi sang trọng màu đen rồi quay người đi

theo Ly Tâm. Người của Jiaowen ở cách đó không xa vẫn giữ nguyên khoảng cách đi sau bảo vệ anh ta.

"Feiyusi, đi thôi". Người đàn ông đẹp trai ngồi trong chiếc xe đen sang trọng cất giọng nói quyến rũ với Feiyusi.

Bên ngoài xe, Feiyusi vẫn chưa hết tức giận, gương mặt bà ta tỏa ra sát khí nồng nặc. Feiyusi và Jiaowen đối đầu bao nhiêu năm nay. Nhưng mỗi khi gặp nhau họ đều giữ sự khách khí. Hai người dù sao cũng là mẹ con, mặc dù trong lòng căm ghét nhau nhưng không để lộ cho người ngoài thấy. Không ngờ hôm nay Jiaowen thể hiện sự bất kính với bà ta giữa chốn đông người, khiến bà ta trở tay không kịp.

Feiyusi thở một hơi dài nặng nhọc, dõi theo Jiaowen và Ly Tâm đang dần khuất bóng bằng ánh mắt ác độc. Jiaowen mỗi khi ra ngoài đều đem nhiều thuộc hạ đi cùng. Đám thuộc hạ không lộ diện mà dấu thân ở nơi nào đó không ai biết. Đây cũng là nguyên nhân khiến Feiyusi không dám manh động.

Feiyusi mở miệng nói hằn học: "Cho anh hống hách ngày hôm nay. Sau này đừng trách tôi không nể tình mẹ con".

"Feiyusi". Người đàn ông trong xe cất giọng lãnh đạm pha chút hết kiên nhẫn. Feiyusi liền hít một hơi dài, chỉnh đốn quần áo, lấy lại bộ dạng cao quý như lúc đầu từ tốn bước lên xe.

Jiaowen đi nhanh theo Ly Tâm, gương mặt anh ta không dấu vẻ hớn hở như trẻ con. Ly Tâm nhìn thấy bất giác nhíu mày: "Anh vui lắm sao?"

Jiaowen cười tươi: "Đúng vậy. Hiếm khi gặp dịp có hành động ấu trĩ như vừa rồi, nhưng lại giúp tôi xả hết bực bội. Muốn không vui cũng khó".

Ly Tâm lườm Jiaowen: "Chuyện cỏn con đáng để anh vui đến vậy?"

Jiaowen lắc đầu cười lớn. Bao nhiêu năm ngầm đọ sức với nhau, cả anh ta và Feiyusi chỉ tìm cách sử dụng thế lực và thủ đoạn. Không ai nghĩ đến mấy trò trẻ con khiến đối phương bẽ mặt ở nơi công cộng như ngày hôm nay, bởi vì làm vậy sẽ khiến bản thân mất giá. Ly Tâm vừa xuất hiện đã khiến Feiyusi mất mặt trên đường phố, cảm giác này cũng không tồi.

Ly Tâm liếc thấy chiếc xe chở Feiyusi đi xa, cô liền mở bàn tay, trên đó có một con chíp nhỏ. Ly Tâm nhăn mặt hỏi Jiaowen: "Đây là cái gì?"

Jiaowen quay sang nhìn con chíp: "Cô lấy đâu ra vậy?". Con chíp trên tay Ly Tâm rất nhỏ, chỉ bằng một móng tay ngón út, không hề gây sự chú ý. Nhưng đối với người quen thuộc mấy đồ công nghệ tiên tiến như Jiaowen, thứ càng nhỏ mới càng là tinh hoa.

"Trên đế giày của Feiyusi". Lúc Feiyusi dẫm gót giày lên tay Ly Tâm. Bàn tay vô cùng nhạy cảm của cô lập tức phát hiện gót giày của bà ta có vấn đề. Nhân lúc nắm gót giày kéo ngã Feiyusi, con chíp đã lọt vào tay Ly Tâm.

Đôi mắt Jiaowen đột nhiên sáng rực, anh ta ôm chầm lấy Ly Tâm: "Làm tốt lắm". Nói rồi anh ta kéo Ly Tâm chạy thật nhanh, đồng thời giơ tay lên cao ra hiệu.

Ly Tâm không hiểu Jiaowen tại sao tự nhiên kéo cô chạy như điên. Cô hét lên với anh ta: "Làm gì vậy, giữ phong độ một chút có được không?". Vừa nói xong, Ly Tâm bị Jiaowen đẩy lên một chiếc xe ô tô đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh. Chiếc ô tô phóng nhanh về tòa lâu đài.

Ly Tâm tuy không rành về mấy thiết bị hiện đại nhất trên thế giới, nhưng nhìn bộ dạng mừng rỡ của Jiaowen như anh ta vừa phát hiện ra lục địa mới, Ly Tâm biết thứ cô lấy được chắc chắn rất quan trọng, quan trọng đến mức Jiaowen vốn không dám động đến người cô bỗng dưng trở nên nhiệt tình hẳn. Ngồi trên xe, Ly Tâm mặt nặng

mày nhẹ không thèm nhìn Jiaowen. Cô còn muốn đi dạo phố tiếp, kế hoạch ngày hôm nay vẫn chưa hoàn thành.

Tại trung tâm điều khiển mạng của Mafia, Jiaowen kéo thẳng Ly Tâm vào trong rồi đưa con chip cho thuộc hạ phân giải. Một loạt con số chạy trên màn hình vi tính, nhanh đến mức khiến người xem hoa mắt. Ly Tâm chăm chú theo dõi người đàn ông trẻ có gương mặt lạnh lùng ngồi trước máy vi tính. Anh chàng này kỹ thuật không tồi, ít ra giỏi hơn Lập Hộ.

"Hàng đến đâu rồi?". Một giọng nói đột nhiên vang lên từ loa máy vi tính. Jiaowen nhếch mép cười lạnh lùng, khoanh tay ngồi xuống bên cạnh lắng nghe.

"Đang ở trên đường rồi, chắc ngày kia sẽ tới". Giọng nói phụ nữ vang lên. Ly Tâm ngồi xuống chiếc ghế ở đằng sau, nhận ra đây là giọng của Feiyusi.

Thấy vẻ mặt ngờ vực của Ly Tâm, Jiaowen giải thích: "Đây là thiết bị ghi âm mới nhất của năm nay. Thiết bị này chỉ sản xuất một lô nên không có nhiều người sử dụng. Đây là sản phẩm có hiệu quả ghi âm tốt nhất, tiện lợi nhất, độ bảo mật cao nhất. Chỉ có khách hàng mới biết mật mã thu âm. Rất may nhà sản xuất ra thiết bị ghi âm này chính là chúng tôi".

Chương 52: Buổi tụ họp hoành tráng

Ly Tâm nghe xong chỉ nhìn cau mày nhìn Jiaowen mà không lên tiếng. Vòng vèo một hồi hóa ra đây là máy ghi âm. Bà già Feiyusi đó không biết thu lại cuộc trò chuyện với đối phương nhằm mục đích gì, chẳng phải tự nhiên có lợi cho Jiaowen ư? Chả trách Jiaowen lại vui mừng đến như vậy.

"Tề Gia đến Italy rồi, nhất định phải hết sức cẩn thận. Chúng ta không thể coi thường Tề Mặc".

"Tôi hiểu. Tề Mặc biết là do tôi làm đi chăng nữa, hắn không tìm thấy chứng cứ cũng chẳng làm gì được tôi. Mặc dù Tề Gia là lão đại nhưng Feiyusi tôi cũng không phải nhân vật tầm thường. Vô duyên vô cớ động đến tôi, Tề Gia chưa có sức mạnh lớn đến mức đó". Feiyusi cất giọng vừa kiêu ngạo vừa tỏ vẻ hống hách.

"Uhm, không có chứng cứ đúng là không thể làm gì bà, nhưng không có nghĩa Tề Mặc sẽ để yên. Bà hãy cẩn thận đấy. Thế này đi, bà hãy nhanh chóng bàn giao lô hàng cho bên mua. Mất lô hàng đó, xem bọn chúng sẽ ăn nói thế nào với phía Trung Đông". Vẫn là giọng nói lãnh đạm của người đàn ông.

"Phía Australia đã cử người đến nhận hàng rồi, tuyệt đối không xảy ra sơ suất. Nếu Tề Gia và thằng con trai ngoan ngoãn của tôi dám truy đuổi, sẽ có một món quà bất ngờ dành cho chúng".

"Australia? Bà ta bán lô hàng sang Australia? *** thật, tại sao là Australia chứ?", gương mặt Jiaowen lập tức biến sắc như khó tin vào sự thật vừa nghe thấy.

Ly Tâm liếc Jiaowen bằng ánh mắt kỳ lạ nhưng không lên tiếng thắc mắc. Tại sao không thể là Australia? Thế giới này chỉ cần nơi nào có con người tồn tại, nơi đó có thể xảy ra chiến tranh, vũ khí đều có đất dụng võ. Australia đâu phải là thiên đường, đâu đến mức Jiaowen phải kinh ngạc như vậy?

Jiaowen tỏ ra kinh ngạc cũng chỉ trong một vài giây. Sau đó anh ta lấy lại vẻ mặt vô cảm, nhanh chóng nối máy với Tề Mặc: "Tề, mục tiêu thay đổi rồi, hàng đang được chuyển đến Autralia. Chắc là ngày kia sẽ rơi vào tay người mua, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa".

Ban đầu, Jiaowen tưởng Feiyusi bán lô hàng cho một người mua khác ở Trung Đông nên anh ta không bận tâm đến vấn đề thời gian, càng không lo cho Tề Mặc. Tề Mặc là nhà cung cấp vũ khí được hoan nghênh nhất ở Trung Đông, lại có thế lực lớn ở đây. Chỉ cần hắn ngầm ra mặt, sẽ nắm được tình hình mua bán và loại hàng hóa của cả khu vực. Nhưng không ngờ, lô hàng lại được chuyển đi Australia, chưa cần tính đến chuyện tìm ra người mua, chỉ riêng thời gian cũng là vấn đề rất khó giải quyết, nhất là khi Tề Mặc vẫn còn ở Trung Đông.

Một loạt mệnh lệnh được truyền đi. Ly Tâm thấy vụ này không liên quan đến cô liền chuồn ra ngoài. Cô không có hứng thú với vũ khí, càng không có hứng thú đi tìm vũ khí. Dù sao cũng chẳng cần lo lắng cho đám Tề Mặc, cô chuẩn bị đi ăn cơm thì hơn. Bữa sáng không ăn, giờ Ly Tâm cảm thấy rất đói bụng.

"Cô và tôi cùng đi gặp Tề". Vẫn còn chưa ra khỏi cửa, bàn tay của Jiaowen đột nhiên đặt lên vai Ly Tâm, ghìm cô đứng lại.

Ly Tâm quay đầu: "Tại sao? Tại sao tôi phải đi? Không đi, Tề Mặc có bắt tôi đi đâu". Biết nơi đó chẳng có gì hay ho đợi cô, Ly Tâm lập tức từ chối. Khó khăn lắm mới có dịp Tề Mặc không quản thúc cô, tội gì cô phải tự tìm ngược đãi.

Thấy Ly Tâm tỏ ra cương quyết, Jiaowen gật gật đầu: "Cô không đi? Tốt lắm. Feiyusi chắc không bao lâu nữa sẽ phát hiện bị mất con chíp. Tôi không thể đoán ra bà ta sẽ có hành động gì tiếp theo. Tôi sẽ điều tất cả những người tài giỏi của tổ chức đi giúp Tề. Cô muốn tiếp tục ở lại đây thì ở, nhưng tôi không thể bảo đảm vấn đề an toàn

cho cô. Đến lúc đó đừng trách tôi không nhắc nhở. Người đâu, mau chuẩn bị máy bay". Vừa nói, anh vừa sải bước rộng ra ngoài.

Ly Tâm nghiến răng nhìn Jiaowen, cô lập tức đi nhanh theo anh ta. Jiaowen điều hết người sang Australia, để cô một mình ở lại đây, chẳng phải muốn cô chết sớm hay sao? Không cần nghĩ ngợi nhiều, ở bên cạnh Tề Mặc an toàn gấp nhiều lần so với một mình ở nơi này. Tên Jiaowen này cũng đáng ghét y như Tề Mặc.

Một lúc sau, Ly Tâm trầm mặc ngồi trên chiếc máy bay quân dụng loại hình lớn, tốc độ nhanh nhất trên thế giới. Không nhầm đấy chứ? Giữa ban ngày ban mặt mà Jiaowen dám điều động cả máy bay quân dụng loại hình lớn. Tên Jiaowen ác chiến thật, có thể sử dụng loại máy bay của chính phủ và quân đội. Thế giới này loạn thật rồi.

Trước đây, Ly Tâm tưởng cuộc đời cô rất phong phú và kích thích. Nhưng kể từ khi gặp Tề Mặc, Ly Tâm cảm thấy cô như ếch ngồi đáy giếng, chỉ nhìn thấy bầu trời chật chật hẹp. Bây giờ cô mới biết thế nào là kịch tính thật sự.

Ly Tâm đưa mắt về phía khoang máy bay rộng lớn. Trong đó xếp từng hòm từng hòm vũ khí mới, loại chỉ nhìn thấy trên truyền hình hoặc thậm chí chưa thấy bao giờ. Ký hiệu trên một số chiếc hòm chỉ ra, đó là vũ khí tiên tiến nhất, trong đó có cả tên lửa. Ly Tâm chăm chú nhìn đống vũ khí. Tề Mặc nói không sai, nhà buôn vũ khí đúng là lão đại của giới hắc đạo. Tên lửa bắn ra từ chiếc máy bay này có thể hủy diệt bất cứ thành trì nào bên dưới. Quả thật không nên đắc tội với loại người như Tề Mặc và Jiaowen.

Chiếc máy bay chở Ly Tâm không hổ danh là máy bay nhanh nhất. Chỉ sau nửa ngày nó đã vượt qua hai lục địa Âu Á, bay đến vùng trời châu Đại dương.

Chiếc máy bay không phải đỗ xuống sân bay mà một sân cỏ được tỉa cắt rất khéo giống như sân golf. Trong bóng đêm có hai hàng đèn xe chiếu sáng tạo thành đường băng trắng trên sân. Máy bay của

Jiaowen từ từ đỗ xuống đường băng do đèn xe tạo ra ở trung tâm sân bóng.

Ly Tâm theo Jiaowen bước xuống máy bay. Cô lập tức nhìn thấy Tề Mặc diện bộ đồ complet màu đen đứng cách đó không xa. Cả người hắn và bóng đêm hợp thành một thể. Mặc dù vậy, từ hắn vẫn toát ra khí chất đặc biệt khiến bất cứ sinh vật nào cũng không thể bỏ qua sự tồn tại của hắn.

Thấy Tề Mặc nhìn mình bằng ánh mắt lạnh lùng, Ly Tâm không thể tiếp tục giữ sự trầm mặc. Miệng cô hơi cong lên rồi nở nụ cười rạng rỡ với Tề Mặc: "Tề lão đại, không phải tôi muốn đến đây, mà là Jiaowen bắt tôi đến. Anh đừng trách tôi không nghe lời anh đấy nhé". Đẩy Jiaowen ra phía trước chắn làn gió lạnh là thượng sách của Ly Tâm lúc này.

Tề Mặc liếc Jiaowen bằng ánh mắt vô cùng lạnh lẽo. Jiaowen sờ mũi nhìn Ly Tâm. Ly Tâm không thèm để ý đến Jiaowen, đi ra sau Tề Mặc đứng im. Ai bảo Jiaowen uy hiếp cô.

Tề Mặc không có bất cứ biểu hiện nào, hắn quay người vào trong xe. Ly Tâm nhíu mày rồi đi theo hắn. Jiaowen kể từ lúc xuống máy bay giữ nguyên thái độ trầm mặc. Anh ta liền lên một chiếc xe khác đỗ ở gần đó.

Ở đằng sau bọn họ, đám người đứng xếp hàng chờ sẵn xông về chiếc máy bay chuyển vũ khí xuống dưới. Ly Tâm trợn tròn mắt khi thấy một tốp khá đông bắt đầu tháo dỡ chiếc chiếc máy bay. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, chiếc máy bay chỉ còn lại nửa thân dưới ánh đèn nhấp nháy.

Chương 53: Cảnh sát

Đám Tề Mặc còn chưa kịp lên xe, từ xa có tiếng còi hụ cảnh sát dồn dập, đèn xe cảnh sát nhấp nháy hướng về phía bọn họ. Ly Tâm lập tức dừng bước quay đầu nhìn. Trong khi đó, Tề Mặc và Jiaowen không hề thay đổi sắc mặt, tiếp tục đi về phía xe ô tô của họ.

Thấy Ly Tâm nhìn xe cảnh sát bằng ánh mắt kinh ngạc và đầy hiếu kỳ, Hoàng Ưng lên tiếng nhắc nhở: "Đi đi, có gì đáng xem đâu chứ?"

Ly Tâm đưa mắt về phía Tề Mặc, hắn đã đứng ngay trước cửa xe, đôi mắt nhìn cô lạnh lùng, còn Jiaowen ngồi vào chiếc xe bên cạnh. Ly Tâm tiếp tục đi đến chỗTề Mặc, vừa quay đầu nhìn đội xe cảnh sát đang lao tới.

Không biết một hàng xe xuất hiện từ lúc nào chặn ngang đường không cho xe cảnh sát đi qua. Hồng Ưng tiến lên phía trước đối phó với cảnh sát. Còn ở bên này, đèn ô tô vẫn chiếu về phía chiếc máy bay đang được tháo dỡ một cách nhanh chóng.

"Đứng lại, không được lên xe, đứng lại ngay!". Một người cảnh sát xuống xe, bay qua hàng xe chắn đường lao về phía Tề Mặc. Anh ta vừa chạy vừa hét lớn.

Ly Tâm theo phản xạ đứng tránh sang một bên, để người cảnh sát phi đến chỗ Tề Mặc mà không gặp bất cứ chướng ngại nào. Lúc này, cô thật sự hiếu kỳ muốn chứng kiến uộc đụng độ giữa nhà buôn vũ khí và cảnh sát.

"Đứng lại! Nói mau! Các anh đang làm gì ở đây? Máy bay đâu rồi, chiếc máy bay quân dụng biến đi đâu rồi?" Dáng người đàn ông cao lớn vụt qua chỗ Ly Tâm, lao thẳng về phía Tề Mặc.

Tề Mặc không hề để ý đến anh chàng cảnh sát, chỉ cau mày nhìn Ly Tâm. Ly Tâm biết Tề Mặc nhìn ra ý đồ của cô, vì vậy cô cười giả lả đồng thời bước về phía hắn.

"Cậu cảnh sát này, cậu đã dùng sai từ rồi. Đừng mở mắt đã ăn nói bậy bạ như vậy chứ". Lập Hộ đứng bên cạnh Tề Mặc nở nụ cười dịu dàng. Có điều, ngữ khí lạnh lùng của anh ta không thích hợp với vẻ mặt ôn nhu kia.

Ly Tâm bước đến bên Tề Mặc, đưa mắt đánh giá người cảnh sát. Anh chàng này còn rất trẻ, chỉ tầm ngoài hai mươi là cùng. Anh ta có gương mặt khá baby. Ly Tâm không khỏi cảm thấy khâm phục người cảnh sát trẻ tuổi to gan dám hò hét ra lệnh Tề lão đại.

Anh chàng cảnh sát quay đầu về phía sân golf. Lúc này, dưới ánh đèn xe chiếu sáng, chiếc máy bay biến mất toàn toàn chỉ còn lại khu đất trống. Ly Tâm cũng đưa mắt nhìn theo anh ta. Cô giật mình khi không thấy bóng dáng chiếc máy bay. Từ lúc cô xuống máy bay đến giờ mới chỉ tầm mười phút, chiếc máy bay quân dụng loại hình lớn bốc hơi ngay trước mắt. Ly Tâm cảm thấy cô như đang xem một bộ phim hành động gay cấn.

"Nói đi, các anh dấu chiếc máy bay đi đâu rồi. Kể từ lúc nó bay vào không phận của thành phố, chúng tôi đã theo dõi nó. Chúng tôi biết nó hạ cánh ở khu vực này, sao bây giờ lại không thấy đâu cả?". Anh chàng cảnh sát trẻ tuổi tức giận hét lớn với Tề Mặc.

Lập Hộ sa sầm mặt, cất giọng lạnh lùng: "Cậu có mắt để làm gì hả? Máy bay ở đâu ra? Lẽ nào chúng tôi cất dấu thứ đồ lớn như vậy? Câm miệng ngay cho tôi. Một tên cảnh sát tép riu dám xông vào nơi ở tư nhân của chúng tôi. Nếu cậu không có lệnh khám xét thì đừng trách chúng tôi không khách sáo".

Tề Mặc thấy Ly Tâm đến bên cạnh, chỉ liếc xéo người cảnh sát rồi lập tức lên xe. Loại cấp bậc như anh chàng cảnh sát này bình thường không có tư cách gặp hắn, để ý đến anh ta chỉ tổ hạ thấp thân phận của hắn. Bây giờ hắn có việc quan trọng cần giải quyết, không có tâm trạng bận tâm đến loại tôm tép kia.

Anh chàng cảnh sát vừa giơ tay định tóm Tề Mặc vừa nạt nộ: "Nói đi, các anh rốt cuộc là ai mà dùng cả máy bay quân dụng. Chúng tôi

phát hiện có hai máy bay quân dụng bay đến đây, trong khi chúng tôi không nhận được bất cứ thông báo ngoại giao nào. Các anh là ai hả...".

"Tôi cảnh cáo cậu, hãy đem ra chứng cứ trước khi mở miệng. Chúng tôi không có thời gian chơi trò bắt cướp với cậu". Lập Hộ ra tay nhanh như tia chớp. Anh ta chỉ bằng một động tác vặn tay đã khiến cổ tay của anh chàng cảnh sát trẻ tuổi bị trật khớp.

"Nếu không có lệnh khám xét thì biến khỏi nơi này cho tôi". Tiếp theo hành động của Lập Hộ, Hoàng Ưng đứng đằng sau người cảnh sát trẻ tuổi túm lấy cổ áo anh chàng ném anh ta sang một bên.

Tề Mặc ngồi lên xe nhíu mày nhìn Ly Tâm đang mải theo dõi trò vui. Ly Tâm bị Hoàng Ưng đẩy mạnh, quay người liền bắt gặp ánh mắt cảnh cáo của Tề Mặc. Cô cười hihi rồi lên xe ngồi xuống cạnh hắn.

"Tôi sẽ kiện các anh đánh cảnh sát. Các anh...".

"Vị tiên sinh này. Đối với sự việc đột phát, chúng tôi có tư cách hành động trước báo cáo sau. Bây giờ, chúng tôi sẽ khám xét sân golf của các anh. Nếu các anh ngăn cản, chúng tôi sẽ bắt giữ các anh vì tội làm gián điệp và xâm nhập trái phép. Nếu các anh không cản trở thì hãy phối hợp với chúng tôi. Nếu không, chúng tôi sẽ bắt giữ các anh vì tội gây trở ngại cho cảnh sát, che dấu phần tử khả nghi".

Anh chàng cảnh sát mặt baby còn chưa dứt lời, đằng sau đột nhiên truyền đến giọng nói đàn ông lạnh lùng. Ly Tâm nhìn ra ngoài cửa xe ô tô, thấy một người đàn ông tầm ba mươi tuổi mặt mũi sáng sủa tinh anh vừa đỡ anh chàng baby đứng dậy vừa ngẩng đầu nhìn Hoàng Ưng.

"Nếu các anh không tìm thấy thứ gì, các anh sẽ ăn nói thế nào với chúng tôi? Các anh đừng quên, các anh đã lục soát nơi này một lần rồi. Nếu lần này các anh vẫn không tìm ra thứ gì, dù các anh là người của Cục An ninh quốc gia cũng đừng trách chúng tôi không nể mặt". Hồng Ưng không biết đi tới từ lúc nào, cất giọng đanh thép.

"Nếu chúng tôi không tìm thấy thứ gì, chúng tôi sẽ..."

Không đợi người đàn ông nói hết câu, Lập Hộ ngồi ở vị trí tay lái lập tức nổ máy phóng xe đi mất, bỏ lại đám cảnh sát và Hồng Ưng ở phía sau. Ly Tâm thấy vậy nhăn mặt, đây mới thực sự là hành động ngạo mạn.

Mấy chiếc xe dừng lại ở một tòa nhà cách đó không xa. Jiaowen không đợi Tề Mặc lên tiếng, lập tức phát lại toàn bộ nội dung cuộc đối thoại của Feiyusi. Tề Mặc nghe xong nhíu mày, im lặng nhìn Ly Tâm.

Chương 54: Giáo huấn hay là quan tâm

Ly Tâm tươi cười nhìn Tề Mặc. Trên người cô vẫn mặc bộ đồ cái bang tua rua rách nát. Lúc mới thấy Ly Tâm khi cô từ trên máy bay xuống, ánh mắt Tề Mặc hơi nhíu lại, Ly Tâm lập tức phát hiện cô còn chưa kịp thay quần áo tử tế. Lúc đó, Ly Tâm toát mồ hôi lạnh, vì đây đúng là sơ suất nghiêm trọng. Tưởng rằng sự xuất hiện của mấy người cảnh sát khiến Tề Mặc quên mất vụ này. Bây giờ thấy Tề Mặc nhìn mình bằng ánh mắt không tán đồng, Ly Tâm chỉ còn cách cười lấy lòng Tề Mặc.

Tề Mặc đánh giá Ly Tâm một hồi, đột nhiên nắm lấy bàn tay Ly Tâm rồi xoa nhẹ lên vết bầm tím trong lòng bàn tay cô: "Đây là bản lĩnh của cô?"

Ly Tâm giật bắn mình bởi câu hỏi của Tề Mặc. Bắt gặp tia nộ khí trong ánh mắt hắn, Ly Tâm cất giọng đầy ấm ức: "Ý anh là gì? Tôi đã giúp anh một việc lớn. Không thưởng cho tôi thì thôi, anh còn tức giận gì chứ?"

Nghe vậy, Lập Hộ đứng sau Tề Mặc liền trừng mặt nhìn Ly Tâm. Hoàng Ưng đứng chếch đối diện Ly Tâm lắc đầu, mở miệng nói câu gì đó không thành tiếng với Ly Tâm. Chứng kiến cảnh Lập Hộ và Hoàng Ưng chỉ biết có Tề Mặc còn không coi ai gì đối xử với Ly Tâm như vậy, Jiaowen liền bật cười ha hả.

Sau khi nhìn khẩu hình của Hoàng Ưng, trán Ly Tâm rịn đầy mồ hôi. Thần sắc Tề Mặc càng lạnh lùng hơn, hắn siết chặt tay Ly Tâm giơ lên cao hơn một chút. Ly Tâm trong chốc lát làm ra vẻ rất đáng thương. Cô giơ tay đến trước mặt Tề Mặc: "Bà già đó hành động nhanh quá. Lão đại, tôi vì anh mới bị thương đấy nhé".

Nếu Hoàng Ưng không nhắc nhở, Ly Tâm thật sự không biết Tề Mặc muốn hỏi đến vết thương của cô. Tên Tề Mặc này quan tâm

đến cô? Ly Tâm cảm thấy vàng từ trên trời rơi xuống còn thực tế hơn, mặc dù hiện thực đang bày ra trước mắt cô.

Tề Mặc vẫn không có bất cứ biểu cảm nào trước bộ dạng đáng thương của Ly Tâm, đáy mắt hắn lóe lên tia lạnh lẽo. Hắn đột ngột vặn mạnh cổ tay Ly Tâm, khiến cô đau đến mức kêu thét lên.

"Một bà già mà cô cũng không có bản lĩnh đối phó, còn để bị thương. Cô giỏi thật đấy". Tề Mặc trước đó vốn tiềm ẩn sự không hài lòng với Ly Tâm. Bị cô đụng chạm đến, hắn liền bộc phát cơn giận dữ, càng dùng sức bóp chặt tay Ly Tâm.

Ly Tâm vốn nghĩ Tề Mặc không thèm quan tâm đến vết thương của cô nên cô rất kinh ngạc khi được Hoàng Ưng nhắc nhở. Trước bộ dạng giận dữ của Tề Mặc, Ly Tâm ngược lại không cảm thấy ngạc nhiên. Nếu Tề Mặc dịu dàng an ủi hoặc ôm cô vỗ về, chắc chắn Ly Tâm sẽ tưởng trời đất đảo lộn. Nhìn vẻ mặt Tề Mặc lúc này, Ly Tâm thở phào nhẹ nhõm. May mà Tề Mặc vẫn là Tề Mặc, không đến nỗi gây shock cho cô.

"Tại tôi không để ý, không biết bà ta sẽ giẫm lên". Ly Tâm đột nhiên cảm thấy khả năng chịu đau của cô tăng lên nhiều. Bị Tề Mặc vặn tay như vậy, mặc dù vẫn buốt nhưng không còn đau đớn như trước.

Nghe câu này, sắc mặt Tề Mặc càng tệ hơn. Hắn chậm rãi nhả từng chữ một: "Không chú ý? Cô dám nói câu không chú ý với tôi. Tai cô, mắt cô để làm gì hả?"

"Tôi...tôi..." Đối diện với vẻ mặt đáng sợ của Tề Mặc, Ly Tâm lắp bắp mãi cũng không thể nói thành câu. Trước khi hiểu rõ ý của Tề Mặc, cô nghĩ mình nên giữ im lặng thì hơn.

Nhìn bộ dạng oan ức của Ly Tâm, Tề Mặc càng cảm thấy lửa bốc trên đầu. Hắn vung tay ném mạnh Ly Tâm sang một bên, cất giọng giận dữ: "Hãy nhốt cô ta vào hắc lao".

Cả người Ly Tâm bị quăng về phía Lập Hộ. Lập Hộ liền giơ chân chặn đằng sau lưng Ly Tâm, giúp cô khỏi bị ngã xuống đất. Thấy Tề Mặc chỉ mỗi chuyện cỏn con đã ra lệnh đưa cô đến trại tập trung của Jiaowen, Ly Tâm lập tức hét lớn với Tề Mặc bất chấp cơn giận dữ của hắn: "Tôi không đi, tôi không muốn bị mất mạng".

"Mất mạng? Cô còn biết là mất mạng? Cô không chú ý, thì không phải đi Hắc lao mà mất mạng từ lâu rồi. Đưa cô ta ra ngoài, ngày mai giải đi cho tôi. Có chết cũng không thể làm mất mặt tôi". Tề Mặc tỏ ra tức giận thật sự, không cho Ly Tâm một cơ hội giãi bày.

Ly Tâm đổi sắc mặt định xông lên tranh cãi với Tề Mặc. Lập Hộ đứng đằng sau giữ chặt lưng áo Ly Tâm rồi kéo cô xềnh xệch ra ngoài mặc cho cô phản kháng.

Jiaowen bất giác mỉm cười. Hóa ra nguyên nhân khiến Ly Tâm muốn đi xem Hắc lao là do Tề Mặc từng uy hiếp cô.

"Cô còn nói lăn lộn trong nghề nhiều năm có chút danh tiếng, thế mà cô chẳng học được cách trông mặt đoán lời gì cả. Vào lúc này rồi cô vẫn muốn tranh cãi với lão đại?". Lập Hộ nhanh chóng kéo Ly Tâm ra ngoài cửa. Đến nơi không có người, anh ta thả Ly Tâm và nhìn cô bằng ánh mắt bất lực.

Ly Tâm cau mày đáp: "Tôi có tranh gì đâu. Tôi chẳng làm gì sai cả. Tại sao anh ta lại bắt tôi đi Hắc lao?"

Nhìn vẻ mặt tức tối của Ly Tâm, Lập Hộ lắc đầu lên tiếng giải thích: "Cô chẳng hiểu gì cả? Cô không biết trên chốn giang hồ, không chú ý đồng nghĩa với mất mạng hay sao. Hôm nay cô may mắn đi cùng Jiaowen lão đại nên đối phương không dám làm gì cô. Nếu sau này lão đại hoặc người khác không ở bên cô, cô không chú ý sẽ có kết cục như thế nào? Nếu những người gây chuyện với cô hôm nay là kẻ thù của cô, muốn lấy mạng cô, liệu cô có còn cơ hội đứng đây hay không? Nếu gót giày giẫm xuống tay cô đổi lại là dao hay là súng, cô thử nói xem kết quả sẽ như thế nào? "Không chú ý", ba từ này tuyệt đối không thể tồn tại trong thế giới của chúng tôi".

Lập Hộ hắng một tiếng rồi nói tiếp: "Những người sống trên giang hồ như chúng tôi cần phải thận trọng, luôn cẩn thận. Mắt nhìn sáu hướng, tai nghe tám phương còn chưa đủ, lúc nào cũng phải tâm niệm phải cần cẩn thận hơn nữa. Không chú ý? nếu chúng tôi không chú, không biết chết bao nhiêu lần rồi, còn có thể ở đây đắc ý hay sao?"

Ly Tâm ngây người khi nghe Lập Hộ nói một hơi dài. Cô chưa từng nghĩ đến chuyện này bao giờ, cuộc sống trước đây của cô không cần phải thận trọng. Nhịn bộ dạng thẫn thờ của Ly Tâm, Lập Hộ bất giác thở dài: "Hôm nay lão đại tức giận, lên tiếng dạy bảo cô cũng chỉ muốn tốt cho cô mà thôi. Nếu đổi lại là người khác, liệu lão đại có nổi cơn lôi đình hay không? Tôi còn tưởng cô là người thông minh, không ngờ cô lại hồ đồ như vậy".

Nghe những lời của Lập Hộ, Ly Tâm nghiến răng không lên tiếng. Lập Hộ lắc đầu: "Con người của lão đại không quan tâm đến người khác, cũng không biết thể hiện thái độ quan tâm. Nhưng lão đại tuyệt đối không tệ bạc với người của lão đại. Tôi tưởng cô đi theo lão đại một thời gian, ít nhất cũng biết tính lão đại chứ".

Ly Tâm bóp trán nói khẽ: "Dù tôi có làm sai, lão đại cũng không thể bắt tôi đi Hắc lao. Làm vậy khác nào muốn lấy mạng tôi?"

Lập Hộ mỉm cười: "Cô có bản lĩnh vượt qua chốn hắc lao hay không, trong lòng lão đại biết rõ hơn ai hết. Lần này lão đại chỉ là cảnh cáo cô mà thôi. Lão đại muốn cô sau này chú ý hơn, làm gì cũng không được chủ quan".

Lập Hộ nói tiếp: "Có điều bắt cô đi Hắc lao không phải muốn lấy mạng cô. Hắc lao là nơi rèn luyện con người. Nếu cô có thể rời khỏi nơi đó bình an, ba từ "không chú ý" cả đời này sẽ không còn liên quan gì đến cô. Dù sau này cô có gây chuyện với người không nên gây chuyện, hay có kẻ nào đó muốn tính sổ với cô, thì phải xem hắn có năng lực tiêu diệt cô hay không. Đi hắc lao chỉ tốt cho cô mà thôi.

Dù lão đại và chúng tôi có ở bên cạnh bảo vệ cô, cũng không thể bằng cô rèn luyện bản lĩnh tự bảo vệ mình".

Ly Tâm nghe xong liền chớp chớp mắt, nhìn về phía Tề Mặc lúc này đang cau mày nói chuyện với Jiaowen. Cô quay đầu mỉm cười: "Bảo vệ? Hình như kể từ lúc gặp lão đại, toàn là tôi cứu anh ta thoát chết".

Lập Hộ liền gật đầu: "Biết rồi. Cô là phúc tinh của lão đại và chúng tôi được chưa. Để tôi kêu người đưa cô đi nghỉ ngơi".

Ly Tâm biết không có mệnh lệnh của Tề Mặc, Lập Hộ tuyệt đối không dám làm theo ý mình. Cô lập tức mở miệng: "Tôi còn chưa ăn cơm nữa. Bữa sáng, bữa trưa, bữa tối chưa có gì vào bụng".

Lập Hộ nhăn mặt: "Ý cô là Jiaowen lão đại không cho cô ăn cơm đúng không?". Thấy vẻ mặt rạng rỡ của Ly Tâm, anh ta liền vẫy tay gọi người đến: "Cơm nước đã chuẩn bị cho cô từ lâu. Cô đúng là người đàn bà chỉ biết đến ăn, không hiểu lão đại thấy cô đặc biệt ở điểm nào?"

Ly Tâm cười híp mắt với Tề Mặc ở trong phòng khách. Sự việc ngày hôm nay coi như xong. Cô thấy Tề Mặc và Lập Hộ nói đúng, là cô quá bất cẩn. Vận may rồi cũng có ngày dùng hết, sau này cô cần phải dựa vào bản lĩnh của mình và hành sự cẩn thận hơn mới được.

Chương 55: Đồng minh hoành tráng (I)

Ăn một bữa ngon lành, mọi sự mệt mỏi đều tan biến, cả người Ly Tâm vô cùng tỉnh táo. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy bên ngoài có nhiều người và xe lặng lẽ đi lại trong bóng đêm. Phía xa xa có hai chiếc máy bay trực thăng từ trên không trung hạ cánh xuống giữa sân.

Sau khi có dịp ngồi trên chiếc máy bay quân dụng của Jiaowen, Ly Tâm không còn cảm thấy kinh ngạc khi hai chiếc máy bay trực thăng lọt vào tầm mắt. Những người có tiền mua máy bay trực thăng cũng không có gì là lạ. Còn đối với Tề Mặc và Jiaowen, đó chỉ là món đồ chơi nhỏ.

Đưa mắt về mấy chiếc xe cảnh sát ở đằng xa, Ly Tâm bất giác lắc đầu. Do trước đây cô làm nghề không minh bạch nên cảnh sát đối với cô là sự tồn tại tương đối nhạy cảm, Ly Tâm không thể có cảm tình với họ. Mấy chiếc xe cảnh sát lần lượt lăn bánh, Ly Tâm biết bọn họ không tìm ra thứ gì khả nghi. Nếu chuyện cỏn con này Tề Mặc cũng không đối phó nổi, hắn không thể nào ngồi ở vị trí lão đại lâu như vậy.

Ly Tâm vô tình nhìn về phía máy bay trực thăng, phát hiện có hai người đàn ông từ trên máy bay bước xuống một cách vội vã. Mặc dù Ly Tâm cách đó khá xa nhưng do cô ở vị trí trên cao lại có ánh đèn chiếu sáng nên Ly Tâm có thể nhìn rõ. Hai người đàn ông vừa xuống máy bay, một người mặc thường phục còn một người mặc quân phục. Hai người đàn ông đi theo Hồng Ưng vào phòng khách. Ly Tâm đột nhiên cảm thấy vô cùng hiếu kỳ. Cô nhanh chóng rời khỏi phòng ăn, chạy về phía phòng khách, nơi có Tề Mặc và Jiaowen.

"Tề lão đại, Jiaowen lão đại! Hai người có ý gì vậy?". Ly Tâm nấp bên ngoài cửa phòng, vừa ngồi xổm xuống liền nghe thấy một tiếng nói phẫn nộ vọng ra.

"Ra đi". Giọng nói vô cùng lạnh lùng và nghiêm khắc của Tề Mặc đột nhiên truyền đến tai Ly Tâm.

Ly Tâm sờ lên chóp mũi, ngẩng đầu liền nhìn thấy Hoàng Ưng không biết đứng ở cửa từ bao giờ. Ly Tâm bất giác nhíu mày. Cô ở ngoài nghe trộm, Tề Mặc biết là cô nên cho cô vào sao?

Hoàng Ưng trừng mắt nhìn Ly Tâm rồi đứng tránh sang một bên để Ly Tâm đi vào trong.

Ly Tâm nhún vai, cô vốn không phải là người có tính tò mò. Hiếm khi cô có hứng thú nghe trộm người khác nói chuyện, ai ngờ bị bắt ngay tại trận. Xem ra mấy hành động lén lút không thích hợp với cô. Ly Tâm chỉnh đốn lại quần áo, theo Hoàng Ưng đi vào trong.

Thấy Ly Tâm đi vào, Tề Mặc nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lẽo. Cô dám đi nghe trộm, đúng là làm mất mặt hắn. Ly Tâm bắt gặp ánh mắt hung dữ nhưng không xuất hiện tia sát khí của Tề Mặc, cô liền mỉm cười với hắn rồi ngoan ngoãn đứng ra sau lưng Tề Mặc.

Hai người đàn ông ngồi đối diện Tề Mặc và Jiaowen tuổi tác không lớn không nhỏ, tầm bốn mươi đến năm mươi tuổi. Người đàn ông mặc quân phục ngồi gần chỗ Ly Tâm nên cô có thể nhìn rõ. Ly Tâm không khỏi cảm thấy kinh ngạc, người này là tướng quân mang quân hàm thượng tướng. Còn người mặc thường phục ngồi bên cạnh, phía dưới lộ ra đuôi áo. Ly Tâm giật mình khi phát hiện đuôi áo đó cũng là quân phục. Tuy nhiên, cô không nhìn ra quân hàm của người đó. Người đàn ông này và viên thượng tướng kia ngồi ngang hàng nên Ly Tâm đoán, cấp bậc của ông ta chắc chắn không phải là nhỏ.

Ngẫm đi nghĩ lại, Ly Tâm hiểu ra tại sao cô đột nhiên nảy sinh lòng hiếu kỳ. Hai vị tướng quân của đất nước này đi máy bay trực thăng đến dinh thự của Tề Mặc, Ly Tâm không muốn tò mò cũng không được. Xem ra, thế lực của Tề Mặc và Jiaowen lớn đến mức ngoài sức tưởng tượng của cô.

"Người của tôi". Tề Mặc lãnh đạm thốt ba từ đơn giản giải thích với hai người đàn ông đối diện.

Sau khi nghe câu nói của Tề Mặc, ánh mắt của hai người đàn ông đối diện mất đi vẻ cảnh giác. Ly Tâm hiểu ý của Tề Mặc khi giới thiệu cô với đối phương. Đối phương có chức vị không thấp, Tề Mặc lại trực tiếp giới thiệu cô, để họ làm quen với cô. Nghĩ đến đây, Ly Tâm bất giác nhăn mặt. Sau này, việc thoát khỏi Tề Mặc sẽ ngày càng khó khăn hơn. Nếu toàn thế giới đều biết cô là người của hắn, thì cô còn biết trốn đi đâu?

Người đàn ông mặc quân phục đảo mắt qua Ly Tâm rồi quay sang Tề Mặc nói giọng phẫn nộ: "Tề lão đại. Hôm nay anh có ý gì? Hai chiếc máy bay quân dụng tự nhiên bay đến đây. Rốt cuộc các anh định làm gì?"

Tề Mặc bình thản trả lời người đàn ông mặc quân phục: "Tôi vội quá, không có ý gì khác".

Người đàn ông mặc thường phục nghe Tề Mặc nói vậy thở phào nhẹ nhõm: "Tôi còn tưởng xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, làm tôi phải bay thẳng từ nước ngoài về đây".

Người mặc quân phục liền gật đầu: "Không có ý gì khác là được rồi. Các anh bay qua đây một cách lộ liễu như vậy, tôi nhận được tin báo không thể không xử lý. Hai vị lão đại, sau này nếu hai vị đến Australia xin hãy thông báo trước. Các anh đột nhiên nhập cảnh, khiến hạ cấp của tôi trở tay không kịp, còn tưởng là kẻ địch xâm nhập. Bây giờ, cả cục An ninh quốc gia của chúng tôi ở trong tình trạng náo loạn, như chuẩn bị chiến tranh đến nơi".

Jiaowen liền cười lớn: "Ai bảo các ngài đều là những người vô cùng bận rộn, muốn liên hệ với các ngài không biết phải qua bao nhiêu kênh. Mượn tuyến hàng không quân dụng của các ngài là phương thức thông báo cho các ngài nhanh nhất".

Gương mặt người đàn ông mặc thường phục hoàn toàn nhẹ nhõm, ông ta tựa người vào thành ghế sofa. Ly Tâm thầm nghĩ, hóa ra máy bay của Jiaowen đến đây bằng đường hàng không quân dụng, thảo nào trên đường đi không gặp trở ngại, chỉ bị cảnh sát đuổi đến cửa. Những mối quan hệ ngầm quả là phức tạp.

"Nhưng thưa ngài Cục trưởng, cấp dưới của ngài hành động nhanh quá đi. Cả hai lần đều xông tới đây gây khó dễ cho chúng tôi". Hồng Ưng đứng sau Tề Mặc, nhìn người đàn ông khoác quân phục bằng ánh mắt bình thản.

Vị Cục trưởng phẩy tay: "Tôi biết rồi. Tôi sẽ xử lý vụ này, các anh đừng lo".

Hồng Ưng mỉm cười: "Chúng tôi không lo. Có hai vị, bất cứ chuyện gì cũng có thể giải quyết"

Người đàn ông mặc thường phục nghe vậy cười ha hả: "Hồng Ưng nói không sai. Việc cỏn con này chẳng đáng gì, các anh đừng bận tâm. Nhưng cấp dưới của tôi hành động nhanh chứng tỏ năng lực không tồi. Mong hai vị lão đại đừng gây khó dễ cho bọn họ".

Hồng Ưng cười lớn: "Nếu chúng tôi gây khó dễ cho bọn họ, liệu họ có thể an toàn trở về? Bọn họ có hành động nhanh, có năng lực hay không đều không nằm trong phạm vi quan tâm của chúng tôi. Chỉ vì nể mặt hai vị nên chúng tôi mới không động đến họ. Có điều, ngài cục trưởng tốt nhất nên quản thúc bọn họ. Hai ngày tới chúng tôi còn có chút việc cần làm, hy vọng bọn họ sẽ không đến gây phiền nhiễu. Đừng để đến lúc đó người vô tội bị liên lụy".

Cục trưởng cục an ninh nghe Hồng Ưng nói vậy liền mỉm cười gật đầu: "Được, được thôi. Điều này tuyệt đối không thành vấn đề. Vừa rồi chúng tôi đã phê bình họ nghiêm khắc. Sau này chắc chắn họ sẽ không tới đây làm phiền các vị. Nếu họ còn không nghe lời tôi và tự ý hành động. Các vị không cần nể mặt tôi, muốn xử lý thế nào cũng được".

Hồng Ưng gật đầu: "Có câu này của ngài cục trưởng là được rồi".

Người đàn ông mặc thường phục bị cục trưởng cục an ninh cướp lời, liền hắng giọng rồi quay sang Tề Mặc: "Vậy hai vị đến đây vì việc gì mà vội vàng như vậy? Có cần chúng tôi giúp gì không, dù sao đây cũng là đất nước của chúng tôi".

Jiaowen gật đầu: "Tôi cũng vừa có ý đó".

Người mặc thường phục lên tiếng: "Chỉ cần trong khả năng của chúng tôi, các anh cứ đề xuất". Cục trưởng cục An ninh cũng gật đầu.

Tề Mặc lạnh lùng nhìn hai người đàn ông đối diện. Hắn đan mười ngón tay đặt trên đùi, cất giọng từ tốn: "Tôi muốn biết các ngài có mua vũ khí trong khoảng thời gian này hay không?"

Cục trưởng cục An ninh lập tức đứng dậy, gương mặt lộ vẻ ngạc nhiên: "Đất nước chúng tôi từ trước đến nay luôn mua vũ khí từ hai vị. Tề lão đại nói vậy là có ý gì?"

Tề Mặc phất tay: "Không có ý gì cả. Tôi có một lô hàng bị đánh tráo, nghe nói lô hàng này được bán sang Australia".

Tề Mặc vừa dứt lời, hai người đàn ông quay sang nhìn nhau, ánh mắt họ lộ vẻ thâm trầm ngờ vực. Cục trưởng cục An ninh ngồi xuống ghế, lên tiếng hỏi người đàn ông mặc thường phục: "Bộ trưởng, thời gian gần đây có tin tức gì của đối thủ không? Chúng bắt đầu hành động rồi à?"

Người đàn ông mặc thường phục được gọi là Bộ trưởng nhíu mày đáp: "Không thấy có tin chúng có hành động bất thường. Nhưng nếu địa điểm hàng đến là Australia, chắc chắn người mua ở bên này. Đúng là chỉ bọn chúng mới có thực lực và dã tâm mua lô hàng đó. Chúng giỏi thật đấy, dám qua mặt chúng ta. Nếu hôm nay Tề lão đại và Jiaowen lão đại không truy đuổi đến đây, chúng tôi còn chẳng biết gì".

Thấy thần sắc của hai vị quan chức quân đội có vẻ nghiêm trọng, Tề Mặc cất giọng lạnh lẽo: "Tôi không có hứng thú với việc nội chính của các ngài. Tôi chỉ muốn biết đối phương là ai? Nơi nào là nơi có khả năng đón hàng nhất? Còn nữa, hãy mở con đường đặc thù của các anh cho chúng tôi, tôi cần dùng một số thứ".

Ông bộ trưởng và Cục trưởng liếc nhìn nhau mà không lên tiếng. Jiaowen thấy vậy mỉm cười: "Chỉ là một con đường đặc biệt thôi mà. Các ngài phải biết lô hàng này có trị giá hơn 40 tỷ đô la, toàn là vũ khí loại hình mới. Nếu rơi vào tay đối thủ của các ngài, tôi tin mảnh đất yên bình như Australia rồi cũng sẽ thay đổi hoàn toàn".

"Hơn 40 tỷ. Mẹ kiếp, nhiều như vậy sao?" Cục trưởng cục An ninh vừa la lớn vừa vung nắm đấm về phía trước.

Ông bộ trưởng nhìn Tề Mặc và Jiaowen, gật đầu nói: "Không thành vấn đề. Các anh cần mở con đường đặc biệt nào thì cứ đề xuất. Các anh không mang quân bị tới, chúng tôi có thể chuẩn bị cho các anh. Về vấn đề vừa đề cập, chúng tôi sẽ điều tra cẩn thận rồi cho các anh câu trả lời chắc chắn".

Bộ trưởng nói xong, Cục trưởng cục An ninh lập tức tiếp lời: "Chúng tôi sẽ hỗ trợ tối đa cho các anh. Có điều, nhân cuộc truy đuổi lô hàng lần này, mong hai vị lão đại tiêu diệt gọn đối phương".

Tề Mặc nói lãnh đạm: "Nếu đối phương chỉ là người mua vũ khí, chúng tôi sẽ không đắc tội họ. Dù là người khác hay bản thân tôi, tôi chỉ là nhà buôn vũ khí, chỉ biết chuyện buôn bán, tuyệt đối không can thiệp vào công việc nội bộ của đất nước các ngài. Chuyện nội chính của các ngài, các ngài hãy tự giải quyết".

Cục trưởng cục An ninh cau mày. Ông bộ trưởng ngồi bên cạnh liền đặt tay lên vai Cục trưởng, nói với Tề Mặc: "Chúng tôi hiểu. Việc nội bộ của chúng tôi, chúng tôi sẽ tự xử lý. Đúng rồi, Tề lão đại, cuối năm chúng tôi định mua một lô hàng của anh. Anh cũng biết thế giới này phát triển rất nhanh, có một số thứ không theo kịp thời đại thì không được đâu. Tề lão đại thấy thế nào?"

Tề Mặc gật đầu: "Không thành vấn đề, tôi có thể giảm giá 20% cho các ngài. Còn những việc khác các ngài tự xem xét, tôi sẽ không hỏi nhiều".

Hai vị quan chức nghe xong lộ vẻ vui mừng rõ rệt. Tề Mặc nói sẽ giảm 20% cho bọn họ, coi như đáp lại việc họ giúp đỡ lần này. Còn về khoản tiền chênh lệch không phải là nhỏ, họ muốn nuốt hết hay làm gì, hắn sẽ không can thiệp. Nghe qua cũng có thể thấy, hai vị quan chức được hưởng lợi lớn từ vụ mua bán.

"Chúng tôi sẽ nhanh chóng báo tin cho các anh". Ông bộ trưởng và Cục trưởng liền đứng dậy, cười nói vui vẻ.

Tề Mặc gật đầu thay câu trả lời. Jiaowen mỉm cười chào tạm biệt: "Hai vị đi nhé". Hai vị quan chức cao cấp nhanh chóng đi ra cửa và khuất dạng trong chốc lát.

"Lợi hại thật. Các anh rốt cuộc định làm gì? Đối phương không phải kẻ tầm thường". Ly Tâm bước lại gần Tề Mặc và Jiaowen, gương mặt cô vẫn chưa hết vẻ kinh ngạc.

Con đường đặc biệt là thứ gì? Qua lời nói mang đầy hàm nghĩa của hai người đàn ông được gọi là Bộ trưởng và Cục trưởng đó, con đường đặc biệt này không phải là chuyện nhỏ. Lại còn quân bị nữa chứ, Tề Mặc không đưa quân bị sang bên này, họ tự nguyện cung cấp cho hắn. Không hiểu Tề Mặc và Jiaowen định làm gì? Chỉ là việc tìm lại một lô vũ khí, có cần thiết phải chuẩn bị như sắp đi tiêu diệt cả một đất nước thế kia không?

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc và ngờ vực của Ly Tâm, Jiaowen bất giác tựa người vào thành ghế sofa, môi nhấp một ngụm rượu vang: "Truy đuổi vũ khí, lẽ nào cô không biết sao?"

Ly Tâm lườm Jiaowen, khiến anh ta bật cười ha hả: "Đối phương quả thực không phải nhân vật tầm thường. Một người là Bộ trưởng Bộ quốc phòng, một người là Cục trưởng Cục an ninh quốc gia. Trong khi đó, kẻ có khả năng mua lô vũ khí trị giá 40 tỷ đô la cũng

tuyệt đối không phải thế lực nhỏ. Thời gian đối với chúng tôi vô cùng cấp bách, không thể bố trí lực lượng trong một khoảng thời gian ngắn. Vì vậy, chúng tôi cần mượn thế lực của bọn họ. Nếu biết Tề đem cả một chiến hạm từ châu Âu sang bên này, e rằng không chỉ có đất nước này mà cả thế giới kinh động ấy chứ".

Ly Tâm nghe Jiaowen nói chuyện thản nhiên, còn Tề Mặc và Hồng Ưng vẫn vô cảm như thường lệ, cô bất giác than thầm. Không thể tưởng tượng nổi thế lực của Tề Mặc lớn đến mức nào. Quan hệ với loại người như hắn, Ly Tâm thấy mình gần phát điên.

Tề Mặc đưa mắt nhìn Ly Tâm, thấy gương mặt để lộ cảm xúc phức tạp, hắn cất giọng lạnh lùng: "Thu dọn đồ. Ngày mai người của Jiaowen sẽ đưa cô đi Hắc lao".

Ly Tâm toát mồ hôi lạnh khi nghe giọng nói đều đều không cao không thấp của Tề Mặc. Cô quay sang đối mặt hắn: "Không chú ý là lỗi của tôi. Phạt tôi đi Hắc lao thì hơi quá. Dù sao tôi cũng có công lấy được con chíp. Tề lão đại, anh sẽ thưởng gì cho tôi. Theo tôi được biết, Tề lão đại là người thưởng phạt công minh".

Gương mặt Tề Mặc càng băng giá hơn. Jiaowen và Hồng Ưng ở bên cạnh đều tập trung bốn con mắt về phía Tề Mặc và Ly Tâm với vẻ vô cùng hứng thú. Tề Mặc cau mày hỏi Ly Tâm: "Cô muốn thưởng gì?"

Ly Tâm tiến lên một bước, càng sát gần Tề Mặc: "Tôi không đi Hắc lao, đây phần thưởng tôi muốn".

Nghe Ly Tâm nói vậy, Tề Mặc từ từ tựa ra ghế sau, chậm rãi nhả từng từ một: "Cô to gan thật".

"Tôi chưa từng nói tôi gan nhỏ bao giờ". Ly Tâm tỏ ra không nhượng bộ. Mặc dù Lập Hộ nói Tề Mặc chỉ có ý dạy bảo cô nhưng con người hắn vô cùng đáng sợ, hắn sẽ ném cô đi hắc lao thật sự cũng không biết chừng. Một khi vào chốn hắc lao, dù Ly Tâm không mất mạng

nhưng chắc chắn cũng sẽ trầy da tróc vẩy. Không còn cách nào khác, cô phải mạnh dạn tranh thủ giành lấy lợi ích của mình.

Thấy Ly Tâm trừng trừng với mình, ánh mắt không hề lộ một tia sợ hãi, Tề Mặc cất giọng lạnh lùng: "Hôm nay tôi sẽ bỏ qua, không thưởng cũng không phạt cô. Nhưng nếu cô còn để tôi một lần nữa nghe ba từ đó, cô cũng không cần đi Hắc lao báo danh, tôi sẽ trực tiếp cho cô thấy, cô không chú ý sẽ phải lãnh hậu quả như thế nào".

Ly Tâm nghe xong thở phào nhẹ nhõm, miệng nở nụ cười rạng rỡ. Jiaowen cười vui vẻ: "Đây là lần đầu tiên tôi thấy Tề bỏ qua cho người khác. Cô gái nhỏ, hãy cố lên. Tôi thật sự muốn biết sau này Tề còn thay đổi như thế nào. Tề bắt đầu biết quan tâm đến người khác, đúng là chuyện hiếm có".

"Jiaowen, anh ngứa da rồi phải không?". Tề Mặc cất giọng lạnh lùng, không chứa sự phẫn nộ hay chỉ trích nhưng khiến người nghe có thể cảm thấy thái độ không hài lòng của hắn.

"Đi thôi". Tề Mặc đứng dậy, một tay ôm eo Ly Tâm đưa cô bước đi. Ly Tâm liếc nhìn người bên cạnh, không nói một lời nào ngoan ngoãn đi theo hắn. Lúc này, tốt nhất không nên làm trái ý Tề Mặc, dù Ly Tâm không muốn rời khỏi đây một chút nào.

Màn đêm nhanh chóng qua đi, ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi khắp bốn phương. Ánh nắng chiếu trên mặt biển lấp lánh, khiến vạn vật trở nên vô cùng sinh động.

Hải phận quốc tế, ba con tàu loại hình lớn rẽ sóng tiến về Australia. Mỗi con tàu nặng hàng trăm tấn, dáng vẻ nặng nề như không thể nặng hơn, giống như sắp bị chìm xuống biển đến nơi. Bên cạnh ba con tàu này là mấy chiếc tàu chở dầu bình thường. Tuy nhiên, đối với những người trong nghề như Tề Mặc, chúng tuyệt đối không phải là tàu chở dầu thông thường. Tầu chở dầu chỉ là vỏ bề ngoài, còn bên trong chúng chính là quân hạm (tàu của quân đội).

Đám Tề Mặc ở trong một chiếc quân hạm do Bộ trưởng quốc phòng cung cấp, theo dõi hệ thống định vị toàn cầu của Bộ quốc phòng. Các thông số và hình ảnh dần hiện trên màn hình rõ mồn một, từ tốc độ, phương hướng, khoảng cách...

"Chắc là mấy con tàu đó". Jiaowen chăm chú nhìn màn hình, gật đầu lên tiếng. Tin tức Bộ quốc phòng cung cấp nhất định không sai.

Tề Mặc gõ nhẹ ngón tay lên bàn điều khiển ở phòng thuyền trưởng. Nhìn mấy con tàu trên màn hình, hắn cau mày nói: "Đừng quên những lời của Feiyusi"

Jiaowen im lặng một lát: "Tôi biết. Có điều, chúng ta phải quan sát thêm mới có thể kết luận. Chúng ta không có nhiều thời gian. Vấn đề danh dự là tử huyệt của chúng ta, chúng ta không thể để bị mất mặt".

Tề Mặc trầm ngâm vài giây rồi gật đầu: "Cử người đi lục soát".

Jiaowen lập tức quay đầu truyền đạt mệnh lệnh cho thuộc hạ. Hồng Ưng dẫn đầu đám người của Jiaowen lên một chiếc tàu ngầm trang bị hiện đại do Bộ quốc phòng vừa điều đến. Chiếc tàu ngầm lặn xuống dưới mặt nước lao về phía ba chiếc tàu lớn khả nghi.

Tề Mặc và Jiaowen đứng trong phòng thuyền trưởng, chăm chú theo dõi cảnh thuộc hạ của bọn họ trên tàu ngầm lặng lẽ xâm nhập vào ba chiếc tàu lớn. Họ không rời mắt khỏi màn hình, gương mặt lộ vẻ thận trọng chưa từng có.

Người mua lô vũ khí chắc chắn không phải nhân vật tầm thường. Do lô hàng của Tề Mặc được bán đi Trung Đông, căn bản không cần dùng đến quân hạm. Vì vậy, lô hàng không thể nào nằm trên quân hạm. Ba chiếc tàu lớn nhất định do Feiyusi chuẩn bị để chở hàng. Nhìn qua cũng có thể thấy, trị giá số hàng trên tàu không chỉ là con số 40 tỷ mà có thể lớn hơn nhiều. Lô vũ khí có trị giá lớn như vậy, đến bộ quốc phòng của đất nước này còn chưa từng đặt mua bao giờ. Có thể suy đoán, đối phương không hề đơn giản. Cộng thêm

những lời nói từ Feiyusi, vụ mua bán của bà ta càng trở nên nguy hiểm hơn.

"Feiyusi đã đến Australia rồi". Jiaowen lên tiếng.

Tề Mặc không thay đổi sắc mặt khi nghe Jiaowen thông báo. Feiyusi không phải đồ ngốc. Một khi phát hiện con chíp biến mất, bà ta có thể suy đoán bị mất ở nơi nào, rơi vào tay ai. Feiyusi vội đến Australia không phải chuyện lạ. Do Feiyusi không có máy bay quân dụng như Tề Mặc và Jiaowen, bà ta tới muộn hơn hai người bọn họ cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

"Hãy giám sát Feiyusi. Bà ta chẳng là gì cả, nhưng người hợp tác với bà ta không phải nhân vật đơn giản". Tề Mặc nói lạnh lùng.

Jiaowen gật đầu: "Tôi đã cử người giám sát ngay từ đầu rồi".

Feiyusi và Jiaowen có thế lực ngang hàng trong nội bộ Mafia. Jiaowen hợp tác với Tề Mặc nhiều năm. Feiyusi cũng không vừa, tìm một đối tác không nhỏ. Feiyusi và Jiaowen đều không phải là nhà sản xuất vũ khí, mà chỉ phụ trách giao dịch tiêu thụ.

"Lão đại, mọi người đã lên tàu". Từ chiếc tàu ngầm, Hồng Ưng lên tiếng bẩm báo.

Tề Mặc gật đầu: "Hãy tiến hành giám sát, đừng để xảy ra bất cứ sơ suất nào".

"Vâng, thưa lão đại. Hồng Ưng hiểu rõ".

Hồng Ưng là người từ trước đến nay làm việc vô cùng cẩn trọng, lại có Lập Hộ ở bên cạnh, Tề Mặc tương đối tin tưởng năng lực của hai người. Hắn cất giọng đều đều: "Lấy cho tôi một ly trà".

Không nghe thấy tiếng trả lời, Tề Mặc cau mày vừa định quay lại, một ly trà nóng đưa đến trước mặt hắn. Tề Mặc cầm lên uống một ngụm: "Ai pha?". Vừa nói, hắn vừa quay người về phía sau.

Một thuộc hạ của Jiaowen đứng sau Tề Mặc cúi đầu đáp: "Là thuộc hạ".

Tề Mặc đảo mắt quanh phòng thuyền trưởng: "Ly Tâm đâu?"

"Thuộc hạ không biết ạ. Thuộc hạ không thấy cô ấy". Anh chàng thuộc hạ vừa nói vừa đứng sang bên cạnh Jiaowen.

Jiaowen mở miệng hỏi, mắt vẫn không rời khỏi màn hình: "Chuyện gì vậy? Ly Tâm chẳng phải đi theo anh sao?"

Thần sắc của Tề Mặc càng trở nên lạnh lẽo, hắn cất cao giọng: "Đi gọi Hoàng Ưng đến đây cho tôi".

"Lão đại, tìm tôi có việc gì?" Hoàng Ưng ở khoang sau phụ trách quan sát mặt biển và tình hình dưới đáy biển. Nghe nói Tề Mặc tìm anh ta, anh ta liền vội vàng chạy lên phòng thuyền trưởng.

"Ly Tâm đâu rồi?" Tề Mặc tối sầm mặt hỏi Hoàng Ưng. Từ lúc đi khỏi khu biệt thự, Ly Tâm luôn ở bên cạnh hắn. Khi lên tàu Tề Mặc còn nhìn thấy cô. Sau đó, do mải theo dõi tin tức trên màn hình, Tề Mặc không để ý đến Ly Tâm, giờ mới phát hiện cô đã biến mất. Tề Mặc biết Ly Tâm tuyệt đối không có bản lĩnh bỏ trốn, vậy cô đang ở đâu?

Hoàng Ưng vội lên tiếng: "Ly Tâm bị say sóng, nên tôi để cô ấy ra khoang sau nghỉ ngơi rồi ạ". Ban đầu Hoàng Ưng không biết Ly Tâm bị say sóng. Nhưng lúc chuẩn bị tách tàu, anh ta nhìn thấy gương mặt tái mét của Ly Tâm, mới biết trong người Ly Tâm khó chịu. Lúc đó, Tề Mặc đang tập trung tinh thần quan sát tình hình nên Hoàng Ưng mới không báo cáo.

Nghe Hoàng Ưng nói vậy, gương mặt Tề Mặc hơi giãn ra. Hắn ra lệnh Hoàng Ưng: "Đưa cô ta lên đây".

"Vâng ạ". Không cần Hoàng Ưng dặn dò, một người thuộc hạ biết tính Tề Mặc chạy ngay xuống khoang dưới tìm Ly Tâm.

"Báo cáo lão đại, không thấy đâu ạ. Trong khoang không có một ai, trên tàu cũng không tìm thấy người". Một lát sau, người vừa chạy đi quay lại bẩm báo.

Tề Mặc nghe xong sắc mặt khó coi đến mức đáng sợ. Hoàng Ưng liền gọi người phụ trách đến hỏi: "Anh điều hết người ở khoang sau lên tàu ngầm rồi à?"

Đối diện với gương mặt đáng sợ của Tề Mặc và Hoàng Ưng, người phụ trách bất giác run rẩy: "Tôi điều đi hết rồi ạ. Tôi..."

"Shit! Tề, mau xem đi". Người phụ trách còn chưa nói dứt lời, Jiaowen đột nhiên chửi thề.

Cùng lúc đó, Hồng Ưng trên chiếc tàu ngầm gửi tin đến: "Lão đại, rốt cuộc trên đó cử bao nhiêu người xuống đây. Tại sao bây giờ lại thừa ra một người?"

Tề Mặc nhanh chóng quay người nhìn lên màn hình. Dưới đáy biển, có một thân hình đeo đồ lặn biển cố gắng leo lên một trong ba con tàu lớn. Nhìn động tác vụng về của người đó, nếu không có bình dưỡng khí và máy đẩy, không biết người đó sẽ bị chìm từ lúc nào. Người đó bám lấy đáy tàu như con giun đất, động tác chậm chạp đến mức rốt ruột, bộ dạng thảm thương không thể tả nổi.

Lúc này, gương mặt Tề Mặc chỉ còn đọng lại sự phẫn nộ. Ly trà trong tay hắn bị bóp vỡ tan tành. Tề Mặc ném mạnh mảnh vỡ sang một bên, cất giọng đầy giận dữ với Jiaowen: "Nơi này giao cho anh". Vừa nói, hắn vừa sải bước rộng về phía khoang dưới. Thân hình quen thuộc ở trên màn hình vừa rồi, ngoài Ly Tâm ra còn ai?

Chương 56: Một khắc nguy hiểm (I)

Nhờ bình dưỡng khí và máy đẩy bên người, Ly Tâm nặng nhọc leo từ đáy tàu lên thành tàu. Chui vào một góc tối, Ly Tâm há miệng thở hổn hển. Tại sao cô lại bị say sóng? Tại sao lại xảy ra chuyện vô lý như thế này? Ngẩng mặt nhìn lên thành tàu, Ly Tâm cảm thấy toàn thân cô mềm nhũn.

Trước đây, mỗi khi tham gia hành động, Ly Tâm đều đi máy bay, chưa từng đi tàu biển bao giờ. Khi theo Tề Mặc lên chiếc quân hạm, Ly Tâm còn tưởng cô có dịp trải qua thử thách mới lạ. Nào ngờ, sự mới lạ này nằm ngoài sức tưởng tượng của Ly Tâm. Cô bị say sóng liểng xiểng, nhìn từng lớp sóng xô đến, Ly Tâm cảm thấy toàn thân bị một sự hành hạ vô cùng vô tận.

Tuy nhiên, say sóng còn chưa phải là chuyện tồi tệ nhất. Đáng sợ hơn cả là chuyện Ly Tâm có mặt nơi này. Tại sao cô bị đẩy đi do thám trên con tàu của kẻ địch. Cô bị say sóng nên được đưa đến khoang sau nghỉ ngơi. Trong cơn mơ mơ tỉnh tỉnh, Ly Tâm xuống tàu ngầm lúc nào cô không hay biết.

Ly Tâm chỉ nhớ là cô bị người bên cạnh lôi đi lôi lại. Đến lúc đầu óc tỉnh táo một chút, Ly Tâm phát hiện cô đang ở dưới đáy biển. Nhìn đàn cá bơi lội tung tăng quanh mình, Ly Tâm không hề cảm thấy hưng phấn hay thích thú mà chỉ muốn giết người. Cô không biết bơi, ném cô xuống đáy biển rốt cuộc là ý của ai?

Đưa mắt nhìn quanh khoang thuyền tối om, Ly Tâm khôi phục hoàn toàn thần trí. Cô nghiến răng nghiến lợi vung nắm đấm về phía trước. Khi quay về, cô nhất định phải đòi lại công bằng mới được. Bọn họ dám bắt cô đi làm nhiệm vụ trong lúc cô không tỉnh táo.

Ly Tâm tháo bộ đồ dưỡng khí và máy đẩy nặng trịch trên người cất vào một chỗ. Lúc trở về, cô còn cần đến mấy thứ này. Không có nó, chắc chắn cô sẽ làm mồi cho cá. Ly Tâm thậm chí còn tháo cả máy

thông tin đeo trên người đem đi dấu. Cô chưa sử dụng thứ đó bao giờ nên không biết đó là bộ phận liên lạc.

"Shit, họ bắt mình đến đây làm gì nhỉ?" Ly Tâm vỗ vỗ đầu, cố chịu từng cơn buồn nôn trong lồng ngực. Cô vừa lẩm bẩm chửi thề vừa lặng lẽ đi lên phía trên con tàu.

Con tàu lớn thật. Ly Tâm lặng lẽ đi băng qua khoang tàu, cô không có cảm giác nào khác ngoài một chữ "Đại" (Lớn). Ly Tâm không rõ nhiệm vụ của mình là gì nên cô đành đi lung tung. Vừa tiến bước, Ly Tâm vừa nhìn xung quanh bằng ánh mắt kinh ngạc. Mặc dù chưa từng đi tàu bao giờ nhưng có thể dễ dàng nhận ra, con tàu này lớn hơn tàu của Tề Mặc gấp mấy lần.

Đi vài vòng, Ly Tâm không gặp một bóng người. Mặc dù vẫn hơi chóng mặt nhưng trí thông minh của cô vẫn còn. Ly Tâm biết Tề Mặc muốn tìm lô vũ khí trên con tàu này. Vì vậy hắn cử cô đến đây chắc chắn không ngoài mục đích bắt cô đi tìm vũ khí, mặc dù Ly Tâm chưa trực tiếp nghe mệnh lệnh từ Tề Mặc.

Đi quanh tầng một rồi lên tầng hai, Ly Tâm không rõ con tàu này bố trí như thế nào, đâu là lối vào và lối ra, đâu là đầu tàu và đuôi tàu. Cô chỉ đi tìm theo trực giác của mình.

"Anh thử nói xem bọn chúng có đến đây tìm không?". Một giọng nói từ khoảng cách không xa vọng đến, Ly Tâm liền dừng bước, nép sang một bên.

"Chắc chắn đến, đối phương không bao giờ chịu thiệt đâu". Một giọng nói đầy âm mũi cất lên.

"Anh nói chí phải. Jiaowen có thể chịu thiệt chứ tên Tề Mặc sẽ không bỏ qua. Cũng tốt, mong chúng đến nhanh lên. Chúng ta sẽ đợi chúng".

"Dùng sinh mạng của tôi để đổi lấy sự vinh hoa phú quý cả đời cho người thân, tôi thấy cũng đáng". Lại là giọng nói đầy âm mũi.

Ly Tâm hơi nhíu mày, đưa tay bóp trán. Nghe người còn lại vỗ tay tán thưởng, Ly Tâm ít nhiều đoán ra sự việc. Hai người đàn ông này chờ đám Tề Mặc đến rồi liều chết cùng họ. Nói như vậy, con tàu này nhất định có gì đó bất ổn.

Sau khi lĩnh ngộ ra, Ly Tâm quyết định đi tìm hai người đàn ông. Xem ra hai người này là kẻ đứng đầu, chắc biết không ít chuyện. So với việc lãng phí thời gian đi tìm lô vũ khĩ, tìm đến họ có lẽ thu hoạch càng nhiều hơn.

Gặp phải bức tường thép rất lớn, Ly Tâm sờ soạng một hồi cũng không tìm thấy cửa khóa. Nếu có cửa khóa, cô sẽ có bản lĩnh lẻn vào mà không ai biết. Nhưng không có khóa cửa thì cô phải làm thế nào? Ly Tâm không thể lấy thuốc nổ phá tường như Tề Mặc, vì vậy cô đành thở dài đứng nghe tiếng nói chuyện ở vách bên cạnh không ngừng truyền tới.

"Mình không tin mình không làm được". Ly Tâm lẩm bẩm rồi tránh người qua đống chướng ngại vật đi sang bên kia. Chỗ này không thể qua, chắc chắn sẽ có chỗ qua được.

Càng đi vào trong càng tối hơn, may mà Ly Tâm từng được huấn luyện hành động trong bóng tối. Chỉ cần một vệt sáng rất mờ, cô cũng có thể nhìn thấy rõ mọi vật.

Lần mò trong bóng tối hết khoảng thời gian một nén hương, rẽ qua vài ngả, Ly Tâm nhìn thấy trước mặt một cửa sắt lớn. Trên cửa có khóa mật mã. Ly Tâm nhếch mép nở nụ cười thách thức. Đối với cô, khóa cửa chỉ là trò hề.

Ly Tâm sờ sờ chiếc nhẫn trông rất bình thường cô đeo trên tay. Từ chiếc nhẫn thò ra một sợi dây đặc biệt cực nhỏ vừa mềm mại như tơ, vừa sắc như lưỡi dao. Ly Tâm không nghiên cứu cách giải mật mã mà trực tiếp thò tay vào. Chỉ cần phá hỏng khớp của khóa mật mã, nó lập tức trở thành sắt vụn.

"Đúng là đồ ngốc, dùng khóa mật mã làm gì chứ?", Ly Tâm thốt khe khẽ. Có chiếc khóa nào cô không mở được, càng khóa hiện đại càng dễ mở. Đối với những người như cô, kiểu khóa cổ điển có khi còn phiền phức hơn một chút. Ly Tâm chăm chú nhìn cửa sắt hơi hé mở, cô lách người thật nhanh vào bên trong.

"Mẹ kiếp". Ly Tâm thốt một câu chửi thề khi nhìn thấy đống container xếp ngăn nắp ở bên trong. Cô đã phán đoán sai phương hướng căn phòng có hai người đàn ông kia. Bầu không khí nặng nề bao trùm quanh Ly Tâm. Ly Tâm không biết cấu tạo của con tàu hoàn toàn khác xe ô tô hay máy bay. Ở trên tàu chỉ cần tính toán sai một ly, cô sẽ đi cả ngàn dặm.

Tất cả đều là container xếp thành từng hàng, nhìn không thấy tận cùng.

Ly Tâm bất giác nhíu mày, xem ra đây là lô vũ khí Tề Mặc đang tìm. Nhớ lại nội dung cuộc trò chuyện của hai người đàn ông ban nãy, họ tuyệt đối không phải cố ý nói cho cô nghe, vì vậy trong này nhất định có vấn đề. Ly Tâm di chuyển lại gần mấy đống container. Cô không ngửi thấy mùi kỳ lạ, không có mai phục, cũng không có phát hiện đặc biệt.

Ly Tâm hành nghề ăn trộm, nên trong hoàn cảnh khép kín, các giác quan của cô nhạy bén càng trở nên nhạy bén hơn. Cô có thể nghe thấy tiếng động dù nhỏ nhất. Đây là tố chất một kẻ trộm chuyên nghiệp cần có.

Ly Tâm nhắm mắt rồi lại mở mắt quan sát kỹ lưỡng. Nơi này đúng là không có gì bất thường, cả khoang tàu yên tĩnh đến mức đáng sợ. Ly Tâm sờ tay lên thùng container, dưới bàn tay là cảm giác lạnh lẽo và trơn láng.

Ly Tâm lại điều khiển sợi dây nhỏ trên chiếc nhẫn, đâm vào góc trong của container. Container làm bằng thép bị sợi dây đặc biệt cắt thành một miếng khá lớn, để lộ những thứ ở bên trong.

Bên trong toàn là súng ống mới tinh. Có cây súng đã lắp ráp hoàn chỉnh, có cây tháo rời thành từng bộ phận. Báng súng màu đen tuyền lấp lánh.

Ly Tâm hơi nhăn mặt khi phát hiện không có dấu hiệu bất thường. Vì nơi này hoàn toàn bình thường nên cô càng cảm thấy kỳ lạ khi nhớ lại những lời nói của hai người đàn ông. Ly Tâm tháo chiếc hoa tai phát tín hiệu cúi người dò tìm, đồng thời sờ mó đống vũ khí trong container.

Chiếc hoa tai không hề có phản ứng, container ngoài đống súng ống cũng không có gì đặc biệt. Ly Tâm vừa định từ bỏ cuộc tìm kiếm thì một nút tròn nhỏ như chiếc cúc ở dưới đáy container thu hút sự chú ý của cô.

Vào lúc này, Tề Mặc bước lên con tàu lớn. Hắn nhíu mày nhìn đống trang bị Ly Tâm dấu vào một góc. Tề Mặc đoán Ly Tâm sẽ chẳng làm chuyện gì tử tế. Quả nhiên không sai, cô dấu đồ trong đó có cả máy liên lạc như dấu báu vật. Đúng là ngu xuẩn, lẽ nào việc say sóng ảnh hưởng đến trí thông minh và sự nhạy cảm của cô ta hay sao?

"Tề lão đại". Một người toàn thân trang bị súng ống từ một góc chạy đến.

Tề Mặc đưa mắt qua người đó, cất giọng đầy nộ khí: "Tìm thấy không?"

Người vừa đến cúi đầu: "Thưa Tề lão gia, chúng tôi đang tìm. Phía đuôi tàu không thấy đâu cả, chúng tôi định tiến về phía đầu tàu tìm kiếm. Hai con tàu kia cũng không có tin tức gì cả. Tề lão đại, có tin rồi...". Người đàn ông cung kính trả lời.

Cùng lúc này, từ phía mấy chiếc quân hạm ngụy trang vọng đến tiếng súng nổ. Tiếng Jiaowen thông báo qua hệ thống liên lạc: "Tề, tôi đã cử thuộc hạ lên quân hạm rồi. Trên đó đều là người của Feiyusi".

Tề Mặc nói lạnh lùng: "Xác định lô hàng, không để lại một mống người".

"Tất nhiên". Jiaowen cười khẽ, câu nói không che đậy mùi máu tanh.

Tề Mặc vẫn chưa cắt đứt liên lạc với Jiaowen, trên con tàu hắn đang đứng đột nhiên xuất hiện tiếng súng nổ rát tai. Người đàn ông đứng bên cạnh Tề Mặc liền báo cáo: "Tề lão đại, chúng ta đã nổ súng vào đối phương".

Tề Mặc đảo mắt qua đống trang bị lặn biển do Ly Tâm để lại, thần sắc hắn lộ vẻ tàn khốc chưa từng thấy. Hắn nhả từng chữ một: "Ngoài người đàn bà đó, tôi không muốn nhìn thấy những người khác". Nói xong, Tề Mặc quay người đi về phía đầu tàu.

"Vâng ạ". Người đàn ông bên cạnh lập tức thông báo mệnh lệnh của Tề Mặc qua bộ đàm.

Cuộc đấu súng ngày càng kịch liệt. Trong khi đó ở khoang tàu bên này, Ly Tâm vùi đầu nghiên cứu chiếc cúc nhỏ màu đen. Do nơi cô đứng có hiệu quả cách âm rất tốt nên Ly Tâm không hề nghe thấy tiếng súng nổ ở bên ngoài. Ly Tâm mở thêm mấy container, phát hiện một số cúc đen to nhỏ. Những thứ này giống bộ phận hẹn giờ nhưng hình như không phải, cũng không giống vật phát nổ. Ly Tâm nghĩ nát óc, không hiểu đây là thứ gì.

Ly Tâm đột nhiên cảm thấy choáng váng, cô càng tiến sâu vào bên trong.

Ly Tâm tiếp tục mở container, bàn tay nhạy cảm của Ly Tâm sờ vào thấy toàn là súng ống, không có thứ nào khác. Đến một container, Ly Tâm đột nhiên sờ phải một cái hộp vuông. Nhìn vào bên trong, Ly Tâm thấy xếp từng khối vuông mà không hề có súng ống. Ly Tâm lôi một khối vuông ra ra ngoài quan sát, cô đột nhiên có cảm giác bị giật giật. Ly Tâm lập tức ngừng động tác, đây là cảm giác có sự liên kết với nhau. Ly Tâm lại lấy mấy khối vuông ra ngoài, cô phát hiện giữa

các khối vuông được nối với nhau bằng một sợi dây mỏng như sợi tơ. Ly Tâm liền nhíu mày quan sát kỹ lưỡng.

Cùng lúc đó, Tề Mặc sải từng bước dài về phòng thuyền trưởng. Tiếng súng nổ trên con tàu lớn ngày một thưa thớt, trong khi cuộc đọ súng trên mấy chiếc quân hạm vẫn hết sức kịch liệt. Có thể thấy, mấy chiếc quân hạm đi theo bảo vệ ba con tàu lớn, còn tàu lớn không có bất cứ sức mạnh đáng kể nào.

Đá chân đẩy cửa phòng thuyền trưởng, Tề Mặc thấy hai người ông đang bị người của hắn khống chế. Tề Mặc liền ngồi vào ghế thuyền trưởng, không hề bận tâm đến ánh mắt phẫn nộ và thâm hiểm của hai người đàn ông. Hắn điều chỉnh hệ thống camera trên cả con tàu.

Thông qua hình ảnh nhảy liên tục trên màn hình, Tề Mặc chứng kiến người của hắn khống chế toàn bộ con tàu. Camera dò tìm mọi ngóc ngách con tàu, nhưng vẫn không thấy bóng Ly Tâm. Tề Mặc càng sa sầm nét mặt.

"Tề Mặc, rốt cuộc anh muốn gì? Dám đến cướp hàng của chúng tôi, mục đích của anh là gì?". Một giọng nói phẫn nộ từ phía sau vọng đến.

Tề Mặc quay sang nhìn hai người đàn ông đang run rẩy. Hắn cất giọng lạnh lẽo: "Tôi đã nói tôi không muốn nhìn thấy người nào khác".

"Vâng, thuộc hạ biết lỗi rồi". Thuộc hạ của Jiaowen liền lôi hai người đàn ông ra ngoài giải quyết bằng hai phát súng nhẹ như tiếng mở nắp chai.

Bùng, mặt biển đột nhiên phát tiếng nổ cực lớn. Tề Mặc đưa mắt nhìn, một chiếc quân hạm giả dạng ở vị trí cách xa con tàu của hắn nhất nổ tung, rồi biến thành biển lửa cháy rừng rực.

Trong khi đó, chiếc chiến hạm của Jiaowen từ từ tiến đến gần.

"Tề, tuyệt quá. Anh hãy cho tôi một chiếc đi". Gương mặt điển trai của Jiaowen xuất hiện trên màn hình của hệ thống liên lạc, ánh mắt anh ta đầy vẻ hưng phấn. Tề Mặc đáp lạnh lùng: "Chỉ có lần này".

Jiaowen cười lớn: "Tề cũng thật là. Tôi đã dám bắn, tất nhiên sẽ không tạo thành sự uy hiếp đối với anh. Phạm vi phát nổ cũng chẳng đến chỗ anh".

Tề Mặc không thay đổi sắc mặt: "Cũng vậy thôi".

Jiaowen nói: "Tề nhỏ mọn thật. Quả ngư lôi này, hiệu quả tốt thật đấy".

Không cần Jiaowen tán thưởng, Tề Mặc cũng biết rõ. Jiaowen vừa bắn ngư lôi, mấy chiếc quân hạm ngụy trang đột nhiên yên tĩnh hẳn. Mặc dù mấy con tàu ngụy trang đều là quân hạm nhưng người trên tàu chỉ là người phụ trách vận chuyển hàng, chưa chắc đã biết sử dụng vũ khí hiện đại.

"Lão đại, những con tàu khác đã bị chúng ta chiếm lĩnh rồi ạ". Hồng Ưng xuất hiện trên màn hình thay thế hình ảnh của Jiaowen.

Tề Mặc gật đầu: "Lục soát toàn bộ". Người của hắn dễ dàng khống chế đối phương ngoài sức tưởng tượng nên mọi việc cần hết sức thận trọng.

"Vâng, tôi rõ rồi ạ". Hồng Ưng đáp lời.

"Lão đại, lão đại nên quay về tàu đi ạ. Tôi sẽ chịu trách nhiệm tìm Ly Tâm. Dù sao đó cũng không phải là tàu của chúng ta". Lập Hộ đứng đằng sau Hồng Ưng lên tiếng.

Lúc Tề Mặc yêu cầu đám Hồng Ưng quay về đón hắn rồi đưa hắn lên con tàu lớn, bọn họ không thể dấu nổi sự kinh ngạc. Sau đó bọn họ mới biết Ly Tâm bị đẩy lên tàu của đối phương. Khi Hồng Ưng và Lập Hộ ra lệnh người của Jiaowen hành động, bọ họ không thể ngờ Ly Tâm cũng bị đưa đi. Nghe nói Ly Tâm bị say sóng, lại chứng kiến

bộ dạng rõ ràng không biết bơi của cô ở dưới đáy biển , bọn họ cảm thấy hết sức lo lắng. Tuy nhiên, việc Tề Mặc đích thân lên tàu tìm kiếm Ly Tâm khiến bọn họ vô cùng ngạc nhiên.

Tề Mặc nói lạnh lùng: "Tôi có tính toán của tôi, các chú cứ làm việc của các chú". Hồng Ưng và Lập Hộ đưa mắt nhìn nhau rồi tắt liên lạc.

Tề Mặc quan sát bàn điều khiển trong phòng thuyền trưởng, hắn khởi động thiết bị phát thanh trên tàu. Không đợi đèn xanh bật sáng, Tề Mặc lập tức mở miệng: "Mộc Ly Tâm, tôi cho cô một phút xuất hiện ở phòng thuyền trưởng". Giọng nói lạnh lùng và bá đạo của Tề Mặc trong chốc lát lan truyền khắp cả con tàu.

Lúc này, Ly Tâm đang từ từ mở container, bên trong các khối vuông được nối liền với nhau. Cô bất giác rùng mình khi thấy từng tầng từng tầng khối vuông trước mặt. Mặc dù chưa từng sử dụng bao giờ nhưng Ly Tâm biết, đó chính là thuốc nổ, thuốc nổ thuộc tính kim loại.

Quay đầu bắt gặp container khổng lồ ở đằng sau, hai chân Ly Tâm mềm nhũn. Phá hủy con tàu này tuyệt đối không cần nhiều thuốc nổ như vậy, rốt cuộc chúng có mục đích gì? Thuốc nổ thuộc tính kim loại không cần điểm hỏa cũng có thể phát nổ, uy lực gấp mấy lần thuốc nổ bình thường. Trời ạ, đây là thứ mất mạng như chơi.

Gương mặt vẫn chưa hết kinh hoàng, giọng nói bá đạo của Tề Mặc vọng đến khiến Ly Tâm toát mồ hôi lạnh. Ly Tâm vội vàng đặt khối vuông trong tay xuống rồi nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Ly Tâm mới chạy hai bước, những cúc tròn đen trong containter đột nhiên phát sáng, bức tường ở phía xa xuất hiện ánh sáng màu xanh lục mờ mờ, chiếu hắt ra cả khoang tàu tối om như có ma quỷ trêu ngươi.

"Gì vậy nhỉ?". Ly Tâm vừa chạy vừa lôi cúc đen ra nhìn. Cô chỉ thấy chiếc cúc không ngừng nhấp nháy trong bóng tối, phát ánh sáng

màu xanh lục và tiếng kêu tích tắc. Tiếng động phát ra từ chiếc cúc rất nhỏ nhưng do trong container có rất nhiều cúc. tạo thành tiếng tích tắc rõ ràng, khiến người nghe nổ da gà.

Nghe tiếng động từ chiếc cúc, Ly Tâm đột nhiên dựng tóc gáy. Đây chính là bộ phận hẹn giờ, nhưng ai đã khởi động bộ phận hẹn giờ? Chắc chắn cô không phải là người khởi động, vậy thì ai? Ly Tâm tái mét mặt, lấy hết sức bình sinh lao về phía cửa lớn. Cô vừa chạy vừa nghiến răng, cô tuyệt đối không tha thứ cho người nào dám khởi động mấy thứ nguy hiểm này.

Một tiếng "rầm" vọng tới, Ly Tâm cảm thấy còn đáng sợ hơn động đất. Ly Tâm chạy đến bên cửa, lúc này cửa đã đóng kín mít. Ly Tâm đẩy cửa, cửa không hề nhúc nhích. Cô giơ tay sờ lần, không phát hiện ra một khe hở nhỏ. Tiếng "rầm" vừa nãy chính là tiếng đóng cửa. Chắc chắn ai đó đã dùng điều khiển từ xa, mục đích không phải nhốt người ở bên trong mà để người bên ngoài không thể vào trong.

Ly Tâm hốt hoảng sờ soạng khắp nơi. Lúc này, cánh cửa như một bức tường nhẵn, đừng nói là tìm thấy khóa, đến một vết nứt cũng không có. Tiếng tích tắc tích tắc quái dị ở đằng sau giống như đếm ngược thời gian lấy mạng người. Ly Tâm nóng ruột đấm mạnh vào thành cửa. Cô điều khiển sợi dây trên chiếc nhẫn nhưng không có tác dụng. Cánh cửa được làm bằng sắt đặc biệt rất dày, chiếc nhẫn của cô không thể đâm xuyên thủng.

"Shit! Tên khốn khiếp nào, tên khốn nào nhốt mình trong này?". Ly Tâm vừa chửi rủa vừa sờ soạng một lượt, vẫn không phát hiện ra một kẽ hở.

Mồ hôi từ trán Ly Tâm chảy ròng ròng xuống mặt, cảnh tượng trước mắt cô mờ dần trong chốc lát. Ly Tâm cố gắng kìm chế sự run rẩy, cô nhanh chóng điều chỉnh chiếc hoa tai được chế tạo đặc biệt, xem có thể liên lạc với Tề Mặc ở phòng thuyền trưởng.

"Tề Mặc, Tề Mặc..." Không có tiếng trả lời.

"Tề Mặc...". Ly Tâm vẫn không thể liên lạc với Tề Mặc. Cô biết cơ hội liên lạc là rất nhỏ, vì cô không rõ làn sóng của con tàu này. Cô đành phải dò sóng lung tung, mặc dù cơ hội vô cùng nhỏ nhưng Ly Tâm vẫn không bỏ cuộc. Trong hoàn cảnh này, chỉ Tề Mặc mới có thể cứu cô.

Ly Tâm tháo vỏ ngoài của chiếc cúc nhỏ hẹn giờ trong tay, bên trong có kim chỉ thời gian hẹn giờ trong hai phút. Mặc dù tình thế vô cùng cấp bách nhưng đầu óc Ly Tâm tỉnh táo hơn lúc nào hết. Mặc dù vậy, việc vẫn chưa thể liên lạc với Tề Mặc khiến tim Ly Tâm đập thình thịch trong lồng ngực.

"Ly Tâm?". Chiếc hoa tai của Ly Tâm đột nhiên xuất hiện giọng nói đầy ngờ vực của một người đàn ông.

"Tôi đây, anh là ai?" Nghe thấy tiếng người, Ly Tâm vội vàng hét lớn.

"Bạch Ưng". Người đàn ông bình thản trả lời. Ly Tâm đấm mạnh tay lên cửa sắt. Một chiếc hoa tai của cô nằm trong tay Bạch Ưng, sao cô không nghĩ sớm đến điều này.

"Mau thông báo Tề Mặc đến cứu tôi. Chỗ của tôi toàn là thuốc nổ. Nhanh lên, chậm một chút tất cả mọi người sẽ bị chết đấy".

"Cô đang ở đâu?". Bạch Ưng lên tiếng hỏi.

"Tôi đang ở trong một khoang tàu. Tề Mặc cũng ở trên con tàu này. Nhanh lên, bây giờ chỉ còn lại hơn một phút rưỡi". Ly Tâm nhanh chóng trả lời.

Nghe câu Tề Mặc cũng ở cùng một chỗ với Ly Tâm, Bạch Ưng hốt hoảng cắt đứt liên lạc với Ly Tâm, lập tức nối hệ thống liên lạc với Tề Mặc.

"Lão đại, lão đại". Vừa liên hệ với Lập Hộ, Bạch Ưng vừa tìm đến màn hình có Tề Mặc. Anh ta nhìn Tề Mặc bằng ánh mắt vô cùng

khẩn trương.

Bạch Ưng đột ngột xuất hiện trên màn hình, sắc mặt rất khó coi, Tề Mặc cau mày: "Nói đi". Lập Hộ ở trên con tàu khác thấy Bạch Ưng gọi mình, biết là có chuyện cấp bách nên lập tức nối liên lạc. Trong chốc lát, mấy màn hình nối thông với nhau.

"Ly Tâm vừa liên hệ với tôi, nói cô ấy và lão đại đang cùng ở trên một con tàu. Chỗ cô ấy có thuốc nổ, chỉ một phút hai mươi giây nữa, thuốc nổ sẽ khởi động, uy lực vô cùng lớn". Bạch Ưng báo cáo tình hình một cách giản lược nhất.

Hồng Ưng lập tức thay đổi sắc mặt, đứng dậy nói lớn tiếng: "Lão đại, mau rời khỏi nơi đó. Tôi sẽ đi đón lão đại ngay".

Jiaowen hét lớn: "Có thuốc nổ sao? Mấy chiếc quân hạm ngụy trang toàn là tàu cũ. Tề, hãy mau rút lui đi, nhanh lên".

Thần sắc Tề Mặc càng trở nên lạnh lẽo, hắn cuộn chặt tay thành nắm đấm, ra lệnh cho Bạch Ưng: "Mau dò sóng của cô ta".

Sau khi Bạch Ưng cắt đứt liên lạc, Ly Tâm một mặt cố giữ bình tĩnh, mặt khác không ngừng dùng sợi dây trên chiếc nhẫn đâm vào cửa sắt. Trong bóng tối yên tĩnh, tiếng tích tắc tích tắc từ bộ phận hẹn giờ càng trở nên đáng sợ hơn.

Chương 57: Đối mặt với nguy hiểm

"Vị trí cụ thể của cô?" Giọng nói Tề Mặc vọng ra từ chiếc hoa tai, mang âm hưởng uy nghiêm và lạnh lùng không thay đổi.

Nghe thấy tiếng Tề Mặc, Ly Tâm thở phào nhẹ nhõm. Cô trả lời nhanh như máy: "Tôi không biết. Tôi chỉ biết đang ở trong một khoang tàu. Nơi này có rất nhiều container. Bên trong toàn là thuốc nổ thuộc tính kim loại. Cửa ra vào đã bị đóng kín. Tôi không thể ra ngoài. Anh hãy nhanh lên, không còn bao nhiêu thời gian nữa".

Trong phòng thuyền trưởng, Tề Mặc vẫn đang kết nối thông tin với tất cả mọi người. Sắc mặt hắn vô cùng nặng nề.

Ở đầu kia, Jiaowen nghiến răng: "Thuốc nổ thuộc tính kim loại? Chúng tính làm gì?"

"Lão đại, chúng ta mau đi thôi". Hồng Ưng và Lập Hộ vừa điều khiển chiếc tàu ngầm nổi lên trên vừa thúc giục Tề Mặc. Bên ngoài cửa sổ trước mắt Tề Mặc, chiếc tàu ngầm nửa nổi nửa chìm trên mặt nước. Nắp tàu mở ra, Hồng Ưng từ dưới nhô người lên khỏi tàu.

Thần sắc Tề Mặc vô cùng lạnh lẽo, mắt hắn tràn ngập sát khí. Hắn không bận tâm đến chiếc tàu ngầm bên ngoài, lên tiếng ra lệnh Bạch Ưng: "Dò tìm vị trí của cô ta, nhanh lên".

Bạch Ưng và Lập Hộ cuống cuồng dò tìm sóng của Ly Tâm. Lập Hộ vừa điều khiển bàn phím vừa sốt ruột nói: "Tôi sẽ cố gắng hết sức. Lão đại, lão đại mau xuống tàu trước đi. Thuốc nổ thuộc tính kim loại không phải thứ đồ chơi đâu".

Jiaowen cũng hét lớn: "Tề, mau rời khỏi nơi đó...".

"Nhanh lên". Tiếng nạt nộ của Tề Mặc cắt đứt tiếng thúc giục của tất cả mọi người. Tề Mặc nhìn xuống chiếc đồng hồ trên tay, đồng hồ xuất hiện hình ảnh vị trí của Ly Tâm do Lập Hộ gửi đến. Đưa mắt

nhìn thời gian còn lại, Tề Mặc vừa sải bước dài ra khỏi phòng thuyền trưởng vừa lên tiếng: "Hồng Ưng ở lại. Jiaowen lái tàu tránh đi xa. Tất cả mọi người rời khỏi đây".

Gương mặt Jiaowen trên màn hình lộ vẻ kinh ngạc. Nhưng sau đó anh ta lấy lại bình tĩnh rất nhanh. Jiaowen đấm mạnh tay lên bàn điều khiển, cất giọng lạnh lùng: "Rút lui".

"Không, lão đại còn...". Hoàng Ưng không biết từ đâu chạy đến giữ chặt cần khiều khiển, cự tuyệt quyết định của Jiaowen.

Jiaowen không thèm nhìn Hoàng Ưng, gương mặt hắn như bị đóng băng: "Rút lui, anh ấy là Tề Mặc. Lời của anh ấy là mệnh lệnh".

Chỉ vài từ ngắn gọn nhưng lại khiến Hoàng Ưng trầm tĩnh hẳn. Hoàng Ưng nghiến răng kéo cần điều khiển, chiếc quân hạm lập tức rẽ sóng phóng như bay về phía sau. Jiaowen nói đúng, lão đại là Tề Mặc, là thủ lĩnh của bọn họ. Lão đại tất nhiên có biện pháp an toàn mới đưa ra mệnh lệnh đó. Anh ta không cần lo lắng đến sự an toàn của lão đại. Lão đại là Tề Mặc, hai từ này có thể đại diện mọi thứ.

Con tàu chở Hoàng Ưng và Jiaowen đi xa. Ở bên này, con tàu ngầm có Hồng Ưng và Lập Hộ đậu sát con tàu lớn. Những người còn lại trên tàu lớn tụ tập một chỗ, lần lượt xuống tàu ngầm. Hồng Ưng và Lập Hộ không nói một lời nào, gấp rút tiến hành công tác chuẩn bị. Lời nói của Tề Mặc là mệnh lệnh tuyệt đối. Dù phải đối mặt với cái chết, bọn họ cũng không được phép run sợ.

Lúc này, Ly Tâm vẫn bị nhốt trong khoang tàu. Nghe nội dung cuộc trao đổi giữa Tề Mặc và những người khác, lại nghe giọng nói suốt ruột của bọn họ và mệnh lệnh lạnh lùng của Tề Mặc, mồ hôi trên trán Ly Tâm càng túa ra. Tay cô vẫn không ngừng dùng sợi dây nhỏ đâm vào cánh cửa bằng sắt dày.

Thời gian chỉ còn lại chưa đến một phút. Nghe tiếng tích tắc ở phía sau, Ly Tâm có cảm giác tức thở. Nhịp tim đập của cô dần dần đồng bộ cùng tiếng tích tắc. Tay cô run lẩy bẩy, hai chân cô mềm nhũn.

Năm mươi giây, thời gian chầm chậm trôi đi. Ly Tâm không muốn nhìn đồng hồ nhưng cô không thể kìm chế nổi bản thân, chốc chốc lại cúi xuống xem. Càng đếm ngược thời gian, tim Ly Tâm càng đập nhanh hơn.

"Sợ gì chứ?". Một giọng nói bá đạo truyền đến, Ly Tâm mím môi trả lời: "Tôi biết rồi".

"Lùi lại phía sau, cách cửa khoảng mười mét".

Nghe Tề Mặc nói vậy, Ly Tâm chạy vội về phía sau. Vừa lui lại, cô vừa phân tích tình hình. Ở góc trái cánh cửa là nơi cô dùng dây kim loại đâm vào, chỗ đó chắc chắn yếu và dễ công phá hơn nơi khác. Ly Tâm lập tức báo cáo tình hình với Tề Mặc. Ở vào hoàn cảnh nguy cấp này, sự sống chết chỉ tính bằng giây, tiết kiệm một giây là có thêm hy vọng sống sót, lãng phí một giây có thể đối mặt với tử vong.

Còn lại bốn mươi giây. Tiếng tích tắc vẫn vang lên đều đều, đại diện tử môn quan sắp đến gần. Ly Tâm trốn ở đằng sau chiếc container đầu tiên, hai tay cuộn chặt nắm đấm.

"Nằm xuống", lại là giọng nói của Tề Mặc. Ly Tâm không kịp suy nghĩ lập tức nằm úp mặt xuống đấy. Cùng lúc đó, tiếng nổ lớn phát ra từ cửa sắt. Trong chốc lát, những mảnh sắt vụn bay tứ tung, bay cả về phía đống container ở bên trong.

Sau vụ nổ, Ly Tâm chỉ bất động trong một giây. Không đợi lệnh của Tề Mặc, cô nhổm dậy và lao người về phía cửa sắt đang cháy dở.

Góc trái cửa sắt bị Tề Mặc phá hủy thành một lỗ hổng, không lớn nhưng đủ một người chui lọt. Lúc này, chỗ cửa sắt bị phá hủy vẫn đang cháy đỏ. Ly Tâm không hề bận tâm, cô liền thò đầu ra ngoài.

Tề Mặc ở bên ngoài đồng thời xông đến. Thấy đầu Ly Tâm lộ ra, hắn liền giữ chặt gáy cô kéo mạnh, cả người Ly Tâm bị lôi ra ngoài.

Tề Mặc ôm chặt người Ly Tâm, lập tức chạy thật nhanh về phía trước. Ly Tâm bị Tề Mặc giữ chặt cổ, bị hắn kéo đi nhanh như bay. Tuy nhiên, cô không để ý nhiều mà chỉ lên tiếng nhắc nhở: "Còn hai mươi giây".

Tề Mặc không đáp lời Ly Tâm, cất giọng lạnh lùng: "Chuẩn bị".

"Vâng ạ". Hồng Ưng và Lập Hộ đồng thời lên tiếng. Trên mặt biển, chiếc tàu ngầm bắt đầu từ từ chìm xuống nước. Hồng Ưng đứng trên nóc tàu ngầm chăm chú nhìn về hướng có Tề Mặc và Ly Tâm, trong đầu nhẩm tính thời gian còn lại.

Bên dưới tàu ngầm, Lập Hộ tiến hành các thao tác, kéo cần điều khiển, hạ mức nước, đóng cửa thông gió, tăng cần tốc độ. Tất cả những người trong tầu ngầm đều ngồi im trên vị trí của mình, sắc mặt trầm ổn như tượng điêu khắc.

Lúc này ở trên con tàu lớn, Tề Mặc và Ly Tâm cũng nhanh chóng lao gần đến chiếc tàu ngầm. Theo từng bước chân của Tề Mặc, tàu ngầm từ từ chìm xuống mặt nước.

Còn lại mười lăm giây. Với một tốc độ và một sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, Tề Mặc lao đến sát thành tàu, ném cả người Ly Tâm về phía Hồng Ưng đang chờ đợi trên nóc tàu ngầm. Hồng Ưng liền giơ tay đỡ Ly Tâm, đồng thời tụt ngay xuống dưới tàu ngầm để nhường lại chỗ cho Tề Mặc.

Tề Mặc không nói một lời, bay người qua thành tàu lớn nhảy xuống nóc tàu ngầm. Sau đó, hắn vừa tụt xuống vừa giơ tay kéo nắp đậy và đóng thật mạnh. Cùng lúc đó, toàn bộ chiếc tàu ngầm chìm xuống dưới nước. Toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong một giây.

Hồng Ưng vừa ôm Ly Tâm rơi xuống khoang tàu, lập tức có người kéo họ sang một bên để nhường lại chỗ cho Tề Mặc. Ly Tâm chân chưa kịp chạm xuống đất miệng đã hét lớn: "Mau lái tàu đi, bọn chúng không chỉ làm nổ một con tàu, nhanh lên".

Trong phòng thuyền trưởng, Lập Hổ đã khởi động con tàu. Cần gạt đưa xuống, tốc độ lập tức tăng vọt, chiếc tàu ngầm phóng như bay dưới đáy biển.

Ba giây, hai giây, một giây, bùng. Ly Tâm không nghe thấy bất cứ tiếng nổ nào. Nhưng thông qua kính trên tàu ngầm, sóng biển từ bốn phương tám hướng cuồn cuộn xô tới. Một áp lực cực lớn như bị núi Thái sơn đè nặng lên con tàu.

Chưa bao giờ dưới đáy biển xuất hiện thủy áp lớn đến như vậy. Bọt nước kịch liệt tấn công chiếc tàu ngầm như đạn pháo. Thủy áp có sức nặng ngàn tấn, vạn tấn bao trùm. Dường như không một lực lượng nào có thể kháng cự sức mạnh đó.

Chiếc tàu ngầm hiện đại mặc dù tăng tốc đến mức tối đa nhưng chỉ trong giây lát, thân tàu không ngừng lắc lư, các bộ phận trên tàu phát ra tiếng lục cục. Dưới áp lực của sức nước cực lớn, cửa kính dùng để nhìn ra bên ngoài ở thân tàu rạn nứt, nước biển lập tức tràn vào.

"Nước biển từ góc một trăm bảy hai độ tràn vào..."

"Khoang sau không chịu nổi áp lực, đang dần tan ra..."

"Ở góc bảy mươi độ, nước biển tràn vào đường ống dẫn..."

"Khoang đáy tăng nhiệt độ..."

Một loạt tiếng báo cáo vang lên. Sắc mặt Tề Mặc lạnh như núi băng ngàn năm, hắn lập tức đi nhanh về phòng thuyền trưởng. Ly Tâm gia nhập đám người đi gia cố những chỗ rạn nứt, bị nước biển tràn vào.

Trong tay Ly Tâm không có bất cứ thứ gì. Do thủy lực ngày càng lớn, đồ sắt thép cũng bắt đầu rạn nứt. Thấy cửa kính ở bên cạnh bị nứt một cái lỗ to bằng đầu ngón tay cái, Ly Tâm không nghĩ ngợi nhiều, dùng tấm lưng che chắn lỗ hổng, đồng thời cô hét lớn: "Lái

tàu nhanh lên". Ly Tâm bị một sức mạnh không ngừng đẩy người về phía trước, nhưng cô cắn chặt răng, cố giữ nguyên vị trí, dùng thân mình không cho nước tràn vào.

Thuộc hạ của Jiaowen bên cạnh thấy vậy cũng dùng thân thể bịt kín chỗ hổng. Những người này tuy là thuộc hạ của Jiaowen nhưng không ít lần đi theo Tề Mặc nên có những hiểu biết về kiến thức vũ khí thông thường. Họ hiểu việc dùng thân thể bịt kín sẽ gây tổn thương lớn đến thân thể. Nhưng ở trong tình thế nguy cấp mà việc tranh thủ thời gian chỉ tính bằng giây, họ đã hành động trước khi kịp suy nghĩ.

"Mẹ kiếp, rốt cuộc là thứ gì nhỉ?". Trong phòng thuyền trưởng, Lập Hộ cố gắng điều khiển con tàu. Áp lực quá lớn, chiếc đồng hồ gần như không hoạt động, không thể đo áp lực ở xung quanh. Máy móc bắt đầu không ngừng dao động. Nguy hiểm mỗi lúc một gần.

****

Ở trong chiếc quân hạm trên mặt biển, Jiaowen và Hoàng Ưng lặng lẽ theo dõi mấy con đầu đỗ gần nhau phía xa xa. Theo mệnh lệnh của Tề Mặc, bọn họ đã rời khỏi khu vực nguy hiểm mấy chục dặm.

Bùng, đột nhiên một tiếng nổ kinh thiên động địa vọng tới. Qua ống nhòm, Jiaowen và Tề Mặc nhìn thấy ba con tàu lớn bị một sức mạnh vô cùng to lớn làm nổ tung. Ngọn lửa bốc lên nhanh chóng nuốt chửng mấy chiếc quân hạm ngụy trang bên cạnh.

Mặt biển bị chấn động mạnh, cột nước dâng cao cả trăm mét dập tắt ngọn lửa điên cuồng. Cột nước lớn bị đẩy lên từ áp lực dưới mặt biển giống như bom nguyên tử sau khi phát nổ, dừng lại trên mặt nước trong giây lát rồi tung tóe về bốn phương tám hướng.

Dưới đáy biển truyền đến đến ùng ục, khiến Jiaowen và Hoàng Ưng ở trong phòng thuyền trưởng liền thay đổi sắc mặt.

"Rút lui, mau chóng tăng tốc rút đi". Jiaowen đập mạnh chiếc ống nhòm, giọng nói lặng lẽo như phát ra từ địa ngục.

Hoàng Ưng đứng bên cạnh không đợi Jiaowen dặn dò, lập tức kéo cần điều khiển. Chiếc quân hạm quay đầu, nhanh chóng lao về phía sau.

"Giỏi thật, giỏi thật đấy. Bọn chúng đúng là không tiếc tiền, sử dụng cả Uranium". Jiaowen tối sầm mặt, chăm chú theo dõi từng đợt sóng lớn cuộn đến. Dưới mặt biển, tiếng ùng ục ngày càng vang dội. Dù ở bọn họ ở bên trong phòng thuyền trưởng của quân hạm nhưng vẫn có cảm giác rõ ràng.

"Thuốc nổ thuộc tính kim loại gì chứ. Đây rõ ràng là...". Hoàng Ưng không thể nói hết câu. Ly Tâm đương nhiên không biết đến Uranium. Uranium sau khi được gia công, mức độ ô nhiễm nghiêm trọng miễn bàn, uy lực và năng lượng phát xạ tương đối đáng sợ. Nếu không phải là nhà sản xuất vũ khí, không ai có thể nhận ra đó là Uranium.

"Có lẽ Tề đã đoán ra. Nếu không đã không ra lệnh chúng ta rút lui". Jiaowen kết luận.

Hoàng Ưng gật đầu thừa nhận. Thuốc nổ thuộc tính kim loại tuy ghê gớm nhưng chiếc quân hạm của anh ta rất hiện đại, có thể phòng chống cháy nổ. Tề Mặc ra lệnh cho bọn họ rút lui, nhất định hắn từ lời nói của Ly Tâm phán đoán ra đó là thứ đã được gia công hóa học. Quân hạm của Hoàng Ưng lại không thể đọ tốc độ với chiếc tàu ngầm do Hồng Ưng và Lập Hộ điều khiển. Nếu không sớm rời khỏi, chắc chắn chiếc quân hạm sẽ không chịu nổi lực phát nổ.

"Liên lạc với Tề". Chứng kiến từng đợt sóng ngầm dội đến, Jiaowen không hỏi cảm thấy lo lắng. Sóng ngầm đã nhanh chóng tới chỗ quân hạm của anh ta. Tuy tàu ngầm của Tề Mặc có tốc độc cực nhanh, nhưng không thể nhanh hơn sức tấn công của sóng ngầm.

Jiaowen vừa nói dứt lời, Hoàng Ưng lập tức kết nối hệ thống liên lạc. "Lão đại, bên đó thế nào rồi? Bên đó thế nào rồi?". Hoàng Ưng điều khiển quân hạm phóng về phía sau, đồng thời không ngừng liên lạc với chiếc tàu ngầm.

Không có tín hiệu trả lời. Trên màn hình chỉ thấy ruồi muỗi và tiếng rè rè, Hoàng Ưng bất giác run nhẹ. Jiaowen đứng bên cạnh thấy vậy liền vỗ lưng Hoàng Ưng, cất giọng lạnh lùng: "Anh ấy là Tề Mặc. Anh ấy có thể đi, thì sẽ có bản lĩnh quay về".

Lúc Tề Mặc liên lạc với Hồng Ưng, do vẫn nối máy nên phía Jiaowen đều nghe thấy. Vì vậy Jiaowen và Hoàng Ưng biết Tề Mặc đã xuống tàu ngầm. Chỉ vài phút sau đã không thể kết nối với Tề Mặc, Hoàng Ưng bất giác nhíu mày.

Nhưng Jiaowen nói đúng, Tề Mặc không phải người làm việc không suy nghĩ. Lão đại đã quyết định ở lại, lão đại chắc chắn có tính toán riêng. Đây chính là bản tính của Tề Mặc.

Vào lúc này, chiếc tàu ngầm càng lắc mạnh hơn. Tay Lập Hộ gần như không thể giữ vững cần điều khiển. Thuộc hạ của Jiaowen liên tục báo cáo về sự cố. Dưới áp lực cực lớn, tàu ngầm xuất hiện trục trặc nghiêm trọng.

"Dừng thiết bị cung cấp dưỡng khí"

"Dừng thiết bị thải nước"

"Nâng cao thân tàu, hạ thấp cường độ thủy áp". Lập Hộ đưa ra một loạt mệnh lệnh, những người khác trong phòng thuyền trưởng im lặng làm theo.

"Ngừng tất cả thiết bị phụ trợ". Một giọng nói lạnh lùng vọng tới. Lập Hộ không quay đầu cũng biết Tề Mặc đến.

"Dừng mọi thiết bị phụ trợ". Lập Hộ lập tức ra lệnh mà không có bất cứ sự ngờ vực nào. Vừa nói, anh ta vừa đứng dậy, nhường chỗ cho

Tề Mặc.

Tề Mặc ngồi vào ghế thuyền trưởng. Hắn đưa tay giữ chặt cần điều khiển đang không ngừng dao động. Hắn dùng hết sức gạt cần xuống. Đồng thời Tề Mặc lên tiếng, giọng nói không thay đổi âm sắc: "Tắt toàn bộ hệ thống chiếu sáng ngoài phòng thuyền trưởng. Toàn lực tăng tốc độ".

"Vâng ạ".

"Tắt hệ thống vận chuyển"

"Tắt hệ thống chiếu sáng"

"Tắt hệ thống đối tiếp".

"Khởi động động lực, tăng tốc ở mức cao nhất". Một vài mệnh lệnh đơn giản được phát ra, thể hiện sự trầm tĩnh khác thường, như không phải đang đối mặt với tử thần.

****

Ở trong khoang tàu, lỗ thủng sau lưng Ly Tâm ngày càng lớn. Nước biển điên cuồng táp vào thân thể khiến lưng cô đau đến mức mất cảm giác. Đèn chiếu sáng phụt tắt, thiết bị điều chỉnh nhiệt độ ngừng hoạt động. Trong khoang bỗng chốc nóng đến mức khiến Ly Tâm cảm thấy khó thở. Nước mỗi lúc một dâng cao, vừa mới ở cẳng chân đã dâng đến bụng. Ly Tâm cắn chặt răng. Lúc này, tử môn quan đang chờ đợi ở phía trước, chỉ Tề Mặc mới có khả năng xoay chuyển tình thế.

Ngoài thiết bị động lực, mọi thiết bị phụ trợ đều ngừng hoạt động, con tàu ngầm tăng vọt tốc độ trong giây lát. Tề Mặc tay giữ chặt cần điều khiển, mắt không rời khỏi bàn chỉ thị phương hướng. Hắn nói với Lập Hộ: "Liên hệ Hoàng Ưng tiếp ứng chúng ta".

Lập Hộ liền gật đầu. Thấy hệ thống liên lạc trên bàn điều khiển ngừng hoạt động, Lập Hộ nhanh chóng khởi động thiết bị thông tin đeo trên tai. Đây là thiết bị được cài đặt tần suất riêng dùng để liên lạc nội bộ giữa anh ta và Bạch Ưng. Hiện tại, hệ thống liên lạc giữa tàu ngầm và quân hạm bị cắt đứt nên Lập Hộ chỉ còn cách thông qua Bạch Ưng.

****

"Lão đại, lão đại, đã nhận được tín hiệu chưa ạ? Đã nhận được tín hiệu chưa ạ?". Trên chiếc quân hạm, Hoàng Ưng vừa điều khiển tàu vừa không ngừng bắt liên lạc với chiếc tàu ngầm của Tề Mặc. Tuy nhiên, đầu kia không có tín hiệu trả lời, khiến thần sắc Jiaowen và Hoàng Ưng càng trở nên căng thẳng.

"Hoàng Ưng!". Một tín hiệu khác truyền đến, gương mặt Bạch Ưng đột nhiên hiện trên màn hình.

"Phía Tây Nam, góc bốn mươi ba độ. Tàu của lão đại sẽ đến đó trong một phút nữa, cần sự tiếp ứng của anh. Nhanh lên, tàu của lão đại bị hỏng hóc nghiêm trọng, nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ trong một phút". Bạch Ưng nói một hơi thông báo tình hình.

Hoàng Ưng lập tức điều khiển quân hạm về hướng Bạch Ưng vừa chỉ. Anh ta cất giọng khẩn trương: "Nhớ giữ liên lạc. Tôi cần nắm tình hình cụ thể".

"Được thôi". Bạch Ưng liền nối máy với Lập Hộ. Vài giây sau, anh ta chuyển cho Hoàng Ưng hình ảnh vị trí con tàu do Lập Hộ gửi đến.

****

"Lão đại, còn bốn mươi bốn giây nữa mới hợp nhất với Hoàng Ưng. Cột sóng thần ở đằng sau năm giây nữa sẽ tiếp cận chúng ta". Lập Hộ liếc qua chiếc đồng hồ đeo tay, lên tiếng báo cáo.

Tề Mặc không nói một câu nào. Thân tàu phát ra tiếng lục cục, người bên trong đều có cảm giác con tàu lắc lư kịch liệt. Tề Mặc lên tiếng: "Chuẩn bị".

Không ai đáp lời, phòng thuyền trưởng yên lặng đến mức chỉ nghe thấy hơi thở. Tất cả mọi người trong phòng thuyền trưởng thầm đếm ngược: bốn, ba, hai, một. Mọi người cùng lúc gạt tất cả các cần điều khiển, Tề Mặc đưa nút điều khiển hệ thống đẩy lên đỉnh điểm. Một giây trước khi cột sóng thần chạm đến con tàu, tất cả năng lượng của các thiết bị vừa bị ngừng hoạt động được giải phóng. Chiếc tàu ngầm như được giải thoát khỏi vũng bùn lầy, phi vọt lên trên như tên bắn.

Thân tàu rung lắc kịch liệt, nhưng cảm giác một luồng khí đè nặng xuống lồng ngực từ từ tan biến, áp lực cũng dần mất đi, Ly Tâm thở hắt ra. Cổ họng cô vẫn đầy nước biển giá lạnh, mặn chát.

"Thông báo Hoàng Ưng, chuẩn bị đón tàu". Giọng nói Tề Mặc vẫn lạnh lùng và bình tĩnh như thường lệ. Thân tàu đã bị thủng lỗ lớn. Nếu Hoàng Ưng không đến kịp, hậu quả sẽ tương đối nghiêm trọng.

Con tàu tiếp tục phóng lên trên mặt nước, ánh sáng bên ngoài bắt đầu rõ hơn..

Lúc này, Hoàng Ưng cố gắng hết sức lái chiếc quân hạm về hướng Tây Nam. Đến gần góc bốn mươi ba độ, Hoàng Ưng nhanh chóng mở khoang sau quân hạm. Chỉ thấy phần đuôi vô cùng to lớn của quân hạm được phân khai, để lộ khoang tàu rộng trên mặt nước.

Jiaowen theo dõi toàn cảnh chiếc quân hạm trên màn hình giám sát. Nhìn xuống đồng hồ thấy thời gian chỉ còn lại hai giây, anh ta hét lớn với Hoàng Ưng: "Tăng tốc, xông lên". Hoàng Ưng ấn mạnh tay xuống, chiếc quân hạm đạt tốc độ tối đa.

Cùng lúc đó, con tàu ngầm do Tề Mặc lái vẫn lao nhanh lên trên mặt nước, đúng vị trí đuôi quân hạm vừa mở ra. Tàu ngầm có tốc độ nhanh hơn quân hạm. Chỉ tính sai một ly, hai chiếc tàu sẽ đâm vào

nhau và cùng hủy diệt. Trong phòng thuyền trưởng trên quân hạm, Jiaowen và Hoàng Ưng cuộn chặt nắm đấm, mắt không rời khỏi màn hình hiển thị quá trình đối tiếp.

Ở trong tàu ngầm, do các thiết bị kèm theo đều ngừng hoạt động nên Tề Mặc hoàn toàn không nhìn thấy tình hình bên ngoài. Hắn chỉ dựa vào khoảng thời gian đã định sẵn để phán đoán tình huống. Hết khoảng thời gian một phút, Tề Mặc đẩy cần điều khiển về phía sau, tắt thiết bị động lực. Chiếc tàu ngầm lập tức giảm tốc độ, nhưng theo quán tính vẫn lao thẳng đi, bảo đảm tốc độ ngang chiếc quân hạm.

Chiếc tàu ngầm nhô lên khỏi mặt nước chui vào khoang sau của quân hạm một cách hoàn hảo. Hoàng Ưng lập tức điều khiển đưa tàu ngầm vào sâu trong bụng quân hạm, đồng thời lái quân hạm phóng đi.

Trong chiếc tàu ngầm, Lập Hộ thở hắt ra: "Lão đại, hoàn thành đối tiếp". Tề Mặc gật đầu, nhìn xuống thấy quần áo đã bị ngấm nước biển ướt rượt, hắn lập tức đứng dậy đi về phía khoang tàu.

Lập Hộ liền đi theo Tề Mặc, để lại đám thuộc hạ của Jiaowen vẫn chưa hết bàng hoàng, dõi theo Tề Mặc bằng ánh mắt sùng bái. Lập Hộ bất giác ngẩng cao đầu. Chỉ Tề Mặc mới có thể điều khiển tàu giỏi như vậy, cũng chỉ Tề Mặc mới hoàn thành nhiệm vụ bất khả thi này. Trầm ổn, lạnh lùng, thủ đoạn hơn người, tin tưởng vô điều kiện, đó chính là lão đại của bọn họ.

Ở trong khoang thuyền, nước biển dần rút hết, Ly Tâm ngồi bệt xuống nền tàu. Cô đưa tay sờ trán, mới thấy trên trán toàn là nước, không rõ mồ hôi hay nước biển. Ly Tâm vẫn chưa hết căng thẳng. Vừa rồi mọi cảm giác của cô bị tê liệt, bây giờ cô biết thế nào là ở giữa ranh giới sống chết. Cảm giác này vô cùng kích thích, vô cùng khủng khiếp.

Hệ thống chiếu sáng bật lên, Ly Tâm liền nhíu mày, một lúc sau mới thích ứng ánh đèn. Thấy Tề Mặc đứng ở cửa khoang tàu lạnh lùng

nhìn mình, Ly Tâm đột nhiên dựng tóc gáy. Thôi xong, lần này cô chết chắc rồi, mọi chuyện xảy ra chỉ là do cứu cô.

Chương 58: Sống tiếp năm mươi năm (I)

Tề Mặc "mặt sắt đen sì" đi vào trong khoang tàu, thấy Ly Tâm toàn thân ướt như chuột lột ngồi dưới nền tàu nhìn hắn bằng cặp mắt hoảng sợ, hắn rảo bước nhanh về phía cô.

Tề Mặc đi thẳng về phía Ly Tâm không chút do dự, cô vội nở nụ cười miễn cưỡng, cất giọng yếu ớt: "Tề lão đại, chuyện này...Á....đau quá...". Ly Tâm chưa nói dứt câu, Tề Mặc cúi xuống bế cô dậy. Không bế thì thôi, Tề Mặc vừa động vào người, lưng Ly Tâm đau rát như bị lửa đốt. Cô liền bám chặt tay Tề Mặc.

Nhìn gương mặt tái mét của Ly Tâm, Tề Mặc lập tức thả cô xuống và xoay người cô lại. Hắn bất chấp sự có mặt của mọi người, xé đôi lưng áo Ly Tâm. Thấy những vết bầm tím do áp lực nước tạo thành trên lưng Ly Tâm, Tề Mặc sa sầm mặt, cất giọng đầy nộ khí: "Ngu xuẩn".

Ly Tâm không ngờ Tề Mặc bế cô. Cô ngoan ngoãn để Tề Mặc muốn làm gì thì làm, không nói bất cứ lời nào. Trên thực tế, Ly Tâm cũng không còn sức lực mở miệng. Ngoài việc toàn thân đau nhức, cô vừa mới trở về từ cửa địa ngục, thần hồn vẫn còn lơ lửng ở tận đâu. Bây giờ Tề Mặc có ném cô lên sao Hỏa, Ly Tâm chắc cũng không phản kháng.

Ly Tâm mệt mỏi cuộn người trong lòng Tề Mặc, gương mặt không một chút sắc khí. Tề Mặc lôm cô đi ra ngoài cửa, vừa đi hắn vừa dặn dò: "Thông báo để bọn họ chuẩn bị máy bay, nhân lực và máy kiểm trắc hạt nhân tốt nhất. Tôi cần tới Bộ hóa học của bọn họ".

Lập Hộ vâng vâng dạ dạ, biết "bọn họ" mà Tề Mặc chỉ là Bộ trưởng bộ quốc phòng. Anh ta lập tức ra khỏi con tàu ngầm đi tìm Hoàng Ưng.

Ly Tâm bị Tề Mặc ôm trong lòng, tai nghe rõ lời dặn dò lạnh lùng của Tề Mặc. Cô ngẩng cổ nhìn Tề Mặc bằng ánh mắt khó hiểu: "Hạt

nhân? Ý anh là gì?"

Hồng Ưng đi ngay sau Tề Mặc lên tiếng: "Không phải cô tưởng thứ đó là thuốc nổ thuộc tính kim loạt thật đấy chứ?"

Nghe câu hỏi của Hồng Ưng, Ly Tâm sững người một vài giây. Hồng Ưng không nhắc cô còn không nhớ đến. Dù cả tàu chứa thuốc nổ đi chăng nữa, uy lực không thể lớn đến mức như vậy. Uy lực lớn tương đương với cơn sóng thần, kể cả là loại thuốc nổ tiên tiến nhất cũng không thể so sánh. Ly Tâm quay sang hỏi Hồng Ưng: "Đó là gì?"

"Uranium. Một loại nguyên liệu của năng lượng hạt nhân. Nó có tính chất phóng xạ, độ nguy hiểm tương đối lớn". Hồng Ưng nghiến răng trả lời.

"Uranium? Sao có thể là uranium? Tôi đã động vào nó...tôi còn sờ vào...". Ly Tâm không dấu vẻ hoảng hốt, nói lắp ba lắp bắp.

Cơ thể vốn mệt mỏi mềm nhũn của Ly Tâm đột nhiên cứng đờ. Cô vô ý thức nắm chặt áo Tề Mặc. Ly Tâm ngẩng đầu nhìn gương mặt cương nghị của Tề Mặc, toàn thân bất giác run rẩy.

"Cô còn ngọ nguậy nữa, tôi sẽ ném cô xuống đấy". Tề Mặc đảo mắt qua Ly Tâm, gương mặt hắn lạnh lùng như băng giá. Lúc này, Tề Mặc đã đi lên boong tàu quân hạm. Đối diện với đại dương mênh mông, Ly Tâm biết nếu cô còn run nữa, Tề Mặc chắc chắn sẽ ném cô xuống biển. Nhưng dù cố gắng hết sức cô vẫn không thể khống chế bản thân, không biết do mệt mỏi hay do quá sợ hãi.

"Tôi không sợ. Chỉ là...tôi không thể kìm chế". Ly Tâm cố gắng điều hòa hơi thở, chậm rãi nhả từng chữ một. Khi sinh mạng bị uy hiếp, nói không sợ hãi là giả. Tuy nhiên, Ly Tâm vẫn có thể cố gắng tỏ ra bình tĩnh.

Tề Mặc nhìn Ly Tâm đang nghiến chặt răng, không khó có thể nhận ra cô đang cố điều hòa hơi thở, áp chế sự sợ hãi nhưng không có

hiệu quả. Hắn mở miệng: "Ngủ đi", rồi đập mạnh tay vào gáy Ly Tâm. Ly Tâm đột nhiên thấy choáng váng và ngất lịm.

Tề Mặc im lặng nhìn Ly Tâm bất động ở trong lòng, hắn cau mày quay sang Hồng Ưng: "Thông báo Bạch Ưng, đem huyết thanh vừa nghiên cứu ra qua bên này".

Hồng Ưng gật đầu. Do bọn họ là nhà sản xuất vũ khí hàng đầu thế giới, cơ sở vật chất hoàn thiện hơn một số quốc gia nhỏ. Do đó, nhiều quốc gia không có khả năng tự sản xuất đều tìm đến họ đặt hàng.

Liên quan đến hạt nhân, thế giới đã cấm sản xuất từ lâu, nhưng vẫn có nhiều đất nước hay thế lực lén lút tìm đến bọn họ. Sau khi thu thập đủ tài liệu, bọn họ đã có thể sản xuất vũ khí hạt nhân. Để các nhà khoa học của bọn họ tránh bị nguy hại bởi bức xạ, họ phải nghiên cứu thêm phương thức phòng chống. Huyết thanh mới nhất do họ sáng chế ra tuy giá thành đắt đỏ nhưng hiệu quả tốt hơn mấy thứ cùng loại trên thị trường.

Tại khu công nghiệp hạt nhân. Ly Tâm tỉnh lại khi vừa vào đến bên trong. Cô mở mắt chỉ nhìn thấy một thế giới toàn màu trắng. Mùi thuốc khử trùng nồng nặc đến mức buồn nôn. Các loại máy móc không ngừng chuyển động. Những người ở trong kín mít từ đầu đến chân, lặng lẽ đứng nguyên một chỗ. Bầu không khí ức chế khiến Ly Tâm cảm thấy khó thở.

"Uranium? Đồ khốn khiếp, dám dùng thứ này". Sắc mặt ông Bộ trưởng quốc phòng khó coi vô cùng. Uranium bị rò rỉ một lượng lớn trên vùng biển quốc tế. Mặc dù đây không phải là chuyện của bất cứ quốc gia nào, nếu không nhờ Tề Mặc tìm ra, uranium chắc chắn sẽ xâm nhập vào đất nước của ông ta, tạo thành sự uy hiếp vô cùng lớn.

Tề Mặc cất giọng lạnh lùng: "Bây giờ tôi không rảnh thảo luận vấn đề đó với anh. Lập tức kiểm tra cho tôi". Vừa nói, hắn vừa đặt Ly Tâm xuống đất.

Bộ trưởng quốc phòng nhận thức rõ, lần này phía ông ta cung cấp tin tức không chính xác, khiến người của Tề Mặc không bị thiệt mạng nhưng bị lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm. Sự việc này chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến quan hệ hai bên. Bộ trưởng quốc phòng thấy Tề Mặc vốn không gần nữ sắc lại thân mật với Ly Tâm như vậy, đoán cô nhất định là nhân vật quan trọng với hắn. Ông ta không một phút chần chừ hét lớn: "Đưa thiết bị kiểm tra toàn thân đến đây nhanh lên. Không được bỏ sót chỗ nào. Tôi muốn xem kết quả tỉ mỉ nhất".

Đám nhân viên kiểm trắc thấy thái độ của bộ trưởng quốc phòng, đoán người phụ nữ trước mặt nhất định là nhân vật tai to mặt lớn. Họ liền đi tới đưa Ly Tâm về phía thiết bị kiểm trắc.

Ly Tâm lập tức nắm chặt tay Tề Mặc. Đưa mắt nhìn cỗ máy vô cùng to lớn, trông có vẻ như máy kiểm tra tình trạng bệnh tật ở bệnh viện, lại giống một cỗ máy nuốt người. Ly Tâm bất giác lùi lại một bước, không biết bên trong cỗ máy là thiên đường hay địa ngục, cô vẫn chưa muốn chết.

"Đi nhanh lên". Thấy Ly Tâm bám chặt tay mình, Tề Mặc đẩy Ly Tâm về đằng trước, cất giọng lạnh lẽo: "Sợ gì chứ". Hắn quay sang nói với nhân viên kiểm trắc: "Mau đưa cô ta đi". Người nhân viên lập tức kéo mạnh Ly Tâm về phía cỗ máy.

Ly Tâm bị lôi xềnh xệch đi. Cô ban đầu có chút sợ hãi, nhưng sau khi biết mình không thể trốn tránh, Ly Tâm tự nhiên trở nên bình tĩnh. Cô thầm nghĩ, nếu không thể từ chối, chi bằng dũng cảm đối mặt.

Ly Tâm hít một hơi dài, cô đột ngột quay lại nhìn Tề Mặc và dứ dứ nắm đấm về phía hắn nói phẫn nộ: "Chỉ tại anh, đúng là sao chổi". Nói xong, không chờ sự giúp đỡ của nhân viên kiểm trắc, Ly Tâm quay người chui thẳng vào trong cỗ máy.

Ở đằng sau, Tề Mặc, bộ trưởng quốc phòng và Hồng Ưng lập tức thay đổi sắc mặt. Hồng Ưng không dám liếc qua Tề Mặc. Trong khi

đó, Tề Mặc trừng trừng nhìn về phía cỗ máy có Ly Tâm. Kể từ khi hắn ngồi lên vị trí lão đại của Tề gia, không một ai dám có thái độ như vậy với hắn. Cô nàng Ly Tâm to gan thật. Ánh mắt Tề Mặc như muốn xuyên thủng thiết bị kiểm tra đang chứa Ly Tâm. Hắn sẽ cho cô biết cái giá khiến hắn nổi giận lớn đến mức nào.

"Kiểm tra chức năng gan".

"Kiểm tra chức năng thận".

"Lọc máu"

"Chức năng tim phổi".

Cỗ máy liên tục phát tiếng thông báo, đèn tín hiệu không ngừng nhấp nháy. Ly Tâm nghiến chặt răng, chịu đựng các đầu kim di chuyển trên thân thể. Do việc gây mê không đem lại kết quả kiểm tra tốt nhất nên Ly Tâm buộc phải chịu cơn đau đớn trên da thịt.

"Tề Mặc đáng chết, đồ khốn khiếp". Ly Tâm bị lột sạch quần áo, hai tay hai chân bị trói chặt trên bàn kiểm tra. Nỗi đau bị kim châm khiến người kiên cường như Ly Tâm cũng không chịu nổi. Cô liền hét lớn mắng chửi Tề Mặc.

Ở bên ngoài, đám Hồng Ưng nhăn mặt nhíu mày. Ông bộ trưởng quốc phòng mặt xanh như tàu lá, không dám liếc nhìn Tề Mặc. Lập Hộ đứng sau chứng kiến bộ dạng của ông ta, bất giác đưa tay sờ mũi rồi quay đầu về phía lão đại.

"Đô khốn, đều do anh cưỡng ép tôi..."

"Á...Tề Mặc, tôi sẽ giết anh..."

Một loạt tiếng kêu rên đau khổ lẫn tiếng chửi rủa vọng ra. Sắc mặt Tề Mặc khó coi đến đỉnh điểm, toàn thân hắn tỏa ra sát khí đằng đằng. Đám Hồng Ưng và Lập Hộ đưa mắt nhìn nhau lắc đầu. Ly Tâm ở bên trong còn dám tiếp tục chửi rủa, thì bọn họ không phải lo

cô có bị nhiễm bức xạ hay không. Dù Ly Tâm không bị nhiễm xạ cũng khó có thể bảo toàn mạng sống trong tay Tề Mặc.

Tề Mặc đứng ở đằng trước chắp hai tay ra sau lưng, hai bàn tay hắn cuộn thành nắm đấm chặt đến mức nổi rõ các khớp, khiến người đằng sau không cần nhìn mặt cũng biết hắn tức giận như thế nào. Tuy nhiên, Tề Mặc từ đầu đến cuối không lên tiếng cũng không ra lệnh. Hắn giữ thái độ im lặng đáng sợ.

"Chức năng gan bình thường"

"Chức năng tim phổi bình thường"

"Chứng năng thận bình thường".

Tiếng la hét chửi mắng của Ly Tâm nhỏ dần. Cỗ máy đọc một loạt kết quả kiểm tra. Có thể nói đây là thiết bị kiểm trắc nhiễm xạ tiên tiến nhất trên thế giới, có thể đưa ra kết quả chính xác và nhanh chóng nhất.

Nghe thông báo từ cỗ máy, sát khí trên người Tề Mặc từ từ biến mất, nhưng sự phẫn nộ vẫn còn hiện rõ trên mặt hắn. Lập Hộ nhíu mày, thầm mặc niệm Ly Tâm ba phút. Nếu kết quả kiểm tra xuất hiện bất thường, có thể Tề Mặc sẽ bỏ qua cho cô. Nhưng bây giờ tất cả đều bình thường, Ly Tâm dám lớn tiếng chửi Tề Mặc, lần này cô chết chắc.

Sau khi nghe một loạt báo cáo, Tề Mặc đột nhiên lên tiếng: "Sao không có kết quả kiểm tra máu?". Các hạng mục kiểm tra đều có kết quả, chỉ thiếu mỗi bản xét nghiệm máu".

Tề Mặc vừa nói dứt lời, nhân viên kiểm trắc từ bên trong đi ra, báo cáo với Bộ trưởng quốc phòng: "Hôm nay chưa thể có kết quả kiểm tra máu của cô gái này vì có chút phức tạp".

Tề Mặc liền hỏi nhân viên kiểm trắc: "Có gì bất thường, nói mau".

Thấy ông bộ trưởng quốc phòng gật đầu, người nhân viên kiểm trắc bất giác run giọng khi quay sang nhìn thấy bộ mặt đáng sợ của Tề Mặc: "Máu của cô ấy rất đặc biệt, không nằm trong nhóm máu chúng ta thường thấy. Chúng tôi phân tích mãi mà không biết có gì dị thường hay là thuộc nhóm máu đặc biệt. Bây giờ, chúng tôi phải mời chuyên gia nhóm máu, chúng tôi cần thời gian".

Tề Mặc nghe xong hơi nhíu mày: "Nhanh lên". Nói rồi hắn liền đẩy cửa cỗ máy đi vào trong.

Lúc này, Ly Tâm như vừa trải qua một cực hình lớn. Chân tay cô đã được tự do nhưng Ly Tâm không còn chút sức lực, người vã đầy mồ hôi nằm thở hổn hển trên bàn kiểm tra. Cô thậm chí không đủ sức mặc quần áo.

Ly Tâm nhắm mắt điều hòa hơi thở. Cô đột nhiên cảm thấy một ánh mắt sắc lạnh đang chiếu vào người mình. Ly Tâm liền mở mắt, thấy Tề Mặc đang chăm chú nhìn cô bằng ánh mắt phẫn nộ không che dấu, Ly Tâm tỉnh táo ngay lập tức.

Đối diện với thần sắc đáng sợ của Tề Mặc, Ly Tâm than thầm trong lòng. Vừa rồi do nghĩ bản thân trực tiếp tiếp xúc với uranium nên chắc chắn bị nhiễm xạ, Ly Tâm mới tỏ thái độ bất mãn với Tề Mặc.

Hơn nữa, do cơ thể đau đớn tột cùng, Ly Tâm bất chấp tất cả, phát tiết sự phẫn nộ tích tụ bấy lâu nay với Tề Mặc. Ly Tâm tưởng đây là thiết bị tiên tiến, âm thanh của cô sẽ không lọt ra bên ngoài. Khi nghe thấy giọng nói của Tề Mặc từ bên ngoài vọng vào, Ly Tâm bất giác nổi da gà. Bây giờ đối diện với gương mặt đầy nộ khí của Tề Mặc, Ly Tâm có cảm giác tử thần sắp đến gần.

Thấy vẻ mặt sợ hãi của Ly Tâm, Tề Mặc cau mày nói: "Tôi sẽ tính sổ vụ này với cô". Vừa nói hắn vừa kéo chiếc thảm ở bên cạnh cuộn vào người Ly Tâm và bế cô ra ngoài.

Ly Tâm vốn không ý thức bản thân đang trần truồng. Bị Tề Mặc ôm vào người, Ly Tâm mới chợt nhớ ra. Ly Tâm bất giác đỏ ửng mặt,

vùi đầu vào ngực Tề Mặc. Mặc dù cô không dưới một lần để lộ nửa thân trên trước mặt Tề Mặc nhưng lần này cô khỏa thân hoàn toàn. May mà Tề Mặc không phải người bình thường.

"Jiaowen đâu rồi?" Ngồi trong căn phòng nghỉ ngơi đặc biệt do Bộ trưởng quốc phòng sắp xếp, Tề Mặc lên tiếng hỏi Lập Hộ. Ly Tâm ngồi trên đùi Tề Mặc, mệt mỏi tựa người vào lòng hắn.

"Anh ấy đang lo hậu sự". Lập Hộ trả lời. Mượn quân hạm, mượn tàu ngầm, lại xảy ra vụ nổ lớn như vậy trên vùng biển quốc tế, bọn họ cần phải trực tiếp làm việc với Bộ quốc phòng và Cục an ninh quốc gia. Đám Hồng Ưng, Lập Hộ không đủ tư cách nên Jiaowen đành phải ra mặt.

Tề Mặc lạnh lùng "ừm" một tiếng, thuận tay chỉnh lại tư thế để Ly Tâm dễ chịu nhất. Vết thương bị đạn bắn trước ngực cô bị ảnh hưởng khi bị va đập ở trên thuyền. Lưng cô lại bị tổn thương do áp lực nước nên Ly Tâm không thể nằm thẳng cũng như nằm úp, chỉ có thể ôm trong lòng.

Thấy Tề Mặc không lên tiếng, Bộ trưởng quốc phòng mở miệng: "Tề lão đại, lần này nguồn tin của chúng tôi có vấn đề. Chúng tôi sẽ giải thích rõ ràng với anh. Bây giờ tôi phải đi giải quyết một số vấn đề, tranh thủ tìm kiếm thông tin chính xác".

Bộ trưởng quốc phòng biết bây giờ quá muộn để nói câu xin lỗi. Cách duy nhất đề bù đắp mối quan hệ là tìm xem lô hàng nằm ở đâu, đối tượng và địa điểm giao hàng. Đây là chuyện quan trọng nhất trước mắt, có lợi cho Tề Mặc và bản thân ông ta. Vì vậy, ông ta không cần nói nhiều lời, trực tiếp hành động là biện pháp tốt hơn cả.

Tề Mặc lên tiếng nhắc nhở: "Thời gian giao hàng là ngày mai". Đối với sai sót lần này, hắn sẽ tiến hành điều tra sau. Nếu chỉ là sơ suất từ phía bộ quốc phòng, hắn sẽ bỏ qua. Còn nếu bọn họ có mục đích khác thì đừng trách hắn không khách khí.

Bộ trưởng quốc phòng đứng dậy: "Tôi biết rồi, tôi sẽ nhanh chóng báo tin cho các anh". Nói xong, ông ta liền đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại người của Tề Mặc.

"Lão đại...."

"Tề!". Hồng Ưng vừa gọi Tề Mặc, Jiaowen đột ngột đẩy cửa đi vào, Hoàng Ưng theo sau anh ta.

"Có vấn đề gì sao?". Thấy vẻ mặt khó coi của Tề Mặc, Ly Tâm mệt mỏi cuộn người trong lòng hắn, Jiaowen vội vàng hỏi thăm.

Tề Mặc không ngẩng mặt, giơ tay nhấc đầu Ly Tâm, để cô có tư thế nằm thoải mái hơn. Lập Hộ đứng bên cạnh lắc đầu: "Tôi không biết, vẫn chưa có kết quả xét nghiệm máu. Không rõ là nhóm máu đặc biệt hay xảy ra vấn đề gì. Có điều, nhiều khả năng là nhóm máu đặc biệt".

Thiết bị kiểm trắc có độ chuẩn xác cao lại rất tỉ mỉ kỹ càng. Nếu máu của Ly Tâm có vấn đề, không thể nào xuất hiện tình trạng không ra kết quả. Vì vậy, Lập Hộ mới mạnh dạn đưa ra phân tích của mình.

Hoàng Ưng nhíu mày: "Nhóm máu đặc biệt?" Máy móc đều không kiểm tra ra nhóm máu, máu của Ly Tâm có thể nói là đặc biệt thật. Nghe Lập Hộ nói vậy, anh ta giảm bớt sự lo lắng. Lập Hộ dù sao cũng là tiến sỹ y khoa nên lập luận của anh ta chắc sẽ đúng thôi.

Jiaowen gật đầu đồng tình. Chứng kiến cảnh Tề Mặc ôm Ly Tâm bằng động tác nhẹ nhàng, thần sắc hoàn toàn ngược lại, anh ta bất giác lên tiếng: "Vậy tại sao sắc mặt Tề khó coi thế?". Lúc không tìm thấy vũ khí và gặp nguy hiểm, Tề Mặc không thể hiện bất cứ sắc thái tình cảm nào khác ngoài vẻ lạnh lùng. Còn bây giờ, mặt hắn đầy nộ khí.

Ly Tâm đang nhắm mắt nghỉ ngơi trong lòng Tề Mặc, nghe câu hỏi của Jiaowen, cô liền mở mắt nhìn trừng trừng vào anh ta. Ly Tâm vốn lo lắng Tề Mặc sẽ tính sổ với cô, Jiaowen tự nhiên đổ thêm dầu

vào lửa. Cảm giác đôi cánh tay Tề Mặc siết chặt vào người mình, tim Ly Tâm đập mạnh.

Jiaowen thấy Ly Tâm trừng mắt với anh ta, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác. Tâm trạng Jiaowen đột nhiên tốt hẳn lên, anh ta cười lớn: "Lần này cũng nhờ phúc tinh của Tề phát hiện ra thuốc nổ. Có thể lấy công chuộc lỗi tự ý rời khỏi tàu. Tề sẽ không truy cứu tội của cô đâu".

Ly Tâm nghe xong giật mình. Cô quay sang hỏi Tề Mặc: "Không phải anh bắt tôi lên con tàu đó?"

Tề Mặc sa sầm mặt: "Tôi bắt cô lúc nào?". Đúng là chuyện nực cười. Hắn bắt một người không biết bơi đi làm việc? Hắn không thiếu người đến mức đó.

Ly Tâm liền ngồi thẳng dậy. Cảm giác đau đớn dội đến khiến cô bám vào người Tề Mặc. Tề Mặc giữ chặt eo Ly Tâm: "Không được động đậy".

Ly Tâm hít một hơi dài, nhìn mọi người xung quanh bằng ánh mắt dữ tợn: "Vậy tại sao tôi lại xuất hiện ở nơi đó? Tại sao tôi bị ném xuống biển. Là ai...ai bắt tôi đi? Là ai hả?". Ly Tâm nghiến răng nói từng từ một, gương mặt cô toát ra sự tức giận chưa từng thấy.

Hoàng Ưng đáp lời: "Hãy hỏi bản thân cô ấy".

"Ý anh là gì?" Ly Tâm trừng mắt với Hoàng Ưng.

Hoàng Ưng nhún vai: "Tôi chỉ bảo cô ra khoang sau nghỉ ngơi. Tại sao cô lại ngồi cùng đám người chuẩn bị hành động. Nếu cô ngồi vào chỗ đó, có nghĩa cô cũng sẽ tham gia kế hoạch. Cô còn có thể trách ai?".

Ly Tâm nghe xong liền cau mày. Lúc đó, cô đúng là cô bị say sóng, đi hai bước đã thấy hoa mắt chóng mặt và tức ngực. Thấy một đám người ngồi ở đó cô lập tức ngồi xuống nghỉ ngơi. Người bên cạnh

nói điều gì đó với Ly Tâm, cô mơ mơ màng không nghe rõ nên đành gật đầu ứng phó. Ai ngờ cô bị lôi xuống tàu ngầm, đến lúc tỉnh lại phát hiện mình đang ở dưới đáy biển.

Ngẩng mặt nhìn đám người trước mặt, Ly Tâm đột nhiên hiểu ra, đây là một vụ nhầm lẫn vô cùng tệ hại. Tại sao cô có thể gặp một sự cố có xác suất nhỏ như vậy?

Thấy Ly Tâm như một quả bóng xì hơi, Jiaowen cười lớn: "Ai bảo thuộc hạ của tôi không biết cô, còn tưởng cô là người Tề cử đến đi cùng họ nên mới đưa cô xuống tàu. Chuyện này chẳng thể trách ai cả".

Ly Tâm vùi đầu vào ngực Tề Mặc, một lát sau mới lên tiếng: "Được rồi, coi như tôi đen đủi, tự nhiên bị say sóng. Nhưng chuyện đó không phải là lỗi của tôi. Dù sao tôi cũng cứu mạng các anh, các anh cứu tôi là lẽ đương nhiên. Tề lão đại, lần này tôi không có tội, chỉ có công".

Lúc này, Ly Tâm đã nghĩ thông suốt. Vụ nổ khủng khiếp như vậy, nếu cô không tình cờ phát hiện thì dù Tề Mặc không lên con tàu lớn, chỉ cần hắn cách đó không xa cũng sẽ bị hủy diệt. Đây là công lao của cô. Tuy Ly Tâm dường như chẳng làm gì nhưng cũng coi như cô lập công.

Còn một chuyện nữa, bọn họ cứu cô là đúng. Nếu không có cô sẽ không có bọn họ. Tất nhiên không có bọn họ cũng sẽ không có cô, nhưng công lao của cô vẫn lớn hơn. Ngoài ra, cô tự nhiên còn bị vướng mắc ở nhóm máu. Nếu cô thật sự bị nhiễm xạ, cô sẽ cho bọn họ biết tay.

Thấy Ly Tâm vùi đầu trong ngực mình, bàn tay nắm chặt áo hắn đến mức nổi rõ các khớp, Tề Mặc càng siết chặt eo Ly Tâm: "Tôi nói cô có lỗi bao giờ?"

Ly Tâm liền ngẩng đầu. Tề Mặc nhìn thẳng vào mắt Ly Tâm bằng ánh mắt vô cùng lạnh lùng: "Có điều, tôi không thể tha thứ chuyện

hồi nãy".

Ly Tâm sững người một lúc mới mở miệng: "Có thể lấy công chuộc tội mà".

"Sai. Tôi không cho rằng cô có thể chuộc tội". Tề Mặc vẫn không rời mắt khỏi Ly Tâm.

Ly Tâm nói bất mãn: "Tại sao? Tôi đã cứu mạng anh, trong khi chỉ mắng anh hai câu thôi. Có gì quan trọng hơn tính mạng của anh chứ?"

"Tôi cũng cứu mạng cô". Tề Mặc chậm rãi nhả năm chữ khiến Ly Tâm cứng họng. Lúc đó, cô thật sự không ngờ Tề Mặc đích thân đi cứu cô. Ly Tâm nghĩ, cùng lắm Tề Mặc cử thuộc hạ đi, không thể tưởng tượng nổi người đến cứu cô lại là Tề lão đại.

Thật ra Ly Tâm không biết ở vào hoàn cảnh đó, người bình thường không thể có tốc độ và sự trấn tĩnh như Tề Mặc. Chỉ cần sai sót một giây, e rằng tất cả mọi người sẽ xuống mồ. Đám Hồng Ưng biết rõ, ngoài Tề Mặc, không một ai có bản lĩnh cứu người ở thời điểm đó. Quan trọng là Tề Mặc có muốn cứu hay không.

Jiaowen đứng bên cạnh thấy Tề Mặc và Ly Tâm mãi không giải quyết xong vụ công tội, anh ta lắc đầu bất lực. Thật ra Jiaowen không hiểu, đối với Ly Tâm, công lao hay phần thưởng không phải là chuyện quan trọng nhất. Điều cô cần là tung tích của Tùy Tâm, Tề Mặc lại không nói cho cô biết. Tuy nhiên, Ly Tâm không bao giờ chấp nhận sự trừng phạt của Tề Mặc. Tề Mặc trừng phạt đồng nghĩa với cái chết nên cô phải đấu tranh đến cùng.

Nghe nội dung cuộc nói chuyện của hai người, Jiaowen đoán ra, sắc mặt Tề Mặc khó coi là do Ly Tâm chửi rủa hắn. Ly Tâm to gan hơn trời, dám mắng nhiếc Tề Mặc, đúng là nhổ lông trên đầu hổ mà.

"Còn nữa, cô chỉ vô tình cứu người, cố ý miệt thị tôi". Tề Mặc không nói nhiều, nhưng mỗi từ như mũi kim đâm vào tim Ly Tâm đau buốt.

Ly Tâm im lặng nhìn Tề Mặc, chỉ thấy thần sắc lạnh lùng của hắn, nộ khí ngày càng rõ. Cô than thầm trong lòng, toàn thân yếu ớt dựa vào người Tề Mặc. Ly Tâm cất giọng thảng thốt: "Nhưng...tôi vẫn còn đau lắm...Vết thương bị đạn bắn chưa hỏi hẳn. Bây giờ lại bị thế này...bị thương từ trên xuống dưới. Nếu lại...lại...".

Lúc này, Ly Tâm có bộ dạng đáng thương vô cùng. Cô nắm chặt vạt áo trước ngực, ánh mắt đầy vẻ phức tạp, nói mãi không thành câu. Tề Mặc biết Ly Tâm lo lắng đến vấn đề nhóm máu, hắn liền cau mày nhìn Ly Tâm, sự tức giận từ từ biến mất. Tề Mặc lên tiếng: "Dù có vấn đề, tôi cũng đảm bảo cô sống năm mươi năm nữa".

Ly Tâm nghe xong liền ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt vô cùng kiên định của Tề Mặc. Ánh mắt sắc bén như dao kiếm đó khiến người đối diện chỉ có thể tin tưởng hắn vô điều kiện. Giống như chỉ cần hắn nói ra bất cứ điều gì, hắn nhất định sẽ làm được, cô chỉ cần đặt niềm tin vào hắn.

Tề Mặc ôm Ly Tâm đổi tư thế khác. Hắn vỗ nhẹ lên vai Ly Tâm, cất giọng trầm trầm: "Tôi sẽ ghi nhớ lần này. Cô còn tái phạm thì đừng trách tôi không khách khí. Bây giờ ngủ đi".

Thấy Tề Mặc chịu bỏ qua cho mình, Ly Tâm liền vui mừng gật đầu. Cô cười híp mắt nằm thoải mái trong lòng Tề Mặc chuẩn bị đi ngủ. Trước đó do vừa đau vừa mệt lại có tâm sự nên Ly Tâm không thể chợp mắt. Hơn nữa, Tề Mặc đã bảo đảm cô sống thêm năm mươi năm nên không có gì đáng lo cả. Trước mặt bao nhiêu người, Ly Tâm không ngại ngùng từ từ thiếp đi trong lòng Tề Mặc.

Đám Jiaowen và Hồng Ưng đưa mắt nhìn nhau. Tề Mặc đúng là khoan dung độ lượng với Ly Tâm. Trên giang hồ bao nhiêu năm nay, chỉ cần người nào dám nói "không" với Tề Mặc, kẻ đó sẽ phải trả giá vô cùng đắt. Hôm nay, Ly Tâm chửi mắng Tề Mặc mà hắn vẫn bỏ qua. Ly Tâm quả là lợi hại, không biết đến cuối cùng ai sẽ khắc ai.

Thấy Tề Mặc đưa mắt về phía mình, Jiaowen biết đã xong chuyện riêng tư, bây giờ đến lúc bàn việc công. Cục diện hiện tại vô cùng

phức tạp và không thuận lợi

Chương 59: Đụng độ trên không trung (I)

"Thông báo cho người của anh chuẩn bị đón hàng ở bên giới". Jiaowen chưa lên tiếng, Tề Mặc cất giọng trầm trầm.

Jiaowen quay sang chăm chú nhìn Tề Mặc: "Bây giờ chẳng nhận được một tin tức nào, Feiyusi cũng không có cử động bất thường. Vậy thì...".

Sắc mặt Tề Mặc không thay đổi: "Để đưa hàng vào một nơi bốn bề là biển cả như đất nước này, ngoài đường biển ra chỉ có đường hàng không. Hãy giám sát chặt chẽ các tuyến bay. Bọn chúng chỉ có thể đi theo con đường đó".

Jiaowen bất chợt vỗ đùi đánh đét một tiếng rồi đứng dậy: "Tôi hồ đồ mất rồi. Chuyện rõ như ban ngày tôi còn ngồi đợi tin làm gì chứ. Chúng ta chỉ cần lưu ý điểm này là xong".

Vận chuyển một lô hàng lớn tới Austrailia ngoài đường biển và hàng không, đường bộ không có tác dụng. Đã được chứng thực sức mạnh của Tề Mặc trên biển, Feiyusi chắc cũng biết rõ, vận chuyển bằng đường thủy chẳng khác nào tự tay dâng hàng cho Tề Mặc. Vì vậy, bà ta chỉ có thể chọn đường hàng không.

Thấy Jiaowen đã hiểu ý, Tề Mặc ôm Ly Tâm đang ngủ say sưa đứng dậy: "Phát huy mọi thế lực của anh, mở một đường bay tới Trung Đông. Dù sao chúng ta cùng cần giao hàng tới Trung Đông theo đúng kế hoạch".

Nghe Tề Mặc nói vậy, mọi sự do dự và lo lắng biến mất khỏi đầu óc Jiaowen. Anh ta nhăn nhó: "Tề, anh chỉ làm khó người khác. Làm sao có thể tạo ra một đường bay riêng ở đất nước này. Mượn đường bay ư? Oh my god, tôi đâu có tài giỏi đến mức đó".

Tề Mặc bế Ly Tâm đi ra ngoài, cất giọng lạnh lùng: "Đó là việc của anh".

Hồng Ưng, Lập Hộ và Hoàng Ưng đi sau Tề Mặc quay sang nhìn Jiaowen bằng ánh mắt thương hại. Tình hình bên Trung Đông rất phức tạp, mở đường bay qua bên đó không phải là chuyện đơn giản. Đây chính là cái giá đắc tội Tề Mặc.

Thấy Hồng Ưng và Hoàng Ưng đi theo Tề Mặc ra ngoài, Lập Hộ an ủi Jiaowen: "Jiaowen lão đại, khi nào về hãy đào tạo lại đám thuộc hạ của anh. Nếu chuyện đưa nhầm người đi lại xảy ra một lần nữa, lão đại của chúng tôi có khả năng sẽ càng gây khó dễ cho anh hơn". Lập Hộ vừa nói vừa đi nhanh ra ngoài.

Jiaowen cười gượng sờ lên mũi. Ai bảo cô Ly Tâm đó chạy đến ngồi cùng đám thuộc hạ của anh ta, hơn nữa có phải anh ta ra lệnh đưa Ly Tâm đi đâu. Sao Tề Mặc có thể trút giận lên đầu anh ta. Jiaowen lắc đầu, hít một hơi sâu, cố áp chế suy nghĩ khác trong lòng. Vụ này mà không nghĩ cách giải quyết êm đẹp, hủy hoại thanh danh Tề gia. Không cần Tề Mặc cầm dao truy sát anh ta, anh ta sẽ tự nhảy xuống Thái Bình Dương trước.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến buổi tối. Feiyusi vẫn không có bất cứ động tĩnh nào. Bà ta giống như đến Australia để du lịch chứ không phải tiến hành giao dịch. Có điều, động thái của Feiyusi phải là chuyện quan trọng nhất đối với Tề Mặc và Jiaowen lúc này. Một khi không thể đoạt lại lô hàng sớm hơn thì cứ ngồi đợi, thời khắc cuối cùng kiểu gì cũng tới, tảng băng dưới mặt nước thế nào cũng nổi lên. Lại có sự trợ giúp toàn diện của Bộ quốc phòng, Tề Mặc và Jiaowen không lo không tìm ra lô hàng.

"Lão đại, Bạch Ưng đến rồi ạ". Năm giờ sáng sớm, Bạch Ưng đặt chân đến Australia, mang theo huyết thanh mới sáng chế.

Tề Mặc ôm Ly Tâm ngồi trên ghế sofa, mở mắt nhìn Bạch Ưng đang cung kính trước mặt. Bạch Ưng có khí chất nho nhã, ngoài gương mặt lãnh đạm ra, anh ta hoàn toàn không giống một nhân vật nổi tiếng trong giới hắc đạo.

"Lão đại, huyết thanh đây ạ". Bạch Ưng hơi cau mày nhìn Ly Tâm ngủ say trong lòng Tề Mặc. Hai tay anh ta cung kín đưa lọ thuốc cho Tề Mặc.

Tề Mặc gật đầu: "Giao cho Lập Hộ". Lập Hộ tiến lại gần nhận lọ huyết thanh.

Bạch Ưng vẫn không rời mắt khỏi Ly Tâm: "Lão đại, cô ấy là..."

"Tề, mục tiêu xuất hiện rồi". Bạch Ưng chưa nói hết câu, hệ thống liên lạc có tiếng Jiaowen vọng đến.

"Mười hai chiếc máy bay chở hàng và sáu chiếc máy bay loại hình nhỏ. Chúng bay đến đây từ hướng Tây Nam qua Thái Bình Dương". Giọng nói Jiaowen không che dấu sự phấn khích pha trộn cảm giác tanh máu.

Tề Mặc liền đứng dậy: "Đi thôi". Lập Hộ và Hồng Ưng đứng bên cạnh Tề Mặc không nói một lời, lập tức cùng hắn đi ra ngoài.

Trên bãi cỏ có vài chiếc máy bay nhỏ ngụy trang thành máy bay quân dụng cất cánh bay về phía Thái Bình Dương.

Lúc này, trời bắt đầu sáng nhưng vẫn mặt trời vẫn chưa ló dạng. Trên nền trời xanh biếc chỉ có vệt sáng lúc tỏ lúc mờ.

Theo dõi hình ảnh xuất hiện trên rada, Tề Mặc cau mày. Mười hai chiếc máy bay vận tải chắc là chở toàn bộ lô vũ khí. Sáu chiếc máy bay loại hình nhỏ bên cạnh, người khác không biết chứ hắn biết rõ, đó là máy bay chiến đấu thuộc lô hàng hắn bán đi Trung Đông. Mặc dù máy bay đã được ngụy trang nhưng vẫn không thể lọt qua cặp mắt hắn.

"Đó là máy bay chiến đấu loại hình mới nhất". Bạch Ưng lên tiếng, anh ta phụ trách lái chiếc máy bay có Tề Mặc. Đây là lô hàng mới nhất do tổ nghiên cứu của anh ta phát minh. Anh ta biết rõ tính năng của chúng, đều là loại tiên tiến nhất.

Bùm, không trung đột nhiên phát ra tiếng nổ lớn, một quả cầu lửa khổng lồ bay xuống dưới, tóe ra vô số tia lửa như trận mưa hoa.

Tề Mặc sa sầm mặt khi chứng kiến cảnh đó. Chiếc máy bay vừa bị nổ tung là một máy bay quân dụng ngụy trang trong đội của hắn bám theo từ một hướng khác. Vừa rồi nếu hắn không nhìn nhầm, chiếc máy bay đó tiến lên phía trước, lọt vào đúng tầm bắn của máy bay chiến đấu. Nó trở thành quả cầu lửa trong phút chốc.

Đang ngủ say trong lòng Tề Mặc, Ly Tâm bị giật mình tỉnh giấ bởi tiếng nổ lớn. Cô ngồi thẳng người, ngoái đầu ngó bốn xung quanh.

"Tề, đây là loại máy bay chiến đấu gì mà bắn xa thế?" Jiaowen đang phụ trách chỉ huy ở một chiếc máy bay khác hỏi qua hệ thống liên lạc. Gương mặt của Jiaowen trên màn hình lộ vẻ kinh ngạc. Anh ta biết lô hàng của Tề Mặc lần này có cả máy bay chiến đấu, nhưng anh ta không thể ngờ uy lực của nó lớn đến vậy, chưa đầy một phút đã tiêu diệt gọn đối phương.

"Loại hình mới nhất. Tốt nhất anh nên tránh xa một chút". Tề Mặc nói lạnh lùng, mắt hắn vẫn không rời khỏi màn hình rada.

Trong lòng Tề Mặc, đến lúc này Ly Tâm mới có phản ứng. Nhìn qua cửa kính thấy quả cầu lửa biến mất ở bên dưới, Ly Tâm bất giác rùng mình. Trong lòng cô cảm thấy vô cùng kinh hãi. Vừa mới thoát khỏi cuộc chiến trên biển, bây giờ lại đọ sức trên không trung với máy bay chiến đấu.

Từ trước đến nay, trong quan niệm của cô, nhà sản xuất vũ khí cùng lắm là sản xuất ra súng ống, đạn pháo. Hôm qua nghe nói Tề Mặc sản xuất chiến hạm gì đó, hôm nay lại là máy bay chiến đấu. Thật không thể tin nổi, lẽ nào đây mới là bộ mặt thật của nhà sản xuất vũ khí quốc tế.

"Lão đại, đối phương yêu cầu nói chuyện". Bạch Ưng đột nhiên nói chen vào. Thấy tín hiệu kết nối nhấp nháy trên màn hình, Tề Mặc lên tiếng: "Nối máy". Cùng lúc đó, Jiaowen cũng ra hiệu Hoàng Ưng

đang lái máy bay của anh ta cũng kết nối thông tin để ba bên có thể đối thoại.

Vài giây sau, trên màn hình đột ngột xuất hiện gương mặt của Feiyusi. Tề Mặc lạnh lùng ngồi tựa vào ghế đằng sau, tay hắn vô ý thức vuốt tóc Ly Tâm. Ly Tâm mặc kệ hành động như đối xử với thú cưng của Tề Mặc, cô nép vào lòng hắn, mở to mắt theo dõi cuộc hội đàm ba bên.

Thấy Tề Mặc và Jiaowen cùng xuất hiện trên màn hình hiển thị, Feiyusi sững người trong giây lát rồi đột nhiên cười lớn: "Hóa ra là Tề lão đại và con trai yêu quý của tôi. Thảo nào có người tự nhiên cản đường tôi. Tôi đã nói mà, không biết ai to gan dám bao vây tôi, không ngờ lại là các anh".

Jiaowen cười nhạt: "Sao hả? Bà tưởng chúng tôi chết rồi? Thật đáng tiếc, thủ đoạn của bà không thể lấy mạng chúng tôi. Thảo nào bà dám ngông nghênh xuất hiện công khai. Đúng là chẳng có đầu óc gì cả".

Feiyusi mỉm cười, tao nhã dựa vào thành ghế. Bà ta cười nói: "Số con trai yêu quý của tôi cũng lớn thật đấy. Tốn nhiều công sức như vậy mà anh vẫn thoát khỏi. Anh khiến mẹ anh hao tổn tâm trí quá, đúng là chẳng hiếu thuận gì cả".

Jiaowen vừa định tiếp lời, Tề Mặc giơ tay ngăn Jiaowen. Hắn đưa mắt nhìn Feiyusi, cất giọng lạnh lẽo: "Bà muốn giết tôi? Feiyusi, bà to gan thật"

Thấy Tề Mặc mở miệng, Feiyusi mỉm cười lắc đầu: "No, no. Làm sao tôi dám động đến Tề lão đại. Tôi chỉ nhắm vào con trai yêu quý của tôi thôi. Tề lão đại đừng hiểu nhầm. Feiyusi tôi không có gan đó".

Tề Mặc lên tiếng hỏi lại: "Vậy sao?"

"Tất nhiên rồi". Feiyusi vội đáp: "Nhưng nếu Tề lão đại xuất đầu lộ diện giúp con trai yêu quý của tôi. Đến lúc đó nếu bị ngộ thương, Tề lão đại cũng không thể đổ tội cho tôi".

Thấy bộ dạng của Feiyusi như không thèm để ý đến tình thế trước mắt, Tề Mặc hắng giọng: "Tôi không có thời gian nhiều lời với bà. Bà sẽ tự trả lại lô hàng cho tôi, hay là tôi phải đích thân ra tay đoạt lại?".

Feiyusi nghe xong nhìn thẳng vào Tề Mặc: "Tề lão đại thẳng thắn thật. Được thôi, anh đã nói trắng ra như vậy, tôi cũng không còn gì để bàn. Nếu anh có bản lĩnh thì hãy qua đây lấy đi". Vừa nói bà ta vừa nhếch mép, gương mặt lộ vẻ cao ngạo và miệt thị.

Thần sắc Jiaowen đột nhiên lạnh lùng đến mức đáng sợ. Anh ta nói chậm rãi từng từ một: "Vậy thì đừng trách tôi không khách sáo".

Nụ cười trên môi Feiyusi càng rộng hơn, bà ta nhìn Jiaowen: "Không cần khách sáo. Thật ra tôi cũng muốn xem các anh có bản lĩnh gì để đoạt lại lô hàng". Nói xong, Feiyusi liền cắt đứt liên lạc với Tề Mặc và Jiaowen.

"Tề, anh yểm hộ tôi". Jiaowen nghiến răng nói với Tề Mặc, sắc mặt anh ta đầy nộ khí.

Tề Mặc liền lên tiếng: "Khoan đã".

"Tề?", Jiaowen cau mày nhìn Tề Mặc.

Tề Mặc chăm chú theo dõi tuyến bay và đội hình của Feiyusi. Bạch Ưng mở miệng, giọng nói vô cùng nghiêm túc: "Jiaowen lão đại. Thứ đáng giá nhất của lô hàng này là mấy chiếc máy bay chiến đấu. Đây là loại hiện đại nhất trên thế giới hiện nay. Máy bay chúng ta đang lái không thể sánh bằng sáu chiếc đó. Bất kể về tốc độ, tầm bắn hay độ chuẩn xác, chúng ta đều không bằng họ. Mạo hiểm xông lên sẽ bị họ tiêu diệt ngay".

Jiaowen nghe xong trầm ngâm, chăm chú nhìn lên màn hình rada. Tề Mặc cũng không lên tiếng. Vì người mua lô hàng lần này ở Trung Đông, họ lại đặt mua trang thiết bị tiên tiến nhất trên thế giới. Do đó lô hàng rơi vào tay bất cứ kẻ nào khác cũng là chuyện không hay.

"Shit. Tôi lập tức đi điều hỏa lực mạnh hơn để đối phó với chúng". Jiaowen cất giọng lạnh lùng. Trên đời này không có thứ gì là vô địch. Loại vũ khí này lợi hại, tự nhiên sẽ có loại khác càng ác chiến hơn. Anh ta không tin không có cách nào áp chế Feiyusi.

Tề Mặc quan sát mười tám chiếc máy bay của Feiyusi qua màn hình hiển thị. Hắn nói với Jiaowen: "Anh hãy nhìn rõ đường cự ly của họ bây giờ".

Tề Mặc vừa dứt lời, không chỉ Jiaowen, cả Ly Tâm cũng nhướng mắt nhìn lên màn hình. Mười hai chiếc máy bay vận tải xếp thành vòng tròn bay về phía trước. Trong khi đó, sáu chiếc máy bay chiến đấu loại hình mới nhất bám sát máy bay vận tải. Khoảng cách giữa hai chiếc máy bay nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn.

Ly Tâm thấy vậy bất giác sờ mũi. Thế này có nghĩa là gì? Trên màn hình khác, gương mặt Jiaowen tỏa ra luồng sát khí đáng sợ.

Tề Mặc chậm rãi lên tiếng: "Ở khoảng cách gần như thế này, nếu phá hủy bất cứ một chiếc máy bay chiến đấu nào, máy bay chở hàng bên cạnh cũng không chịu nổi sự tấn công. Trong máy bay chở hàng không chỉ có súng ống mà cả đạn pháo. Nếu bị nổ ở cự ly gần, sẽ dẫn đến phản ứng dây chuyền, tất cả đều bị hủy diệt".

Nghe Tề Mặc nói vậy, Ly Tâm liền gật đầu: "Thế thì tốt quá, có thể giải quyết hết bọn chúng mà không tốn nhiều công sức". Hóa ra vấn đề đơn giản như vậy, không biết Tề Mặc và Jiaowen còn lo lắng điều gì?

Tề Mặc cúi đầu nhìn chằm chằm Ly Tâm, đáy mắt hoàn toàn lạnh lẽo. Ly Tâm bất giác rùng mình: "Quá đơn giản đúng không?".

"Đúng là rất đơn giản. Nhưng mục đích của tôi là lô vũ khí, chứ không phải đám người đó". Tề Mặc nói rành mạch từng từ một.

Ly Tâm đột nhiên cứng họng. Feiyusi giở thủ đoạn khiến Ly Tâm vừa bị hoảng hồn vừa chịu nhiều vất vả. Cứ nghĩ đến bà ta là Ly Tâm bốc hỏa trong đầu. Vì vậy, Ly Tâm chỉ muốn giải quyết đối phương cho hả giận, cô hoàn toàn quên mất mục đích tìm lại lô hàng của Tề Mặc.

Không dám nhìn thẳng vào đôi mắt tức giận của Tề Mặc, Ly Tâm vặn vẹo người rồi chúi đầu vào ngực Tề Mặc. Chết rồi, suy nghĩ của cô chứng tỏ cô không hề quan tâm đến chuyện của Tề Mặc.

Tuy Ly Tâm cảm thấy cô không làm sai điều gì, nhưng ở góc độ Tề Mặc, cô phạm sai lầm lớn. Tề Mặc là ma vương độc đoán đến mức cực đoan. Hắn luôn coi mình là mặt trời, mọi thứ bao gồm cả mặt trăng đều chuyển động xung quanh hắn. Nếu hắn biết một ngôi sao nhỏ nào đó coi thường sự tồn tại của hắn, ngôi sao nhỏ đáng thương chắc chắn sẽ biến mất trên bầu trời.

Uỵch. Tề Mặc túm cổ áo Ly Tâm ném người cô xuống đất. Ly Tâm ngồi phịch trên nền máy bay. Tề Mặc khống chế lực đạo tương đối chuẩn. Cả người cô chỗ nào cũng bị thương, chỉ mông là không bị thương. Tuy không quá đau nhưng cú ném cũng đủ khiến cô ê ẩm cả người.

Lập Hộ nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt thương hại, anh ta lắc đầu nói khẽ: "Đáng đời". Nói xong Lập Hộ quay sang hỏi Tề Mặc: "Tấn công từ xa không được. Nếu tiến lại gần sẽ bị họ tiêu diệt. Lẽ nào chúng ta buộc phải để họ tới đích. Bên dưới là địa điểm giao hàng, một khi họ giao hàng thành công chúng ta không thể làm gì khác".

Trong giới buôn bán vũ khí có quy tắc riêng. Nơi nào xảy ra vấn đề thì giải quyết ở nơi đó, không được dây dưa đến người khác. Lô hàng hiện nằm trong tay Feiyusi, Tề Mặc có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào để đoạt lại. Nhưng một khi hàng đã giao vào tay người mua, lô hàng sẽ chính thức thuộc về người đó vì họ bỏ tiền mua

chính đáng. Tề Mặc động thủ đồng nghĩa với việc hắn vi phạm quy tắc.

Lời nhắc nhở của Lập Hộ chính là trọng tâm của vấn đề. Tất cả mọi người đều im lặng nhìn Tề Mặc, chờ đợi mệnh lệnh của hắn. Jiaowen tuy cũng là lão đại, nhưng anh ta không thạo về nguyên lý và cách vận dụng vũ khí, đặc biệt là vũ khí tối tân. Vì vậy, ở vào tình huống này anh ta phải nghe theo sự chỉ đạo của Tề Mặc.

Tề Mặc chăm chú theo dõi màn hình rada. Hắn cất giọng trầm trầm: "Gây nhiễu tín hiệu, chuẩn bị đột nhập lên máy bay".

Tề Mặc vừa dứt lời, những người xung quanh đứng sững sờ. Mệnh lệnh của hắn thoạt nghe qua có vẻ dễ như trở bàn tay. Nhưng đây là máy bay chiến đấu đời mới nhất. Gây nhiễu tín hiệu rồi đột nhập vào máy bay? Đây quả là một ý nghĩ ngông cuồng.

"Gây nhiễu kiểu gì?" Jiaowen lên tiếng sau một vài phút im lặng.

Bạch Ưng liền gật đầu: "Vấn đề nằm ở chỗ đó. Đường đi của lô máy bay chiến đấu này là được điều khiển bằng vi tính, độ nhạy cảm và xác suất phân biện đều ở mức cao nhất, vì vậy không thể chịu đựng bất cứ sự gây nhiễu nào. Một khi bị động đến, tất cả sẽ xảy ra vấn đề. Đây chính là nhược điểm duy nhất của nó. Nhưng cũng vì điểm quan trọng này, chúng tôi mới lập ra tầng tầng lớp lớp phần mềm bảo vệ, gây nhiễu là công việc vô cùng khó khăn".

Bạch Ưng nói xong, mọi người trầm mặc một hồi. Bạch Ưng là tiến sỹ về máy móc và vi tính. Lời nói của anh ta có quyền uy nhất định. Hơn nữa, phần mềm bảo vệ do tổ của anh ta tạo ra. Anh ta nói rất khó có nghĩa là khó khăn thật sự.

"Lại đây". Ly Tâm đứng dậy, thấy đám đàn ông mặt mày nghiêm túc bàn luận mà không chú ý đến cô, cô lặng lẽ chuồn ra đằng sau. Bây giờ là thời điểm căng thẳng, nếu Tề Mặc không thuận tai vừa mắt gây khó dễ cho cô, cô sẽ bị lỗ lớn, tốt nhất tránh đi thì hơn. Ai ngờ

mới rón rén đi hai bước, giọng nói lạnh lùng không một chút tình cảm của Tề Mặc khiến Ly Tâm giật bắn mình.

Quay đầu lại bắt gặp Lập Hộ và Bạch Ưng chăm chú nhìn mình, Ly Tâm trừng mắt với họ và chậm rãi bước về phía Tề Mặc.

Thấy cử động của Ly Tâm chậm như rùa, Tề Mặc bất giác cau mày. Ly Tâm liền tươi cười rạng rỡ và lao về phía hắn. Tề Mặc giơ tay ôm eo Ly Tâm, kéo cô ngồi lên đùi mình. Sau đó, hắn chỉ tay vào máy vi tính đã được Bạch Ưng mở sẵn: "Phá giải hoặc gây nhiễu. Nếu cô thành công sẽ xí xóa tất cả. Không thành công, tội càng nặng thêm".

Ly Tâm tái mét mặt, chăm chú nhìn một loạt thông số trên màn hình. Bí mật quân sự không nói làm gì, đây còn là công nghệ cao. Nếu cô biết, cô cũng chẳng cần ngồi đây để bị hành hạ. Ly Tâm quay đầu trừng mắt với Tề Mặc: "Anh nói đùa gì thế. Anh nghĩ tôi biết mấy thứ này sao?".

Tề Mặc không nhìn Ly Tâm, đưa tay bẻ cổ Ly Tâm quay về đằng trước. Hắn nói lạnh lùng: "Cô không có sự lựa chọn nào khác, muốn chết ở đây hay là sống tiếp, tùy cô chọn". Lời nói của hắn băng giá đến mức khiến Ly Tâm nổi da gà.

Bạch Ưng ở bên cạnh thấy Ly Tâm nhăn nhó nhìn màn hình vi tính, anh ta hơi nhíu mày. Đây là phần mềm do những người tài giỏi nhất dưới trướng anh ta tạo ra. Nếu dễ dàng bị phá giải hay gây nhiễu, anh ta chỉ còn nước rời khỏi Tề Mặc về quê cuốc đất. Không biết cô Ly Tâm này có bảnh lĩnh gì, có thể phá giải hay không?

"Cô được không đó?". Ở một chiếc máy bay khác, Jiaowen cũng mở to mắt nhìn Ly Tâm. Máy bay chiến đấu có tốc độ rất nhanh. Máy bay chở hàng tuy không nhanh như máy bay chiến đấu nhưng cũng không quá chậm. Nếu Ly Tâm không thể phá giải trong vòng nửa tiếng đồng hồ, mọi việc coi như xong.

Ly Tâm căng mắt nhìn thông số trên màn hình, cô nghiến răng kèn kẹt. Ly Tâm không biết phá giải mấy thứ này. Vậy mà Tề Mặc còn

dùng mạng sống để uy hiếp cô, đúng là đáng ghét.

Hoàng Ưng đang lái máy bay của Jiaowen thấy Ly Tâm mãi không trả lời, anh ta động viên: "Cô cứ coi như cô phá giải phần mềm đó để ăn trộm đồ là được".

Jiaowen nghe nói vậy nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt vô cùng kinh ngạc: "Hóa ra là kẻ trộm. Để xem cô có bản lĩnh gì?"

"Anh dám coi thường tôi?". Ly Tâm nghiến răng hướng về Jiaowen, thần sắc vô cùng dữ tợn.

Jiaowen nhún vai nói: "Lẽ nào cô có thực lực khiến tôi không thể coi thường?"

"Đừng nhiều lời nữa, làm nhanh lên". Tề Mặc cất giọng đầy tức giận, cắt ngang hai người.

Ly Tâm lườm Jiaowen, hai bàn tay cô lập tức múa trên bàn phím. Cô hét với Tề Mặc: "Tránh ra, để tôi tự ngồi".

Tề Mặc nghe vậy mặt hơi sa sầm. Thấy tay Ly Tâm không ngừng chuyển động trên bàn phím, hắn liền đứng dậy nhường chỗ cho Ly Tâm. Đám thuộc hạ đứng sau lại một lần nữa rớt mắt kính.

"Mẹ nó". Ly Tâm chửi bậy bất chấp Tề Mặc đang đứng sau. Trước đây cô là một người phụ nữ lịch thiệp. Kể từ khi gặp Tề Mặc, Ly Tâm trở thành người thô lỗ hay chửi bậy. Lúc này, cô đang giận điên người, gương mặt lộ rõ sát khí. Một người dùng mạng sống uy hiếp cô, một người coi thường cô, khiến Ly Tâm tức chết đi được. Bất kể là công nghệ cao đến mức nào, Ly Tâm đều coi là đối tượng cô phải ăn trộm để giải quyết. Sinh mạng quan trọng hơn cả, đây cũng là nhược điểm của Ly Tâm.

Thấy Ly Tâm bắt đầu xâm nhập vào phần mềm điều khiển mấy chiếc máy bay chiến đấu, Tề Mặc lên tiếng: "Hãy bay cao hơn nữa, vào cự ly tầm bắn ngắn nhất".

Nghe lệnh của Tề Mặc, Hoàng Ưng và Bạch Ưng lập tức đẩy cần điều khiển, đưa máy bay lên độ cao hơn so với mười tám chiếc của Feiyusi. Hai mươi chiếc máy bay trong đội của Tề Mặc xuyên qua làn mây, bay trên đầu máy bay Feiyusi. Đồng thời, họ vẫn giữ nguyên đội hình và khoảng cách an toàn. Trong khi đó, mười hai chiếc máy bay chở hàng và sáu chiếc máy bay chiến đấu của Feiyusi tiếp tục duy trì hành trình như cũ, hướng về lãnh thổ Australia.

"Cô còn lại mười phút". Tề Mặc đứng sau lưng Ly Tâm cất giọng đều đều. Chỉ còn khoảng hai mươi phút nữa, đoàn máy bay sẽ tới Australia. Thời gian dành cho Ly Tâm không quá mười phút.

Trán Ly Tâm rịn đầy mồ hôi. Đôi bàn tay cô vẫn thao tác rất nhanh trên bàn phím. Vẻ tức giận và oán trách biến mất khỏi gương mặt Ly Tâm từ lâu, giờ chỉ còn lại sự bình tĩnh và tập trung tuyệt đối.

Qua màn hình hiển thị, Jiaowen thấy Tề Mặc không có bất cứ biểu hiện nào khác, giống như hắn hoàn toàn tin tưởng vào khả năng của Ly Tâm, anh ta bất giác quay đầu hỏi Hoàng Ưng: "Cô ta làm được không? Tề có vẻ tin cô ta quá".

Hoàng Ưng lắc đầu: "Tôi không biết. Có điều, chỉ cần cô ta có một phần vạn khả năng, lão đại cũng nhất định lôi ra bằng được".

Jiaowen nghe vậy lắc đầu ngao ngán. Nhìn bộ dạng tập trung cao độ của Ly Tâm, anh ta thở một hơi dài. Đụng phải Tề Mặc không biết là may mắn hay bất hạnh của Ly Tâm.

"Cô chỉ còn một phút". Vẫn là giọng nói không biểu lộ sắc thái tình cảm của Tề Mặc, nhắc nhở Ly Tâm thời gian còn lại.

"Shit. Anh lắm lời thế, tôi biết rồi". Ly Tâm đấm mạnh tay lên bàn điều khiển, mặt đầy vẻ tức giận. Thời gian là thứ nhạy cảm nhất đối với cô. Còn lại bao nhiêu phút bao nhiêu giây trong lòng cô biết rõ.

Tề Mặc nghiêm mặt, nhưng không có bất cứ lời nói hay cử động trừng phạt sự vô lễ của Ly Tâm. Hắn cất giọng trầm trầm: "Chuẩn bị tăng tốc, mở cửa khoang dưới, người được chọn vào vị trí sẵn sàng". Không một ai đáp lời Tề Mặc, tất cả lặng lẽ tuân theo.

Ly Tâm chăm chú theo dõi hàng loạt thông số không ngừng chuyển động trên màn hình. Màn hình đột nhiên nhấp nháy, Ly Tâm lập tức click vào. Trên màn hình theo dõi, sáu chiếc máy bay chiến đấu hơi rung nhẹ. Lập Hộ thấy vậy hét lớn: "Có bất thường". Lời nói vừa phát ra, tất cả mọi người đứng bật dậy.

Ly Tâm mở miệng: "Tôi không phá giải được, chỉ có thể gây nhiễu. Các anh có nhiều nhất một phút hai mươi giây". Phá giải không phải là sở trường của Ly Tâm, còn gây nhiễu đối với cô không thành vấn đề. Bất cứ phần mềm nào cũng có lỗ hổng, chỉ là ít hay nhiều mà thôi.

Tề Mặc lên tiếng: "Đủ rồi, tăng tốc, lái sát vào". Cùng lúc, mấy chiếc máy bay do Jiaowen chỉ huy nhanh chóng hạ độ cao xuống gần máy bay của Feiyusi. Những người được chọn chờ sẵn ở cửa khoang dưới máy bay, chuẩn bị nhảy xuống máy bay bên dưới. Đám Hoàng Ưng và Lập Hộ cũng có tư thế sẵn sàng, những người được chọn đều là cao thủ của cao thủ.

Bùm, một chiếc máy bay trong đội của Tề Mặc vừa áp sát chiếc máy bay chiến đấu bên dưới đột nhiên bị bắn nổ tung. Tề Mặc sững người trong một giây, Ly Tâm nghiến răng: "Có người trong máy bay này chống lại sự gây nhiễu của tôi, tôi không khống chế được". Vừa nói, Ly Tâm vừa múa mười đầu ngón tay trên bàn phím. Hai bên cùng đọ sức, liên tục áp chế và phản áp chế.

Tề Mặc thấy vậy mặt càng lạnh hơn. Hắn đột nhiên mở miệng: "Bay qua bên đó, chiếc này để tôi".

Chương 60: Khí độc (I)

Tề Mặc vừa dứt lời, Lập Hộ đang đứng ở cửa khoang dưới chuẩn bị hành động lập tức lên tiếng: "Không, để tôi đi".

Bạch Ưng phụ trách lái máy bay cũng cất cao giọng: "Lão đại, không được đâu, rất nguy hiểm".

Tề Mặc không trả lời Bạch Ưng. Hắn quay lại nhìn Ly Tâm: "Nhớ giữ liên lạc", rồi đeo thiết bị thông tin và nhanh chóng đi đến chỗ Lập Hộ. Tề Mặc hắng giọng với Lập Hộ: "Chú không có bản lĩnh đó". Nói xong, hắn liền thả người xuống dưới.

Lập Hộ sững sờ, đưa mắt nhìn chiếc máy bay chiến đấu không ngừng lắc đi lắc lại để chống đỡ sự gây nhiễu của Ly Tâm ở bên dưới. Feiyusi đang ở trong chiếc máy bay này. Từ ô cửa, đạn không ngừng bắn ra một cách điên cuồng. Đổi lại là Lập Hộ, e rằng anh ta không có khả năng thoát khỏi làn mưa đạn và đáp xuống chiếc máy bay đang lắc lư kia. Tề Mặc không phải coi thường anh ta mà chỉ nói ra sự thật.

"Nhanh lên, thời gian không còn nhiều nữa". Ly Tâm lên tiếng thúc giục. Khi đặt hết tâm trí vào công việc, Ly Tâm không cần biết ai là chủ ai là tớ, ai lớn ai nhỏ. Cô tập trung tất cả sợi dây thần kinh vào hình ảnh trước mặt. Nếu Bạch Ưng còn không tiến lại gần, có thể nỗ lực từ đầu đến giờ trở thành vô ích. Vì vậy Ly Tâm mới lên tiếng nhắc nhở.

Bạch Ưng cuộn chặt bàn tay. Anh ta hít một hơi sâu, đưa cần điều khiển về phía trước. Chiếc máy bay lập tức tăng tốc độ, lao vút xuống bên dưới.

Chiếc máy bay chiến đấu có Feiyusi không ngừng nã đạn vào máy bay của Tề Mặc. Do khoảng cách giữa hai chiếc máy bay rất gần nên Feiyusi không dám dùng vũ khí hạng nặng như pháo hay tên lửa. Trong tình thế này, chỉ cần một chiếc máy bay phát nổ, có thể

dẫn đến tất cả đều bị hủy diệt. Vì vậy, Feiyusi chỉ còn cách dùng súng đạn thận trọng nhắm bắn vào chiếc máy bay bên trên. Nhưng điều đó cũng đủ tạo thành sự uy hiếp đối với tề Mặc, người đang chuẩn bị đột nhập vào máy bay của bà ta.

Bạch Ưng là một phi công giỏi. Chiếc máy bay do anh ta lái không ngừng uốn lượn trong không trung để giúp Tề Mặc tránh làn đạn. Cả người Tề Mặc treo lủng lẳng trên đầu máy bay của Feiyusi.

Một tay Tề Mặc vẫn nắm chặt cửa khoang sau máy bay giả quân dụng. Hắn không ngừng quan sát chiếc máy bay chiến đấu ở bên dưới. Do thân thể bị lắc đi lắc lại liên tục, hắn không thể nào ngắm đúng điểm rơi xuống. Tề Mặc phẫn nộ hét lớn: "Đừng lắc nữa".

Lập Hộ đứng ở cửa khoang sau, tay cầm khẩu súng dài bắn trả về máy bay của Feiyusi. Nghe câu nói của Tề Mặc, Lập Hộ quay lại nhắc Bạch Ưng: "Đừng lắc nữa, lão đại không tìm được điểm rơi".

Bạch Ưng đập mạnh tay lên bàn điều khiển. Nếu không lắc qua lắc lại, làm sao có thể tránh làn đạn từ bên dưới. Chỉ e Tề Mặc sẽ càng gặp nguy hiểm hơn.

"Còn lại mười hai giây nữa thôi. Mười một, mười...". Ly Tâm lạnh lùng theo dõi màn hình, mười đầu ngón tay vẫn gõ không ngừng nghỉ trên bàn phím. Cô chỉ có thể gây nhiễu tín hiệu trong từng đó thời gian. Những việc khác nằm ngoài phạm vi kiểm soát của cô.

Nhận được thông báo của Ly Tâm qua chiếc tai nghe, sắc mặt Tề Mặc càng tối hơn, hắn lập tức hét lên "Áp sát vào". Vừa nói, Tề Mặc vừa lộn người móc chân lên cửa khoang sau, thả toàn thân hướng về chiếc máy bay của Feiyusi. Hai chiếc máy bay không ngừng lắc lư, làm hắn không thể nhảy xuống dưới. Bắt buộc phải có một chiếc máy bay đứng im hắn mới có thể hành động.

Nghe câu nói của Ly Tâm và Tề Mặc, Bạch Ưng hít một hơi dài, tay trái anh ta điều khiển chiếc máy bay giữ trạng thái thăng bằng, tay

phải nhanh chóng ấn xuống bàn phím. Chiếc máy bay lập tức ngừng lắc lư, đồng thời giữ nguyên tốc độ lao xuống máy bay của Feiyusi.

Tề Mặc đang treo người trong không trung chỉ đợi giây phút này. Khi hai chiếc máy bay nhanh chóng tiến lại gần, ánh mắt hắn càng lạnh lùng. Đạn vẫn không ngừng bắn về phía Tề Mặc, trong khi hai chiếc máy bay vẫn tiếp tục thu hẹp khoảng cách.

Chỉ trong một giây lát, phán đoán hai chiếc máy bay xuất hiện cự ly ngắn nhất, Tề Mặc liền lao người xuống thân chiếc máy bay của Feiyusi.

Khi ở trên lưng máy bay, do chiếc máy bay lắc lư dữ dội nên Tề Mặc bị mất thăng bằng, trượt người xuống dưới. Lập Hộ đứng ở cửa sau chiếc máy bay bên trên và Bạch Ưng đang lái máy bay chứng kiến cảnh đó tim nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trong lúc trượt xuống, Tề Mặc nhanh như cắt giơ tay túm lấy thanh ngang dưới bụng máy bay. Đây là điểm tựa duy nhất của máy bay loại này. Tề Mặc dùng cánh tay còn lại bám chặt vào thân máy bay, đu người vắt lên trên. Toàn thân Tề Mặc nấp dưới bụng máy bay, khiến những kẻ ở trong máy bay đánh mất dấu hắn. Lúc này, Lập Hộ và Bạch Ưng mới thở phào nhẹ nhõm.

Kể ra thì lâu nhưng trên thực tế, mọi việc xảy ra trong giây lát. Hai chiếc máy bay xáp vào nhau trong một vài giây. Sau khi Tề Mặc nhảy xuống, chiếc máy bay do Bạch Ưng lái lập tức tăng tốc độ, bay vút lên không trung.

"Còn lại năm giây, bốn giây...". Ly Tâm tập trung hết tinh thần vào tín hiệu trước mắt, miệng không ngừng thông báo thời gian còn lại. Bạch Ưng ở kế bên, tăng tốc đến mức cao nhất, vượt ra khỏi tầm bắn của chiếc máy bay chiến đấu loại hình mới.

Cùng lúc đó, Jiaowen cũng ra lệnh qua hệ thống liên lạc: "Rút lui". Đội bay do Jiaowen chỉ huy lập tức quay đầu và phóng lên cao, giữ khoảng cách an toàn với mấy chiếc máy bay chiến đấu.

"Một giây...Việc gây nhiễu sóng bị hủy bỏ". Màn hình trước mặt Ly Tâm đột nhiên nhấp nháy. Cô liền ngồi tựa người vào chiếc ghế phía sau, từ từ ngẩng đầu lên.

Bên dưới bỗng có tiếng nổ lớn, lửa chiếu sáng một vùng trời như pháo hoa. Chắc là một chiếc máy bay trong đội chưa kịp thoát khỏi tầm bắn của máy bay chiến đấu. Bạch Ưng hơi khép mi mắt, nếu vừa rồi hành động không nhanh, chiếc máy bay của anh có thể sẽ trở thành nguyên liệu phát sáng.

Sau cơn phát nổ, Ly Tâm mới day day hai tai và chậm rãi đứng dậy. Nhìn Lập Hộ đang nghiêm túc theo dõi hệ thống rada, Ly Tâm liền nhíu mày: "Sao anh lại ở đây? Không phải anh nhảy xuống dưới sao?". Lúc Ly Tâm còn chưa gây nhiễu đối phương thành công, cô rõ ràng nghe thấy Tề Mặc phân công Lập Hộ đột nhập vào máy bay của đối phương.

Thấy Ly Tâm nhìn mình bằng ánh mắt ngờ vực, Lập Hộ không trả lời, tiếp tục quan sát màn hình rada. Ly Tâm quay đầu nhìn theo, cô càng cảm thấy khó hiểu hơn: "Anh nhìn gì vậy? Sao tôi chẳng thấy gì cả". Trên màn hình ngoài một chiếc máy bay, không thấy xuất hiện một bóng người.

"Lão đại đang ở trên đó". Bạch Ưng cất giọng lạnh lùng.

Ly Tâm sững người, một lát sau cô mới có phản ứng, giơ ngón tay cái lên tán thưởng: "Quả nhiên là lão đại, giỏi thật". Gương mặt Ly Tâm lộ vẻ thất vọng và tiếc nuối. Cô đã bỏ qua cơ hội chứng kiến một cảnh hấp dẫn. Chỉ tại cô gặp phải thử thách khó khăn là quên hết mọi chuyện, hoàn toàn không chú ý Tề Mặc nhảy xuống từ lúc nào. Cảnh tượng kích thích đó không phải ai cũng được tận mắt chứng kiến.

Màn hình hiển thị rung nhẹ, Tề Mặc đột nhiên xuất hiện trên màn hình. Ly Tâm chăm chú theo, gương mặt cô đầy vẻ kinh ngạc. Lúc nói chuyện này cô còn không cảm thấy gì. Bây giờ tận mắt chứng kiến cảnh Tề Mặc lộ diện ở đuôi máy bay, áp sát người vào thân

máy bay từ từ leo lên phía đầu, Ly Tâm hoàn toàn bị bất ngờ, đến mức cô không thể thốt ra câu tán thưởng hay cảm thán.

Trên màn hình, Tề Mặc tiếp tục leo về phía đầu máy bay, nơi có Feiyusi đang ngồi trong buồng lái. Hai bên cửa sổ đều có người thò đầu ra để tìm kiếm dấu vết của Tề Mặc. Bộ dạng hoảng hốt và lo sợ của đối phương hiện rõ mồn một trên màn hình hiển thị. Tề Mặc nhanh chóng bò lên đầu máy bay. Hai chân hắn móc vào chỗ lồi ra trên đỉnh đầu máy bay, cả người hắn buông thõng xuống. Đến chỗ cửa sổ, vừa vặn có đầu người thò ra, Tề Mặc đấm mạnh một phát, người đó còn chưa kịp phản ứng đã bị Tề Mặc kéo ra khỏi thân máy bay, ném thẳng xuống dưới.

Ly Tâm không nghe thấy tiếng kêu từ kẻ bị Tề Mặc ném xuống, cũng không nhìn rõ vẻ mặt của người đó, cô bất giác rùng mình. Tề Mặc quá tàn bạo, quá đáng sợ. Phải có sức mạnh lớn đến mức nào, bản lĩnh ghê gớm như thế nào, sức chịu đựng kinh khủng thế nào mới làm được chuyện đó, Tề Mặc không phải là con người.

Trên màn hình, hai chân Tề Mặc móc lên trên, hắn trườn người sang phía bên kia thân máy bay, hắn né tránh sự truy tìm của người ở bên trong cửa sổ rồi lại đột ngột ra tay. Ly Tâm bỗng nhiên hiểu ra, Tề Mặc đã đối xử với cô khá nhẹ nhàng. Nếu Tề Mặc nặng tay với một người có thân hình mềm mại như cô, chắc chắn cô sẽ thịt nát xương tan. Vậy mà bây giờ Ly Tâm vẫn sống khỏe, chứng tỏ sự nhân từ của Tề Mặc. Ly Tâm vô ý thức chắp tay vái trời, ông trời đối xử với cô không tệ bạc.

"Cô đang làm gì vậy? Lo lắng cho Tề sao?" Jiaowen đột ngột hỏi Ly Tâm qua màn hình hiển thị. Bạch Ưng và Lập Hộ nghe thấy cũng quay đầu nhìn cô.

Ly Tâm nghiêm túc theo dõi màn hình trước mặt, cô chỉ nhếch mép mà không lên tiếng. Lập Hộ mỉm cười với Ly Tâm: "Hiếm có dịp cô lo lắng cho lão đại. Cô đừng lo, chỉ cần lão đại lên chiếc máy bay đó,

lão đại sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Bản lĩnh của lão đại cô cũng từng lĩnh hội rồi còn gì. Đây chỉ là chuyện vặt".

Ly Tâm nghiến răng ken két, đây mà là chuyện vặt ư? Nếu Tề Mặc dốc toàn lực thì không biết còn khủng khiếp đến mức nào? Ly Tâm bất giác nhăn mặt: "Tôi chỉ lo lắng cho bản thân tôi".

Bạch Ưng quay đầu hỏi: "Ý cô là gì?". Ly Tâm không quan tâm đến lão đại, chỉ lo cho bản thân. Cô gái này quả là bất trung. Bạch Ưng trừng mắt nhìn Ly Tâm, sắc mặt anh ta tỏ ý không hài lòng.

Ly Tâm cũng ngẩng đầu trợn mắt đáp trả Bạch Ưng. Lập Hộ đứng bên cạnh lên tiếng nhắc nhở: "Cô biết là được rồi. Sau này xem cô còn dám ngang ngạnh nữa không". Bạch Ưng chưa từng tiếp xúc với Ly Tâm nên không hiểu tại sao cô chỉ lo cho bản thân mà không bận tâm đến Tề Mặc, Lập Hộ thì hiểu rõ nguyên nhân.

"Được rồi, đừng bàn những chuyện khác, hãy tập trung theo dõi tình hình trước mắt. Chúng ta không thể lơi là dù chỉ một giây ". Jiaowen mặc kệ Ly Tâm lo lắng đến ai. Hoàn cảnh hiện tại quan trọng hơn cả.

Tề Mặc nhanh chóng trườn đến đỉnh đầu máy bay. Nơi đó có một cửa khoang có thể mở ra. Đây là vị trí tiến vào máy bay chiến đấu loại hình này, cũng là nơi mỏng manh nhất trên thân máy bay. Tề Mặc nằm bò trên đó, thần sắc hắn lạnh lùng và bình thản như hắn không phải đang ở trên không trung, cũng không phải ở trên thân chiếc máy bay đang chuyển động mà giống như hắn đang trên mặt đất, nơi không có bất cứ sự nguy hiểm nào. Tề Mặc đập mạnh vào cửa khoang máy bay. Khi cửa khoang vừa mở ra, Tề Mặc nhanh như tia chớp lao người vào trong, nhanh đến mức người của Feiyusi ở hai bên cửa sổ không kịp phản ứng.

Tiếng súng vang lên ngay tức thì. Tề Mặc vừa lao người vào bên trong vừa rút súng nhằm đúng mi tâm (điểm giữa hai đầu lông mày) của kẻ đang chĩa súng vào hắn. Ngón tay của đối phương trên khẩu súng còn chưa kịp động đậy, toàn thân đã bị đổ nhào ra phía sau.

Tề Mặc lộn người xuống đất. Hắn chưa kịp đứng dậy đã lập tức bay về phía sau. Kẻ ở đằng sau nhìn thấy bộ dạng Tề Mặc, sợ đến mức quên mất khẩu súng trong tay. Khi người đó tỉnh ra thì đã muộn.

Ánh mắt Tề Mặc vô cùng lạnh lùng. Hắn không thèm để ý đến khẩu súng trong tay đối phương, nhanh như cắt giơ tay trái túm chặt cổ họng đối phương. Tề Mặc vặn tay, chỉ nghe một tiếng rắc, xương cổ của đối phương bị nát vụn. Đồng thời, Tề Mặc quay người, ném mạnh xác chết trong tay về phía kẻ đứng gần hắn nhất.

Cả quá trình chỉ diễn ra trong khoảng chục giây. Những kẻ xông đến không một ai sống sót, nếu không bị bắn trúng mi tâm cũng bị Tề Mặc bóp chết. Tề Mặc có sức mạnh kinh người, hắn lại ra tay tàn độc, chỉ cần một chiêu đã giải quyết gọn đối phương. Trong không gian chật hẹp chỉ nghe thấy tiếng xương gẫy răng rắc và mùi máu tanh nồng nặc.

Tay Tề Mặc túm chặt người cuối cùng xông đến, đáy mắt hắn chỉ còn lại màu máu lạnh lẽo. Năm ngón tay của hắn kẹp cổ đối phương đưa lên cao. Chỉ nghe một tiếng rắc, người trong tay Tề Mặc cổ bị gãy rời, xuống thẳng âm phủ mà không kịp kêu một tiếng nào.

Ném xác chết sang một bên, Tề Mặc nhìn Feiyusi ngồi im lặng bằng ánh mắt đầy sát khí: "Feiyusi".

Feiyusi bất động, gương mặt bà ta lộ rõ vẻ kinh hoàng. Nghe giọng nói lạnh lẽo như truyền đến từ địa ngục của Tề Mặc, bà ta mới ngẩng đầu nhìn Tề Mặc.

Dù sao cũng là một trùm xã hội đen, Feiyusi nhanh chóng lấy lại tinh thần. Bà ta mỉm cười tao nhã với Tề Mặc: "Tề lão đại, người ở đây đã bị anh giết sạch rồi, ai sẽ lái máy bay?".

Thấy chiếc máy bay không người lái bị mất điều khiển, lao thẳng xuống bên dưới, Tề Mặc nhanh chóng mở hệ thống liên lạc trên bàn điều khiển. Ở bên này, đám Bạch Ưng và Lập Hộ đang vô cùng

căng thẳng vì không bắt được tín hiệu từ chiếc máy bay của Feiyusi. Nhận được tín hiệu của Tề Mặc, họ thở phào nhẹ nhõm.

"Lão đại hãy ấn phím thứ ba bên trái phía trước, kéo cần điều khiển, phím bên phải thứ tư ở dưới....". Không đợi Tề Mặc lên tiếng, Bạch Ưng lập tức chỉ dẫn các thao tác lái máy bay. Tề Mặc còn chưa biết lái loại hình máy bay mới này. Thấy chiếc máy bay tự nhiên lao đầu xuống dưới, anh ta hiểu ngay xảy ra chuyện gì.

Tề Mặc ngồi vào vị trí cơ trưởng, làm theo lời chỉ dẫn của Bạch Ưng. Chiếc máy bay nhanh chóng lấy lại thăng bằng. Hắn quay đầu về phía Feiyusi: "Bà sẽ tự nhảy xuống hay để tôi động thủ?"

Feiyusi cười lớn: "Tề lão đại quả nhiên lợi hại. Tôi bố trí đến mức này mà anh vẫn làm được. Tôi thật sự ngưỡng mộ con trai yêu quý của tôi, có thể bắt tay hợp tác với người như anh".

Tề Mặc không thay đổi sắc mặt: "Nể tình Jiaowen, tôi đã khách khí với bà lắm rồi, bà đừng làm tôi mất sạch sự nhẫn nại".

Feiyusi nghe vậy cười ha hả: "Đã nghe danh Tề lão đại máu lạnh vô tình từ lâu. Hôm nay rơi vào tay anh, Feiyusi tôi lãnh hậu quả như thế nào tôi hiểu rõ hơn ai hết. Tôi chỉ hối hận là hôm qua để các anh thoát được. Việc các anh có thể thoát khỏi vụ nổ đó, khiến tôi thất vọng vô cùng. Tôi đã tốn bao công sức giăng bẫy".

Tề Mặc gần như mất kiên nhẫn. Trong khi đó, Feiyusi nhìn Tề Mặc bằng ánh mắt thâm hiểm, bà ta thong thả nói từng từ một: "Tề Mặc, Feiyusi tôi không phải hạng người vô dụng. Tôi đã dám đích thân đến đây giao hàng, tôi sẽ không để bị thất bại. Không tính đến chuyện các anh thoát chết là sai lầm của tôi. Có điều, vạn sự để lại lối đi cuối cùng là kinh nghiệm đúc lại sau bao nhiêu năm sống trên giang hồ. Bây giờ thì tốt rồi, lần này có thể khiến anh xuống mồ cùng tôi, là vinh hạnh của Feiyusi. Haha, Tề Mặc! Feiyusi tôi có chết cũng phải kéo anh theo cùng".

Nói xong, Feiyusi vừa cười lớn vừa đẩy cửa sổ bên cạnh bà ta. Bà ta quay lại đối diện với Tề Mặc rồi thả người xuống dưới máy bay. Tiếng cười đắc ý, ngạo mạn và ngông cuồng của bà ta vang vọng trong không trung.

Thông qua hệ thống liên lạc, đám Bạch Ưng và Jiaowen đều nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện giữa Tề Mặc và Feiyusi. Bọn họ không dấu nổi sự căng thẳng, Bạch Ưng vội lên tiếng: "Lão đại, hãy ấn vào nút màu xanh thứ năm, giảm tốc độ bay. Tôi sẽ tới đón lão đại ngay lập tức". Vừa nói, anh ta vừa điều khiển hạ độ cao máy bay. Do mười hai chiếc máy bay chở hàng và năm máy bay chiến đấu còn lại vẫn chưa được khống chế hoàn toàn nên Bạch Ưng không dám tiến lại gần. Chỉ còn cách Tề Mặc giảm tốc độ để máy bay anh ta có thể tiếp cận.

Tề Mặc nói với Bạch Ưng: "Sợ gì chứ? Mau kiểm tra xem rốt cuộc...". Vẫn chưa nói dứt lời, Tề Mặc đột nhiên cảm thấy chỗ ngồi của hắn có gì đó bất ổn. Tề Mặc theo phản xạ nhảy ra khỏi ghế cơ trưởng. Từ hai bên trên ghế đột ngột bật ra hai nửa vòng tròn sắt khóa chặt vị trí hắn vừa ngồi.

Chỉ trong chốc lát, cả chiếc máy bay bị đóng kín. Đến cửa sổ cũng bị bịt kín mít. Buồng lái bỗng nhiên tối om, chỉ có ánh sáng mờ mờ phát ra từ bàn điều khiển. Làn khói dày đặc từ bốn phương tám hướng tỏa khắp buồng lái.

Khí độc, đúng là khí độc. Tề Mặc là người lăn lộn lâu năm trên chốn giang hồ nên phản ứng đầu tiên của hắn là bịt chặt mũi miệng. Sắc mặt hắn lạnh như không thể lạnh hơn. Không kịp nghĩ ngợi, Tề Mặc lập tức lao về phía cửa khoang máy bay hắn vừa đột nhập. Không ngờ bên ngoài bị chặn bởi một lớp sắt thép. Tề Mặc cau mày, dùng thân hình cao lớn của hắn xô mạnh vào những chỗ khác trên máy bay

"Lão đại, lão đại, máy bay sắp rơi rồi". Bạch Ưng hét lớn vào hệ thống liên lạc. Chiếc máy bay này cần đến sự điều khiển chứ không

phải là máy bay không người lái. Tề Mặc vội đi tìm lối thoát nên chiếc máy bay lâm vào trạng thái rơi tự do.

Tề Mặc nghe vậy lập tức quay đầu, nhanh chóng trở lại điều khiển máy bay giữ thăng bằng. Vì bận lái máy bay nên hắn không thể tìm cách thoát thân.

"Lão đại, giữ nguyên tốc độ. Chúng tôi sẽ đến đón lão đại". Bạch Ưng lái máy bay về phía Tề Mặc với tốc độ cao nhất.

Ly Tâm nhìn Tề Mặc qua màn hình hiển thị, sắc mặt hắn khó coi vô cùng. Ở màn hình bên cạnh, Jiaowen cũng hết sức căng thẳng. Anh ta lên tiếng: "Cần tôi làm gì để cứu Tề?". Chiếc máy bay của anh ta cũng bay về phía Tề Mặc.

Bạch Ưng mở miệng: "Chỉ có thể dùng thuốc số không. Anh có mang theo không?". Vỏ của máy bay chiến đấu tương đối cứng, bất cứ một loại thuốc nổ thông thường và máy cắt đều không có tác dụng.

Jiaowen càng tỏ ra sốt ruột: "Số không? Tôi không có, tôi chỉ có số ba và số bốn". Tề Mặc từng dùng thuốc nổ số một để cứu Ly Tâm khi cô bị nhốt ở trên tàu. Loại thuốc nổ này hỏa lực không lớn nhưng có uy lực rất mạnh, là loại thuốc nổ chuyên dùng cho bộ phận nhỏ bé. Thuốc nổ số không dùng cho thứ càng nhỏ hơn. Chiếc máy bay vốn không lớn lại không quá dầy, chỉ có thể dùng thuốc nổ số không.

Thuốc nổ số lớn hơn không thể áp dụng vào máy bay của Tề Mặc, vì uy lực của nó tương đối đáng sợ. Chiếc máy bay của Tề Mặc sẽ không chịu đựng nổi. Không chỉ có máy bay, Tề Mặc ở bên trong càng không thể chịu nổi. Hắn ở khoảng cách gần như vậy, chắc chắn sẽ chết ngay tức thì.

Thuốc nổ vốn chỉ sử dụng trên mặt đất hay tàu bè, chưa ai dùng trên máy bay bao giờ. Vì vậy, đám Jiaowen và Bạch Ưng đều không mang theo. Đến lúc cần dùng đến, mọi người mới hối hận không chuẩn bị từ trước.

Sắc mặt của Bạch Ưng ngày càng khó coi. Jiaowen đập mạnh vào bàn điều khiển: "Tôi sẽ lập tức thông báo để bên đó đưa đến cho chúng ta".

"Là khí độc số không năm". Tề Mặc đột ngột lên tiếng qua hệ thống liên lạc. Lập Hộ hoảng hốt: "Số không năm? Đó là độc tố thần kinh, khiến con người mất mạng trong một phút. Đã mười mấy giây trôi qua rồi, chúng ta không đủ thời gian điều người đưa thuốc nổ tới đây".

Ly Tâm cũng cảm thấy lo lắng. Cô không rời mắt khỏi Tề Mặc trên màn hình. Hắn dùng một tay bịt mũi miệng, thần sắc chỉ có vẻ lạnh lùng và uy nghiêm, không một chút hoảng loạn hay sợ hãi. Trong khi đó, khói trắng xung quanh hắn ngày càng dày đặc.

Mặc dù cuộc đối thoại giữa Jiaowen và đám Lập Hộ không truyền đến tai Tề Mặc, nhưng hắn có thể đoán biết nội dung thông qua khẩu hình của mọi người. Vì vậy, hắn mới lên tiếng thông báo tình hình. Đối diện với đôi mắt vô cùng lạnh lẽo của Tề Mặc, Ly Tâm bất giác cắn môi.

Chiếc máy bay do Bạch Ưng lái nhanh chóng áp sát máy bay của Tề Mặc. Bạch Ưng, Lập Hộ và Jiaowen căng thẳng đến cực điểm. Đến gần thì sao chứ? Họ không có thuốc nổ, không có máy cắt, không có cách giải quyết trong thời gian ngắn nhất. Vỏ máy bay được làm bằng nguyên liệu đặc biệt, súng bắn không thủng. Khí độc lại không thể thoát ra bên ngoài, họ phải làm gì để cứu Tề Mặc?

Trên màn hình, Tề Mặc cau mày, ánh mắt lóe lên một tia phức tạp và khó hiểu, khói độc xung quanh hắn phun ra càng nhiều hơn. Thời gian chỉ còn lại bốn mươi giây, Ly Tâm đứng dậy nắm lấy vai Lập Hộ: "Ngoài thuốc nổ ra không còn cách khác sao?". Tuy Tề Mặc đối xử với cô khá tệ nhưng thực chất hắn không phải người xấu. Ly Tâm không thể chấp nhận việc cô chống mắt bất lực nhìn hắn từ từ tắt thở.

Lập Hộ đứng ở cửa khoang sau, bắn không biết bao nhiêu viên đạn vào chiếc máy bay có Tề Mặc nhưng trên hoàn toàn phí công vô ích. Nghe câu hỏi của Ly Tâm, Lập Hộ mặt tái mét hét lớn: "Có cách gì chứ? Không có thuốc nổ, cũng không có máy cắt. Chúng ta có thể làm gì?"

Nghe đến từ "máy cắt", mắt Ly Tâm sáng hẳn lên. Cô liền chỉ vào chiếc nhẫn trên tay: "Dùng cái này, dùng cái này". Vừa nói, cô vừa điều khiển sợi dây trong chiếc nhẫn thò ra rồi quét lên cửa khoang, trên cửa lxuất hiện một vết nứt.

Có thể do đeo một thời gian dài, Ly Tâm rút mãi vẫn không thể lôi chiếc nhẫn ra khỏi ngón tay. Cô vừa cố gắng hết sức kéo chiếc nhẫn vừa hét lên: "Vặn về bên trái là ra sợi dây, vặn về bên phải ba vòng là ra...A a a...". Ly Tâm chưa nói hết câu, Lập Hộ đột nhiên túm chặt hai chân cô, rồi đẩy mạnh cô xuống dưới. Cả người Ly Tâm lơ lửng trên đầu chiếc máy bay có Tề Mặc.

"Làm nhanh lên". Lập Hộ giữ chặt hai chân Ly Tâm, toàn thân Ly Tâm treo lủng lẳng ở cửa khoang sau máy bay. Lập Hộ lúc này vô cùng sốt ruột, làm gì có thời gian lĩnh hội lời nói của Ly Tâm. Đồ của cô, cô là người nắm rõ nhất. Vì vậy, anh ta không nghĩ ngợi nhiều, trực tiếp đẩy Ly Tâm xuống.

Ly Tâm bị treo người bên trên chiếc máy bay của Tề Mặc. Đầu óc cô nổ tung, mở mắt nhìn làn mây trắng bay xung quanh, cô bất giác dựng tóc gáy. Ở độ cao này, nếu không cẩn thận rơi xuống chắc chắn sẽ chết không toàn thây.

"Nhanh lên đi". Nghe cuộc nói chuyện của Ly Tâm và Lập Hộ, Bạch Ưng vừa điều khiển máy bay hạ thấp độ cao càng gần máy bay của Tề Mặc vừa hối thúc Ly Tâm đang lơ lửng trong không trung.

Chương 61: Người bay trên không trung

Nghe tiếng quát của Bạch Ưng, Ly Tâm mới hồi phục lại thần trí. Cô bất chấp tình thế trước mắt, nghiến răng điều khiển sợi dây trên chiếc nhẫn đâm vào chỗ mỏng manh nhất ở trên đầu máy bay chiến đấu.

Máy bay của Jiaowen gần đến nơi, chứng kiến cảnh Ly Tâm treo người giữa hai chiếc máy bay, thân hình cô không ngừng lắc lư. Ở bên trên, Lập Hộ nhoài nửa người ra khỏi khoang sau, hai tay túm chặt hai chân Ly Tâm. Ly Tâm và Lập Hộ giống như tạo thành một cây cầu bằng thân thể con người kết nối hai chiếc máy bay. Cảnh tượng nguy hiểm đến mức Jiaowen chỉ còn biết há hốc mồm.

Rất khó, rất mệt, nhưng Ly Tâm đã đâm xuyên vào bên trong. Ly Tâm định thần trong một giây, tay trái cô nắm lấy tay phải dùng hết sức kéo sợi dây cắt xuống bên dưới. Chỉ nghe thấy tiếng kẹt kẹt sắc nhọn, vỏ máy bay bị cưa đứt từng chút một.

Lập Hộ không dấu vẻ vui mừng: "Thời gian không còn nhiều nữa. Cô chỉ có hai mươi giây, cô hãy nhanh tay lên".

Ly Tâm nghiến chặt răng dùng hết sức đâm vào vỏ máy bay. Cô biết thời gian không còn nhiều, cô cũng đã dốc toàn lực. Nhưng đây là vỏ máy bay, nếu có thể dễ dàng như cắt miếng đậu phụ thì chiếc máy bay cũng coi như đồ bỏ đi.

Bạch Ưng cố giữ thái độ bình tĩnh. Anh ta nhanh chóng nối liên lạc với Tề Mặc: "Lão đại, mau đi giúp Ly Tâm. Tôi sẽ theo sát tốc độ của lão đại. Trong hai mươi giây nữa, máy bay cũng chưa rơi xuống mặt đất".

Trước đó, Tề Mặc nghe thấy tiếng kẹt kẹt ở vỏ máy bay. Bây giờ Bạch Ưng nói vậy, hắn lộ vẻ kinh ngạc. Nhưng Tề Mặc lập tức lấy lại thần sắc như cũ, hắn nhanh chóng lao vào làn khói mù mịt.

Ly Tâm mải cắt vỏ máy bay nên không để ý, nhưng Jiaowen ở trong chiếc máy bay bên cạnh nhìn thấy rõ, máy bay của Tề Mặc đột ngột lao nhanh xuống dưới. Trong khi đó, chiếc máy bay ở trên do Bạch Ưng điều khiển giữ tốc độ và cùng hạ độ cao tương đương với máy bay của Tề Mặc. Vì vậy, hai chiếc máy bay vẫn giữ nguyên khoảng cách. Dù tình hình hiện tại vô cùng căng thẳng nhưng Jiaowen vẫn thầm tán thưởng trong lòng, kỹ thuật lái máy bay của Bạch Ưng không còn gì để nói.

Toàn thân không ngừng lắc lư trong không trung, Ly Tâm cảm thấy cô ngày càng mất hết sức lực, tay yếu đến mức cô khó khăn lắm mới tiếp tục động tác cắt vỏ máy bay. Ly Tâm biết cô có thể từ từ, nhưng Tề Mặc không còn nhiều thời gian. Gió thổi khá mạnh, như lưỡi dao sắc tạp vào mặt và cánh tay Ly Tâm, khiến toàn thân cô đau buốt không chịu nổi. Một áp lực to lớn đè nặng xuống người Ly Tâm, hơi thở của cô ngày càng khó nhọc, mắt cô gần như không mở nổi.

"Hãy kiên trì, cô nhất định phải kiên trì đến cùng". Lập Hộ ở trên máy bay nên có thể cảm nhận thấy hai chiếc máy bay đang rơi xuống. Anh ta càng giữ chặt hai chân Ly Tâm, hét lớn tiếng động viên cô.

Ly Tâm cố gắng chống lại áp lực của gió, tay vẫn không tiếp tục đâm vào vỏ máy bay. Ly Tâm đột nhiên cảm thấy bên dưới có một sức mạnh kéo sợi dây của cô di chuyển. Ly Tâm hơi sững sờ rồi lại đâm toàn bộ sợi dây trên chiếc nhẫn vào bên trong vỏ máy bay. Ly Tâm biết Tề Mặc giúp cô từ bên dưới. Tề Mặc có sức mạnh hơn người, nhờ sự giúp sức của hắn, tốc độ cưa cắt tăng lên gấp đôi so với bình thường.

"Nhanh lên, chỉ còn lại mười giây. Càng hít nhiều khói sẽ càng có hại cho cơ thể. Ly Tâm hành động nhanh lên". Nhìn vỏ trên đầu máy bay chiến đấu sắp bị cắt một mảnh, Lập Hộ cất giọng vừa mừng rỡ vừa sốt ruột thúc giục Ly Tâm.

Đồng thời, Jiaowen cũng thấp thoáng thấy màu xanh của nước biển Thái Bình Dương ở bên dưới. Jiaowen hét lớn: "Bạch Ưng, các anh đang làm gì vậy? Còn rơi nữa là đâm xuống Thái Bình Dương đó".

Gương mặt Bạch Ưng lúc này vô cùng nghiêm túc. Anh ta nói: "Tôi biết rồi", hai tay vẫn nắm chặt cần điều khiển, bám sát chiếc máy bay đang rơi mỗi lúc một nhanh của Tề Mặc.

Một tiếng động vang lên, Ly Tâm ý thức cô đã cắt vỏ máy bay thành công. Khói trắng từ bên trong tỏa ra, Ly Tâm theo phản xạ nhắm tịt hai mắt. Do không nhìn thấy gì, Ly Tâm chỉ có thể giơ tay sờ soạng.

"Nhanh lên, máy bay sắp rơi xuống biển rồi". Jiaowen thấy mặt biển mỗi lúc một gần, anh ta liền đứng dậy nhoài người ra khỏi cửa sổ, hét lớn với Ly Tâm.

"Đã bắt được chưa, đã bắt được chưa?" Thấy khói từ chiếc máy bay chiến đấu tỏa ra mù mịt, toàn thân Lập Hộ cứng đờ. Người ở đằng sau cũng ra sức giữ chặt thân thể của anh ta.

Ly Tâm bị khói xộc vào mặt khiến cô không thể mở mắt, lồng ngực cô như sắp nổ tung, cô cảm thấy vô cùng khó thở. Hai tay cô không ngừng sờ soạng lên chỗ vừa bị cắt. Ly Tâm cất cao giọng: "Chưa thấy đâu...".

Ly Tâm còn chưa nói hết câu, một bàn tay to lớn đột nhiên túm chặt tay Ly Tâm. Ly Tâm giữ chắc bàn tay đó, cô lại hét lên: "Bắt được rồi".

Gió thổi mạnh khiến Ly Tâm không nghe thấy những lời của Lập Hộ. Lập Hộ ngược lại nghe rõ mồn một câu nói của Ly Tâm. Anh ta quay đầu hô lớn: "Bay lên đi". Người ở đằng sau đang túm chặt thân hình Lập Hộ lập tức quay lại nói với Bạch Ưng: "Bắt được rồi, bay lên cao thôi".

Khói mù mịt khiến Jiaowen không nhìn rõ tình hình. Anh ta chỉ thấy mặt biển ở dưới mỗi lúc một gần hai chiếc máy bay như không thể

gần hơn.

"Còn chưa đầy một trăm mét", Jiaowen thông báo, giọng nói hơi run run. Nếu Bạch Ưng còn hạ thấp độ cao nữa, anh ta sẽ khó có thể cất cánh trở lại.

Bạch Ưng nghe thấy ba từ "bắt được rồi", lập tức kéo cần điều khiển. Chiếc máy bay sắp rơi xuống mặt biển trong chốc lát quay đầu cất cánh bay lên cao. Máy bay của Jiaowen ở gần đó cũng tăng tốc lao trên trời. Hai chiếc máy bay đồng thời bay vút lên không trung.

Cùng lúc đó, chiếc máy bay chiến đấu Tề Mặc vừa thoát ra rơi thẳng xuống biển và nổ tung, hoa lửa bắn tung tóe khắp nơi. Sau đó, chiếc máy bay từ từ chìm xuống.

Khói mù bay đi hết, Ly Tâm mới mở mắt nhìn xuống dưới. Cô đột nhiên cảm thấy kinh hoàng đến mức mặt cắt không còn một hột máu. Ở bên dưới, Tề Mặc hơi khép mi mắt, tay hắn vẫn nắm chặt tay cô. Ly Tâm nghiến răng giữ chắc tay Tề Mặc. Chiếc máy bay mỗi lúc một bay cao, mặt biển bên dưới xa dần, gió một lúc một lớn, tim Ly Tâm dường như ngừng đập.

"Sợ gì chứ?". Ba từ lạnh lùng vọng đến từ phía dưới. Biết Tề Mặc đang ra sức nắm chặt tay mình, Ly Tâm cũng cố gắng giữ tay hắn. Ở bên dưới, thân hình Tề Mặc lượn đi lượn lại trong không trung, cả người Ly Tâm cũng bay theo hắn. Ly Tâm bỗng cảm thấy trời đất đảo lộn, mạng sống cô chấm dứt vào lúc này. Ly Tâm sợ đến mức không dám ngoảnh đầu về phía Lập Hộ. Cô nhắm tịt mắt, không thể kìm chế tiếng thét kinh hoàng.

Ở chiếc máy bay bên cạnh, Jiaowen thở phào nhẹ nhõm. Nếu Bạch Ưng không cất cánh kịp thời, máy bay của anh ta sẽ bị ảnh hưởng bởi uy lực từ vụ nổ chiếc máy bay chiến đấu. Đến lúc đó, không biết hậu quả sẽ nghiêm trọng đến mức nào.

Jiaowen ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài. Anh ta chỉ thấy hai thân hình đang đung đưa trong gió. Cảnh tượng trước mắt khiến Jiaowen bất giác thót tim. Không phải anh ta sợ Lập Hộ hay Tề Mặc không thể giữ đối phương, mà sợ người bị kẹp ở giữa là Ly Tâm không túm nổi Tề Mặc. Nếu bị rơi xuống từ độ cao này, chắc chắn sẽ thịt nát xương tan.

Chiếc máy bay từ từ bay lên cao. Hai thân hình không ngừng lắc đi lắc lại. Máy bay càng lên cao, hình ảnh đó càng khiến người chứng kiến kinh hồn khiếp vía.

Máy bay tới một độ cao nhất định, Bạch Ưng không tiếp tục bay lên mà giữ trạng thái thăng bằng. Người ở đằng sau Lập Hộ ra sức kéo anh ta lên máy bay.

Lập Hộ nhanh chóng được kéo lên. Ly Tâm cũng được lôi lên máy bay. Lúc này, cô vẫn nhắm mắt và không ngừng la hét. Người leo lên máy bay cuối cùng là Tề Mặc. Thấy Ly Tâm vẫn nắm chặt tay hắn, mặt mũi xanh lét, hai mắt nhắm tịt, Tề Mặc cất giọng trầm trầm: "Mở mắt ra".

Nghe giọng nói trầm ổn của Tề Mặc, Ly Tâm mới từ từ mở mắt. Cô phát hiện bản thân đang ngồi trên sàn máy bay, đằng trước là Lập Hộ và Bạch Ưng tươi cười nhìn cô. Tuy nhiên Ly Tâm vẫn không thể khống chế bản thân, cô không chịu thả tayTề Mặc, miệng vẫn tiếp tục hét lớn.

Lập Hộ nhận xét một cách chuyên nghiệp: "Cô ấy sợ hãi quá ấy mà".

"Im lặng". Tề Mặc cau mày nhìn Ly Tâm. Hắn giơ tay kéo mạnh Ly Tâm đến bên cạnh, cúi đầu phủ miệng lên đôi môi đang léo nhéo kia. Tiếng kêu lập tức im bặt, lần này thì yên tĩnh hẳn. Lập Hộ và Bạch Ưng quay sang nhìn nhau, ánh mắt họ chứa đầy sự kinh ngạc.

Ly Tâm chớp chớp mắt, Tề Mặc mới từ từ ngẩng đầu nhìn cô. Ly Tâm cuối cùng cũng lấy lại bình tĩnh, cô trừng mắt với Tề Mặc, nói

hụt hơi: "Lần sau...có đánh chết tôi cũng không đi theo anh". Nói xong, Ly Tâm ngất lịm trong lòng Tề Mặc.

Lập Hộ khẽ khàng giải thích: "Cô ấy bị kinh sợ và mệt mỏi quá độ. Nghỉ ngơi một lúc sẽ không sao". Hai ngày nay liên tục lâm vào hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc, điều đó vượt quá giới hạn chịu đựng của Ly Tâm. Từ trước đến nay sống yên bình, đột nhiên liên tục gặp phải tình huống nguy hiểm, nếu là người bình thường có khả năng sợ chết khiếp, bây giờ Ly Tâm chỉ bị ngất đi là cũng không tồi.

Tề Mặc ôm Ly Tâm định đứng dậy, nhưng hắn lảo đảo rồi lại ngồi phịch xuống đất. Lập Hộ và Bạch Ưng đồng thời giơ tay đỡ Tề Mặc. Lập Hộ lên tiếng: "Chúng tôi đã cử người đi lấy thuốc giải. Lão đại yên tâm, sức khỏe của lão đại sẽ không bị ảnh hưởng".

Tề Mặc ở bên trong chiếc máy bay chiến đấu khá lâu. Mặc dù hắn đã bịt mũi và bịt miệng nhưng vẫn hít phải một lượng ít khí độc. Do Tề Mặc có sức khỏe hơn người nên bây giờ hắn chỉ cảm thấy cơ thể bải hoải rã rời.

Lập Hộ và Bạch Ưng đỡ Tề Mặc ôm Ly Tâm đứng dậy ngồi vào vị trí. Jiaowen cất giọng đầy lo lắng: "Thế nào rồi? Anh không sao đấy chứ?".

Tề Mặc lắc đầu, Jiaowen liền gật đầu nhẹ nhõm: "Thế thì tốt. Ly Tâm bị làm sao vậy?". Trước đây, chứng kiến Tề Mặc có thái độ đặc biệt với Ly Tâm nên Jiaowen tỏ ra hiếu kỳ. Sau sự việc xảy ra ngày hôm nay, anh ta đã có cái nhìn khác hoàn toàn về Ly Tâm. Bây giờ lại thấy Ly Tâm mặt trắng bệch nằm trong lòng Tề Mặc, Jiaowen mới lên tiếng hỏi thăm.

"Không sao cả". Tề Mặc cúi đầu nhìn Ly Tâm đang nằm ngủ trong lòng hắn, tay cô vẫn nắm chặt tay hắn. Tề Mặc quay mặt Ly Tâm úp vào ngực mình, để người khác không nhìn thấy cô.

Jiaowen thấy vậy nở nụ cười gian tà. Hệ thống thông tin trước mặt đột nhiên phát ra tiếng nói của Hoàng Ưng: "Lão đại, Jiaowen lão

đại. Hai người đang ở đâu?". Hoàng Ưng vừa hạ cánh xuống đất an toàn, thấy máy bay của Tề Mặc và Jiaowen biến mất, anh ta liền kết nối liên lạc.

Bạch Ưng trả lời: "Ở đằng sau. Chúng tôi sẽ tới ngay. Tình hình thế nào rồi". Vừa nói, Bạch Ưng vừa điều khiển máy bay tăng tốc về phía trước.

Hoàng Ưng liền thông báo tình hình: "Mười hai chiếc máy bay vận chuyển chúng ta đã khống chế được chín chiếc. Còn sáu máy bay chiến đấu...sao lại thiếu mất một chiếc?". Hoàng Ưng đến lúc này mới phát hiện ra điều bất thường.

"Một chiếc bị hủy rồi". Bạch Ưng nói nhỏ. Tề Mặc do bị nhiễm độc nên không thể nói chuyện, vì vậy Bạch Ưng thay mặt hắn lên tiếng.

Hoàng Ưng liền tiếp lời: "Chúng ta đã khống chế bốn trên năm chiếc máy bay chiến đấu".

Jiaowen gật đầu: "Mau đẩy nhanh tốc độ giải quyết đối thủ".

Hoàng Ưng hơi do dự: "Lão đại, chúng ta đã tiến sát đến biên giới Australia. Hệ thống rada báo hiệu có ba chiếc máy bay đang bay về phía chúng ta. Họ muốn nói chuyện với chúng ta".

Đám Tề Mặc và Jiaowen nghe nói liền đoán ngay ra người nhận hàng đã tới. Do bọn họ vẫn ở tít phía sau nên hệ thống rada không bắt được tín hiệu. Jiaowen liền gật đầu: "Nối máy đi".

"Các người là ai?" Hoàng Ưng vừa kết nối hệ thống liên lạc, đối phương đã lên tiếng hỏi.

Jiaowen đáp lời: "Anh là ai?"

"Các anh đang động đến hàng của tôi". Một giọng nói lạnh lùng truyền qua hệ thống thông tin. Rõ ràng đối phương đã liên lạc với

chiếc máy bay chưa bị người của Tề Mặc khống chế nên nắm rõ tình hình.

Jiaowen cười nhếch mép: "Sai rồi. Chúng tôi chỉ lấy lại hàng của chúng tôi".

"Ý anh là gì?"

Jiaowen gõ gõ ngón tay lên bàn điều khiển, trả lời lãnh đạm: "Là vậy đó. Các anh khi đã đặt mua hàng, chắc cũng nắm rõ quy tắc trong nghề. Hàng chưa đến tay các anh thì không phải thuộc về các anh. Còn các anh và bên bán có quan hệ gì? Đó không phải là việc của chúng tôi. Ai nhận tiền hàng của các anh, các anh hãy đi tìm người đó tính sổ". Jiaowen vừa nói dứt lời, ba chiếc máy bay xuất hiện trên màn hình rada.

Đối phương không che dấu sự phẫn nộ: "Các anh có vấn đề gì với bên bán thì tự đi mà giải quyết, tại sao động đến lô hàng này? Rốt cuộc các anh có mục đích gì? Mau nói thật, các anh là ai? Nếu không nói đừng trách chúng tôi không khách khí".

Jiaowen nghe xong liền cười ha hả. Bọn họ dám nói không khách khí. Để xem ai không khách khí với ai.

"Chính bên bán của các anh đã động đến hàng của tôi trước. Lô hàng này là của tôi". Một giọng nói lạnh lùng đột ngột vang lên. Tề Mặc mở miệng, Jiaowen thấy vậy lặng thinh.

"Hàng của anh? Các anh rốt cuộc là ai?". Đối phương có vẻ mất kiên nhẫn.

"Tề Mặc". Tề Mặc bình thản trả lời, nhưng đủ khiến đối phương hỗn loạn. Thông qua hệ thống liên lạc có thể nghe thấy tạp âm rè rè và hỗn loạn của đối phương.

"Tề lão đại". Một lúc sau, đối phương mới lên tiếng: "Tề lão đại, hóa ra là anh. Chúng tôi có thể tin lời anh. Nhưng bây giờ chúng tôi cần

gấp lô hàng này. Hơn nữa hàng cũng đã tới đây, anh có thể bán lại cho chúng tôi? Về giá cả chúng ta có thể thương lượng".

Tề Mặc nói từ tốn: "Các anh cũng biết đây là lô vũ khí có trị giá lớn, nhất định phải đặt hàng chúng tôi mới sản xuất. Bây giờ bán cho các anh, chúng tôi sẽ ăn nói thế nào với bên mua của chúng tôi".

Đối phương trầm mặc một hồi. Họ tất nhiên cũng hiểu đạo lý này. Một lượng ít vũ khí có thể mua bán bất cứ lúc nào, nhưng lô hàng có trị giá lớn, nhất định phải ký hợp đồng mua hàng nhà sản xuất mới tiến hành sản xuất. Những người hoạt động trong giới buôn bán vũ khí đều nắm rõ quy tắc này.

Không thấy đối phương lên tiếng, Tề Mặc lại mở miệng: "Một khi bên bán của các anh nhận đơn đặt hàng, chắc chắn họ sẽ sản xuất cho các anh. Lô hàng này tôi sẽ đem đi. Nếu các anh không hài lòng với bên bán của các anh, các anh có thể hủy hợp đồng, lần sau tìm đến chúng tôi".

Jiaowen nghe xong liền quay sang cười với Tề Mặc. Anh ta biết Tề Mặc đang phá hoại chủ ý của đối phương. Một lô hàng lớn như vậy ngoài Lam Bang không ai dám nhận. Trong giới buôn bán vũ khí, hai bên mua bán tương đối cố định. Nếu một thế lực có khả năng đặt mua một lô vũ khí lớn đến như vậy mà quay lưng lại với Lam Bang, chắc chắn sẽ có lợi cho Tề Mặc. Jiaowen mỉm cười nói chêm vào: "Tôi có thể vận chuyển hàng giúp các anh. Tôi tin hàng trong tay tôi sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì. À, quên mất không giới thiệu, tôi tên là Jiaowen".

Đối phương lại trầm mặc hồi lâu. Sau đó, vẫn là giọng nói lạnh lùng: "Có cơ hội chúng tôi sẽ liên lạc với hai vị lão đại". Nói xong, ba chiếc máy bay liền quay đầu bay đi mất.

"Mau dừng lại, hãy cho biết danh tính. Nếu không chúng tôi sẽ coi là kẻ địch xâm nhập lãnh thổ và sẽ nổ súng bắn rơi". Tề Mặc và Jiaowen còn chưa lên tiếng trả lời bên kia, một giọng nói uy nghiêm đột nhiên truyền qua hệ thống thông tin.

Chương 62: Tìm lại tất cả

Jiaowen trầm mặt nói nhỏ: "Là Hải quan phòng không cảnh giới".

Tề Mặc ra lệnh cho Hoàng Ưng: "Tăng nhanh tốc độ, cần giải quyết bên ngoài phạm vi an toàn của họ". Hoàng Ưng vâng dạ rồi lập tức truyền lệnh cho thuộc hạ.

Mặc dù đám Tề Mặc có mối quan hệ với một số quan chức cấp cao như Bộ trưởng quốc phòng nhưng không có nghĩa quen biết tất cả mọi người. Bộ phận Hải quan phòng không tuy thuộc Bộ quốc phòng nhưng một khi anh công khai đột nhập vào lãnh hải của họ, họ có quyền tiêu diệt anh trước báo cáo sau. Hơn nữa, dù Bộ quốc phòng nhận được tin, họ cũng không trực tiếp can thiệp. Có những sự việc xảy ra trên lãnh thổ của bọn họ không thể công khai thảo luận.

"Rốt cuộc các anh là ai? Nếu còn không khai báo danh tính, chúng tôi sẽ lập tức nổ súng". Giọng nói uy nghiêm không khoan nhượng truyền qua hệ thống liên lạc khiến Tề Mặc và Jiaowen bất giác nhíu mày.

Tín hiệu rada đột nhiên rung nhẹ. Đám Tề Mặc nhìn xuống màn hình hiển thị rada. Hệ thống phòng không bên dưới đã bắt đầu khởi động, đầu pháo tập trung về hướng này. Trên mặt biển, tàu tuần tra lao về phía bọn họ, bộ phận nhắm bắn trên quân hạm hướng về đội máy bay đang tiến gần đến lãnh thổ Australia.

"Nhanh lên". Jiaowen lên tiếng thúc giục. Còn lại hai chiếc máy bay vẫn chưa giải quyết xong, những máy bay khác đã bị khống chế đều giảm tốc độ tối đa, gần như giữ nguyên vị trí. Chỉ có hai chiếc máy bay vẫn không ngừng tiến về phía trước.

"Cảnh cáo, cảnh cáo. Có vật nguy hiểm tiến lại gần, có vật nguy hiểm tiến đến". Bộ phận tự động dò tìm và máy quét trên máy bay Hoàng Ưng liên tục đưa ra thông báo. Đám Tề Mặc và Jiaowen đều nghe rõ qua hệ thống thông tin.

"Lái qua bên đó". Jiaowen đột nhiên ra lệnh. Chiếc máy bay của Jiaowen vốn đang dừng trên không trung phía sau lập tức tăng tốc, lao đến chiếc máy bay chở hàng bay đầu tiên. Jiaowen cầm khẩu súng bắn tỉa loại hình mới nhất, chĩa ra ngoài cửa sổ nhắm thẳng vào cơ trưởng trên chiếc máy bay chở hàng đang hỗn loạn.

Pằng, một tiếng nổ nhẹ vang lên. Loạt đạn từ khẩu súng của Jiaowen bay xuyên qua cửa sổ làm bằng chất liệu đặc biệt trúng đầu tên cơ trưởng. Chiếc máy bay chở hàng không người điều khiển khựng lại rồi nhanh chóng rơi xuống dưới.

"Lão đại, khống chế thành công". Chiếc máy bay đang rơi đột nhiên giữ thăng bằng rồi lại cất đầu bay lên cao, Jiaowen biết người của anh ta đã khống chế được chiếc máy bay chở hàng anh ta vừa ra tay.

"Toàn bộ máy bay chở hàng quay đầu". Jiaowen truyền lệnh qua hệ thống liên lạc nội bộ. Máy bay của anh ta cũng quay về khu vực an toàn.

"Chúng tôi cảnh cáo lần cuối, chúng tôi cảnh cáo lần cuối". Hải quan cảnh giới ở bên dưới cũng nhận thấy, đội máy bay trên bầu trời đang tấn công lẫn nhau. Họ không hiểu chuyện gì xảy ra, đành lên tiếng cảnh cáo.

"Lui lại". Tề Mặc cất giọng lạnh lùng, Những chiếc máy bay chở hàng được khống chế đã quay về điểm tập kết, nơi Hồng Ưng chờ sẵn để chuẩn bị đưa đi Trung Đông. Trên không trung chỉ còn lại máy bay chiến đấu, đặc biệt chiếc cuối cùng vẫn tiếp tục lao về phía trước.

"Thông báo cho Hắc Ưng, đi tổng bộ điều một chiếc máy bay chiến đấu loại hình mới nhất, gặp nhau ở Trung Á". Tề Mặc vừa theo dõi tình hình, vừa ra lệnh cho Bạch Ưng. May mà lúc sản xuất, người của hắn chế tạo thêm một chiếc máy bay nên bây giờ mới có thể bù vào chiếc bị nổ tung. Hắn không thể hủy thêm chiếc máy bay nào vì

trong tay hắn không còn hàng tồn. Đây cũng là nguyên nhân khiến Tề Mặc chưa thể bỏ đi.

Lô máy bay chiến đấu này vừa đắt tiền vừa có yêu cầu rất cao nên chỉ sản xuất theo đơn đặt hàng. Tề gia thừa tiền sẵn của nên gặp những lô hàng có giá trị, họ thường sản xuất thêm để tự sử dụng. Do đó, một chiếc máy bay bị hủy cũng không sao, nhưng không thể nhiều hơn.

"Chuẩn bị bắn". Một mệnh lệnh lạnh lùng vang lên, Tề Mặc nhíu chặt đôi lông mày. Đội máy bay của hắn nằm ngoài khu vực an toàn thì không sao, nhưng chiếc máy bay chiến đấu kia đã lọt vào phạm vi tập kích.

Một đường màu trắng mắt thường không nhìn thấy bay thẳng lên không trung về phía đội máy bay. Hệ thống rada phát hiện bị tập kích liền rung nhẹ. Một tiếng nổ lớn vang lên trong không trung. Chiếc máy bay của Hoàng Ưng ở phía trước kịp thời phát hiện điều bất thường liền phóng một quả tên lửa vào đạn pháo đang bay từ mặt đất, chặn đứng hiểm nguy ngay tức thì.

Hoa lửa thắp sáng không gian, những tín hiệu lấm chấm như các vì sao phủ kín màn hình rada. Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, sắc mặt của Tề Mặc và Jiaowen trở nên rất khó coi. Họ biết hành động đáp trả cuộc tấn công của hệ thống phòng vệ Australia vừa rồi là một hành vi khiêu khích. Lúc này, hệ thống pháo phòng không ở bên dưới đã khởi động, các loại máy bay chuẩn bị cất cánh. Phía Australia coi tất cả máy bay đang lượn lờ trên không trung là kẻ thù của họ.

"Tôi cho các anh mười giây. Nếu giải quyết không xong, tôi sẽ bắn tên lửa tiêu diệt các anh". Tề Mặc cất giọng bá đạo, gửi thông điệp cuối cùng đến người của Jiaowen đang ở trên chiếc máy bay chiến đấu chưa khống chế thành công.

"Tề...anh...". Jiaowen biết trong tay Tề Mặc không còn hàng dự trữ, lập tức hét lên ngăn cản. Nhưng chứng kiến vẻ mặt băng giá như

không thể lạnh hơn của Tề Mặc, Jiaowen nuốt những lời còn lại. Lúc này, tốt nhất không nên nghi ngờ quyết định của Tề Mặc. Hắn dám ra lệnh hủy chiếc máy bay chiến đấu, tức là hắn đã có cách giải quyết hậu sự.

"Sáu giây, năm giây, bốn giây...". Tề Mặc chậm rãi đếm ngược, tất cả mọi người không nhúc nhích, chỉ căng mắt chăm chú theo dõi chiếc máy bay chiến đấu lắc đi lắc lại ở phía trước.

"Đối phương đã cất cánh rồi". Bạch Ưng nãy giờ quan sát phản ứng của Hải quan Australia, quay lại báo cáo với Tề Mặc.

"Chuẩn bị quay về". Tề Mặc ra lệnh, tất cả những chiếc máy bay đã quay đầu nhưng vẫn đang tạm dừng trên không trung lập tức tăng tốc sau khi có lệnh của Tề Mặc.

"Còn ba giây nữa, chiếc máy bay chiến đấu sẽ tiến vào tầm bắn của đối phương". Jiaowen lên tiếng, gương mặt anh ta căng thẳng vô cùng.

"Hai giây, một giây. Chuẩn bị..."

"Đã khống chế được rồi, chúng tôi sẽ quay về ngay". Đúng lúc Tề Mặc đặt tay lên phím bắn tên lửa, hệ thống liên lạc đột nhiên truyền đến tiếng nói gấp gáp và hơi thở hổn hển. Chiếc máy bay chiến đấu phía trước đã quay đầu, bay theo của Tề Mặc.

"Quay về". Tề Mặc nói lạnh lùng.

Trong chốc lát, tất cả máy bay trên không trung lao nhanh về hướng ngược với đất Australia. Cũng vào lúc này, hệ thống phòng không Australia đang đếm tới giây cuối cùng để bắn pháo. Những người dưới mặt đất sững sờ khi thấy đội máy bay xâm nhập trên bầu trời đột ngột quay đầu bay đi mất.

"Đuổi...". Hải quan Australia còn chưa kịp ra lệnh, họ bỗng nhận được mệnh lệnh từ Bộ quốc phòng và Cục an ninh quốc gia, yêu

cầu họ rút quân ngay lập tức. Vì vậy, họ chỉ còn cách khoanh tay đứng nhìn đội máy bay không rõ tung tích, đến bất thường, rồi đột nhiên biến mất.

Trên máy bay, Tề Mặc tựa người vào thành ghế phía sau, tay vẫn ôm chặt Ly Tâm. Hắn từ từ nhắm mắt, cảm nhận thấy trên đùi ướt rượt. Quần âu đen của hắn ướt đẫm, từng giọt từng giọt chảy xuống sàn máy bay.

"Lão đại, chân lão đại..."

"Lão đại bị thương rồi".

Tề Mặc lịm đi trong tiếng thét hỗn loạn. Lúc nhảy xuống chiếc máy bay chiến đấu, một viên đạn đã găm vào đùi hắn. Bao nhiêu năm không bị thương, hôm nay đúng là dịp hiếm có.

****

Trong tòa lâu đài của Jiaowen ở Italy. Ly Tâm chống tay lên cằm nhìn Tề Mặc đang nằm ngủ trên chiếc giường lớn. Cô thật sự không bao giờ nghĩ đến chuyện hắn bị thương. Sau một loạt hành động của ngày hôm qua, Ly Tâm đánh giá Tề Mặc không phải người bình thường. Nếu trên thế giới này tồn tại siêu nhân, Ly Tâm tin chắc Tề Mặc là một trong những người đó. Thế mà giờ đây siêu nhân lại bị thương. Dù chỉ là một viên đạn găm vào đùi nhưng cũng đủ khiến Ly Tâm cảm thấy không thể tin nổi.

Ly Tâm vặn đi vặn lại cổ đã bị cứng đờ. Cô tỉnh giấc sau khi máy bay về đến Italy. Vừa mở mắt, Ly Tâm liền chứng kiến cảnh Lập Hộ đang gắp viên đạn trên đùi Tề Mặc và cho hắn uống thuốc giải độc tố số không năm. Tề Mặc vẫn giữ bộ mặt bình thản như thường lệ, đến lông mày của hắn cũng không động đậy. Ly Tâm không thể không khâm phục sức chịu đựng của Tề Mặc.

Cúi xuống thấy Tề Mặc nắm chặt tay mình, Ly Tâm bất giác vuốt mũi. Đến khi tỉnh dậy, Ly Tâm vẫn nắm tay Tề Mặc. Do đó cô không

thể không thừa nhận, Tề Mặc nắm tay cô cũng chẳng có gì là sai. Bàn tay to lớn của hắn bóp chặt tay cô, đến mức Ly Tâm cảm thấy rất mệt. Cô không thể động đậy, cũng không thể đi chỗ khác, toàn thân cứng đờ.

"Đây là thuốc giải, cô mau cho lão đại uống đi". Lập Hộ lên tiếng phá vỡ không khí yên tĩnh. Ly Tâm chưa kịp quay lại, thuốc giải đã được đưa vào tay cô.

"Sao vẫn phải uống?". Nhìn lọ thuốc nước trong tay, Ly Tâm hơi nhíu mày. Tề Mặc mỗi tiếng uống một lần, đã sáu tiếng trôi qua rồi, hắn vẫn tiếp tục uống sao?

Lập Hộ vừa kiểm tra vết thương của Tề Mặc vừa giải thích: "Bởi vì lão đại hít một lượng không nhỏ độc tố số không năm, vì vậy cần mỗi tiếng đồng hồ uống thuốc một lần. Uống liền tám tiếng mới có thể hoàn toàn loại bỏ độc tố khỏi cơ thể".

Ly Tâm nhăn mặt, nhìn Tề Mặc đang ngủ say lại nhìn xuống lọ thuốc. Cô đột nhiên lên tiếng: "Lô hàng thế nào rồi?" Cô gần như đánh cược cả mạng sống để lấy lại đống vũ khí đó, dù sao cũng nên tỏ ra quan tâm một chút.

Lập Hộ mỉm cười: "Jiaowen lão đại đích thân đưa hàng đi Trung Đông rồi. Nếu còn xảy ra vấn đề gì nữa, không cần cô ra oai, đến lúc đó lão đại sẽ giải quyết anh ta". Nói xong Lập Hộ dọn số thuốc thừa rồi đi ra ngoài.

Ly Tâm gật đầu. Thảo nào chẳng thấy bóng dáng Jiaowen, hóa ra anh ta đi thẳng đến Trung Đông. Tốt nhất anh ta đừng để xảy ra chuyện gì. Nếu lại có chuyện cần tìm đến Tề Mặc, rồi cô lại bị đưa vào chỗ chết. Đến lúc đó không cần Tề Mặc động thủ, cô cũng sẽ xơi tái Jiaowen trước.

Thấy Tề Mặc vẫn ngủ say sưa, Ly Tâm nhún vai. Sao Lập Hộ lại bắt cô cho Tề Mặc uống thuốc nữa, người bác sỹ là anh ta không biết tồn tại để làm gì. Nghĩ thì nghĩ vậy, Ly Tâm vẫn rút ống hút nhựa ở

bên cạnh đưa vào miệng Tề Mặc. Cô đổ thuốc nước vào ống hút rồi cúi đầu ngậm một đầu ống thổi thuốc vào miệng Tề Mặc.

Độc tố số không năm có tác dụng phá hoạt thần kinh con người. Lượng độc tố lọt vào cơ thể Tề Mặc sau khi phát tán không đến nỗi khiến hắn mất mạng nhưng cũng đủ khiến hắn lịm đi. Lần đầu tiên Ly Tâm cho Tề Mặc uống thuốc, cô không biết làm thế nào để cạy miệng hắn. Cuối cùng, Ly Tâm đành phải tìm ống hút nhét vào mồm hắn. Lúc đó Lập Hộ đứng bên cạnh còn cười ngoác miệng: "Tôi tưởng cô sẽ cho lão đại uống thuốc thuốc bằng phương pháp hô hấp nhân tạo".

Ly Tâm liếc Lập Hộ đầy khinh bỉ. Bây giờ là thế kỷ hai mươi mốt, thứ gì chẳng có. Nhân loại phát triển đến ngày hôm nay, hơn động vật cao cấp khác ở chỗ biết sử dụng công cụ. Nếu việc cỏn con này cũng phải dùng đến cơ thể, nhân loại trở về thời kỳ vượn người mất.

Nghĩ đến đây, Ly Tâm lại thấy khinh thường Lập Hộ. Tề Mặc đột ngột mở to hai mắt, khiến Ly Tâm liền bị mắc nghẹn ở cổ họng. Cô ngậm thuốc của Tề Mặc, nhổ ra không được, nuốt vào cũng không xong.

Tề Mặc đảo mắt nhìn Ly Tâm. Hắn ném chiếc ống hút nối giữa miệng hai người sang một bên rồi giơ tay kéo mạnh gáy Ly Tâm xuống và phủ miệng lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Ly Tâm ngây người. Cô còn chưa kịp phản ứng, thuốc trong miệng đã bị Tề Mặc mút hết. Sau khi hút hết thuốc trong miệng Ly Tâm, Tề Mặc nhấc cổ Ly Tâm lên cao một chút.

Ly Tâm cau mày. Đây là nụ hôn đầu của cô. À quên...không đúng, nụ hôn đầu đã bị Tề Mặc cướp mất lúc ở trên máy bay. Nếu nói chuyện này với Tề Mặc, chắc chắn cô sẽ bị hắn ném bay đi. Dù sao Tề Mặc cũng không phải loại người hạ lưu, về điểm này Ly Tâm rõ hơn ai hết.

"Bỏ tôi ra". Ly Tâm bị Tề Mặc xách cổ áo treo trên đầu hắn. Cô nghiến răng hét lớn. Lần này đúng là cô đã cứu hắn, cô có quyền hung hăng một tý.

Tề Mặc không thay đổi sắc mặt. Hắn ấn đầu Ly Tâm xuống, khiến cô nằm đè lên ngực hắn. Tề Mặc liền ôm chặt Ly Tâm vào lòng.

"Bỏ tôi ra, tôi không muốn ngủ". Ly Tâm ngủ liên tục hơn một ngày, bây giờ cô tỉnh táo hơn lúc nào hết, cô không buồn ngủ chút nào. Bị Tề Mặc ôm chặt, Ly Tâm bất giác giãy giụa, miệng la hét lớn tiếng.

"Tôi không hỏi cô". Giọng nói lạnh lùng của Tề Mặc vang bên tai Ly Tâm. Ly Tâm lập tức ngậm miệng, ngẩng cổ nhìn ngược lên cằm Tề Mặc. Ly Tâm than trời, sao cô có thể quên bản tính độc tôn của hắn, hắn nghĩ đến cô mới là chuyện lạ.

Nằm trên ngực Tề Mặc, cảm nhận bàn tay của hắn đang vuốt tóc cô, vừa theo một quy luật vừa dịu dàng. Tuy so với người khác vẫn là nặng tay, nhưng đối với một người có sức mạnh như Tề Mặc, đây tuyệt đối là động tác dịu dàng. Nghe nhịp tim đập bình ổn trong lồng ngực Tề Mặc, cảm nhận được cơ bắp rắn chắc của hắn, Ly Tâm bất giác bị thu hút. Cô vô ý thức sờ tay lên bộ ngực trần của Tề Mặc. Cảm nhận được sức mạnh từ bắp thịt rắn chắc như pho tượng đồng, Ly Tâm có chút cảm khái. Làm thế nào mới có thể tạo ra một thân hình cường tráng như Tề Mặc, nếu cô cũng có thì tốt quá. Đến lúc đó cô sẽ chẳng sợ Tề Mặc, mà sẽ dùng nắm đấm đấu trực tiếp đấu với hắn, xem ai sợ ai.

"Cô muốn thưởng gì?" Tề Mặc đột ngột lên tiếng. Ly Tâm đang nằm trên ngực Tề Mặc sững người trong giây lát. Hiếm có dịp Tề Mặc chủ động nhắc đến chuyện thưởng cho cô, Ly Tâm liền ngẩng đầu nhìn cằm hắn, miệng cười hỉ hả: "Anh biết rồi còn gì? Lần này chắc anh có thành ý đấy chứ?"

Trước đó, Tề Mặc nói Ly Tâm chỉ tình cờ cứu hắn nên không tính công lao. Lần này tuy Ly Tâm bị Lập Hộ đẩy xuống dưới chứ không phải cô tự nguyện nhưng trên thực tế, cô cũng hơi hơi muốn cứu

hắn. Hơn nữa, tình huống lần này vô cùng nguy hiểm nên coi như cô lập công lớn.

"Đổi thứ khác". Vẫn là ngữ khí lãnh đạm của Tề Mặc.

Ly Tâm nhìn Tề Mặc bằng ánh mắt đầy thất vọng. Cô chỉ có một nguyện vọng là tìm hiểu tung tích của Tùy Tâm, tại sao lần nào cô cũng phải thương lượng với hắn. Ly Tâm không che dấu sự phẫn nộ: "Tại sao? Lẽ nào mạng sống của anh không đủ để đổi lấy tung tích của Tùy Tâm?"

Tề Mặc lên tiếng: "Chỉ vì tung tích của cô ta, cô mới bán mạng cứu tôi?". Giọng nói hắn hạ xuống mức không độ.

Ly Tâm sờ mũi: "Cũng không hẳn như vậy. Ở vào hoàn cảnh đó nếu tôi có thể cứu, tôi sẽ không quản ngại. Tôi đâu có thời gian nghĩ ngợi nhiều. Tề lão đại, anh rộng lượng tha cho Tùy Tâm có được không?". Ly Tâm giở chiêu nũng nịu, nhưng không biết có tác dụng với Tề Mặc.

Tề Mặc có thể nhận thấy những lời nói của Ly Tâm là thật lòng. Hắn vỗ nhẹ lên đầu Ly Tâm, ngữ khí đỡ băng giá hẳn: "Tôi có thể hứa sẽ không lấy mạng cô ta".

Chương 63: Uyên ương hí thủy (Tắm uyên ương)

Nghe Tề Mặc nói vậy, Ly Tâm không dấu vẻ vui mừng. Cô định nhoài người lên trên để đối diện với Tề Mặc nói chuyện nhưng bị hắn giữ chặt ở trên ngực. Ly Tâm lườm Tề Mặc: "Anh không được hành hạ chị ấy". Cô không muốn Tùy Tâm rơi vào hoàn cảnh tội chết có thể miễn, tội sống không tha.

"Chờ xem biểu hiện của cô thế nào". Tề Mặc trả lời lãnh đạm.

Ly Tâm thầm rủa Tề Mặc trong lòng. Trong khi đó, cô ngẩng đầu nở nụ cười rạng rỡ khiến gương mặt cô sáng bừng. Ly Tâm cười nói với Tề Mặc: "Tôi sẽ là một người hầu tốt của lão đại".

Tề Mặc lạnh lùng hừm một tiếng rồi xoay người nằm nghiêng, giữ chặt Ly Tâm trong lòng: "Ngủ thêm đi".

Ly Tâm bất giác cau mày. Lúc này, cô nằm đối diện với Tề Mặc, hắn đã nhắm mắt ngủ. Ly Tâm chớp chớp mắt, ngủ thì ngủ, Tề Mặc là lão đại, còn cô là người hầu của hắn nên chỉ có thể tuân lệnh.

Một đêm trôi qua rất nhanh. Ánh nắng ban mai chiếu qua cửa sổ vào trong phòng. Bị ánh sáng chiếu vào mặt, Ly Tâm liền mở mắt, vươn vai.

"Lão đại, đến giờ thay thuốc rồi". Lập Hộ gõ cửa cộc cộc và lên tiếng.

"Vào đi". Tề Mặc nói lạnh lùng. Ly Tâm quay đầu thấy Tề Mặc đang ngồi bên bàn sách cách giường cô không xa, hắn đang chăm chú xem thứ gì đó.

"Lão đại, vết thương...".

"Lại đây". Lập Hộ chưa nói hết câu, Tề Mặc đột ngột lên tiếng mà không hề quay đầu. Ly Tâm bất giác sờ trán, hắn vừa gọi cô?

"Cô làm đi". Vẫn là giọng nói lãnh đạm của Tề Mặc. Ly Tâm nhìn khay vải băng, kéo và thuốc trên tay Lập Hộ. Tề Mặc ra lệnh cô thay thuốc cho hắn sao?

Lập Hộ nghe vậy liền cười híp mắt với Ly Tâm. Anh ta tự giác đưa khay đồ cho cô và tỏ ra nghiêm túc: "Tôi giao lão đại cho cô đấy". Nói xong, Lập Hộ liền đi lùi ra phía sau rồi nhanh chóng mất hút.

Tề Mặc đứng dậy ngồi lên giường, hắn bình thản nhìn Ly Tâm đang đứng chết lặng một chỗ. Ly Tâm nhăn nhó nói với Tề Mặc: "Tề lão đại, tôi không thạo công việc này. Nếu làm đau anh, anh cũng đừng trách tôi đấy". Nói xong cô liền mỉm cười đi đến bên Tề Mặc.

Có câu "Ba mươi năm ở phía đông Hoàng hà, ba mươi năm ở phía tây Hoàng Hà" (một câu trong "Nho lâm ngoại sử", ý nói sông Hoàng Hà thường đổi dòng, nơi vốn ở phía Đông sau khi đổi dòng biến thành phía Tây), chuyện đời thay đổi trong chớp mắt. Ly Tâm mới bị Tề Mặc dày vò vài hôm trước, bây giờ cô đã có cơ hội báo thù. Lần này, cô có thể quang minh chính đại ra tay, cả thù cũ thù mới trả cho hắn một lượt.

Tề Mặc cau mày giục: "Nhanh lên".

Ly Tâm liền gật đầu: "Ok, tôi sẽ làm ngay". Vừa nói cô vừa bước nhanh tới.

Tề Mặc ngồi im trên giường, hắn không hề có ý tự cởi quần để Ly Tâm thay thuốc. Ly Tâm lườm hắn, đúng là lão đại có khác. Cô đặt khay thuốc và với tay cởi dây đai quần hắn.

Vết thương của Tề Mặc nằm ở đùi phải. Ly Tâm từ từ tụt quần Tề Mặc. Thấy vết máu đọng xung quanh lớp vải băng, Ly Tâm cúi đầu nhếch mép cười và bắt đầu xử lý vết thương.

"Tôi xin lỗi, Tề lão đại, tay nghề của tôi kém lắm". Đang ấn ấn vào vết thương, Ly Tâm cảm thấy cơ bắp dưới tay cô rung nhẹ. Ly Tâm vội vàng nói lời xin lỗi, bàn tay cô vẫn giữ nguyên một chỗ.

"Chảy máu rồi. Lão đại, anh cố chịu đựng nhé".

"Tôi xin lỗi..."

"A...xin lỗi anh".

Trong căn phòng rộng ngoài tiếng kêu của Ly Tâm, không có bất cứ một tiếng động nào khác.

Một lúc sau, Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Tề Mặc: "Sao lại như vậy? Tôi phải băng bó thế nào đây?". Vết thương vốn đã khép miệng, bị Ly Tâm vần vò một hồi, bây giờ không ngừng rỉ máu. Dù Ly Tâm xử lý kiểu gì, máu từ vết thương vẫn cứ tuôn ra, chảy xuống đùi Tề Mặc và nhuốm đỏ hai bàn tay Ly Tâm.

Tề Mặc lạnh lùng nhìn Ly Tâm: "Giỡn đủ chưa?". Nghe Tề Mặc nói vậy, Ly Tâm bất giác đỏ mặt. Tề Mặc không ngăn cản hành động của cô, Ly Tâm còn tưởng hắn tin cô thật sự không thạo việc xử lý vết thương. Ai ngờ Tề Mặc đã nhìn ra ý đồ của cô. Bị Tề Mặc hỏi câu đó, Ly Tâm không biết trả lời thế nào. Dù sao hắn cũng hại cô nằm trên giường mất mấy ngày, khiến cô đau đớn lâu như vậy. Nhưng có lẽ...Tề Mặc cũng không phải cố ý.

"Tôi đi gọi Lập Hộ". Ly Tâm cắn môi, quay người đi ra ngoài. Cô chỉ là muốn khiến Tề Mặc chịu khổ giống như cô chứ không có mục đích nào khác. Nhưng nếu để Tề Mặc mất nhiều máu, không biết hậu quả sẽ như thế nào.

Từ nhỏ, Ly Tâm toàn tự mình băng bó vết thương. Mặc dù không phải bị đạn bắn nhưng cũng là vết thương tóe máu. Hành động vừa rồi của cô nằm trong tầm kiểm soát, cùng lắm chỉ mất tý máu. Nhưng không hiểu tại sao vết thương của Tề Mặc chảy nhiều máu như vậy. Ly Tâm chưa gặp tình huống tương tự nên hơi hoảng loạn.

"Lại đây". Thấy Ly Tâm quay người bước đi, Tề Mặc cất giọng lạnh lùng: "Việc cỏn con này còn xử lý không xong, cô có tư cách gì làm người của tôi? Lại đây giải quyết đi".

Nhìn vẻ kiên định trong ánh mắt Tề Mặc, Ly Tâm bất giác cắn môi rồi quay lại ngồi xuống bên cạnh Tề Mặc. Cô nói khẽ: "Tôi không biết thật đấy. Anh hãy dạy tôi". Cô thật sự không biết cách xử lý vết thương kỳ lạ này.

"Viên đạn m16 có lực rất mạnh, lại tự động phát nổ khi gặp cản trở nên càng gia tăng phạm vi bị thương". Tề Mặc cúi đầu nhìn Ly Tâm đang nỗ lực cầm máu. Hắn nói bình thản như không phải hắn là người bị thương: "Vết thương ở bề mặt da rất nhỏ, nhưng bên trong càng sâu hơn. Khi bị vần vò, vết thương sẽ không ngừng lan rộng và chảy máu".

Nghe Tề Mặc giải thích, Ly Tâm nghiến răng nghiến lợi, đôi bàn tay cô nhanh chóng băng bó vết thương theo cách đặc biệt của cô.

Sau một hồi, vết thương trên đùi Tề Mặc cuối cùng cũng cầm máu. Hai bàn tay Ly Tâm nhuộm một màu đỏ đáng sợ. Cô lau tay rồi đứng dậy nhìn Tề Mặc: "Xin lỗi, Tề lão đại".

Tề Mặc nói lãnh đạm: "Hủy bỏ công lao của cô lần này".

Ly Tâm sa sầm mặt. Thảo nào Tề Mặc để yên khi cô giở trò trên vết thương của hắn. Với tính cách của Tề Mặc, hắn không đánh cô một trận rồi ném cô ra ngoài mà để mặc cô giày vò vết thương thì đúng là chuyện lạ. Hóa ra Tề Mặc muốn khấu trừ công lao của cô. Tề Mặc ác thật, chiêu này còn tàn nhẫn hơn việc đánh đòn hoặc ném Ly Tâm ra ngoài. Tề Mặc đã tìm thấy nhược điểm của cô.

Ly Tâm cười giả lả: "Tề lão đại. Sao anh có thể làm vậy, anh vừa hứa với tôi rồi".

"Tôi nhớ tôi đã hứa với cô. Đó là do cô không muốn". Tề Mặc lạnh lùng nhìn Ly Tâm. Hắn vốn có ý định thưởng cho cô. Dù sao lần này

cô cũng lập công lớn, cứu hắn thoát chết. Hắn không phải hạng người không chịu thừa nhận công lao của thuộc hạ. Hắn luôn công minh trong việc thưởng phạt nên mới hỏi Ly Tâm xem cô muốn nhận phần thưởng gì. Có điều, người phụ nữ này trí nhớ không tốt, dám giở trò với hắn, vậy thì đừng trách hắn không giữ lời.

Nghe Tề Mặc nói vậy, Ly Tâm tái mét mặt. Tề Mặc đã hứa không động đến Tùy Tâm, còn có thể cho cô thêm phần thưởng khác. Lần này coi như xong rồi. Nếu sớm biết Tề Mặc cứng rắn như vậy, cô sẽ không thèm nhanh tay băng bó cho hắn.

"Đổi chiếc khác". Nhìn xuống thấy quần lót bị dính đầy máu, Tề Mặc cau mày lên tiếng. Ly Tâm chuẩn bị đi lấy quần lót mới nhưng cô khựng lại khi thấy Tề Mặc đi thẳng vào nhà tắm.

"Anh không thể tắm rửa". Ly Tâm nhanh chóng vớ một chiếc quần lót rồi chạy theo Tề Mặc vào nhà tắm. Vết thương không thể bị dính nước. Lúc cô bị thương, Tề Mặc cũng không cho cô tắm rửa.

Tề Mặc đứng ở bên cạnh bồn tắm đưa mắt qua Ly Tâm. Hắn ngồi xuống bệ màu trắng sứ trên bồn tắm, cất giọng lạnh lùng: "Cô tắm cho tôi".

"Anh nói đùa đấy à, tôi...". Ly Tâm chưa nói hết câu phản đối, bị ánh mắt băng giá của Tề Mặc làm cho cứng họng.

"Nhanh lên". Thấy Ly Tâm đứng im một chỗ, Tề Mặc lên tiếng thúc giục.

Thấy sắc mặt Tề Mặc có vẻ mất kiên nhẫn, Ly Tâm liền nắm chặt tay bước về phía hắn. Ly Tâm giúp Tề Mặc cởi quần áo. Làn da màu đồng và cơ bắp rắn chắc thể hiện sức mạnh hơn người của Tề Mặc dần lộ ra trước mắt Ly Tâm. Tề Mặc nhắm mắt ngồi tựa vào bồn tắm. Đối diện với thân hình không một chút che đậy của hắn, Ly Tâm bất giác đỏ mặt.

Tuy Ly Tâm từng chứng kiến Tề Mặc khỏa thân, cũng từng giúp hắn mặc quần áo nhưng đó chỉ là khoảnh khắc rất nhanh. Đây là lần đầu tiên cô giúp hắn tắm rửa. Mặc dù biết Tề Mặc không có hứng thú với phụ nữ nhưng vẫn khiến Ly Tâm cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

Ly Tâm cầm chiếc khăn mặt ướt lau vết máu xung quanh chỗ bị thương của Tề Mặc. Ly Tâm biết Tề Mặc khó chịu khi thấy chân dính đầy máu nên mới đòi đi tắm. Đây là sai sót của cô nên cô còn cách nào khác ngoài việc tuân lệnh.

Dòng nước ấm từ từ chảy qua ngực Tề Mặc. Làn da màu đồng, cơ bắp rắn chắc và thân hình có tỷ lệ hoàn hảo của hắn khi ướt đẫm mang lại cảm giác vô cùng gợi cảm. Sự gợi cảm toát ra từ cơ thể Tề Mặc pha trộn sức mạnh và sự hoang dã tạo nên sức hấp dẫn đặc biệt. Ly Tâm càng đỏ mặt hơn, Tề Mặc gợi cảm quả là một ý nghĩ kỳ quái.

Bên đùi bị thương của Tề Mặc được Ly Tâm gác lên thành bồn, để tránh bị nước dính vào. May mà vết máu còn chưa khô hẳn nên Ly Tâm dễ dàng lau sạch. Từng giọt nước như hạt thủy tinh đọng trên cơ thể trần truồng của Tề Mặc, khiến gương mặt Ly Tâm càng đỏ ửng.

"Quay người lại". Ly Tâm đang nhẹ nhàng lau người Tề Mặc, hắn đột ngột cất giọng lạnh lùng ra lệnh cho cô. Ly Tâm hơi ngây người. Tề Mặc bắt cô quay lại thì cô tắm cho hắn kiểu gì? Tuy nhiên, Ly Tâm vẫn làm theo lời Tề Mặc quay lưng về phía hắn.

Xoạt xoạt, tiếng xé vải vang lên. Ly Tâm chỉ cảm thấy bờ lưng cô lạnh toát, hai mảnh áo cô nổi lên trên mặt nước. Ly Tâm theo phản xạ giơ hai tay che ngực rồi quay đầu hét lớn: "Anh làm gì...Á á á...". Một cơn đau dội tới khiến cô không thể nói hết câu.

Tề Mặc ở đằng sau ôm chặt eo Ly Tâm và kéo cô đến trước ngực hắn. Hắn giữ chặt người Ly Tâm không cho cô động đậy. Tề Mặc chăm chú nhìn vết tím bầm trên lưng Ly Tâm. Tối qua lúc ôm Ly Tâm ngủ, hắn phát hiện mỗi khi nằm thẳng, cả người cô liền run

nhẹ. Tề Mặc đoán vết thương trên lưng cô có lẽ nghiêm trọng hơn hắn tưởng. Lúc này, nhìn cổ tay Ly Tâm nổi gân xanh khi bị hắn túm chặt, còn trên lưng cô là di chứng của vụ thủy áp dưới tàu ngầm, Tề Mặc đột nhiên xuất hiện một cảm xúc khó nói thành lời.

"Đau quá". Ly Tâm giãy giụa, hòng thoát khỏi sự đụng chạm của Tề Mặc.

"Không được động đậy". Tề Mặc càng siết chặt eo Ly Tâm. Biểu bì trên lưng Ly Tâm nứt toác, máu đọng chảy ra ngoài. Nếu không kịp thời xử lý, vết thương trên lưng cô sẽ ngày càng nghiêm trọng. Tề Mặc một tay kẹp chặt thân hình không ngừn giãy giụa của Ly Tâm, một tay ra sức bóp nặn máu đọng trong vết thương.

Hai tay Ly Tâm nắm chặt cánh tay Tề Mặc đang vòng qua eo cô. Cô đau đến mức toàn thân lấm tấm mồ hôi. Vết thương trên lưng cô vốn tê liệt không có bất cứ cảm giác nào, bây giờ bị Tề Mặc động vào, nỗi đau dường như xuyên qua tim. Ly Tâm lắc đầu quầy quậy: "Đừng, đừng mà".

Thấy một tay không tiện xử lý vết thương của Ly Tâm, Tề Mặc cau mày. Hắn dùng hai tay xoay người Ly Tâm đối diện với hắn. Hắn ấn đầu Ly Tâm xuống vai mình rồi cất giọng lạnh lùng: "Ôm chặt lấy tôi, vết thương trên lưng cô cần xử lý ngay".

Đầu Ly Tâm gục xuống vai Tề Mặc. Nghe hắn nói vậy, cô liền giơ hai tay ôm chặt thắt lưng hắn và nghiến răng cố gắng chịu đựng sự đau đớn tột cùng.

"Đau, đau quá. Đau thật đấy". Nỗi đau dội từ lưng đến trước lồng ngực, khiến Ly Tâm không thể kìm chế tiếng rên la. Vết thương để một thời gian càng trở nên đau hơn khi bị Tề Mặc nắn bóp.

Máu đen từ vết thương chảy xuống lưng Ly Tâm, sau đó dòng máu đỏ trào ra. Tề Mặc giữ đầu Ly Tâm nói nhỏ: "Cố gắng chịu một lúc, sẽ rất đau đấy". Vừa nói, hắn vừa mở vòi nước lạnh ở bên cạnh phun vào lưng Ly Tâm.

"A...Tề Mặc, đau quá...". Dòng nước lạnh dội xuống làn da bỏng rát của Ly Tâm. Cô bất giác dùng toàn lực ôm chặt lấy Tề Mặc và há miệng cắn vào đầu vai hắn.

Lưng Ly Tâm được dòng nước lạnh gột rửa sạch máu đen. Nhìn bộ dạng thảm thương của cô và những vết tím đen nổi bật trên làn da trắng muốt rất khó coi, Tề Mặc bất giác cau mày. Từ khi đi theo hắn, cô mới bị thương tích đầy mình. Nhớ đến chuyện Ly Tâm từng đỡ hộ hắn một viên đạn, Tề Mặc vô ý thức đưa tay vuốt tóc Ly Tâm nói nhỏ: "Sau này sẽ không xảy ra nữa".

Trong cơn mê man vì đau đớn, Ly Tâm không chú ý đến câu nói của Tề Mặc. Cô chỉ ôm chặt người hắn, cứ như việc ôm hắn sẽ giúp cô giảm bớt nỗi đau.

Tề Mặc đưa hai tay ôm Ly Tâm vào lòng, chỉnh lại tư thế cô trước người hắn. Tề Mặc vẫn để mặc Ly Tâm cắn vai hắn. Hắn từ từ cúi đầu ngoạm vào cổ Ly Tâm, day đi day lại như dã thú thưởng thức mùi vị thơm ngon của con mồi, giống như hắn đang nâng niu món đồ quý giá, càng giống trạng thái chiếm hữu tuyệt đối.

Đau đớn ở trên lưng giảm nhẹ, Ly Tâm cảm thấy trong miệng cô có mùi máu tanh nên ngẩng đầu. Đúng lúc này, Tề Mặc đột ngột nghiến rất mạnh cổ Ly Tâm khiến cô đau đến mức giật nảy mình.

"Anh làm gì đó? Bỏ tôi ra". Bị Tề Mặc cắn cổ, Ly Tâm chỉ biết đập tay liên hồi vào lưng Tề Mặc. Đi theo Tề Mặc một thời gian, khả năng chịu đau của Ly Tâm tăng lên tương đối. Bị Tề Mặc cắn, Ly Tâm chỉ thấy đau đớn trong giây lát, còn lại là cảm giác tê tê. Chỉ có điều, tư thế thân mật khiến cô không mấy dễ chịu.

Ly Tâm đột nhiên cảm thấy Tề Mặc giống như một con sư tử, còn cô là con mồi bị hắn bắt được. Hắn đang thưởng thức miếng mồi ngon miệng. Cô không thể kêu rên, cũng không thể động đậy, chỉ có thể chờ chết hoặc là thuần phục hắn vĩnh viễn.

Đến khi hai hàm răng bập sâu vào da thịt Ly Tâm, Tề Mặc mới nhả ra. Lúc này, vết răng trên cổ cô rớm máu. Ánh mắt hắn lóe lên một đốm lửa, phát sáng đến kinh hồn. Tề Mặc vẫn ôm chặt Ly Tâm, hắn từ từ cúi xuống liếm mút vệt máu trên cổ cô và hôn lên vết cắn.

"Tề Mặc, anh muốn gì?" Ly Tâm cố gắng giãy giụa nhằm thoát khỏi đôi cánh tay cứng như thép của hắn. Cô càng bị Tề Mặc siết chặt hơn, đến mức cô có cảm giác tức thở. Đồng thời, Tề Mặc tiếp tục cúi đầu hôn cổ Ly Tâm, khiến cô càng có cảm giác buồn buồn. Ly Tâm đập tay liên hồi lên lưng Tề Mặc trong sự kinh ngạc và hoảng loạn.

Tề Mặc ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt Ly Tâm, hắn cất giọng trầm trầm: "Mộc Ly Tâm! Em đã mang dấu ấn của Tề Mặc tôi. Cả đời này, dù có chết em cũng chỉ có thể chết trong tay tôi". Vừa nói, hắn vừa vuốt nhẹ lên vết răng. Từ trước đến nay, Tề Mặc không biết thế nào là dịu dàng. Hắn chỉ biết một khi hắn muốn, hắn nhất định sẽ đánh dấu riêng của hắn, để trở thành vật sở hữu của hắn.

Nhìn ngọn lửa có thể đốt cháy người và vẻ kiên quyết không thể cự tuyệt trong đáy mắt Tề Mặc, Ly Tâm bất giác toát mồ hôi lạnh. Trước đây, mặc dù biết Tề Mặc là người bá đạo nhưng Ly Tâm không bao giờ có cảm giác hắn sẽ giết chết cô hoặc khôngbuông tha cô một khi cô rời khỏi hắn. Hôm nay, nghe Tề Mặc tuyên bố một cách trịnh trọng như vậy, Ly Tâm đột nhiên có cảm giác chẳng lành, có lẽ cả đời này cô cũng không thể thoát khỏi hắn.

Thấy Ly Tâm nhìn mình chăm chú, Tề Mặc nhếch mép nở nụ cười lạnh lùng pha trộn vẻ vui mừng hiếm thấy. Hắn cúi xuống rút chiếc nhẫn hình con chim ưng đang bay trên tay rồi đeo vào ngón tay Ly Tâm.

Tề Mặc nhấc cằm Ly Tâm nói rành rọt từng từ một: "Đây là thứ tượng trưng cho thân phận của Tề Gia. Hôm nay, tôi trao nó cho em, đồng nghĩa với việc thừa nhận em trở thành một thành viên của Tề Gia, thành người của tôi. Sau này, em có thân phận tương đương

đám Hồng Ưng. Em đừng làm tôi thất vọng". Nói xong hắn ôm Ly Tâm đi ra khỏi nhà tắm.

Vào lúc Ly Tâm nắm chặt tay Tề Mặc trên máy bay, hắn thật sự cảm nhận thấy sự nương tựa và phó thác của cô dành cho hắn. Chỉ cần cô một lòng theo hắn, coi hắn là chủ nhân, là thượng đế của cô thì dù cô còn khiếm khuyết cũng không sao cả. Tề Mặc sẽ không bỏ qua người phụ nữ tên Mộc Ly Tâm. Người hắn lựa chọn cả đời này hắn tuyệt đối không từ bỏ.

Ly Tâm bị Tề Mặc bế đi, hai thân thể ở trần không ngừng ma sát. Cảm thấy da Tề Mặc không ngừng đụng chạm vào da thịt mình, Ly Tâm bất giác đỏ mặt. Cô không kịp tiêu hóa lời Tề Mặc vừa nói, chỉ biết hét lớn: "Mau thả tôi xuống. Tôi có thể tự đi, anh mau bỏ tôi xuống đi". Đáng tiếc, Tề Mặc không phải loại người nghe lời cô.

Tề Mặc để Ly Tâm nằm úp sấp trên giường, nhẹ nhàng bôi thuốc lên lưng cô. Ly Tâm đảo mắt một lượt quanh căn phòng trống rồi lại nhìn chiếc nhẫn trên tay. Cô vùi đầu vào gối, thở một hơi dài. Tại sao mọi chuyện ngày càng xa rời suy nghĩ ban đầu của cô? Càng sống lâu với Tề Mặc, cô càng chứng kiến sự bá đạo và lợi hại của Tề Mặc, nhưng cơ hội thoát thân của cô cũng nhỏ hơn.

Một lúc sau, bụng Ly Tâm sôi òng ọc. Bị hành hạ cả buổi sáng mà chưa có thứ gì nhét vào bụng, Ly Tâm đói đến mức quên cả mỏi mệt. Cô quyết định không tiếp tục nghĩ ngợi. Dù sao bây giờ giải quyết cơn đói là chuyện quan trọng nhất, mọi việc khác tính sau. Nghĩ đến đây, Ly Tâm liền xuống giường định đi ra ngoài.

"Lại đây". Tề Mặc đang cúi đầu xem thứ gì đó ở phòng khách. Hắn nói với Ly Tâm mà không ngẩng đầu nhìn cô. Ly Tâm biết Tề Mặc là người vô cùng nhạy cảm nên lặng lẽ đi về phía hắn.

"Tôi đói rồi". Ly Tâm ngồi xuống bên cạnh Tề Mặc, vỗ nhẹ lên bụng ra hiệu cho Tề Mặc.

Tề Mặc không lên tiếng. Ly Tâm vừa định mở miệng, một quản gia trung niên không biết xuất hiện từ bao giờ cúi người cung kính với Ly Tâm: "Tiểu thư muốn ăn món gì, thích khẩu vị như thế nào? Tiểu thư cứ dặn dò".

Ly Tâm hơi cau mày. Kể từ lúc đi theo Tề Mặc, cô chưa nhận được sự tiếp đãi như thế này bao giờ. Đưa mắt nhìn chiếc nhẫn con chim ưng trên tay, Ly Tâm ngồi thẳng người nói rành rọt: "Gà cung bạo, miến cay, mực thiên hương, xách bò mẫu đơn, canh đơn hồng".

"Vâng ạ. Tiểu thư hãy đợi một lát". Người quản gia vẫn cúi người, đi giật lùi về phía sau rồi nhanh chóng mất dạng. Ly Tâm bất giác vuốt mũi, đãi ngộ đúng là tốt hơn nhiều.

"Lão đại, có kết quả xét nghiệm máu của Ly Tâm rồi". Lập Hộ đi nhanh về phía hai người, trong tay anh ta cầm một tờ giấy.

"Có vấn đề gì không?". Ly Tâm liền quay sang hỏi Lập Hộ.

Chương 64: Đi Trung Đông (I)

Lập Hộ mỉm cười không trả lời. Anh ta đột nhiên phát hiện chiếc nhẫn trên ngón tay Ly Tâm nên bất giác nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt ngờ vực. Ly Tâm không né tránh ánh mắt Lập Hộ, cô giơ tay đến trước mặt anh ta: "Có vấn đề gì sao?"

"Không có". Lập Hộ lấy lại thần trí, tươi cười với Ly Tâm.

Tề Mặc ở bên cạnh ngẩng đầu, cất giọng trầm trầm: "Nói đi".

Lập Hộ hắng một tiếng, tỏ vẻ nghiêm túc: "Máu của cô ấy bình thường, không có dấu hiệu bị nhiễm xạ". Ly Tâm liền thở phào nhẹ nhõm. Đây là kết quả cô muốn nghe nhất.

"Có điều, nhóm máu thuộc loại hy hữu. Cho đến nay trên thế giới hình như chưa phát hiện ra trường hợp tương tự. Đây là nhóm máu vô cùng hiếm". Lập Hộ cung kính đưa bản xét nghiệm cho Tề Mặc. Tề Mặc hơi cau mày, đón lấy tờ xét nghiệm rồi xem chăm chú.

"Lão đại, Jiaowen lão đại muốn nói chuyện điện thoại với lão đại ạ". Bạch Ưng không biết đi tới từ lúc nào, lên tiếng bẩm báo.

Tề Mặc sa sầm mặt: "Không nghe".

Thấy Tề Mặc từ chối một cách dứt khoát, Ly Tâm ngẩng đầu nhìn hắn. Có điều, sức hút của Tề Mặc không thể bằng đồ ăn ngon vừa được đem lên, Ly Tâm lại cắm đầu thưởng thức mỹ vị.

Bạch Ưng mỉm cười: "Tôi đã nói với Jiaowen lão đại rằng lão đại sẽ không giúp anh ta nữa. Nhưng anh ta cứ nhất định đòi nói chuyện với lão đại".

Lập Hộ lắc đầu: "Chuyến vừa rồi không phải lão đại giúp anh ta lấy hàng về, đồng thời giải quyết một lô phiền phức cho anh ta, không

biết anh ta sẽ tính sao. Bây giờ còn dám tìm đến lão đại, Jiaowen chắc muốn bị ăn đòn đây".

Tề Mặc cất giọng lạnh lùng: "Để anh ta tự giải quyết".

"Tề! Nếu tôi có thể tự giải quyết, tôi nhờ anh ra mặt làm gì?". Giọng nói của Jiaowen đột nhiên vọng tới. Bạch Ưng và Lập Hộ quay đầu, thấy Hoàng Ưng tay cầm điện thoại đi vào, âm thanh từ điện thoại được chỉnh đến mức lớn nhất.

"Anh muốn tôi làm gì?" Tề Mặc liếc Hoàng Ưng, lên tiếng hỏi Jiaowen.

Giọng Jiaowen đầy vẻ bất lực: "Tề, cục diện ở Trung Đông quá phức tạp. Tôi không có khả năng bảo bọn họ khai thông một tuyến hàng không cho tôi đi qua. Tề, anh hãy ra mặt giúp tôi đi. Nếu không, lô hàng này sẽ không thể đến nơi đúng hẹn".

Ly Tâm vừa ăn vừa chăm chú lắng nghe. Thấy giọng nói khẩn cầu của Jiaowen, cô bất không thể kìm chế nổi, cất giọng ngờ vực: "Anh có phải là lão đại không đấy?". Tiếng năn nỉ ỉ ôi của Jiaowen khiến người nghe nổi da gà, làm cho Ly Tâm hết muốn ăn. Jiaowen chẳng có tư thế của một lão đại chút nào. Nếu nói ra anh ta là trùm Mafia, chắc người khác sẽ cười té ghế.

"Tôi không phải thì là cô chắc? Tề, nhanh lên đi. Tôi đã tới gần Trung Á rồi, sắp tiến vào biên giới Trung Đông. Tôi phát tín hiệu chào hỏi mà chẳng ai thèm để ý đến tôi". Đối mặt với sự hoài nghi của Ly Tâm, Jiaowen chỉ biết vừa nói vừa nghiến răng ken két. Nếu bây giờ không phải anh ta đang khẩn cầu Tề Mặc, anh ta sẽ cho Ly Tâm biết, rốt cuộc anh ta có tư cách làm lão đại hay không.

Nghe Jiaowen nói vậy, sắc mặt Tề Mặc càng âm u hơn. Hoàng Ưng đứng bên cạnh vội lên tiếng: "Lão đại, lô hàng đó là của chúng ta".

Tề Mặc đảo mắt qua Hoàng Ưng. Nếu lô hàng này không phải của hắn, hắn đã mặc kệ sự sống chết của Jiaowen. Giúp Jiaowen cướp

hàng về, bây giờ lại phải ra mặt giải quyết đường hàng không. Jiaowen mà ở trước mặt hắn vào lúc này, hắn thật sự muốn đấm anh ta một phát.

"Đồ vô dụng". Giọng nói lạnh lùng của Tề Mặc như xuống đến không độ. Qua điện thoại có thể nghe thấy tiếng thở phào của Jiaowen ở đầu kia. Tề Mặc mắng câu đó có nghĩa hắn đã nhận lời. Jiaowen không dám nói thêm một câu nào lập tức tắt máy, không để Tề Mặc có cơ hội giáo huấn anh ta.

Thật ra Jiaowen cũng không muốn cúi đầu trước Tề Mặc, nhưng anh ta không còn cách nào khác. Ở vùng đất phức tạp như Trung Đông, Jiaowen không có thực lực bằng Tề Mặc. Vì nhu cầu về vũ khí ở Trung Đông vô cùng lớn, nên bất cứ thế lực nào cũng kính nể Tề Mặc. Trong khi đó, bọn họ chẳng coi anh ta ra gì. MaFia Italy là tổ chức hắc bang có lịch sử lâu đời nổi tiếng thế giới, nhưng thế lực của Jiaowen không thể tiến vào khu vực Trung Đông. Vì vậy, anh ta có thể nghênh ngang ở châu Âu và châu Mỹ, còn trên mảnh đất Trung Đông, anh ta vẫn phải cúi đầu thận trọng.

Hoàng Ưng, Bạch Ưng và Lập Hộ bất giác cười thầm khi chứng kiến cử chỉ của Jiaowen. Do lô hàng được vận chuyển bằng đường hàng không chứ không theo lộ trình như kế hoạch ban đầu nên thời gian không mấy cấp bách. Chỉ cần bọn họ khai thông đường hàng không, lô hàng sẽ đến nơi ngay lập tức. Vì vậy, bọn họ không sợ không thể giao hàng đúng kế hoạch.

"Liên hệ với mấy vị tộc trưởng (tiểu vương), nói là tôi cần mượn đường bay". Tề Mặc dặn dò. Khi nào xong việc, nhất định hắn phải cho Jiaowen một trận mới được.

"Vâng ạ". Hoàng Ưng gật đầu và đi ra ngoài. Tề Mặc rất có ảnh hưởng ở khu vực Trung Đông. Chỉ cần hắn đề xuất mượn đường bay, phía Trung Đông sẽ mở đường hàng không cho hắn mà không cần hỏi chuyển hàng cho người nào.

Sau khi xử lý xong vụ hàng hóa, thấy không còn vấn đề gì, Bạch Ưng rút chiếc hoa tai đá quý đỏ đưa cho Tề Mặc: "Cái này hơi phức tạp, từng bộ phận nhỏ liên kết với nhau. Nếu cố tình xâm nhập, cấu tạo bên trong sẽ bị phá hủy. Tôi không thể tìm ra kết cấu, thiết kế và tính năng của nó".

Nghe Bạch Ưng nói vậy, Tề Mặc quay đầu về phía Ly Tâm. Lúc này cô đang trợn tròn mắt nhìn chiếc hoa tai đá quý đỏ. Thấy Tề Mặc nhìn mình, Ly Tâm lập tức cúi gằm mặt, giả bộ không thấy hắn. Cô đã nói, đồ của cô rơi vào tay người khác cũng chẳng thể làm gì. Hơn nữa, hoa tai có một đôi kết nối với nhau. Thiếu chiếc còn lại trên tai cô, giỏi như Bạch Ưng cũng đừng hòng tìm ra nguyên lý và tính năng của nó.

"Làm lại đi". Tề Mặc dùng hai ngón tay kẹp chiếc hoa tai đưa cho Ly Tâm.

Ly Tâm ngẩng đầu hỏi: "Làm gì cơ?"

Tề Mặc đưa mắt liếc chiếc hoa tai trên tai Ly Tâm, cất giọng lạnh nhạt: "Màu sắc xấu quá".

Ly Tâm cau mày, Tề Mặc chê màu sắc khó coi? Đôi hoa tai đá quý đỏ của cô khó coi ở điểm nào? Cô đeo lên cũng thấy đẹp đấy chứ. Ly Tâm bất giác trừng mắt với Tề Mặc: "Lão đại. Anh không biết thưởng thức màu sắc thì đừng có phát biểu linh tinh. Hoa tai của tôi xấu ở điểm nào?"

Nghe Ly Tâm nói vậy, Tề Mặc cau mày nhìn Ly Tâm. Ly Tâm đột nhiên cảm thấy một bầu không khí lạnh bao phủ xung quanh cô. Cô liền nở nụ cười tươi: "Hihi, lão đại, tôi nói sai rồi, sai rồi. Có điều, tôi mất mười năm mới hoàn thành đôi hoa tai này. Trong khoảng thời gian đó, tôi phải chỉnh đi chỉnh lại nhiều lần. Bây giờ anh bảo tôi làm cái mới, vấn đề có vẻ hơi nghiêm trọng đấy".

Ly Tâm không nói dối. Cô không phải học chuyên ngành này. Chỉ là cô tự lần mò, tự tìm ra nguyên lý từ thực tiễn, làm đến đâu chỉnh

sửa đến đó. Nếu bảo cô làm một cái mới, có lẽ cô phải nghiên cứu lại từ đầu.

Thần sắc Tề Mặc càng âm trầm khi nghe Ly Tâm bộc bạch. Hắn ném chiếc hoa tai đến trước mặt Ly Tâm, cất giọng lạnh lùng: "Hãy sửa lại bề ngoài, hình dáng khó coi quá".

Ly Tâm nhăn mặt khi thấy Tề Mặc tỏ ra vô cùng khó tính. Cô nhặt chiếc hoa tai lên phân trần: "Lão đại! Rốt cuộc anh muốn gì? Hoa tai của tôi có một đôi, mỗi chiếc đều có tác dụng riêng của nó. Anh bảo tôi phải sửa thế nào?"

Tề Mặc im lặng một lát rồi đột nhiên lên tiếng: "Lại đây".

Ly Tâm liếc qua Tề Mặc, thấy vẻ mặt hắn trầm trầm, không có bất cứ biểu hiện nào. Cô không hiểu ý đồ của Tề Mặc, nhưng cũng nghe lời đi về phía hắn.

"Đeo vào". Vẫn là giọng nói lãnh đạm của Tề Mặc.

Ly Tâm trợn mắt: "Lão đại, anh muốn..."

"Nhanh lên". Tề Mặc lên tiếng, giọng nói có vẻ mất kiên nhẫn.

Ly Tâm cứng họng, nhìn chiếc hoa tai đầy vẻ nữ tính trong tay mình rồi lại nhìn tai Tề Mặc. Nếu Tề Mặc đeo thứ này, không biết hiệu quả sẽ như thế nào. Đồng thời, Ly Tâm cảm thấy phẫn nộ trước hành vi cướp bóc trắng trợn của Tề Mặc. Đây là đồ của cô, vậy mà quay một vòng đã không còn thuộc về cô.

Nhưng dù có nghiến răng nghiến lợi tức tối đến mấy cũng chẳng làm gì được Tề Mặc. Thế là Ly Tâm ngoan ngoãn đeo hoa tai cho Tề Mặc. Mái tóc đen của hắn trùm đến tai, khiến chiếc hoa tai đỏ nửa kín nửa hở, mang lại cảm giác không thể mô tả thành lời. Màu đỏ phối hợp với màu tóc đen nhánh, tạo thành sự tương phản đặc biệt.

Ly Tâm không rời mắt khỏi chiếc hoa tai đá đỏ của cô trên tai Tề Mặc. Chiếc hoa tai không còn vẻ nữ tính và dịu dàng, ngược lại mang đến sự hưng phấn khi nhìn thấy máu đỏ. Đúng vậy, trang sức màu đỏ duy nhất trên người Tề Mặc kết hợp với dáng vẻ lạnh lùng của hắn, không tạo thành phong cách thời trang ôn hòa, mà mang lại cảm giác máu tươi. Chiếc hoa tai càng khiến Tề Mặc trở nên ngông cuồng và lạnh lẽo vô tình hơn.

Ly Tâm lắc đầu bất lực. Vật trang sức của phụ nữ đeo trên người hắn, không những không khiến khí chất của hắn bị suy yếu mà còn tạo ra hiệu quả khác biệt. Ly Tâm bất giác sờ lên chiếc còn lại trên tai cô, đúng là hết nói nổi.

"Sử dụng thế nào?". Tề Mặc sờ vào chiếc hoa tai vừa xuyên qua tai hắn, lên tiếng hỏi Ly Tâm.

"Anh biết nhìn hàng thật đấy". Ly Tâm lẩm bẩm trong miệng. Đối diện với đôi mắt lạnh lùng của Tề Mặc, Ly Tâm miễn cưỡng tươi cười. Tề Mặc đúng là kẻ cướp không hơn không kém. Cô không những bị cướp đồ, mà còn buộc phải phun ra cách sử dụng, cô quả là người vô dụng.

"Lão đại, tộc trưởng Bunu không đồng ý". Ly Tâm vừa định chỉ Tề Mặc cách sử dụng chiếc hoa tai, Hoàng Ưng đột nhiên đi vào bẩm báo.

"Lại là tộc trưởng Bunu. Con người này sao phiền phức vậy?" Lập Hộ nãy giờ đứng sau chứng kiến màn kịch hay giữa Tề Mặc và Ly Tâm tỏ thái độ không hài lòng.

"Vâng, rất là phiền phức. Nhưng đường hàng không của ông ta nằm ở vị trí trung tâm. Nếu ông ta không cho qua, chúng ta không dễ giải quyết". Bạch Ưng cau mày giải thích.

Tề Mặc vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng: "Yêu cầu của ông ta?"

Bạch Ưng nói nhỏ: "Ông ta muốn lão đại đích thân đi gặp ông ta".

Tề Mặc nghe vậy bất giác cau mày. Lập Hộ lớn tiếng: "Ghê gớm thật, ông ta muốn bắt chẹt chúng ta".

Bạch Ưng mở miệng: "Ai bảo ông ta có thế lực lớn nhất Trung Đông. Hơn nữa lần này chúng ta cần đến không phận của ông ta. Biết là bị ông ta bắt bí cũng chẳng có cách nào khác"

Hoàng Ưng lắc đầu: "Tôi thấy hình như không phải. Nghe khẩu khí của ông ta có vẻ rất sốt ruột. Khi tôi gọi điện thoại bảo lão đại cần mượn không phận, ông ta giống như trút được gánh nặng. Có điều, ông ta tỏ thái độ khá kiên quyết, nhất định bắt lão đại đi gặp ông ta. Khi nào lão đại đến gặp ông ta, ông ta sẽ lập tức cho phép hàng của chúng ta qua không phận của ông ta".

Tề Mặc nghe xong liền cất giọng lạnh lùng: "Chuẩn bị máy bay".

Hoàng Ưng vâng dạ rồi nhanh chóng đi ra ngoài. Lập Hộ và Bạch Ưng đưa mắt nhìn nhau và lắc đầu. Lần này, bọn họ bị kẻ khác uy hiếp, cũng chỉ vì bọn họ cần đến người đó nên đành chịu. Đợi vụ này giải quyết xong, ai dám uy hiếm Tề Mặc, bọn họ sẽ bắt chúng trả giá, bất kể chúng là thế lực lớn nhất Trung Đông.

Tề Mặc giang tay bế Ly Tâm đi ra ngoài. Ly Tâm liền túm chặt lấy Tề Mặc không ngừng giãy giụa: "Tôi không đi. Lão đại, tôi vẫn đang là bệnh nhân, tôi không đi". Theo hắn đi Đông Nam Á, cô chỉ còn một nửa sinh mạng về đến châu Âu. Theo hắn đi châu Úc một chuyến, cô mất đi hai phần ba tính mạng. Bây giờ mà cùng hắn đi Trung Đông gì đó, chưa chắc cô đã còn mạng lết về, đánh chết cô cũng không đi.

Tề Mặc ôm ngang eo Ly Tâm, cố tránh đụng vào vết thương trên lưng cô. Nghe Ly Tâm nói vậy, hắn liền thả cô xuống và nói lạnh nhạt "Ở lại cũng được". Nói xong, hắn liền đi ra ngoài, như không hề có ý định làm khó cô.

Thấy Tề Mặc dễ dàng bỏ qua cho mình, Ly Tâm còn chưa kịp mừng rỡ, Lập Hộ đi đến tươi cười với cô: "Cô đừng quên, Feiyusi vừa mới

bị lão đại giết chết. Ở đây sẽ có xáo trộn lớn đấy".

Ly Tâm sững người: "Ý anh là gì?"

Lập Hộ cười nhếch mép không trả lời. Đi qua Ly Tâm, anh ta quay lại vẫy tay chào tạm biệt rồi theo Tề Mặc ra ngoài.

"Ý các anh là gì?"

"Tổ chức của Jiaowen lão đại đang tiếp nhận thế lực của Feiyusi. Cục diện ở đây sẽ được sắp xếp lại trong nay mai. Thời gian tới, nơi này máu sẽ chảy thành sông. Cô muốn ở lại cũng chẳng có ai ngăn cản cô. Có điều, cô nhớ tự giữ lấy mạng sống của mình". Bạch Ưng đứng bên cạnh Ly Tâm từ tốn giải thích. Anh ta chỉ vào chiếc nhẫn trên tay cô, giọng điệu vô cùng bỉnh thản: "Biết cô là người của lão đại, đám người ở đây sẽ chăm sóc cô chu đáo nhất". Nói xong, Bạch Ưng đi theo Lập Hộ, để lại một mình Ly Tâm đứng yên tại chỗ.

Shit. Ly Tâm bây giờ mới hiểu ra mọi chuyện. Tề Mặc giết chết Feiyusi, nếu cô ở lại đây, những người đang bị thế lực Jiaowen thanh lý chắc chắn sẽ "chăm sóc cô chu đáo". Tề Mặc giỏi lắm, Ly Tâm vung nắm đấm về phía Tề Mặc, hai chân cô chạy nhanh theo hắn.

"Lão đại ở đâu thì tôi ở đó. Đây là trách nhiệm của một người hầu mà". Ly Tâm chạy đến bên Tề Mặc, gương mặt cô tỏ ra vô cùng nghiêm túc.

Tề Mặc không quay đầu nhìn Ly Tâm, hắn giơ tay ôm ngang eo cô, vừa đi vừa cất giọng trầm trầm: "Tốt nhất em hãy ghi nhớ lời em nói".

Italy cách khu vực Trung Đông không xa lắm. Vì vậy Tề Mặc không sử dụng máy bay quân dụng mà lên một chiếc máy bay thường bay về phía Trung Đông, khu vực tranh chấp hỗn loạn nổi tiếng trên thế giới.

Trên máy bay, Ly Tâm bị Tề Mặc ôm vào lòng. Cô ngẩng lên nhìn Tề Mặc lúc này đang nhắm mắt nghỉ ngơi rồi quay đầu nhìn làn mây trắng ở bên ngoài cửa sổ máy bay. Ly Tâm hít một hơi sâu, hy vọng chuyến đi này không gặp bất trắc. Cô không có nhiều mạng sống để đùa giỡn với tử thần. Cứ như những lần trước, chắc cô sẽ đi điểm danh với Diêm vương sớm hai mươi năm.

Rời ánh mắt khỏi khung cửa sổ, Ly Tâm lại nhìn trừng trừng vào Tề Mặc. Nếu cô chết sớm, dù lên núi xuống biển, dù có trời tru đất diệt, cô cũng sẽ tính sổ với Tề Mặc, không để hắn sống thêm một ngày nào hết.

Trung Đông là mảnh đất có nguồn dầu mỏ phong phú, đồng thời cũng là nơi không ngừng xảy ra chiến loạn chỉ vì dầu mỏ. Ly Tâm đột nhiên nhớ đến câu ngạn ngữ "Thành dã Tiêu Hà, bại dã Tiêu Hà" (PS: Tiêu Hà (?-193 TCN) là người huyện Bái (vùng Giang Tô ngày nay), là Thừa tướng nhà Hán. Tiêu Hà cùng với Trương Lương, Hàn Tín là "Tam kiệt nhà Hán". Ông đóng góp nhiều cho thành công của Lưu Bang ở thời Hán Sở tranh hùng. Ông cũng là người có công giúp Hàn Tín đến với Lưu Bang nhưng đồng thời cũng có trách nhiệm trong cái chết của Hàn Tín. Chuyện này trở thành một ngạn ngữ của Trung Quốc "Thành dã Tiêu Hà, bại dã Tiêu Hà", có nghĩa thành bại đều do một người). Vùng đất này sở hữu một nguồn tài nguyên quý giá, đồng thời tồn tại chiến tranh và sự hủy diệt.

"Người nào? Thông báo danh tính, nếu không chúng tôi sẽ nổ súng tiêu diệt". Tín hiệu cảnh cáo không ngừng gửi tới. Ly Tâm nghe câu đó không biết bao lần. Tề Mặc vẫn coi cô là gối ôm, hắn nhắm mắt suốt chặng đường. Còn Hoàng Ưng lạnh lùng lặp đi lặp lại một câu trả lời, Ly Tâm bất giác lắc đầu.

Ở Trung Đông có quá nhiều thế lực. Nếu ở nơi khác, chẳng may có đi qua không phận chắc cũng chẳng sao, nhưng một khi lọt vào khu vực Trung Đông, anh sẽ liên tục nhận được tín hiệu cảnh cáo. Nếu

người bên cạnh Ly Tâm không phải là Tề Mặc, cô tin chắc chiếc máy bay này đã bị tiêu diệt từ tám trăm năm trước.

Máy bay tiến vào không phận của tộc trưởng Bunu. Khi nghe thông báo là máy bay của Tề Mặc, người ở bên dưới im lặng trong giây lát. Đột nhiên tiếng tộc trưởng Bunu vọng đến qua hệ thống liên lạc: "Tề lão đại, rất vui khi anh tới đây".

"Tộc trưởng Bunu, mở không phận của ông". Tề Mặc thẳng thừng đề nghị.

"Được, không có vấn đề gì. Tề lão đại, tôi đợi anh ở cung điện Halin". Tộc trưởng Bunu dường như rất thoải mái. Ông ta không nói thêm câu nào, lập tức cúp máy.

Chỉ một lúc sau, khi máy bay của Tề Mặc còn chưa bay đến chỗ hẹn với tộc trưởng Bunu, một tốp máy bay lần lượt vượt qua máy bay của hắn. Đồng thời, hệ thống liên lạc vọng phát ra tiếng nói của Jiaowen: "Tề, cám ơn anh. Xem ra, anh rất được nể mặt ở địa bàn này".

Tề Mặc đáp lại lạnh lùng: "Anh cẩn thận cho tôi". Thấy Tề Mặc tỏ ra quan tâm người khác, Ly Tâm bất giác nhướng mày nhìn hắn chăm chú.

"Tề, đừng mà. Chúng ta có gì từ từ thương lượng, đừng làm chuyện tổn thương đến tình cảm". Jiaowen cất giọng năn nỉ. Anh ta hiểu từ "cẩn thận" trong câu nói của Tề Mặc mang hàm nghĩa khác.

"Khi nào về, cho anh đi châu Phi đào mỏ". Tề Mặc không hề nể nang Jiaowen.

Jiaowen nghe vậy bất giác than thầm. Anh ta còn chưa kịp nói lời phản đối, Tề Mặc đã cắt liên lạc. Ly Tâm sờ lên mũi, chúi đầu vào ngực Tề Mặc. Đi Phi châu đào mỏ? Lão đại của một tổ chức lớn mạnh như vậy bị Tề Mặc bắt đi châu Phi đào mỏ. Tuy Ly Tâm không

biết công việc đào mỏ cụ thể là gì, nhưng nghe giọng nói thê lương của Jiaowen, chắc chắn không phải chuyện tốt lành.

Lập Hộ ngồi bên cạnh Tề Mặc xem tài liệu thấy bộ dạng rụt đầu rụt cổ của Ly Tâm bất giác cười lớn. Ai bảo lần này Jiaowen để xảy ra sai sót lớn như vậy, lại còn bắt lão đại đi sau chùi đít cho anh ta. Đổi lại là người khác, chắc sẽ bị xuống thẳng địa ngục. May mà đối phương là Jiaowen nên mới có cơ hội đi châu Phi đào mỏ. Nên biết hai vị lão đại có nhiều vụ làm ăn dính dáng đến nhau, bắt Jiaowen tới châu Phi trấn thủ là một sự trừng phạt không tồi.

Cung điện Halin. Máy bay tư nhân của Tề Mặc đỗ trên thảm cỏ trước cung điện. Một người đàn ông trung niên đợi ở đó từ lâu, vội vàng bước đến nghênh tiếp Tề Mặc.

Ly Tâm đi bên cạnh Tề Mặc, thấy một người đàn ông phục sức theo kiểu đạo Hồi, mặt mũi tươi cười thể hiện sự nhiệt tình, bước đến chào Tề Mặc theo nghi thức Hồi giáo. Tề Mặc cúi người chào lại. Ly Tâm bất thần mở to hai mắt. Tề Mặc cũng biết đáp lễ người khác? Cô có nhìn nhầm hay không?

Ly Tâm còn đang ngây người, Hoàng Ưng đứng ngay phía sau bấm mạnh vào lưng cô. Ly Tâm cảm thấy hơi đau liền quay mặt về phía Hoàng Ưng, thấy anh ta cũng cúi người chào. Trong khi hành lễ, Hoàng Ưng liên tục nháy mắt ra hiệu Ly Tâm làm theo bọn họ. Ly Tâm không hiểu nguyên do nhưng cô cúi người như đám Tề Mặc.

Tuy Ly Tâm từng đến vùng đất này, nhưng cô hoàn toàn không biết, ở đây lễ tiết lại quan trọng như vậy. Chỉ cần anh thất lễ, thì dù anh có làm việc tốt thế nào đi chăng nữa, họ cũng sẽ coi anh như kẻ thù. Người càng có thân phận cao quý càng chú trọng đến lễ tiết.

"Chào mừng anh, Tề lão đại". Người đàn ông trung niên đưa mắt về những người ở đằng sau Tề Mặc. Đến chỗ Ly Tâm, ông ta hơi khựng lại. Tuy nhiên ông ta lại lịch sự nhìn đi chỗ khác ngay.

"Phụ vương đang đợi Tề lão đại, mời đi theo tôi". Người đàn ông trung niên tươi cười đi trước dẫn đường. Tề Mặc gật đầu rồi đi theo ông ta.

"Cô hãy để ý chúng tôi làm thế nào thì hãy bắt chước làm theo". Hoàng Ưng cúi đầu nói nhỏ bên tai Ly Tâm. Ở đây lắm quy tắc và tín ngưỡng. Tuy Tề Mặc có thế lực lớn và họ tương đối nể mặt hắn nhưng vẫn cần phải tránh một số kỵ húy. Nghe Hoàng Ưng nói vậy, Ly Tâm liền gật đầu. Cô không có bản lĩnh gì, chỉ thừa bản lĩnh coi sắc mặt người khác.

Ly Tâm theo Tề Mặc và người đàn ông trung niên chắc là vị hoàng tử gì đó đi vào trong cung điện Halin. Đến bên trong, Ly Tâm không khỏi sững sờ. Cung điện quá hoa lệ, xa xỉ đến mức khó tưởng tượng. Cửa được làm bằng vàng ròng, lan can điêu khắc bạch ngọc, mã não và phỉ thúy làm vật trang trí. Ngoài từ "xa hoa", Ly Tâm thật sự không tìm ra hình dung từ thích hợp.

Mặc dù xa xỉ nhưng phong cách của cung điện không sang trọng. Vàng dát ở mọi nơi, từ cửa ra vào, lan can, nền đất, tạo thành màu vàng lóa mắt, mang lại cảm giác phô trương chứ không tao nhã..

Trên đường vào trong, những người qua lại đều cung kính hành lễ đám Tề Mặc. Trong khi đó, Tề Mặc không cúi người chào bọn họ, mà ngẩng đầu đi thẳng. Ly Tâm thấy một người phụ nữ mặt che kín mít, đến đôi mắt cũng bị phủ một lớp voan mỏng quỳ xuống cúi thấp đầu khi đám Tề Mặc đi qua. Ly Tâm cau mày, trên thế giới còn tồn tại chế độ phân biệt đối xử như vậy sao?

"Tề lão đại". Đi qua một hoa viên cây cối dày đặc, đám Tề Mặc tiến vào điện chính của quần thể cung điện Halin. Một người đàn ông ngoài năm mươi tuổi nhiệt tình đi tới nghênh đón.

"Tộc trưởng Bunu". Tề Mặc bước lên phía trước, thần sắc không thay đổi.

"Tề lão đại, lâu rồi không gặp. Tại sao lại có đàn bà đi theo?" Tù trưởng Bunu bắt tay Tề Mặc, nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt hoài nghi.

Tề Mặc lạnh lùng nhìn tộc trưởng Bunu: "Có chuyện gì mời ngài nói thẳng".

Nghe Tề Mặc thẳng thừng như vậy, lại cũng biết tính Tề Mặc nên tộc trưởng Bunu phất tay ra hiệu đám người hầu lui ra ngoài. Ngay cả đám thân vương và con trai của ông ta, người vừa đi đón Tề Mặc cũng rút lui. Tộc trưởng Bunu nói với Tề Mặc: "Tề lão đại thẳng thắn như vậy, tôi cũng không khách sáo với anh. Tôi biết đối với các anh, thời gian rất quan trọng". Vừa nói, tộc trưởng Bunu vừa đưa mắt nhìn Ly Tâm, Hoàng Ưng, Bạch Ưng và Lập Hộ ở đằng sau Tề Mặc.

Tề Mặc cất giọng trầm trầm: "Ngài nói đi".

Thấy Tề Mặc không kiêng kị đám Hoàng Ưng và Lập Hộ, tộc trưởng Bunu gật đầu: "Các anh sớm muộn cũng biết. Tề lão đại, các anh hãy đi theo tôi". Vừa nói, ông ta vừa quay người đi ra phía đằng sau cung điện chính.

Đám Tề Mặc bước theo tộc trưởng Bunu. Tề Mặc đi ngay phía sau tộc trưởng Bunu, tiếp theo là Hoàng Ưng và Ly Tâm. Lập Hộ và Bạch Ưng đi sau cùng. Cả đoàn người không ai lên tiếng.

Đi qua một tấm màn, tộc trưởng Bunu ấn tay lên bức tường, một cánh cửa bí mật đột ngột mở ra. Đằng sau cánh cửa là bậc cầu thang đi xuống dưới. Bên trong không có đèn chiếu sáng mà chỉ có từng hạt dạ minh châu rất lớn tỏa ánh sáng mờ mờ.

Càng đi xuống bên dưới, cửa bí mật ngày càng nhiều. Thấy sắc mặt nghiêm nghị của tộc trưởng Bunu khác hẳn vẻ tươi cười rạng rỡ ban nãy, động tác của ông ta thận trọng như không thể thận trọng hơn, Ly Tâm và Hoàng Ưng đưa mắt nhìn nhau rồi tiến sát về phíaTề Mặc. Hoàng Ưng đến gần Tề Mặc là để bảo vệ hắn trong cự ly ngắn nhất, còn Ly Tâm đến gần Tề Mặc với mục đích tiếp thêm dũng khí.

"Đến rồi". Tới trước một cánh cửa đúc bằng vàng, tộc trưởng Bunu vừa đẩy cửa vừa lên tiếng.

Chương 65: Máu kỳ lạ (I)

Đập vào mắt không phải là căn phòng âm u, cũng không phải cảnh tượng đáng sợ, mà là những cỗ máy không ngừng chuyển động. Trong phòng chỉ có vài người đang chăm chú theo dõi thiết bị ở vị trí trung tâm. Hóa ra đây phòng thí nghiệm dưới lòng đất.

Đám Tề Mặc bất giác cau mày. Phía trước đặt nhiều máy móc như vậy mà chỉ có vài người điều khiển, thêm vào đó là bộ mặt nghiêm túc của tộc trưởng Bunu, xem ra vấn đề không phải đơn giản.

"Khoáng thạch Titan". Bạch Ưng lên tiếng khi nhìn thấy cục khoáng thạch màu xám bạc trong cỗ máy giữa phòng.

Tề Mặc đưa mắt qua tộc trưởng Bunu đứng bên cạnh, hắn cất giọng lạnh lùng: "Tộc trưởng muốn tôi đến đây để xem thứ này?"

Titan là kim loại nhẹ thuộc loại quý hiếm, một trong những nguyên liệu tốt nhất dùng để chế tạo máy bay và tàu bè. Tuy đứng vào hàng ngũ hy hữu nhưng thế giới có không ít nơi tàng trữ đến cả ngàn tấn vạn tấn Titan. Vì vậy, Titan không quý bằng những kim loại hiếm khác. Tề Gia là nhà sản xuất vũ khí nên không lạ gì nguyên liệu sản xuất máy bay chiến đấu hay quân hạm. Bạch Ưng lại là người chuyên phụ trách về phương diện này nên anh ta thoạt nhìn đã nhận ra ngay.

Tộc trưởng Bunu gật đầu: "Đúng là tôi muốn cho các anh xem thứ này. Nhưng nó không phải là khoáng thạch Titan".

Bạch Ưng hơi sững người. Anh ta từ từ tiến lại gần quan sát cục khoáng thạch. Nó có màu xám bạc, nhưng trắng hơn khoáng thạch Titan một chút. Anh ta ngẫm nghĩ một hồi vẫn không đoán ra là thứ gì.

"Đây là kết quả trắc nghiệm. Tề lão đại, anh xem đi". Tộc trưởng Bunu lấy tập tài liệu từ một nhân viên thí nghiệm rồi quay sang đưa

cho Tề Mặc.

Tề Mặc đảo mắt qua tập tài liệu, hắn đột ngột lên tiếng: "Tei" (PS: Công thức hóa học Tc). Câu nói của Tề Mặc khiến Bạch Ưng lập tức đổi sắc mặt. Lập Hộ và Hoàng Ưng đứng ở đằng sau kinh ngạc liếc nhìn nhau rồi quay đầu nhìn cục khoáng thạch màu xám bạc đặt ở trung tâm căn phòng.

Tộc trưởng Bunu gật đầu: "Đúng vậy. Đây không phải là khoáng thạch Titan mà là Tei".

Tề Mặc trầm ngâm đi gần đến chỗ cục khoáng thạch nhìn ngó một hồi, hắn cất giọng lạnh lùng: "Đây không phải là trò đùa đâu".

Tộc trưởng Bunu bước đến bên Tề Mặc, nói chậm rãi từng từ: "Tôi biết đây không phải là trò đùa. Vì vậy tôi mới tìm đến anh. Việc phát hiện ra thứ này sẽ khiến thế giới có thay đổi vô cùng to lớn". Đôi mắt ông ta lóe lên một tia đầy hưng phấn.

Tề Mặc cau mày nhìn cục khoáng thạch trước mặt. Tei là kim loại cực kỳ quý hiếm, không có sẵn trong thiên nhiên mà có thể được tinh luyện từ trong lòng khoáng thạch Titan. Tei là nguyên tố quan trọng hàng đầu của phản ứng phân hạch hạt nhân, có tác dụng lớn trong lĩnh vực vũ khí hạt nhân. Bởi vì Tei chỉ có thể tạo thành từ quá trình tinh luyện nên máy móc và kỹ thuật đòi hỏi yêu cầu rất cao, không có công nghệ nhất định không thể tinh luyện ra Tei nguyên chất.

Vậy mà cục khoáng thạch màu xám bạc trước mặt trực tiếp chứa nguyên tố Tei. Điều này khiến đám Tề Mặc vô cùng không khỏi sững sờ. Nếu Tei thực sự tồn tại trong thiên nhiên, Tề Mặc có thể dự đoán thế giới sẽ thay đổi như thế nào một khi nó được khai thác.

Thấy Tề Mặc không lên tiếng, tộc trưởng Bunu quay đầu nói với Bạch Ưng: "Tôi biết anh là chuyên gia trong lĩnh vực này. Ở đây tôi còn khoáng thạch nguyên dạng chưa từng động đến, anh có thể

đích thân đi kiểm tra". Nói xong, ông ta chỉ tay về một cục khoáng thạch bị đậy kín ở giữa phòng.

Nghe tộc trưởng Bunu nói vậy, Bạch Ưng ngẩng đầu nhìn Tề Mặc. Tề Mặc vẫn chăm chú quan sát khoáng thạch màu xám bạc, hắn đầu gật đầu biểu thị Bạch Ưng hãy đích thân xác nhận. Nhận được sự đồng ý của Tề Mặc, Bạch Ưng đi sang bên cạnh mặc bộ quần áo chống bức xạ.

Nắp thủy tinh mở ra, Bạch Ưng một mình đi vào trong, bắt đầu tiến hành phân tích khoáng thạch. Ở bên ngoài, Tề Mặc và tộc trưởng Bunu đều im lặng, chăm chú theo dõi cử động của Bạch Ưng, chờ đợi Bạch Ưng báo cáo kết quả.

Ly Tâm hoàn toàn mù mờ về nguyên tố quý hiếm. Chứng kiến vẻ mặt nghiêm túc của Tề Mặc, cô bất giác đưa mắt về cục khoáng thạch màu xám bạc ở giữa phòng. Không biết đây là thứ gì, có tác dụng như thế nào mà khiến người đến núi Thái Sơn sụp đổ ngay trước mặt cũng không thay đổi thần sắc như Tề Mặc lại có vẻ căng thẳng đến mức đó. Ly Tâm tò mò tiến lại gần cục đá để nhìn rõ hơn.

Bên trong chụp thủy tinh, Bạch Ưng tập trung tinh thần tiến hành kiểm trắc. Gương mặt anh ta dần dần bộc lộ sự kinh ngạc, khiến Tề Mặc đứng bên ngoài hơi nhíu mày.

"Lão đại, đúng là Tei". Bạch Ưng chui ra khỏi nắp thủy tinh, gương mặt vẫn chưa hết vẻ ngạc nhiên. Đây đúng là một sự kiện động trời. Trên đời này tồn tại khoáng thạch chứa tei. Đây tuyệt đối là phát hiện có một không hai, là phát hiện to lớn phủ nhận các lý luận về nguyên tố hiện hữu.

Tề Mặc gật đầu rồi quay người về phía tộc trưởng Bunu: "Ngài muốn thế nào?".

Thấy Tề Mặc không vòng vo tam quốc, tộc trưởng Bunu thẳng thắn đưa ra đề nghị: "Tề lão đại, tôi muốn tiến hành một vụ giao dịch với anh".

Tề Mặc hắng giọng: "Ngài muốn bán cho tôi?"

Tộc trưởng Bunu gật đầu rồi lại lắc đầu: "Vừa đúng vừa không. Tôi không ngại nói cho anh biết, cục khoáng thạch này là do thuộc hạ của tôi vô tình lượm về. Nghe nói nơi đó có rất nhiều khoáng thạch tương tự. Anh cũng biết đấy, thứ này tuy quý giá nhưng chẳng có tác dụng đối với tôi. Nếu tôi giữ trong tay, nó trở thành mầm mống gây họa cũng không biết chừng. Ngược lại, nó hữu dụng đối với anh. Đây là một trong những nguyên liệu sản xuất vũ khí hạt nhân. Có nó, sau này anh sẽ không đối thủ trong giới buôn bán vũ khí trên thế giới".

Nói đến đây, tộc trưởng Bunu mỉm cười. Có trong tay nguyên liệu độc nhất vô nhị này, Tề Mặc không những có thể trở thành lão đại thật sự của thế giới ngầm, mà còn là bá chủ bất cứ quốc gia nào cũng phải nể mặt.

Tề Mặc cất giọng trầm trầm: "Ngài muốn bao nhiêu?"

Nghe Tề Mặc nói vậy, tộc trưởng Bunu biết hắn đã đồng ý hợp tác với ông ta. Ông ta tỏ ra bình thản: "Tôi cũng xin nói thẳng, tôi chỉ cung cấp tin tức cho anh, những việc khác tôi không can thiệp. Khẩu vị của tôi không lớn lắm, tôi chỉ lấy hai mươi phần trăm lợi nhuận, còn lại phần anh".

Tề Mặc hắng giọng: "Vụ này rất nguy hiểm".

Tộc trưởng Bunu mỉm cười. Tề Mặc đã đoán ra, ông ta cũng không cần dấu diếm. Ông ta nhìn Tề Mặc chăm chú: "Đúng là rất nguy hiểm. Thuộc hạ của tôi tuy vô tình lượm được nhưng không một ai sống sót. Tôi liên tiếp cử mấy đợt đi, cuối cùng chỉ một người mang nó về cho tôi. Người đó sau khi về đến đây cũng đã lìa đời. Hình như nguyên tố phóng xạ của khoáng thạch đã làm thay đổi năng lượng và cấu tạo cơ thể của thổ dân địa phương, mức độ vượt quá giới hạn của người bình thường. Mấy thuộc hạ xuất sắc nhất của tôi đều bỏ mạng trong vụ này".

Lập Hộ đứng đằng sau lên tiếng: "Tại sao tộc trưởng Bunu lại muốn hợp tác với chúng tôi?"

Tộc trưởng Bunu quay người nhìn Lập Hộ, ông ta nói thản nhiên: "Lẽ nào các anh không cần?"

Thấy phản ứng của tộc trưởng Bunu, Bạch Ưng mở miệng: "Tộc trưởng rất anh minh".

Đúng vậy, bọn họ cần đến thứ đó. Vũ khí hạt nhân không phải loại vũ khí được đặt mua bừa bãi và dễ dàng sản xuất, nhưng nếu nguyên tố biến dị như Tei bị người khác phát hiện và sử dụng, hậu quả sẽ rất khó lường.

Nghe câu nói của Bạch Ưng, nụ cười trên môi tộc trưởng Bunu càng rộng hơn: "Không dám". Tộc trưởng Bunu biết, nếu ông ta sử dụng khoáng thạch Tei vào mục đích nào đó, chuyện ông ta phát hiện ra thứ quý hiếm này sớm muộn gì cũng bị lộ ra bên ngoài. Dựa vào thế lực của ông ta không chắc đã giữ được khoáng thạch. Dầu mỏ đã khiến khu vực Trung Đông chiến loạn liên miên. Cộng thêm khoáng thạch Tei, khu vực này chắc chắn sẽ bị hủy diệt trong nay mai. Vì vậy, tộc trưởng Bunu cần hết sức thận trọng.

Còn nếu bỏ khoáng thạch đó đi thì quá thiệt, một phát hiện lớn như vậy mà bị chôn vùi thì thật đáng tiếc. Cách tốt nhất là bán tin cho một thế lực lớn. Dù sao tiền nhiều tiền ít không thành vấn đề, quan trọng hơn là thiết lập mối quan hệ, chỉ có lợi cho tộc trưởng Bunu chứ không có hại. Trong số những nhà sản xuất vũ khí có máu mặt trên thế giới, Tề Mặc là đối tượng tốt nhất. Hắn có thế lực mạnh, tuy ra tay tàn nhẫn nhưng lại là người có quy tắc và giữ chữ tín. Hắn hoàn toàn là đối tượng có thể hợp tác.

Tề Mặc phất tay ngắt lời mấy người ở bên cạnh. Hắn cất giọng lạnh lùng: "Được, tôi đồng ý".

Tộc trưởng Bunu tươi cười rạng rỡ: "Tốt lắm. Tôi sẽ chỉ địa điểm và..."

"Mau lại đây". Tộc trưởng Bunu còn chưa nói dứt câu, Lập Hộ đột ngột hét lớn. Tiếng hét của anh ta có vẻ rất khẩn trương, khiến tất cả mọi người đều nhìn theo ánh mắt anh ta.

Lúc này, Ly Tâm đang đứng ở nơi gần nắp thủy tinh nhất. Cô vẫn chăm chú quan sát cục khoáng thạch màu xám bạc. Nghe tiếng hét của Lập Hộ, Ly Tâm giật bắn mình. Cô còn chưa kịp định thần, một lực mạnh kéo cô về hướng ngược lại.

"Anh làm gì vậy?". Ly Tâm bị kéo mạnh về đằng sau, cô mất thăng bằng ngồi phịch xuống đất. Ly Tâm nghiến răng nhìn Bạch Ưng, người vừa kéo cô.

Sắc mặt Tề Mặc lạnh lẽo như núi băng ngàn năm trong giây lát. Hắn giơ tay định túm lấy Ly Tâm. Bạch Ưng đứng bên cạnh Ly Tâm thấy vậy lập tức ngăn cản: "Đừng động vào cô ấy".

Ly Tâm chống tay xuống đất đứng dậy. Đám Tề Mặc, Bạch Ưng và Lập Hộ nhìn cô bằng vẻ mặt nghiêm nghị, ánh mắt chứa đựng sự lo âu. Ly Tâm bất giác toát mồ hôi lạnh, cô hất cằm hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Mau đóng nắp phòng hộ". Sắc mặt Tộc trưởng Bunu rất khó coi, ông ta ra lệnh cho mấy nhân viên nghiên cứu.

"Kiểm tra đi". Tề Mặc vừa mở miệng vừa đẩy Bạch Ưng, định đi về phía Ly Tâm.

"Không được đâu ạ. Độ phóng xạ của Tei mạnh gấp nhiều lần so với lần trước". Bạch Ưng nghiến răng chặn người Tề Mặc, không cho Tề Mặc đi qua. Hoàng Ưng cũng tiến lên đứng trước Tề Mặc, để hắn không thể tiến lại gần Ly Tâm.

Tề Mặc cất giọng đầy nộ khí: "Tránh ra".

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Bạch Ưng và Hoàng Ưng còn chưa có phản ứng, Ly Tâm lên tiếng hỏi. Cô không làm sai chuyện gì, chỉ

đứng ở đó quan sát mà thôi. Vậy thì tại sao mọi người lại đối xử với cô như vậy?

"Cô đã đứng ở khu vực phóng xạ". Lập Hộ nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt căng thẳng. Anh ta nhanh chóng chỉnh lại máy móc, chuẩn bị tiến hành kiểm tra cho Ly Tâm.

Ly Tâm sững sờ. Cô quay đầu nhìn, thấy nắp thủy tinh nhanh chóng được đóng kín. Một nhân viên nghiên cứu của tộc trưởng Bunu vội vàng phân bua: "Là lỗi của chúng tôi, là lỗi của chúng tôi".

Vừa rồi, khi Bạch Ưng đi ra khỏi cỗ máy thí nghiệm, nhân viên nghiên cứu của tộc trưởng Bunu không đóng kín nắp thủy tinh mà để lại một khe nhỏ. Đám Tề Mặc đứng ở góc bên này thì không sao, còn Ly Tâm vừa vặn đối diện với khe nhỏ đó. Do bị khuất tầm mắt nên không ai phát hiện ra sơ suất. Đến khi Lập Hộ đi tới mới phát giác Ly Tâm gặp nguy hiểm.

Ly Tâm tái mét mặt, hai tay cuộn thành nắm đấm đứng bất động tại chỗ. Cô nghiến răng nghiến lợi nhìn Tề Mặc. Cô không để ý đến cuộc trò chuyện của bọn họ trước đó, chỉ nghe thấy câu nói về sau của Bạch Ưng "Độ phóng xạ của Tei mạnh gấp nhiều lần so với lần trước".

Tộc trưởng Bunu thấy vậy phất tay thúc giục: "Nhanh lên, mau kiểm tra đi". Nói xong ông ta đích thân chạy đến bên máy kiểm tra xem xét tình hình. Đây là sai sót từ phía ông ta. Tề Mặc bao nhiêu năm nay không thấy bóng đàn bà ở bên cạnh, bây giờ phá lệ mới có một người. Nếu cô ta bị nhiễm xạ, không biết hắn sẽ tức giận đến mức nào. Có khi vụ mua bán chưa thành, ông ta phải đền mạng cũng không biết chừng.

Tề Mặc nắm chặt tay Ly Tâm, dẫn cô đến trước thiết bị kiểm tra. Hắn vỗ vai Ly Tâm và cất giọng lạnh lùng: "Vào trong đi. Hãy nhớ đến lời tôi nói trước kia".

Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Tề Mặc. Đối diện với đôi mắt lạnh lẽo và nghiêm túc của hắn, cô đột nhiên cảm thấy yên lòng. Tề Mặc từng nói, dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng đảm bảo cô sống thêm năm mươi năm. Tề Mặc đã hứa, hắn nhất định sẽ làm được. Nghĩ đến đây, Ly Tâm hít một hơi sâu rồi chui vào trong máy.

Đám Hoàng Ưng và Bạch Ưng đứng yên tại chỗ, đưa mắt nhìn nhau. Ánh mắt họ không che dấu sự kinh ngạc. Họ thấy Ly Tâm điềm tĩnh đi vào trong máy kiểm tra. Tuy họ không nhìn rõ vẻ mặt của cô nhưng bộ dạng của cô toát ra sự kiên cường hiếm thấy. Đây là lần thứ hai Ly Tâm bị chất phóng xạ xâm hại. Lần này là một khảo nghiệm về tâm sinh lý vô cùng lớn đối với Ly Tâm. Hoàng Ưng và Bạch Ưng thầm thán phục Ly Tâm khi thấy cô bình tĩnh như vậy.

"Tộc trưởng Bunu, tốt nhất đừng xảy ra vấn đề gì. Nếu không...". Tề Mặc lạnh lùng nhìn tộc trưởng Bunu. Hắn không nói hết câu nhưng ngữ khí hàm chứa sự uy hiếp rõ rệt.

Tộc trưởng Bunu đưa mắt về phía Bạch Ưng và Hoàng Ưng, thấy thần sắc bọn họ đầy sát khí, ông ta bất giác cúi gằm mặt. Sau đó, tộc trưởng Bunu quay đầu về phía Tề Mặc đang chăm chú theo dõi thiết bị kiểm tra có Ly Tâm: "Nếu xảy ra vấn đề, chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm". Nghe nói câu này, mấy người nhân viên nghiên cứu ở bên cạnh bất giác run lẩy bẩy.

Tei có độ phóng xạ tương đối mạnh. Muốn đến gần nó phải phòng hộ cẩn thận. Vừa rồi Ly Tâm đứng ở ngay khu vực nắp thủy tinh chưa đóng kín, lại không có bất cứ sự bảo hộ nào. Tuy cô không đối diện trực tiếp với cục khoáng thạch nhưng chắc chắn bị nhiễm xạ. Về điểm này, đám nhân viên nghiên cứu có thể khẳng định. Vì vậy, khi nghe tộc trưởng Bunu nói sẽ chịu trách nhiệm, khác nào bọn họ bị tuyên án tử hình, họ làm sao có thể bình tĩnh nổi.

"Tập trung vào, nếu không tôi sẽ giết chết các anh ngay bây giờ". Mấy nhân viên nghiên cứu đang kiểm tra cho Ly Tâm tay run lẩy

bẩy, điều khiển thiết bị một cách khó nhọc. Tề Mặc nói với họ bằng một giọng vô cùng lạnh lẽo, đôi mắt hắn phóng ra tia giết người.

"Vâng...vâng ạ". Đám nghiên cứu viên cố gắng đè nỗi sợ hãi, cùng Lập Hộ tiến hành lấy máu từ trong người Ly Tâm.

Ở trong thiết bị kiểm tra, Ly Tâm tái mét mặt. Hai tay cô bị khóa vào hai bên, chỉ có thể cử động năm ngón tay. Lúc này, Ly Tâm cuộn chặt bàn tay thành nắm đấm, chặt đến mức nổi rõ các khớp. Cô phải cố gắng hết sức mới có thể khống chế sự run rẩy. Vô số mũi kim tiêm cắm trên người Ly Tâm, nhanh chóng rút máu từ người cô vào ống truyền. Ly Tâm cắn chặt đôi môi nhợt nhạt, hai mắt nhắm nghiền. Chứng kiến bộ dạng đau đớn vừa mềm yếu vừa kiên cường của Ly Tâm, Tề Mặc càng nhíu chặt đôi lông mày.

Tề Mặc đứng sang bên cạnh thiết bị kiểm tra, thò tay vào trong máy nắm lấy bàn tay đang cuộn lại của Ly Tâm. Tề Mặc cảm thấy Ly Tâm túm chặt tay hắn trong giây lát, như muốn truyền bớt cho hắn sự đau đớn của cô. Ánh mắt Tề Mặc càng lạnh hơn. Hắn siết mạnh tay Ly Tâm, ngầm biểu thị hắn luôn ở bên cạnh cô.

"Chức năng gan bình thường"

"Chứng năng phổi bình thường"

"Xét nghiệm máu bình thường".

Từng hạng mục lần lượt thông báo kết quả. Gương mặt đám nhân viên nghiên cứu lộ rõ vẻ kinh ngạc lẫn vui mừng. Cô gái kia không có vấn đề gì, điều này nằm ngoài sức tưởng tượng của họ.

Lập Hộ đứng bên cạnh thiết bị kiểm tra. Anh ta đích thân tiến hành phân tích nên kết quả rất đáng tin cậy. Có điều, Ly Tâm đứng ở cự ly gần mà không bị nhiễm xạ, chuyện này thật khó tin. Lập Hộ nhíu mày lên tiếng: "Kiểm tra lại".

Ở bên cạnh, Bạch Ưng cũng vô cùng ngạc nhiên khi nghe kết quả kiểm tra. Tei có tính phóng xạ ớn, độ nhiễm xạ nghiêm trọng. Dưới trướng anh ta có một đội các nhà khoa học về ngành hóa nên anh ta biết rõ hơn ai hết. Ly Tâm ở khoảng cách gần mà không bị nhiễm xạ, chứng tỏ không phải khoáng thạch Tei kia có vấn đề thì bản thân Ly Tâm có vấn đề. Bạch Ưng chăm chú dõi theo Lập Hộ.

Ly Tâm vừa thở phào nhẹ nhõm, nghe Lập Hộ thông báo kiểm tra lại, toàn thân cô bất giác run rẩy. Cô không đủ sức chịu đựng thêm nỗi đau đớn cắt da cắt thịt vừa rồi. Ly Tâm liền siết mạnh bàn tay Tề Mặc.

Thấy Lập Hộ chỉ khởi động máy móc, tiến hành phân tích lại dựa trên chỗ máu có sẵn chứ không động đến người Ly Tâm, Tề Mặc liền cởi áo khoác ngoài phủ lên thân thể Ly Tâm rồi bế thốc cô lên.

Cảm nhận được vòng tay của Tề Mặc, Ly Tâm liền mở mắt nhìn hắn: "Không phải kiểm tra một lần nữa sao?"

Tề Mặc bế Ly Tâm đi ra ngoài. Đám Hoàng Ưng, Bạch Ưng và tộc trưởng Bunu biết ý quay mặt đi chỗ khác. Tề Mặc để Ly Tâm ngồi trên đùi hắn, hắn vừa mặc quần áo cho Ly Tâm vừa cất giọng bình thản: "Chỉ cần phân tích lại".

Nghe Tề Mặc nói vậy, Ly Tâm thở một hơi dài. Nếu bây giờ họ rút máu cô một lần nữa, không biết cô có thể chịu đựng nổi. Nỗi đau vừa rồi không thể miêu tả thành lời, người chưa từng trải qua cũng không thể hiểu nổi cảm giác đó. Ly Tâm tựa đầu vào ngực Tề Mặc vừa điều hòa hơi thở vừa giơ tay ngăn Tề Mặc: "Để tôi tự mặc". Tề Mặc không cho Ly Tâm cơ hội phản kháng, hắn dùng một tay khóa chặt người cô. Ly Tâm đành để Tề Mặc muốn làm gì thì làm.

"Không có vấn đề gì, tất cả đều bình thường". Lập Hộ đột ngột lên tiếng, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh đến căng thẳng. Ly Tâm khép hờ mi mắt, cô lập tức thả lỏng toàn thân rúc vào lòng Tề Mặc.

"Tại sao lại bình thường?". Sau khi thoát khỏi tình thế nguy hiểm, mấy nghiên cứu viên của tộc trưởng Bunu khôi phục lại bản tính hiếu kỳ của bọn họ, đưa mắt quan sát Ly Tâm.

Bạch Ưng nhìn Lập Hộ bằng ánh mắt khó hiểu: "Tại sao chứ?"

Lập Hộ hiểu ý Bạch Ưng. Anh ta liếc qua Ly Tâm, giơ tay bóp trán: "Tôi không biết. Cô ấy có sức đề kháng rất tốt, mà không chỉ là tốt, phải nói xuất sắc mới đúng, xuất sắc đến mức khó có thể tưởng tượng. Có thể vì lý do này nên Ly Tâm không bị nhiễm xạ". Có một điểm Lập Hộ không dám chẳng định, dù sao kết quả kiểm tra cũng là một bất ngờ vô cùng lớn.

"Lẽ nào là vấn đề nhóm máu". Một nhân viên nghiên cứu đột nhiên lên tiếng. Anh ta khoác bộ đồ phòng hộ rồi mở nắp thủy tinh, chui vào thiết bị chứa khoáng thạch Tei.

Người nhân viên đó nhanh chóng rút từ ống nghiệm vài giọt máu của Ly Tâm nhỏ lên bề mặt khoáng thạch. Những người khác lập tức tiến lại gần cỗ máy quan sát. Bạch Ưng cũng chen lên phía trước đứng xem.

"Sao...sao có thể như thế này?"

"Không thể tin nổi, thần kỳ thật đấy".

Đám nhân viên nghiên cứu thốt lên kinh ngạc. Tề Mặc nhíu chặt đôi lông mày, cúi đầu nhìn Ly Tâm. Ly Tâm nghe nói vậy cũng ngẩng đầu nhìn hắn bằng ánh mắt không hiểu.

"Máu nhanh chóng phân tách sự phóng xạ và tự hình thành lớp bảo vệ kín mít. Bức xạ hoàn toàn không có tác dụng với nó". Bạch Ưng quay đầu về phía Tề Mặc và Ly Tâm, cất giọng đầy ngạc nhiên.

Nghe Bạch Ưng nói vậy, Ly Tâm bỗng cảm thấy vô cùng hưng phấn. Gương mặt cô sáng bừng, miệng nở nụ cười tươi với Tề Mặc: "Tôi không sợ bị phóng xạ. Tôi không sợ bị phóng xạ cơ đấy". Đối diện

với gương mặt rạng rỡ của Ly Tâm, thần sắc Tề Mặc bớt u ám, nhưng hắn vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng.

"Cái này phải từ từ nghiên cứu. Tôi....anh làm gì vậy?". Mấy nhân viên nghiên cứu còn đang hưng phấn, Lập Hộ đi đến tịch thu ống nghiệm chứa máu Ly Tâm từ tay bọn họ. Anh ta cất giọng lạnh lẽo: "Hãy làm việc của các anh đi".

Máu của Ly Tâm quá đặc biệt. Mặc dù Lập Hộ sớm biết Ly Tâm thuộc nhóm máu vô cùng hy hữu nhưng việc cô không bị nhiễm xạ khi tiếp xúc ở cự ly gần khiến anh ta không khỏi kinh ngạc. Chuyện đầu tiên Lập Hộ nghĩ tới là không thể để tin tức này lan truyền ra bên ngoài. Nhóm máu đặc thù tuyệt đối không phải điều tốt lành.

Mấy nhân viên nghiên cứu hơi sững sờ. Nhưng khi đối diện với bộ dạng lạnh lùng của Tề Mặc với vẻ đằng đằng sát khí của đám Bạch Ưng Hoàng Ưng, họ lặng lẽ cúi đầu. Mặc dù họ rất hứng thú với máu của Ly Tâm nhưng bảo họ đem mạng sống đi đổi thì thôi. Họ phải bảo toàn mạng sống mới có thể nghiên cứu hay cống hiến gì đó.

Tề Mặc dùng ánh mắt lạnh lẽo quét qua đám nghiên cứu viên, hắn ôm Ly Tâm đứng dậy. Lúc này, tộc trưởng Bunu đi về phía Tề Mặc, gương mặt ông ta không che dấu vẻ mừng rỡ: "Tốt quá, tốt quá. Đúng là ông trời giúp chúng ta. Tề lão đại, có một người không sợ bị nhiễm xạ ở bên cạnh, lần này anh nắm chắc phần thắng trong tay rồi. Anh nên biết một nửa số người của tôi chết trong tay đám thổ dân địa phương, nửa còn lại bị chết vì nhiễm xạ. Người như cô gái này là ứng cử viên tốt nhất giúp anh tiếp cận khu vực đó".

"Tộc trưởng Bunu, đây là việc của tôi". Tề Mặc lạnh lùng cắt ngang câu nói của tộc trưởng Bunu.

Tộc trưởng Bunu sững người trong giây lát rồi bật cười ha hả: "Đúng vậy, tôi chỉ chịu trách nhiệm cung cấp tin tức. Làm thế nào là việc của anh. Được rồi, cứ quyết định thế đi. Tôi sẽ báo địa chỉ cụ

thể cho các anh, việc tiếp theo là của các anh. Mong các anh đừng làm tôi thất vọng".

Tề Mặc trả lời bằng ngữ điệu bình thản: "Không đâu". Nói xong hắn bế Ly Tâm đi ra ngoài. Chứng kiến thái độ dứt khoát của Tề Mặc, tộc trưởng Bunu tươi cười bước đi theo Tề Mặc.

Sau khi nhận được tin từ tộc trưởng Bunu, đám Tề Mặc không lưu lại nghỉ ngơi mà lập tức lên máy bay rời khỏi cung điện Halin.

"Lão đại, bây giờ chúng ta đi thẳng đến nơi đó sao?". Bạch Ưng lên tiếng hỏi, hai tay vẫn tập trung điều khiển máy bay.

Tề Mặc hắng giọng: "Hoàng Ưng, chú tạm thời đi tiếp quản Đông Nam Á, để Hắc Ưng qua đây. Thông báo cho Hồng Ưng sau khi giao hàng xong hãy đưa người đến tiếp ứng. Bạch Ưng, bảo thuộc hạ của chú, mang theo đồ cần thiết hội họp với chúng ta ở bên đó. Bây giờ, chúng ta bay thẳng sang châu Phi".

Bạch Ưng vâng dạ rồi đổi hướng máy bay về phía châu Phi. Hoàng Ưng biết trong số bọn họ, Hắc Ưng là người có thân thủ giỏi nhất nên sẽ bảo vệ lão đại tốt hơn anh ta. Vì vậy, anh ta không thắc mắc, trực tiếp nối máy liên lạc với Hắc Ưng.

Lúc này, Ly Tâm ngồi bên cạnh Tề Mặc, cơ thể cô không còn đau nhức. Ly Tâm chăm chú nhìn Tề Mặc bằng ánh mắt ngờ vực. Lẽ nào cô cũng phải đi sao? Cô không biết đánh nhau, thân thủ cũng chẳng ra sao thì đi làm gì? Lẽ nào để đưa thức ăn cho đám thổ dân địa phương? Vùng núi Cape ở châu Phi (*), nghe cái tên cũng có thể hình dung ra là khu vực lạc hậu hoang tàn.

Ly Tâm còn chưa mở miệng chất vấn, Tề Mặc cất giọng lạnh lùng: "Tôi ở đâu thì em ở đó".

Ly Tâm lập tức cúi thấp đầu, trong lòng cô tràn đầy sự hối hận, biết vậy cô đã không tuyên bố hùng hồn câu này. Ly Tâm đưa mắt nhìn ra bầu trời trong vắt bên ngoài cửa sổ máy bay. Phi châu, nơi có bộ

lạc ăn thịt người, nơi có khoáng thạch phóng xạ, kiểu gì cũng thấy một tương lai mờ mịt đang chờ đón cô.

Chương 66: Người biến dị

Vùng núi Cape là khu vực núi non trùng điệp trải dài 7000 km. Đây là vùng núi không quá nổi tiếng ở châu Phi nhưng cũng được nhiều người biết. Do địa thế hiểm trở và hoang dã, bàn chân con người hầu như chưa từng tiến sâu vào vùng đất rộng lớn này.

Ở mũi Hảo Vọng, điểm khởi đầu của dãy núi Cape, Tề Mặc nhìn đám thuộc hạ trang bị súng ống đầy mình trước mặt. Hắn chỉ tay lên tấm bản đồ cất giọng trầm trầm: "Chia thành hai hướng tìm kiếm. Hắc Ưng dẫn đội một, Bạch Ưng chỉ huy đội hai. Hai chú hãy tiến vào từ hai hướng Đông Tây, các chú hãy tự chọn nhân lực".

Tộc trưởng Bunu chỉ cung cấp vị trí đại khái, khu vực tìm kiếm có phạm vi lên đến hàng trăm km, trong khi đó khoáng thạch chỉ được phát hiện ở cự ly gần. Do đó, Tề Mặc buộc phải sử dụng biện pháp nguyên thủy nhất, cử người và máy móc trực tiếp dò tìm.

Hắc Ưng vừa từ Đông Nam Á bay sang lập tức nhận lệnh. Bạch Ưng đưa mắt nhìn Ly Tâm: "Cô hãy phụ trách công tác thông tin liên lạc, đừng để xảy ra vấn đề gì".

Ly Tâm cho rằng cô sẽ cùng Tề Mặc và Lập Hộ ở vòng ngoài quan sát tình hình và phụ trách truyền tin. Thấy mọi người đeo mặt nạ kín mít, Ly Tâm cất giọng nghiêm túc: "Không thành vấn đề". Đây là sở trường của cô nên cô có thể mạnh dạn đảm bảo.

Tề Mặc gật đầu: "Đã chuẩn bị xong chưa?"

Hắc Ưng và Bạch Ưng đồng thanh lên tiếng: "Chuẩn bị xong rồi ạ".

"Xuất phát". Mấy chiếc máy bay cất cánh, bay về phía vùng núi Cape.

"Chúng ta đi đâu đây?". Ly Tâm tỏ ra ngạc nhiên khi Tề Mặc đưa cô lên máy bay, chiếc máy bay của hắn cùng khởi hành về hướng đó.

Tề Mặc vừa quan sát dải núi phía dưới qua chiếc ống nhòm quân dụng vừa cất giọng trầm trầm: "Tới khu vực trung tâm nhất".

Ly Tâm bất giác co rút miệng khi nghe câu trả lời của Tề Mặc. Cô còn tưởng cô sẽ được ở lại mũi Hảo Vọng theo dõi tình hình từ xa. Ly Tâm hiển nhiên quên mất giá trị của Tei, đây thứ quý giá đến mức Tề Mặc phải đích thân xông vào khu vực trung tâm. Nhìn vầng mây trắng bên ngoài cửa sổ máy bay, Ly Tâm lắc đầu bất lực. Bây giờ cô muốn trốn tránh cũng không được, oán trách càng vô dụng, điều duy nhất cô có thể làm là đối mặt với hoàn cảnh. Khi biết bản thân không thể nào thoát khỏi cục diện hiện tại, Ly Tâm dần dần không còn cảm giác bất an và lo sợ.

Mấy chiếc máy bay phân tán bay về mọi nơi trong không trung. Nhìn đất đen sì ở dưới chân, Ly Tâm bất giác nhíu mày. Cô ngẩng đầu quan sát bốn xung quanh. Ở nơi không xa là rừng cây cổ thụ cao tít lên trời, gió thổi lá cây xào xạc. Dải núi dài có độ cao thấp khác nhau, một con sông nhỏ vắt qua sườn núi chảy xuống dưới, nước sông trong đến mức nhìn thấy đáy. Dưới đất hoa nở rộ, khiến khu rừng không còn vẻ đáng sợ mà mang lại cảm giác lạc vào thế ngoại đào nguyên.

"Ly Tâm, đừng đứng bất động ở đó, mau lại đây giúp tôi đi". Lập Hộ gọi Ly Tâm khi thấy cô mải ngắm nhìn bốn xung quanh.

Ly Tâm quay người, cô giật bắn mình khi thấy cảnh tượng phía sau. Chiếc máy bay trông rất bình thường đang mở cửa khoang sau, để từng chiếc ô tô đi xuống. Mấy chiếc ô tô trông rất quái dị, bánh xe không phải làm bằng lốp cao su bình thường mà làm bằng xích sắt giống như bánh xe tăng. Ô tô đi đến đâu, cây cối và hoa cỏ bị nghiền nát đến đó.

Một chiếc máy bay khác đang dỡ đạn pháo. Hai người đàn ông hợp sức mới bê nổi khẩu pháo, vài người bên cạnh nhanh chóng lắp xong vũ khí, Ly Tâm bất giác sờ mũi khi chứng kiến cảnh đó. Tề Mặc quả nhiên là nhà sản xuất vũ khí, đồ của hắn nhiều như không

phải mất tiền mua, hiện đại đến mức khiến người khác chỉ còn biết há hốc mồm.

Ly Tâm đi đến bên Lập Hộ, cô còn chưa mở miệng, Lập Hộ chỉ tay lên chiếc máy bay thứ ba: "Tất cả thiết bị thông tin đều ở trên đó. Cô hãy lên đó xem thế nào và tiến hành lắp đặt đi". Bạch Ưng không ở đây, đáng lẽ Lập Hộ là người phụ trách thông tin liên lạc. Nhưng bây giờ có Ly Tâm nên Lập Hộ nhường Ly Tâm, ai bảo cô giỏi hơn anh ta.

Ly Tâm đảo mắt về phía Tề Mặc đang đứng ở nơi cao nhất, chắp hai tay ra sau lưng quan sát địa hình. Ly Tâm không nói một lời nào lập tức leo lên máy bay đem thiết bị thông tin liên lạc xuống lắp đặt vào chiếc xe chỉ huy. Nếu cô muốn quay về, muốn biết tung tích của Tùy Tâm, muốn gặp Tùy Tâm, ít nhất cô cần phải bảo toàn mạng sống và thoát khỏi nơi này.

"Ly Tâm! Tôi là Hắc Ưng! Cô nghe thấy không? Cô nghe thấy không?". Ly Tâm vừa lắp đặt xong hệ thống thông tin, có tiếng Hắc Ưng vọng tới.

"Tôi nghe thấy rồi". Ly Tâm bình thản trả lời. Đây chỉ là hành động liên lạc thử mà thôi.

Hắc Ưng thông báo vị trí anh ta hạ cánh và môi trường xung quanh. Tiếp đó, đến lượt Bạch Ưng gọi tới, cả ba bên kết nối hệ thống thông tin để có thể liên lạc với nhau bất cứ lúc nào. Tộc trưởng Bunu nói nơi này rất nguy hiểm, mọi việc cần hết sức thận trọng.

"Làm xong chưa?" Tề Mặc không biết đi đến từ lúc nào, lên tiếng hỏi Ly Tâm và Lập Hộ.

Ly Tâm chỉ gật đầu không trả lời. Lập Hộ báo cáo: "Tất cả trang thiết bị đã chuẩn bị xong. Xe thám hiểm sẵn sàng đợi lệnh".

Tề Mặc cất giọng lạnh lùng: "Xuất phát".

"Rõ ạ". Lập Hộ trả lời rồi điều chỉnh tai nghe, phát lệnh cho sáu chiếc xe ô tô giống xe tăng đỗ ở phía trước. Chục giây sau, sáu chiếc nửa ô tô nửa xe tăng tiến về sáu hướng. Lúc này, Ly Tâm mới biết đây là loại xe đặc biệt dùng để thăm dò nguyên tố quý hiếm, nó có tính năng như một máy dò tìm.

Sau khi hoàn tất mọi công việc chuẩn bị, Lập Hộ cầm bộ quần áo chống bức xạ đi về phía Tề Mặc: "Lão đại".

Tề Mặc cất giọng lãnh đạm: "Đưa cho cô ta một bộ".

Lập Hộ nhíu mày nhìn Ly Tâm: "Không có số nhỏ ạ". Tổ hóa học của bọn họ vốn không có phụ nữ, hơn nữa khi biết Ly Tâm không bị nhiễm xạ, Lập Hộ không thông báo chuẩn bị đồ cho Ly Tâm. Bây giờ Tề Mặc đột ngột yêu cầu như vậy, trong tay anh ta thật sự không có bộ nào thích hợp với thân hình nhỏ bé của Ly Tâm.

Tề Mặc nghe vậy liền tối sầm mặt. Lập Hộ vội lên tiếng: "Để tôi đi tìm bộ nhỏ nhất".

Ly Tâm ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói chang rồi lại cúi đầu nhìn bộ quần áo chống bức xạ dầy bình bịch. Cô chỉnh lại thiết bị liên lạc đeo trên người. Dù cô sợ bị nhiễm xạ hay không, có bộ quần áo phòng hộ vẫn hơn. Tuy Ly Tâm cảm thấy ngán ngẩm khi thời tiết nóng bức như thế này nhưng dù sao sinh mạng vẫn là quan trọng nhất.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Một ngày, hai ngày sau, tin tức Hắc Ưng và Bạch Ưng gửi về đều là không tìm thấy khoáng thạch. Ở bên này, nhóm của Tề Mặc cũng không có một chút tiến triển. Mấy chiếc nửa ô tô nửa xe tăng dò tìm kỹ lưỡng đến từng cm trong phạm vi mười mấy km mà không phát hiện ra khoáng thạch Tei, thậm chí đến khoáng thạch Titian cũng không thấy tăm hơi.

Tề Mặc chăm chú theo dõi hình ảnh được gửi về từ hệ thống định vị toàn cầu. Sau khi phóng to, hắn phát hiện một điểm ở giữa dải núi

có màu trắng bạc, khác hẳn màu đất những nơi Tề Mặc từng đặt chân đến. Hắn trầm ngâm hồi lâu rồi lên tiếng: "Tiến về phía trước".

Lập Hộ liền chỉ huy mấy chiếc xe đi thẳng về phía trước. Do chuẩn bị chu đáo, toàn bộ vũ khí và xe cộ đều có thể di chuyển một cách dễ dàng.

Đến ngày thứ ba, nhóm của Tề Mặc dừng lại ở nơi có thổ nhưỡng màu xám bạc. Máy dò tìm trên chiếc xe nửa ô tô nửa xe tăng đột nhiên phát tiếng kêu ầm ĩ. Tề Mặc và Lập Hộ nhíu mày, sắc mặt hơi căng thẳng. Sau khi nghe một loạt báo cáo qua chiếc tai nghe, Ly Tâm quay sang nói với Tề Mặc: "Khoáng thạch Tei".

Ly Tâm vừa dứt lời, Hắc Ưng và Bạch Ưng cũng báo tin họ đã tìm ra khoáng thạch chứa nguyên tố Tei.

Ly Tâm chăm chú quan sát hình ảnh từ hệ thống định vị trên màn hình. Vị trí của Tề Mặc, Hắc Ưng và Bạch Ưng cách nhau mấy chục km. Tei nằm rải rác trong một vùng đất lớn như vậy, Tề Mặc phát tài đến nơi rồi.

"Lão đại, hàm lượng Tei đạt đến 90%". Nhận được báo cáo về hàm lượng Tei, Lập Hộ không dấu vẻ kinh ngạc và vui mừng không từ ngữ nào hình dung nổi.

"Khoanh tròn phạm vi khu vực này". Tề Mặc nhìn mảnh đất phủ một xám bạc trước mặt, đáy mắt hắn ánh lên tia lạnh lẽo. Ly Tâm lập tức truyền đạt lại mệnh lệnh của Tề Mặc.

Thấy trời sắp tối, Tề Mặc lên tiếng: "Tối nay chúng ta tiến hành khoanh tròn khu vực có khoáng thạch. Chúng ta chỉ để lại vài người canh gác, toàn bộ những người khác rút lui". Vùng đất này có độ phóng xạ lớn, không thể ở lâu. Chỉ cần nắm được địa điểm chính xác và phạm vi khu vực, những việc còn lại hắn sẽ điều động chuyên gia đến giải quyết.

Nghe Tề Mặc nói ngày mai quay về, Ly Tâm liền nở nụ cười tươi. Cô tưởng đây là một nhiệm vụ khó khăn, không ngờ hoàn thành dễ dàng như vậy. Có thể ung dung quay về, cảm giác này tuyệt thật.

Lập Hộ đứng bên cạnh truyền đạt mệnh lệnh của Tề Mặc. Nhìn bộ dạng vui mừng của Ly Tâm, anh ta bất giác mỉm cười: "Cô nhát gan thật đấy".

Ly Tâm đáp lại: "Không phải tôi nhát gan, mà sinh mạng rất đáng quý".

Nghe Ly Tâm nói vậy, Lập Hộ cười lớn: "Nghe cô nói cứ như chúng tôi kéo cô lên núi dao, xuống biển lửa không bằng. Có ai đòi lấy mạng cô đâu cơ chứ?"

Ly Tâm nhìn Lập Hộ bằng ánh mắt coi thường: "Lẽ nào tôi nói không đúng?"

Lập Hộ lắc đầu cười nói: "Thời gian qua đúng là cô tình cờ liên tục gặp phải một số chuyện, nhưng do thân thủ và phản ứng của cô không được tốt lắm nên cô mới có cảm giác đó. Chúng tôi đâu phải sống cuộc sống liếm máu trên đầu lưỡi dao, ngày tháng đó đã qua rồi".

Nghe Lập Hộ nói vậy, Ly Tâm đưa mắt nhìn Tề Mặc, lúc này hắn đang chăm chú quan sát việc kiểm trắc khoáng thạch Tei. Khoảng thời gian đầy kích thích cô vừa trải qua không phải là ngày tháng liếm máu trên lưỡi dao? Nếu đúng như Lập Hộ nói, không biết cuộc sống trước đây của Tề Mặc đáng sợ đến mức nào nữa?

Có lẽ cảm giác thấy Ly Tâm đang dán mắt vào mình, Tề Mặc đột ngột quay lại nhìn cô. Ly Tâm lnở nụ cười rạng rỡ với hắn: "Lão đại, tôi đói rồi". Hai ngày nay do quá căng thẳng, Ly Tâm hầu như không ăn uống tử tế. Bây giờ nghe nói ngày mai có thể quay về, cô thấy thư thái hẳn, cảm giác đói bụng cũng xuất hiện.

"Em tự đi ăn". Tề Mặc lạnh nhạt trả lời rồi lại quay người theo dõi số liệu phân tích vừa được gửi đến.

Được sự đồng ý của Tề Mặc, Ly Tâm mỉm cười nhảy xuống khỏi chiếc xe chỉ huy. Đồ ăn được giữ cẩn thận trên một chiếc ô tô bánh xe tăng. Đặc biệt sau khi tiến vào khu vực phóng xạ, đoàn người càng phải thận trọng hơn. Họ tuyệt đối không dám để xảy ra sơ suất, đến chuyện ăn uống cũng không thể tùy tiện.

Ly Tâm lên chiếc xe chở đồ ăn. Cô còn chưa kịp lấy thức ăn, đúng lúc phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, Ly Tâm đột nhiên phát hiện một hình bóng giống như tảng đá cực lớn vụt qua. Ly Tâm sững người trong giây lát rồi đứng dậy.

Ly Tâm đặt thức ăn vào vòng tròn ở cuối xe. Lúc này, mấy chiếc xe ô tô bánh xe tăng khác đi thăm dò khoáng thạch vẫn chưa quay về, vì vậy trước mặt Ly Tâm là một khoảng trống rất rộng. Ly Tâm lặng lẽ quan sát nhưng không phát hiện một động tĩnh nào. Cái bóng vừa rồi có tốc độ cực nhanh, nhanh đến mức dường như cô bị hoa mắt. Nhưng Ly Tâm biết, cô không thể bị hoa mắt, đôi mắt cô đã trải qua huấn luyện đặc biệt, làm sao có thể bị lóa? Ly Tâm liền chạy như bay về phía chiếc xe chỉ huy của Tề Mặc.

"Có thứ gì đó". Ly Tâm lao vào trong xe, hét lớn với Tề Mặc. Thấy Tề Mặc và Lập Hộ nghiêm nghị dõi theo hướng có vật vừa di chuyển, Ly Tâm biết Tề Mặc đã phát hiện ra bất thường".

"Canh phòng cẩn mật". Tề Mặc lên tiếng, hắn quan sát hoàn cảnh xung quanh bằng ánh mắt lạnh lẽo.

Ly Tâm nhanh chóng ngồi vào vị trí thông tin liên lạc. Cô cùng một lúc truyền đạt mệnh lệnh của Tề Mặc đến mấy chiếc ô tô bánh xe tăng và nhóm của Bạch Ưng, Hắc Ưng.

Mấy chiếc xe nhận được lệnh lập tức bỏ nhiệm vụ đang tiến hành, quay về vị trí ban đầu. Xe ô tô xếp thành một vòng ở ngoài cùng. Tất cả vũ khí đều chuẩn bị sẵn sàng.

"Không biết là thứ gì, tốc độ nhanh quá". Lập Hộ căng thẳng quan sát tình hình xung quanh. Bóng hình to lớn đó không giống con người cũng không giống động vật khác. Dù anh ta có cảm giác giống loài gấu, nhưng loài gấu có tốc độ nhanh như tia chớp? Điểm này hoàn toàn vô lý.

"Thổ dân địa phương mà tộc trưởng Bunu từng nhắc đến". Ly Tâm vừa thao tác trên bàn phím vừa nói chen ngang. Do tín hiệu ở khu vực này rất yếu nên cô không thể trinh sát vùng đất xung quanh. Hệ thống định vị toàn cầu hoàn toàn vô tác dụng. Ly Tâm biết mình lực bất tòng tâm, cô chỉ có thể miễn cưỡng quan sát ở cự ly gần xem có xảy ra bất trắc.

Vẫn không có động tĩnh. Tất cả mọi người ở trạng thái cảnh giác cao độ, bầu không khí yên tĩnh đến mức chỉ có tiếng gió thổi xào xạc. Màn đêm dần buông xuống, mấy chiếc máy bay đều bật đèn pha, chiếu sáng một khu vực.

"Lão đại, lão đại". Bạch Ưng đột ngột lên tiếng qua hệ thống thông tin. Giọng nói anh ta chứa đựng sự lo lắng.

Tề Mặc hắng giọng: "Chuyện gì?"

"Người bên tôi không ngừng biến mất. Hai chiếc xe vẫn chưa thấy quay về, mất tín hiệu liên lạc. Lão đại cẩn thận đấy".

Bạch Ưng vừa nói xong, Hắc Ưng liền thông báo: "Lão đại, xảy ra chuyện rồi".

Tề Mặc cất giọng lạnh lùng: "Bình tĩnh, chú có nhìn thấy thứ gì không?"

"Con người, là con người, lớn hơn...". Hắc Ưng còn chưa nói hết câu, mười mấy bóng hình không giống con người cũng không giống động vật nhanh như tia chớp lao về mấy chiếc xe ô tô ở chỗ Tề Mặc. Tề Mặc liền đập tay vào thiết bị thông tin: "Nổ súng".

Mấy nòng pháo ở vòng ngoài rung lên, phá vỡ màn đêm yên tĩnh. Do tộc trưởng Bunu nhắc nhở từ trước nên lần này, Tề Mặc không chỉ mang đến vũ khí loại hình lớn có sức công phá kinh hồn mà cả vũ khí loại hình nhỏ chuyên nhằm vào đám thổ dân. Chỉ trong chốc lát, những bóng đen xông đến bị đạn pháo xé nát người.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Lão đại, bên lão đại cũng bị à" Bạch Ưng nghe tiếng súng nổ qua hệ thống liên lạc, bất giác cao giọng hỏi.

Cùng lúc đó ở phía Hắc Ưng vọng đến tiếng súng nổ kịch liệt. Tề Mặc càng tối sầm mặt: "Cho các chú toàn quyền xử lý, hãy ứng phó cẩn thận".

Bạch Ưng và Hắc Ưng đồng thanh vâng ạ. Trong tay bọn họ đều trang bị vũ khí đầy đủ và máy bay rời khỏi mặt đất một cách nhanh nhất. Ở tình huống căng thẳng như lúc này, tự xử lý là cách tốt nhất.

Ly Tâm chăm chú theo dõi toàn cảnh hiện trường trên màn hình. Ở bên ngoài, những kẻ tấn công đợt đầu bị tiêu diệt, không khí yên lặng trong giây lát. Sau đó, những bóng đen lại tiếp tục xông đến, đạn pháo súng ống hướng thẳng về họ phát hỏa.

Chứng kiến cảnh những bóng đen xông lên không biết mệt mỏi như đàn kiến, Ly Tâm hơi nhíu mày: "Lẽ nào họ không biết đường rút lui khi gặp khó khăn?"

"Đừng thương hại kẻ địch, nếu không người chịu thiệt chính là bản thân cô". Lập Hộ cất giọng lạnh lẽo bên tai Ly Tâm. Anh ta đứng sát cửa, tay cầm khẩu súng lớn.

Ly Tâm còn chưa đáp lời, màn hình hiển thị đột nhiên rung nhẹ. Nhìn cảnh tượng trước mắt, Ly Tâm hoảng sợ đến mức không thốt ra lời.

Chương 67: Bị bắt làm tù binh

Một bóng đen lao thoăn thoắt trên cành cây nọ sang cành cây kia, rồi nhanh như tia chớp nhảy xuống chiếc ô tô bánh xe tăng đỗ ở ngoài cùng. Mặc cho súng đạn bắn không biết bao nhiêu phát vào người, mặc cho máu xối ra ướt đẫm toàn thân, bóng đen đó dường như không biết đau đớn là gì. Hắn ngồi xổm trên nóc xe ô tô, đấm mạnh vào trong ô tô.

Năm ngón tay hắn cứng như sắt, thậm chí còn sắc bén hơn lưỡi dao và có sức mạnh vô cùng đáng sợ. Một âm thanh kinh thiên động địa vang lên, bóng hình toàn thân đầy máu đó xé toang nóc ô tô, thò cánh tay dài vào trong túm người ở bên dưới. Khi bị hắn lôi ra ngoài, chỉ thấy người trong tay hắn đã biến dạng, toàn thân một màu máu đỏ. Cùng lúc đó, loạt đạn dày đặc bay đến, xé nát bóng đen thành mảnh vụn.

Ly Tâm há hốc miệng nhìn cảnh tượng trên màn hình, bàn tay cô không ngừng run rẩy khi cầm thiết bị liên lạc . Kẻ đó...rốt cuộc là thứ gì? Cảnh tượng vừa rồi tàn nhẫn ngoài sức tưởng tượng của cô.

Thấy toàn thân Ly Tâm hơi run rẩy, Tề Mặc đặt một tay lên vai Ly Tâm giúp cô trấn tĩnh. Hắn cất giọng trầm trầm: "Tiêu diệt toàn bộ".

Sau khi Tề Mặc phát lệnh, tiếng súng ngày càng dữ dội hơn. Đạn pháo có trên ba chiếc máy bay đủ hủy diệt một thành phố nhỏ, một mống cũng không chừa chứ đừng nói là đám người này.

Trong chốc lát, lửa đạn sáng ngợp trời. Vũ khí loại nhỏ ngừng hoạt động, nhường chỗ cho vũ khí loại lớn. Đạn pháo vừa bắn ra, cây cối ở khu vực xung quanh đều bị hủy diệt. Mảnh đất màu trắng bạc một lúc sau biến thành màu cháy đen. Không gian trống đến nỗi đám người biến dị không còn chỗ ẩn nấp.

Đến lúc này, Lập Hộ mới hơi hơi nhẹ nhõm. Cảnh tượng vừa rồi quả thực đáng sợ. Những bóng đen đó có sức mạnh và sức kháng cự

không thể tưởng tượng nổi. Lẽ nào đây là người biến dị do bị nhiễm xạ? Nếu mảnh đất này thuộc về bọn họ thì nhân loại không thể đặt chân đến đây cũng là chuyện dễ hiểu. Với sức mạnh của loài dã thú đó, người bình thường khó có thể chống lại họ.

Tề Mặc mắt không rời khỏi màn hình, hắn ra lệnh: "Toàn lực canh phòng".

"Lão đại, bên chúng tôi...". Hắc Ưng mới nói một nửa câu, liên lạc đột nhiên bị cắt đứt. Ly Tâm biết có chuyện không hay xảy ra, cô lập tức hét lên: "Hắc Ưng, Hắc Ưng, trả lời đi, trả lời đi". Hai bàn tay Ly Tâm gõ rất nhanh trên bàn phím.

"Trấn tĩnh". Tề Mặc lại nắm lấy vai Ly Tâm khi thấy hai tay cô hơi run rẩy.

Ly Tâm hít một hơi sâu, không đáp lời Tề Mặc. Cô tìm mọi cách liên lạc với Hắc Ưng. Bình tĩnh, nói ra thì dễ nhưng thực hiện rất khó. Có điều, dựa vào tình hình trước mắt, cô chỉ có thể bình tĩnh, buộc phải bình tĩnh.

"Không có tín hiệu. Chỗ Hắc Ưng bị mất toàn bộ tín hiệu". Thử liên lạc với thuộc hạ của Hắc Ưng mà không thành công, sắc mặt Ly Tâm trở nên rất khó coi.

Tề Mặc vẫn giữ thái độ lạnh lùng: "Kết nối lại đi".

Ly Tâm cắn môi, tiếp tục liên lạc với Hắc Ưng. Đầu bên kia chỉ có tiếng tạp âm rè rè như cũ. Ly Tâm tìm mọi cách cũng không thấy tín hiệu ở chỗ Hắc Ưng. Cô cuộn chặt bàn tay thành nắm đấm, ngẩng lên nhìn Tề Mặc lắc đầu. Phía Hắc Ưng vừa rồi xảy ra đụng độ, bây giờ lại mất tín hiệu, không nói mọi người cũng có thể đoán đã xảy ra chuyện gì.

"Lão đại, Hắc Ưng xảy ra chuyện rồi ạ?" Do hệ thống liên lạc kết nối ba bên, Bạch Ưng cũng biết Hắc Ưng bị mất tín hiệu. Anh ta cất giọng đầy lo lắng.

"Hãy tập trung giải quyết chuyện của chú". Tề Mặc không trực tiếp trả lời câu hỏi của Bạch Ưng. Bạch Ưng liền vâng dạ. Tề Mặc ngừng một lát rồi nói lạnh lùng: "Cho phép rút lui".

Nghe Tề Mặc nói vậy, Lập Hộ ngẩng đầu nhìn Tề Mặc bằng ánh mắt khó hiểu. Từ trước đến nay, Tề Mặc chưa bao giờ ra lệnh "rút lui" hoặc "lùi lại". Tề Gia chỉ có tiến lên phía trước chứ không có chuyện lui lại phía sau. Hơn nữa, bọn họ đi đến đâu cũng không một ai có thể ngăn chặn. Vậy mà không ngờ, Tề Gia cũng có ngày phải rút lui.

"Vâng ạ". Bạch Ưng rõ ràng sững sờ trong giây lát, nhưng vẫn nghiêm chỉnh tuân lệnh.

Sau trận mưa đạn, màn đêm trở lại không khí yên tĩnh, chỉ có tiếng gió thổi vi vu và tàn dư của lửa cháy trên mặt đất.

"Đi thôi". Tề Mặc nhìn mảnh đất bị cháy đen, cất giọng lạnh lùng.

Ly Tâm vẫn còn chưa kịp phản ứng với câu nói của Tề Mặc. Cô đứng ngây người nhìn Lập Hộ truyền đạt một loạt mệnh lệnh qua tai nghe. Ba chiếc máy bay nằm ở giữa mở hết khoang sau, để xe ô tô lần lượt đi lên. Tất cả vũ khí cũng được chuyển lên máy bay.

Đến lúc này, Ly Tâm mới hiểu ý Tề Mặc. Cô không cần đợi Tề Mặc nhắc nhở, lập tức đánh tay lái, đưa chiếc xe chỉ hủy chui vào khoang sau máy bay.

Dưới đất vẫn giữ nguyên không khí yên lặng. Đám người biến dị dường như cũng biết sợ, không thấy tiếp tục tấn công. Cả nhóm Tề Mặc nhanh chóng leo lên máy bay. Ba chiếc máy bay đồng thời cất cánh, bay về phía Đông.

Ly Tâm ra khỏi chiếc xe chỉ huy, thấy máy bay không phải quay về mũi Hảo vọng mà hướng đến phía Đông, cô bước tới hỏi Lập Hộ: "Đi tìm Hắc Ưng?".

Lập Hộ gật đầu, gương mặt không dấu vẻ căng thẳng: "Hy vọng còn kịp".

Do hai địa điểm cách nhau không xa, chỉ vài phút sau, máy bay của Tề Mặc đã đến chỗ Hắc Ưng

Nhìn qua cửa sổ máy bay, Ly Tâm thấy bên dưới gần như bị thiêu rụi. Cây cổ thụ bị đốn ngã và cháy đen, ô tô lai xe tăng đổ nhào trên mặt đất, chiếc xe chỉ huy bị vỡ nát. Trong khi đó, hai chiếc máy bay chỉ còn lại bộ khung nham nhở. Cảnh tượng trước mắt khiến Tề Mặc càng nhíu chặt lông mày.

"Hạ cánh". Thấy máy bay cứ lượn đi lượn lại trên không trung, Tề Mặc liền ra lệnh.

"Lão đại, chỗ này không dễ hạ cánh. Khoảng đất trống bên dưới bị hai chiếc máy bay nằm chắn, không còn khoảng trống nào đủ để hạ cánh an toàn". Người phi công kính cẩn trả lời.

Ly Tâm lại đưa mắt nhìn xuống bên dưới, cô phát hiện môi trường ở nơi này không giống với nơi cô vừa thám hiểm dù hai địa điểm cách không xa. Ở nơi này, cây cối rất to lớn lại vô cùng rậm rạp, giống như độ nhiễm xạ không những không gây tổn thương đến chúng mà ngược lại trở thành yếu tố nuôi dưỡng chúng.

Tề Mặc đi hai bước tới chỗ viên phi công. Hắn giơ tay túm người phi công ném sang một bên rồi ngồi xuống vị trí lái máy bay. Chiếc máy bay đảo một vòng và lao vút xuống một khoảng trống khá nhỏ ở bên dưới.

Tề Mặc đúng là lợi hại thật. Dưới mặt đất chỉ có một khoảng trống duy nhất lại không lớn lắm, vậy mà Tề Mặc vẫn có thể hạ cánh. Hai chiếc máy bay còn lại không còn chỗ đỗ xuống, đành phải quần thảo trên bầu trời. Hai máy bay trên không trung bật hết đèn pha, chiếu sáng cho Tề Mặc.

Sau khi máy bay đáp xuống đất, cả nhóm người trang bị vũ khí từ đầu đến chân, Tề Mặc cũng cầm loại súng tiên tiến nhất. Ly Tâm nghiến răng đón khẩu súng từ tay Lập Hộ. Máy bay của nhóm Hắc Ưng bị hủy đến mức này, đây không phải là nơi an toàn.

"Hãy nhớ đi phía trước tôi". Tề Mặc lạnh lùng ra lệnh cho Ly Tâm. Ly Tâm không nói một lời nào, từ từ mở cửa khoảng sau rồi nhảy xuống đất. Cô hiểu ý Tề Mặc, khi cô đi đằng trước Tề Mặc, hắn sẽ luôn nhìn thấy cô, có thể bảo vệ cô. Nếu cô ở phía sau hắn, một khi xảy ra nguy hiểm, Tề Mặc sẽ không phản ứng kịp thời. Trong hoàn cảnh đối thủ là kẻ lợi hại như đám người biến dị, sai một ly dễ đi xa cả ngàn dặm.

Lúc ra khỏi máy bay, mùi cháy khét lẹt xộc vào mũi khiến Ly Tâm nhíu mày. Đâu đâu cũng thấy thi thể không còn nguyên vẹn. Máu nhuộm đỏ cả mặt đất bốc mùi tanh ngòm, cảnh tượng kinh hoàng đến mức Ly Tâm dựng tóc gáy.

Tề Mặc đứng sát sau lưng Ly Tâm, vẻ mặt của hắn khó coi chưa từng thấy. Hắn cất giọng trầm trầm: "Đi về phía trước".

Từ trước đến nay Ly Tâm chưa từng chứng kiến cảnh tượng này bao giờ, dù cô đã chuẩn bị tinh thần nhưng hai chân vẫn mềm nhũn. Nhìn thấy người của Tề Mặc nằm rải rác ở đây, xác không còn nguyên vẹn, Ly Tâm xuất hiện một nỗi sợ hãi không nói thành lời.

"Sức phá hoại kinh hồn thật". Tề Mặc lên tiếng khi thấy cây cổ thụ bị đốn ngã dưới đấy, trên thân cây có vết cào rõ mồn một.

"CÓ dấu vết gì không?" Lập Hộ đột ngột mở miệng hỏi.

"Không có ạ".

"Không có ạ".

Đám thuộc hạ liên tục lên tiếng. Mặc dù Lập Hộ không nói rõ nhưng mọi người đều biết đường đi tìm thi thể Hắc Ưng.

"Ư...Ư...". Một tiếng rên nhẹ như không thể nhẹ hơn vang lên trong không khí yên tĩnh. Tất cả mọi người đều quay đầu về hướng phát ra tiếng động.

Người nằm dưới đất mặt bị cháy đen, cánh tay bị bẻ gãy, máu vẫn không ngừng rỉ ra. Xem ra anh ta đang thoi thóp, chỉ còn lại hơi thở cuối cùng.

"Hắc Ưng đâu rồi?". Tề Mặc đưa Ly Tâm tiến lại gần, hắn quỳ xuống đất cất giọng lạnh lùng.

Người nằm dưới đất cố gắng hết sức mở mắt nhìn Tề Mặc. Anh ta nỗ lực thều thào: "Tôi...không...biết".

"Có phải một đám người trông rất quái dị tấn công các anh? Chúng có bao nhiêu tên?". Đoán người nằm dưới đất không còn gắng gượng được bao lâu nữa, Lập Hộ hỏi thẳng vào trọng tâm.

"Vâng...có mấy...trăm tên...Chúng tôi...không phải...là đối thủ...Chúng rất...đáng sợ...".

Tề Mặc, Ly Tâm và Lập Hộ sững người. Chỗ bọn họ chỉ xuất hiện khoảng hơn hai chục tên, nơi đó lại không có nhiều cây lớn mà còn không dễ chống trả. Ở đây có nhiều người như vậy, rừng cây lại dày đặc giúp chúng dễ dàng ẩn nấp, chả trách nơi này bị hủy diệt hoàn toàn.

"Các chú bao lâu...". Tề Mặc còn chưa nói dứt câu, người nằm dưới đất liền tắt thở. Tề Mặc thấy vậy trầm ngâm hồi lâu không lên tiếng.

"Tìm thấy không?". Tề Mặc đứng dậy hỏi đám thuộc hạ vẫn đang tích cực tìm kiếm.

"Không thấy ạ". Không phát hiện ra thi thể của Hắc Ưng.

"Ở đây có bao nhiêu người của ta?". Tề Mặc cất giọng vô cùng lạnh lẽo, ánh mắt hắn chứa đầy sát khí. Hắc Ưng đi theo Tề Mặc bao

nhiêu năm, lại là người hắn một tay đào tạo. Nếu quả thực Hắc Ưng bỏ mạng ở nơi này, hắn sẽ san bằng khu vực bằng bất cứ giá nào.

"Tổng cộng có một trăm ba mươi mốt người. Bảy người mất tích, trong đó có Hắc Ưng". Đám thuộc hạ nhanh chóng thống kê xác chết rồi báo cáo con số với Tề Mặc. Mặc dù có thi thể không hoàn chỉnh nhưng họ vẫn có thể nhận ra đồng đội.

Lập Hộ và Ly Tâm ngẩng đầu nhìn nhau, ánh mắt họ lóe lên tia hy vọng. Chỉ cần Hắc Ưng còn sống, không biết chừng sẽ không xảy ra vấn đề gì.

"Đối phương có tổng cộng một trăm bảy mươi lăm thi thể". Nghe báo cáo, Tề Mặc càng nhíu chặt đôi lông mày.

Ly Tâm đưa mắt liếc nhìn xung quanh, tình cờ bắt gặp một xác chết cách chân của cô không xa. Thông qua ánh đèn sáng, Ly Tâm mới nhìn rõ bộ dạng người chết.

Người này ít nhất cao hai mét, toàn thân đều có vết đạn bắn. Người chết để ngực trần, chỉ quấn một miếng da thú ở phần thắt lưng. Hắn có mười ngón tay dài sắc nhọn như loài báo. Móng tay hắn vừa vừa dài vừa đen sì. Móng chân của hắn cũng vậy, tuy không dài bằng tay nhưng cũng sắc nhọn đáng sợ.

Người biến dị có cơ bắp rắn chắc, tráng kiện hơn người bình thường. Toàn thân hắn được phủ một lớp lông dày. Ngũ quan của hắn đúng là ngũ quan con người, nhưng là bản phóng đại.

Ly Tâm không biết nên gọi loại người này là thổ dân địa phương hay người biến dị. Cô vừa định quay đầu lại thì đột nhiên phát hiện ra một thiết bị thông tin rất nhỏ nằm ở trên mặt đất bên cạnh xác chết người biến dị. Ánh mắt Ly Tâm dừng lại ở thiết bị trong giây lát. Nếu cô không nhầm, đây chính là máy liên lạc của Hắc Ưng. Thiết bị này do Lập Hộ chế tác lại, không chỉ có tác dụng liên lạc mà còn có thể ghi âm. Những lời nói cuối cùng của Hắc Ưng chắc chắn sẽ được lưu lại ở trong đó. Nghĩ đến đây, Ly Tâm lập tức đứng dậy.

Ly Tâm đưa mắt nhìn sang bên này thấy đám người của Tề Mặc đứng thành vòng tròn, bên kia là thiết bị thông tin chỉ cách cô hai bước chân. Ly Tâm ngẩng đầu thấy Tề Mặc đang dặn dò đám thuộc hạ, cô liền bước một bước về phía thiết bị thông tin. Có bao nhiêu người đứng ở đây bảo vệ cô, Ly Tâm chỉ ra khỏi phạm vi một chút chắc cũng không xảy ra vấn đề gì. Bản thân Ly Tâm là người thận trọng, cân nhắc kỹ tình hình mới ra tay là tác phong xưa nay của cô.

Bước dài hai bước tới chỗ có thiết bị thông tin, Ly Tâm liền cúi xuống nhặt chiếc máy. Ở đằng sau, Tề Mặc cảm nhận thấy cử động của Ly Tâm, hắn quay đầu quát cô: "Em làm gì vậy?". Vừa nói, hắn đi về phía cô.

Ly Tâm trả lời: "Thiết bị liên lạc của Hắc Ưng". Nghe Ly Tâm nói vậy, cả nhóm người liền quay lại nhìn, ánh mắt họ ánh lên tia hy vọng. Tìm được thiết bị thông tin của Hắc Ưng có lẽ sẽ biết chuyện xảy ra với anh ta.

Ly Tâm nói dứt câu, chuẩn bị đứng thẳng dậy, người biến dị toàn thân đầy vết đạn nằm dưới chân cô đột nhiên mở mắt trừng trừng. Ly Tâm phản ứng nhanh vừa lùi lại phía sau vừa há miệng định hét lên.

Nhưng chỉ trong giây lát, người biến dị ngồi bật dậy, túm lấy cánh tay Ly Tâm và quăng cả người cô đi xa.

"Vẫn còn sống". Ly Tâm lúc này mới mở miệng hét lớn.

Sự việc xảy ra trong tích tắc. Tề Mặc tiến gần đến chỗ Ly Tâm. Khi Ly Tâm bị quăng đi, hắn không kịp nghĩ ngợi, lao lên giơ tay túm lấy cô. Tuy nhiên, do lực ném quá mạnh, Tề Mặc chỉ nắm lấy bộ quần áo chống nhiễm xạ của Ly Tâm và xé toạc một mảnh, còn cô bay qua đầu mọi người, về phía cây cổ thụ chưa bị phá hủy.

Ở trên không trung, Ly Tâm cũng không nghĩ ngợi, đưa tay ném chiếc máy thông tin về phía Tề Mặc, người cô không bị khống chế bay về phía trước.

Tề Mặc không bắt được Ly Tâm. Thấy đám Lập Hộ vừa đi tới chắn ngang đường của hắn, Tề Mặc liền bám lấy vai Lập Hộ, lấy đà bay qua đám thuộc hạ, phóng đi theo Ly Tâm.

Sự việc xảy ra chỉ trong giây lát, lúc này đám Lập Hộ mới có phản ứng, dùng vũ khí hạng nặng nã đạn liên hồi vào người biến dị đang ngồi trên mặt đất. Người biến dị bị xé thành hai mảnh ngay lập tức. Sau đó, cả nhóm người vội vàng đuổi theo Tề Mặc.

Mặc dù bị ném bay đi trong không trung, nhưng Ly Tâm không phải người bình thường. Kể cả khi chưa sống cùng Tề Mặc, lúc cần bình tĩnh Ly Tâm tuyệt đối có chừng mực. Cảm thấy thân thể đang rơi xuống, Ly Tâm liền cuộn người để tránh bị thương bởi các cành cây đang chìa ra.

Người Ly Tâm va quệt vào cành lá trong lúc rơi xuống. Cô không nghĩ ngợi liền giơ tay túm lấy cành cây. Sau khi bị trượt hai lần, cuối cùng Ly Tâm cũng túm được một cành khá lớn, cả người cô lơ lửng trên không trung.

Ly Tâm còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, cô cúi xuống dưới bắt gặp một cặp mắt xanh lục nhìn cô chăm chú, đó là người biến dị.

"Tề Mặc". Ly thét lên kinh hoàng. Đối diện với đôi mắt màu xanh lục dị thường, Ly Tâm nghĩ đến Tề Mặc trước tiên. Lúc này, người biến dị túm lấy cành cây, leo thoăn thoắt lên chỗ Ly Tâm. Chỉ trong chốc lát, hắn đã leo đến chỗ Ly Tâm đang bị treo lủng lẳng. Tim Ly Tâm như rớt khỏi lồng ngực. Người biến dị vừa leo lên cành cây Ly Tâm đang túm lấy, cô liền thả tay để toàn thân rơi tự do xuống dưới.

Người biến dị thấy Ly Tâm rơi xuống, hắn liền nhảy xuống theo Ly Tâm. Cùng lúc này, Tề Mặc đuổi kịp đến. Chứng kiến cảnh tượng trên, Tề Mặc lập tức nổ súng vào người biến dị đang lao xuống bắt Ly Tâm. Vừa bắn, Tề Mặc vừa phi nhanh đến gốc cây để đỡ Ly Tâm.

Người biến dị bị trúng đạn, máu từ người hắn tuôn ra xối xả. Do trong lúc cả hai cùng rơi xuống, cơ thể Ly Tâm vừa vặn che chắn đúng bộ phận quan trọng của người biến dị. Tề Mặc lại sợ bắn phải Ly Tâm nên người bị dị chỉ bị trúng đạn ở ngực và bắp tay, không gây nguy hiểm đến tín mạng.

Vết thương khiến người biến dị càng hung hãn hơn. Hắn nhanh như tia chớp giơ tay túm lấy Ly Tâm, đồng thời nhân đà tung cước về phía Tề Mặc ở bên dưới.

"A...Tề Mặc, cứu tôi". Ly Tâm bị túm chặt cổ, một lực đạo rất mạnh nhấc cô lên cao. Thân hình cô sắp chạm mặt đất đột nhiên bị kéo lên trên, Ly Tâm hoảng sợ hét lớn.

Đồng thời, Ly Tâm điều khiển chiếc nhẫn trên tay đâm về phía người biến dị. Lúc này, ranh giới giữa sự sống và cái chết chỉ tính bằng giây. Ở vào thời khắc then chốt, đầu óc Ly Tâm tỉnh táo lạ thường.

Người biến dị có cánh tay dài và sức mạnh kinh hồn. Dù Ly Tâm dùng toàn lực để đâm cũng không có một chút tác dụng. Cô bị người biến dị túm gáy lôi đi nên tư thế không mấy dễ dàng.

Ở bên dưới Tề Mặc chậm một bước. Khi bị người biến dị tung một cước về phía hắn, Tề Mặc phản ứng kịp thời túm cành cây khô ở bên cạnh, lộn người tránh được cú đá thần sầu đó.

Hai chân Tề Mặc vừa chạm đất, tiếng thét thảm thương của Ly Tâm vọng đến tai hắn. Tề Mặc ngẩng đầu, thấy người biến dị một tay túm gáy Ly Tâm bay qua cành cây bên cạnh rồi nhảy xuống đất và chạy nhanh về phía rừng rậm. Ánh mắt Tề Mặc lạnh lẽo đến mức đáng sợ, hắn lập tức đuổi theo người biến dị và Ly Tâm.

Lúc này, nhóm của Lập Hộ mới chạy tới nơi. Bọn họ chỉ thấy bóng hình Tề Mặc thấp thoáng rồi biến mất hoàn toàn, tiếng thét của Ly Tâm từ phía xa dội về, tất cả mọi người đều tái mét mặt trong chốc lát.

Chương 68: Tiến sâu vào lòng địch

Ly Tâm cảm thấy người cô bay bay, làn gió đêm thổi vào mặt cô đau rát, cảnh vật xung quanh vụt qua rất nhanh. Ly Tâm như có cảm giác đinh đang phi ngựa với tốc độ kinh hồn.

Ly Tâm bị người biến dị túm chặt gáy chạy một mạch xuyên qua rừng cây. Thân thể cô không ngừng lắc qua lắc lại. Tiếng thét phát ra từ miệng cô còn chưa phát huy tác dụng lớn nhất, cổ Ly Tâm đột nhiên đau buốt, cô thấy cảnh vật trước mắt tối sầm rồi cô bị ngất đi.

Thời gian trôi qua trong chớp mắt. Màn đêm nhanh chóng qua đi, nhường chỗ cho mặt trời tỉnh giấc. Lúc Ly Tâm mở mắt, cô phát hiện mình đang nằm trên đất. Không, nói đúng hơn là cô đang nằm trên một tấm đệm cỏ khô đặt trên mặt đất.

Ly Tâm vội đưa mắt nhìn bốn xung quanh. Ở đây không có một bóng người, Ly Tâm liền ngồi dậy, chăm chú quan sát ngôi nhà.

Đây là một ngôi nhà gỗ được làm rất đơn giản, nói đúng hơn chỉ là một nơi có thể che nắng chắn gió. Bên trên có một xà ngang khá lớn, lớn đến mức một nắm đấm có thể thò vào trong.

Cửa ra vào của ngôi nhà gỗ bày một đôi sừng trâu cực lớn. Sừng trâu dài hơn một mét, không biết loài trâu nào có sừng lớn đến như vậy? Bên cạnh sừng trâu là một thứ trông rất kỳ lạ, nhìn qua khá giống xương sọ của một loài động vật nào đó, nhưng nhìn kỹ thì hình như không phải.

Ly Tâm bao quát tứ phía rồi nhanh chóng đứng dậy. Cô rón rén đi về phía bên kia của ngôi nhà, theo dõi tình hình bên ngoài qua khe hở to bằng bàn tay.

"Cô tỉnh rồi à?" Một giọng nói đều đều pha lẫn sự tuyệt vọng truyền đến, Ly Tâm liền quay đầu về nơi có tiếng nói.

Một người phụ nữ đẩy cửa bước vào. Người này có mái tóc vàng nhạt, nửa thân trên không mặc đồ, chỉ quấn một tấm da thú ngang bụng tạo thành váy. Hai tay cô ta hình như bê khay thức ăn, cô ta vừa đi vào vừa nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt thương hại.

Người phụ nữ phát âm tiếng Anh rất chuẩn. Gương mặt và thân hình cô ta giống người bình thường chứ không như đám thổ dân ở đây. Cô ta không có thân hình cao lớn dị thường và cũng không có móng vuốt dài. Gương mặt người phụ nữ trắng bệch, ánh mắt toát ra vẻ lạnh lẽo thiếu sức sống. Bụng của người phụ nữ nhô lên, hiển nhiên là cô ta đang mang thai. Cái bụng to đến mức như có tới ba bốn thai nhi, khiến cô ta di chuyển khó nhọc.

Nhìn người phụ nữ trước mặt, Ly Tâm bất giác nhíu mày. Qua ô cửa lớn đang mở ở sau lưng người phụ nữ, Ly Tâm thấy mấy người thổ dân địa phương đang nói chuyện với nhau. Họ nói bằng thứ phương ngữ gì đó cô không hiểu. Trong số đó có cả phụ nữ, những người phụ nữ bản xứ khác hẳn người ở đang trong nhà. Đám phụ nữ bản xứ cao to như đàn ông, họ cũng để trần thân trên, chỉ quấn tấm da thú làm váy.

Đợi mãi không thấy Ly Tâm lên tiếng, người phụ nữ tóc vàng lắc đầu: "Tôi chỉ biết nói tiếng Anh, không biết nói tiếng Trung". Cô ta nghĩ Ly Tâm là người phương Đông nên không biết tiếng Anh.

"Cô cũng bị bắt đến đây sao?" Ly Tâm cau mày hỏi người phụ nữ trước mặt.

Nghe Ly Tâm nói tiếng Anh, người phụ nữ tóc vàng nở nụ cười thê lương: "Tôi là một người nghiện môn leo núi. Tôi vốn muốn chinh phục ngọn núi chưa ai từng đặt chân đến. Nào ngờ...". Cô ta không nói hết câu, hơi lắc đầu rồi ngồi xuống tấm đệm cỏ Ly Tâm vừa nằm. Mặc dù người phụ nữ không rõ nhưng Ly Tâm có thể đoán chuyện gì xảy ra.

"Cô đừng có ý đồ bỏ trốn". Thấy Ly Tâm không ngừng đảo mắt ra bên ngoài, người phụ nữ tóc vàng nhắc nhở bằng một giọng lạnh

nhạt. Ly Tâm liền chăm chú nhìn cô ta.

Người phụ nữ cười gượng: "Nếu cô có tốc độ nhanh hơn bọn chúng, có sức mạnh hơn chúng thì hãy tính đến chuyện bỏ trốn. Còn nếu không, một khi cô bị bắt thì sẽ càng khốn khổ hơn".

Ly Tâm càng nhíu chặt đôi lông mày: "Tại sao bọn họ không giết chúng ta?". Sự tàn bạo của đám người biến dị hôm qua Ly Tâm đã được chứng kiến tận mắt. Cô còn tưởng sẽ bị bọn chúng giết chết, ai ngờ cô vẫn bình yên vô sự, lại có thể nói chuyện với một người phụ nữ bình thường như cô. Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Lẽ nào những người biến dị đó không giết phụ nữ?

Người phụ nữ tóc vàng nở nụ cười châm biếm: "Bởi vì bọn chúng cần người truyền giống nòi của chúng"

"Gì hả?". Ly Tâm trợn mắt hỏi.

Người phụ nữ tóc vàng nheo mắt tránh ánh nắng từ bên ngoài chiếu vào: "Chúng tuy mạnh nhưng đa số là đàn ông, đàn bà rất hiếm. Vì vậy, chúng ta sau khi bị bắt sẽ trở thành công cụ sinh con cho chúng...Haha". Người phụ nữ đột nhiên cất tiếng cười thâm hiểm.

Ly Tâm hơi nhăn mặt khi thấy vẻ oán hận và ánh mắt không bình thường của người phụ nữ đối diện. Bây giờ, cô mới nhìn rõ người phụ nữ. Trên mặt, trên tay và trên ngực của cô ta xuất hiện nhiều chấm đỏ, đã bắt đầu chuyển thành màu tím. Ly Tâm đột nhiên nhớ ra: "Là bức xạ, cô bị nhiễm xạ rồi?"

Người phụ nữ không hề tỏ ra ngạc nhiên, cô ta cất giọng lạnh nhạt: "Tôi biết. Thời gian trước có một đội khảo sát bị bắt về đây. Có người nói với tôi, nơi này có nguyên tố phóng xạ. Thổ dân địa phương do sống ở đây một thời gian dài nên thể chất bị biến đổi, còn những người bị nhiễm xạ không thể sống lâu. Cô cũng là người đi khảo sát?"

Người phụ nữ tóc vàng có ngữ điệu bình thản như cô ta không coi cái chết là gì. Hoặc là biết không còn con đường nào khác nên cô ta đành thản nhiên chấp nhận. Ly Tâm bất giác lắc đầu: "Không phải".

Người phụ nữ gật đầu: "Tôi cũng đoán vậy. Sáng nay, khi bọn họ về đến đây, tôi thấy thiếu đi nhiều người, bị thương cũng khá nhiều. Từ lúc tôi bị bắt về đây, chưa từng thấy họ bị thương bao giờ. Hai ngày trước, tôi có cảm giác chúng lại phát hiện ra hành tung của con người. Không ngờ chúng bị tổn thất nặng như vậy. Haha, đúng là đáng chết, tốt nhất chúng chết sạch cả đi".

Sau khi lẩm bẩm một hồi, người phụ nữ tóc vàng đột nhiên cất tràng cười quái dị, khiến người nghe dựng tóc gáy.

Ly Tâm bấc giác nổi da gà. Cô chưa từng gặp người nào bộc lộ sự oán hận đến như vậy. Trên gương mặt thanh tú của người phụ nữ đối diện ngoài vẻ ai oán còn có sự bất lực, khiến cô rùng mình và thương cảm.

"Hôm qua có phải người của cô giết chết bọn chúng không? Các cô làm gì vậy?". Người phụ nữ tóc vàng đột nhiên nhìn Ly Tâm chăm chú.

Thấy vẻ hưng phấn từ trong đáy mắt của người phụ nữ đối diện, Ly Tâm nhíu mày gật đầu: "Đúng là do chúng tôi giết. Tại sao cô lại muốn biết chúng tôi làm gì?". Từ trước đến nay, Ly Tâm luôn tỏ ra cảnh giác với người xa lạ.

Người phụ nữ để lộ nụ cười thâm hiểm, cô ta nói đầy hưng phấn: "Đúng là do các cô giết? Tốt lắm, tốt lắm. Chúng đáng chết từ lâu rồi. Đội của các cô có nhiều người không? Họ sẽ đến đây tìm cô chứ?".

Ly Tâm hạ thấp giọng: "Cô muốn bỏ trốn cùng tôi?"

"Không, không". Người phụ nữ cười lớn rồi lắc đầu: "Cô cho rằng dù rốn thoát, tôi cũng có thể sống sao? Trên thế giới có loại thuốc chữa

bệnh nhiễm xạ sao? Không có đâu. Nếu đã không có thì tôi trốn làm gì. Tôi sẽ cùng chết với bọn chúng. Tôi sẽ chờ ngày cùng chúng bị hủy diệt". Thần sắc của người phụ nữ đột nhiên trở nên lạnh lùng, không giống vẻ hưng phấn vừa rồi, cứ như cô ta biến thành một người hoàn toàn khác.

Thấy Ly Tâm nhìn chằm chằm vào mình, người phụ nữ liền nói nhỏ: "Các cô có thể giết nhiều người của bọn chúng như vậy, nhất định có khả năng tiêu diệt cả đám. Chỉ cần người của cô đi tìm cô, chúng sớm muộn cũng không chạy thoát. Haha, tôi muốn tận mắt chứng kiến cảnh chúng bị tiêu diệt.".

Người phụ nữ cất tiếng cười hung ác. Nhìn thần sắc và nghe giọng điệu của cô ta, Ly Tâm đoán cô ta đã từ bỏ hy vọng sinh tồn. Trạng thái tinh thần của cô ta không bình thường nên khó mà nói chuyện tử tế với cô ta.

"Bị chết nhiều đồng bào như vậy mà chúng không hề tỏ ra thương tiếc. Đúng là loài động vật không có nhân tính". Người phụ nữ tóc vàng thu lại nụ cười, ánh mắt trở nên lạnh lùng đáng sợ khi nhìn về phía đám thổ dân địa phương ở bên ngoài.

"Cô tới chỗ tôi làm gì?". Mặc dù không khỏi thương cảm người phụ nữ đối diện nhưng Ly Tâm vẫn không quên tình cảnh trước mắt. Chứng kiến thủ đoạn của đám thổ dân tối hôm qua, Ly Tâm biết chúng không tốt bụng đến mức cử người đi nói chuyện phiếm với cô.

Người phụ nữ ngẩng đầu nhìn Ly Tâm, ánh mắt cô ta lóe lên một tia thương hại, ngữ khí vẫn lạnh nhạt như thường: "Chúng ta đều là người từ bên ngoài đến đây. Chúng bảo tôi nói cho cô biết những chuyện cô cần làm, quy tắc ở đây và tình huống cô sắp phải đối mặt".

Ly Tâm liền hắng giọng: "Cô nói đi". Ly Tâm vừa nói vừa đưa tay lên tai điều chỉnh tần số liên lạc trên chiếc hoa tai. Cô không rõ tình hình

hiện tại của Tề Mặc nhưng đây là cách duy nhất giúp cô liên lạc với bên ngoài.

"Ai là người bắt cô về đây, kẻ đó sẽ trở thành chồng cô sau này. Lát nữa, bọn chúng sẽ đưa cô đi tới nơi gọi là "nước thánh" của chúng, để thân thể cô được tắm rửa sạch sẽ. Như vậy, cô mới có thể nhanh chóng mang thai con của chúng". Giọng nói lạnh nhạt của người phụ nữ tóc vàng vang lên bên tai Ly Tâm, khiến cô há hốc mồm.

"Sau này, nhiệm vụ của cô chính là sinh con cho đám người ở đây. Chúng sẽ không yêu cầu cô làm công việc gì khác. Đồng thời, điều quan trọng nhất là cô không được bỏ trốn. Một khi cô trốn không thoát và bị bắt về, đợi cô không phải là cái chết mà sống không bằng chết. Lúc đó, dù cô muốn chết cũng không được. Nhưng cô yên tâm đi, sự hành hạ này sẽ không kéo dài lâu đâu. Không khí ở đây bị nhiễm xạ nặng đến như vậy, chúng ta chẳng bao lâu nữa sẽ chết thôi. Dù chúng muốn cũng chẳng thể hành hạ chúng ta lâu". Người phụ nữ nhìn Ly Tâm, ánh mắt xuất hiện một tia giải thoát từ trong tuyệt vọng. Thái độ của cô ta hết sức bình thản, khác hẳn vẻ điên rồ ban nãy.

Nghe những lời nói của người phụ nữ tóc vàng, Ly Tâm bất giác toát mồ hôi lạnh. Cô đưa mắt ra bên ngoài, đám thổ dân địa phương đi đi lại lại, không ngừng liếc nhìn về phía cô. Thân hình người vượn lực lưỡng của chúng, ánh mắt như loài dã thú khiến Ly Tâm không khỏi rùng mình. Cô hít một hơi dài rồi nói khẽ: "Tôi không có hứng thú chơi trò Người đẹp và dã thú gì đó".

"Ở đây có tất cả bao nhiêu tên?". Ly Tâm đột nhiên cảm thấy trấn tĩnh hẳn. Tất cả nỗi sợ hãi và hoảng hốt bị dẹp ra phía sau. Lâm vào hoàn cảnh này, không ai có thể giúp cô, cô chỉ có thể dựa vào bản thân.

"Có khoảng vài trăm người". Khi bị mất đi niềm tin và hy vọng, người phụ nữ tóc vàng dường như chỉ còn lại sự thờ ơ và thản nhiên đến lạnh người.

"Vậy...". Ly Tâm chưa kịp hỏi câu tiếp theo, cánh cửa gỗ đột ngột bị đẩy ra, một tên thổ dân bị gẫy một cánh tay đi vào. Tên này nói điều gì đó với hai người phụ nữ. Ly Tâm liền quay đầu về phía cô gái tóc vàng bên cạnh.

"Tôi không biết ngôn ngữ của bọn chúng. Nhưng chắc là chúng kêu chúng ta ra ngoài". Người phụ nữ tóc vàng lập tức đứng dậy và đi ra ngoài.

Ly Tâm còn mải dõi theo bóng hình người phụ nữ tóc vàng, cánh tay cô đột nhiên đau nhức, toàn thân bị một lực mạnh lôi đi. Ly Tâm ngẩng đầu nhìn, thấy tên thổ dân cụt tay đang dùng móng sắc nhọn túm chặt lấy cánh tay nhỏ bé của cô, kéo cô xềnh xệch như kéo đồ vật. Ly Tâm nghiến răng không phản kháng tên thổ dân, để hắn lôi ra ngoài.

Ly Tâm cố bước đi theo tên thổ dân. Còn chưa đi mấy bước, cả người cô bị nhấc lên cao. Tên thổ dân dùng một tay xách người cô lên cao rồi ném xuống đất. Ly Tâm theo phản xạ cuộn người lộn một vòng. Cô ngẩng đầu nhìn đám thổ dân ở xung quanh, gương mặt lộ vẻ đau đớn.

Phải có đến hơn một trăm tên thổ dân ngồi thành vòng tròn xung quanh Ly Tâm. Chúng nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng, nham hiểm và chứa đựng sự hưng phấn, khiến Ly Tâm bất giác lạnh tóc gáy. Ánh mắt của chúng là ánh mắt của đám đồ tể đánh giá con vật nằm trong bàn tay chúng. Ánh mắt của chúng khiến Ly Tâm càng hoảng sợ hơn, toàn thân cô bắt đầu không ngừng run rẩy.

Thấy Ly Tâm sợ hãi run rẩy như một con thỏ trắng yếu ớt, đám thổ dân cất tiếng cười cổ quái. Một số tên còn liên tục gật đầu, như rất hài lòng với biểu hiện của Ly Tâm. Ly Tâm thấy vậy càng run lẩy bẩy.

Trong khi đám thổ dân cười tràng tiếng cười rộ không giống tiếng cười của con người, tên thổ dân cụt tay bước đến bên cạnh Ly Tâm

giơ tay xách vai cô lên. Hắn lùi lại phía sau và ngồi xuống. Ly Tâm bị ấn xuống ngồi bên cạnh hắn.

Thân thể Ly Tâm vốn bị thương từ trước, bây giờ lại bị một lực mạnh lôi đi kéo lại, cô đau đến mức mặt trắng bệch. Ly Tâm nghiến răng cố chịu đựng. Ở đây chỉ có kẻ địch, không có người của mình, sự mềm yếu chỉ có thể bộc lộ trước người của mình, còn với kẻ địch phải thể hiện sự kiên cường bất khuất.

Tên thổ dân cụt tay vừa ngồi xuống, vài người thổ dân là phụ nữ đi vào giữa vòng tròn xếp củi, nhóm lửa và ném từng tảng thịt lớn lên đống lửa.

Ly Tâm đảo mắt một vòng, cô phát hiện người phụ nữ tóc vàng vừa nói chuyện với cô ngồi cách chỗ cô không xa. Ngoài cô và người phụ nữ đó, xung quanh không có một người bình thường nào khác. Có lẽ, những người từng bị bắt đã chết do nhiễm xạ.

Lại đưa mắt một lượt, Ly Tâm đếm nhẩm có tất cả một trăm bảy mươi người đàn ông. Thảo nào đám thổ dân dữ tợn đó không giết chết phụ nữ. Nguyên nhân là do chúng đang phải đối mặt với vấn đề mất cân bằng nam nữ nghiêm trọng.

Ly Tâm còn đang mải quan sát, một miếng thịt cháy vàng đột nhiên được ai đó ném đến trước mặt cô, Ly Tâm liền nhướng mắt nhìn.

Vừa nhìn thấy miếng thịt, cơn buồn nôn dội từ bụng Ly Tâm lên ngực rồi lên đến cổ họng. Ly Tâm tái mét mặt, cô lấy hết sức ngậm chặt miệng để không nôn ọe. Lúc đám thổ dân nướng thịt Ly Tâm không để ý nên không nhìn rõ. Bây giờ miếng thịt ở cự ly gần, Ly Tâm mới nhận thấy đó là cẳng chân con người, một khúc từ đùi xuống đến gót chân.

Khúc thịt cháy thành màu vàng bốc mùi khét lẹt. Ly Tâm ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy đám thổ dân đang bốc ăn ngon lành. Có tên gặm một cánh tay người còn chưa chín hẳn, máu vẫn nhỏ ròng ròng xuống.

Hai bàn tay Ly Tâm bấu chặt lên đùi cô đến mức đau buốt, cô mới có thể kìm nén tiếng thét kinh hoàng.

Ly Tâm quay sang bên này, bắt gặp người phụ nữ tóc vàng cũng đang cắm cúi gặm thịt. Vẻ mặt cô ta thản nhiên như cô ta đang ăn thịt lợn hay thịt bò. Ly Tâm bất giác rùng mình. Bị đàn áp bởi một sức mạnh to lớn, người phụ nữ này đã chịu khuất phục và đánh mất tính người.

Chương 69: Ranh giới sinh tử

Ly Tâm vẫn chưa hết kinh hoàng, lưng cô bị đập mạnh một phát. Ly Tâm mất thăng bằng ngã nhào xuống đất, sau lưng vô cùng đau rát. Ly Tâm hít một hơi sâu, mím môi cố chịu đau ngẩng đầu nhìn lên.

Tên thổ dân cụt tay đang trừng mắt nhìn cô, hắn chỉ tay vào khúc đùi người trước mặt Ly Tâm, ý bắt cô phải ăn miếng thịt. Ly Tâm lắc đầu nguầy nguậy, cô thò tay ôm một thứ trông giống quả dừa ở bên cạnh, chỉ xuống quả dừa và làm động tác uống nước, biểu thị cô muốn ăn thứ này không ăn miếng đùi kia.

Thấy Ly Tâm lắc đầu, tên thổ dân cụt tay hừm một tiếng rồi nhặt khúc đùi người trước mặt Ly Tâm đưa vào miệng ngoạm nhồm nhoàm. Ly Tâm cúi thấp đầu, uống một hai hớp nước trong quả dừa trên tay. Bụng cô quặn lại, mồ hôi lạnh trên lưng tuôn ra như suối, ướt đẫm áo sơmi.

Không một ai nói chuyện, xung quanh chỉ có tiếng gặm thịt xoạt xoạt. Đợi đến khi tất cả mọi người ăn xong, tên thổ dân cụt tay đột nhiên xách cổ Ly Tâm lên cao, đám thổ dân cất tiếng cười rần rần. Ly Tâm đưa mắt nhìn, thấy nhiều người bên dưới giơ ngón tay cái với tên thổ dân cụt tay ở sau lưng cô. Ánh mắt chúng lộ vẻ tán thưởng và ngưỡng mộ.

Tên thổ dân cụt tay mở miệng nói điều gì đó với cả đám, một người thổ dân khoảng 40 tuổi trông rất tráng kiện bước tới. Hắn nắn chân nắn tay Ly Tâm, nói vài câu với tên thổ dân cụt tay rồi hắn đột ngột tát mạnh vào trán Ly Tâm.

Chứng kiến cảnh này, đám thổ dân ngồi dưới bỗng nhiên sôi nổi hẳn lên, chúng hò hét lớn tiếng. Ly Tâm không hiểu ý của bọn chúng, cô chỉ cảm thấy cú đánh vừa rồi khiến đầu óc cô muốn nổ tung. Ly Tâm còn chưa kịp phản ứng, thân hình cô lắc đi lắc lại, cô bị tên thổ dân cụt tay xách người đi ra bên ngoài.

Tên thổ dân đưa Ly Tâm đi qua vùng nham thạch cực lớn và qua một con sông nhỏ. Địa thế ngày càng thấp, thổ dân địa phương ngày càng thưa thớt. Xem ra hắn đang đưa cô đến nơi nước thánh gì đó để tắm rửa. Ly Tâm tập trung tinh thần để ý đến địa hình xung quanh. Cô không hề giãy giụa phản kháng. Đối với nhân chủng biến bị như đám người này, nếu không thể ra một đòn chí mạng hạ gục bọn chúng thì tốt nhất không nên phí sức.

"Tề Mặc, anh đang ở đâu?". Ly Tâm nói khẽ vào chiếc hoa tai đã được điều chỉnh. Cô biết tên thổ dân ở đằng sau cô không hiểu ngôn ngữ của cô, càng không biết thế nào là khoa học kỹ thuật tiên tiến. Cùng lắm hắn nghĩ cô lẩm bẩm một mình mà thôi.

Không có tiếng trả lời, đầu kia không có bất cứ tiếng động nào. Ly Tâm hơi nhíu mày, nhưng không dám giơ tay điều chỉnh lại tần suất, để tránh bị tên thổ dân phát hiện điều bất thường. Không còn cách nào khác, Ly Tâm chỉ có thể nói nhỏ: "Tôi đang đi về nơi có địa thế thấp. Có một tên đi cùng tôi. Ở đây có bãi cỏ, có dòng sông dọc theo con đường rừng...". Dù không nhận được câu trả lời hay tín hiệu từ Tề Mặc, Ly Tâm vẫn tiếp tục thông báo vị trí của cô. Nếu Lập Hộ vẫn bình an vô sự, chắc chắn anh ta sẽ bắt được tần số của cô.

Tới một thạch động không sâu lắm, Ly Tâm bị xách người đi thẳng vào bên trong. Bốn xung quanh thạch động đều là màu xám bạc, Ly Tâm vừa nhìn thấy liền đổi sắc mặt. Ở đây có rất nhiều khoáng thạch Tei, những cục khoáng thạch giống hệt khoáng thạch người của tộc trưởng Bunu lấy về.

Ở giữa thạch động có một hồ nước nhỏ rộng khoảng năm sáu mét, nước trong đến mức có thể nhìn thấy rõ nham thạch ở dưới đáy. Nước hồ cũng có màu trắng bạc. Ánh nắng từ bên ngoài phản chiếu vào, khiến hồ nước lấp lánh đủ các loại màu sắc, tạo thành hình ảnh vô cùng diễm lệ.

Tuy nhiên trong mắt Ly Tâm, đây không phải là nơi thần thánh đẹp đẽ mà là nơi báo hiệu chết chóc. Tắm rửa ở một nơi bị nhiễm xạ

nặng nơi này, thảo nào trên cơ thể của người phụ nữ tóc vàng xuất hiện ngay các triệu chứng phản ứng bức xạ. Đây không phải là nước thánh gì đó mà hoàn toàn là nước của Diêm vương, chuyên dùng để lấy mạng con người.

Đến bên hồ nước, tên thổ dân cụt tay ném Ly Tâm xuống đất. Hắn quỳ xuống trước hồ nước, không biết rầm rầm rì rì điều gì đó. Ly Tâm lập tức lùi lại phía sau. Cô biết cô không có tốc độ nhanh bằng tên thổ dân, sức mạnh càng không nói đến. Nhưng cô cần phải bình tĩnh tìm cách thoát thân. Dù sao cô cũng là người hiện đại, có đầu óc hơn người nguyên thủy.

Tên thổ dân thành kính nói vài câu với hồ nước rồi quay người nhìn Ly Tâm. Hắn nói câu gì đó với Ly Tâm. Ly Tâm không hiểu ý tên thổ dân. Dù sao thổ ngữ Indian cũng không ai hiểu nổi ngoài bọn họ, cô không phải ngoại lệ.

Thấy Ly Tâm không có bất cứ phản ứng nào ngoài nỗi sợ hãi, tên thổ dân sa sầm mặt. Hắn đứng dậy tiến một bước đến trước mặt Ly Tâm, nhấc người Ly Tâm ném cô thẳng xuống hồ nước. Tốc độ của hắn nhanh đến mức Ly Tâm không có thời gian phản kháng.

Hồ nước không sâu lắm. Sau khi bị ném xuống nước, Ly Tâm lập tức lấy thăng bằng rồi đứng ngay dậy. Cô ngậm chặt miệng để không bị uống nước trong hồ. Khi đã đứng thẳng người, Ly Tâm hít một hơi sâu và giơ tay vuốt nước nhiễm xạ Tei trên mặt. Ly Tâm còn chưa mở mắt, hồ tiếng có tiếng động lớn, sóng nước đánh vào người cô, tên thổ dân cũng vừa nhảy xuống nước.

Ly Tâm than thầm trong lòng, chân lùi lại phía sau. Tên thổ dân ra tay nhanh như tia chớp, năm ngón tay sắc nhọn của hắn túm lấy người Ly Tâm, xé toạc áo phóng xạ vốn đã bị Tề Mặc kéo rách một mảnh trên người Ly Tâm thành hai miếng rồi ném sang một bên.

Ly Tâm hốt hoảng giơ hai tay ngăn cản hành động của tên thổ dân. Tuy cô không thể đọ sức với hắn nhưng hắn chỉ có một tay lại không có ý định giết Ly Tâm nên hai bên giằng co qua lại. Vài giây sau, áo

sơmi của Ly Tâm bị tên thổ dân xé tơi tả. Mặc dù vậy, hắn vẫn không thể túm lấy người Ly Tâm.

Tên thổ dân nổi giận giơ chân đạp mạnh Ly Tâm. Ly Tâm bị đạp bắn về một góc hồ nước. Nửa thân trên của cô ra ngoài mặt nước, chỉ có nửa thân dưới vẫn chìm dưới nước. Tên thổ dân lập tức lao vào người Ly Tâm.

"Không được, tránh ra". Ly Tâm hét lớn, một tay nhanh chóng thả xuống dưới nước.

Tên thổ dân có tốc độ và sức mạnh kinh hồn. Ly Tâm chưa kịp phản ứng, toàn thân cô đã bị tên thổ dân ép chặt vào thành hồ. Người hắn đè mạnh lên người Ly Tâm, bàn tay lành lặn của hắn nhấc một bên đùi Ly Tâm lên cao.

Ánh mắt Ly Tâm lóe lên một tia khác thường. Cô đột ngột giơ hai tay ôm cổ tên thổ dân, rồi điều khiển sợi dây đặc biệt trong chiếc nhẫn trên tay đâm thẳng vào cổ tên thổ dân bằng tất cả sức lực. Động tác của Ly Tâm nhanh đến mức tên thổ dân không kịp phản ứng.

Sợi dây vừa đâm vào, Ly Tâm không nghĩ ngợi đan hai tay vào nhau, đưa sợi dây đi theo hướng kim giờ. Ly Tâm nghe thấy một tiếng động khẽ, một dòng dung dịch nóng hổi trào ra, trước mặt chỉ còn lại một màu đỏ đến nhức mắt.

Trong hang động yên tĩnh chỉ còn lại tiếng thở nặng nhọc của Ly Tâm. Ly Tâm lặng người trong nửa phút rồi mới mở mắt quan sát xung quanh. Tên thổ dân đầu gần lìa khỏi cổ đứng cách cô chưa đến mười cm. Đôi mắt hắn vẫn trợn trừng, như không thể tin nổi chuyện xảy ra với hắn.

Ly Tâm không dám tiếp tục nhìn cảnh tượng trước mắt. Cô đẩy mạnh thi thể của tên thổ dân, đùi cô vẫn bị hắn giữ chặt. Ly Tâm dùng hết sức đẩy người tên thổ dân, thi thể hắn bị đẩy ra khỏi người Ly Tâm . Tuy nhiên, móng vuốt hắn vẫn bám chặt đùi Ly Tâm khiến cô mất thăng bằng ngồi bệt xuống nước.

Ly Tâm đứng dậy, cô cắn răng điều khiển sợi dây trong chiếc nhẫn cắt ngón tay tên thổ dân đang túm lấy đùi mình. Năm ngón tay rời khỏi thân thể hắn trong giây lát. Lúc này, máu của tên thổ dân nhuộm đỏ cả hồ nước.

Sau khi thoát khỏi móng vuốt của tên thổ dân, Ly Tâm nhanh chóng thu lại sợi dây trong chiếc nhẫn, nhặt chiếc áo phóng xạ đã bị xé thành hai mảnh khoác lên người. Lúc này, thân thể cô đã để lộ một khoảng da thịt khá lớn. Ly Tâm không cảm thấy đau đớn, cô nhảy ra khỏi hồ nước rồi chạy nhanh ra ngoài.

"Tề Mặc, anh đang ở đâu? Tôi đang đi về hạ lưu một con sông. Anh đang ở đâu?". Ly Tâm vừa điên cuồng lao đi trong đám cây cỏ cao hơn đầu người vừa không ngừng tìm cách liên lạc với Tề Mặc. Ly Tâm không biết vị trí cụ thể của cô, cô chỉ có thể thông báo cho Tề Mặc phương hướng một cách đơn giản nhất.

Một nhành cỏ sắc như lưỡi dao cứa qua da Ly Tâm, máu đỏ chảy từng giọt từng giọt xuống người cô. Mặc dù bị thương nhưng Ly Tâm không hề cảm thấy đau đớn. Cô chỉ biết chạy thục mạng theo hướng ngược lại với nơi ở của đám thổ dân. Cô không có tốc độ, cũng không có sức mạnh, cô chỉ còn cách trốn càng xa bọn chúng càng tốt.

"Tề Mặc, rốt cuộc anh ở đâu hả?". Ly Tâm vừa chạy không ngừng nghỉ vừa hét gọi Tề Mặc. Chiếc tai nghe vẫn không có tín hiệu trả lời, khiến tim Ly Tâm như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Xoạt, Ly Tâm đột nhiên túm chặt cành cây ở bên cạnh, khiến cả người dừng bước trong giây lát. Ánh mắt cô hướng về phía trước, gương mặt cô trở nên trắng bệch.

Một tên thổ dân đứng ở đằng trước lạnh lùng nhìn Ly Tâm. Trên vai hắn vác một xác chết động vật to như con trâu. Thân thể cường tráng, gương mặt u ám và ánh mắt dữ tợn của hắn khiến Ly Tâm không thể thở nổi.

Ly Tâm không nghĩ ngợi nhiều, lập tức quay đầu chạy về một hướng khác. Cô nghe thấy tiếng bình bịch ở đằng sau. Sau lưng là một luồng không khí khủng bố đè nặng, khiến Ly Tâm muốn hét lên cũng không thể thốt thành lời. Khi có cảm giác bàn tay của tên thổ dân đặt lên vai cô, Ly Tâm theo phản xạ chúi đầu về phía trước và ngã xuống đất.

Ly Tâm nhanh chóng quay người. Cô phát hiện tên thổ dân đã đứng ngay trước mặt cô, hắn quan sát cô từ trên cao. Nhìn bộ dạng đáng sợ của tên thổ dân, trong đầu Ly Tâm lóe lên một ý nghĩ, lần này cô không thể thoát mạng.

"...". Tên thổ dân chỉ tay lên người Ly Tâm, miệng tuôn ra một tràng dài nhưng Ly Tâm không hiểu. Ly Tâm cúi đầu nhìn xuống, thấy toàn thân cô đầy máu. Trên đầu và mặt cô vẫn sạch sẽ nhưng quần áo dính đầy vết máu. Lúc này, áo chống bức xạ bị rách treo lủng lẳng một bên. Chiếc áo sơmi của cô rách tả tơi nhuộm một màu máu đỏ.

Nhìn gương mặt ngày càng tái nhợt và ánh mắt sát khí của tên thổ dân, Ly Tâm bất giác lê người lùi lại phía sau, đôi mắt cô không rời khỏi hắn. Câu nói "muốn lùi cũng không có đường lùi, muốn trốn cũng không có đường trốn" chính là chỉ hoàn cảnh của Ly Tâm lúc này.

Hình như tên thổ dân cảm nhận điều gì đó bất thường, thần sắc hắn đột ngột trở nên vô cùng phẫn nộ. Hắn gầm một tiếng rồi tung nắm đấm về phía Ly Tâm. Ly Tâm thấy một bàn tay bổ xuống đầu cô. Động tác của tên thổ dân cho thấy hắn không phải bắt cô hay muốn cô làm công cụ sinh con mà hắn có ý định giết cô ngay tại nơi này. Ly Tâm theo phản xạ của một người đã được huấn luyện lăn vài vòng trên mặt đất.

Bên tai Ly Tâm có tiếng gió u u, tiếng cỏ xoạt xoạt. Móng vuốt của tên thổ dân đã đuổi đến đỉnh đầu Ly Tâm, tốc độ của cô không thể đọ với hắn. Khi móng vuốt sắc nhọn của hắn sắp bập xuống trán, Ly Tâm dựng hết tóc gáy, đồng thời hét lên: "Tề Mặc".

Đúng lúc Ly Tâm trợn mắt nhìn móng vuốt tên thổ dân bổ xuống đầu cô, đằng sau lưng cô đột nhiên có một bàn tay thò ra, nắm chặt lấy cổ tay của tên thổ dân vặn mạnh.

Trong chốc lát, Ly Tâm chỉ nghe tiếng ngón tay kêu răng rắc. Cô còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, cả người cô bị một lực mạnh ở đằng sau kéo lùi lại. Sau đó, một bóng người vụt qua người cô tung một cước về tên thổ dân đang còn đứng bất động, tạo thành tiếng động kịch liệt.

Bị một lực mạnh lôi về phía sau, Ly Tâm lộn vài vòng mới lấy lại thăng bằng. Ly Tâm còn chưa ngẩng đầu, một tiếng nổ lớn và tiếng vật nặng đổ xuống đất vang lên bên tai cô. Ly Tâm liền ngước nhìn, thế giới trước mắt cô không còn bóng dáng của tên thổ dân. Một thân hình cao lớn bá đạo nhanh chóng quay về cô. Nhìn thấy người đó, nỗi vui mừng bao phủ lên toàn thân Ly Tâm trong giây lát. Người đó sải bước dài đến bên Ly Tâm, đôi mắt cô đột nhiên cay xè, hai hàng lệ từ từ rơi xuống: "Tề Mặc".

Tề Mặc bước đến, cởi áo chống bức xạ trùm vào người Ly Tâm rồi bế cô lên. Ôm Ly Tâm vào lòng, Tề Mặc hắng giọng: "Em khóc gì chứ?". Vừa nói, hắn vừa chạy nhanh về một hướng khác.

Ở đằng sau lưng, phần đầu của tên thổ dân bị đạn bắn nát không thành hình, máu tuôn xối xả từ ngực hắn, một mùi máu tanh nồng lan tỏa khắp không gian.

Ở trong lòng Tề Mặc, Ly Tâm vẫn không thể kìm chế tiếng nấc nghẹn: "Tôi không biết...Tôi còn tưởng lần này tôi sẽ chết chắc". Tay cô bóp chặt cánh tay Tề Mặc, giống như chỉ cảm nhận được sự tồn tại của Tề Mặc, Ly Tâm mới nhận thức rằng cô vẫn còn sống.

Tề Mặc ôm Ly Tâm chạy như bay, hắn cất giọng trầm trầm: "Em chưa dạy tôi cách liên lạc".

Ly Tâm nghe vậy thầm tự trách bản thân. Lúc giảng giải tính năng của chiếc hoa tai cho Tề Mặc, có bao nhiêu chức năng Ly Tâm đều

nói hết, ngoài cách nói chuyện. Đáng lẽ Ly Tâm cũng đã chỉ dẫn, nhưng lúc đó Bạch Ưng và Hoàng Ưng có việc chen vào, thế là cô quên mất. Hôm nay cô còn tưởng Tề Mặc bỏ mặc cô, suýt nữa bị mất mạng vì chuyện này.

Nhìn Ly Tâm thương tích đầy mình, Tề Mặc nghiến răng ken két. Dám động đến người phụ nữ của hắn, hắn sẽ bắt bọn chúng phải trả giá.

Tề Mặc ôm chặt Ly Tâm. Ly Tâm xảy ra những chuyện gì, hắn đều nghe thấy rõ qua chiếc hoa tai, chỉ có điều hắn không biết cách liên lạc với cô. Tề Mặc tưởng Ly Tâm không thể thoát chết, nào ngờ cô dũng cảm như vậy. Ở vào thời khắc nguy hiểm nhất, Ly Tâm ra tay một cách lạnh lùng, khiến hắn có thể đến cứu cô kịp thời. May mà mọi việc vẫn chưa muộn, Ly Tâm vẫn còn sống.

Ly Tâm nép vào lòng Tề Mặc. Cô đã ngừng khóc, chỉ im lặng nhìn lên cằm Tề Mặc trong lúc hắn vẫn ôm cô chạy nhanh. Ly Tâm không hiểu tại sao cô lại bật khóc khi thấy Tề Mặc. Cô đâu phải là trẻ em lên ba cũng không phải là người yếu đuối, nhưng cô không thể cầm nước mắt trước mặt Tề Mặc, trong khi đối mặt với hoàn cảnh nguy hiểm như vừa rồi, Ly Tâm không rơi một giọt lệ.

"Tề Mặc, anh mau mặc áo vào đi". Ly Tâm sững sờ khi nhìn xuống người Tề Mặc.

"Im lặng". Tề Mặc lạnh lùng nói nhỏ với Ly Tâm. Bọn họ vẫn đang ở trong địa phận của đám thổ dân. Vừa rồi hắn sử dụng vũ khí hạng nặng bắn chết tên thổ dân, tiếng súng chắc chắn sẽ truyền đi rất xa. Nếu đám thổ dân tìm đến, dù hắn có mạnh cỡ nào, hắn cũng không có khả năng đối phó.

"Sẽ bị nhiễm xạ đấy, tôi đã ở trong hồ nước..."

"Tôi đã bị nhiễm xạ rồi". Ly Tâm chưa nói hết câu, Tề Mặt đột ngột cắt ngang. Ly Tâm bất giác bóp mạnh tay Tề Mặc. Ở khu vực có nguồn khoáng thạch Tei phong phú như nơi này, chỉ cần để lộ da thịt

là có khả năng bị nhiễm xạ. Bây giờ Ly Tâm phát hiện cũng đã muộn rồi.

Ngẩng đầu nhìn lên cằm Tề Mặc, nghe tiếng gió thổi bên tai, cảm nhận đôi cánh tay rắn chắc của hắn đang ôm ngang người mình, Ly Tâm đột nhiên không còn cảm giác sợ hãi. Lần đầu tiên trong đời Ly Tâm cảm thấy Tề Mặc là người tốt, ít nhất hắn đối xử với cô rất tốt.

"Chúng ta nghỉ ngơi một lát đi, anh đã chạy khá xa rồi còn gì". Nhìn từng giọt mồ hôi chảy xuống từ trán Tề Mặc, Ly Tâm cất giọng khẽ khàng. Tề Mặc bế cô chạy suốt hai tiếng đồng hồ, không nói cũng biết hắn mệt đến mức nào.

Tề Mặc đưa mắt nhìn xung quanh, tính toán khoảng cách với bộ lạc thổ dân. Trước mặt hai người có một hốc cây rất lớn, dù trong hốc cây tỏa ra mùi dã thú, nhưng vẫn khiến họ yên lòng hơn đám thổ dân.

Tề Mặc bế Ly Tâm đi vào trong hốc cây. Ly Tâm vội lên tiếng: "Anh mặc áo vào đi". Nói xong cô cởi áo chống bức xạ đưa cho Tề Mặc, đồng thời giựt áo khoác trên người hắn: "Đưa áo của anh cho tôi mặc". Dù sao cô cũng đã từng ở dưới nước có độ nhiễm xạ rất cao nên nơi này chẳng là gì đối với cô. Hơn nữa, máu của cô có thể chống nhiễm xạ nên chắc cô sẽ không sao.

Thấy Ly Tâm kiên quyết đổi áo, Tề Mặc không ngăn cản Ly Tâm. Hắn cởi áo rồi khoác lên người cô, sau đó hắn mặc áo chống bức xạ.

Ly Tâm vất bỏ áo sơmi rách nát của cô. Không hiểu tại sao tên thổ dân lại phẫn nộ khi nhìn thấy cái áo dính đầy máu của cô. Ly Tâm đoán nhất định là vết máu không bình thường. Ly Tâm đưa cái áo lên mũi ngửi, một mùi máu tanh xộc vào mũi cô, mùi tanh còn hơn máu động vật.

Nhìn Ly Tâm quay người đi thay áo. Ánh mắt Tề Mặc toàn là sát khí khi thấy vết thương trên tấm thân trần của Ly Tâm. Hắn giơ tay vuốt

nhẹ vết thương trên lưng Ly Tâm.

"Đau quá". Ly Tâm rùng mình, cô quay đầu bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Tề Mặc. Hắn đưa hai tay, giữ vai và đùi Ly Tâm rồi kéo cô vào lòng.

Vừa nãy gặp phải tình huống khẩn cấp, Ly Tâm không cảm thấy đau đớn. Bây giờ Tề Mặc chỉ chạm nhẹ, cô cũng cảm thấy toàn thân đau rát. Nỗi đau trước đây khi Tề Mặc gây ra cho cô không là gì so với lúc này. Ly Tâm mới biết Tề Mặc đã rất nể tình khi ra tay với cô.

"Đau lắm à?" Chứng kiến vẻ mặt trắng bệch của Ly Tâm, Tề Mặc nhíu chặt đôi lông mày.

Ly Tâm hít một hơi, mỉm cười với Tề Mặc. Cô nói khẽ: "Đau, nhưng tôi có thể chịu được. Tôi không muốn làm một người hầu vô dụng của lão đại".

Tề Mặc phát hiện Ly Tâm dù đau đớn nhưng vẫn nở nụ cười tươi, ánh mắt cô sáng ngời khác hẳn ngày thường. Đáy mắt cô ánh lên sự tin tưởng, sự nương tựa vào hắn. Tề Mặc cất giọng trầm trầm: "Bây giờ em không còn là người hầu của tôi". Vừa nói hắn vừa sờ lên chiếc nhẫn con chim ưng trên tay Ly Tâm.

Ly Tâm không hiểu ý tứ trong câu nói của Tề Mặc, cô cố tươi cười: "Nếu có thể quay về, tôi sẽ tự nguyện làm thuộc hạ của lão đại". Ly Tâm đột nhiên cảm thấy làm thuộc hạ của Tề Mặc cũng không tồi. Một lão đại có thể vào sinh ra tử vì thuộc hạ, một lão đại luôn luôn bảo vệ thuộc hạ, làm đàn em của hắn cũng tốt thôi.

Tề Mặc hắng giọng: "Nhất định sẽ quay về".

Đối diện với đôi mắt lạnh lùng nhưng vô cùng kiên định của Tề Mặc, Ly Tâm bất giác mỉm cười. Người khác nói cô sẽ không tin, nhưng Tề Mặc nói được nhất định sẽ làm được, cô hoàn toàn tin lời hắn.

Chương 70: Đào chi yêu yêu (*)

Hai người ngồi nghỉ tầm mười phút, Tề Mặc đứng dậy hắng giọng: "Đi thôi".

Ly Tâm biết nơi này vẫn rất nguy hiểm. Ngoài sự uy hiếp của đám thổ dân còn bị nhiễm xạ nặng. Bản thân cô không nói làm gì, Tề Mặc chắc chắn sẽ không thể chịu đựng lâu. Hơn nữa, hai người không có đồ ăn thức uống, cứ tiếp tục tình trạng này khong sớm thì muộn cũng sẽ bỏ mạng. Ly Tâm im lặng cùng Tề Mặc đứng dậy.

Ly Tâm né tránh cánh tay Tề Mặc giơ ra định ôm cô. Cô kiên định nắm chặt khẩu súng Tề Mặc vừa đưa, miệng mỉm cười: "Tôi đi được". Vừa nói, Ly Tâm vừa thò đầu ra khỏi hốc cây. Nếu Tề Mặc tiếp tục bế cô chạy, tốc độ và thể lực của hắn sẽ nhanh chóng cạn kiệt. Vào lúc này, cô giảm gánh nặng cho hắn bao nhiêu, cơ hội sinh tồn sẽ nhiều hơn bấy nhiêu. Cô không phải là người yếu đuối, tuyệt đối không làm hòn đá kéo chân hắn vào lúc này.

Tề Mặc thấy vậy hơi nhíu mày: "Em hãy tự mình chú ý". Nói xong hắn dẫn đầu chạy về phía trước. Tề Mặc biết bây giờ không phải là lúc tranh cãi nên hắn không ép buộc Ly Tâm.

Tề Mặc và Ly Tâm kẻ trước người sau tiến về phía trước. Hai người chỉ cách nhau chưa đến một cánh tay. Trong rừng cây rậm rạp gần như không thấy ánh mặt trời, họ cố gắng chạy càng xa bộ tộc thổ dân càng tốt.

"Lập Hộ, Lập Hộ, có nghe thấy tôi nói gì không? Hãy trả lời tôi đi!". Ly Tâm bám sát Tề Mặc. Vừa chạy cô vừa không ngừng phát tín hiệu từ chiếc hoa tai, để có thể liên lạc với bất cứ hệ thống thông tin nào.

"Bạch Ưng, Hoàng Ưng. Mẹ kiếp, các anh còn chưa chết thì mau trả lời tôi đi". Không có tiếng trả lời, đầu kia chỉ phát ra tiếng rè rè. Ly Tâm tức đến mức không nói thành lời. Lẽ nào bọn họ chỉ biết trốn đi,

lẽ nào bọn họ không biết cô và Tề Mặc còn đang ở trong rừng núi. Lẽ nào không có Tề Mặc chỉ bảo, bọn họ chẳng chịu động chân động tay?

Hoặc có thể nơi này không có tín hiệu, Ly Tâm tính đến khả năng khác. Nơi rừng núi hoang vu lấy đâu ra tín hiệu, không phải là thiết bị thông tin đặc biệt thì không có tác dụng. Chiếc hoa tai Ly Tâm đang dùng có thể bắt sóng với chiếc còn lại ở bất cứ nơi đâu trên trái đất. Nhưng chiếc còn lại bây giờ đang ở trên tai Tề Mặc, cô chỉ có thể thử phát đi tín hiệu. Lập Hộ có bắt được tín hiệu của cô hay không là vấn đề khác. Đây cũng là điều khiến Ly Tâm lo lắng nhất hiện nay.

"Có rắn". Tề Mặc ở đằng trước giơ tay gạt một tán cây rất lớn, Ly Tâm bám sát sau lưng hắn. Đột nhiên một con rắn màu đỏ tươi quăng người từ trên cành cây vào lưng Tề Mặc. Ly Tâm không kịp nghĩ ngợi giơ tay định bắt con rắn.

"Có độc". Tề Mặc phản ứng rất nhanh lao về phía trước đồng thời quay ngang người, dùng khẩu súng lớn trên tay đập mạnh vào thân con rắn. Khi con rắn màu đỏ tươi rơi xuống đất, Tề Mặc dẫm chân vào đầu con rắn. Con rắn giãy đành đạch dưới gót giày Tề Mặc rồi tắt thở.

Chứng kiến tốc độ và sức mạnh của Tề Mặc, Ly Tâm không nói một lời nào, tiếp tục cùng hắn lên đường. Phía trước là một đỉnh núi khá rộng không có cây cối. Nhóm Lập Hộ và Bạch Ưng nhận được tín hiệu của Ly Tâm, máy bay của họ bay đến đây mới có thể tìm thấy cô và Tề Mặc.

Thể lực mỗi lúc một cạn kiệt, Ly Tâm dần dần không theo kịp bước chân Tề Mặc. Tề Mặc vốn đã đi tương đối chậm để đợi cô, nhưng Ly Tâm vẫn không thể trụ nổi. Bây giờ, cô cảm thấy đôi chân nặng trình trịch. Trong lúc vội vàng, Ly Tâm dẫm lên đám lá ẩm ướt ở dưới đất và trượt chân ngã xuống.

"Cẩn thận". Một giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai Ly Tâm, một cánh tay rắn chắc giữ chặt eo cô, giúp cô không bị ngã. Ly Tâm còn chưa kịp phản ứng, eo cô bị một lực mạnh kéo lên. Chỉ trong giây lát, Ly Tâm đã nằm trên lưng Tề Mặc.

"Bám chắc vào". Tề Mặc đặt Ly Tâm lên lưng mình rồi hắn thả hai tay. Một tay hắn nắm chặt khẩu súng lớn, một tay chuẩn bị ứng phó với những động tĩnh bất ngờ. Tề Mặc cõng Ly Tâm đi lên đỉnh núi.

Ở trên lưng Tề Mặc, Ly Tâm không còn chút sức lực. Cô lập tức vòng tay qua cổ Tề Mặc, hai chân kẹp chặt thắt lưng hắn. Ly Tâm hơi quay đầu về phía sau, tay phải cô ôm cổ Tề Mặc, khẩu súng trong tay trái chếch về phía sau. Tề Mặc không thể quan sát động tĩnh ở sau lưng nên Ly Tâm sẽ làm việc đó, bây giờ là lúc cần hết sức cẩn thận.

"Ly Tâm, Ly Tâm! Cô có ở đó không? Mau nói đi". Giọng nói đầy lo lắng của Lập Hộ đột nhiên phát ra từ chiếc hoa tai.

Hai mắt Ly Tâm sáng ngời, cô nhanh chóng trả lời: "Phương hướng không rõ, vị trí cụ thể không rõ. Chỉ biết là một đỉnh núi trơ trọi không mọc cây cối. Tôi và Tề Mặc đang leo lên trên đó. Khoảng nửa tiếng nữa sẽ tới nơi, các anh nhanh lên". Ly Tâm nói một hơi. Cô chỉ có thể cung cấp cho Lập Hộ từng đó manh mối. Bây giờ, cô và Tề Mặc chỉ trông chờ vào sự tìm kiếm của Lập Hộ.

"Được, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức đi tìm hai người. Hai người hãy cẩn thận đấy. Ở đầu bên kia, Lập Hộ dường như thở phào nhẹ nhõm. Một loạt mệnh lệnh được phát ra, tất cả máy bay nhanh chóng xuất phát.

Ly Tâm vừa kết thúc liên lạc với Lập Hộ. Bên phải cô đột nhiên có tiếng động cực lớn, cây cối đổ rạp sang hai bên. Một con vật giống như loài gấu và sư tử hợp thể vô cùng to lớn lao ra từ phía rừng rậm.

Ly Tâm chưa kịp nhìn rõ hình dạng con vật, khẩu súng trong tay Tề Mặc nhằm trúng đầu con dã thú. Một tiếng nổ cực lớn, đầu con dã thú bị bắn nát, máu tuôn ra xối xả. Nhưng nó bị kích nộ vẫn hung hãn lao về phía trước. Cây cối xung quanh gãy răng rắc. Con quái vật càng đến gần, bộ dạng của nó càng trở nên đáng sợ.

Tề Mặc vẫn giữ vẻ vô cùng lạnh lùng. Khẩu súng trong tay hắn không ngừng nhả đạn về bộ phận chí mạng trên người con quái vật. Một mặt, Tề Mặc cõng Ly Tâm nhảy sang một bên, tránh khỏi đường đi của con quái vật.

Thân hình to lớn của con quái vật cuối cùng cũng gục ngã xuống đất ngay trước mặt hai người. Nó tuy có sức mạnh kinh hồn nhưng cũng không thể đọ với khoa học kỹ thuật của loài người

Lúc Tề Mặc đánh trả con quái vật, Ly Tâm vẫn nằm bất động trên lưng Tề Mặc, cô không quên quan sát tình hình ở phía sau. Ly Tâm hoàn toàn phối hợp không chờ Tề Mặc nhắc nhở. Ly Tâm cũng không hiểu tại sao lúc Tề Mặc lạnh lùng liếc nhìn cô, cô đã hiểu ngay ý của Tề Mặc. Có lẽ vào giây phút đó, cô và Tề Mặc thần giao cách cảm, Ly Tâm nghiêm chỉnh chấp hành nhiệm vụ Tề Mặc giao cho cô trong khi hai người không nói một lời nào.

Lúc con quái vật đổ xuống, rừng cây đột nhiên có cái bóng dịch chuyển. Ly Tâm không suy nghĩ lập tức lên nòng súng rồi lia đạn về hướng đó. Dù là thổ dân địa phương hay là động vật bị biến dị do nhiễm xạ, chỉ cần chúng động đậy là cô phải hạ thủ ngay. Chậm một vài giây, cô và Tề Mặc sẽ không còn là đối thủ của chúng.

Loạt đạn bắn ra phát tiếng kêu chói tai. Ly Tâm do phải vặn người về đằng sau nên cánh tay cô tê buốt. Hóa ra, sử dụng súng cũng dễ dàng như trong phim ảnh.

Trong lúc Ly Tâm nổ súng, Tề Mặc nhanh chóng quay người. Một tay hắn khóa nòng súng của Ly Tâm, tay kia cầm khẩu súng hạng nặng lia về nơi Ly Tâm vừa bắn. Lửa đạn cháy xém cây cối ở gần đó, một tiếng kêu thảm thiết vọng ra. Tề Mặc không thèm nhìn, tiếp

tục cõng Ly Tâm lên đường. Khẩu súng của hắn là loại hình mới nhất được chế tạo đặc biệt, dù là thổ dân biến dị hay quái thú, một khẩu súng của hắn là đủ.

"Súng của em chỉ có ba mươi viên đạn thôi đấy". Tề Mặc vừa nhanh chóng di chuyển lên đỉnh núi vừa cất giọng trầm trầm.

Ly Tâm nghe vậy bất giác nắm chặt khẩu súng trong tay. Cô không phải đang đóng phim, làm gì có kiểu súng bắn mãi không hết đạn. Trong khẩu súng của cô chỉ có từng đó viên đạn, vừa rồi cô điên cuồng nổ súng, không biết bây giờ còn lại bao nhiêu viên.

Đây là lần đầu tiên Ly Tâm bắn súng. Trước đây cô từng nhìn thấy nhiều lần nhưng chưa từng sử dụng bao giờ. Vào thời khắc này, Ly Tâm nhận thức cô cần phải học cách sử dụng vũ khí. Bởi vì cô đi theo Tề Mặc nên nếu cô nhát gan, không thể bảo vệ bản thân, không biết sử dụng mấy thứ đó, cái chết có thể chụp xuống đầu cô bất cứ lúc nào.

Ly Tâm gật đầu: "Tôi biết rồi".

"Em còn lại mười một viên". Tề Mặc nói lạnh lùng.

Thấy Tề Mặc chỉ dựa vào cảm giác cũng biết súng trong tay cô còn bao nhiêu viên đạn, Ly Tâm hết sức kinh ngạc. Đồng thời, cô tiếp tục đưa mắt về khu vực do cô phụ trách. Bây giờ không phải lúc tỏ thái độ sùng bái hay kính nể Tề Mặc.

Mặc dù cõng Ly Tâm trên lưng nhưng Tề Mặc vẫn chạy rất nhanh. Đỉnh núi ngày càng gần, tầm mắt ngày càng rộng mở, tim Ly Tâm đập thình thịch. Nhưng cô biết càng gần đến đích, cô càng phải giữ bình tĩnh, không được hoảng loạn.

Bịch, Ly Tâm ở trên lưng Tề Mặc đột nhiên bị va chạm kịch liệt khiến cô suýt nữa tuột tay rơi khỏi lưng Tề Mặc. Ly Tâm nhanh chóng quay đầu lại.

Ly Tâm chỉ thấy một hình bóng nhanh như tia chớp lao đến trước Tề Mặc, tay chụp xuống đầu vai Tề Mặc, vào đúng mặt Ly Tâm.

Không có tiếng động, Ly Tâm cảm thấy luồng gió khi cánh tay chụp xuống. Ly Tâm không nghĩ ngợi nhiều, đầu cô chúi về phía vai bên này của Tề Mặc, khẩu súng trong tay hướng về bóng hình đó và nhanh chóng lên nòng.

Tề Mặc đột ngột ra tay, tay trái hắn túm chặt năm ngón tay của đối phương bẻ ngược lại, đồng thời đẩy người đối phương ra xa. Tay phải Tề Mặc đang cầm vũ khí thúc mạnh vào bàn tay cầm súng của Ly Tâm, khiến khẩu súng chệch đi hướng khác.

Chỉ trong chốc lát, một tiếng súng nổ vang phát ra từ súng của Ly Tâm, đạn bay sượt qua đầu bóng hình đó. Đối phương bị Tề Mặc đẩy rất mạnh bắn ra xa vài bước. Hắn đột nhiên cất tiếng nói: "Lão đại?"

Ly Tâm bất giác sững sờ. Cô chớp chớp mắt, người này là ai nhỉ? Do sự việc xảy ra quá nhanh nên vừa rồi cô chỉ nhìn thấy hình bóng một con người chứ không nhìn rõ là người nào.

Đối phương nhanh chóng quay người lại, anh ta mặc một bộ độ chống bức xạ. Bóng dáng anh ta rất quen thuộc, trông có vẻ giống người của Tề Mặc. Ly Tâm cảm thấy toát mồ hôi lạnh, may mà vừa rồi Tề Mặc ngăn cản kịp thời, nếu không cô đã khiến người của mình bị thương.

"Hắc Ưng". Tề Mặc lạnh lùng nhìn bộ dạng thảm hại của Hắc Ưng, lên tiếng xác nhận.

"Vâng...là Hắc Ưng đây ạ". Hắc Ưng chạy đến bên Tề Mặc. Ly Tâm cũng nhận ra giọng nói của Hắc Ưng.

"Cám ơn lão đại giơ cao đánh khẽ". Thấy Tề Mặc không nói một lời nào, tiếp tục đi lên núi, Hắc Ưng vừa chạy theo Tề Mặc vừa mở miệng.

Vừa rồi Hắc Ưng trốn ở trong rừng, không nghe thấy tiếng nói của Tề Mặc và Ly Tâm. Anh ta chỉ cảm giác một ai đó đang di chuyển rất nhanh về phía anh ta. Mấy ngày qua, Hắc Ưng chịu không ít khổ cực ở địa bàn của đám thổ dân, anh ta biết cần phải ra tay trước mới có cơ hội giành thắng lợi trước đám thổ dân có sức mạnh kinh hồn.

Vì vậy Hắc Ưng không nghĩ ngợi, nghe tiếng bước chân đi tới, anh ta liền lao vào đối phương. Thổ dân địa phương chỉ có ưu thế ở vòng ngoài. Càng đến sát người chúng, phản ứng và tốc độ của chúng sẽ càng chậm. Đây là nhược điểm duy nhất của đám thổ dân bị Hắc Ưng phát hiện sau hơn một ngày đối phó với chúng.

Hắc Ưng không kịp nhìn kỹ, chỉ biết tấn công vào đúng tim đối phương, nhưng không ngờ người đó lại là Tề Mặc. May mà Tề Mặc có phản ứng rất nhanh, nhưng suýt nữa cũng bẻ gẫy tay anh ta.

Ly Tâm không ngờ gặp lại Hắc Ưng ở nơi này. Tuy bộ dạng anh ta thảm hại nhưng giọng nói vẫn bình thường, chứng tỏ anh ta không sao cả. Sự xuất hiện của Hắc Ưng khiến Ly Tâm thấy an tâm một chút. Nghe câu nói của Hắc Ưng, cô lập tức hỏi lại: "Sao thế?". Cô có thấy Tề Mặc giơ cao đánh khẽ gì đâu.

Ly Tâm không biết, Tề Mặc vốn là người nhạy bén trời sinh. Hắc Ưng theo hắn nhiều năm, hơi thở và mùi đặc trưng của anh ta đã rất quen thuộc với hắn. Nếu không phải có cảm giác Hắc Ưng đang ở đó, làm gì có chuyện hắn để Hắc Ưng áp sát vào người mình. Vì là Hắc Ưng nên Tề Mặc mới nhẹ tay. Dù hắn không bẻ gãy tay Hắc Ưng, anh ta có thể chết bởi viên đạn bắn ra từ nóng súng của Ly Tâm.

Càng lên gần đỉnh núi, tầm nhìn càng rộng hơn. Ly Tâm vẫn tập trung quan sát phía sau, cô đột nhiên hét lớn: "Bọn chúng đuổi theo chúng ta".

Bởi vì vị trí của bọn họ ở trên cao nên có thể nhìn thấy rõ cảnh vật bên dưới. Từng bóng người biến dị len lỏi trong rừng cây, tiến về

phía bọn họ. Đám thổ dân di chuyển với tốc độ rất nhanh.

Hắc Ưng liền quay người lại: "Để tôi đi thu hút sự chú ý của bọn chúng, lão..."

"Câm miệng". Hắc Ưng chưa nói hết câu, Tề Mặc cất giọng đầy phẫn nộ, khiến Hắc Ưng im bặt.

"Tôi đã liên lạc với Lập Hộ, họ sẽ nhanh chóng đến đón chúng ta. Tề Mặc, thả tôi xuống đi, nhanh lên...". Ly Tâm vội vàng giải thích rồi quay đầu nói với Tề Mặc. Hiện tại cô đã hồi phục sức lực, cô có thể tự đi, không muốn gây vướng víu cho Tề Mặc.

"Em có thể đi nhanh đến mức nào?" Tề Mặc không quay đầu, đôi chân hắn vẫn tiếp tục lao về phía trước. Lúc này, rừng cây đã biến mất hoàn toàn, chỉ còn lại nham thạch, từng tảng đá khá lớn, khiến Tề Mặc buộc phải leo lên.

Ly Tâm không tiếp tục tranh cãi với Tề Mặc. Dù cô lấy lại sức cũng không thể nhanh bằng Tề Mặc. Cô chỉ muốn giúp Tề Mặc tiết kiệm sức lực nhưng xem ra, Tề Mặc không nghe lời cô.

Ly Tâm chăm chú nhìn xuống bên dưới. Đám thổ dân nhanh nhẹn như loài báo đang rút ngắn khoảng cách, khiến tim Ly Tâm như như bị treo ngược. Máy bay của Lập Hộ vẫn chưa đến. Nếu bọn họ không đến kịp, không biết điều gì sẽ chờ đón ba người.

(*) "Đào chi yêu yêu" có nghĩa là "Mơn mởn đào tơ", một câu trong Kinh thi. Nhưng Đào ở đó tức là Hoa đào, cây đào. Còn tựa chương này tác giả dùng chữ "Đào" có nghĩa là đào thoát, đào tẩu, thành ra tớ chẳng biết dịch thế nào

Chương 71: Xả thân vì nhau

Ly Tâm không quay đầu nhìn Tề Mặc, cũng không để ý Hắc Ưng ở bên cạnh, đôi mắt cô không rời khỏi những hình bóng nhấp nhô ở bên dưới. "Còn cách khoảng 3 dặm" (1500m), Ly Tâm cất giọng nói lạnh lùng, thông báo tình hình cho Tề Mặc và Hắc Ưng vẫn đang tiếp tục leo lên đỉnh núi.

Lúc mới phát hiện đám thổ dân, chúng còn cách ba người tới mười mấy hai mươi dặm. Có lẽ do Ly Tâm ở trên cao nên mới phát hiện có người đang di chuyển ở bên dưới. Không ngờ chưa đầy nửa tiếng đồng hồ, chúng đã hoàn toàn rút ngắn khoảng cách.

Ly Tâm biết vào lúc này, cô không thể tỏ ra hoảng hốt hay sợ hãi, nhưng tim cô vẫn đập thình thịch trong lồng ngực. Đám thổ dân có tới trăm người đuổi theo, chưa kể không biết bao nhiêu tên bị rừng cây che khuất. Đến bây giờ vẫn không thấy bóng dáng máy bay của Lập Hộ. Nếu đám thổ dân đuổi tới nơi, hậu quả sẽ rất khó lường.

"Lập Hộ, nhanh lên đi. Bọn chúng còn cách chúng tôi khoảng hai dặm thôi". Ly Tâm vừa quan sát tình hình ở bên dưới, vừa không ngừng thúc giục Lập Hộ. Ở đầu kia, Lập Hộ cũng căng thẳng theo Ly Tâm.

"Sợ gì chứ?". Tề Mặc lên tiếng khi có cảm giác Ly Tâm không giữ nổi sự bình tĩnh, tim cô đập liên hồi trên lưng hắn, hai cánh tay cô siết chặt vào cổ hắn đến mức hắn cảm thấy khó thở.

Chứng kiến đám thổ dân ngày càng tiến lại gần, Ly Tâm rất muốn nói cô không sợ. Nhưng trên thực tế, cô cảm thấy vô cùng khẩn trương. Ly Tâm bất giác cúi đầu nói khẽ: "Tôi sợ". Mặc dù biết không nên tỏ ra sợ hãi nhưng Ly Tâm hiểu rõ Tề Mặc không thích nghe lời nói dối. Cô không phải là siêu nhân, hoảng sợ cũng là lẽ thường tình.

"Em chỉ có thể chết trong tay tôi. Nếu chúng đuổi đến nơi, tôi sẽ tự tay giết em". Giọng nói lạnh lùng và bá đạo của Tề Mặc vang lên bên tai Ly Tâm. Thân thể Ly Tâm hơi run nhẹ. Hình như Tề Mặc đã từng nói với cô câu này, bây giờ nghe lại vẫn thấy bá đạo như thường.

Ly Tâm biết Tề Mặc nói được làm được. Chết ở trong tay hắn, có lẽ tốt hơn chết trong tay đám thổ dân đáng sợ kia. Trong lòng Ly Tâm bỗng dưng thấy bình tĩnh hẳn. Hai tay vẫn ôm chặt cổ Tề Mặc, nhìn đám thổ dân ngày một tiến lại gần, Ly Tâm bất giác mỉm cười và gối đầu lên lưng Tề Mặc.

Ầm ầm ầm, trên không trung đột nhiên có tiếng máy bay. Ly Tâm liền ngẩng đầu, thấy chiếc máy bay bay mỗi lúc một tiến lại gần, giọng nói Lập Hộ truyền đến chiếc hoa tai: "Có phải là nơi này không? Có phải nơi này không? Mau trả lời tôi đi".

"Đúng rồi, chính là nơi này, các anh mau hạ cánh đi". Ly Tâm vốn đang bình thản chờ đợi tình huống Tề Mặc ra tay với cô, nghe giọng nói của Lập Hộ, cô vội vàng trả lời và giơ tay lên vẫy vẫy.

"Không thể hạ cánh". Tề Mặc lên tiếng, hắn dùng hết sức leo lên đỉnh núi.

"Thang dây, bảo bọn họ thả thang dây xuống". Hắc Ưng ở bên cạnh vừa thở hổn hển vừa nói nhanh.

Lúc này Ly Tâm mới nghĩ ra, đợi máy bay hạ cánh và bọn cô leo lên máy bay sẽ tốn khá nhiều thời gian, vô hình chung tăng thêm cơ hội cho đám thổ dân. Cô lập tức lên tiếng: "Thả thang dây xuống, thang dây".

"Lão đại nhanh lên. Bọn chúng sắp đuổi đến nơi rồi, chỉ cách chúng ta hơn một trăm mét, nhanh lên đi". Lập Hộ đứng ở cửa chiếc máy bay trực thăng cỡ nhỏ, tay cầm khẩu súng hạng nặng. Anh ta vừa chỉ huy hạ độ cao máy bay, đồng thời nhìn đám thổ dân hung hãn ở phía sau Tề Mặc bằng ánh mắt đầy lo lắng.

Tề Mặc nghiến răng, điên cuồng lao về phía thang dây từ máy bay thả xuống. Tiếng gầm gừ của đám thổ dân ở phía sau một lúc một lớn, như ngay sát bên tai.

Pằng, pằng, pằng...tiếng súng kịch liệt vang lên. Lập Hộ đứng trên máy bay không ngừng nhả đạn về đám thổ dân đang đuổi theo Tề Mặc. Người của Tề Mặc ở trên máy bay cũng điên cuồng nổ súng, tạo thành âm thanh điếc tai.

"Nhanh, nhanh lên". Lập Hộ hét lớn vào thiết bị liên lạc.

Một trăm mét, năm mươi mét, mười mét. Tề Mặc và Hắc Ưng phi nhanh đến nơi có chiếc thang dây. Sau lưng họ vẫn là tiếng gầm rú ghê sợ và tiếng súng nổ kịch liệt.

"Nắm lấy thang dây". Ly Tâm vừa hét lên với Tề Mặc, vừa mở chốt an toàn trên nòng súng. Đằng sau cô có một tên thổ dân đang lao tới. Gương mặt dữ tợn của hắn, tư thế hung hãn của hắn khiến Ly Tâm toát mồ hôi lạnh, nhưng cô vẫn điên cuồng nhả đạn vào người tên thổ dân.

Tề mặc đã nắm được thang dây đang bay đến. Nghe đằng sau có tiếng động khác thường, hắn liền quay đầu nhìn.

Tên thổ dân bị Ly Tâm bắn trúng, toàn thân máu tuôn xối xả, hai mắt trợn trừng trừng. Nhưng hắn vẫn tiếp tục xông vào hai người, móng vuốt sắc nhọn của hắn chụp đúng lưng Ly Tâm.

Tề Mặc phản ứng nhanh như tia chớp. Hắn quăng khẩu súng hạng nặng trong tay cho Hắc Ưng lúc này cũng đã bám được vào thang dây rồi vòng một tay về phía sau túm người Ly Tâm lôi ra đằng trước ngực. Hắc Ưng lập tức nổ súng vào tên thổ dân, đồng thời hét lớn: "Đi thôi".

Ly Tâm vốn chỉ biết trợn mắt nhìn móng vuốt của tên thổ dân bổ xuống người cô. Không ngờ đúng lúc đó, Tề Mặc túm lấy người cô

lôi cô ra đằng trước, khiến móng vuốt sắc nhọn của tên thổ dân bập xuống đúng vai Tề Mặc.

Ly Tâm có cảm giác Tề Mặc cứng người. Lúc này, chiếc máy bay cũng bay lên cao. Ly Tâm không nghĩ ngợi gì chỉ biết ôm chặt cổ Tề Mặc.

Máy bay bay mỗi lúc một cao. Ly Tâm không nhìn thấy vẻ mặt của Tề Mặc và vết thương trên vai hắn. Cô chỉ có thể dùng toàn lực ôm chặt Tề Mặc. Cảm nhận được thân thể Tề Mặc ngày càng căng cứng, Ly Tâm bất giác chúi đầu vào cổ hắn.

Ở trên máy bay, Lập Hộ chỉ huy viên phi công lái máy bay rời khỏi đỉnh núi dày đặc thổ dân địa phương. Vũ khí trong tay Lập Hộ không còn uy lực với đám người ở bên dưới, anh ta liền ra lệnh người ở trên máy bay nhanh chóng kéo Tề Mặc và Ly Tâm lên máy bay, đồng thời anh ta cho mở khoang sau máy bay.

Vào thời điểm ba người được kéo lên máy bay, một ánh sáng trắng phóng xuống đỉnh núi bên dưới. Chỉ trong giây lát, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp dãy núi. Một luồng sáng đỏ hủy diệt quả núi trong chớp mắt.

Ly Tâm nằm trên sàn máy bay, thấy Lập Hộ và những người khác tiến lại gần, cô liền thở phào nhẹ nhõm. Ly Tâm vẫn ôm chặt Tề Mặc đang nằm đè trên người mình, đầu cô tựa sát vai hắn. Sau đó, Ly Tâm từ từ lịm đi.

****

Lúc Ly Tâm tỉnh lại đã là ba ngày sau. Ly Tâm đảo mắt nhìn quanh căn phòng rồi đưa tay bóp mi tâm. Đau quá, cảm giác đầu tiên của cô sau khi tỉnh dậy là đau đớn, giống như thân thể không có một chỗ nào là lành lặn. Toàn thân đau nhức đến mức cô không muốn tỉnh cũng không được.

"Tiểu thư tỉnh rồi à?" Một giọng nói tiếng Anh kiểu Mỹ vang lên bên tai Ly Tâm. Chỉ có điều, giọng nói này đều đều không mang bất cứ sắc thái tình cảm nào.

Ly Tâm nheo mắt hướng về nơi phát ra tiếng nói. Cô thấy một người đàn ông đang cung kính cúi người đứng ở bên cạnh giường. Ly Tâm liền mở miệng: "Nước".

"Vâng ạ". Người đàn ông quay người đi lấy nước cho Ly Tâm. Anh ta hai tay đưa khay nước đến trước mặt Ly Tâm, không hề có ý đỡ cô ngồi dậy.

Ly Tâm thấy vậy chửi thầm trong lòng, cô nghiến răng ngồi dậy, đón cốc nước từ tay người đàn ông. Sau khi uống hai hớp, Ly Tâm nói chậm rãi: "Tôi không bảo anh đỡ tôi ngồi dậy, nhưng anh không thể tìm cho tôi cái ống hút hay thứ gì đó tiện cho tôi sao?". Mặc dù không hài lòng nhưng Ly Tâm không muốn nổi nóng. Toàn thân cô đau đến mức không cáu nổi.

"Tôi xin lỗi, ở đây không có mấy thứ đó. Từ trước đến nay chưa có người nào sử dụng đồ tiểu thư vừa nói. Sau này tôi sẽ chú ý". Người đàn ông cúi thấp đầu, nói giọng bình thản.

Ly Tâm hơi nhíu mày, chưa có người nào sử dụng? Cô cố chịu đau, lên tiếng hỏi: "Đây là nơi nào?". Không hiểu tại sao dù phát hiện đang ở trong một căn phòng xa lạ nhưng Ly Tâm không thấy bất an hay có cảm giác căng thẳng. Nếu không phải người đàn ông có mặt ở đây, cô cũng chẳng thèm tìm hiểu.

"Tề Gia". Hai chữ đơn giản nhưng khiến Ly Tâm giật mình. Hóa ra là Tề Gia, thảo nào người ở đây biến thái như vậy. Ở đây là Tề Gia, chắc sẽ không có mấy thứ nhân tính hóa như cô vừa nói.

Ly Tâm không ngờ cô đang ở trong nhà của Tề Gia. Ly Tâm nhớ lại tổng bộ của Tề Gia ở bên Mỹ, xem ra cô vừa ngồi máy bay qua nửa vòng trái đất. Ly Tâm đảo mắt nhìn quay căn phòng. Không tồi, cách trang trí thể hiện sự mạnh mẽ giống như phong cách của Tề Mặc.

"Tiểu thư! Đây là thuốc của cô". Người đàn ông đưa mấy viên thuốc đến trước mặt Ly Tâm.

Ly Tâm hơi cau mày nhưng không lên tiếng. Người đàn ông đứng bên cạnh cung kính giải thích: "Đây là thuốc do bác sỹ Lập Hộ kê, nói là thuốc kháng sinh giảm đau, có tác dụng hồi phục vết thương".

Nghe nói thuốc do Lập Hộ kê đơn, Ly Tâm lập tức nuốt vào. Đưa mắt nhìn quanh không thấy một người nào khác, Ly Tâm liền mở miệng hỏi: "Tề Mặc...À, Tề lão đại đang ở đâu?"

Người đàn ông trả lời nghiêm túc: "Tôi không biết".

"Ý anh là gì?" Ly Tâm trừng mắt với người đàn ông trước mặt. Trước đây nếu không phải Tề Mặc ở bên cạnh cô thì là Lập Hộ hay Hoàng Ưng, Bạch Ưng. Bây giờ cô đang ở ngay trong đại bản doanh của Tề Gia, thế mà không một người nào xuất hiện, bọn họ chẳng nể mặt cô gì cả.

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Ly Tâm không định thắc mắc nhiều. Tề Mặc là lão đại của Tề Gia, hắn ở bên cạnh cô mới là chuyện lạ. Nên biết đây là Tề Gia, nơi tập trung toàn những nhân vật đẳng cấp, còn cô chỉ là loại ruồi muỗi mà thôi.

Ly Tâm phất tay ra hiệu người đàn ông không cần trả lời. Anh ta liền lùi một bước, cúi người trước Ly Tâm: "Thuộc hạ thật sự không biết. Tìm hiểu hành tung của lão đại là một tội lớn".

Thái độ hoảng sợ và thận trọng của người đàn ông khiến Ly Tâm chớp chớp mắt. Xem ra Tề Mặc có nhiều quy tắc quy định thật đấy, cô chỉ tiện mồm hỏi thôi mà. Ly Tâm nhún vai, không tiếp tục gây khó dễ cho người đàn ông.

Ly Tâm đột nhiên sực nhớ ra điều gì, cô lập tức nhảy xuống giường, túm lấy cổ áo của người đàn ông: "Bạch Ưng, Hoàng Ưng, Hắc Ưng, Hồng Ưng, Lập Hộ thì sao? Anh nói cho tôi biết hành tung của một người thôi cũng được, bọn họ đang ở đâu?".

Vừa rồi đầu óc Ly Tâm còn chưa tỉnh táo. Sau một hồi nói chuyện, cô bỗng cảm thấy có gì đó bất thường. Trước khi bị ngất, cô tận mắt chứng kiến Tề Mặc bị thương. Dựa vào sức khỏe của Tề Mặc, Ly Tâm đoán vết thương đó không là gì. Nhưng khi cả đám người biến mất, Ly Tâm đột nhiên có cảm giác chẳng lành.

Người đàn ông cúi đầu: "Tôi không biết Tứ Ưng đại nhân đang ở đâu. Lập Hộ đại nhân hôm qua có đến đây thăm tiểu thư rồi vội vàng đi ngay. Không biết đại nhân mới lúc nào trở lại".

"Shit...rốt cuộc bọn họ làm sao vậy?". Ly Tâm không thể kìm chế tiếng chửi thề khi nghe câu trả lời của người đàn ông. Tất cả đều mất dạng, chuyện này rõ ràng không bình thường.

"Cô tỉnh rồi à". Một giọng nói bình thản vọng đến. Ly Tâm ngẩng đầu nhìn, thấy Lập Hộ đang đứng ở cửa. Lập Hộ khoanh tay trước ngực rồi mỉm cười: "Tôi cũng đoán cô đã tỉnh lại. Anh lui ra ngoài đi, chỗ này để tôi". Lập Hộ phất tay với người đàn ông và chậm rãi đi về phía Ly Tâm.

Ly Tâm thấy Lập Hộ dù mỉm cười, nhưng nụ cười chỉ dừng nơi khóe mắt, tim cô liền đập nhanh một nhịp. Khi người đàn ông khuất dạng, Ly Tâm cau mày hỏi Lập Hộ: "Lão đại đâu?"

"Muốn biết thì đi theo tôi". Lập Hộ đến bên Ly Tâm, lấy một thứ gì đó ở trong tủ đồ. Nụ cười trên mặt Lập Hộ vẫn không thay đổi, nhưng Ly Tâm cảm nhận được nụ cười đó không thật. Vì vậy, cô không nói bất cứ lời nào, lập tức đi theo Lập Hộ ra ngoài.

"Cô hãy tươi tỉnh lên". Còn chưa ra khỏi cửa, Lập Hộ lên tiếng nhắc nhở. Ly Tâm bất giác nhíu mày, Lập Hộ mở miệng giải thích: "Đây là Tề Gia".

Chỉ năm từ đơn giản, nhưng khiến Ly Tâm lập tức hiểu ý anh ta. Tề Gia là nơi ngọa hổ tàng long, chỉ một động tác hay một nét mặt đều có ý nghĩa khác nhau. Ở nơi này phải hết sức chú ý, vì chỉ một biểu hiện khác thường có thể gây nên chuyện động trời. Sau khi hiểu ý

Lập Hộ, Ly Tâm hơi thả lỏng tinh thần, nhưng cô không cười nổi. Bây giờ toàn thân cô đang đau nhức, sao có thể tươi cười chứ?

Ly Tâm theo Lập Hộ đi vòng vòng vèo vèo quanh ngôi biệt thự rộng như tòa lâu đài. Đi một lúc, Ly Tâm gần như không thể nhấc chân. Ly Tâm thầm ca thán, không biết Tề Mặc xây biệt thự rộng như thế này để làm gì.

Ly Tâm cắn răng đi theo Lập Hộ. Ra khỏi cổng, hai người lên một chiếc ô tô. Chiếc xe lao về phía trước, qua khu đô thị sầm uất rồi tới một bờ biển mây mù che phủ. Ly Tâm quay sang hỏi Lập Hộ: "Đây là nơi nào?"

Lập Hộ vừa lái xe vừa trả lời bằng vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: "Nơi cô vừa ở là bản doanh của Tề gia, còn đây là nơi riêng tư của lão đại. Lão đại thích sống ở đây". Thấy nét mặt Lập Hộ khác hẳn vẻ tươi cười ban nãy, tim Ly Tâm bỗng đập nhanh. Không biết Tề Mặc đã xảy ra chuyện gì?

Căn phòng có hai màu trắng đen thể hiện phong cách lạnh lùng và cứng rắn. Mặc dù bây giờ đang là giữa hè nhưng ở trong phòng vẫn có cảm giác lạnh lẽo từ đầu đến chân. Có điều, khiến Ly Tâm cảm thấy buốt giá trong lòng không phải là bầu không khí của căn phòng mà là cảnh tượng Tề Mặc đang chịu sự kiểm tra của các loại máy móc.

"Chuyện gì vậy?" Ly Tâm lên tiếng khi thấy Tề Mặc đang nằm trong cỗ máy đóng kín mít. Đám Bạch Ưng đứng quan sát với vẻ mặt đầy lo lắng. Ở đầu bên kia có một người ông già tóc gần bạc trắng. Tay ông ta hơi run rẩy nhưng bộ dạng vẫn không mất đi sự bình tĩnh.

"Lão đại bị nhiễm xạ rồi". Hồng Ưng trả lời. Nghe tin Tề Mặc xảy ra chuyện, anh ta vội vàng trở về từ chỗ Jiaowen.

Ly Tâm sững người. Mặc dù cô từng nghĩ Tề Mặc có nhiều khả năng bị nhiễm xạ bởi hắn để lộ da thịt ở nơi có độ phóng xạ cao, nhưng nhớ lại lời hứa đảm bảo để cô sống lâu của hắn và việc bản

thân vẫn bình an vô sự nên Ly Tâm tạm thời quên đi chuyện đó. Bây giờ nghe Hồng Ưng nói vậy, đầu óc Ly Tâm bỗng nổ tung.

"Các anh có thuốc đúng không?" Ly Tâm hít một hơi sâu, cố gắng giữ bình tĩnh.

Lập Hộ đưa mắt về phía Ly Tâm, nói nhỏ: "Thuốc của chúng tôi có tác dụng với người bị nhiễm xạ nhẹ. Chúng tôi đã thử dùng cho lão đại nhưng không có hiệu quả".

Ly Tâm ngẩng mặt nhìn Lập Hộ: "Tại sao? Tại sao lại không có hiệu quả". Sự lo lắng của cô xuất phát tự đáy lòng.

"Vì máu bị nhiễm trực tiếp. Y học hiện nay hoàn toàn không có cách chữa trị". Ông già tóc bạc vẫn im lặng kể từ lúc Ly Tâm đi vào đột ngột lên tiếng.

"Máu bị nhiễm trực tiếp?" Ly Tâm không dấu nổi vẻ kinh ngạc. Cô tiến lại gần cỗ máy chứa Tề Mặc, đập vào mắt cô là đôi vai trần có vết thương của hắn. Máu Tề Mặc bị nhiễm xạ trực tiếp chắc chắn là do tên thổ dân chụp vào người hắn lúc đu lên máy bay. Máu, vết thương...đây chẳng phải là do cứu cô hay sao?

Không biết có phải cảm nhận được sự có mặt của Ly Tâm, Tề Mặt đột ngột mở mắt. Ly Tâm thấy Tề Mặc hơi nheo mắt rồi dõi thẳng vào cô. Ánh mắt hắn không có sự phẫn nộ hay không cam chịu, không có sự oán hận mà rất bình thản và lạnh lùng, giống như lúc bình thường, như không có chuyện gì xảy ra. Điều đó càng khiến Ly Tâm căng thẳng hơn.

"Phải làm thế nào bây giờ? Lẽ nào không còn cách?" Ly Tâm rời mắt khỏi Tề Mặc, quay sang hỏi đám Lập Hộ.

Lập Hộ lắc đầu: "Trước mắt chỉ có thể tạm thời khống chế, nhưng hiệu quả không tốt lắm".

Bị nhiễm xạ không gây chết người ngay, nhưng khiến các bộ phận cơ thể bị thoái hóa và xuất hiện nhiều vấn đề. Nếu bị nhiễm xạ ở mức độ nhẹ có thể vài năm sau mới có phản ứng. Nhưng Tề Mặc bị nhiễm xạ trực tiếp vào máu, hậu quả thế nào không ai dám bảo đảm.

"Tôi thì sao? Tôi có vấn đề gì không?". Ly Tâm nhìn thẳng vào mắt Lập Hộ, đột nhiên chuyển đề tài.

Lập Hộ lắc đầu: "Cô không có bất cứ vấn đề gì. Máu của cô không có dấu hiệu bất thường, cũng không bị nhiễm xạ. Trên vai cô, nếu tôi không nhầm thì cũng bị móng vuốt của tên thổ dân sượt qua".

Nghe Lập Hộ nói vậy, Ly Tâm quay đầu nhìn xuống vai mình, thấy một vết xước khá sâu ở đầu vai. Ly Tâm trầm mặc một lúc rồi hỏi nhỏ: "Mọi người muốn tôi làm gì bây giờ? Lão đại đã cứu tôi, chỉ cần là việc trong khả năng của tôi, tôi cũng sẽ cố hết sức cứu lão đại".

Lập Hộ và Hồng Ưng đưa mắt nhìn nhau, rồi Lập Hộ lên tiếng: "Tốt quá, tôi đang đợi câu nói này của cô. Tôi cần xét nghiệm máu của cô, để tìm cách chữa trị cho lão đại".

"Không thành vấn đề". Ly Tâm trả lời dứt khoát, đi đến bên Lập Hộ và giơ tay ra trước mặt anh ta. Ở bên cạnh, ông già tóc bạc gật đầu rồi lấy ống kim tiêm chọc vào mạch máu của Ly Tâm.

Sau khi rút máu xong, ông gia cẩn thận bảo vệ ống đựng máu. Ly Tâm lên tiếng hỏi Lập Hộ: "Tại sao các anh không lấy máu của tôi trong lúc tôi hôn mê?". Lấy máu cô không phải là chuyện khó khăn gì, vậy mà trong ba ngày cô hôn mê bất tỉnh, họ không lấy máu cô mà đợi đến khi cô tỉnh lại và đồng ý. Cử chỉ này hoàn toàn trái ngược với hành động cưỡng ép của Tề Mặc.

"Vì cô là người lão đại đã thừa nhận, địa vị của cô tương đương với chúng tôi. Nếu không được sự đồng ý của cô, bất cứ người nào trong Tề Gia cũng không được phép động đến một sợi lông của cô". Hoàng Ưng giải thích.

Ly Tâm bất giác quay người nhìn Tề Mặc. Lúc này hắn đã ngồi dậy, cửa thiết bị kiểm tra từ từ mở ra. Ly Tâm tiến lên phía trước, nhìn chăm chú vào những nốt chấm đỏ trên da Tề Mặc. Ly Tâm cắn nhẹ môi, cô bất giác mỉm cười khi đối diện với đôi mắt Tề Mặc.

Chương 72: Hắc đạo hào môn

"Các chú giải quyết xong việc của các chú rồi à?" Tề Mặc chỉ liếc qua Ly Tâm rồi đưa mắt về đám Lập Hộ.

Đám Hồng Ưng và Lập Hộ nhìn nhau. Thấy vẻ mặt lạnh lùng của Tề Mặc, Hồng Ưng lắp bắp: "Lão đại, sức khỏe của lão đại..."

"Tôi vẫn chưa chết". Bốn từ ngạo mạn, lạnh lùng và bá đạo cắt ngang lời Hồng Ưng. Đám Hồng Ưng liền cúi đầu trả lời: "Vâng, chúng tôi biết". Nói xong, tất cả đi ra ngoài trừ Lập Hộ.

Mặc dù Tề Mặc nằm yên một chỗ nhưng Tề Gia vẫn hoạt động như thường. Bọn họ ở lại bên Tề Mặc thì ai sẽ giải quyết sự vụ của Tề Gia? Nếu để người ngoài biết sức khỏe của lão đại Tề Gia xảy ra vấn đề nghiêm trọng, ai sẽ gánh trách nhiệm nếu có động loạn? Việc Tề Mặc bị thương khiến đám Hồng Ưng rất khẩn trương nhưng nếu không có Tề Mặc cũng sẽ không có bọn họ.

Ly Tâm nhăn mặt khi thấy Tề Mặc chỉ dùng một câu đuổi hết đám Hồng Ưng mà bọn họ không dám lên tiếng phản đối. Cô mỉm cười, cầm quần áo của Tề Mặc và đi về phía hắn.

Tề Mặc ngồi im trên thiết bị kiểm tra, để mặc Ly Tâm mặc quần áo cho hắn.

"Có đau không?" Trong lúc xỏ áo, ngón tay của Ly Tâm hơi động vào đốm đỏ trên người Tề Mặc. Cảm giác thân thể Tề Mặc hơi cương cứng, cô liền rụt tay nhìn hắn chăm chú.

Những người bị nhiễm xạ trên cơ thể đều xuất hiện nốt ban đỏ. Ly Tâm vốn tưởng đây chỉ là một trong những biểu hiện của việc bị nhiễm xạ, không ngờ lại đau đến như vậy. Ly Tâm dừng tay khi thấy cơ bắp Tề Mặc co rút khi cô động vào.

Tề Mặc cúi đầu nhìn Ly Tâm, đáy mắt cô không có gì khác ngoài vẻ lo lắng. Tề Mặc đưa tay sờ đầu Ly Tâm và vuốt nhẹ nhàng. Trầm mặc một lúc, hắn cất giọng trầm trầm: "Không sao cả".

Lúc này, Ly Tâm mới biết cô thật ngốc nghếch khi hỏi câu đó. Hỏi Tề Mặc có đau không chẳng khác nào hỏi cái bàn rằng mày biết nói chuyện hay không? Tề Mặc trả lời thật cho cô biết mới lạ. Hơn nữa, hình như Tề Mặc không có dây thần kinh đau đớn. Lúc cô bị xét nghiệm, thân thể cô đau đến mức chết đi sống lại, còn Tề Mặc vẫn giữ vẻ mặt bình thường, như hắn vừa mới ngủ dậy.

"Mặc áo cho tôi". Thấy Ly Tâm đứng ngây ra không động đậy, Tề Mặc sa sầm mặt. Hắn giơ tay túm cổ Ly Tâm và cất giọng đầy nộ khí.

Ly Tâm định thần trở lại. Thấy vẻ tức giận của Tề Mặc, Ly Tâm không nói một lời nào nhanh chóng mặc quần áo cho hắn. Tuy Ly Tâm hết sức nhẹ nhàng nhưng Tề Mặc dường như không bận tâm. Hắn giơ chân giơ tay mặc đồ như lúc bình thường, như không phải cơ thể đang chịu đau đớn. Tề Mặc quả là người từ thân thể đến trái tim đều làm bằng sắt thép.

"Lão đại! Tốt nhất mấy ngày này lão đại hãy ở lại đây, để chúng tôi tìm cách trị liệu". Lập Hộ rảo bước nhanh đến trước Tề Mặc khi thấy hắn đứng dậy ôm eo Ly Tâm định đi ra ngoài.

Tề Mặc nhíu mày. Hắn còn chưa trả lời, Ly Tâm ở bên cạnh gật đầu đồng tình: "Lão đại, sức khỏe quan trọng nhất, có việc gì để bọn họ giải quyết. Tình hình của lão đại tương đối phức tạp".

Lập Hộ đồng thời gật đầu: "Đúng vậy, lão đại".

Tề Mặc đảo mắt qua hai người, cất giọng lạnh lùng: "Nhắc một lần xem nào".

Ly Tâm cứng họng. Tề Mặc nói vậy là có ý gì? Lẽ nào lo lắng và quan tâm đến hắn cũng là làm sai? Nếu không nể tình hắn cứu cô,

hắn đừng mơ cô sẽ bận tâm và lo lắng cho sức khỏe của hắn. Cả đời này ngoài Tùy Tâm, cô chưa từng quan tâm ai bao giờ.

Nghe Tề Mặc nói vậy, Lập Hộ sững lại trong vài giây rồi nghiến răng: "Lão đại, Lập Hộ sai rồi, xin lão đại thứ lỗi".

Tề Mặc hơi gật đầu với Lập Hộ, ôm Ly Tâm đi ra ngoài. Ly Tâm nhíu chặt đôi lông mày, quay đầu nhìn Lập Hộ. Lập Hộ trao đổi điều gì đó với ông già tóc bạc rồi nhanh chóng đi theo Tề Mặc.

Thấy Ly Tâm nhìn mình bằng ánh mắt khó hiểu, Lập Hộ lắc đầu giải thích: "Cả gia tộc đều biết lão đại đã trở về. Nếu lão đại không lộ diện sẽ dẫn đến tin đồn không hay. Hơn nữa có một việc cần lão đại đích thân xử lý".

Lập Hộ nóng ruột chỉ nghĩ đến sức khỏe của Tề Mặc mà quên mất thân phận người đứng đầu Tề Gia của hắn. Nếu Tề Mặc không xuất đầu lộ diện, bên ngoài sẽ xuất hiện tin đồn và suy diễn lung tung. Không cho đối thủ bất cứ một khe hở chọc ngoáy là tôn chỉ xưa nay của Tề Mặc, Lập Hộ nhất thời quên mất.

Nghe Lập Hộ giải thích, Ly Tâm bất giác cau mày. Lời nói của Lập Hộ không hoàn toàn rõ ràng, nhưng Ly Tâm có thể hình dung ra. Lúc cô còn ở tổ chức ăn trộm, dù cô bị thương hay xảy ra chuyện, cô cũng phải cắn răng chịu đựng, để những người nhằm vào cô không tìm ra nhược điểm hoặc kẽ hở để ra tay. Đây là một đạo lý đơn giản, áp dụng trên người có thân phận như Tề Mặc đến bản thân Ly Tâm.

"Để tôi lái xe cho". Ly Tâm ngoan ngoãn làm gậy chống của Tề Mặc. Khi Lập Hộ lái xe đến, cô mở cửa xe cho Tề Mặc ngồi vào ghế sau rồi lên tiếng nói với Lập Hộ. Ly Tâm không biết y thuật. Tề Mặc lâm vào tình trạng này, Lập Hộ ngồi bên cạnh hắn sẽ tốt hơn, có thể dễ dàng ứng phó bất cứ lúc nào.

Ly Tâm chưa kịp bước đi, Tề Mặc liền nắm lấy cổ áo Ly Tâm, lôi tuột cô vào trong xe. Ly Tâm ngồi trên sàn xe vịn vào đùi Tề Mặc. Ly

Tâm vừa định nhổm dậy, bàn tay to lớn của Tề Mặc lập tức ấn người cô xuống, khiến cô không thể ngẩng đầu. Ly tâm đành phải ngồi im, cô cố giữ thẳng người để không đè lên đùi Tề Mặc.

"Ngồi tử tế vào". Tề Mặc cất giọng lạnh lùng, tay dùng lực ép chặt cô vào đùi hắn. Ly Tâm liền từ bỏ việc phản kháng, trực tiếp tựa người vào đùi Tề Mặc. Hắn không sợ đau, việc gì cô phải lo cho hắn?

"Lão đại, tôi chỉ cần..."

"Mau lái xe". Lập Hộ chưa nói hết câu, Tề Mặc đột ngột cắt ngang, giọng nói có vẻ mất kiên nhẫn. Lập Hộ cắn răng, hít một hơi rồi nhấn ga, lái xe về phía đại bản doanh của Tề Gia.

Ly Tâm úp người vào đùi Tề Mặc, cảm giác hắn đang vuốt tóc cô. Mặt cô áp vào cặp đùi rắn chắc của hắn. Ly Tâm không khỏi than thầm, Tề Mặc đối xử với người của hắn tốt thật, thảo nào đám Lập Hộ và Hồng Ưng cam tâm tình nguyện bán sống chết vì hắn. Dưới tấm mặt nạ tàn nhẫn và lạnh lùng, Tề Mặc thật ra rất biết nghĩ đến người khác.

Tề Mặc bị nhiễm xạ. Nếu bọn họ tiếp xúc với hắn ở cự ly gần, bọn họ có khả năng sẽ bị truyền nhiễm. Vì vậy Tề Mặc giữ khoảng cách với tất cả mọi người. Hắn chỉ gần gũi một mình cô, là vì biết cô không sợ bị nhiễm xạ.

Gục mặt trên đùi Tề Mặc, Ly Tâm bỗng dưng mỉm cười. Có một lão đại như thế này cũng không tồi. Lão đại biết nghĩ đến thuộc hạ, không quản ngại nguy hiểm đi cứu thuộc hạ như Tề Mặc tốt gấp nhiều lần so với lão đại tổ chức cô từng ở trước kia. Nếu Tề Mặc không buông tha cô, vậy thì cô sẽ làm thuộc hạ của hắn. Lần này không phải do hắn bắt ép mà cô cam tâm tình nguyện.

Ô tô nhanh chóng đến trước cửa Tề Gia. Ly Tâm ngẩng đầu nhìn, thấy Lập Hộ từ từ giảm tốc độ. Cánh cửa lớn uy nghiêm của Tề Gia mở ra. Hai bên là hai hàng người hầu ăn mặc chỉnh tề, đứng cúi đầu đón xe của Tề Mặc đi vào.

Ở bên trong Tề Gia, người đi lại mỗi lúc một đông. Nhưng dù họ đang làm gì, thấy xe Tề Mặc đi đến gần họ cũng ngừng tất cả công việc, cúi người cung kính chào đón.

Xe ô tô đang lăn bánh thấy xe của Tề Mặc đi đến đều dừng lại. Tất cả mọi người ở bên trong xuống xe, cúi đầu hành lễ với Tề Mặc. Những người đó đều tràn đầy khí chất quý tộc, cao ngạo và lạnh lùng. Nhưng tất cả đều phải cúi đầu trước Tề Mặc.

Chứng kiến cảnh tượng trên, Ly Tâm không khỏi cảm thán. Đây chính là khí thế của hắc đạo, cũng thể hiện thế lực của Tề Mặc. Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Tề Mặc, vẻ mặt hắn vẫn không có bất cứ sắc thái biểu cảm nào, giống như đã quá quen thuộc với sự cung kính của mọi người. Ly Tâm liền sờ lên đầu mũi, lần đầu tiên cô được tiếp đón như thế này, không thể không thừa nhận là cô cũng hơi đắc ý.

Ô tô dừng lại trước tòa nhà trung tâm, Lập Hộ nháy mắt với Ly Tâm qua gương chiếu hậu. Ly Tâm lấy lại vẻ mặt nghiêm túc, đẩy cửa xuống xe rồi hơi cúi người, cùng Lập Hộ lúc này đã xuống xe và làm động tác như Ly Tâm nghênh đón Tề Mặc. Gia tộc hào môn lắm quy định quy tắc thật, Ly Tâm thầm nhủ.

Tề Mặc lạnh lùng bước xuống ô tô. Tất cả mọi người đang cúi đầu nghênh tiếp hắn đồng thanh lên tiếng: "Lão đại".

Tề Mặc đảo mắt qua mọi người: "Nên làm gì thì làm đi". Nói xong, hắn đi thẳng vào tòa nhà trung tâm.

"Vâng ạ". Mọi người lại đồng thanh trả lời. Chỉ trong giây lát, Ly Tâm thấy tất cả mọi người như ong vỡ tổ. Người thì lên xe nổ máy, người thì đi vào nhà, kẻ đi ra ngoài...Già trẻ lớn bé nam nữ đều im lặng tiếp tục công việc. Ly Tâm đưa mắt bốn xung quanh rồi nhanh chóng đi theo Tề Mặc.

Tòa nhà chính có hai hàng ghế trong đó có cái ghế màu đen đặt ở vị trí cao hơn hết thảy. Ly Tâm chỉ nhìn qua cũng biết đó là chỗ ngồi

của Tề Mặc, vị trí của lão đại một gia tộc có lịch sử trăm năm.

Tề Mặc không nói một lời nào đi thẳng lên phía trước và ngồi vào vị trí của hắn. Ly Tâm thấy bên dưới vẫn còn chỗ trống nhưng cô đứng tần ngần hồi lâu. Mặc dù chưa tận mắt chứng kiến nhưng Ly Tâm cũng từng nghe qua, trên giới hắc đạo, càng là gia tộc lớn và cổ xưa càng có nhiều quy tắc. Lúc vào cổng, cô cũng đã chứng kiến màn chào hỏi nghiêm ngặt của Tề Gia, những chiếc ghế này không thể tùy tiện ngồi vào.

Thấy dáng vẻ băn khoăn không biết nên đi hay nên ở của Ly Tâm, Lập Hộ đẩy nhẹ lưng Ly Tâm rồi đi về chiếc ghế thứ ba bên tay phải Tề Mặc. Đứng vào vị trí của mình, anh nháy mắt Ly Tâm và hất cằm về chỗ ngồi đối diện anh ta. Ly Tâm lập tức hiểu ra đó là vị trí của cô, cô liền đi về phía đó và đứng đợi.

Chỉ vài giây sau, tất cả những người có thân phận ở trong ngôi biệt thự đều lần lượt đi vào, bao gồm cả Tứ Ưng. Ly Tâm thấy Hồng Ưng đứng ở vị trí đầu tiên bên tay trái Tề Mặc, tiếp theo là Hoàng Ưng ở dưới. Bên tay phải Tề Mặc, Bạch Ưngđứng ở vị trí đầu tiên, Hắc Ưng xếp thứ hai. Mỗi người đều có vị trí của mình, Ly Tâm nhủ thầm may là vừa rồi cô không chiếm chỗ lung tung.

Ly Tâm ngoảnh đầu, thấy tòa nhà chính không giống phòng khách cũng không giống phòng họp đã đầy ắp người. Trong đám người có cả ông già lẫn trẻ nhỏ, nhưng không có một người phụ nữ nào. Tất cả cung kính đứng yên ở vị trí của mình. Thấy cô là người phụ nữ duy nhất trong đại sảnh, lại đứng ở vị trí trên cao, gương mặt họ lộ vẻ kinh ngạc, nhưng trở lại bình thường rất nhanh, nhanh đến mức người không tinh ý sẽ không phát hiện ra.

"Lão đại". Từ lúc Tề Mặc ngồi vào chiếc ghế lão đại đến khi người cuối cùng đứng nghiêm chỉ mất có năm phút. Tất cả mọi người cúi đầu hành lễ trước Tề Mặc. Đưa mắt nhìn xuống đại sảnh chứa hơn một trăm người, Ly Tâm không khỏi thán phục, người của Tề Gia hành động nhanh thật.

"Lão đại! Ngoài bảy mươi ba người ra ngoài làm việc, một trăm mười bảy người của Tề Gia đã có mặt đông đủ". Hoàng Ưng nhìn xuống đồng hồ đeo tay rồi quay lại bẩm báo với Tề Mặc.

Tề Mặc gật nhẹ đầu và đưa mắt qua tất cả mọi người có mặt trong đại sảnh. Ánh mắt lạnh giá của hắn quét đến đâu, người ở đó ưỡn ngực đứng thẳng người. Tề Mặc gật đầu: "Rất tốt".

Ly Tâm không dấu vẻ kinh ngạc khi nhìn xuống đám người ở bên dưới. Cô không biết Tề Mặc triệu tập những người đó tập trung ở đây bằng cách nào. Từ lúc hắn xét nghiệm xong, cô luôn đi theo hắn có thấy hắn nói gì đâu? Xem ra ở đây có một số quy tắc, không cần phải phát lệnh. Ly Tâm bất giác đưa mắt về phía đám người, xem ra làm thuộc hạ của Tề Mặc cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Ly Tâm không biết, trên thực tế Tề Mặc không bao giờ vào tòa nhà trung tâm nếu không có việc đại sự. Một khi Tề Mặc vào tòa nhà trung tâm, có nghĩa hắn có chuyện quan trọng cần tuyên bố. Vì vậy, tất cả thành viên cao cấp của gia tộc phải có mặt trong vòng năm phút. Đây là gia pháp của Tề Gia. Ở Tề Gia, mệnh lệnh và quy tắc của Tề Mặc là tối thượng. Ai không tuân thủ, kẻ đó hoặc là có bản lĩnh đánh đổ Tề Mặc không thì chỉ còn nước chờ chết.

"Hôm nay triệu tập mọi người đến đây chỉ vì một chuyện". Tề Mặc cất giọng lạnh lùng, đồng thời nhướng mắt nhìn Ly Tâm. Ly Tâm còn chưa kịp phản ứng, Hoàng Ưng ở bên cạnh đẩy người cô. Ly Tâm đánh tiến lên phía trước một bước.

"Mộc Ly Tâm từ nay sẽ là chủ nhân chiếc ghế thứ sáu của Tề Gia". Tề Mặc nhìn Ly Tâm, nói từng từ với giọng điệu uy nghiêm, khiến những người ở bên dưới kinh ngạc ngẩng đầu nhưng không dám thốt ra một câu thắc mắc nào.

"Mộc Ly Tâm tuy gia nhập Tề Gia không lâu nhưng chắc mọi người biết rõ công lao của cô ấy với Tề Gia. Ở Đông Nam Á, cô ấy cứu lão đại và chúng tôi vài lần, có công trong việc giành thị trường Đông Nam Á cho Tề Gia. Chỉ riêng việc cứu chúng tôi vài lần và đoạt thị

trường, cô ấy đủ tư cách ngồi vào vị trí thứ sáu". Tề Mặc vừa dứt lời, Hồng Ưng chậm rãi mở miệng.

Mọi người ở bên dưới thầm nghĩ lý do Hồng Ưng đưa ra không có sức thuyết phục. Dù Ly Tâm đoạt thị trường Đông Nam Á đi chăng nữa nhưng địa bàn đó không có tác dụng lớn đối với Tề Gia. Tề Gia có nhiều người thành tích và thực lực lớn hơn Ly Tâm rất nhiều mà vẫn chưa thể ngồi lên chiếc ghế thứ sáu. Tuy nhiên, việc Ly Tâm cứu Tề Mặc nhiều lần thì cũng đáng thưởng công. Hơn nữa trong Tề Gia, lời nói của Tề Mặc là thánh chỉ, dù công lao của Ly Tâm không đủ để ngồi vào vị trí đó nhưng mọi người cũng chỉ còn cách mở một mắt nhắm một mắt tán đồng.

Thật ra người của Tề Gia không biết, Ly Tâm thừa sức ngồi vào chiếc ghế thứ sáu. Cô lập công lớn trong vụ đoạt lại lô vũ khí của Jiaowen và vụ khoáng thạch Tei. Những chuyện này không thể tiết lộ ra bên ngoài nên trong mắt con mọi người, Ly Tâm không đủ tư cách ngồi ở vị trí đó. Đây không phải là lỗi của Ly Tâm.

Ly Tâm hơi nhíu mày. Đối diện với đôi mặt lạnh lùng của Tề Mặc, Ly Tâm bất giác đứng thẳng người, mỉm cười với mọi người ở bên dưới. Ly Tâm biết trong một gia tộc có lịch sử cả trăm nay, năng lực và thực lực rất được chú trọng. Cô chỉ là một người bị Tề Mặc ép buộc đến đây mà thôi. Tuy Ly Tâm tình nguyện làm thuộc hạ của Tề Mặc nhưng cô không có hứng thú với quyền lực ở Tề Gia. Vì vậy khi chứng kiến những người ở dưới bề ngoài tỏ ra cung kính nhưng ánh mắt của họ chứa đựng sự khinh miệt và bất phục, Ly Tâm cảm thấy không dễ chịu chút nào.

Tuy nhiên, Ly Tâm hiểu ý Tề Mặc. Nếu cô muốn yên ổn làm thuộc hạ của hắn thì phải ra mắt những người này. Tề Mặc mặc dù coi trọng cô nhưng hắn hoàn toàn không có ý định để Ly Tâm tung hoành ngang dọc ở Tề Gia, bởi nếu cô không có thực lực thật sự thì không thể làm được việc gì..

"Được rồi, lui xuống đi". Sau khi tuyên bố xong, Tề Mặc phất tay ra hiệu rồi đứng dậy.

"Vâng, thưa lão đại". Mọi người cung kính cúi thấp người rồi lùi bước một cách có trật tự. Tề Mặc rời khỏi nơi đó trước tiên, tiếp theo là đám Hồng Ưng, Bạch Ưng và Ly Tâm. Cuối cùng, mọi người mới lần lượt đi ra ngoài.

Trong căn phòng Ly Tâm ở khi mới tỉnh lại, cô nhẹ nhàng thay áo mỏng hơn cho Tề Mặc. Sau đó, Ly Tâm bôi thuốc lên nốt ban đỏ trên da Tề Mặc. Thuốc bôi ngoài chỉ có tác dụng khiến những đốm đỏ không bị mưng mủ và lan rộng chứ không có tác dụng chữa khỏi hẳn.

"Lão đại! tôi đã điều đội nghiên cứu số một đến vùng núi Cape". Bạch Ưng vừa lật tập tài liệu trong tay vừa cất giọng trầm trầm. Gương mặt anh ta vẫn lạnh lùng như không thấy bệnh trạng của Tề Mặc. Để ý thấy ánh mắt anh ta không ngừng đảo qua bên này, Ly Tâm mới biết Bạch Ưng lo lắng đến mức nào.

Tề Mặc tựa người vào thành ghế sofa, để Ly Tâm bôi thuốc cho hắn. Nghe Bạch Ưng báo cáo, Tề Mặc gật đầu: "Tình hình thế nào rồi?"

Bạch Ưng trả lời: "Khoáng thạch Tei ít hơn chúng ta tưởng. Nó chỉ có ở lớp đất trên cùng, dưới lòng đất không tồn tại. Tei có trong phạm vi khoảng ba mươi km, trữ lượng khoảng vài ngàn tấn".

Tề Mặc ra lệnh: "Đào hết đem về đây, không được để lại dù chỉ một chút".

"Vâng ạ. Tôi hiểu rõ điều này, tôi đã dặn dò thuộc hạ rồi. Họ sẽ chuyển toàn bộ tei về trong thời gian ngắn nhất. Tôi cũng bảo bọn họ nếu không chuyển được thì tiêu hủy hết". Giọng nói của Bạch Ưng không dấu vẻ tức giận khi nhắc đến Tei, khiến Ly Tâm đang chăm chú bôi thuốc cho Tề Mặc cũng cảm nhận rõ ràng.

"Tại sao lại tiêu hủy? Khó khăn lắm mới tìm được, anh hủy làm gì?" Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Bạch Ưng bằng ánh mắt khó hiểu.

Bạch Ưng lạnh lùng trả lời: "Thế giới này chẳng chuyện gì có thể giữ kín. Chúng ta có hành động lớn ở đó, những kẻ luôn chú ý đến chúng ta chắc cũng đã ngửi thấy mùi bất bình thường. Thà chúng ta hủy nó còn hơn để nó rơi vào tay kẻ khác. Tei sản sinh ra ở đó là một kỳ tích, nhưng việc tiêu hủy vô cùng dễ dàng".

Ly Tâm mở to mắt nhìn Bạch Ưng. Hành động? Có hành động gì chứ? Chẳng phải kế hoạch được tiến hành bí mật hay sao?

Hoàng Ưng lên tiếng giải đáp thắc mắc của Ly Tâm: "Tôi đã cho nổ tung dải núi đó".

Khi Hoàng Ưng biết Tề Mặc xảy ra chuyện ở vùng núi Cape, lão đại của anh ta còn bị nhiễm xạ vào máu, chứng bệnh không có khả năng chữa trị, anh ta lập tức bỏ mặc công việc ở Đông Nam Á, bay thẳng đến châu Phi. Gặp Hồng Ưng cũng vừa đến đó, hai điều mười chiếc máy bay, thả bom suốt một ngày, cả một dải núi bị thiêu rụi. Sau khi xác định không còn sinh vật nào sống sót, hai người mới gấp gáp trở về Mỹ. Hành động lớn như vậy, không ai chú ý đến mới là chuyện lạ.

Nghe câu nói của Hoàng Ưng, Ly Tâm cúi đầu trầm mặc. Lập Hộ ở bên cạnh thấy Ly Tâm không lên tiếng, liền cất giọng phẫn nộ: "Lẽ nào cô thương hại đám biến thái đó? Nếu không phải do bọn chúng, lão đại cũng không ra nông nỗi này. Thả bom tiêu diệt còn tốt cho chúng rồi đấy. Nếu là tôi, tôi sẽ lột da rút gân từng tên, để chúng sống không bằng chết".

Hồng Ưng, Hoàng Ưng và Bạch Ưng nghe Lập Hộ nói Ly Tâm thương hại đám thổ dân, bất giác quay đầu nhìn cô.

Thấy mọi con mắt đều tập trung vào Ly Tâm, Tề Mặc giơ tay nhấc cằm Ly Tâm lên đối mặt hắn. Tề Mặc chỉ thấy Ly Tâm nghiến răng nghiến lợi, chứ không có một chút thương hại nào.

Ly Tâm trừng mắt với Tề Mặc: "Bây giờ các anh mới đi hủy diệt thì giải quyết được gì nữa. Nếu các anh trực tiếp thả bom ngay từ đầu, tôi cũng không bị sợ chết khiếp, anh cũng không bị nhiễm xạ. Đúng là đầu óc chập mạch mới chơi trò không vào hang hùm sao bắt được cọp con gì đó. Mẹ kiếp, không biết kẻ ngốc nghếch nào khiến toàn thân tôi bị thương như thế này?

Đám Hồng Ưng và Lập Hộ im lặng nhìn nhau khi chứng kiến cảnh Ly Tâm vô cùng tức giận như muốn ăn tươi nuốt sống cả Tề Mặc.

Lúc này, Ly Tâm tức đến mức không cần biết Tề Mặc là ai. Bọn họ nên thả bom ngay từ lúc đến. Sản xuất bao nhiêu vũ khí hiện đại để bày làm cảnh chắc? Bọn họ tự nhiên bắt cô đi mạo hiểm, bắt cô lao vào chỗ chết, hại cô suýt nữa không thể trở về. Đúng là quá đáng thật!

Tề Mặc vặn cằm Ly Tâm quay lại phía hắn, trên mặt cô vẫn đầy vẻ tức giận. Tề Mặc hỏi nhẹ nhàng: "Còn đau không?"

Nghe câu hỏi của Tề Mặc, Ly Tâm sững người vài giây rồi thật thà gật đầu. Không nhắc đến cô cũng quên mất, bây giờ nhắc đến cô mới thấy toàn thân đau nhức. Vì vậy, Ly Tâm càng hận đám người biến thái đó, nếu không phải do bọn chúng, cô cũng không chịu đau như vậy.

Tề Mặc phất tay ra hiệu. Tứ Ưng và Lập Hộ đưa mắt nhìn nhau rồi đi cả ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Tề Mặc và Ly Tâm. Tề Mặc một tay kéo Ly Tâm úp người lên đùi hắn, một tay xé áo Ly Tâm thành hai mảnh.

"Anh làm gì vậy?". Ly Tâm theo phản xạ giãy giụa khi đột ngột bị Tề Mặc lôi cô lên đùi hắn.

"Không có ai ở đây, đừng động đậy". Tề Mặc vỗ vai Ly Tâm rồi kéo hai mảnh áo ném xuống đất. Hắn chăm chú nhìn xuống lưng Ly Tâm.

Trên lưng Ly Tâm đầy vết bầm tím và vết thương. Tề Mặc chẳng nói chẳng rằng liền cầm tuýp thuốc Lập Hộ để lại ở bên cạnh nhẹ nhàng bôi lên lưng Ly Tâm.

Lúc này, Ly Tâm không tiếp tục phản kháng. Cô ngoan ngoãn nằm yên trên đùi Tề Mặc để hắn bôi thuốc cho mình. Mặc dù động tác của hắn thô lỗ nhưng cô có thể chịu đựng. Bây giờ Ly Tâm mới biết, so với đám thổ dân, Tề Mặc dịu dàng hơn bao nhiêu lần. Nghĩ lại mới thấy, việc Tề Mặc làm cô đau đớn trước kia không phải do hắn cố ý mà hắn sử dụng lực đạo hoàn toàn bình thường.

Nhìn những vết chấm đỏ trên người Tề Mặc, Ly Tâm im lặng một lát rồi đột ngột lên tiếng: "Lão đại, tại sao anh lại cứu tôi?"

Chương 73: Phát bệnh

Lúc Ly Tâm gặp nguy hiểm, cô không có ý nghĩ nào khác ngoài ý nghĩ Tề Mặc sẽ cứu cô. Chỉ Tề Mặc mới có khả năng cứu cô và Ly Tâm tin tưởng Tề Mặc sẽ đến cứu cô. Ly Tâm không hiểu tại sao cô lại có niềm tin đó.

Mặc dù vậy, đến khi Tề Mặc xuất hiện trước mặt cô, Ly Tâm không thể dấu nổi sự kinh ngạc. Ở thời khắc leo lên thang dây máy bay, Ly Tâm thật sự không tin nổi vào mắt cô, Tề Mặc hy sinh thân mình để bảo vệ cô, chuyện này khó có thể lý giải.

Tề Mặc là lão đại Tề Gia, là bá chủ giới hắc đạo, là một người trên vạn người. Hắn còn là lão đại đến các nguyên thủ quốc gia cũng phải nể mặt. Vậy mà hắn bất chấp nguy hiểm đi cứu cô, khiến Ly Tâm không sao hiểu nổi.

Nghe Ly Tâm hỏi câu đó, Tề Mặc trả lời một cách bá đạo và lạnh lùng: "Tôi đã nói rồi, em chỉ có thể chết trong tay tôi".

Ly Tâm lườm Tề Mặc. Cô cứ thắc mắc mãi, không ngờ lại là vì lý do này. Cô chỉ có thể chết trong tay hắn nên hắn sẽ không để cô chết trong tay người khác. Vì vậy hắn mới bất chấp sinh mạng đến cứu cô? Lý do này nghe ra có vẻ hợp tình hợp lý. Tề Mặc đúng là người bá đạo không nói lý lẽ.

Ly Tâm vốn có một chút cảm kích Tề Mặc, bây giờ biến mất hoàn toàn. Biết ngay Tề Mặc không phải là người có lòng tốt đến mức vô duyên vô cớ đi cứu cô. Tuy hết thấy biết ơn Tề Mặc nhưng Ly Tâm vẫn rất lo lắng. Dù thế nào, Tề Mặc cũng xả thân cứu cô, bây giờ hắn bị nhiễm xạ không biết có thể chữa khỏi. Lão đại đối xử với thuộc hạ như Tề Mặc, Ly Tâm cảm thấy cô không cần hà tiện sự lo lắng.

Bị Tề Mặc đào tạo quen rồi, Ly Tâm không có suy nghĩ khác, Tề Mặc nói sao thì vậy. Cảm thấy Tề Mặc đã bôi thuốc xong, Ly Tâm liền

nhổm người dậy. Bên ngoài bỗng tiếng nói của Lập Hộ vọng vào: "Jiaowen lão đại, đây là Tề Gia. Anh không thể xông vào trong lúc lão đại của chúng tôi nghỉ ngơi".

Jiaowen cất giọng lạnh lùng, có phần mất kiên nhẫn: "Lúc tôi và Tề cùng vào sinh ra tử, các chú không biết đang ở nơi nào. Bây giờ lại dám cản đường tôi, tránh ra đi!". Vừa nói, Jiaowen vừa đẩy cửa phòng.

Tề Mặc hơi cau mày, đưa tay kéo tấm vải trên ghế sofa cuộn vào tấm thân trần của Ly Tâm, đồng thời một tay nhanh chóng mặc áo, che đi những nốt đỏ trên người. Vừa vặn hắn làm xong cũng là lúc Jiaowen bước vào.

Lập Hộ đi sau Jiaowen, cúi đầu nói: "Lão đại, Jiaowen lão đại cố ý xông vào đây".

Thấy vẻ mặt cười cười của Jiaowen, Tề Mặc đưa mắt ra hiệu Lập Hộ lui ra ngoài. Một khi Jiaowen cố tình xông vào, nếu cả đám Hồng Ưng Hoàng Ưng hợp sức ngăn cản thì một mình Lập Hộ không phải là đối thủ của Jiaowen.

Thật ra Jiaowen là người đầu tiên huấn luyện Tề Mặc. Jiaowen đã vô tư huấn luyện hắn trong nhiều năm, thậm chí truyền cho hắn một số chiêu đặc biệt của Mafia mà chỉ lưu truyền nội bộ. Những tinh hoa Kungfu Tề Mặc tích lũy bao nhiêu năm đều là do Jiaowen dạy. Tuy hiện tại Tề Mặc có thể thắng Jiaowen, nhưng với bản lĩnh của Jiaowen, không một người nào trong đám Hồng Ưng có thể đơn độc đối phó.

Lập Hộ thấy Tề Mặc không có biểu hiện gì đặc biệt, cũng không có ý trách móc anh ta, anh ta liền nháy mắt với Ly Tâm rồi quay người lui ra ngoài. Đám Hồng Ưng không thể ngăn cản Jiaowen do địa vị và thân phận của Jiaowen, cũng như mối quan hệ thân thiết giữa anh ta và Tề Mặc. Lập Hộ cũng chỉ dám lên tiếng ngăn cản chứ không dám manh động, sợ Jiaowen phát hiện ra tình trạng bất thường của Tề Mặc. Sức khỏe của Tề Mặc tốt nhất không để người ngoài biết,

dù người đó là Jiaowen, nhân vật gần gũi với lão đại của bọn họ nhất.

Jiaowen đi tới ghế sofa ngồi xuống, tươi cười nhìn Tề Mặc rồi lại nhìn Ly Tâm đang được bọc kỹ trong tấm vải. Đưa mắt xuống nền nhà thấy mảnh áo rách tơi tả, Jiaowen cười hề hề: "Tôi biết ngay mà, không hiểu Lập Hộ hôm nay đứt sợi dây thần kinh nào mà dám ngăn cản tôi. Hóa ra ở đây đang diễn trò...Hey hey...Tề, cuối cùng anh cũng ra tay rồi".

Nghe những lời không đứng đắn và nụ cười trêu chọc của Jiaowen, Ly Tâm lườm Jiaowen một cái rõ dài. Sau đó, Ly Tâm bất chấp hai người đàn ông, đi sang góc bên cạnh mặc áo. Tuy cảnh tượng vừa rồi tương đối mờ ám, dễ gây sự hiểu nhầm nhưng cô không làm gì hổ thẹn với lương tâm nên chẳng phải e ngại ai hết. Từ trước đến nay, Ly Tâm không bao giờ để ý đến sắc mặt người khác.

Thấy vẻ mặt không vui của Ly Tâm, Jiaowen bất giác cười ha hả: "Có phải cô oán trách tôi phá hỏng chuyện tốt của cô và Tề? Cô không hoan nghênh tôi sao, Tiểu Ly Tâm của tôi?". Ly Tâm lập tức cầm khẩu súng bày trên bàn ném thẳng vào mặt Jiaowen, khiến anh ta càng cười đắc ý hơn.

Tề Mặc cất giọng trầm trầm: "Anh không đi làm công việc của anh, chạy đến chỗ tôi làm gì? Vẫn còn cần tôi dọn đường cho anh?" Nói đến đây, sắc mặt hắn lạnh lẽo như không thể lạnh lẽo hơn.

Đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Tề Mặc, Jiaowen tắt nụ cười và ho vài tiếng. Anh ta chưa quên Tề Mặc bảo vệ Ly Tâm đến mức nào. Lần trước chỉ vì cô mà anh ta bị đuổi đi châu Phi đào mỏ, nhưng vẫn chưa có thời gian đi. Bây giờ lại trêu chọc Ly Tâm, nếu anh ta bị Tề Mặc phạt nặng hơn thì sống làm sao nổi.

Jiaowen liền mở miệng, bộ dạng tỏ ra đáng thương: "Tề! Anh cũng biết tôi đến đây thương lượng với anh chuyện gì. Mấy ngày nay tôi bận giải quyết thế lực của Feiyusi trong nội bộ Mafia. Bên châu Phi anh có thể cử người khác đi không. Anh cũng biết bên đó chẳng có

việc đại sự, chỉ là chuyện nhỏ thôi, cần gì tôi phải đích thân xuất mã chứ".

Tề Mặc nói lãnh đạm: "Chuyện nhỏ?"

Jiaowen gật lấy gật để: "Là chuyện nhỏ. Tề, cử người khác đi là được rồi. Công việc bên tôi quan trọng hơn nhiều".

Châu Phi có nhiều nguồn tài nguyên than, vàng, kim cương...Tuy hiện tại bọn họ đang tranh chấp quyền kinh doanh mỏ kim cương với chính quyền địa phương và một số công ty khai thác kim cương lớn trên giới, nhưng đối với Jiaowen, đó chỉ là chuyện vặt. Chỉ vì một nhúm kim cương và một chút than cũng bắt anh ta xuất đầu lộ diện thì mất mặt quá. Chuyện nhỏ như vậy giải quyết không xong, làm sao có thể tự xưng hắc đạo hào môn?

Ly Tâm thay áo xong đi tới, vừa vặn chứng kiến vẻ mặt và ngữ khí nũng nịu của Jiaowen. Cô bất giác nổi da gà, trừng mắt với Jiaowen: "Xin anh, anh nói chuyện nghiêm chỉnh hơn được không?"

Thấy vẻ mặt chán ghét và bộ dạng không chịu đựng nổi của Ly Tâm, Jiaowen trừng mặt nhìn lại cô. Ly Tâm biết gì chứ? Tề Mặc ác cảm nhất chính là bộ dạng này. Càng làm nũng, Tề Mặc sẽ càng đuổi đi nhanh, mọi chuyện tự nhiên cũng được giải quyết. Bây giờ, thần kinh của anh ta mới bình thường, chấp nhận đi châu Phi tuyệt đối không phải hành vi bình thường.

Không nằm ngoài dự đoán, Tề Mặc nhìn Jiaowen bằng ánh mắt đáng sợ, đôi lông mày nhíu chặt vào nhau: "Mau đi giải quyết công việc của anh. Tôi không muốn gặp anh nữa".

Jiaowen nghe nói vậy liền tươi cười đứng dậy, bước về phía trước hai bước đồng thời lên tiếng: "Tôi biết Tề là người tốt mà...Vậy tôi đi xử lý công việc của tôi...". Còn chưa dứt câu, Jiaowen đột nhột lao về phía Tề Mặc, bàn tay nhanh như tia chớp chụp xuống người hắn.

Tề Mặc không thay đổi sắc mặt, như đã có sự chuẩn bị từ trước. Tay trái hắn nhanh chóng nhấc lên, chỉ nghe tiếng bắp thịt chạm vào nhau, tay Jiaowen trượt trong không khí. Nhưng anh ta liền cuộn chặt bàn tay, tung nắm đấm về phía Tề Mặc.

Ly Tâm vừa đi tới chưa kịp ngồi xuống ghế, Jiaowen đột nhiên tấn công Tề Mặc khiến cô giật bắn mình. Ly Tâm theo phản xạ nhoài người về phía khẩu súng vừa rơi xuống đất. Tề Mặc vẫn không thay đổi thần sắc. Ly Tâm biết Jiaowen tuyệt đối không gây tổn thương cho Tề Mặc. Chẳng có ai dại đến mức động đến Tề Mặc ngay tại Tề Gia, nhưng thân thể Tề Mặc đang thoái hóa một cách nghiêm trọng, hắn không chịu nổi đòn tấn công mạnh. Bất kể Jiaowen có mục đích gì, việc cần làm bây giờ là tách hai người bọn họ ra.

Ly Tâm nhặt khẩu súng, quay lại chĩa thẳng vào người Jiaowen. Cô thấy Tề Mặc ngồi bất động, đôi lông mày hơi cau lại. Jiaowen đột nhiên bẻ cổ tay Tề Mặc, kéo rách một bên tay áo của hắn. Jiaowen liền lùi lại hai bước, nhìn Tề Mặc bằng ánh mắt khó hiểu.

Tề Mặc vẫn ngồi bất động như cũ. Thấy Ly Tâm ở đằng trước chĩa súng vào người Jiaowen, hắn liền nở nụ cười hiếm có: "Lại đây".

Ly Tâm không biết Tề Mặc và Jiaowen có ý gì khi hai nguờii nói động thủ là động thủ, nói dừng tay là dừng tay. Nghe Tề Mặc gọi cô, Ly Tâm lập tức đi về phía hắn và nhét khẩu súng vào tay hắn. Tề Mặc mỉm cười, bỏ khẩu súng xuống, một tay kéo Ly Tâm vào lòng.

"Tề, thân thủ của anh sao tự dưng kém như vậy?" Jiaowen nhìn xuống mẩu tay áo trong tay anh ta, sắc mặt trầm hẳn. Lúc mới vào cửa, Jiaowen cảm thấy Tề Mặc có gì đó bất thường. Anh ta cố ý lôi chuyện của anh ta nhằm mục đích phân tán sự chú ý của Tề Mặc nhưng không thành công. Quan trọng hơn, Jiaowen có thể dễ dàng đánh thắng Tề Mặc. Jiaowen không phải kẻ ngốc nghếch, thân thủ của Tề Mặc như thế nào anh ta là người rõ hơn ai hết. Hôm nay có thể thắng Tề Mặc, nếu không phải khả năng của anh ta tăng đột biến thì là Tề Mặc có vấn đề.

Tề Mặc không trả lời câu hỏi của Jiaowen, chỉ hơi nhíu mày ôm Ly Tâm tựa người vào thành ghế sofa.

Jiaowen liếc thấy trên cánh tay Tề Mặc có vết chấm đỏ. Anh ta lập tức tiến lại gần túm tay Tề Mặc: "Thế này là thế nào? Anh đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Tề Mặc nói lãnh đạm: "Tôi không sao".

Jiaowen liền thay đổi sắc mặt. Anh ta ném mẩu tay áo xuống đất, tức giận hét lên với Tề Mặc: "Tề, anh coi tôi là trẻ con sao? Hồng Ưng vội vàng trở về, vùng núi Cape đột nhiên bị nổ tung. Anh đừng quên, số máy bay và bom đạn đó là Hoàng Ưng lấy từ chỗ thuộc hạ của tôi. Lúc đó tôi đã đoán là anh xảy ra bất trắc rồi. Nếu không phải anh có chuyện, Tứ Ưng của anh sao có thể điên cuồng như vậy. Người khác không hiểu các anh, lẽ nào tôi còn không rõ. Mau nói đi, những nốt đỏ trên người anh là gì hả?"

Bộ dạng của Jiaowen lúc này giống như một con sư tử bị kích động muốn lao vào Tề Mặc. Ly Tâm chợt hiểu ra không phải Jiaowen muốn đánh nhau với Tề Mặc mà anh ta chỉ muốn tìm hiểu xem Tề Mặc xảy ra chuyện gì. Bây giờ nhìn thấy những nốt đỏ trên người Tề Mặc, Jiaowen càng phát điên.

Tề Mặc lạnh lùng nhìn Jiaowen nhưng không lên tiếng. Jiaowen cũng nguôi dần, anh ta không rời mắt khỏi Tề Mặc: "Rốt cuộc là chuyện gì? Tề, tôi tưởng chúng ta là bạn tốt?"

Tề Mặc trầm mặc một lúc rồi nói từ tốn: "Nhiễm xạ".

Jiaowen liền trợn mắt, tiến lại gần xem xét những nốt đỏ trên cánh tay Tề Mặc. Anh ta hỏi nhỏ: "Là nhiễm loại phóng xạ nào? Tại sao lại bị? Những ngày qua đã xảy ra chuyện gì? Tại sao tôi từ Trung Đông về, việc nội bộ vẫn chưa giải quyết xong, anh đã xảy ra chuyện lớn như vậy? Rốt cuộc anh đang làm gì? Lẽ nào anh không biết bất cứ việc gì cũng không cần anh xuất đầu lộ diện? Anh để

thuộc hạ của anh làm bù nhìn hả?". Jiaowen càng nói càng xúc động, cuối cùng thành ra giáo huấn Tề Mặc.

Jiaowen đưa lô hàng đến tay người mua ở Trung Đông rồi lập tức quay về Ý. Đó là lúc các thế lực ở quê hương của anh ta thôn tính nhau kịch liệt nhất, cần anh ta đích thân xử lý. Nào ngờ Hồng Ưng đột nhiên bộc phát, Hoàng Ưng trực tiếp điều máy bay ném bom của anh ta đi châu Phi. Hành động đó khiến anh ta không muốn biết cũng không được. Chỉ có Tề Mặc xảy ra chuyện, bọn họ mới có hành động lớn như vậy, hại anh ta ăn không ngon ngủ không yên, bỏ mặc việc hợp nhất các thế lực của Mafia, đi thẳng đến nước Mỹ.

Tề Mặc không thay đổi sắc mặt, đảo mắt qua Jiaowen. Jiaowen hít một hơi sâu, cố gắng bình ổn tâm trạng rồi cúi đầu nói nhỏ: "Tề, tôi xin lỗi, tôi nhất thời kích động quá".

Ly Tâm ở bên cạnh không rời mắt khỏi Tề Mặc và Jiaowen. Thần sắc của Jiaowen hoàn toàn không phải giả bộ. Nếu anh ta giả bộ, cô sẽ nhìn ra ngay, tin chắc Tề Mặc cũng nhận ra. Jiaowen vừa rồi hăng tiết như vậy, với tính cách của Tề Mặc, Jiaowen đã bị ném ra ngoài từ lâu. Tề Mặc không tỏ ra tức giận Jiaowen, chứng tỏ giữa hai người tồn tại một tình bạn vượt qua thân phận và thế lực.

Ly Tâm luôn cảm thấy người sinh ra trong giới hắc đạo và đứng ở vị trí cao như Tề Mặc và Jiaowen dù trước đây có quan hệ tốt đến mức nào, bây giờ cũng không thể thật lòng coi đối phương là bạn bè. Sống trong thế giới hắc ám, mọi thứ tình cảm đều là giả dối. Nhưng vào lúc này, Ly Tâm quyết định thay đổi suy nghĩ của cô. Có lẽ trên thế giới vẫn tồn tại thứ tình bạn vượt qua thân phận và địa vị.

"Anh đừng túm chặt anh ấy như vậy". Thấy Jiaowen túm chặt tay Tề Mặc, Ly Tâm liền kéo tay Jiaowen lôi ra. Anh ta nên biết Tề Mặc sẽ bị đau chứ, đúng là đồ ngốc.

Nghe Ly Tâm nói vậy, Jiaowen liền buông Tề Mặc. Quen biết Tề Mặc bao nhiêu năm, Jiaowen từ lâu đã coi Tề Mặc là người sắt. Anh ta quên mất Tề Mặc cũng chỉ là con người có da có thịt.

"Tề, tôi muốn biết sự thật". Jiaowen nhìn Tề Mặc bằng ánh mắt kiên quyết. Thấy vậy, Tề Mặc không tiếp tục dấu diếm, tóm tắt lại nguyên nhân, quá trình, kết quả của sự việc bằng ba câu nói. Ly Tâm ở bên cạnh rất khâm phục Tề Mặc. Chỉ bằng ba câu, hắn đã khái quát cả quá trình vào sinh ra tử của bọn họ.

Jiaowen cau mày nói: "Sao lại có chuyện như vậy". Mặc dù Tề Mặc chỉ kể sơ qua nhưng Jiaowen hoàn toàn hiểu ý Tề Mặc. Về sự tồn tại của đám người biến dị, mặc dù anh ta là người học rộng biết nhiều nhưng anh ta không dấu nổi sự kinh ngạc.

Tuy nhiên, Jiaowen lấy lại bình tĩnh ngay lập tức. Anh ta không rời mắt khỏi nốt đỏ trên người Tề Mặc: "Anh cần tôi làm gì?"

"Không cần". Tề Mặc chưa trả lời, Lập Hộ đẩy cửa đi vào đồng thời lên tiếng.

Jiaowen tối sầm mặt: "Ý chú là gì?"

Jiaowen là người thông minh nên qua hành động ngăn cản của Lập Hộ, anh ta biết người của Tề Mặc không muốn nói sự thật cho anh ta, coi anh ta như người ngoài. Sắc mặt của Jiaowen vào lúc này cũng rất khó coi. Lập Hộ đi guốc trong bụng Jiaowen nên mở miệng giải thích: "Jiaowen lão đại, không phải chúng tôi không muốn nói cho anh biết, cũng không phải chúng tôi không muốn nhờ vả anh, mà là anh không thể giúp được gì".

Nghe Lập Hộ nói vậy, Jiaowen cau mày nhìn Tề Mặc rồi lại quay sang hỏi Lập Hộ bằng một giọng vô cùng căng thẳng: "Nghiêm trọng như vậy sao?".

Trên đời này rất hiếm sự việc khiến Jiaowen cũng phải bất lực đứng nhìn. Đáng tiếc một trong số đó là tình trạng sức khỏe của Tề Mặc. Mặc dù Lập Hộ không nói trắng ra nhưng Jiaowen lập tức hiểu ý anh ta.

Jiaowen trầm mặc một hồi rồi lên tiếng: "Không còn cách nào khác?"

Lập Hộ trả lời: "Hiện tại chúng tôi cố gắng đang tìm cách".

"Cần đến tôi thì báo cho tôi biết. Nếu là thuốc Tề cần dùng đến, dù nằm ở Nhà trắng tôi cũng đi cướp về". Jiaowen đứng dậy, anh ta không dấu vẻ căng thẳng tột độ.

Nghe Jiaowen nói đến đây, Ly Tâm bất giác quay sang nhìn Tề Mặc. Tề Mặc nhắm mắt tựa người vào thành ghế sofa. Hắn không lên tiếng cũng không tỏ thái độ tức giận. Bàn tay Tề Mặc vừa vuốt tóc Ly Tâm buông thõng xuống, giống như hắn đang từ từ chìm vào giấc ngủ. Ly Tâm đột nhiên cảm thấy có gì đó bất thường, cô hét lên: "Lập Hộ! Anh mau lại đây xem đi".

Lập Hộ và Jiaowen lập tức quay đầu nhìn Tề Mặc. Lập Hộ xông về phía Tề Mặc, tay cầm dụng cụ kiểm tra bắt đầu tiến hành kiểm tra thân thể Tề Mặc.

"Chức năng gan bắt đầu suy yếu. Chức năng thận bắt đầu suy yếu". Ông già tóc bạc không biết có mặt từ lúc nào, lên tiếng báo cáo. Đám Hồng Ưng cũng đã tập trung đầy đủ, thần sắc vô cùng khẩn trương. Lúc này, Tề Mặc đã thiếp đi ở trên giường, các loại máy kiểm tra cắm vào người hắn. Mặc dù hôn mê bất tỉnh nhưng Tề Mặc vẫn nắm chặt tay Ly Tâm.

"Vừa rồi vẫn bình thường, sao đột nhiên lại xảy ra chuyện? Các cậu đã làm gì lão đại?" Ông ta tóc bạc cất giọng nói mang âm hưởng tức giận.

Ly Tâm lập tức trả lời: "Chúng tôi có làm gì đâu, chỉ nói chuyện bình thường thôi".

"Không đúng. Tôi đã dùng thuốc khống chế máu chảy nhanh. Nhất định lão đại động chân động tay nên mới thúc đẩy máu lưu thông". Ông già tóc bạc lắc đầu.

Nghe đến đây, sắc mặt Jiaowen trở nên rất khó coi. Anh ta không nói một lời nào tự tát lên má mình bôm bốp hai phát.

"Thuốc thì sao? Các anh đã nghiên cứu ra thuốc chưa?" Cơ thể Tề Mặc đột nhiên xuất hiện hiện tượng suy kiệt, khiến Ly Tâm không khỏi lo lắng.

"Vẫn chưa có báo cáo phân tích máu của cô". Lập Hộ và ông già tóc bạc chăm chú theo dõi số liệu phân tích máu. Cần phân tích triệt để máu của Ly Tâm, tìm xem trong máu có thần phần nào có thể bào chế ra thuốc đặc trị.Nhưng mẫu máu của Ly Tâm vừa mới tiến hành nghiên cứu, Tề Mặc đột nhiên xuất hiện tình trạng các bộ phận cơ thể thoái hóa, Lập Hộ cũng hết cách.

Chương 74: Xả thân tương cứu

"Khụ khụ". Trong cơn hôn mê, Tề Mặc đột nhiên ho hai tiếng, một dòng máu đỏ trào khỏi miệng hắn, khiến những người có mặt giật mình. Nội tạng Tề Mặc chắc xảy ra vấn đề, nên hắn mới bị ho ra máu.

Thấy sắc mặt Tề Mặc ngày càng xanh lét, hơi thở nặng nhọc, Ly Tâm vô ý thức càng siết chặt tay Tề Mặc. Lúc này, thiết bị kiểm tra phát ra tiếng chuẩn đoán: "Chức năng phổi suy kiệt".

"Nhanh lên, nhanh lên". Đám Jiaowen và Hồng Ưng vây quanh Lập Hộ và ông già tóc bạc, thúc giục hai người dùng thuốc cho Tề Mặc.

Chức năng thận và gan suy yếu tuy là bệnh trạng nghiêm trọng nhưng không đến mức nguy hiểm như phổi. Bởi chức năng phổi suy yếu sẽ dẫn đến khó thở. Sức khỏe của Tề Mặc đột ngột suy sụp khiến tất cả mọi người đều hoảng hốt, bởi vì bọn họ chưa từng chứng kiến một trường hợp bị nhiễm xạ phát bệnh đáng sợ đến như vậy. Do không kịp chuẩn bị nên bây giờ, bọn họ trở tay không kịp.

Ông già tóc bạc vốn là nhà khoa học nghiên cứu bức xạ hạt nhân thuộc Bộ quốc phòng Mỹ, sau đó được Tề Mặc đưa về làm việc cho Tề Gia. Phần lớn vũ khí của nước Mỹ dựa vào các nhà sản xuất vũ khí, trong đó Tề Mặc là nhà sản xuất lớn nhất. Vì vậy việc chiêu mộ nhân tài không phải quá khó khăn.

Ông già tóc bạc mặt lộ rõ vẻ lo lắng: "Không có tác dụng, hoàn toàn vô tác dụng". Mặc dù Tề Mặc đã được tiêm thuốc kháng thể nhưng tình trạng các cơ quan nội tạng suy yếu vẫn cứ tiếp dẫn. Tình trạng suy yếu ở mức báo động đỏ, khiến chuyên gia hàng đầu của giới y học bức xạ hạt nhân cũng phải bó tay.

"Đồ ăn hại. Tề nuôi các anh để làm gì hả? Mau nghĩ cách đi". Sắc mặt Tề Mặc ngày càng khó coi, Jiaowen không kìm chế nổi sự tức giận, nắm cổ áo ông già đầu bạc hét lớn.

"Bỏ ông ấy ra. Nếu không phải anh ra tay với lão đại, bây giờ lão đại cũng không đến nỗi như thế này". Hoàng Ưng cũng hết sức khẩn trương, anh ta mở miệng quát Jiaowen. Chứng kiến cảnh Jiaowen tự tát hai phát vào má mình, Hoàng Ưng lập tức đoán ra ngọn nguồn. Nếu lão đại của anh ta xảy ra bất trắc, anh ta nhất định sẽ tính sổ với Jiaowen.

"Đừng ồn nữa".

"Mau tiêm thuốc cho lão đại".

Hồng Ưng và Bạch Ưng đồng thời lên tiếng, khiến bầu không khí càng thêm căng thẳng. Mặc dù hai câu nói này không phải khuyên nhủ cũng chẳng đứng về phía ai, nhưng khiến Hoàng Ưng và Jiaowen im bặt.

"Mau dùng huyết thanh của tôi, nhanh lên". Ly Tâm đột nhiên mở miệng, đồng thời giơ tay về phía Lập Hộ.

"Dùng huyết thanh?". Lập Hộ và ông già tóc bạc cùng ngẩn người khi nghe đề xuất của Ly Tâm. Đây là phương pháp hạ cấp, chứng bệnh hiểm nghèo như Tề Mặc không chỉ truyền huyết thanh là có thể khỏi, vì vậy cho tới tận bây giờ, họ vẫn không nghĩ đến cách này.

Ly Tâm thấy Lập Hộ và ông già tóc bạc không có phản ứng liền hét lớn: "Hai người còn đứng đó làm gì, không nhanh lên. Lẽ nào các anh không biết câu còn nước còn tát sao? Dù có truyền huyết thanh vào người, Tề Mặc cũng không chết nổi, chi bằng thử thí nghiệm đi".

Lập Hộ và ông già tóc bạc đưa bắt nhìn nhau. Lập Hộ nhanh chóng lấy máu từ tay Ly Tâm, ông già tóc bạc cũng gấp rút chuẩn bị tinh lọc huyết thanh. Ly Tâm nói đúng, dù sao truyền vào người cũng không chết, tội gì không thử một lần?

Ly Tâm nắm chặt tay Tề Mặc trong khi Lập Hộ và ông già tóc bạc nhanh chóng hành động. Cô không hiểu gì về y học, cũng không biết máu của cô liệu có thể cứu Tề Mặc. Cô chỉ đột nhiên nhớ ra, khi con

người bị rắn cắn, dùng huyết thanh hay nọc độc gì đó là có thể chữa khỏi. Đây là kiến thức phổ thông chứ phức tạp hơn thì Ly Tâm chịu chết. Dù sao bây giờ mọi loại thuốc cũng không có tác dụng, vậy thì thử dùng máu của cô, cô không sợ bị mất máu nhiều.

100 cc máu được rút ra từ người Ly Tâm. Thông qua máy móc hiện đại và chuyên gia y học quyền uy nhất, huyết thanh nhanh chóng được tinh chế. Trong không khí im lặng như tờ, Lập Hộ thận trọng bơm huyết thanh vào cơ thể Tề Mặc.

Căn phòng yên tĩnh đến mức một sợi lông rơi xuống cũng có thể nghe thấy tiếng động, tất cả mọi người nín thở theo dõi thông tin trên màn hình hiển thị. Cơ thể Tề Mặc tiếp tục suy yếu hay có chuyển biến tốt? Vào lúc này, tim mọi người như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Đỡ rồi, đỡ rồi". Ông già tóc bạc và Lập Hộ không rời mắt khỏi màn hình hiển thị. Khi thấy dao động trên màn hình hiển thị, họ nhất thời xúc động reo lên.

"Thật sao? Lập Hộ, chú chắc chắn không bị lóa mắt đấy chứ?" Bạch Ưng đứng bên cạnh Lập Hộ liền chụp lấy cổ tay Lập Hộ, hỏi bằng ngữ điệu bình thản. Tuy nhiên bàn tay anh ta hơi run nhẹ, chứng tỏ anh ta cũng rất căng thẳng.

"Không phải lóa mắt, thật đấy...Không đúng...đây là gì vậy?". Biểu đồ dao động trên màn hình đột nhiên chậm lại, tình trạng suy kiệt tiếp tục tăng nhanh. Lập Hộ thay đổi sắc mặt trong giây lát, lời nói nghẹn lại ở cổ họng.

"Tình trạng suy kiệt bắt đầu tăng nhanh". Ông già tóc bạc thốt lên kinh hoàng. Ông ta trực tiếp cầm ống tiêm đi đến bên Ly Tâm: "Huyết thanh không đủ".

Ly Tâm không nói một lời nào, giơ tay ra trước ông già tóc bạc. Con người một lần rút 500 cc máu cũng không sao. Tuy hai ngày nay cô đều bị lấy máu, nhưng chỉ tầm 200 cc mà thôi. Tề Mặc bây giờ đang

cần sự giúp đỡ của cô, chỉ cần cô không đến mức mất mạng thì không thành vấn đề. Hơn nữa Tề Mặc vì cứu cô nên mới bị như vậy, cô làm người cũng nên có lương tâm.

"Tình trạng suy kiệt giảm dần"

"Tình trạng suy kiệt tăng nhanh".

"Tình trạng thận xuất huyết đã được khống chế".

"Chứng năng tim bắt đầu trở lại bình thường".

Từng ống từng ống huyết thanh tiếp tục được bơm vào cơ thể Tề Mặc. Các bộ phận trong thân thể Tề Mặc bắt đầu có chuyển biến tốt, tuy chưa hồi phục nhưng đã có thể khống chế tốc độ suy kiệt các cơ quan nội tạng.

"Gan vẫn xuất hiện vấn đề, máu vẫn đang rỉ ra ngoài". Sau một hồi bận tối mắt tối mũi, ông già tóc bạc mặt đầy mồ hôi nhìn màn hình hiển thị, cau mày nói với Lập Hộ.

Lập Hộ đưa mắt về phía Ly Tâm. Huyết thanh trong tay anh ta đã dùng hết, phần lớn các bộ phận trong cơ thể Tề Mặc chấm dứt sự suy kiệt ngoài chức năng gan. Nếu lúc này không khống chế triệt để, tình trạng sức khỏe của Tề Mặc sẽ lại xảy ra vấn đề lớn. Nhiều lúc một bộ phận không giải quyết thỏa đáng sẽ liên lụy đến các cơ quan nội tạng khác. Lập Hộ là tiến sỹ y khoa, anh ta hiểu rõ điều này hơn ai hết.

"Vẫn chưa ổn sao?" Hồng Ưng cau mày hỏi Lập Hộ.

Lập Hộ lắc đầu: "Còn thiếu một chút nữa".

Hắc Ưng nãy giờ im lặng đột nhiên lên tiếng: "Có thể tạm thời khống chế rồi tính sau không? Hay là các anh tìm cách tinh chế thêm huyết thanh?".

Lập Hộ nghiến răng: "Xét về lý mà nói không cần nhiều huyết thanh một khi chúng ta có đủ thời gian phân tích, phục chế. Chỉ có điều chúng ta chuẩn bị không đầy đủ, chúng ta không biết huyết thanh của cô ấy có thể khống chế bệnh trạng của lão đại. Bây giờ chúng ta làm gì có thời gian tinh chế?"

Nhìn lên đống máy móc, Lập Hộ nhăn mặt: "Nếu có khống chế, tôi tuyệt đối không khó xử như bây giờ. Mọi người xem đi, gan lại bắt đầu có hiện tượng chảy máu nghiêm trọng". Đám Bạch Ưng Hắc Ưng chăm chú quan sát màn hình, chỉ nhíu chặt đôi lông mày mà không lên tiếng.

Ở bên cạnh, Ly Tâm phấn khởi khi thấy máu của cô có thể giúp Tề Mặc chấm dứt tình trạng suy kiệt. Nhìn quanh thấy đám Lập Hộ đứng im, cô liền mở miệng: "Tại sao không lấy máu nữa?"

Lập Hộ quay sang Ly Tâm, tay nắm chặt ống kim tiêm: "Con người không thể mất máu quá nhiều, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Ly Tâm còn bị rút máu nữa sẽ vượt quá sức chịu đựng của cô ấy".

Tuy Lập Hộ không nói rõ nhưng tất cả những người có mặt đều hiểu ý anh ta. Không ai có thể ngờ Tề Mặc cần nhiều huyết thanh đến vậy. Cơ thể Tề Mặc như một cái thùng không đáy, không ngừng hút hết tinh túy từ người Ly Tâm, mặc dù mọi người đều hỏi ý kiến Ly Tâm trước khi hành động.

Jiaowen đưa mắt qua Ly Tâm đang ở trạng thái nửa mê nửa tỉnh rồi lại quay sang nhìn bàn tay Tề Mặc nắm chặt tay Ly Tâm. Bàn tay đó là nguyên nhân khiến mọi người tiến thoái lưỡng nan. Nếu không phải Tề Mặc nắm chặt tay Ly Tâm, xác nhận cô là người của hắn, chắc chắn mọi người sẽ không do dự như lúc này. Trong lòng mọi người, sinh mạng của Ly Tâm tuyệt đối không quý giá bằng Tề Mặc.

Trong con mắt Tề Mặc, sinh mạng của Ly Tâm vô cùng đáng giá, đến mức hắn bất chấp nguy hiểm đi cứu, thậm chí đánh đổi cả tính mạng của hắn. Nếu Tề Mặc tỉnh lại mà biết Ly Tâm không còn, chỉ e

là Tề Mặc sẽ phát điên. Jiaowen và Tề Mặc chơi với nhau từ nhỏ nên anh ta biết, những thứ Tề Mặc đã nhận định hắn sẽ không bao giờ buông tay, cũng không bao giờ cho phép người khác thay hắn quyết định. Tề Mặc quý trọng sinh mạng của Ly Tâm, vậy thì người khác cũng không được phép coi thường tín mạng của cô.

"Máu của Ly Tâm rất đặc biệt?" Jiaowen không phải là người có kiến thức hạn hẹp. Thấy đám Lập Hộ chỉ lấy máu một mình Ly Tâm, trong lòng anh ta ít nhiều cũng đoán ra điều đó.

Lập Hộ thấy không thể dấu Jiaowen liền gật đầu: "Nhóm máu vô cùng hiếm, trên thế giới gần như không có mấy trường hợp. Máu của cô ấy có khả năng chống bức xạ. Vì vậy khi cô ấy bị mất máu, chúng ta không có cách nào tiếp máu cho cô ấy. Đây là vấn đề then chốt nhất, tính cách của lão đại chắc anh cũng biết rõ".

Jiaowen hơi cau mày khi Lập Hộ khẳng định suy đoán của anh ta: "Không phải nhóm máu có một không hai?"

Lập Hộ nói: "Không phải, hình như cũng đã từng phát hiện ra một vài trường hợp, nhưng vô cùng hiếm".

Jiaowen gật đầu rồi đi đến bên cạnh Ly Tâm và quỳ xuống. Anh ta vỗ nhẹ lên mặt Ly Tâm. Thấy cô không phản ứng, Jiaowen tát mạnh hai phát.

Ly Tâm bị mất máu quá nhiều nên đại não thiếu oxy. Lúc này, cô mới từ từ mở mắt. Thấy Jiaowen quỳ ngay trước mặt mình, Ly Tâm cất giọng thều thào: "Đã đỡ chưa?"

Jiaowen nói khẽ: "Tim phổi và thận đã được khống chế. Tình trạng suy nhược ở các bộ phận khác gần như chấm dứt, bắt đầu có chuyển biến tốt".

Ly Tâm bất giác mỉm cười, đưa mắt xuống bàn tay Tề Mặc vẫn không rời khỏi tay cô: "Thế thì tốt".

Ly Tâm không ngờ Tề Mặc lại cần nhiều máu như vậy. Lập Hộ lấy máu cô hết lần này đến lần khác, khiến cơ thể cô dần dần tê liệt, đầu óc choáng váng, hô hấp khó nhọc, toàn thân như bị đông kết. Bây giờ nghe nói Tề Mặc có chuyển biến tốt, dù trong người rất khó chịu nhưng Ly Tâm vẫn cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

Ly Tâm lại nhắm mắt, Jiaowen liền đỡ mặt Ly Tâm: "Không được ngủ".

Ly Tâm liền nhướng mắt ngạc nhiên. Jiaowen trước đây vốn không dám động đến cô, sao hôm nay tự nhiên lại to gan như vậy, dám sờ vào mặt cô? Nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc và ánh mắt nặng trĩu của Jiaowen, Ly Tâm chỉ cau mày không lên tiếng.

Jiaowen cất giọng trầm trầm: "Ly Tâm, vẫn chưa đủ, cần thêm máu của cô".

Đầu óc Ly Tâm càng choáng váng khi nghe câu đó, cô cố cất giọng khàn đặc: "Vẫn chưa đủ?"

Jiaowen gật đầu: "Chúng tôi xin lỗi, Ly Tâm. Chúng tôi cần lấy thêm một ống máu của cô. Nhưng cô yên tâm đi, đây là ống máu cuối cùng. Chỉ cần khống chế gan của Tề là được. Thời gian không đợi chúng ta, gan của Tề bắt đầu chảy máu rồi. Ly Tâm, chúng tôi có thể lấy một ống máu không? Chúng tôi không thể để Tề suy sụp ngay ở ngưỡng cửa cuối cùng".

Ly Tâm hơi lắc đầu, cảm thấy đầu óc cô ngày càng quay cuồng. Cô nhìn Jiaowen rồi đưa mắt về đám Lập Hộ và Hồng Ưng, lên tiếng hỏi khẽ: "Liệu tôi có bị chết không?"

Lập Hộ trầm mặc một vài giây rồi lên tiếng: "Tôi không biết, nếu rút máu nữa sẽ vượt qua giới hạn chịu đựng của cơ thể cô. Một số người bình thường khi bị mất máu nhiều quá sẽ không giữ được tính mạng, một số khác vẫn có thể sống sót. Tôi không rõ nên không dám kết luận...".

"Không cần". Lập Hộ còn chưa dứt lời, một giọng nói lạnh lùng chứa sự tức giận vọng đến, khiến tất cả mọi người sững sờ.

"Lão đại, lão đại không thể ngồi dậy". Lập Hộ đứng bên cạnh Tề Mặc, vội giữ người hắn khi thấy hắn mở mắt chống tay định ngồi dậy.

Tề Mặc hơi nghiêng đầu nhìn Ly Tâm. Gương mặt cô trắng bệch, toàn thân cô không còn sức sống. Vừa rồi trong lúc nửa mê nửa tỉnh, hắn nghe thấy câu Ly Tâm có thể mất mạng. Bây giờ nhìn kỹ mới thấy, Ly Tâm ở trong tình trạng yếu ớt mà hắn chưa gặp bao giờ. Trước đây dù cơ thể đau đớn nhưng cô vẫn tràn đầy tinh thần. Bây giờ Ly Tâm yếu đến mức gió có thể thổi bay, khiến Tề Mặc cảm thấy không dễ chịu chút nào.

"Tề! Anh cần truyền một ống huyết thanh nữa mới được. Nếu không..."

"Tôi đã nói không cần". Tề Mặc lạnh lùng cắt ngang lời Jiaowen. Tay hắn vẫn không rời khỏi tay Ly Tâm. Hắn muốn kéo Ly Tâm vào lòng nhưng không đủ sức. Tề Mặc bất giác cau mày. Vừa rồi hắn vẫn bình thường, sau khi bị ngất, hắn yếu đến mức không nhấc nổi Ly Tâm, bức xạ đúng là đáng chết.

"Tề!". Jiaowen quát Tề Mặc.

Ly Tâm quay sang nhìn Tề Mặc, sắc mặt của hắn rất khó coi. Cô cảm nhận được hành động vừa rồi của Tề Mặc. Đối với Tề Mặc mà nói, chắc đây là lần đầu tiên hắn bất lực như vậy. Ly Tâm bất giác mỉm cười, Tề Mặc cũng có lúc lực bất tòng tâm.

"Anh còn nói nữa, tôi..."

"Lấy đi!". Tề Mặc chưa nói xong câu uy hiếp Jiaowen, Ly Tâm đột ngột lên tiếng. Giọng nói của cô tuy rất khẽ nhưng đều lọt vào tai mọi người.

"Con bé đáng chết này. Tôi đã nói, nếu có chết em cũng không thể chết trong tay người khác". Tề Mặc tức giận bóp mạnh tay Ly Tâm.

Ly Tâm bất giác mỉm cười: "Dù có chết, tôi vẫn chết trong tay anh mà, anh cáu giận gì chứ? Hơn nữa, tôi cũng chưa hẳn không thể giữ mạng sống".

"Mệnh lệnh của tôi đến lượt em phản đối hay sao?". Tề Mặc vẫn không che dấu sự bá đạo như thường lệ. Dù hắn đang nằm trên giường bệnh, toàn thân không còn sức lực nhưng bá khí toát ra từ người hắn vẫn không giảm một chút nào.

Đám Lập Hộ liếc nhìn nhau. Việc Ly Tâm đồng ý nằm ngoài dự kiến của bọn họ. Còn chuyện Tề Mặc tỉnh lại và cực lực phản đối không có gì bất ngờ vì Ly Tâm là một sự tồn tại đặc biệt trong lòng Tề Mặc.

Ly Tâm thấy Tề Mặc nhất mực phản đối, cô bất giác mỉm cười và nắm lấy cổ tay Tề Mặc đang siết chặt tay cô. Ly Tâm quay đầu nói với đám Hồng Ưng: "Giữ lấy anh ấy".

Hồng Ưng, Hắc Ưng, Bạch Ưng và Hoàng Ưng đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhìn đống máy móc, máu từ huyết quản đã thẩm thấu ra ngoài. Bốn người quỳ xuống đất đồng thanh: "Xin lão đại thứ tội". Nói xong họ đứng dậy giữ chặt Tề Mặc từ bốn hướng.

"Các chú to gan thật". Tề Mặc mặt mũi xám ngoét hét lên với bốn người. Tứ Ưng cúi đầu không nhìn Tề Mặc, tay họ giữ chặt cơ thể Tề Mặc không lơi lỏng.

Ly Tâm bật cười nói với Lập Hộ: "Rút máu đi".

Lập Hộ thấy Ly Tâm mỉm cười, ngữ khí bình thản như ra hiệu anh ta hành động nhanh lên. Anh ta bất giác run tay, hít một hơi dài rồi đi đến bên Ly Tâm. Nhìn những vết kim tiêm đầy trên cánh tay Ly Tâm, Lập Hộ cúi đầu nói nhỏ: "Tôi xin lỗi", đồng thời cắm nhanh kim tiêm vào đúng huyết quản Ly Tâm.

Ly Tâm hơi run rẩy khi kim tiêm cắm sâu vào da thịt cô. Jiaowen quỳ ở bên cạnh ôm người Ly Tâm, giúp cô không bị lả đi.

"Buông ra, nghe rõ chưa?" Tề Mặc không nhúc nhích bởi hắn không còn chút sức lực. Nhưng từ ánh mắt hắn tỏa ra luồng khí vô cùng lạnh lẽo và mùi máu tanh nồng nặc. Hắn giống một con mãnh thú bị trói chặt tứ chi không thể động đậy nên càng phẫn nộ.

"Anh cáu giận làm gì, bọn họ cũng chỉ muốn tốt cho anh thôi". Ly Tâm gối đầu lên vai Jiaowen, cố nở nụ cười với Tề Mặc.

Nghe Ly Tâm nói chuyện với mình, Tề Mặc quay đầu nhìn cô. Đôi mắt hắn chỉ còn lại sự lạnh lẽo và chết chóc, giống như thời khắc yên bình trước khi giông bão ập tới.

Ly Tâm mỉm cười với Tề Mặc, động động bàn tay đang nằm trong tay hắn. Cô cất giọng khẽ khàng: "Anh cứu tôi một lần, tôi cũng cứu anh lần này. Anh đến cứu tôi mà không đắn đo gì cả, tôi cũng sẽ không hà tiện sinh mạng để cứu anh. Lão đại, nếu tôi không chết, sau này anh nhớ dịu dàng với tôi một chút. Còn nếu tôi đoản mệnh, anh cũng đừng trách cứ bọn họ. Anh nên cảm thấy may mắn khi có thuộc hạ như bọn họ".

Ly Tâm luôn trân trọng sinh mạng của mình. Nếu vào lúc khác bảo cô đánh đổi mạng sống để cứu Tề Mặc thì còn lâu cô mới đồng ý. Nhưng vào lúc này, cơ thể Tề Mặc suy yếu một cách nhanh chóng, các cơ quan nội tạng xuất hiện nhiều vấn đề. Tề Mặc lại vì cứu cô mới bị như vậy, Ly Tâm không phải là người vô tình vô nghĩa, người khác kính cô một thước, cô sẽ trả một trượng. Tề Mặc đánh đổi cả tính mạng để cứu cô thì làm sao cô có thể khoanh tay đứng nhìn.

Ly Tâm mỉm cười với Tề Mặc, lần này coi như trả hắn một mạng. Có điều, Tề Mặc nói cứu cô vì không muốn cô chết trong tay người khác, liệu cô nên có ý nghĩ hoang đường rằng Tề Mặc cũng không thể chết trong tay người khác? Lần này coi như huề nhau, hai người không ai nợ ai.

Đối diện với gương mặt bình thản của Ly Tâm, đáy mắt Tề Mặc lóe lên một tia phức tạp, không phải là sự nghiêm nghị và lạnh lẽo vạn năm không đổi mà thần sắc chưa từng xuất hiện bao giờ. Tề Mặc nhìn Ly Tâm chăm chú, nói rành rọt từng từ một: "Tốt nhất em nên kiên trì đến cùng. Nếu không, tôi sẽ không tha cho em".

Nghe Tề Mặc nói vậy, Ly Tâm cất giọng yếu ớt "Bá đạo quá" rồi ngất lịm đi. Jiaowen ôm chặt Ly Tâm. Lập Hộ ở bên cạnh nghiến răng rút đầy ống máu rồi quay người tinh lọc huyết thanh.

"Cô yên tâm, tôi sẽ không để cô chết. Bây giờ tôi sẽ đi tìm người có nhóm máu giống cô. Dù hiếm mấy đi chăng nữa, tôi cũng sẽ tìm ra. Jiaowen tôi đã hứa chắc chắn sẽ làm được". Jiaowen thận trọng hứa với Ly Tâm.

Ban nãy, Jiaowen có dự tính riêng nên mới đặt câu hỏi với Lập Hộ. Chỉ cần nhóm máu của Ly Tâm không phải duy nhất trên trái đất, chỉ cần trên thế giới có người trùng nhóm máu với cô, anh ta dù có đào ba tấc đất cũng phải tìm bằng được. Dùng mạng đổi mạng là thủ đoạn của người vô dụng, người có năng lực như anh tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra.

Sở dĩ Jiaowen bây giờ mới đưa ra lời hứa là vì anh ta muốn biết Ly Tâm có cam tâm tình nguyện cứu Tề Mặc hay không. Anh ta biết đối với Tề Mặc, Ly Tâm là một người đặc biệt, đặc biệt đến mức có một không hai. Một người như Tề Mặc mà bán mạng cứu Ly Tâm chắc chắn là một hành vi điên rồ. Chỉ e Tề Mặc biết rõ kết quả nhưng vẫn nhảy xuống hố.

Jiaowen sợ Tề Mặc không phải là người đặc biệt đối với Ly Tâm. Tuy cô từng hơn một lần cứu mạng Tề Mặc nhưng những lần đó chỉ là tình cờ hoặc là thuận tay, hoặc là người khác động thủ, buộc cô không thể không cứu. Bây giờ Ly Tâm tự nguyện xả thân cứu Tề Mặc, như vậy là đủ.

Jiaowen bế Ly Tâm, nhẹ nhàng đặt xuống bên cạnh Tề Mặc. Tề Mặc không nói một lời nào, giang tay ôm chặt Ly Tâm vào lòng.

Jiaowen quay người đi ra ngoài. Vừa đi anh ta vừa nói cất cao giọng: "Tôi sẽ chịu trách nhiệm". Bây giờ, tình trạng sức khỏe của Ly Tâm rất xấu. Anh ta cần chạy đua với thời gian, không thể lãng phí dù chỉ một giây một phút.

Lập Hộ nhanh chóng tiêm huyết thanh vào cơ thể Tề Mặc. Thấy các chỉ số trên màn hình hiển thị không có gì bất thường, Lập Hộ thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Lập Hộ ngẩng lên gật đầu với Tứ Ưng. Bốn người nhìn nhau, ánh mắt lộ rõ vẻ mừng rỡ. Sau đó, cả đám đột ngột quỳ xuống trước Tề Mặc. Tề Mặc bận ôm Ly Tâm không nói một lời nào. Căn phòng rơi vào trạng thái yên lặng đáng sợ.

Tất cả trầm mặc hồi lâu. Đám Lập Hộ quỳ trước giường Tề Mặc không dám lên tiếng. Một bầu không khí tức thở bao trùm cả căn phòng.

"Lão đại, lão đại không thể...". Một lúc lâu sau, Tề Mặc lấy lại sức lực và đột nhiên ngồi dậy, bế Ly Tâm đang hôn mê bất tỉnh đi ra ngoài. Lập Hộ thấy vậy định nhắc nhở Tề Mặc tốt nhất không nên di chuyển hay làm việc chân tay nặng nhọc. Tuy nhiên, anh ta không thể nói hết câu.

Tề Mặc không thèm quay đầu, cất giọng lạnh lùng: "Các chú hãy tự đến chấp pháp đường". Nói xong hắn ôm Ly Tâm đi ra khỏi phòng.

Sáu người còn lại trong phòng thở phào nhẹ nhõm. Đến chấp pháp đường chắc chỉ bị quở trách không nghe mệnh lệnh của lão đại và tội bất kính với lão đại. Bọn họ đều biết Tề Mặc là người thưởng phạt công minh. Hôm nay bọn họ không nghe lời Tề Mặc, bọn họ đáng bị phạt nên không một lời oán trách.

Việc bọn họ không tuân lệnh Tề Mặc tiếp tục lấy máu của Ly Tâm chắc không bị xử phạt nặng, bởi vì được sự chấp nhận của Ly Tâm. Hơn nữa, xuất phát điểm của bọn họ cũng chỉ muốn tốt cho Tề Mặc, Tề Mặc biết rõ điều này hơn ai hết. Có điều, ra tay với người đặc

biệt của Tề Mặc, dù là lý do chính đáng đi chăng nữa cũng đừng mong sau này sống yên ổn. Jiaowen chẳng đâu vào đâu đã bị đẩy đi châu Phi khai mỏ, lần này có lẽ bọn họ sẽ phải đi sao Hỏa tìm than mất.

Tề Mặc đặt Ly Tâm xuống chiếc giường lớn của hắn. Nhìn gương mặt trắng bệnh và đôi môi không chút sắc hồng của cô, Tề Mặc càng ôm chặt Ly Tâm, như muốn hòa tan cô vào người hắn. Tề Mặc nói rành rọt từng chữ một: "Tôi không biết thế nào là dịu dàng. Tôi chỉ biết nếu em không chết, tôi sẽ bắt em phải trả giá vì dám không nghe lời tôi".

Một ngày một đêm, Ly Tâm hôn mê suốt một ngày một đêm. Các cơ quan nội trạng trong cơ thể cô vẫn duy trì sự hoạt động với công năng thấp. Ly Tâm tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng mà chỉ bị suy nhược, suy nhược đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Trong khi đó, Tề Mặc hồi phục rất nhanh. Huyết thanh tinh lọc từ máu của Ly Tâm đã được phục chế. Sau khi tiếp thêm vào người Tề Mặc, tốc độ hồi phục của hắn nhanh đến mức đáng ngạc nhiên. Các cơ quan nội tạng trở lại hoạt động bình thường, những vết ban đỏ trên da nhanh chóng biến mất. Tề Mặc chỉ chưa khôi phục thể lực như trước kia.

"Lão đại, điện thoại của tộc trưởng Bunu". Hoàng Ưng tiến vào bẩm báo.

Tề Mặc không ngẩng đầu: "Chú tự ứng phó".

Nghe Tề Mặc dặn dò, Hoàng Ưng không nói một câu nào quay người đi tập tễnh ra ngoài. Tội bất kính lão đại bị phạt bốn mươi gậy. Người thi hành chưa bao giờ chứng kiến cảnh năm đại nhân vật cùng bị phạt, anh ta hưng phấn đến nỗi đánh mỏi tay.

"Lão đại đừng lo, Jiaowen lão đại nhất định sẽ tìm ra". Lập Hộ vừa kiểm tra người Tề Mặc vừa nhìn Ly Tâm nằm im trên giường, anh ta cúi đầu an ủi.

Tề Mặc đưa mắt qua Ly Tâm. Lo lắng ư? hắn không hề lo lắng. Jiaowen một khi ra tay thì không có thứ gì không tìm được, không có người nào anh ta muốn có thể lọt qua tay anh ta. Ly Tâm tuyệt đối không chết, chỉ cần cô cố gắng kiên trì thêm một ngày nữa, cô có thể tránh xa tử môn quan. Có điều, hắn đang tính xem nên tính sổ với cô như thế nào sau khi cô tỉnh lại.

Ầm ầm ầm, bên ngoài có tiếng máy bay hạ cánh, Lập Hộ tỏ ra vui mừng: "Jiaowen lão đại về rồi". Nói xong anh ta liền ra ngoài đón Jiaowen. Cũng chỉ có Jiaowen mới dám đáp máy bay trực thăng xuống sân đại bản doanh của Tề Gia.

Jiaowen bắt hai người đem về, Lập Hộ không nói một lời nào lập tức đưa hai người đi kiểm tra nhóm máu.

Jiaowen đi đến trước mặt Tề Mặc. Tề Mặc thấy hai mắt anh ta đen sì. Trước đây hắn từng cùng Jiaowen bảy ngày bảy đêm không ngủ nhưng cũng không đến nỗi thảm hại như bây giờ, xem ra lần này Jiaowen quá mệt mỏi.

Hai bên mép Jiaowen giật giật, anh ta cười tít mắt: "Tề, anh muốn xử phạt thế nào thì tùy. Nhưng anh phải cho tôi một ngày ngủ bù đã, tôi mệt quá rồi". Vừa nói, Jiaowen vừa thả người xuống ghế sofa và nhắm nghiền mắt.

Tề Mặc liếc nhìn Jiaowen rồi lại quay về phía Ly Tâm. Trong một ngày một đêm vừa qua, Jiaowen đi khắp năm châu, tận dụng mọi mối quan hệ mới tìm ra hai người có cùng nhóm máu với Ly Tâm. Hắn sẽ để anh ta ngủ một giấc, anh ta thức dậy rồi tính sổ sau cũng chưa muộn.

Chương 75: Nộ huấn

Máu được truyền vào cơ thể Ly Tâm, mặt cô dần dần có ánh hồng, cô từ trạng trái như người sắp chết bắt đầu trở nên có sinh khí. Tề Mặt thấy vậy phất tay ra hiệu, Lập Hộ không nói một lời nào quay người đi ra ngoài. Ánh mắt của lão đại xuất hiện vẻ lạnh lẽo và chết chóc, anh ta nên chuồn sớm để tránh ăn đòn oan.

Tề Mặc đứng bên cạnh giường chăm chú quan sát Ly Tâm, đáy mắt hắn ánh lên tia tức giận. Ly Tâm sắp tỉnh rồi phải không? Rất tốt, hắn chỉ đợi đến lúc cô tỉnh lại.

Trong cơn mê mê tỉnh tỉnh, Ly Tâm cảm thấy thân thể vô cùng mệt mỏi của cô đột nhiên có chút sức lực, có một nhiệt lượng tràn qua. Toàn thân lạnh giá như băng Bắc cực bắt đầu sống lại, cảm giác đau nhức cũng từ từ đỡ hẳn, Ly Tâm động nhẹ lông mi rồi chậm rãi mở mắt.

Cô chưa chết sao? Ly Tâm đưa mắt về bốn phía, đây là phòng của Tề Mặc. Không sai, cô đang nằm trong phòng Tề Mặc. Ly Tâm nhìn lên trần nhà, miệng cô cong cong thành nụ cười. Không chết thì tốt quá, mặc dù cô bất chấp cứu sống Tề Mặc nhưng không bị mất mạng tất nhiên vẫn là vui nhất. Cô vẫn còn trẻ như vậy, vẫn chưa cảm thấy sống đủ.

Nằm im trên giường nhìn chăm chú lên trần nhà, Ly Tâm đột nhiên nhớ đến suy nghĩ và biểu hiện của cô trước khi cứu Tề Mặc, cô liền mắng thầm bản thân. Người nào từng một lần đối mặt với cái chết mới biết chết chóc vô cùng đáng sợ. Nếu lại gặp tình huống tương tự, Ly Tâm dám bảo đảm, cô tuyệt đối không đánh cược mạng sống của mình đi cứu Tề Mặc. Lúc đó là do cô xốc nổi quá, quyết định đó cũng là do sự xốc nổi gây nên, sở dĩ cô đưa ra quyết định như vậy là do bầu không khí ở hoàn cảnh lúc đó tạo thành. Nếu xảy ra lần nữa, có đánh chết Ly Tâm cô cũng đừng hòng cứu Tề Mặc.

"Em nghĩ thông suốt chưa?". Một giọng nói lạnh lùng đột ngột truyền đến tai Ly Tâm, cô liền quay đầu, thấy Tề Mặc đang đứng nhìn cô chăm chú. Bộ dạng của hắn như con sư tử muốn ăn thịt người, khiến cô không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Tề Mặc có ý gì? Cô đã cứu hắn, hắn còn bày gương mặt đó với cô, hắn có nhầm lẫn không đấy? Hay là có quá nhiều người đổi mạng vì hắn, nên hắn không biết quý trọng? Tề Mặc quá đáng thật. Ly Tâm cất giọng khàn đặc: "Tôi đã cứu anh, sao anh lại có thái độ này?".

Tề Mặc vẫn lạnh lùng đối diện với ánh mắt ngờ vực của Ly Tâm. Giọng nói cô khó nghe như tiếng vịt kêu, gương mặt cô vẫn trắng bệch, cô nằm đó với bộ dạng không có sức lực, trông rất yếu ớt đáng thương. Nhưng trong mắt Tề Mặc, Ly Tâm càng như vậy, hắn càng cảm thấy tức giận, đôi mắt hắn phóng ra tia lửa chết chóc.

Ly Tâm toàn thân run rẩy, lẽ nào cô cứu Tề Mặc là sai? Tại sao trông như không phải cô cứu hắn mà hại hắn suýt mất mạng ấy?

"Em đã chống lại mệnh lệnh của tôi". Tề Mặc thốt ra tám chữ lạnh lùng khiến Ly Tâm nổi giận.

Ly Tâm trừng mắt nhìn Tề Mặc: "Chống lại mệnh lệnh của anh? Anh có nhầm không đấy? Tôi vì cứu anh, anh có biết không hả? Không chống lại mệnh lệnh của anh, bây giờ chắc anh đang uống trà cùng Diêm vương rồi. Con người anh chẳng biết tốt xấu gì cả, dù mạng sống của tôi không đáng giá bằng của anh, nhưng tôi cũng là bảo bối. Anh không cám ơn tôi thì thôi, vừa mở mắt ra còn chất vấn tôi nữa. Rốt cuộc anh có ý gì hả?".

Ly Tâm nói xong một hơi, ngực cô đột nhiên khó thở, cô liền kê đầu lên chiếc gối và ho lấy ho để.

Nghe những lời của Ly Tâm, sắc mặt Tề Mặc càng nặng nề, hắn nhìn Ly Tâm bằng cặp mắt đầy nộ khí. Thấy Ly Tâm ho tới mức thở hổn hển, Tề Mặc càng nhíu chặt đôi lông mày. Hắn ngồi xuống giường, đỡ Ly Tâm tựa vào ngực hắn và giơ tay vuốt ngực Ly Tâm.

Trong cơn ho, Ly Tâm có cảm giác phổi cô sắp bắn ra ngoài. Quả nhiên máu không phải của bản thân, dù không bài xích nhưng cũng không hoàn toàn dung hợp. Cô mất hết sức lực nằm trong lòng Tề Mặc, để mặc hắn giúp cô thông khí.

Cảm nhận thấy động tác dịu dàng của Tề Mặc, Ly Tâm bất giác vừa ngồi sát vào lòng hắn vừa lườm hắn. Cô thật sự không biết Tề Mặc có ý gì, tuy bộ dạng của hắn vô cùng hung dữ nhưng bàn tay lại rất nhẹ nhàng, đúng là không thể hiểu nổi.

"Tôi không bảo em cứu tôi". Vừa bình ổn nhịp thở, giọng nói lạnh lẽo của Tề Mặc từ đằng sau vọng đến khiến Ly Tâm tức đến mức muốn nhảy dựng lên.

Mẹ kiếp, được cứu mừng bỏ xừ mà vẫn còn giả bộ. Không cần tôi cứu? Được thôi, anh hãy trả lại máu cho tôi. Ly Tâm tức giận không thốt ra lời, thân thể bị Tề Mặc giữ chặt.

Tề Mặc siết vòng tay, ôm chặt Ly Tâm đang định nhảy dựng lên. Một tay hắn đỡ cằm Ly Tâm, quay đầu cô lại đối diện hắn. Lúc này, hắn kề sát mặt cô khiến cô có thể nhìn thấy rõ đáy mắt hắn, Ly Tâm chưa kịp phản ứng, Tề Mặc nói rành rọt từng từ một: "Tôi bảo em xả thân cứu tôi?"

Ly Tâm cau mày. Không có, Tề Mặc chẳng nói một lời nào, nhưng....

Tề Mặc cất giọng tức giận: "Tại sao em không nghe lời tôi? Tề Mặc Mặc tôi nói những lời giả dối bao giờ? Tôi bảo không cần, lẽ nào em không nghe thấy, hay là em không có tai hả?"

Tề Mặc gầm lên với Ly Tâm, trông hắn lúc này giống hệt một con sư tử đang nổi cơn điên. Ly Tâm nhìn hắn không chớp mắt, cô bị bộ dạng của Tề Mặc làm cho khiếp sợ đến nỗi quên cả tức giận.

Tề Mặc bóp cằm Ly Tâm, mắt hắn vẫn không rời khỏi mắt Ly Tâm: "Cơ thể tôi, tôi rõ hơn ai hết. Tôi có chết hay không tôi cũng biết rõ. Không có ống máu cuối cùng của em, lẽ nào tôi không thể gắng

gượng thêm mấy ngày? Đám Lập Hộ đòi lấy máu, em liền cho bọn họ? Em để mệnh lệnh của tôi ở đâu hả? Những lời tôi nói có lọt vào tai em không hả? Em chỉ có một mạng sống, nếu trên đời này không tồn tại người cùng nhóm máu với em, nếu Jiaowen không tìm ra người đó...Em thử nói xem, em lấy gì đền tôi mạng sống của em hả? Em nói đi!".

Đến câu cuối cùng, Tề Mặc đột nhiên gầm lên, khiến Ly Tâm giật bắn mình. Đôi mắt Tề Mặc lúc này trở thành đốm lửa cháy rực, có thể thiêu cháy Ly Tâm, cô bất giác rúc vào lòng Tề Mặc.

Tề Mặc càng giữ chặt cằm Ly Tâm, ánh mắt hắn đầy sát khí: "Em muốn chết phải không? Được thôi, muốn chết, tôi sẽ cho em toại nguyện". Nói xong, hắn đưa bàn tay lớn bóp cổ họng Ly Tâm.

Ly Tâm sợ hãi giãy giụa, cô giơ cánh tay không bị cắm ống truyền máu giữ chặt cổ tay Tề Mặc, nói giọng thều thào: "Đau, đau quá. Tôi không muốn chết, tôi không muốn chết".

Tề Mặc thấy mặt Ly Tâm vừa có tý sắc hồng đột nhiên trở nên trắng bệch, bàn tay đang nắm cổ tay hắn lạnh buốt, hắn liền hừm một tiếng rồi buông lỏng tay, không quên vuốt ve cổ Ly Tâm: "Không muốn chết? Vậy em còn dám làm trái mệnh lệnh của tôi không?"

Ly Tâm lắc đầu: "Không phải...Tại Lập Hộ nói tình trạng của anh cần được khống chế, nếu không...". Cô không nói hết câu mà nhìn chăm chăm vào Tề Mặc.

Tề Mặc vẫn chưa nguôi giận: "Nghe lời Lập Hộ? Hắn là lão đại của em hay tôi là lão đại của em? Cơ thể tôi đến lượt hắn làm chủ từ khi nào hả? Bản thân tôi không biết tôi có thể chịu đựng đến lúc nào hay sao? Nếu tôi chết, tôi sẽ kéo em xuống mồ cùng tôi. Nếu tôi không chết, dù em có muốn chết cũng đừng hòng".

Đến lúc này Ly Tâm mới hiểu ý Tề Mặc. Trong lòng Tề Mặc đã có định liệu với tình trạng sức khỏe của hắn. Mặc dù cơ quan nội tạng của hắn không được khống chế ở giai đoạn cuối cùng nhưng Tề

Mặc biết, hắn vẫn có thể chống đỡ thêm một thời gian, vì vậy hắn mới mở miệng nói không cần. Tề Mặc là người nói một là một hai là hai, cần là cần, không cần là không cần. Hắn thẳng thắn hơn bất cứ người nào khác.

Lúc đó Ly Tâm không hiểu ý Tề Mặc, tưởng hắn sợ cô chết nên mới nói không cần. Làm sao cô có thể quên, con người này là Tề Mặc máu lạnh chứ. Nếu hắn không chắc chắn về bệnh trạng của hắn, hắn sẽ không từ chối đâu. Ly Tâm nhướng mắt nhìn Tề Mặc, miệng nở nụ cười miễn cưỡng: "Lão đại, chuyện đó...".

Ly Tâm ấp a ấp úng mãi vẫn không nói nên lời. Tề Mặc thấy vậy sắc mặt càng u ám hơn: "Từ hôm nay trở đi..."

"Đau quá. Lão đại, đau quá..." Nghe Tề Mặc vừa mở lời, Ly Tâm đột nhiên kêu lên, gương mặt lộ vẻ đáng thương, hai mắt ngân ngấn giọt lệ. Ly Tâm đoán câu nói của Tề Mặc tám chín phần không phải tốt đẹp, nhất định là trừng phạt gì đó. Bây giờ cô đã thảm lắm rồi, vẫn còn nằm trên giường truyền máu không thể cử động. Nếu Tề Mặc còn trừng phạt cô, chắc cô không sống nổi mất.

Thấy Ly Tâm kêu đau và nhìn vẻ mặt đáng thương của cô, nộ khí trong ánh mắt Tề Mặc vừa tắt đi đột ngột trở lại trong giây lát. Ly Tâm thầm kêu khổ trong lòng, cô quên béng đi mất là với Tề Mặc, chiêu vừa rồi của cô không có tác dụng. Ly Tâm vội vàng mở miệng: "Tôi biết rồi. Lần này là tôi không nghe lời anh, không tin tưởng vào anh. Lần sau tôi sẽ không dám nữa. Nhưng thưa lão đại, anh hãy nể tình tôi trung thành với anh, anh đừng phạt tôi có được không. Cả người tôi từ đầu đến chân toàn là vết thương".

Hồi còn ở tổ chức ăn trộm, Ly Tâm nhờ chiêu giả bộ ngoan ngoãn đáng thương đã qua mặt rất nhiều người, trong đó có cả hai người vô cùng tinh anh là thủ lĩnh tổ chức và thầy giáo của cô. Nhưng đối diện với Tề Mặc, chiêu này hoàn toàn vô dụng. Không biết có phải là do Tề Mặc gặp nhiều rồi nên luôn nhìn thấu nội tâm người khác, hắn luôn biết người ở trước mặt hắn là thật lòng hay giả dối.

Trước đây, Ly Tâm thường đánh chết cũng không cúi đầu trước Tề Mặc nên hắn mới có cái nhìn khác về cô. Con người vốn giang sơn dễ dời bản tính khó đổi, tuyệt đối không vì một chút đau đớn mà giả bộ đáng thương, nước mắt giàn giụa. Hơn nữa, Tề Mặc ghét nhất hạng người giả dối và lừa hắn. May mà Ly Tâm tinh ý, lập tức nhận lỗi với hắn.

Nghe Ly Tâm nói vậy, Tề Mặc từ từ trầm tĩnh lại. Trước đó, sự tức giận của hắn cũng bị dập tắt bởi câu "trung thành" của Ly Tâm. Nhìn bộ dạng ấm ức của Ly Tâm, Tề Mặc cất giọng lạnh lùng: "Vết thương khỏi rồi tính sau".

Ly Tâm nghe vậy liền cau mày bất mãn: "Lão đại!".

Tề Mặc không thèm để ý đến vẻ mặt không hài lòng của Ly Tâm, hắn nói trầm trầm: "Bây giờ nghỉ ngơi cho tôi". Nói xong, hắn nằm nghiêng người xuống bên cạnh Ly Tâm, vòng tay ôm chặt cô.

Ly Tâm thấy không có cơ hội để thương lượng, bất giác tham thầm trong lòng. Cô từ từ nhắm mắt, tất cả để khi nào bình phục tính sau. Chuyện gì đến muốn trốn tránh cũng trốn không được, thôi thì cứ thuận theo tự nhiên.

Lập Hộ đứng ở bên ngoài từ nãy đến giờ, sau khi trong phòng không còn động tĩnh, anh ta mới thở phào nhẹ nhõm. Trên thực tế, Lập Hộ biết dựa vào sức khỏe của Tề Mặc, dù gan bị chảy máu hắn vẫn có có thể chống đỡ vài ngày. Nếu Ly Tâm không cho đi ống máu cuối cùng, cô cũng tuyệt đối không rơi vào tình trạng như hiện nay.

Nhưng khi thấy triệu chứng nhiễm xạ bộc phát nhanh như vậy, Lập Hộ không dám lơ là, nếu có thể khống chế bệnh trạng thì nhất định phải hành động ngay. Vì vậy rơi vào hoàn cảnh đó, Lập Hộ không thể làm khác. Anh ta không thể để Tề Mặc xảy ra bất trắc, càng không thể khoanh tay đứng nhìn trong khi biết rõ có khả năng khống chế tình trạng phát bệnh.

Lập Hộ tin đám Hồng Ưng cũng có suy nghĩ như anh ta nên bọn họ mới không phản đối. Trên thực tế, kể từ khi biết Ly Tâm thuộc nhóm máu đặc biệt, anh ta đã bắt đầu triển khai tìm kiếm những người có cùng nhóm máu với Ly Tâm. Ly Tâm sống bên cạnh bọn họ, một ngày nào đó gặp nguy hiểm cũng không biết chừng, nên phải có sự chuẩn bị từ trước. Hơn nữa, Lập Hộ không phải bắt Ly Tâm đánh đổi mạng sống cứu Tề Mặc mà chỉ muốn biết Ly Tâm có toàn tâm toàn ý, hết mình vì Tề Mặc hay không. Bây giờ, bọn đã đã có câu trả lời xác đáng.

Sờ vết roi ở trên lưng, Lập Hộ bất giác cười gượng. Tề Mặc quá hiểu bọn họ, cũng quá coi trọng Ly Tâm. Tề Mặc có thể đoán ra thủ đoạn của bọn họ nên mới ngăn cản Ly Tâm ngay sau khi hắn tỉnh lại. Tề Mặc không muốn Ly Tâm mạo hiểm, cho dù bọn họ có sự chuẩn bị đi chăng nữa cũng không ai đảm bảo không xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nếu không có mệnh lệnh của Tề Mặc, ai dám ra tay đánh năm người bọn họ tàn nhẫn như vậy, đây chẳng phải Tề Mặc có ý đòi lại công bằng cho Ly Tâm hay sao? Cũng may mà Ly Tâm không bị chết, cũng may mọi người đã có sự chuẩn bị chu đáo.

Lập Hộ đứng thẳng người đi về phía phòng thuốc. Anh ta không quay lại nhìn căn phòng đã đóng kín cửa. Ly Tâm, cô tự cầu phúc đi. Trong mắt của người khác, hành động của cô chắc chắn là hành động anh dũng nhất, những trong mắt lão đại, đó là hành động ngu xuẩn không gì sánh bằng. Cô suýt nữa đánh mất mạng sống mà lão đại trân quý, bây giờ chỉ có thể cầu xin thượng đế hãy bảo vệ cô.

"Thế nào rồi?". Đám Jiaowen và Hồng Ưng đều ở trong phòng thuốc. Nghe câu hỏi của Jiaowen, Lập Hộ cười gượng: "Nhóm máu chuẩn rồi. Cho đến bây giờ chưa xuất hiện hiện tượng bài xích, chắc là không có vấn đề gì".

Đám Hồng Ưng nghe nói vậy nhẹ nhõm hẳn. Jiaowen ngồi xuống ghế sofa lên tiếng: "Hy vọng Tề đừng tàn nhẫn quá, tôi cũng chỉ muốn tốt cho anh ấy mà thôi".

Lập Hộ cười như không cười: "Jiaowen lão đại, có lẽ hy vọng của anh không sẽ không trở thành hiện thực. Lần này lão đại nổi giận thật sự, Ly Tâm vừa tỉnh dậy đã bị lão đại mắng một trận nên thân, cô ấy có lẽ không tránh khỏi sự trừng phạt. Jiaowen lão đại, không nói chắc anh cũng hiểu".

Hoàng Ưng chen ngang: "Thế là thế nào?"

Bạch Ưng hơi cau mày: "Chẳng phải lão đại quan tâm đến Ly Tâm hay sao? Chúng ta bị đánh thảm thế này, cũng chỉ vì giúp Ly Tâm trút giận mà thôi". Vừa nói anh ta vừa vặn cổ tay.

Lập Hộ còn chưa lên tiếng, Hồng Ưng mỉm cười: "Lão đại xử phạt chúng ta, thứ nhất vì chúng ta không nghe lệnh của lão đại, thứ hai là thích can thiệp vào chuyện của người khác". Hồng Ưng dừng lại một vài giây rồi nói tiếp: "Lão đại xử phạt Ly Tâm là vì cô ấy không nghe lời lão đại như chúng ta. Nhưng tội coi thường mạng sống của bản thân còn nghiêm trọng hơn chúng ta".

Hồng Ưng vừa dứt lời, cả đám liền cười gượng. Jiaowen lên tiếng: "Thật là một người kỳ cục, nhưng không biết cô gái thiếu một sợi gân như Ly Tâm liệu có hiểu ý của Tề, toàn tâm toàn ý tin tưởng anh ấy, coi anh ấy như thượng đế, giao phó hết cho anh ấy hay không?".

Hắc Ưng nói lãnh đạm: "Tất nhiên phải tin tưởng và hoàn toàn phục tùng lão đại".

Hoàng Ưng lắc đầu: "Dựa vào đầu óc của Ly Tâm ấy à, nói cô ấy thông minh, có lúc cô ấy thật sự thiếu một sợi dây thần kinh, nói cô ấy ngốc nghếch, có lúc lại thông minh chết thôi. Nhưng tâm ý của lão đại, có lẽ Ly Tâm tám chín phần sẽ không hiểu".

Hồng Ưng mỉm cười: "Chuyện của lão đại, không cần chúng ta bận tâm. Bây giờ nói sang chính sự hay các chú tiếp tục thảo luận vấn đề này?"

Lời nói của Hồng Ưng khiến những người có mặt nổi da gà và lắc đầu nguầy nguậy. Tề Mặc không cho phép bọn họ xía vào việc riêng của hắn, trên thực tế từ trước đến nay hắn cũng chẳng có chuyện riêng tư. Bọn họ theo hắn nhiều năm, quen tự xử lý từ lâu. Bây giờ đột nhiên xuất hiện cô Ly Tâm, bọn họ theo thói quen tự đưa ra quyết định, kết quả là ăn bốn mươi roi. Bây giờ còn quan tâm đến chuyện riêng tư của lão đại nữa, chỉ e là da cũng không còn. Bọn họ nên chuyên tâm vào công việc của bọn họ thì hơn.

Hồng Ưng thấy vậy nói nghiêm túc: "Thời gian này chúng ta không thể toàn bộ tụ tập ở nơi này. Jiaowen lão đại, anh đã đến đây rồi hay là ở lại vài ngày đi, đây là tâm ý của chúng tôi".

Chương 76: Xử phạt

Jiaowen nghe nói vậy đưa mắt lườm Tứ Ưng. Tứ Ưng chưa bao giờ cùng một lúc tụ tập ở Tề Gia, hơn nữa lại ở đây những hai ba ngày, kẻ có đầu óc và cái mũi tinh tường chắc chắn sẽ ngửi ra mùi gì đó. Thể lực Tề Mặc vẫn chưa hồi phục hoàn toàn nên cần một người bảo vệ. Tứ Ưng không tiện ở lại bên cạnh Tề Mặc, vậy chỉ còn một mình Jiaowen.

Jiaowen cau mày đáp: "Tâm ý? Nói hay thật đấy. Thôi, tôi cũng không nhiều lời với các chú. Hiếm có dịp tới Tề Gia, tôi sẽ ở lại hai ngày". Nói xong anh ta đứng dậy đi ra ngoài.

Tứ Ưng nhìn nhau gật đầu. Tuy bây giờ bọn họ ở trong đại bản doanh của Tề Gia nhưng vẫn không thể lơi là cảnh giác, Jiaowen có thể ở bên cạnh Tề Mặc mấy ngày thì tốt quá. Dựa vào thân thủ của Jiaowen, làm vệ sỹ của Tề Mặc tuyệt đối không thành vấn đề.

Thời gian vùn vụt trôi qua, Ly Tâm được tiếp thêm máu tươi, sắc mặt ngày càng khá hơn. Một hai ngày sau cô đã có thể xuống giường đi lại. Trên thực tế Ly Tâm chỉ bị thương ngoài da, còn về chuyện mất máu quá nhiều, cô được bổ sung kịp thời nên hồi phục nhanh chóng.

Tình trạng hồi phục vết thương của Tề Mặc còn nhanh hơn Ly Tâm. Hai ngày sau, trông hắn gần lúc trước, chỉ có điều thể lực của hắn không hiểu tại sao hồi phục tương đối chậm. Theo sự suy đoán của Lập Hộ, có lẽ do Tề Mặc bị nội thương nặng nề nên thể lực mới không thể nhanh chóng hồi phục. Tuy nhiên, đây cũng không phải vấn đề to tát, Tề Mặc đã hoàn toàn bình thường ngoài việc không có sức mạnh.

Mặc dù khỏe lại nhưng Ly Tâm cũng chỉ biết mở miệng khi cơm được đưa đến, giơ chân giơ tay khi thay quần áo, mọi việc đều do Tề Mặc phụ trách. Nộ khí trong đáy mắt hắn không biến mất mà

ngày càng đậm đặc hơn. Do Tề Mặc không thể hiện ra bên ngoài nên Lập Hộ và Jiaowen dù ở bên Tề Mặc cả ngày cũng không phát hiện ra, chỉ có Ly Tâm mới cảm nhận rõ ràng.

Đặc biệt là lúc bôi thuốc cho Ly Tâm, sắc mặt Tề Mặc càng khó coi khi thấy những dấu kim tiêm trên cánh tay cô, khiến Ly Tâm đến lúc ăn cơm cũng giật mình thon thót. Cô thầm lo lắng, không biết vết thương nhanh khỏi tốt hơn hay khỏi chậm tốt hơn, không biết sau khi cô lành hẳn, Tề Mặc sẽ xử phạt cô như thế nào. Gương mặt sắt đen sì của hắn khiến cô không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Hai ngày nay Jiaowen không rời khỏi Tề Mặc. Nhưng Jiaowen chỉ dám đứng sau lưng Tề Mặc, khi Tề Mặc đưa mắt về phía anh ta, anh ta liền cười hihi giống một tên ngốc chứ chẳng phải là thủ lĩnh tổ chức mafia Italy, khiến Ly Tâm cũng thấy lo lắng thay anh ta. Có điều để tránh sự trừng phạt của Tề Mặc, phản ứng đó có thấm vào đâu. Nếu không vượt qua cửa ải này, anh ta sẽ bị đẩy lên sao Hỏa đào than mất.

Tuy nhiên trong hai ngày qua, Tề Mặc chỉ đối xử lạnh lùng với Ly Tâm, hắn coi Jiaowen như không tồn tại. Chỉ Jiaowen biết rõ, Tề Mặc không thể hiện thái độ có nghĩa là một cơn thịnh nộ càng ác chiến hơn đang chờ đón anh ta. Jiaowen nhận lời làm vệ sỹ của Tề Mặc cũng chỉ với mục đích tìm xem có cách nào dập tắt nộ khí của Tề Mặc. Kết quả, thái độ của Tề Mặc khiến anh ta không biết đường nào mà lần.

Sáng sớm, ánh nắng ban mai chiếu khắp bốn phương, lá cây rung rinh bởi làn gió nhè nhẹ, tiếng chim hót líu lo, thời tiết ấm áp, báo hiệu một ngày đẹp trời.

Đứng trong căn phòng tối, Ly Tâm trừng mắt với Hoàng Ưng. Tại sao cô bị đưa đến đây? Vết thương của cô vẫn chưa lành hẳn cơ mà? Tại sao một ngày đẹp trời như vậy, cô không thể ra ngoài tắm nắng, chuyên tâm trị liệu mà bị đưa xuống một tầng ngầm trống không thế này?

Thấy vẻ oán trách của Ly Tâm, Hoàng Ưng nhún vai: "Đây là mệnh lệnh của lão đại. Nếu cô không nghe, tôi cũng không ngăn cản cô".

Nghe Hoàng Ưng nói đây là mệnh lệnh của Tề Mặc, Ly Tâm bất giác rùng mình. Cô sắp bị xử phạt rồi, mấy ngày vừa qua không nghe Tề Mặc nhắc đến, Ly Tâm còn tưởng Tề Mặc tha cho cô. Bây giờ mới thấy, cô nên tin tưởng tuyệt đối, tin tưởng vô điều kiện vào lời nói của Tề Mặc, bởi vì hắn không bao giờ quên. Ly Tâm cau mày hỏi: "Tôi bị xử phạt như thế nào?".

Hoàng Ưng nhấc một cái hộp bằng da vừa mang đến và mở hộp: "Tôi không biết, nhiệm vụ của tôi hôm nay là dạy cô cách sử dụng súng".

"Súng?" Ly Tâm nghi hoặc hỏi Hoàng Ưng khi nhìn thấy báng súng đen nhánh trong hộp.

Hoàng Ưng không còn vẻ mặt vô tư như thường ngày, anh ta tỏ ra vô cùng nghiêm túc: "Cô hãy nhìn động tác và trình tự tôi làm. Tôi chỉ dạy một lần thôi". Nói xong, anh ta lấy các bộ phận trong hộp, bắt đầu lắp ráp khẩu súng lục.

Hoàng Ưng lắp rất nhanh, loáng một cái đã thành khẩu súng lục hoàn chỉnh. Hoàng Ưng không nhìn Ly Tâm, nhanh chóng tháo dỡ khẩu súng và đặt về chỗ cũ. Sau đó, anh ta mới quay sang Ly Tâm, vẻ mặt vô cảm: "Đến lượt cô".

Ly Tâm hơi nhếch mép, vừa giơ tay cầm đồ vừa nhớ lại trình tự lắp ráp vừa rồi: "Tại sao lại dạy tôi cách sử dụng súng? Đây là sự trừng phạt kiểu gì thế?".

Hoàng Ưng cất giọng lạnh lùng: "Trong lúc huấn luyện không được nói linh tinh, tôi cho cô hai phút. Nếu hai phút vẫn chưa lắp xong, cô đừng trách tôi không khách khí". Anh ta vừa nói vừa đi tới một góc rút một chiếc roi dài, sau đó vụt mạnh vào không khí. Tiếng roi vun vút sắc lạnh truyền đến tai Ly Tâm, khiến cô bất giác sững người.

Đến lúc này, Ly Tâm mới biết Hoàng Ưng thật sự nghiêm túc, cô bắt đầu lắp ráp khẩu súng lục. Sự trừng phạt của Tề Mặc đối với cô là bắt cô học cách sử dụng súng? Không biết hắn có ý gì?

Cả gian phòng chìm trong yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng đồng hồ tích tắc trên tay Hoàng Ưng. "Còn hai mươi giây nữa". Hoàng Ưng không nhìn đồng hồ, cất giọng lạnh lùng.

Ly Tâm cau mày, đẩy nhanh thao tác trên tay. Đối với một người chỉ biết mỗi động tác bóp cò súng như Ly Tâm, thời gian hai phút là quá ít, cô lắp mãi cũng không thành hình.

"Hoàng Ưng, anh dạy cho tôi một lần được không? Vừa rồi động tác của anh nhanh quá, tôi vẫn chưa nhìn rõ". Thấy thời gian sắp hết, Ly Tâm ngẩng đầu nói với Hoàng Ưng.

Hoàng Ưng không thay đổi sắc mặt, bắt đầu đếm ngược: "Ba giây, hai giây, một giây". Thời gian vừa hết, Hoàng Ưng đột ngột quất chiếc roi da dài trong tay lên người Ly Tâm. Không ngờ Hoàng Ưng ra tay thật, Ly Tâm vội né sang một bên. Nhưng chiếc roi da của Hoàng Ưng như vật thể sống, bám theo Ly Tâm không rời và cuối cùng đánh trúng vào bắp tay Ly Tâm.

Ly Tâm cảm thấy cánh tay đau rát, cô trừng mắt nhìn Hoàng Ưng: "Tôi có địa vị ngang bằng các anh, không được sự đồng ý của tôi, các anh không thể chạm đến người tôi". Câu này chính bọn họ nói với cô, bây giờ lại dám đánh cô.

Hoàng Ưng vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng: "Đây là mệnh lệnh của lão đại. Nếu cô không phục có thể đi tìm lão đại chất vấn. Bây giờ cô hãy làm lại cho tôi, nhưng lần này tôi chỉ cho cô một phút rưỡi".

Ly Tâm nghe nói là mệnh lệnh của Tề Mặc, biết Hoàng Ưng sẽ không nể tình cô. Hoàng Ưng nói xong liền tháo khẩu súng Ly Tâm lắp dở để vào chỗ cũ rồi bắt đầu tính thời gian mà không hề hỏi Ly Tâm đã chuẩn bị xong chưa. Ly Tâm nghiến răng, cố chịu nỗi đau rát ở cánh tay và bắt đầu lắp súng.

Ly Tâm là thần trộm nên cô được huấn luyện nhanh tay nhanh mắt. Vừa rồi, Hoàng Ưng lắp súng khá nhanh nhưng các động tác không lọt qua mắt cô. Ly Tâm chỉ là phản kháng từ trong ý thức, không tập trung tinh thần nên mới không thành công. Bây giờ biết không thể làm theo ý mình, Ly Tâm thầm rủa Tề Mặc, đôi bàn tay bắt đầu lắp súng với tốc độ nhanh nhất.

"Một phút mười hai giây". Nhìn khẩu súng hoàn chỉnh trong tay Ly Tâm, Hoàng Ưng thông báo thời gian. Xem ra cô Ly Tâm này là người có năng lực thật sự. Lúc này, đôi lông mày của Hoàng Ưng mới từ từ giãn ra, anh ta còn tưởng mệnh lệnh của lão đại quá hà khắc với Ly Tâm, nhưng không hoàn toàn là như vậy.

Hoàng Ưng gật đầu với Ly Tâm, anh ta quay người đi sang chỗ huấn luyện ở bên cạnh. Ly Tâm đảo mắt qua chỗ tập bắn rộng cả ngàn mét vuông. Lúc đầu cô còn nghĩ một gian phòng rộng như vậy không biết để làm gì. Hóa ra đây là nơi chuyên tập bắn súng.

Khi đứng vào vị trí, Hoàng Ưng nhận khẩu súng trong tay Ly Tâm: "Khoảng cách từ đây đến bia tập bắn là năm mươi mét, vị trí giữa hồng tâm chỉ có một cm. Nhiệm vụ của cô ngày hôm nay là phải bắn hai phát trúng tâm điểm. Nếu không, cô sẽ không được rời khỏi nơi này". Vừa nói anh ta vừa bắn pằng pằng sáu phát mà không thèm ngắm.

Ly Tâm thấy trên bia tập bắn có đúng một lỗ đạn, sáu viên đạn cùng bắn trúng vào một điểm trên hồng tâm. Ly Tâm bất giác lườm Hoàng Ưng, cô biết anh ta bắn súng giỏi từ lâu, không cần anh ta trổ tài.

Hoàng Ưng quay đầu nhìn Ly Tâm và tung khẩu súng cho cô: "Nếu cô bắn không trúng thì sẽ bị nhốt ở nơi này. Đến khi nào bắn trúng mới được phép ra ngoài". Nói xong, anh ta sải bước rộng đi tới cửa phòng.

Ly Tâm còn chưa biết phải làm sao, Hoàng Ưng đến cửa phòng đột nhiên quay đầu nói: "Tôi quên không báo cho cô biết, quy định ở đây là không có nước uống, không có cơm ăn. Cô cứ tha hồ dây dưa lề

mề đi". Nói xong Hoàng Ưng lập tức biến mất. Chỉ nghe một tiếc cắc vọng đến, cánh cửa đã bị khóa chặt.

Ly Tâm sa sầm mặt khi nghe Hoàng Ưng nói không có nước uống và cơm ăn. Nhìn xuống khẩu súng trong tay và bia tập bắn ở phía đối diện, cô nghiến răng kèn kẹt: "Không cho tôi ăn cơm? Đừng mơ, Ly Tâm tôi không phải đồ vô dụng". Nói xong Ly Tâm bắt đầu tấn công bia tập bắn tới tấp.

Pằng pằng pằng, tiếng súng nổ trong không gian yên tĩnh khiến căn phòng dưới tầng ngầm tràn đầy sức sống.

"Đáng chết thật, rốt cuộc đây là trò gì?" Bắn cho đến khi cánh tay tê liệt, Ly Tâm dừng lại trừng mắt nhìn bia tập bắn, không có một viên đạn nào trúng hồng tâm. Cô đã bắn không biết bao nhiêu lâu, nhả không biết bao nhiêu viên đạn mà không trúng. Nếu không phải Hoàng Ưng thị phạm trước, chắc chắn Ly Tâm sẽ cho rằng súng của cô có vấn đề.

Bắn súng nhìn bề ngoài không phải là trò tốn thể lực, nhưng khi thửqua mới biết khó khăn đến mức nào. Cánh tay Ly Tâm lúc này vừa đau nhức vừa tê liệt, cô đứng tựa vào bờ tường điều hòa hơi thở.

Cơ thể Ly Tâm vẫn chưa khỏi hẳn nên không có sức. Bây giờ cô lại phải đứng một thời gian dài, thực hiện cùng một động tác, gương mặt cô dần trở nên trắng bệch, từng giọt mồ hôi từ trán nhỏ xuống.

"Đói bụng quá. Tề Mặc, anh không phải là người tốt". Ly Tâm nghiến răng, lại bắt đầu tập bắn. Bụng trống rỗng kêu ùng ục khiến cô vô cùng khó chịu. Ly Tâm coi bia đạn ở phía đối diện là Tề Mặc, phẫn nộ nhả đạn vào "người hắn".

Ly Tâm vốn tưởng Tề Mặc không trừng phạt cô. Trước đây hắn chưa từng phạt nặng cô bao giờ, mặc dù hắn rất hà khắc nhưng cô đều có thể lấy công chuộc tội. Lần này, Ly Tâm cũng tưởng cô có

công cứu hắn nên sẽ tha cho cô. Không biết Tề Mặc tự dưng đứt sợi dây thần kinh nào, lôi cô đến đây xử phạt.

Xử phạt không nói làm gì, tại sao còn không cho cô ăn cơm, đây là điều cô ghét nhất. Chuyện gì cũng có thể thương lượng ngoài việc ăn uống, càng nghĩ Ly Tâm càng tức giận. Cô chỉ biết trút giận vào bia đạn trước mặt.

Ở phòng trên cùng của tầng ngầm, Hồng Ưng lắc đầu khi chứng kiến cảnh tượng ở bên dưới qua màn hình giám sát: "Có phải lão đại nghiêm khắc quá không? Cô ấy vẫn chưa khỏi bệnh, lại chưa học bắn súng bao giờ".

Hoàng Ưng ngồi ở bên cạnh nhún vai: "Lão đại dặn dò như vậy, tôi làm sao dám không nghe. Tôi đã chỉnh bia đạn ở khoảng cách ngắn nhất rồi, hơn nữa sáng nay tôi cũng cho cô ấy ăn nhiều rồi mới đưa cô ấy đi. Mà anh đừng quên, năm đó chúng ta cũng chưa từng học bắn súng, bị lão đại quăng ở đó ba ngày ba đêm. Lúc đó chúng ta mới bao nhiêu tuổi, có tám tuổi thôi". Sắc mặt Hoàng Ưng trở nên u ám khi nhớ lại chuyện bị bỏ đói, phải bán sống bán chết bắn trúng đích mới được thả ra ngoài.

Trên màn hình hiển thị, Ly Tâm một tay sờ bụng, một tay bắn súng, mồ hôi chảy ròng ròng xuống má cô. Hồng Ưng lên tiếng: "Thuộc hạ của lão đại không phải dễ làm. Chuyện này thoạt nhìn qua tưởng là trừng phạt nhưng đến lúc cần dùng đến mới biết dụng ý của lão đại. Ly Tâm hình như vẫn chưa hiểu ra".

Hoàng Ưng không rời mắt khỏi Ly Tâm trên màn hình: "Cũng có thể cô ấy hiểu, nhưng thật sự không có tư chất".

Nghe Hoàng Ưng nói vậy, Hồng Ưng bất giác nhíu mày. Có lẽ Hoàng Ưng nói đúng, Ly Tâm vốn là người thông minh giảo hoạt, cô ấy chắc hiểu được ý nghĩa của vụ xử phạt lần này. Về việc Ly Tâm bắn mãi không trúng, có lẽ là xuất phát từ tư chất của cô.

Thật ra Hồng Ưng và Hoàng Ưng không biết, Ly Tâm một khi bụng đói là đầu óc mơ hồ lẫn lộn, cô làm sao có thể nghĩ sâu sa như vậy. Ly Tâm chỉ muốn bắn trúng hai phát rồi đi ra ngoài giải quyết cái bụng mà thôi. Không thể không thừa nhận, ở những phương diện khác Ly Tâm rất thông minh nhưng về mặt này, cô tương đối chậm hiểu.

Pằng pằng pằng, tiếng súng vẫn liên tục vang vọng khắp tầng ngầm. Ban đầu là những loạt đạn không ngừng nghỉ, sau đó từng viên từng viên một được bắn ra, cuối cùng mãi mới thấy một tiếng súng nổ, lúc này đã một ngày trôi qua.

Gió đêm thổi nhè nhẹ mang mùi hương thảo mộc, cả thành phố New York được thắp sáng bởi ánh đèn điện đủ loại màu sắc.

Ở dưới tầng hầm, Ly Tâm không nhấc nổi cánh tay. Mặt cô trắng bệch, một tay ôm bụng ngồi bệt xuống đất. Mệt quá, mệt đến mức toàn thân cô không còn chút sức lực, cánh tay bắn súng cứng đờ như không phải tay của cô. Ly Tâm rõ ràng đã tập trung hết sức lực và tinh thần, tại sao cô vẫn không bắn trúng dù chỉ một phát đạn. Nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ cô sẽ bị chết đói ở nơi này.

Ly Tâm bất giác đưa mắt nhìn cánh cửa bị khóa chặt. Cánh cửa đó đối với cô vô cùng đơn giản, chỉ động một ngón tay là có thể mở ra. Nhưng chắc chắn người của Tề Mặc ở bên ngoài sẽ lại ném cô vào trong này. Mất mặt quá, sống đến bây giờ cô bao giờ không hoàn thành việc huấn luyện.

Ly Tâm muốn đứng dậy, nhưng cơ thể mất hết sức lực của cô không nhúc nhích nổi.

Ly Tâm biết Tề Mặc nói một là một hai là hai. Nếu cô không bắn trúng, cô đừng mong ra ngoài. Vì vậy Ly Tâm không dám thả lỏng, nhưng cô đã cố gắng hết sức mà vẫn không trúng.

Nghĩ đến chuyện sẽ chết đói ở nơi này, toàn thân Ly Tâm căng cứng. Cô bám vào bờ tường từ từ đứng dậy. Nếu đổi lại là trước

đây, Ly Tâm sẽ không vô dụng như vậy, một ngày không ăn uống đối với cô chưa là gì cả. Lúc nhỏ chịu sự huấn luyện nặng nề hơn mà cô vẫn có thể kiên trì.

Tất cả là do cơ thể cô bây giờ dường như không bằng trước kia. Thời gian gần đây Ly Tâm liên tục bị thương, tiêu hao nhiều thể lực. Hơn nữa vết thương trên người cô chưa lành hẳn, khiến cô không chịu nổi cường độ huấn luyện không nặng cũng không nhẹ như thế này.

Cánh tay trượt xuống, cơ thể không chống đỡ nổi khiến Ly Tâm ngã xuống đất. Cô bất giác cười gượng, Mộc Ly Tâm từ năm mười tuổi chưa bao giờ thảm hại như thế này. Cô bị gục ngã bởi đói khát và đau đớn, thật mất mặt quá đi.

Ly Tâm còn chưa lấy lại hơi thở bình thường, một bóng hình xuất hiện trên đầu cô. Ly Tâm ngước nhìn, đập vào mắt cô là bộ dạng lạnh lùng của Tề Mặc. Ly Tâm mỉm cười: "Lão đại, tôi đã cố hết sức rồi". Không phải cô thỏa hiệp mà cô thật sự không gắng gượng nổi.

Tề Mặc đứng nhìn Ly Tâm một lúc rồi đưa tay ôm Ly Tâm đứng dậy: "Em vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ".

Ly Tâm tựa người vào lòng Tề Mặc, cô gật nhẹ đầu. Ly Tâm biết lời Tề Mặc nói ra như bát nước đổ đi không lấy lại được. Cô cũng không muốn như vậy. Mộc Ly Tâm cô là người có cá tính không chịu thua, đối mặt với khó khăn thử thách, cô càng không bỏ cuộc. Chỉ là bây giờ, sức lực của cô không cho phép, cô biết phải làm sao.

Ly Tâm còn đang không biết mở miệng như thế nào, tay cô đột nhiên bị nhấc lên, Ly Tâm quay sang nhìn, thấy Tề Mặc nắm cổ tay cô giơ về phía trước. Hắn đỡ người cô đứng thẳng: "Nhằm thẳng, nhớ tĩnh tâm".

Thấy Tề Mặc chịu giúp cô, Ly Tâm liền gật đầu, cùng Tề Mặc đứng vào vị trí. Tựa vào bờ ngực rộng và rắn chắc của Tề Mặc, không

hiểu tại sao Ly Tâm đột nhiên cảm thấy rất tự tin, lòng cô dần dần bình tĩnh lại.

Trong đầu không còn tạp niệm, tất cả mọi phiền muộn, bất mãn, tự cao tự đại đều biến mất. Lúc này, Ly Tâm hoàn toàn tĩnh tâm, trong mắt cô chỉ còn lại duy nhất tâm điểm trên bia tập bắn.

Pằng...tiếng súng đanh thép vang lên. Viên đạn bay trúng hồng tâm, miệng Ly Tâm cong lên thành nụ cười.

"Cười gì, bắn một phát nữa". Giọng nói lạnh lùng của Tề Mặc vang bên tai khiến Ly Tâm lập tức ngậm miệng.

Cô còn một phát súng nữa, vẫn là tiếng súng đanh thép, phát này Ly Tâm cũng bắn trúng hồng tâm.

"Tại sao tự em lại bắn không trúng?" Tề Mặc vừa hỏi vừa thả tay Ly Tâm xuống.

Ly Tâm nở nụ cười rạng rỡ, nói khẽ: "Bởi vì tâm không đủ tĩnh".

Lúc này, Ly Tâm hiểu ra hàm nghĩa của việc Tề Mặc xử phạt cô, đó là do tâm của cô không tĩnh. Nếu cô bình tĩnh nhìn nhận vấn đề, dựa vào trí thông minh của cô không khó đoán ra dụng ý của đám Lập Hộ, không khó đoán ra ý tứ của Tề Mặc khi hắn từ chối lấy máu cô. Sinh mạng chỉ có một, tuyệt đối không thể lãng phí, đây chính là ý của Tề Mặc.

Ở trong lòng Tề Mặc, Ly Tâm mỉm cười lên tiếng: "Lão đại, tôi rõ rồi ạ. Có điều bây giờ tôi đói quá".

Tề Mặc gật đầu. Hắn cúi người bế Ly Tâm đi ra ngoài.

Trên đời này làm bất cứ việc gì cũng cần phải tĩnh tâm. Sở dĩ Tề Mặc đi cứu cô là vì hắn biết không còn sự lựa chọn nào khác. Nếu hắn không đi, Ly Tâm sẽ mất mạng. Về việc Ly Tâm cứu hắn, tuy động cơ không sai nhưng cô đã quên mất các yếu tố bên ngoài,

rằng đánh đổi mạng sống của cô không phải là sự lựa chọn duy nhất.

Cô là người của hắn, hắn sẽ không để cô bị tổn thương bởi kẻ khác, càng không cho phép cô tự gây thương tổn cho bản thân. Bảo vệ một người có thể bảo vệ một giờ nhưng không thể bảo vệ cả đời, khiến cô trở nên mạnh hơn, khiến cô biết làm thế nào để tự bảo vệ bản thân mới là cách bảo vệ và che chở thực sự.

Chương 77: Người đàn bà ái mộ Tề Mặc?

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Ly Tâm tập trung điều trị vết thương và luyện bắn súng. Nội dung tập luyện từ mục tiêu năm mươi mét đến một trăm mét, từ bia tập bắn cố định chuyển thành di động. Sức khỏe của Ly Tâm ngày một khá hơn, việc huấn luyện cũng ngày một khó khăn và hà khắc hơn.

Ở phòng tập dưới tầng hầm, Ly Tâm quan sát bia tập bắn đang chuyển động, tất cả viên đạn vừa bắn ra đều trúng hồng tâm. Cô bất giác cau mày, bỏ khẩu súng lục trên tay xuống, mệt mỏi quá.

Quay người nhìn gian phòng rộng thênh thang, Ly Tâm lau mồ hôi trong lòng bàn tay, miệng lẩm bẩm: "Không biết vụ này có được tính là xử phạt?"

"Tất nhiên không tính rồi". Hoàng Ưng xuất hiện từ lúc nào, khoanh hai tay trước ngực đứng tựa vào tường mỉm cười với Ly Tâm.

Ly Tâm ngẩng lên nhìn Hoàng Ưng: "Anh nói đùa phải không?".

Hoàng Ưng buông thõng hai tay bước về phía Ly Tâm: "Lão đại có nói với cô đây là hình thức xử phạt dành cho cô không?"

Ly Tâm cau mày không trả lời. Vì Tề Mặc không nói nên cô mới không dám xác định, rốt cuộc đây có phải là hình thức Tề Mặc xử phạt cô. Nếu việc tập luyện không được coi là trừng phạt, thì liệu có hình phạt nào đang chờ đợi cô ở phía trước.

Nhìn vẻ mặt của Ly Tâm, Hoàng Ưng bật cười: "Chống lại mệnh lệnh của lão đại, cô tưởng dễ dàng được bỏ qua hay sao? Làm gì có chuyện tốt như vậy? Tôi không nghĩ việc tôi đến đây dạy cô bắn súng là một sự trừng phạt. Trong Tề Gia không biết có bao nhiêu người muốn tôi dạy họ, nhưng chẳng ai đủ tư cách. Còn cô lại nghĩ đi đâu ấy". Hoàng Ưng nói với giọng điệu cao ngạo.

Những ngày vừa qua Ly Tâm cũng nghe nói, Hoàng Ưng có khả năng sử dụng súng tốt nhất trong Tứ Ưng. Anh ta đến dạy cô tập bắn, nghĩ thế nào cũng không giống xử phạt. Nghe Hoàng Ưng nói vậy, Ly Tâm bất giác cau mày.

Mấy ngày này không thấy Tề Mặc có mệnh lệnh khác, đến người giỏi quan sát sắc mặt như Ly tâm cũng không phát hiện hắn có vẻ gì lạ thường. Ly Tâm hoang mang không biết Tề Mặc nghĩ gì.

Thấy Ly Tâm không lên tiếng, Hoàng Ưng liếc qua thành tích trên bia tập bắn rồi gật nhẹ đầu: "Cô cũng chăm chỉ đấy chứ". Kể từ ngày đầu tiên Ly Tâm bắn trúng hai phát đạn, cô không còn vi phạm quy tắc để không được ăn cơm và uống nước. Lúc đầu Hoàng Ưng tưởng dựa vào tính cách của Ly Tâm, cô sẽ lười biếng không chịu tập luyện, nào ngờ Ly Tâm tương đối tự giác và chuyên cần hơn anh ta tưởng.

Nghe Hoàng Ưng nói vậy, Ly Tâm trừng mắt với anh ta: "Anh không phải nói mát mẻ tôi, tôi hiểu dụng ý của lão đại. Ly Tâm tôi không phải là người không có đầu óc, cũng không phải là người sợ cực khổ".

Tề Mặc không có mệnh lệnh nào khác ngoài việc bắt cô tập bắn súng, không ngừng luyện tập, không ngừng nâng cao tay nghề. Ly Tâm không biết võ công, thân thủ cũng không tốt, ở độ tuổi của cô tập luyện thân thủ không phải là việc dễ dàng. Chỉ có bắn súng, cách dùng đơn giản, cần dựa vào độ chuẩn xác và con mắt nhìn là thích hợp với cô hơn cả. Người nhanh tay nhanh mắt, phản ứng nhanh, muốn bắn súng giỏi cũng không thành vấn đề.

Do tập luyện từ nhỏ nên bàn tay Ly Tâm nhạy cảm hơn bất cứ người nào khác. Độ chuẩn xác và sức mạnh của bàn tay đều là phản xạ có điều kiện, vì vậy về việc Ly Tâm tiến bộ nhanh, chỉ có thể nói Tề Mặc có mắt nhìn.

Muốn làm thuộc hạ của Tề Mặc, muốn sống bên cạnh Tề Mặc, muốn vào sinh ra tử cùng hắn, tự bảo vệ là một việc làm vô cùng

quan trọng. Tuy Ly Tâm từ nhỏ sống trong tổ chức, cô cũng là nhân vật có tiếng trong giới trộm đạo, nhưng ở giới hắc bang sự sống chết quyết định trong một giây, cô cần phải học cách tự bảo vệ mình. Súng là thứ cô có thể sử dụng nhanh nhất.

Ly Tâm không ngốc nghếch, khi Tề Mặc đến giúp cô bắn súng, cô đã hiểu ra dụng ý của hắn, vì vậy cô không phản kháng cũng không tỏ thái độ bất mãn. Tề Mặc sắp xếp người giỏi nhất làm thầy giáo của cô, để cô sử dụng vũ khí tiên tiến nhất. Ly Tâm hiểu, việc tập luyện này không phải trừng phạt cô mà giúp đỡ cô. Nếu đây là sự trừng phạt cô thì tốt biết mấy, nhưng tám chín phần không phải, cho nên trong lúc khổ luyện, Ly Tâm vẫn cảm thấy bất an, vì cô biết Tề Mặc không phải là người tốt.

Nghe Ly Tâm nói vậy, nụ cười trên miệng Hoàng Ưng càng sâu hơn. Anh ta đã sớm nhận ra Ly Tâm hiểu rõ ngọn nguồn, nên cô mới khổ luyện như vậy. Ly Tâm quả nhiên là người tinh ý, trừ một vài lúc đầu óc cô hơi hồ đồ.

"Nhiệm vụ của cô hôm nay là bắn trúng bảy phát trong một phút". Hoàng Ưng đứng trước mặt Ly Tâm, nhìn màn hình hiển thị trên bia tập bắn. Trúng bốn phát, không tồi, mới luyện mấy ngày mà Ly Tâm bắn trúng bốn phát liên tiếp, cô quả nhiên có khả năng thiên bẩm. Nhưng hôm nay Ly Tâm phải bắn bảy phát liên tiếp, chỉ người chơi súng mới biết độ khó của nó, và cũng chỉ người chuyên sử dụng súng để giết người như anh ta mới biết việc bắn bảy phát liền có tác dụng lớn như thế nào.

Ly Tâm nhíu chặt lông mày, nhưng cô không lên tiếng mà trực tiếp cầm súng bắt đầu tập luyện. Hoàng Ưng thấy vậy mỉm cười quay người đi ra ngoài.

Bắn súng chủ yếu dựa vào cảm giác của bàn tay và thiên phận. Hoàng Ưng thật ra cũng không biết dạy Ly Tâm kiểu gì. Tay cầm tay ư? Lão đại sẽ nổ bom anh ta mất. Hoàng Ưng không có gan làm vậy nên sau khi bố trí nhiệm vụ, anh ta lập tức chuồn mất.

Lập Hộ đứng ngoài cửa liền cười nói khi thấy Hoàng Ưng đi ra: "Bảy phát? Anh cũng dám đưa ra nhiệm vụ này?". Vừa nói Lập Hộ vừa sánh bước cùng Hoàng Ưng.

Hoàng Ưng cất giọng trầm trầm: "Không còn cách nào khác, muốn cô ấy tiến bộ vượt bậc trong thời gian ngắn, chỉ có thể không ngừng nâng cao độ khó. Lão đại nóng vội quá".

Lập Hộ thu lại nụ cười, gương mặt tỏ ra nghiêm túc: "Đúng là hết cách rồi. Muốn sau này có thể đối phó với tình huống nguy hiểm, bây giờ phải buộc phải khổ luyện thôi. Tôi nghĩ Ly Tâm chắc cũng hiểu điều đó".

Hoàng Ưng gật đầu: "Ai bảo cô ấy không có bản lĩnh, trong khi đó lão đại lại chọn đúng cô ấy. Cô ấy đành chịu cực thôi". Hai người đàn ông nhìn nhau lắc đầu rồi đi mất.

Ở dưới tầng hầm, Ly Tâm tiếp tục tập luyện, có quá nhiều đạo lý nên cô chẳng muốn nghĩ sâu xa. Cô chỉ biết một đạo lý đơn giản nhất là "lúc nhàn rỗi chảy ít mồ hôi, vào trận mạc sẽ càng đổ nhiều máu". Để bản thân không bị đổ máu thì cô càng phải nỗ lực hơn.

Pằng pằng pằng, bảy phát đạn bắn trúng hồng tâm. Ly Tâm hơi cong miệng rồi đặt khẩu súng xuống. Cô vặn cổ tay và cánh tay một vòng, mệt thì mệt nhưng chỉ cần thích ứng là được. Chỉ cần cơ thể còn sức lực, khổ đến mấy cô cũng không sợ. Hơn nữa tình hình bây giờ không đến nỗi nào, tốt hơn lúc cô còn nhỏ rất nhiều.

Ly Tâm thu dọn khẩu súng lục Tề Mặc đặt sản xuất riêng cho cô và vô ý thức nhét trên cánh tay. Mỗi người đều có một thói quen cất giữ đồ khác nhau, Ly Tâm thường để lên cánh tay, đây là thói quen trước đây của cô được duy trì đến ngày hôm nay.

Ra khỏi tầng hầm, Ly Tâm nhìn sắc trời ở bên ngoài, hóa ra bây giờ đã là lúc chiều tà, thảo nào cô cảm thấy đói bụng. Ly Tâm đưa tay bóp đầu rồi đi về phía ngôi biệt thự của Tề Mặc. Hoàng Ưng có thể

thấy thành tích của cô qua màn hình giám sát nên cô được tự do đi lại.

Đại bản doanh của Tề Gia vô cùng rộng lớn. Sau mười mấy ngày sống ở đây, Ly Tâm về cơ bản cũng nắm được một số nơi quan trọng trong Tề Gia như khu gặp gỡ khách, khu nghỉ ngơi, nơi vui chơi giải trí...Tất cả đều nằm trong những ngôi biệt thự riêng biệt. Ở Tề Gia có người sống trong khu biệt thự, cũng có người sống ở bên ngoài. Nhưng một khi Tề Mặc trở về đây, tất cả những người có thân phận của Tề Gia đều tụ tập về đại bản doanh, chờ lệnh của Tề Mặc.

Ly Tâm đi qua một rừng cây nhỏ ở trong hoa viên, từ phòng tập bắn đến chỗ ở của Tề Mặc bắt buộc phải đi qua nơi này. Cũng không biết đời nào của Tề Gia tự nhiên lên cơn thần kinh, trồng cây ngô đồng trong hoa viên. Bao nhiêu năm trôi qua, cây ngô đồng phát triển thành một khu rừng nhỏ. Trong khu biệt thự cũng có rừng cây, đây được coi là sự khác biệt của Tề Gia.

Một cái bóng màu trắng đột nhiên lắc lư phía trước Ly Tâm rồi biến mất trong khu rừng. Ly Tâm liền cau mày, đưa mắt về nơi bóng trắng biến mất.

Ly Tâm nhanh chóng dừng bước, mắt vẫn dõi theo hướng bóng trắng khuất dạng. Ly Tâm tần ngần vài giây rồi quyết định không quan tâm. Cô vốn không phải là người có lòng hiếu kỳ, hơn nữa hiện tại cô đang đói bụng, mặc kệ thần thánh hay ma quỷ xuất hiện, cô cũng không có hứng thú tìm hiểu. Ly Tâm liền quay người tiếp tục đi đường cũ.

Lại là bóng trắng ban nãy lượn qua mặt Ly Tâm. Ly Tâm lập tức lườm theo cái bóng, không biết người này có ý gì? Ly Tâm tin chắc không ai dám động đến cô khi Tề Mặc có mặt ở đây.

Ly Tâm ngẩng đầu nhìn cái bóng trắng đứng cạnh gốc cây phía xa xa, lần này hắn không biến mất mà như đang chờ đợi Ly Tâm. Ly Tâm trầm mặc một lúc, nhìn bộ dạng của hắn có thể đoán ra hắn

muốn cô đi theo hắn, nếu cô không chịu đi theo, hắn sẽ bám chặt lấy cô. Ly Tâm day day mi tâm, thở dài một hơi. Đi thì đi, cô sẽ đi xem hắn muốn giở trò gì, để tránh phiền phức sau này.

Bóng trắng thấy Ly Tâm đi theo hắn, loáng một cái đã mất dạng. Ly Tâm cau mày, tên này ghê gớm thật, dám đùa giỡn cô. Cô liền chạy đuổi theo cái bóng.

Bóng trắng dường như không có ý trêu chọc Ly Tâm, hắn giữ khoảng cách cố định không xa không gần với cô. Qua vài ngã rẽ, bóng trắng đưa Ly Tâm đến một ngôi biệt thự cách chỗ ở của Tề Mặc không xa.

Ngôi biệt thự tối om. Tuy Tề Mặc hình như cũng thích màu đen nhưng Tề Gia đến khi trời tối đều bật đèn sáng trưng, vậy mà ngôi biệt thự này còn tối hơn đêm đen. Lý do duy nhất có thể hiểu là, chủ nhân ngôi biệt thự không ở đây.

Đứng trên bậc tam cấp của ngôi biệt thự, Ly Tâm cất giọng lãnh đạm: "Tôi không có tâm trạng chơi trò mèo vờn chuột với anh. Anh dụ tôi đến đây có chuyện gì thì mau nói ra đi. Anh còn giả làm ma quỷ nữa thì đừng trách tôi không khách khí. Nếu không lên tiếng, tôi cũng chẳng tiếp chuyện". Vừa nói cô vừa quay người bước đi.

Ly Tâm vốn không có lòng hiếu kỳ, cũng không thích đi moi móc bí mật của người khác. Cô đi theo bóng trắng là cho hắn thể diện lắm rồi, hắn còn giở trò này với cô thì cô chẳng cần để ý đến hắn. Bây giờ cô đang đói bụng, cần nhét cơm vào ruột hơn là bận tâm đến mấy việc linh tinh.

Ly Tâm không tin có kẻ dám giở trò đối phó Tề Mặc ngay tại Tề Gia, đồng thời cô cũng không tin có kẻ dám xử lý cô, nhân vật được Tề Mặc đích thân tuyên bố giao chiếc ghế thứ sáu. Nếu nói có kẻ muốn đưa cô đến đây để xem một bí mật động trời hay thứ gì cổ quái, xin lỗi, cô không quan tâm. Nếu muốn làm gì đó với Ly Tâm, cô cũng mặc kệ, ngoài việc tính mạng không bị đe dọa ra, Ly Tâm không có hơi sức để ý đến chuyện khác.

Ly Tâm vừa quay người, đằng sau có tiếng gió vùn vụt, Ly Tâm theo phản xạ tránh sang một bên. Tuy cô không biết võ công nhưng bao nhiêu năm đi theo Tùy Tâm, cô cũng học được chiêu né tránh. Tùy Tâm từng nói, cô không thể đánh người thì ít nhất cũng đừng để bị đánh. Vì vậy, chiêu nghe tiếng gió tránh đòn của cô không tồi.

Ly Tâm còn chưa kịp định thần, một lưỡi dao sắc nhọn kề vào cổ cô. Ly Tâm lập tức bất động.

"Thân thủ của cô chỉ có vậy thôi sao?". Một giọng nói chất vấn lạnh lùng vang lên, tỏ rõ thái độ không hài lòng.

Ly Tâm nhíu chặt lông mày, là giọng đàn bà. Người ở sau lưng cô lại là một người phụ nữ. Ly Tâm lên tiếng, một chữ cũng không thừa: "Phải".

"Tệ quá". Người đàn bà nói rất khẽ nhưng vẫn không lọt khỏi tai Ly Tâm. Ly Tâm nhướng mày, người phụ nữ này chê thân thủ của cô? Tề Mặc còn chưa nói gì, người này dám chê cô?

"Thân thủ của cô tệ như vậy không xứng đáng ở bên cạnh Tề Mặc". Vẫn là ngữ khí lạnh lẽo của người phụ nữ đó.

Trong đầu Ly Tâm đột nhiên lóe lên một tia ngờ vực, người phụ nữ này dám gọi thẳng tên Tề Mặc, đây là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra ở Tề Gia. Ở nơi này, Tề Mặc có quyền lực tuyệt đối, người dám gọi tên hắn xem ra có lá gan không nhỏ.

Nghĩ đến đây, Ly Tâm đột nhiên trở nên nghiêm túc. Qua cách xưng hô đó, có thể thấy thân phận của người phụ nữ ở đằng sau không phải tầm thường.

"Có xứng hay không là chuyện của tôi và Tề Mặc, liên quan gì đến chị?" Ly Tâm không tức giận cũng không cảm thấy buồn cười, cô dùng ngữ khí bình thản nói với người đàn bà.

"Đồ khốn khiếp, cô có tư cách gì dám gọi tên Tề Mặc". Người đàn bà nổi giận, thái độ hung dữ của bà ta còn khiến người đối diện toát mồ hôi lạnh hơn lưỡi dao kề trên cổ.

Nghe câu nói này, miệng Ly Tâm từ từ cong thành nụ cười. Ngữ khí của bà ta như kiểu kẻ trộm hô hoán bắt trộm, tràn ngập sự bất mãn và thù địch. Lẽ nào bà ta ái mộ Tề Mặc? Người đàn bà này chắc không phải bị mù mắt hay đứt dây thần kinh đấy chứ, sao có thể thích Tề Mặc. Lời nói của bà ta đầy mùi "dấm chua", Ly Tâm bất giác muốn quay đầu nhìn rõ người đàn bà đó.

"Cô có tư cách gì gọi tên Tề Mặc?". Ly Tâm không tỏ ra sợ hãi trước câu chất vấn này. Cô vừa trả lời vừa gõ nhẹ lên con dao đang kề trên cổ cô: "Tôi đánh không lại chị, nơi này chẳng có một bóng người, lẽ nào chị còn sợ tôi chạy trốn hay sao?". Ly Tâm vốn chẳng thèm bận tâm nhưng bây giờ cô đột nhiên cảm thấy hưng phấn. Cô thật sự muốn diện kiến người đàn bà ái mộ Tề Mặc.

Người đàn bà ở sau lưng vẫn gí sát con dao vào cổ Ly Tâm, động tác không hề do dự. Bà ta nói lạnh lùng: "Đồ vô dụng".

Ly Tâm lập tức sa sầm mặt, bao nhiêu năm nay không một ai nói cô là đồ vô dụng, dù cô thừa nhận bản thân chẳng làm việc gì tốt đẹp cho cam. Tuy nhiên so với những kẻ sống ở Tề Gia, cô chắc chắn là người tốt nhất. Cô có vô dụng hay không, người khác không có tư cách bình luận.

Ly Tâm lên tiếng: "Chị dụ tôi đến nơi này muốn nói chuyện gì với tôi? Bây giờ tâm trạng tôi không tốt, chị nên tôn trọng tôi một chút thì hơn". Tâm tình xấu đi, cô tự nhiên chẳng muốn biết dù là người phụ nữ ái mộ Tề Mặc.

Nghe Ly Tâm nói vậy, người đàn bà không thay đổi giọng điệu: "Đồ vô dụng là vô dụng. Thân thủ của cô tệ hại như vậy, lẽ nào không phải vô dụng? Tề Mặc để cô ở bên cạnh có tác dụng gì chứ?"

Ly Tâm cau mày: "Thân thủ tệ hại không có nghĩa tôi không thể giải quyết chị".

"Dựa vào cô, cô..." Người đàn bà cười nhạt, vừa định thốt ra câu châm biếm nhưng lời nói đột nhiên tắc nghẽn ở cổ họng. Bốn bề yên tĩnh vô cùng, chỉ nghe thấy tiếng thở của hai người phụ nữ.

Chương 78: Bắt đầu cơn mưa máu

Im lặng hồi lâu, người đàn bà mới cất giọng lạnh lùng: "Không tồi, ít ra cô cũng có chút bảnh lĩnh". Vừa nói, bà ta vừa thu lại con dao trên cổ Ly Tâm.

Ly Tâm mỉm cười, thân thủ của cô không giỏi, nhưng đừng quên trên cánh tay cô có khẩu súng. Hai tay Ly Tâm không bị khống chế nên trong lúc người đàn bà sơ ý, cô rút súng thế thủ. Bà ta muốn thử thì cô sẽ cho bà ta biết dao hay súng nhanh hơn, bà ta cắt cổ cô hay cô găm một viên đạn vào tim bà ta trước.

Đến lúc này, Ly Tâm mới nhìn kỹ người đàn bà. Cô bất giác cau mày, tuy người đàn bà này giữ gìn rất tốt nhưng nhất định ở độ tuổi từ bốn mươi đến năm mươi. Bà ta ái mộ Tề Mặc? Chắc cô đã nhầm lẫn.

Người đàn bà không đổi sắc mặt và ngữ điệu lạnh lùng: "Coi như cô cũng có năng lực tự bảo vệ".

Ly Tâm lên tiếng: "Nếu tôi không có thì bà sẽ làm gì tôi?". Khi đã thấy diện mạo của người đàn bà, Ly Tâm lập tức gạt bỏ suy đoán vừa nãy. Bà ta có lẽ là nhân vật cấp trưởng bối của Tề Mặc. Cô biết ngay mà, trên đời này tồn tại người ái mộ Tề Mặc, người đó chắc phải có lá gan bằng kim cương.

"Giết cô. Bên cạnh Tề Mặc tuyệt đối không thể xuất hiện người kéo chân nó". Người đàn bà trả lời không chút do dự.

Ly Tâm đã quen bộ dạng băng giá của Tề Mặc và đám Hồng Ưng nên sắc mặt của người đàn bà này chẳng là gì cả. Cô mỉm cười đáp lại: "Tại sao vừa rồi bà không ra tay?". Người đàn bà hoàn toàn có thể ra tay khi bà ta kề dao vào cổ cô. Thân thủ của cô như thế nào, có thể tự bảo vệ hay không sẽ càng thể hiện rõ hơn ở thời khắc sinh tử.

Người đàn bà nhìn xuống khẩu súng trong tay Ly Tâm đang chĩa thẳng vào ngực mình, bà ta hơi nhếch môi cười cười, thần sắc hoàn toàn khác vẻ lạnh lùng hồi nãy: "Tốt nhất cô hãy tập luyện thân thủ cho tốt vào, nếu không lần sau tôi sẽ không nương tay". Nói xong, bà ta quay người đi thẳng vào ngôi biệt thự như họng súng đen ngòm không hề tồn tại.

Ly Tâm im lặng hồi lâu, chuyện này là thế nào, coi như đã kết thúc? Ly Tâm nhíu mày nhìn bậc tam cấp trống không, bà ta dụ cô đến đây chỉ vì muốn thử cô xem cô có khả năng tự bảo vệ hay không, thân thủ tốt hay không tốt?

Ly Tâm không phải không nghĩ đến mối quan hệ tình thân giữa người đàn bà và Tề Mặc, nhưng ở một gia tộc như Tề Gia, chắc không tồn tại thứ gọi là tình thân. Tuy nhiên, lời nói của người đàn bà thể hiện rõ thái độ quan tâm Tề Mặc.

Hơn nữa theo Ly Tâm được biết, Tề Mặc không còn người thân ruột thịt. Bên ngoài thường xuất hiện vô số tin đồn về hắc đạo hào môn, tuy nhiên so với những gia tộc khác luôn che dấu kỹ càng, bày bộ dạng cao thâm thần bí, Tề Mặc hoàn toàn không để ý đến những lời đồn về thân thế của hắn.

Bố mẹ Tề Mặc đã qua đời từ lâu. Tề Mặc một thân một mình leo lên vị trí cao nhất của Tề Gia, nhờ khả năng hô phong hoán vũ và thủ đoạn tàn nhẫn, hắn trở thành lão đại Tề Gia, điều này không còn là bí mật trong giới hắc đạo. Vì vậy người đàn bà kia không phải là người thân của Tề Mặc, bà ta quan tâm đến Tề Mặc là một chuyện hiếm có khó tin.

Ly Tâm thu lại khẩu súng, người đàn bà vừa rồi nồng nặc sát khí, bà ta thật sự có ý định giết cô nếu thân thủ của cô không tốt. Quả là một người đàn bà kỳ lạ cùng với cách quan tâm kỳ lạ.

Tuy nhiên Ly Tâm không có tâm trạng bận tâm đến vấn đề này. Một gia tộc lớn có lịch sử cả trăm năm như Tề Gia, các mối quan hệ

phức tạp đến mức đau đầu. Ai biết được đối phương thật lòng hay giả dối?

Ly Tâm ngẩng mặt nhìn lên bầu trời tối om, cô bất thần tức giận đi nhanh về lối cũ. Chỉ vì người đàn bà kỳ quái này mà Ly Tâm bỏ lỡ thời gian ăn tối. Đói bụng quá, nếu sớm biết xảy ra chuyện vừa rồi thì cô đã không đi theo người đàn bà, mặc kệ bà ta quan tâm Tề Mặc hay không, chẳng liên quan gì đến cô.

Ly Tâm nhanh chóng quay về nơi ở của Tề Mặc. Lúc này, trên bàn đã bày đầy thức ăn, Tề Mặc đang ngồi nói chuyện với Lập Hộ. Thấy Ly Tâm, đáy mắt hắn lóe một tia sắc lạnh, đồng thời cất giọng trầm trầm: "Dọn hết đi". Các đầu bếp lần lượt đi vào, bưng hết các đĩa thức ăn ra ngoài.

Ly Tâm thấy vậy vội lao đến giữ một đĩa thức ăn: "Lão đại, tôi vẫn chưa ăn cơm".

" Em muộn năm mươi sáu phút". Tề Mặc không ngẩng đầu.

Ly Tâm tỏ ra tức giận: "Không phải lỗi của tôi, do một người đàn bà dụ tôi đi chỗ khác, nói một thôi một hồi những lời quan tâm đến anh nên tôi mới chậm chễ, nếu không tôi đã về từ lâu rồi. Lão đại, tôi đói bụng quá, lão đại tha cho tôi lần này được không?"

Từ phòng tập luyện về đây chỉ mất chưa đến hai mươi phút, Tề Mặc là người có khái niệm thời gian rất chặt chẽ, nếu cô không cho hắn lời giải thích xác đáng, hôm nay cô đừng mong ăn cơm. Ly Tâm tương đối hiểu Tề Mặc, vừa thấy hắn đưa ra con số thời gian cụ thể, Ly Tâm liền khai thật. Cô còn nhìn hắn bằng bộ dạng đáng thương.

Tề Mặc ngẩng đầu, thấy Ly Tâm không rời mắt khỏi hắn, tay vẫn giữ chặt đĩa thức ăn không cho đầu bếp mang đi. Hắn liền cau mày cất giọng lạnh lùng: "Dụ em thì em đi?"

Ly Tâm than thầm không xong rồi, vội vàng đổi sang nét mặt tươi cười rạng rỡ: "Lão đại, tôi đã tính đến chuyện tôi có gặp nguy hiểm

hay không, có khả năng tự bảo vệ hay không thì tôi mới đi. Lão đại, nếu có người muốn làm điều bất lợi ở Tề Gia thì hắn phải lén lút tiến hành. Hơn nữa một khi người ngoài có thể xông vào nơi này, đây không còn là Tề Gia nữa. Vì vậy tôi không phải đi theo người đó một cách mù quáng".

Nói xong Ly Tâm hơi bĩu môi. Cô đã là người trưởng thành, tuy cô không sống trong giới hắc đạo, không biết nước có độ sâu như thế nào nhưng ít nhất cô cũng biết tiến lùi, biết phân biệt phải trái, đừng coi cô là trẻ con có được không? Cô đâu đến nỗi vô dụng như vậy.

Sắc mặt Tề Mặc đỡ âm u hơn một chút. Đầu bếp đứng bên cạnh thấy Tề Mặc không lên tiếng, lại tiếp tục thu dọn đĩa bát. Ly Tâm liền chạy đến bên cạnh Tề Mặc ngồi xuống, nói tức giận: "Lão đại, tôi đói bụng rồi".

Tề mặc hơi nhíu mày: "Lần sau chú ý".

Nghe câu nói của Tề Mặc, Ly Tâm lập tức tươi cười rạng rỡ, gật đầu lia lịa. Tề Mặc đã nắm được điểm yếu của cô, cô chỉ có thể ký điều ước bất bình đẳng. Tuy nhiên, đối với lời dặn dò của Tề Mặc, Ly Tâm không có ý kiến, sau này cô không bao giờ dính đến những chuyện không liên quan đến bản thân như lần này.

Lập Hộ ngồi bên cạnh không nói một lời, chứng kiến bộ dạng của Ly Tâm, anh ta bất giác mỉm cười. Ly Tâm một phút trước vẫn còn nhăn nhăn nhó nhó, bây giờ đã tươi như hoa, chứng tỏ đồ ăn có sức hấp dẫn vô cùng to lớn với Ly Tâm.

"Lão đại, điện thoại của thân vương William". Ly Tâm cười híp mắt với đống thức ăn vừa được dọn lên, Hồng Ưng từ bên ngoài đi vào bẩm báo. Tề Mặc gật đầu đứng dậy đi vào bên trong.

"Cô vừa gặp người phụ nữ nào?" Thấy Tề Mặc đi khỏi, Lập Hộ mở miệng hỏi Ly Tâm.

Ly Tâm vừa ăn vừa hỏi lại Lập Hộ: "Gì cơ?"

Ly Tâm không trả lời, ánh mắt cô ẩn chứa điều gì đó. Ly Tâm không thay đổi về ngoại hình cũng khí chất so với lúc Lập Hộ mới biết cô, nhưng bây giờ cô càng trở nên khó nắm bắt hơn. Sự thay đổi này bắt đầu xuất hiện từ lúc Ly Tâm tỉnh lại. Lập Hộ bất giác mỉm cười, lão đại quả nhiên biết cách dạy dỗ. Chỉ qua một khóa huấn luyện tập bắn súng, Ly Tâm đã lĩnh ngộ ra nhiều điều, đây là tiền đề cô sẽ đọ sức với bọn họ trong tương lai.

Lập Hộ cũng không che dấu, nói thẳng ra: "Tôi theo lão đại mười năm trời, chưa bao giờ gặp người nào ở Tề Gia quan tâm đến lão đại. Dù là sáng hay tối, ở nơi này, việc thể hiện tài năng của mình còn thông minh hơn lộ bộ mặt giả dối giả vờ quan tâm đến lão đại".

Nghe Lập Hộ nói vậy, Ly Tâm lập tức hiểu ra, người đàn bà đó có lẽ hát tuồng với cô. Không biết hôm nay bà ta có ý gì? Lẽ nào bà ta nghĩ cô là trẻ lên ba dễ lừa sao?

Thấy Ly Tâm không lên tiếng, Lập Hộ tựa vào ghế sofa nói nhẹ nhàng: "Hồng Ưng đi theo lão đại lâu nhất, tôi tin chúng tôi đều không biết ai quan tâm đến lão đại. Người cô gặp hôm nay rốt cuộc là ai?"

"Một người phụ nữ bình thường, khoảng từ bốn mươi đến năm mươi tuổi". Ly Tâm ngẫm nghĩ một lát rồi trả lời. Bà ta đúng là rất bình thường, không có diện mạo xuất chúng, cũng không có khí thế áp đảo mà chỉ có bộ dạng lãnh lẽo chết người. Nhưng người của Tề Gia ai mà chẳng lạnh lùng, người không có diện mạo xuất chúng mới là bất bình thường.

Lập Hộ hơi cau mày suy nghĩ, anh ta không nói gì thêm. Ly Tâm cũng không lên tiếng, chuyên tâm vào bữa cơm.

Tề Mặc và Ly Tâm đều hồi phục rất nhanh, không để lại di chứng. Thể lực của Tề Mặc dần dần tốt hơn. Jiaowen sau khi thấy Tề Mặc không trừng phạt anh ta, anh ta liền chuồn về Italy. Vì vậy hiện tại chỉ còn lại Lập Hộ ngày ngày theo sát Tề Mặc.

Một đêm trôi qua, khi ánh nắng ban mai còn chưa chiếu vào trong phòng, ngoài cửa đột nhiên có tiếng gõ nhè nhẹ. Tiếng gõ cửa rất có quy củ, hai tiếng gõ có tiết tấu, cách mười giây một lần, đây là quy tắc cơ bản nhất.

Tối qua Ly Tâm ngủ rất muộn. Dù hàng ngày cô dậy sớm nhưng không phải vào giờ này, bây giờ còn sớm quá. Ly Tâm bực mình không thèm để ý đến tiếng gõ cửa, cô quay người ôm chặt Tề Mặc nằm bên cạnh, rúc đầu vào ngực hắn.

Tề Mặc nghỉ ngơi rất có quy luật, nghe tiếng gõ cửa, hắn ôm Ly Tâm ngồi dậy.

"Thiếu gia, bữa sáng của thiếu gia". Giọng một người phụ nữ khiến Ly Tâm đang rúc trong lòng Tề Mặc cũng phải thò đầu ra nghe ngóng. Theo Tề Mặc một thời gian dài, Ly Tâm biết tính nết và quy tắc của hắn. Tề Mặc không bao giờ để phụ nữ làm người hầu. Trong Tề Gia có không ít đàn bà nhưng ngôi biệt thự của Tề Mặc chỉ toàn đàn ông, không xuất hiện bóng dáng người hầu nữ.

Ly Tâm mơ mơ màng mở mắt, thấy người đàn bà đang kinh ngạc nhìn cô. Ly Tâm bất giác chớp mắt, người đàn bà này khoảng bốn mươi đến năm mươi tuổi, chính là người cô gặp tối qua. Mặc dù lúc đó trời tối nhưng Ly Tâm tuyệt đối không nhìn nhầm.

Người đàn bà chứng kiến cảnh tượng Tề Mặc và Ly Tâm ôm ấp nhau rất thân mật và mờ ám, ánh mắt bà ta lóe lên một tia không rõ là vui mừng hay xúc động, đến bàn tay cầm khay đồ ăn cũng hơi run nhẹ.

Ly Tâm chớp mắt nhìn đối phương rồi lại quay sang Tề Mặc. Hắn vẫn giữ vẻ bình thản, không vui không buồn. Ly Tâm lại lăn xuống giường ngủ tiếp. Mặc kệ sự đời, ngủ đủ giấc càng có lý hơn.

Thần sắc Tề Mặc lạnh lẽo trong giây lát, hắn kéo tay Ly Tâm: "Dậy mau".

"Không dậy". Ly Tâm lật người ôm chặt đùi Tề Mặc, trực tiếp cự tuyệt hắn. Bây giờ là thời điểm ngủ ngon nhất, Tề Mặc bắt cô thức dậy, cô sẽ nguyền rủa hắn.

Tề Mặc không nói một lời nào, nắm lấy vai Ly Tâm kéo cô ngồi dậy. Đánh thức Ly Tâm là một công việc vô cùng phiền phức, một khi cô đã ngủ say sấm sét đánh trên đầu cũng mặc kệ. Bây giờ lại chưa phải là giờ cô tỉnh giấc nên càng khó khăn hơn.

Ly Tâm bị Tề Mặc kéo ngồi dậy, trong lúc mơ màng cô ôm đại thứ gì đó ngủ tiếp. Tề Mặc thấy Ly Tâm ôm cổ hắn, mắt vẫn nhắm tịt, hắn sa sầm mặt, thuận tay phát mạnh vào mông Ly Tâm.

Ly Tâm đột nhiên cảm thấy mông đau rát, cô không nghĩ ngợi cắn cổ Tề Mặc, miệng làu bàu: "Hãy để cho tôi yên, nếu không tôi sẽ giết người đấy".

Trong mắt Tề Mặc chỉ còn lại sát khí, hắn siết chặt cổ tay Ly Tâm, nói rành rọt từng từ một: "Tôi cho em ba giây, thức dậy cũng tôi ra ngoài hay đi Hắc lao, tùy em chọn".

Hai chữ "Hắc lao" lạnh lùng khiến Ly Tâm tỉnh hẳn ngủ. Mấy ngày Jiaowen ở đây, anh ta từng nhắc đến nơi này với cô. Jiaowen miêu tả rất nhẹ nhàng, Hắc lao nơi đại ngục dành cho tội phạm giết người tàn bạo nhất. Nếu Ly Tâm bị tống đi Hắc lao, cơ hội thoát khỏi nơi đó còn khó hơi hái sao trên trời. Khốn khiếp thật, Tề Mặc lại nắm được điểm yếu của cô.

Khi mở mắt, Ly Tâm phát hiện cô đang cắn cổ Tề Mặc, mặt cô trở nên tái mét trong giây lát. Con người cô rất dễ chịu, chỉ có vấn đề ăn uống và buổi giác thức giấc là cấm kỵ của cô. Nhưng bây giờ cô dám làm như vậy với Tề Mặc, chắc cô không xong rồi.

Ly Tâm vội lau nước bọt của mình trên cổ Tề Mặc, miệng xin lỗi rối rít: "Lão đại, tôi xin lỗi, tôi xin lỗi. Anh biết là tôi không cố ý, Anh đại nhân đại lượng tha cho tôi lần này, lần sau tôi không dám nữa, lão

đại". Nhìn vết cắn chỉ hơi hồng hồng, Ly Tâm trong lòng cảm thán da Tề Mặc dày thật, bị cắn mạnh như vậy cũng không sao.

Tề Mặc lạnh lùng nhìn Ly Tâm không lên tiếng. Ly Tâm biết thân biết phận nhanh chóng xuống giường giúp hắn mặc quần áo và chuẩn bị đồ dùng vệ sinh cá nhân cho hắn. Cô lại trở thành người hầu của hắn như lúc ban đầu, Tề Mặc im lặng để Ly Tâm muốn làm gì thì làm.

Sau khi Tề Mặc đi vào nhà tắm, Ly Tâm mới thở phào nhẹ nhõm. Hôm nay cô đen đủi quá, tự nhiên trút bực mình vì bị đánh thức lên người Tề Mặc. Bình thường Tề Mặc không ép cô dậy sớm, không biết hôm nay hắn bị chập mạch ở đâu, hại cô giật mình thon thót.

"Đồ ăn sáng của cô". Một giọng nói lãnh đạm truyền tới.

Ly Tâm quay đầu nhìn, bắt gặp người phụ nữ đứng đối diện cô, gương mặt bà ta bình thản như không chứng kiến cảnh vừa rồi. Ly Tâm nói: "Bà bỏ xuống đi". Lúc này, Ly Tâm không có hứng thú nghiên cứu người đàn bà này. Việc quan trọng nhất bây giờ là Tề Mặc liệu có tức giận và ném cô đi Hắc lao hay không?

"Còn nóng đấy, tranh thủ ăn đi, đây là phần của cô". Người đàn bà gật đầu rồi đi ra ngoài. Ly Tâm hơi nhíu mày, hóa ra đồ ăn là của cô. Cô biết ngay mà, Tề Mặc có bao giờ dùng người hầu nữ đâu.

Ly Tâm thấp thỏm khi đối diện với Tề Mặc, mãi đến khi tiễn Tề Mặc rời khỏi Tề Gia, Ly Tâm mới thở phào nhẹ nhõm. Tề Mặc không tức giận, đúng là hôm nay trời nổi cơn hồng vũ, hy vọng là sau này hắn sẽ không tính sổ với cô.

Ở dưới phòng tập bắn, Ly Tâm có tâm trạng cực kỳ tốt, cô bắn phát nào trúng phát đó, khiến Hoàng Ưng theo dõi qua màn hình giám sát không khỏi kinh ngạc. Không biết Ly Tâm uống nhầm phải thuốc gì, nếu cô sớm bộc lộ khả năng xuất sắc như vậy, chắc anh ta phải nhường vị trí cho cô từ lâu.

Trong lúc Ly Tâm chuyên tâm tập bắn, Hồng Ưng đột ngột đi xuống tầng hầm. Kể từ khi Ly Tâm tập luyện ở dưới này, Hồng Ưng đều không thấy bóng dáng, hôm nay anh tự nhiên xuất hiện ở đây, Ly Tâm bất giác quay sang nhìn anh ta.

Hồng Ưng cất giọng bình thản: "Cô đem cái này cho lão đại". Nói xong anh ta đưa một tờ giấy cho Ly Tâm.

Ly Tâm cúi xuống nhìn, nội dung trên tờ giấy đại khái là Khúc Vi xảy ra chuyện, hiện tại sống chết không rõ. Ly Tâm ngẩng đầu hỏi Hồng Ưng: "Tại sao anh bắt tôi đi? Khúc Vi có liên quan gì đến tôi?"

Hồng Ưng ho một tiếng: "Bảo cô đi thì cô đi, đây là nhiệm vụ của cô. Lão đại vừa về là đi ngủ. Cô nói xem, ai trong chúng tôi có thể đánh thức lão đại?"

Ly Tâm nghe xong bất giác cau mày, Tề Mặc đi ngủ là lý do dở nhất trần đời, Tề Mặc có bao giờ ngủ ngày? rõ ràng là bọn họ không muốn báo tin này cho Tề Mặc. Bắt gặp vẻ mặt ngại ngùng của Hồng Ưng, Ly Tâm lên tiếng: "Hồng Ưng, anh nợ tôi lần này". Nói xong, cô giật tờ giấy trên tay Hồng Ưng rồi đi ra ngoài.

Sắc mặt Hồng Ưng rất bình thường, nhưng cặp lông mày của anh ta hơi nhíu lại. Nói cho Ly Tâm biết bọn họ không dám đi báo tin ư? Mất mặt quá.

Rõ ràng không dám báo tin nhưng vẫn phải thực hiện, đám Hồng Ưng vô cùng do dự. Ly Tâm lúc đầu cảm thấy kỳ lạ nhưng sau đó cô hiểu ra, tại sao Hồng Ưng lại bảo cô đi báo tin cho Tề Mặc, bọn họ cho rằng cô là người đặc biệt đối với Tề Mặc. Tuy Ly Tâm không cảm thấy cô có gì đặc biệt với Tề Mặc nhưng cô vẫn nhận lời.

Có điều, đám Hồng Ưng tỏ ra do dự là một điểm đáng chú ý, Ly Tâm không phải cô ngốc, cô đoán biết trên tờ giấy này có nội tình gì đó nghiêm trọng, mới khiến cả đám người giao nhiệm vụ cho cô. Ly Tâm chỉ còn cách đi báo tin, hy vọng nếu Tề Mặc có trách tội thì cùng xử phạt tất cả bọn họ.

Ly Tâm vừa khuất bóng, Hồng Ưng mới hơi nhẹ nhõm. Hoàng Ưng nhìn theo bóng Ly Tâm đi xa, mở miệng nói với Hồng Ưng: "Thượng đế hãy bảo vệ cô ấy". Hồng Ưng gật đầu hưởng ứng.

Bọn họ nhiều năm lên núi dao, xuống biển lửa đều không sợ. Chỉ cần một câu nói của Tề Mặc, nơi nào bọn họ cũng dám lao vào. Tuy nhiên, không một ai trong số bọn họ muốn đưa tin về Khúc gia cho Tề Mặc. Còn nhớ lần đầu tiên bọn họ không biết, đến báo tin Khúc gia với Tề Mặc, kết quả Hắc Ưng bị đánh gãy tay và bị ném ra ngoài. Sau đó không ai dám phạm phải sai lầm tương tự, nhưng tin tức ngày hôm nay rất quan trọng, bọn họ do dự hồi lâu, quyết định giao nhiệm vụ cho Ly Tâm.

Khúc gia là họ ngoại của Tề Mặc, cũng là gia tộc buôn bán nổi tiếng ở cả hai giới hắc bạch đạo. Khúc Vi là cậu ruột duy nhất của Tề Mặc. Nhưng Khúc Gia cũng chính là cấm kỵ mà Tề Mặc né tránh nhất, điều này cả hai giới hắc bạch đạo biết rõ từ lâu. Có lẽ ngày hôm nay sẽ là sự bắt đầu của một cơn mưa máu.

Chương 79: Nhu tình trong cơn điên cuồng

Cầm tờ giấy trên tay, Ly Tâm càng nghĩ càng cảm thấy cô bị mát dây, tự nhiên nhận lời Hồng Ưng đi báo tin, thật không biết phải đối mặt với Tề Mặc như thế nào.

Ly Tâm đứng ở cửa ra vào do dự hồi lâu, cô băn khoăn không biết nên trả lại tờ giấy cho Hồng Ưng hay là mạo hiểm một lần, đã nhận lời thì phải hoàn thành. Trong lúc vẫn chưa quyết định, giọng nói lạnh lùng của Tề Mặc từ trong vọng ra: "Vào đây".

Ly Tâm ngẩng đầu, thấy Tề Mặc đang ngồi trên ghế sofa đối diện cô, ánh mắt lạnh lẽo của hắn khiến Ly Tâm bất giác run nhẹ. Cô nở nụ cười rạng rỡ và đi đến bên Tề Mặc.

Thấy Ly Tâm cười tươi nhưng đứng cách hắn một khoảng khá xa, đáy mắt Tề Mặc lóe lên tia tức giận.

Ly Tâm cảm nhận được sự không hài lòng của Tề Mặc, cô liền ngoan ngoãn tiến lại gần hắn. Tề Mặc thật quá đáng, hắn vô cùng nhạy cảm, nếu người nào có ý tránh xa hắn, hắn sẽ khiến kẻ đó càng xa hơn, nhưng quy tắc này hoàn toàn không có tác dụng với Ly Tâm. Thật ra Ly Tâm không cố ý giữ khoảng cách với Tề Mặc, cô chỉ cảm thấy ít nhất cô nên chuẩn bị cơ hội chuồn đi khi Tề Mặc nổi giận. Có điều, hình như Tề Mặc thông minh hơn cô tưởng.

Khi Ly Tâm đứng trước mặt Tề Mặc, hắn đảo mắt qua người cô và cất giọng lạnh lùng: "Nói đi".

Ly Tâm cười tươi: "Lão đại, tôi sai rồi. Tôi đã hoàn toàn nhận ra sai sót của tôi ở sáng ngày hôm nay. Sau này tôi không dám tái phạm. Lão đại, anh đại nhân đại lượng tha thứ cho tôi nhé".

Thấy Tề Mặc không có phản ứng, chỉ là nhíu chặt đôi lông mày, Ly Tâm lập tức tiếp lời: "Lão đại, anh cũng biết tôi không phải cố ý đúng không. Có câu chỉ cần biết ăn năn hối cải, là có thể cho một cơ hội.

Lãng tử quay đầu đáng giá hơn ngàn vàng. Lão đại, tôi biết tướng ngủ của tôi không tốt, tôi cũng biết buổi sáng khi tôi thức giấc tính nết tôi đặc biệt khó chịu. Tôi biết lão đại rất nhân từ độ lượng, sẽ cho tôi cơ hội sửa đổi, sau này tôi tuyệt đối không tái phạm".

Ly Tâm nói một thôi một hồi, chân tay vung loạn xạ, gương mặt tỏ ra rất thành khẩn. Thái độ của cô thành thật một trăm phần trăm, dù không ăn nói văn hoa nhưng tuyệt đối đi sâu vào lòng người. Đây là lần đầu tiên trong đời, Ly Tâm diễn đạt lưu loát như vậy.

"Nói xong rồi?". Tề Mặc bỏ thứ ở trong tay xuống, khoanh hai tay trước ngực tựa người vào thành ghế sofa nhìn Ly Tâm.

Nộ khí dường như biến mất khỏi gương mặt Tề Mặc, chỉ còn lại sự lạnh lùng, xem ra Ly Tâm đã vượt qua thời khắc nguy hiểm, cô liền gật đầu lia lịa: "Tôi nói xong rồi. Lão đại, xin hãy cho tôi cơ hội sửa chữa, đừng bắt tôi đi Hắc lao. Anh thử nghĩ xem nếu anh đưa tôi đi hắc lao, buổi tối anh không còn gối ôm. Tôi làm gối ôm rất tốt, nếu bị tống đi Hắc lao, dù lão đại có chiếu cố đến mấy, khi trở về không què chân cũng cụt tay, lão đại ôm sẽ không thấy dễ chịu đúng không ạ?". Có lẽ đây là lần đầu tiên Tế Mặc chứng kiến bộ dạng này của Ly Tâm.

Tề Mặc cau mày: "Không có gối ôm, tôi cũng sống ba mươi năm".

Ly Tâm hơi nhăn mặt khi thấy khả năng biểu diễn của cô không ăn thua với Tề Mặc, cô đã nói rất thành tâm thành ý. Dù sao sáng nay là cô không đúng, nhưng...nhưng ai bảo Tề Mặc ép cô thức giấc.

Ly Tâm thu lại nụ cười, trừng mắt nhìn Tề Mặc: "Lão đại, anh....", cô cố nuốt bốn từ "đừng có quá đáng" ở đằng sau. Ly Tâm rất muốn bộc lộ sự bất mãn trước mặt Tề Mặc nhưng nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng sau đó, cô cố gắng nhẫn nhịn.

Vẻ mặt không hài lòng và do dự của Ly Tâm không lọt qua mắt Tề Mặc. Dù cô che dấu khá tốt nhưng đối với một người nhạy cảm như

hắn, không nhìn xuyên thấu mới là chuyện nực cười. Tề Mặc cất giọng lãnh đạm: "Tôi không hỏi em chuyện đó".

Ly Tâm sững người, nhưng cô lập tức hiểu ý Tề Mặc. Tề Mặc hoàn toàn không có ý hỏi cô chuyện ban sáng. Ly Tâm đột nhiên cảm thấy xấu hổ vì màn biểu diễn vừa rồi.

Ly Tâm thở phào nhẹ nhõm: "Tôi còn tưởng lão đại sẽ truy cứu". Cô đã tìm những câu nói buồn nôn nhất, kết quả Tề Mặc không có ý trách tội cô, Ly Tâm bất giác than thầm, Tề Mặc không phải người bình thường, không thể nhìn hắn qua lăng kính của người bình thường. Sau này cô nhất định không mở miệng nói nhiều, làm rõ ý Tề Mặc rồi tính sau. Nhưng tại sao hắn lại có vẻ tức giận khi trông thấy cô, lẽ nào hắn không thích cô ở bên hắn?

"Nói đi, tìm tôi có việc gì?". Tề Mặc cảm thấy hết tức giận khi nhìn thấy vẻ hối hận từ trong đáy mắt Ly Tâm, hiếm có dịp nhìn thấy bộ dạng chân thành của Ly Tâm như vừa rồi.

Ly Tâm hít một hơi sâu, đây mới là điều Tề Mặc muốn biết, hắn muốn biết tại sao cô lại xuất hiện ở chỗ của hắn vào lúc này. Ly Tâm đột nhiên cảm thấy bản thân thất bại, những chiêu ngoan ngoãn và linh hoạt trước đây đều vô dụng với Tề Mặc.

Ly Tâm nói nghiêm túc: "Tôi đến báo tin". Vừa nói cô vừa đưa tờ giấy cho Tề Mặc.

Tề Mặc nheo mắt, phát ra một tia sắc bén. Hắn không nhận tờ giấy trong tay Ly Tâm mà chỉ nhìn cô lạnh lùng: "Tại sao lại là em đưa tin, đám Hồng Ưng đâu rồi?".

Ly Tâm cảm nhận được sự thay đổi trong thần sắc Tề Mặc như hắn đã phát giác ra điều gì đó. Ánh mắt sắc lạnh của hắn xuyên thấu người cô, Ly Tâm bất giác ho nhẹ: "Mấy người đó không dám nên bảo tôi đưa cho anh".

Nghe Ly Tâm nói, Tề Mặc càng lạnh lùng hơn, khí lạnh bức người bao trùm cả căn phòng. Đôi mắt hắn ánh lên sự hung ác, căm hận và chán ghét.

Ly Tâm há hốc mồm kinh ngạc, Tề Mặc nhất định đoán ra cô đến báo tin của ai. Nhưng...chuyện này là thế nào? Bộ dạng của Tề Mặc đáng sợ quá. Khúc gia rốt cuộc là cái gì mà khiến sắc mặt của Tề Mặc khó coi như vậy, giống như sắp ăn tươi nuốt sống người đối diện, vừa phẫn nộ tàn ác vừa hung bạo.

"Cút". Tề Mặc cúi đầu không nhìn Ly Tâm. Giọng nói hắn xuống đến đến không độ, pha trộn ngọn lửa của cơn giận dữ đã bốc cháy phừng phừng.

Ly Tâm lần đầu tiên nghe Tề Mặc nói câu này với cô, lại thấy hắn cuộn chặt hai bàn tay thành nắm đấm nổi rõ đường gân,một luồng sát khí không thể khống chế tỏa ra xung quanh người hắn.

Mặc dù hết sức kinh ngạc nhưng Ly Tâm nhanh chóng ném tờ giấy xuống ghế sofa trước mặt Tề Mặc rồi bỏ ra ngoài. Cô không thể chịu đựng nổi cơn giận dữ của Tề Mặc, nên chuồn sớm thì hơn.

Chân còn chưa bước ra khỏi cửa phòng, Ly Tâm đột nhiên nghe tiếng động lớn ở đằng sau. Cô giật mình quay đầu, thấy chiếc bàn trà trước mặt Tề Mặc bị hắn đấm một phát vỡ tan thành. Ly Tâm kinh hoàng đi nhanh ra ngoài, Tề Mặc nổi cơn điên thật rồi.

Do quá vội vàng nên Ly Tâm đâm trúng một người đang đứng ở bên ngoài, cô ngẩng đầu bắt gặp đám Hồng Ưng, Bạch Ưng đều có mặt. Bộ dạng của họ như muốn vào trong phòng nhưng lại không dám.

Lập Hộ kéo người Ly Tâm vừa đâm anh ta dịch xa một chút: "Vừa rồi lão đại có đánh cô không?". Nhìn bề ngoài Ly Tâm hình như không bị thương nhưng anh ta vẫn không quên cảnh tượng Tề Mặc ra tay với Ly Tâm trước kia nên không thể không hỏi.

Ly Tâm tỏ ra không hiểu: "Không, lão đại chỉ nói đúng một từ "Cút", sao thế?"

Hoàng Ưng và Hồng Ưng liếc nhìn nhau, rồi Hoàng Ưng lên tiếng: "Bảy năm trước, Hắc Ưng trong một lần báo tin về Khúc gia, lão đại không nói một lời nào, đánh gãy tay Hắc Ưng rồi ném ra ngoài".

Ly Tâm phẫn nộ hét vào mặt mấy người đàn ông: "Các anh giỏi thật, tôi sẽ ghi nhớ vụ này". Ly Tâm tưởng Tề Mặc tính cách không tốt nên đám Hồng Ưng mới không dám đi báo tin, không ngờ chuyện xảy ra nghiêm trọng như vậy. Thân thủ của cô không giỏi bằng Hắc Ưng, nếu hôm nay Tề Mặc ra tay với cô, chắc chắn cô sẽ hy sinh ngay tại chỗ, đáng sợ thật.

Nhìn bộ dạng tức giận của Ly Tâm, Bạch Ưng nói thản nhiên: "Chẳng phải cô vẫn sống sờ sờ hay sao?"

Lập Hộ gật đầu: "Chúng tôi biết lão đại đối xử đặc biệt với cô nên mới bảo cô đi. Chúng tôi đứng đợi ở đây, một khi bên trong xảy ra chuyện, chúng tôi sẽ cùng ra tay. Dù không thể áp chế lão đại nhưng cứu cô không phải là vấn đề lớn".

Tề Mặc một khi tức giận là bất chấp tất cả, hắn đuổi Ly Tâm ra ngoài vì e ngại sẽ làm Ly Tâm bị thương. Đám Lập Hộ biết rõ điều này, tin chắc Ly Tâm cũng sẽ hiểu.

Tâm trạng Ly Tâm đến lúc này mới đỡ một chút. Năm người bọn họ lo lắng cho cô mới tập trung đông đủ ở bên ngoài. Trong căn phòng vọng ra tiếng đập phá đồ đạc, Ly Tâm lên tiếng hỏi nhỏ: "Khúc gia là ai? Tại sao lão đại lại oán hận bọn họ đến vậy?"

"Khúc gia là họ ngoại của lão đại. Khúc Vi là cậu của lão đại. Còn về chuyện tại sao lão đại oán hận bọn họ, chúng tôi cũng không biết". Hồng Ưng trả lời.

Ly Tâm hơi nhíu mày, cô không hề biết chuyện này. Khúc gia là họ của mẹ ruột Tề Mặc, vụ người thân có vẻ mới mẻ đây. Ly Tâm chưa

từng nghe nói Tề Mặc có ông bà ngoại và cả cậu nữa, cảm giác không hề chân thực.

Ly Tâm lên tiếng: "Với tính cách của lão đại, chỉ có người khác nhẫn nhịn lão đại chứ làm gì có chuyện lão đại chịu đựng người khác. Nếu lão đại có mắc mớ với Khúc gia thì trực tiếp hủy diệt là được chứ gì, tôi không tin lão đại có quan hệ tình thân với bọn họ". Tề Mặc có tình thân là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Các trưởng bối đời trước của Tề Gia phần lớn chết trong tay Tề Mặc, vì vậy hắn mới có thể ngồi lên vị trí cao nhất. Khúc gia chỉ là họ ngoại, một khi oán hận bọn họ đến mức như vậy, với tính cách của Tề Mặc, hắn đã hủy diệt từ lâu chứ làm gì có chuyện nhẫn nhịn đến bây giờ, kỳ lạ thật.

Bạch Ưng lắc đầu: "Về điều này chúng tôi cũng không biết nói thế nào. Hủy diệt Khúc gia đối với chúng tôi dễ như trở bàn tay. Có điều, hình như lão đại từng tuyên bố không động đến Khúc gia, không biết đó là lời nói thật hay giả. Dù sao bao nhiêu năm nay cũng không có ai dám làm gì Khúc gia, lão đại cũng không có tâm trạng tiêu diệt bọn họ.

Nghe Bạch Ưng nói, Ly Tâm bất giác cau mày. Tề Mặc coi trọng tình thân ư, không giống tác phong của hắn chút nào.

"Khúc Vi coi như họ hàng gần gũi nhất của lão đại". Hắc Ưng không biết nghĩ ra điều gì, đột nhiên nói chen vào.

"Đúng rồi, cô có bẩm báo với lão đại nội dung cụ thể không đấy?" Hoàng Ưng quay đầu nhìn Ly Tâm.

Ly Tâm tỏ ra nghiêm túc: "Không, tôi đã kịp nói gì đâu, lão đại hình như đã đoán ra sự việc". Đúng là Ly Tâm chưa kịp báo cáo nội dung, Tề Mặc đã thay đổi thái độ và đuổi cô ra ngoài. Tề Mặc quá nhạy cảm, mặc dù từ "nhạy cảm" hoàn toàn không thích hợp với con người hắn.

"Mau vào trong nói đi". Hồng Ưng và Hắc Ưng đồng thời lên tiếng, nắm lấy cổ áo Ly Tâm đẩy cô về phía cửa.

"Các anh đùa kiểu gì thế, muốn tôi chết à?". Ly Tâm tức giận nói. Bây giờ Tề Mặc đang nổi cơn điên, cô vào trong đó khác nào càng đổ thêm dầu vào lửa. Không biết thì thôi, một khi biết rõ nội tình còn lâu cô mới dính vào, cô còn chưa sống đủ.

Thấy Ly Tâm bám chặt cánh cửa không chịu đi vào, Lập Hộ bất giác thở dài: "Lão đại chỉ có một người thân là Khúc Vi, chúng tôi không phải thích can thiệp vào chuyện của người khác hay chống lại mệnh lệnh của lão đại. Nếu không phải đối phương là Khúc Vi chúng tôi cũng mặc kệ, dù sao cũng chẳng có chút tình cảm, sống hay chết không ảnh hưởng gì đến chúng tôi. Có điều Khúc Vi hình như không giống những người khác. Bao nhiêu năm nay năm nào ông ta cũng gửi đồ cho lão đại, dù thứ được gửi đến chỉ là ảnh của ông ta và một ít đặc sản mà thôi.

Mặc dù ngay từ đầu lão đại đã ném hết mấy thứ đó đi nhưng mấy năm nay Khúc Vi vẫn gửi đồ cho lão đại. Cuối cùng thì lão đại cũng mở một mắt nhắm một mắt, mặc kệ ông ta.

Lão đại là người thế nào, tôi nghĩ chắc cô cũng biết rõ. Lão đại không giết đối phương đã nể tình lắm rồi. Vì vậy chúng tôi mới đặc biệt chú ý đến Khúc Vi. Bây giờ ông ta mất tích, cô thử nói xem có nên cho lão đại biết tin hay không? Cô muốn vào bây giờ hay đợi lão đại phát tiết xong lại đi đối mặt một lần nữa?".

Lời nói của Lập Hộ tương đối có trình độ, mềm có rắn có, phân tích lý lẽ đâu vào đấy, khiến Ly Tâm sa sầm mặt.

"Cô muốn chết hai lần hay một lần? Tôi nói cho cô biết, ở Tề Gia những người ngồi ở vị trí trên cao không bao giờ có kiểu nói không giữ lời, lúc nào cũng cần độc lập giải quyết. Cô đã được giao chiếc ghế thứ sáu thì đừng làm mất mặt chúng tôi". Hoàng Ưng luôn là người thẳng thắn dứt khoát.

Ly Tâm không lên tiếng, năm người đàn ông trước mặt là năm trụ cột của Tề Gia, cô cũng là một trong số đó. Bây giờ bọn họ đã nói đến mức này, cô muốn từ chối cũng không xong, đáng ghét quá.

"Bỏ ra". Ly Tâm hét lên với Hồng Ưng và Hắc Ưng, sắc mặt u ám như không thể u ám hơn.

Hắc Ưng và Hồng Ưng liếc nhìn nhau, vội thả tay khỏi người Ly Tâm. Ly Tâm liền quay người đi vào trong. Hắc Ưng và Hồng Ưng hơi ngượng ngùng. Hoàng Ưng nói đúng, bọn họ là những người được tôi luyện từ phong ba bão táp, thế mà bây giờ lại đi uy hiếp một người phụ nữ không bằng bọn họ, thật mất mặt.

Vào trong phòng, Ly Tâm vẫn đứng ở mép cửa. Lập Hộ nói đúng, đã đến nước này rồi, lửa đang cháy bừng bừng có đổ thêm ít dầu nữa cũng chẳng sao. Nếu để lần sau mới nói, cô sẽ phải chịu thêm một ngọn lửa khác, giải quyết gọn một lần vẫn hơn.

Ly Tâm đưa mắt quanh căn phòng, cô chỉ có thể hình dung bằng một câu "cơn lốc tràn qua". Cả căn phòng bị đập phá tan tành, cảnh tượng còn đáng sợ hơn hiện trường sau cơn bão cấp mười hai.

"Lão đại, có tin báo, Khúc Vi mất tích rồi, sống chết không rõ". Ly Tâm nói xong vội vàng quay người lao ra ngoài. Tề Mặc từng nói, khả năng tự bảo vệ là rất quan trọng, bây giờ cô kiên quyết triệt để làm theo quan điểm của Tề Mặc.

"Lại đây". Giọng nói lạnh lẽo cất lên, lạnh đến mức khiến con người có cảm giác đang ở thời tiết tháng bảy tháng tám đột nhiên đến Bắc cực.

Ly Tâm lúc này đã bước ra khỏi cửa, nghe câu nói của Tề Mặc, cô liền hóa đá tại chỗ. Đám Hồng Ưng ở bên ngoài hiển nhiên cũng nghe thấy, mọi con mắt đổ dồn vào Ly Tâm. Lập Hộ đã chuẩn bị sẵn sàng tư thế cứu người.

"Nghe rõ không?" Ngữ điệu gằn lên tức giận của Tề Mặc giống như sấm nổ trên không trung.

Ly Tâm trừng mắt với đám Hồng Ưng rồi quay người từ từ đi về phía Tề Mặc, miệng cô mỉm cười: "Lão đại". Tuy nhiên, trong lòng Ly Tâm phấp phỏng lo sợ, cô không biết nên ứng phó như thế nào.

Thấy Ly Tâm nhích từng bước một, Tề Mặc tức giận sải hai bước dài về phía Ly Tâm. Hắn túm cánh tay Ly Tâm kéo mạnh, bàn tay còn lại tung nắm đấm vào người Ly Tâm. Ly Tâm theo phản xạ giơ tay đỡ đồng thời hét lớn: "Tề Mặc".

Lúc này, đôi mắt Tề Mặc vằn lên tia máu hung ác. Hắn phải hủy diệt mọi thứ ở xung quanh mới có thể dập tắt sự phẫn nộ. Khi nắm đấm của Tề Mặc gần chạm đến người Ly Tâm, nghe tiếng thét của cô, hắn liền thu lại lực đạo, nắm đấm duỗi ra túm chặt tay Ly Tâm, khóa người cô trong lòng hắn. Sau đó Tề Mặc cúi đầu cắn cổ Ly Tâm.

"A...lão đại, đau quá". Ly Tâm tưởng lần này cô không chết cũng bị trọng thương dưới nắm đấm của Tề Mặc, không ngờ hắn đột nhiên đổi chiêu khác. Ly Tâm còn chưa định thần, Tề Mặc đã cắn mạnh vào cổ cô, một cơn đau buốt khiến Ly Tâm bất giác kêu lên.

Đám Hồng Ưng đứng đợi ở bên ngoài nghe tiếng kêu đau của Ly Tâm liền xông vào. Trong căn phòng đổ nát hỗn độn, Tề Mặc đang ôm chặt Ly Tâm và cắn cổ cô. Hiện tại, vẫn chưa thấy Ly Tâm có dấu hiệu bị đánh gãy tay gãy chân và bị ném ra ngoài. Năm người đàn ông không nói một lời, cùng lúc lùi ra bên ngoài.

Cổ bị cắn đau đến mức dần dần tê liệt nhưng Ly Tâm không hề phản kháng. Sau thích ứng nỗi đau đó, Ly Tâm cảm thấy thân thể Tề Mặc không ngừng run rẩy. Sự run rẩy xuất phát từ phẫn nộ không thể khống chế.

Ly Tâm bất giác tham thầm, tại sao cô lại là người hứng chịu cơn giận dữ của Tề Mặc? Tại sao hắn không đi cắn đám Hồng Ưng? Mọi người cùng là thuộc hạ của hắn cơ mà? Nhưng so với việc Hắc Ưng

bị đánh gẫy tay rồi bị ném ra ngoài, bị cắn vẫn còn tốt chán. Tề Mặc muốn cắn thì cho hắn cắn, sáng nay cô cũng mới cắn hắn nên bây giờ coi như trả nợ hắn.

Ly Tâm bị khóa chặt trong lòng Tề Mặc không thể động đậy, đến hô hấp còn khó khăn. May mà Ly Tâm đã quen nên không thấy khó chịu. Cô giơ hai tay kéo vạt áo bên hai thắt lưng Tề Mặc, cất giọng khẽ khàng: "Lão đại, đừng tức giận nữa".

Giọng nói nữ tính dịu dàng của Ly Tâm không những không khiến Tề Mặc giảm bớt phẫn nộ mà còn làm cho đôi cánh tay cứng như sắt của hắn siết chặt cô hơn. Tề Mặc quả nhiên không phải là người đàn ông bình thường, Ly Tâm thầm thở dài. Thôi thì đành để mặc cho hắn cắn, chỉ cần hắn không cắn chết cô, đau thế nào cô cũng có thể nhẫn nhịn. Ai bảo cô là thuộc hạ của hắn, không thể không cúi đầu, hơn nữa Tề Mặc tương đối nhẹ tay với cô rồi.

Không khí trong phòng yên tĩnh một lúc lâu, im lặng đến mức đám Hồng Ưng ở bên ngoài đều cho rằng sau cơn mưa trời lại sáng.

Lúc này, cổ Ly Tâm không còn cảm giác, thân thể Tề Mặc dần mất hết run rẩy. Ly Tâm thở phào nhẹ nhõm, Tề Mặc là người có thể khống chế bản thân. Bây giờ hắn đã khống chế được tâm trạng của mình, hắn sẽ không nổi điên nữa.

Miệng Tề Mặc nồng nặc mùi máu tanh, cơ thể ấm áp ở trong lòng khiến hắn có một cảm giác không thể nói ra lời, làn da mịn màng ở dưới hàm răng của hắn khiến hắn dần dần bình tĩnh lại.

Tề Mặc hơi ngẩng đầu, bắt gặp cái cổ bị cắn toe toét máu. Tề Mặc lại cúi đầu hút hết máu trào ra từ vết thương. Máu tươi có thể khiến hắn hưng phấn, nhưng chưa bao giờ làm cho hắn bình tĩnh như lúc này.

Lúc Tề Mặc nổi cơn điên không một ai có thể tiếp cận hắn, hắn sẽ không khoan tay với bất cứ người nào. Vậy mà nghe tiếng kêu của Ly Tâm, hắn không kịp nghĩ ngợi lập tức đổi sang chiêu khác. Có thể

nói đây là lần đầu tiên Tề Mặc không ra tay đánh người khi hắn phát tiết.

Ly Tâm cảm thấy Tề Mặc đã nhả cổ cô. Ly Tâm vỗ nhẹ lên lưng Tề Mặc: "Lão đại, lần sau có thể cắn ở chỗ khác được không? Ở tình trạng này làm sao tôi có thể ra ngoài gặp thiên hạ?"

Bên cổ trái Ly Tâm vẫn còn một vết răng, bây giờ bên phải không cần nhìn cũng có thể khẳng định cổ bên phải xuất hiện một vết răng sâu nữa. Lẽ nào chiều cao của cô khiến Tề Mặc cảm thấy chỉ có cổ là chỗ cắn dễ chịu nhất? Mặc dù Ly Tâm không bận tâm đến việc cô bị cắn nhưng hai vết răng ở trên cổ khiến cô cảm giác bản thân là một món ăn, cảm giác này không mấy dễ chịu.

Nghe câu nói của Ly Tâm, Tề Mặc ngẩng đầu nhìn cô. Ánh mắt của cô không hề có sự sợ hãi mà chỉ hơi bất mãn. Biểu hiện này hoàn toàn khác với vẻ mặt kinh hoàng của Hắc Ưng khi bị bẻ gẫy tay năm đó. Nhưng chính vẻ mặt bình thản như không của Ly Tâm lại khiến Tề Mặc cảm thấy bình tâm hẳn. Hắn bế Ly Tâm đi về phía chiếc ghế sofa duy nhất không bị đập vỡ ở góc phòng và ngồi xuống.

"Em không sợ sao?" Tề Mặc khôi phục bộ dạng như lúc đầu.

Ly Tâm cau mày nhìn Tề Mặc: "Sợ chứ, tại sao không sợ?"

Lúc chứng kiến cảnh Tề Mặc nổi điên, sao Ly Tâm có thể không sợ. Hắc Ưng phi phàm như vậy cũng bị đánh nằm liệt giường một tháng, cô không sợ mới là lạ. Nhưng khi bị Tề Mặc cắn, Ly Tâm biết mạng sống của cô đã được bảo toàn. Mạng sống được bảo toàn thì Tề Mặc phát tiết kiểu gì cô cũng có thể chịu đựng.

Thấy Ly Tâm miệng nói sợ hãi nhưng vẻ mặt hoàn toàn ngược lại, Tề Mặc gật đầu rồi đột nhiên cất giọng lạnh lùng: "Vào đây".

Ly Tâm liền cong khóe môi cười tươi. Dám giở trò trước mặt Tề Mặc, bọn họ coi như xong rồi.

Đám Hồng Ưng vẫn đứng đợi ở bên ngoài. Nghe Tề Mặc ra lệnh, bọn họ lần lượt đi vào và xếp thành hàng ngang.

"Mang thuốc lại đây". Tề Mặc đưa mắt qua Lập Hộ. Vết thương trên cổ Ly Tâm vẫn đang chảy máu. Lập Hộ lập tức đưa thuốc đã chuẩn bị sẵn cho Tề Mặc. Tề Mặc nhận thuốc rồi bôi lên vết thương của Ly Tâm.

Trong không khí trầm mặc, đám Hồng Ưng cúi đầu liếc nhìn nhau. Lần trước Tề Mặc nổi cơn điên phải mất ba ngày mới trở lại bình thường, lần này hắn nhanh chóng trở về trạng thái cũ, tuy nhiên không thấy hắn ra chỉ thị về Khúc gia. Hồng Ưng chăm chú nhìn Tề Mặc đang bôi thuốc cho Ly Tâm rồi nháy mắt ra hiệu cho Ly Tâm.

Ly Tâm hiểu ý Hồng Ưng, lại bắt cô xuất đầu lộ diện nữa. Có điều chắc Tề Mặc cắn đủ rồi, giận dữ cũng đã phát tiết xong, chắc sẽ không xảy ra vấn đề?

Ly Tâm hắng giọng hỏi: "Lão đại, vậy chúng tôi phải làm gì với Khúc Vi?". Ly Tâm không hỏi Tề Mặc giải quyết thế nào mà hỏi bọn họ nên làm gì, có thể thấy Ly Tâm đã tiến bộ nhiều.

Tề Mặc không trả lời, hắn tiếp tục bôi thuốc cho Ly Tâm. Thần sắc của hắn không hề thay đổi như Khúc gia chỉ là người xa lạ. Sự bình thản của Tề Mặc khiến đám Hồng Ưng không biết nên phản ứng như thế nào.

Ly Tâm không quan tâm nhiều như vậy, Tề Mặc và Khúc gia có ân oán gì, tại sao lại nảy sinh thù hận, cô không có hứng thú tìm hiểu. Vì vậy Ly Tâm vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên ngồi trên đùi Tề Mặc để hắn xử lý vết thương.

Thấy vết thương trên cổ Ly Tâm đã cầm máu, Tề Mặc mới lạnh lùng đảo mắt qua đám Hồng Ưng: "Tư liệu cụ thể".

Đám Hồng Ưng không dấu sự ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên Tề Mặc mở miệng đòi xem tư liệu về Khúc Vi. Việc Tề Mặc thay đổi thái

độ nhanh như tên bắn nằm ngoài định liệu của bọn họ.

"Vâng ạ". Hồng Ưng nhanh chóng đưa tập tài liệu đã chuẩn bị từ trước cho Tề Mặc.

Tề Mặc lật xem vài trang, sau đó hắn cất giọng trầm trầm: "Đi Anh quốc".

Đám Hồng Ưng đồng thanh "Vâng ạ". Tề Mặc phất tay ra hiệu, cả đám lần lượt rút lui. Anh quốc là địa bàn của Khúc gia, cũng là nơi Tề Mặc kỵ húy nhất. Tề Mặc trong nhiều năm nay đi khắp thế giới, nhưng hắn chưa đặt chân đến nước Anh một lần nào, có thể thấy Tề Mặc hận Khúc gia đến mức hận cả địa bàn của họ. Lần này Tề Mặc nói đi Anh quốc chứng tỏ Khúc Vi xảy ra chuyện nghiêm trọng.

Tuy nhiên, tất cả mọi người đều không ngờ Tề Mặc đích thân đi, họ tưởng Tề Mặc cùng lắm chỉ cử người đi giải quyết mà thôi. Tề Mặc oán hận Khúc gia nhiều năm như vậy, lần này coi như phá lệ. Nhưng không biết Tề Mặc có ý gì? Có lẽ Tề Mặc thật sự quan tâm đến Khúc Vi vì dù sao ông ta cũng là cậu ruột Tề Mặc, là người duy nhất không làm hại hắn.

Ngược lại với đám Hồng Ưng, Ly Tâm không hề suy nghĩ đến chuyện đó. Mặc kệ Tề Mặc đi Anh quốc vì nguyên nhân gì, là thù hận hay nhớ nhung hay tình thân cũng không quan trọng, chỉ có một vấn đề quan trọng, nơi đó liệu có phải là núi dao biển lửa? Cô có mười mạng sống đi mất chín mạng rồi, cô không muốn bị hành hạ thêm nữa.

Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Tề Mặc, thấy hắn nhắm mắt tựa vào thành ghế sofa, ngón tay vuốt nhè nhẹ tóc cô. Hành động của hắn rất dịu dàng trái ngược với bộ dạng lúc nổi cơn điên. Ly Tâm liền cầm tập tài liệu lên xem, cô cần biết nơi đó có nguy hiểm không, có đám thổ dân ăn thịt người hay loài cá ăn thịt người không?

Tài liệu có mấy trang nhưng không có thông tin trọng tâm, chỉ là giới thiệu phân thận, tuổi tác, công việc của Khúc Vi và những người ông

ta liên lạc gần đây nhất. Về việc ông ta mất tích ở đâu, lý do mất tích không thấy ghi chép trong tài liệu. Thảo nào Tề Mặc phải đích thân đi Anh Quốc. Đến mạng lưới tình báo của Tề Gia cũng không tìm ra nguyên nhân Khúc Vi mất tích, nội tình chắc chắn không đơn giản.

Ly Tâm nhanh chóng xem hết một lượt. Xem ra nước Anh là một nơi an toàn. Chỉ cần nơi đó không xuất hiện loại người dị thường thì chính là thiên hạ của Tề Mặc. Cùng lắm gặp phải vụ đụng độ súng ống, thần kinh của cô đã được tôi luyện nhiều lần, đây chỉ là vấn đề nhỏ.

Ly Tâm bỏ tập tài liệu xuống, quay đầu dựa vào ngực Tề Mặc. Hôm nay lo nơm nớp hoảng sợ xuống một ngày, bây giờ lại sắp phải lên đường, cô cứ ngủ một giấc rồi tính sau.

Tề Mặc để mặc Ly Tâm dựa vào người hắn, tay hắn vẫn vuốt ve đầu Ly Tâm. Khi Ly Tâm nhắm mắt, Tề Mặc mới từ từ mở mắt, ánh mắt hắn nồng nặc vị máu tanh.

Chương 80: Vương quốc thần bí

Anh quốc là đất nước lâu đời cổ kính. London, thủ đô Anh quốc là mảnh đất duy nhất trên lãnh thổ châu Âu Tề Mặc chưa từng đặt chân tới, lần này chắc chắn là một sự phá lệ chưa từng có.

Khi đoàn người rời khỏi chiếc máy bay tư nhân, một hàng xe ô tô đã đợi sẵn ở cửa ra vào sân bay. Tuy Tề Mặc chưa bao giờ đến London nhưng không có nghĩa nơi này không có thế lực của Tề Mặc.

Anh quốc tuy không lãng mạn như nước Pháp, không đa tình như nước Ý, không chỉnh chu như nước Đức cũng không nhiệt tình như Hà Lan, nhưng nó vẫn mang một vẻ phong tình độc đáo riêng biệt.

Một khu giành cho người giàu có ở ngoại ô London, từng ngôi biệt thự cách xa nhau, ở giữa còn thấp thoáng những tòa lâu đài cổ, cả khu vực phản ánh sự giàu có và giá trị của những người sống ở đây.

Một tòa lâu đài màu trắng mái nhọn, thể hiện phong cách kiến trúc của nước Anh thế kỷ 18 xuất hiện nổi bật ở trung tâm khu vực. Tòa lâu đài này tỏa ra không khí ngạo nghễ của tầng lớp quý tộc.

Đoàn xe dừng lại trước tòa lâu đài màu trắng. Trên xe, Tề Mặc nhắm mắt ôm Ly Tâm vào lòng, tay hắn vô tình xoa nhẹ vết thương trên cổ cô. Vết răng cắn, tác phẩm của Tề Mặc đã đóng vảy. Thuốc của Lập Hộ rất tốt nên Ly Tâm không còn đau đớn, chỉ là sờ vào chỗ đó sẽ có cảm giác hơi lồi lõm, khiến người khác biết nơi đó có vết thương mà thôi.

Ly Tâm không đến mức nghiêm túc như Hồng Ưng và Hoàng Ưng, cô chỉ hơi hiếu kỳ. Tận mắt chứng kiến Tề Mặc nổi cơn điên rồi lại bình thản như không có chuyện gì xảy ra, Ly Tâm không muốn tò mò cũng không được. Từ khi quen biết Tề Mặc đến nay, cô chưa từng bắt gặp bộ dạng đó của Tề Mặc bao giờ.

Ly Tâm tựa đầu vào vai Tề Mặc, ngắm tòa lâu đài màu trắng qua cửa xe. Hồng Ưng và Hoàng Ưng vẫn chưa xuống ô tô. Một thuộc hạ cô không biết mặt tiến lên phía trước, nói câu gì đó với hai cậu bé gác cửa. Hai cậu bé tái mặt, đưa mắt về chiếc xe của Tề Mặc rồi chạy vội vào bên trong tòa lâu đài.

Vài phút sau, khi những người trên xe bắt đầu cảm thấy sốt ruột, cổng điện tử của tòa lâu đài đột nhiên đóng kín, chặn đoàn của Tề Mặc ở bên ngoài. Sắc mặt của đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng lập tức trở nên u ám.

Tề Mặc vẫn không mở mắt, bàn tay vuốt ve vết thương trên cổ Ly Tâm dừng lại trong một giây. Nếu Ly Tâm không đặc biệt lưu ý, cô sẽ không phát hiện ra sự thay đổi của Tề Mặc. Không khí lãnh lẽo tỏa ra từ người hắn ngày càng đậm đặc hơn. Ly Tâm biết trong giới hắc đạo, không một người nào dám có hành động không nể nang Tề Mặc.

"Phá cửa". Giọng nói lạnh lùng vang lên. Hồng Ưng vâng dạ rồi ra chỉ thị, có người nhanh chóng đi về phía cổng tòa lâu đài.

Ly Tâm cau mày nhìn tòa lâu đài cổ kính rồi lắc đầu. Tòa lâu đài cổ đẹp đẽ như vậy sắp trở thành đống gạch vụn, người bên trong đúng là một lũ ngốc. Tề Mặc đến đây còn giữ phép lịch sự không xông thẳng vào, chứng tỏ hắn đã nể mặc Khúc gia lắm rồi. Tề Mặc không cho phép bất cứ kẻ nào không giữ thể diện trước hắn. Đám người bên trong đúng là muốn ăn đòn, IQ hoàn toàn có vấn đề.

Một tiếng nổ vang lên. Dưới bàn tay của chuyên gia thuốc nổ chuyên nghiệp, cổng lớn tòa lâu đài bị nổ tung không còn sót lại thứ gì, khói bụi bốc đầy trời.

Đây không phải là vụ nổ lớn, cũng không có tiếng nổ kinh thiên động địa. Người của Tề Mặc chỉ sử dụng một khối thuốc nổ vừa đủ để phá cổng ra vào. Nhìn cánh cổng sắt biến mất trong giây lát, Ly Tâm không khỏi cảm thán trong lòng, Tề Mặc lợi hại thật.

Chiếc Cadillac màu đen mang sự lạnh lẽo và bá đạo từ từ tiến vào bên trong tòa lâu đài màu trắng. Người hầu của tòa lâu đài túa ra, sắc mặt ai cũng hoảng hốt, cả tòa lâu đài hỗn loạn như đàn ong vỡ tổ.

Xe dừng lại trước tòa nhà trung tâm của lâu đài. Tề Mặc xuống xe, không thèm nhìn những người xung quanh mà đi thẳng vào trong. Ly Tâm đi sát bên cạnh hắn, Hồng Ưng và Hoàng Ưng đi sang hai bên. Bốn người đi hiên ngang như giữa chốn không người.

"Nếu người đứng đầu không đến đây trong một phút đồng hồ nữa, hãy làm nổ tòa nhà bắt đầu từ góc Đông Bắc cho tôi". Hồng Ưng cất giọng lãnh đạm, giống như đang dặn dò thuộc hạ của anh ta. Người của tòa lâu đài nghe thấy vội vàng ba chân bốn cẳng chạy đi báo tin.

"Tề Mặc, cậu to gan thật". Hai phút sau, một người đàn ông trung niên đi cùng ba người khác xông vào trong tiếng nổ ầm ầm ở bên ngoài.

Pằng, một viên bạn bắn vào viên gạch ngay dưới chân người đàn ông trung niên, khiến viên gạch vỡ làm đôi. Người đàn ông trung niên sợ đến mức lùi lại vài bước.

Hoàng Ưng thu lại khẩu súng trong tay, cất giọng lạnh lùng: "Ông không có tư cách gọi tên lão đại".

Người đàn ông trung niên đỏ mặt, không biết nên xử sự thế nào. Ông ta vừa sợ hãi vừa ngượng ngập đứng im lặng ở giữa đại sảnh.

Ly Tâm ngồi bên cạnh Tề Mặc, lặng lẽ quan sát bốn người vừa xuất hiện, trong đó có ba người đàn ông và một người phụ nữ. Tất cả đều ở độ tuổi 50, cả người họ toát ra khí chất quý tộc, nhìn họ là có cảm giác họ đứng trên đầu kẻ khác, chắc chắn không phải những nhân vật tầm thường.

Tuy nhiên so với Tề Mặc, họ còn kém xa, giống như con rồng so với giun đất. Hơn nữa, diện mạo của những người này và Tề Mặc cũng

không có nét giống nhau.

"Tề lão đại, không biết hôm nay cậu đến Khúc gia có việc gì?" Một giọng nói lãnh đạm truyền tới, bốn người trung niên liền đứng tránh ra, để người ở đằng sau tiến vào.

Ly Tâm nhìn lên, thấy người vừa lên tiếng là một ông già khoảng bảy tám mươi tuổi. Ông già tay chống gậy, nhưng lưng vẫn tương đối thẳng. Tóc ông già bạc trắng, lời lẽ của ông ta rất bình thản như không hề tỏ ra ngạc nhiên, toàn thân ông có khí chất quý tộc đặc biệt. Ly Tâm biết người đứng đầu Khúc gia chính thức lộ diện.

"Khúc Vi đang ở đâu?" Lúc này, Tề Mặc mới đưa mắt nhìn ông già vừa ngồi xuống bên cạnh. Hắn cất giọng lạnh lùng đều đều, không mang bất cứ sắc thái tình cảm nào.

Ông già nhìn Tề Mặc bằng một vẻ rất nghiêm túc: "Đây là chuyện của Khúc gia, không làm phiền đến Tề lão đại".

Tề Mặc hơi ngả người ra phía sau, tựa vào thành ghế sofa, Hồng Ưng nói ngắn gọn: "Nổ".

"Khoan đã". Hồng Ưng vừa nói xong, ông già sa sầm mặt, gõ mạnh chiếc gậy trong tay xuống sàn nhà một cách phẫn nộ.

Không có ai trả lời ông ta, cũng không có ai nghe theo lời ông ta. Tiếp đến từng tiếng nổ ầm ầm vọng tới. Khác với vụ đánh sập cửa sắt hồi nãy, bây giờ là tiếng nổ kinh thiên động địa chói tai, kèm theo đó là tiếng kêu la thảm thiết, khiến năm người ở trong đại sảnh tái mét mặt.

"Tề Mặc, rốt cuộc cậu có ý gì? Cậu đến Khúc gia chúng tôi để gây chuyện hay sao hả đồ con hoang kia?". Người phụ nữ trung niên vừa hoảng hốt vừa tức giận, cuối cùng không thể kìm chế hét lớn với Tề Mặc.

Nghe lời nói của bà ta, đáy mắt Tề Mặc lóe lên tia chán ghét và oán hận, Ly Tâm đứng bên cạnh nhìn thấy rõ. Trong khi đó, Hoàng Ưng lập tức rút súng chĩa thẳng vào người đàn bà.

Cùng lúc đó, ông già tóc bạc thay đổi sắc mặt, nạt nộ người đàn bà: "Ai bảo cô nhiều chuyện, lui ra đi". Vừa nói, ông ta vừa lao đến đứng chắn trước mặt người đàn bà. Ông ta có thân thủ nhanh nhẹn đến mức người chứng kiến không thể nghĩ ông ta đã bảy tám mươi tuổi.

Tề Mặc giơ tay ra hiệu cho Hoàng Ưng. Lúc này, Hoàng Ưng đã tháo chốt an toàn, thấy Tề Mặc ngăn cản, anh ta nhanh chóng thu khẩu súng về. Ánh mắt anh ta lóe lên một tia kinh ngạc rồi tiếp tục nhìn chằm chằm vào người phụ nữ với vẻ đầy sát khí. Người phụ nữ biết mình lỡ lời, gương mặt trở nên trắng bệch.

Thái độ của Tề Mặc cũng khiến Ly Tâm hết sức ngạc nhiên. Uy danh của Tề Mặc bây giờ có thể nói là lên tới trời cao, dù giới hắc đạo hay bạch đạo cũng phải nể mặt hắn. Kẻ phát ngôn những lời nhục mạ như thế này, Tề Mặc không giết cả nhà hắn cũng coi là nhân từ. Vậy mà Tề Mặc nhẫn nhịn, Ly Tâm không thể hiểu nổi hắn đang nghĩ gì.

Ông già tóc bạc đứng giữa đại sảnh, nhìn thẳng vào Tề Mặc. Ông ta nói bình thản: "Đàn bà không hiểu chuyện, mong Tề lão đại bỏ qua. Lão già này thay mặt xin lỗi Tề lão đại". Vừa nói, ông ta vừa cúi người hành lễ Tề Mặc.

Về lý mà nói, ông già tóc bạc nhiều khả năng là ông ngoại của Tề Mặc. Nhưng hai người tỏ ra rất xa lạ và khách sáo. Không, không thể nói là khách sáo mà nhạt nhẽo như nước ốc. Bậc trưởng bối hành lễ trước Tề Mặc, vậy mà hắn vẫn thản nhiên chấp nhận. Có thể thấy hai người hoàn toàn không có chút tình thân, mà chỉ đơn giản là hai lão đại của hai gia tộc hào môn.

Tề Mặc cất giọng lạnh lẽo: "Đừng cho tôi cơ hội giết chết bà ta".

Ông già hơi gật đầu, phất tay ra hiệu, ba người đàn ông và một người đàn bà lui ra ngoài cửa.

Ở bên ngoài, tiếng nổ long trời lở đất vẫn tiếp tục. Ông già hơi nhíu mày, nói trầm trầm: "Tề lão đại, ta khách sáo với cậu, không có nghĩa là ta để mặc cậu muốn làm gì thì làm".

Đáy mắt Tề Mặc lóe lên một tia khinh bỉ, hắn cất giọng lạnh nhạt: "Tôi hỏi một lần nữa, Khúc Vi đang ở đâu?" Ngữ điệu của hắn hoàn toàn lạnh lùng pha lẫn sự bực bội.

Nghe Tề Mặc hỏi vậy, ông già tóc bạc ra hiệu một người đàn ông trung niên vừa lui ra ngoài cửa tiến lên phía trước rồi mở miệng hỏi: "Khúc Vi đang ở đâu?". Hồng Ưng giơ tay, tiếng nổ biến mất trong giây lát.

Người đàn ông trung niên nhếch môi: "Ba, sao có thể cho nó biết hành tung của chú ấy. Nếu nó chuẩn bị...". Mặc dù người đàn ông không nói hết câu nhưng mọi người đều hiểu ý ông ta. Tuy thanh âm của ông ta nhỏ như tiếng muỗi kêu, đám Tề Mặc không phải nhân vật bình thường nên nghe thấy rõ ràng.

"Mau nói". Ông già tóc bạc cau mày.

Người đàn ông trung niên im lặng một vài giây rồi lên tiếng: "Chú ấy đi châu Á tiến hành khảo cổ, bây giờ con cũng không biết chú ấy đang ở đâu".

Ly Tâm nghe xong bất giác lườm người đàn ông trung niên. Khúc Vi không biết là người thế nào, lại có sở thích đi đào cổ mộ. Đào cổ mộ là một công việc phải đi khắp thế giới, vì vậy Tề Mặc mới không tìm được hành tung của ông ta. Danh xưng nhà khảo cổ cũng chỉ là vỏ bọc mà thôi, Khúc Gia không biết hành tung của ông ta mới lạ, họ rõ ràng không muốn cho Tề Mặc biết. Ly Tâm thấy khinh thường người đàn ông trung niên, ông ta hiểu rõ Tề Mặc là nhân vật như thế nào mà vẫn dùng chiêu này, chỉ có thể nói ông ta quá ngốc nghếch.

Ông già tóc bạc ngẩng mặt đối diện với đôi mắt lạnh lùng của Tề Mặc: "Tề lão đại đã nhận được thông tin về hành tung của con trai ta, thứ lỗi ta không tiễn".

Tề Mặc cười nhạt, nói rành rọt từng từ một: "Không biết? Rất tốt".

Hồng Ưng đứng bên cạnh ném tập tài liệu trong tay cho ông già rồi từ từ tiến về phía người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên thấy Hồng Ưng sát khí đằng đằng nhanh chóng tiếp cận ông ta, ông ta theo phản xạ lùi về phía sau: "Cậu muốn làm gì?". Sát khí tỏa ra từ Hồng Ưng tuyệt đối không phải là giả. Với thế lực của Tề Mặc, giết ông ta là chuyện dễ như trở bàn tay. Vì vậy khi thấy Hồng Ưng áp sát lại gần, người đàn ông trung niên tái mét mặt.

Ông già tóc bạc vô cùng phẫn nộ nhưng không lên tiếng. Hoàng Ưng đứng bên cạnh cất giọng lạnh nhạt: "Tôi khuyên ông tốt nhất nên nghĩ cho kỹ mới mở miệng. Lão đại của chúng tôi không có nhiều sự nhẫn nại đâu".

Nghe câu nói có ý cảnh cáo rõ ràng của Hoàng Ưng, ông già tóc bạc vẫn kìm chế sự phẫn nộ, lặng lẽ xem tập tài liệu ở trong tay. Ông ta có thể trở thành lão đại hào môn, lại sống đến tuổi này nên đã rèn luyện được sự nhẫn nại, thủy hỏa không thể xâm phạm.

Rắc rắc, tiếng xương gãy vang lên cùng với tiếng kêu thảm thiết của người đàn ông trung niên. Những người trong tòa lâu đài sợ hãi đến mức run lẩy bẩy. Tất cả đều bị thuộc hạ của Tề Mặc khống chế, không thể ra ngoài cũng không thể đi báo cảnh sát. Một số kẻ nhát gan trực tiếp ngất lịm. Trong đại sảnh chỉ còn lại bầu không khí căng thẳng tột độ.

"Mau nói, Khúc Vi rốt cuộc đang ở đâu?" Tề Mặc đưa mắt quét qua người đàn ông trung niên vừa bị bẻ gẫy tay. Ánh mắt hắn băng giá đến nỗi người của Khúc gia bất giác run rẩy.

Ông già tóc bạc nhanh chóng xem hết tập tài liệu rồi quay người về phía người con trai lớn vừa ngất đi vì đau đớn lập tức bị Hồng Ưng đánh cho tỉnh lại. Ông già cất giọng trầm trầm: "Khúc Vi đang ở đâu?"

Ông già là người trải qua phong ba bão táp mấy chục năm, sau khi đọc tập tài liệu, ông ta đã đại khái hiểu ra vấn đề. Nhiều năm trở lại đây, Khúc gia đều do con trai lớn tức người đàn ông trung niên vừa bị bẻ gãy tay làm lão đại. Tất cả tin tức về Khúc Gia đều do người con trai này nắm giữ và làm chủ. Tề Mặc biết tin về Khúc Vi, không có lý nào con trai lớn của Khúc gia lại không biết. Ông ta cứ chối đây đẩy, chỉ là vì không muốn giải thích rõ với Tề Mặc.

Người đàn ông trung niên run rẩy, ông ta đau đến mức nước mắt sắp rơi ra ngoài. Ông ta lắc đầu: "Con không biết. Ba, con thật sự không biết".

Tề Mặc đứng dậy cất giọng lạnh lùng: "Các người đừng tưởng tôi hứa không động đến các người là các người có thể muốn làm gì thì làm. Rất tốt, tôi chỉ đợi ông không chịu khai ra. Hồng Ưng, giết sạch cho tôi. Không một người nào là Tề Mặc này không thể tìm ra". Vừa nói, hắn vừa chuẩn bị đi ra ngoài.

Hồng Ưng đáp lời: "Vâng ạ, đừng để chừa một ai". Nói xong anh ta giơ tay ra hiệu.

Ông già liền xông về phía người đàn ông trung niên, túm cổ áo ông ta nói tức giận: "Mau nói đi, Khúc Vi đang ở đâu? Rốt cuộc anh muốn làm gì hả?"

Người đàn ông trung niên dù rất sợ hãi nhưng vẫn tỏ ra không khuất phục: "Ba đừng sợ. Nó đã hứa với em gái rồi, nó không thể động đến Khúc gia chúng ta. Nó không dám, nó không....dám". Bị đôi mắt lạnh lùng của Tề Mặc chiếu tướng, giọng nói người đàn ông trung niên ngày càng nhỏ dần, ngày càng mất đi sự tự tin.

Tề Mặc nhếch miệng nở nụ cười tàn nhẫn: "Ông đã cho tôi một lý do ra tay rất tốt. Các người chắc cũng biết, việc tôi muốn làm nhất trong cuộc đời là san bằng mảnh đất này, giết sạch người nhà họ Khúc để các người tuyệt tử tuyệt tôn".

Nghe mấy câu nói trên, Ly Tâm đột nhiên hiểu ra vấn đề. Người Tề Mặc giữ lời hứa có lẽ là mẹ ruột của hắn. Hắn hứa với mẹ không động đến Khúc gia. Vì vậy bao nhiêu năm qua, dù hắn có oán hận và căm thù đến mức nào, hắn cũng không động đến Khúc gia. Khúc gia hiển nhiên biết điều đó nên cũng không gây chuyện với Tề Gia. Nếu hôm nay không phải vì Khúc Vi mất tích, hai nhà chắc sẽ mãi mãi "nước sông không phạm nước giếng".

Nghe giọng nói lạnh lẽo của Tề Mặc, cảm nhận được nỗi thù hận tới tận xương tủy của Tề Mặc, Ly Tâm đột nhiên cảm thấy Tề Mặc cũng không đến nỗi nào. Chỉ vì một câu nói, một lời hứa mà hắn phải đè nén bản thân suốt bao nhiêu năm. Đối với một người có tính cách như Tề Mặc, chuyện này chắc chắn không dễ dàng. Hóa ra đây chính là chữ tín của Tề Mặc, chữ tín giúp hắn nổi tiếng trong giới buôn bán vũ khí, khi đã nhận lời là phải làm bằng được dù trả một cái giá đắt như thế nào. Đây cũng là gốc rễ làm người của hắn, tuy mâu thuẫn nhưng là định luật không thay đổi.

"Mau nói đi. Anh hãy cho biết Khúc Vi đang ở đâu. Anh có muốn chết cũng đừng đưa chúng tôi chết cùng. Anh muốn hưởng toàn bộ của cải của Khúc gia, ít nhất cũng phải giữ mạng sống của mình chứ. Anh mau nói đi". Hai người đàn ông và một người phụ nữ đứng ngoài cửa bất chấp thể diện, xông vào trong đá người đàn ông trung niên đang gục trên mặt đất.

Tề Mặc không có ý dừng lại, sải bước dài đi qua đại sảnh ra bên ngoài. Tất cả mọi người đều biết, chỉ cần Tề Mặc bước chân ra khỏi cửa lớn, một trận giết chóc sẽ bắt đầu. Tề Gia là gia tộc hàng đầu trong giới hắc đạo, Khúc gia chắc chắn không phải là đối thủ của Tề Gia. Mấy người ở trong phòng tiếp tục công kích người đàn ông trung niên.

Ly Tâm đi sau Tề Mặc, cô nhìn mấy người của Khúc gia bằng ánh mắt coi thường. Lời nói của họ cô nghe thấy rõ. Chỉ vì tài sản và quyền lợi, dù là anh em bọn họ cũng bất chấp. Khúc gia đúng là một gia tộc đáng thương, tiền và quyền lợi quan trọng như vậy sao?

Tuy không hiểu tại sao người chỉ biết đi đào cổ mộ như Khúc Vi lại trở thành kẻ thù của lão đại tạm thời ở Khúc Gia nhưng nhất định Tề Mặc đã sớm đoán ra. Ly Tâm dõi theo bóng lưng Tề Mặc, một khi hắn có thể leo lên vị trí quyền lực cao nhất, chắc hắn cũng biết rõ những vụ đấu đá nội bộ.

"Ở Ai Cập, ở Ai Cập. Chú ấy mất dấu vết ở trong một tòa Kim tự tháp, cụ thể thế nào tôi không biết rõ. Tôi cũng mới nhận được tin. Tôi không muốn giết chú ấy, tôi không muốn giết chú ấy". Tề Mặc vừa bước một chân ra khỏi cửa, đằng sau có tiếng hét lớn. Ly Tâm quay đầu nhìn, thấy những họng súng đen ngòm đang chĩa về phía người của Khúc gia, thảo nào người đàn ông trung niên chịu khai ra, dù sao mạng sống của bản thân vẫn quan trọng hơn.

"Tốt nhất đừng để tôi bắt lần thứ hai". Tề Mặc để lại một câu nói lạnh lùng, tiếp tục đi ra ngoài. Cả đám thuộc hạ của Tề Mặc đều rút súng nhắm vào đại sảnh và đi giật lùi theo Tề Mặc.

Ông già tóc bạc nhìn Tề Mặc khuất dạng ở cửa lớn rồi quay sang bốn người trung niên trong đại sảnh, ông ta cau mày lên tiếng: "Các anh các chị muốn tranh đoạt như thế nào thì đó là việc của các anh các chị. Muốn ngồi lên vị trí của tôi thì hãy chứng tỏ thực lực của mình, sau này đừng gây chuyện với thằng đó. Nó là người các anh các chị không dây được đâu". Nói xong, ông già thở dài rồi quay người đi ra ngoài. Ông chống gậy bước nặng nhọc như già đi mấy tuổi, hoàn toàn không còn là dáng người thẳng như lúc mới vào.

****

"Đi Ai Cập". Tề Mặc ngồi vào trong xe ô tô, sắc mặt hắn lộ vẻ chán ghét và có chút bất lực.

Đây là lần đầu tiên Ly Tâm thấy vẻ bất lực trên gương mặt Tề Mặc. Đây là biểu hiện không nên có ở Tề Mặc, cảm giác này rất khó chịu. Tề Mặc chẳng phải là người không bao giờ bị đánh đổ hay sao?

Ly Tâm liền mở miệng: "Lão đại, lão đại muốn đi tìm thì đi, không muốn đi thì thôi. Lão đại đừng bày ra bộ mặt đó, không hay chút nào".

Tề Mặc bất giác quay sang nhìn Ly Tâm, thấy cô cau mày không hài lòng. Trên gương mặt cô là ánh thái dương không bao giờ tắt, khiến người đối diện cảm thấy ấm áp rất dễ chịu. Tề Mặc bất giác không rời mắt khỏi Ly Tâm.

Ly Tâm tự giác ngồi sát bên cạnh Tề Mặc, ngoan ngoãn làm gối ôm của hắn. Lúc này cặp chân mày Tề Mặc mới từ từ giãn ra, hắn nhanh chóng khôi phục lại bộ dạng trước kia. Vẻ bất lực, chán ghét, oán hận hoàn toàn biến mất trên gương mặt Tề Mặc. Bây giờ hắn chỉ còn lại sự lạnh lùng và bá khí.

Hồng Ưng và Hoàng Ưng ngồi ở phía trước đưa mắt nhìn nhau, thở phào nhẹ nhõm. Tề Mặc bây giờ mới đúng là lão đại của bọn họ, là người máu lạnh vô tình tung hoành hắc đạo.

Về chuyện Khúc gia, Tề Mặc hứa không động đến bọn họ chứ không phải Hồng Ưng hay Hoàng Ưng. Đối với Tề Gia hay đám Hồng Ưng, hủy diệt một gia tộc, khiến gia tộc đó mãi mãi không thể trở mình là một việc quá nhẹ nhàng.

Tề Mặc nhắm mắt ôm chặt Ly Tâm, Ly Tâm chăm chú theo dõi hai người đàn ông ngồi ở phía trước im lặng giao lưu bằng ánh mắt. Cô không quan tâm đến chuyện này, mặc bọn họ muốn làm gì Khúc gia thì làm, không liên quan gì đến cô. Ly Tâm cũng không rỗi rơi tìm hiểu, tất nhiên càng không phản đối. Chỉ cần không động đến cô, ai muốn làm sao cũng được.

Nghĩ đến chuyến đi sắp tới, Ly Tâm cảm thấy rất phấn chấn. Ai Cập, Kim Tự Tháp đều là danh thắng nổi tiếng thế giới. Dù học vấn của

Ly Tâm không ra sao, cô cũng từng nghe nói đến những địa danh này. Hơn nữa ở đó tuyệt đối an toàn, chắc chắn không có bộ tộc ăn thịt người.

Ly Tâm đã đi nhiều nơi trên khắp năm châu bốn biển, đồ cổ cô nhìn thấy không ít, nhưng cô chưa từng một lần đặt chân vào bên trong Kim tự tháp, vì chưa có ai ủy thác cô đi ăn trộm đồ ở đó. Ly Tâm là chuyên gia về đồ cổ nên mỗi khi nghĩ đến sản vật có lịch sử cả ngàn năm, cô liền chảy nước miếng. Không nghi ngờ gì nữa, Ai Cập là nơi Ly Tâm muốn đến nhất trong số những chuyến đi cùng Tề Mặc.

Ai cập là vương quốc cổ kính có nền văn hóa cổ xưa, là vùng đất nằm giữa hai châu Á Phi, là quốc gia nổi tiếng trên thế giới. Ở đây có nền văn minh lâu đời, có sản vật quý báu, tất cả khiến mảnh đất Ai Cập càng trở nên thần bí.

"Em rất hưng phấn?". Một câu hỏi có tính chất khẳng định tuyệt đối phát ra từ miệng Tề Mặc khi hắn ngồi tựa vào ghế mềm trên chiếc máy bay đi Ai Cập. Ly Tâm không dấu diếm vẻ vui mừng hí hửng đến mức chỉ muốn bay qua đó càng nhanh càng tốt.

"Đúng vậy". Ly Tâm thật thà trả lời, cô cười híp mắt với Tề Mặc rồi ngó sang Hoàng Ưng đang lái máy bay: "Còn bao lâu nữa? Anh lái nhanh lên đi! Phải tăng tốc, anh có biết cứu người cần đến tốc độ không?". Nói xong, cô lại nằm bò ra cửa sổ nhìn cảnh sắc bên ngoài máy bay.

Hoàng Ưng hết nói nổi, nhếch mép trả lời: "Còn chê chậm nữa, được thôi, cô lái đi". Vừa nói anh ta vừa quay đầu trừng mắt với Ly Tâm.

Ly Tâm tỏ ra không vừa: "Nếu tôi biết lái, anh đã bị dẹp sang một bên từ lâu rồi. Nhanh lên đi, bây giờ chẳng cần đến kỹ thuật của anh, vì có ai cướp đường của anh đâu. Không thể tăng tốc? Anh đúng là chẳng coi mệnh lệnh của lão đại ra gì".

Quả thực lúc này bầu trời trong xanh mây trắng xóa không xuất hiện bất cứ vật cản nào. Việc lái máy bay thậm chí không cần dùng đến kỹ thuật như cô đua xe. Bầu trời rộng lớn như vậy, muốn lái thế nào thì lái, có ai cướp đường vượt máy bay đâu?

Thấy Ly Tâm lôi cả Tề Mặc vào cuộc, Hoàng Ưng trừng mắt với Ly Tâm rồi quay đầu tập trung lái máy bay. Anh ta vẫn giữ tốc độ như cũ vì thật ra chiếc máy bay này chỉ có thể lái nhanh đến mức đó.

Hồng Ưng ngồi bên cạnh Tề Mặc, bận rộn soạn tài liệu về Ai Cập. Ai Cập là đất nước có nhu cầu không lớn cũng không nhỏ về vũ khí, quan trọng nhất đó là địa bàn của Lam Bang. Có một số thứ và thủ đoạn cần phải chuẩn bị từ trước, nếu không xảy ra bất trắc khó có thể ứng phó nổi.

Nghe Ly Tâm thúc giục Hoàng Ưng, Hồng Ưng cười gượng: "Lại đây, cô hãy xem tập tài liệu này. Nếu không đến lúc mất mạng thì đừng trách chúng tôi không báo trước".

Chương 81: Cướp sa mạc

Ai Cập là mảnh đất thần bí, phong tình vạn chủng với những hạt cát vàng ở khắp mọi nơi. Khi xuống máy bay, Ly Tâm phấn chấn hơn lúc nào hết, gương mặt tươi cười rạng rỡ như hoa, trái ngược đám Tề Mặc và Hồng Ưng đi cùng.

"Xin hỏi đây có phải là lão đại của Tề Gia không ạ?". Một người đứng đợi ở sân bay từ lúc nào vội vàng tiến lên nghênh đón đoàn người vừa xuống máy bay.

Ly Tâm thấy một người đàn ông quấn khăn trắng đúng kiểu đạo Hồi ở Trung Đông đi đến đón đoàn Tề Mặc. Ông ta kính cẩn hành lễ rồi đi đến bên một chiếc ô tô địa hình đỗ ở vệ đường, đằng sau xe địa hình là vài chiếc xe Jeep.

Hai chiếc xe Jeep mui trần đã được cải tạo trông rất hoành tráng và hoang dã. Ở đất nước này, xe Jeep còn oai phong hơn cả Cadillac hay Ferarri.

Mắt Ly Tâm sáng lên khi nhìn thấy xe Jeep. Cô chen lên trước Hồng Ưng, đi về chiếc xe Jeep đỗ ở đằng sau cùng và nhanh chóng ngồi vào vị trí tài xế. Ly Tâm thích loại xe này nhưng chưa từng lái qua. Lái xe Jeep cần sự phối hợp của con người, địa điểm và thời gian. Ở những thành phố lớn xe Jeep không thể đi nhanh, không chỉ bị hít khói bụi mà còn không đạt hiệu quả như mong muốn. Nhưng ở một đất nước bao la rộng lớn như Ai Cập, xe Jeep chính là loại thể thao mui trần đẳng cấp nhất.

Tề Mặc hơi cau mày khi nhìn thấy nụ cười rộng đến tận mang tai trên mặt Ly Tâm, nhưng hắn không ngăn cản cô. Hắn không nói một lời nào, cũng không lên chiếc xe địa hình đã được chuẩn bị sẵn cho hắn mà lên xe Jeep cùng Ly Tâm. Đây cũng là lần đầu tiên trong đời, Tề Mặc ngồi loại xe này.

Hồng Ưng và Hoàng Ưng đưa mắt nhìn nhau, đành phải đi theo Tề Mặc. Người Ai Cập đứng đợi Tề Mặc ở chiếc xe địa hình thấy vậy hơi sững sờ. Ông ta không thể tin nổi Tề Mặc lại lên chiếc xe dã chiến bình dân đó. Mặc dù hoài nghi, nhưng ông ta vẫn nhanh chóng đi tới, chui vào chiếc xe Jeep có Tề Mặc.

Ly Tâm huýt sáo, rồ ga lái theo chiếc xe Jeep đi trước dẫn đường. Cô có bộ dạng ngạo nghễ và hoang dã, khiến người đối diện không hề có cảm giác đây là nhân vật đứng thứ sáu ở Tề Gia mà giống một tiểu lưu manh hơn. Hơn nữa, cô mặc bộ quần áo hoa hòe hoa sói màu xanh, giống như đi du lịch ở miền nhiệt đới chứ không phải người đi giải quyết công vụ quan trọng.

Đúng là Ly Tâm coi chuyến đi Ai Cập lần này là đi du lịch. Tìm người ư? Trên đời này làm gì có người nào Tề Mặc không tìm nổi. Chỉ cần có đầu mối, dù đào ba tấc đất hắn cũng moi bằng được người đó ra, Ly Tâm khỏi cần lo lắng. Hiếm khi gặp một chuyến đi vừa ý, cô phải tự tìm niềm vui cho bản thân, tìm lại ba hồn sáu vía đã bị Tề Mặc dọa chạy mất.

Hồng Ưng và Hoàng Ưng trừng mắt nhìn Ly Tâm, Hoàng Ưng ngồi bên cạnh Ly Tâm không che dấu sự phẫn nộ. Ly Tâm không thèm để ý đến bọn họ. Vẫn là câu nói cũ, Tề Mặc không lên tiếng, bọn họ không có quyền quản cô.

Thấy Ly Tâm vui vẻ làm theo ý mình, Tề Mặc cau mày nhưng vẫn không lên tiếng ngăn cấm. Hắn tựa người vào thành ghế ghế xe Jeep, trầm mặc một lúc mới mở miệng: "Người đâu?".

Người Ai Cập cúi đầu cung kính trả lời: "Tề lão đại, tôi không biết. Khúc chuyên gia vốn đi khảo sát ở Kim tự tháp Khufu. Hai ngày trước ông ấy đột nhiên biệt tăm biệt tích. Những nhà khảo cổ đi cùng ông ấy vẫn ở đó, chỉ có Khúc chuyên gia là không thấy đâu cả".

Tề Mặc tối sầm mặt, hắn cất giọng lạnh lùng: "Nói kết quả". Hắn không cần biết quá trình, chỉ muốn nghe kết quả. Căn cứ vào danh

tiếng của người đàn ông có biệt danh Rắn đầu đất ở khu vực, hắn không tin ông ta không có bất cứ tin tức gì.

Nghe giọng nói lạnh đến ba độ của Tề Mặc và bắt gặp ánh mắt sắc bén của Hồng Ưng, người Ai Cập hơi run run: "Tôi đã tìm ra nơi cuối cùng Khúc chuyên gia đặt chân tới. Khi nhận được điện thoại của Tề lão đại, tôi đã cử người đi điều tra nhưng không thấy bóng dáng ông ấy. Tề lão đại muốn biết tôi cũng không phải không muốn nói, mà nói ra cũng chẳng có tác dụng".

"Ở đâu?". Thấy người Ai Cập hơi do dự, Hồng Ưng liền lên tiếng hỏi.

Rắn đầu đất phân vân một vài giây: "Ở một nơi cách Kajin hơn một trăm hai mươi cây số về phía Tây, đây là vị trí trung tâm nhất của khu vực sa mạc. Nơi đó rất hoang vu vắng vẻ, có một tòa kim tự tháp chưa được khai quật. Nếu không phải đi tìm Khúc chuyên gia, chúng tôi cũng không biết nơi đó có Kim tự tháp. Có lẽ do ảnh hưởng của động đất nên Kim tự tháp đó bị hủy hoại nghiêm trọng, vì vậy mới không ai để ý đến nó. Tôi nghĩ Khúc chuyên gia là người đầu tiên phát hiện Kim tự tháp, có điều...".

"Nói đi". Nghe đến nơi cuối cùng tìm thấy dấu vết Khúc Vi, giọng nói Tề Mặc mới bớt lạnh một chút.

Rắn đầu đất nhíu mày: "Những thứ ở bên trong Kim tự tháp đã bị động đến, một số còn thấy ở trên thông đạo bên ngoài Kim tự tháp. Theo suy đoán của chúng tôi, dấu chân ở bên trong là từ hai ngày trước". Nói xong, ông ta thận trọng nhìn Tề Mặc.

Ly Tâm vừa lái xe hóng gió vừa lắng nghe nội dung cuộc đối thoại. Nghe đến đây, Ly Tâm nhếch mép cười, đây chẳng phải là hành vi đào mộ trộm đồ hay sao. Chỉ có Khúc Vi mới nghĩ ra chuyện lấy danh nghĩa nhà khảo cổ để quang minh chính đại đào cổ mộ, ông ta quả là nhân tài.

Chứng kiến thái độ thận trọng của Rắn đầu đất, Ly Tâm cảm thấy rất buồn cười. Chỉ vì đối diện với Tề Mặc, ông ta không dám nói lớn tiếng, cũng không dám chất vấn nghi ngờ, mà hết sức cẩn thận. Xem ra, làm Rắn đầu đất cũng không phải dễ dàng.

"Đi Kajin". Tề Mặc ra lệnh, hắn giữ thái độ bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

Rắn đầu đất dường như nắm rõ tính cách và thủ đoạn của Tề Mặc, ông ta cất giọng trầm trầm: "Bây giờ chúng ta đang trên đường đi tới Kajin. Chúng ta còn cách nơi đó khoảng một trăm bảy mươi cây nữa".

Trước khi lên máy bay, Hoàng Ưng đã liên hệ với Rắn đầu đất. Dù không nắm được thông tin chuẩn xác nhất, Rắn đầu đất vẫn có thể đoán biết nơi máy bay hạ cánh. Máy bay của Tề Mặc là máy tư nhân, không đường đường chính chính đi theo tuyến hàng không chính thức và đỗ ở sân bay mà hạ cánh xuống khu vực sa mạc, một nơi hoang vu đồng thời là khu vực Khúc Vi mất tích.

Hệ thống định vị toàn cầu hay thiết bị tối tân nhất đều không có tác dụng ở nơi này. Dù là thiết bị tiên tiến đến mấy, chỉ cần sa mạc nổi cơn gió cát, đều trở nên vô tác dụng. Ly Tâm cũng vậy, ban đầu cô còn lái xe đầy sảng khoái. Dần dần, dưới sức nóng của sa mạc, người Ly Tâm dần ướt đầm mồ hôi.

Sa mạc chỉ một màu cát vàng, đường đi nhấp nhô cao thấp, thỉnh thoảng xuất hiện một hai con lạc đà, tạo thành cảnh tượng độc đáo. Ly Tâm hưng phấn tăng tốc độ, ép chiếc xe địa hình phía trước nhường đường, bám theo chiếc xe Jeep đi đầu dẫn đường. Chiếc xe phía trước dường như muốn đua với Ly Tâm nên hai xe lao điên cuồng trên sa mạc.

Tề Mặc ngồi tựa người vào thành ghế xe Jeep. Đường đi lên dốc xuống dốc không bằng phẳng mà Ly Tâm lái xe cứ như lái xe đua của cô. Nghe tiếng lốp xe lạo xạo, Tề Mặc liền nhắm mắt, khoanh hai tay trước ngực để mặc Ly Tâm muốn làm gì thì làm.

Hồng Ưng và Hoàng Ưng đưa mắt nhìn nhau, Ly Tâm đúng là khiến lão đại mất hết cả thể diện, nhân vật số sáu của Tề Gia lại như một tên kẻ côn đồ. Hai người đảo mắt qua Rắn đầu đất, thấy ông ta khó khăn lắm mới nhịn được cười. Hồng Ưng và Hoàng Ưng đều cảm thấy, uy nghiêm và thanh danh của Tề Gia đã bị hủy hoại trong tay Ly Tâm.

Hoàng Ưng quay đầu sang phía cửa sổ quan sát địa hình, để khỏi nhìn thấy Ly Tâm. Càng nghĩ anh ta càng cảm thấy Ly Tâm làm mất mặt Tề Gia. Nhưng lão đại dung túng Ly Tâm, để mặc cô muốn làm gì thì làm thì anh ta cũng đành chịu.

Tuy nơi này là khu vực trung tâm sa mạc nhưng cũng có một vài thị trấn nhỏ, chỉ cần nơi nào có nguồn nước, nơi đó sẽ có con người sinh sống. Thỉnh thoảng, đoàn xe bắt gặp màu xanh, dấu hiệu của sự sống nhưng ít đến mức thảm thương. Đi mấy chục cây số mới gặp một hai người, cả một khu vực rộng mênh mông chỉ một màu cát vàng, không thấy màu sắc nào khác.

Do đã biết đích đến và cũng biết Rắn đầu đất không còn tin tức cụ thể nên suốt cuộc hành trình, Tề Mặc không nói một lời nào. Chỉ có Hồng Ưng trò chuyện với Rắn đầu đất, nhằm mục đích tìm kiếm những thông tin hữu dụng đối với bọn họ.

"Ý ông là có cướp sa mạc?". Rắn đầu đất giới thiệu qua về khu vực, Ly Tâm mắt tinh tai thính nghe đến hai từ cường đạo, cô đột nhiên cảm thấy hiếu kỳ vô cùng.

Rắn đầu đất có mối quan hệ qua lại với thuộc hạ của Tề Mặc nhiều năm, ông ta biết rõ Tề Mặc là người thế nào. Hôm nay Tề Mặc đưa theo một người phụ nữ đến đây, chắc chắn cô gái không phải nhân vật tầm thường. Lăn lộn nhiều năm trong nghề, Rắn đầu đất là người biết nhìn mặt mà bắt hình dong.

Ly Tâm đột nhiên lên tiếng hỏi, ông ta liền gật đầu: "Đúng vậy, Ai Cập vốn là một đất nước có nhiều tôn giáo, đồng thời cũng là đất

nước tồn tại các thế lực địa phương tương đối phức tạp, xuất hiện cướp sa mạc cũng chẳng phải là chuyện đáng ngạc nhiên".

"Thời đại này vẫn còn tồn tại cường đạo?" Ly Tâm lẩm bẩm. Trong ý thức của cô, cường đạo xuất hiện ở thế kỷ mười tám, bây giờ đã trở thành đồ cổ. Vậy mà ở đây lại có cường đạo, đúng là không thể tin nổi.

Rắn đầu đất bật cười: "Tại sao không thể có?"

Ly Tâm gật đầu. Đúng rồi, trộm đạo từ cổ chí kim thời nào chẳng có, chỉ có điều bây giờ thiên hạ thay đổi cách gọi, bây giờ hình như gọi là hắc đạo. Dù sao cũng chỉ là những hành động đốt nhà, giết người, cướp của...ý nghĩa và thao thác vẫn không thay đổi, chỉ là thủ đoạn cao siêu hơn mà thôi.

Nghĩ đến đây, Ly Tâm đột ngột quay sang Hoàng Ưng. Chuyện khác không bàn đến, chỉ riêng vụ dùng thuốc nổ phá hủy nhà người khác chính là phong cách cường đạo đúng nghĩa. Ly Tâm cảm thấy cô hình như cũng trở thành một thành viên cường đạo. Mặc dù Ly Tâm không hề thích sử dụng biện pháp mạnh cưỡng ép người khác nhưng cô vẫn có cảm giác "gần mực thì đen".

Hoàng Ưng sa sầm mặt, trừng mắt với Ly Tâm: "Cô nghĩ tôi là..."

"Nằm xuống". Hoàng Ưng còn chưa nói hết câu, Tề Mặc đột ngột mở mắt cất giọng đanh thép. Nói xong hắn nhanh chóng nhoài người về phía trước, túm đầu Ly Tâm ấn xuống.

Hồng Ưng và Hoàng Ưng đi theo Tề Mặc nhiều năm, vừa thấy Tề Mặc mở miệng, cả hai lập tức cúi rạp người xuống. Hoàng Ưng ngồi bên cạnh Ly Tâm còn túm tay cô điều chỉnh vô lăng ô tô đánh sang một bên, chiếc xe Jeep đi ngoằn ngoèo về một phía.

Rắn đầu đất cũng phản ứng rất nhanh. Tề Mặc mở miệng, ông ta cùng lúc dường như cũng phát giác điều gì đó, vừa hét "mau tránh đi" vừa tụt người xuống sàn xe.

Chỉ trong giây lát, một tiếng nổ cực lớn truyền đến, luồng hơi nóng như năng lượng mặt trời đột nhiên từ đằng sau cuồn cuộn thổi tới, khiến không khí xung quanh như tăng thêm mấy độ.

Ly Tâm bị Tề Mặc ấn đầu, cô vẫn chưa kịp phản ứng đã nghe thấy tiếng nổ, một hơi nóng như muốn thiêu cháy người cô và tiếng của mảnh vỡ bay lạo xạo.

Tề Mặc ở đằng sau che chắn cho Ly Tâm. Vài giây sau vụ nổ, hắn kéo cổ Ly Tâm lên, cất giọng trầm trầm: "Mau lái xe đi".

Ly Tâm đi theo Tề Mặc một khoảng thời gian không ngắn, lại từng trải qua nhiều nguy khốn, vì vậy cô không nghĩ ngợi lập tức nhấn ga, đánh tay lái, vượt qua chiếc xe Jeep đằng trước lao về trung tâm sa mạc.

Thông qua kính chiếu hậu, Ly Tâm thấy chiếc xe địa hình đi đằng sau xe cô đã biến thành biển lửa. Giữa sa mạc hoang vắng, ngọn lửa càng trở nên hùng tráng đến nhức mắt, khiến Ly Tâm từ tâm trạng đi du lịch đổi sang trạng thái đào thoát trong chốc lát.

Chiếc xe bị nổ vốn là xe chuẩn bị cho Tề Mặc, là chiếc xe duy nhất phù hợp với thân phận Tề Mặc, cũng là loại xe do chính Tề Mặc chọn lựa. Tề Mặc không có sở thích đặc biệt, tuy nhiên hắn là người ở trên cao nên thường sử dụng những thứ phù hợp với địa vị của hắn. Nếu không phải Ly Tâm nhìn trúng chiếc xe Jeep này, nếu không phải Tề Mặc bỏ xe địa hình theo Ly Tâm lên xe Jeep, không cần nghĩ cũng biết hậu quả như thế nào.

Tiếng súng, tiếng đạn pháo kịch liệt vọng tới. Có hai chiếc xe Jeep không biết xuất hiện từ lúc nào, liên tục bắn đạn pháo vào đoàn xe của Tề Mặc. Cuối cùng chỉ còn lại hai chiếc xe Jeep vốn là xe dẫn đường và xe của Ly Tâm.

Lại là tiếng nổ kịch liệt, dù Ly Tâm lái xe với tốc độ cao nhất nhưng cô vẫn có thể nghe rõ tiếng nổ ở ngay đằng sau. Hỏa lực hung hãn

phát ra từ vũ khí tiên tiến nhất, đám Tề Mặc không cần nhìn cũng có thể đoán người trong xe ở đằng sau lành ít dữ nhiều.

"Trò gì thế không biết?" Ly Tâm mở to mắt, hai tay nắm chặt vô lăng. Cô chỉ biết nhấn ga phóng xe về phía trước mà không hết biết sẽ lái đi đâu. Vừa nhắc đến cướp sa mạc là gặp ngay, số cô đen đủi thật.

Tề Mặc quay đầu về phía sau, phát hiện hai chiếc xe Jeep bám theo rất sát. Đám người ở trên xe Jeep đó tương đối hung hăng, chúng còn vác khẩu đạn pháo trên vai nhằm thẳng vào xe của bọn hắn.

Bùng, lại là một tiếng nổ kinh thiên động địa. Qua gương chiếu hậu, Ly Tâm thấy một xe Jeep bị trúng đạn. Cảnh tượng diễn ra như xem phim quay chậm, chiếc xe bốc cháy lộn một vòng trong không trung, vẫn còn chưa rơi xuống đất, xe Jeep nổ tung và biến thành những mảnh sắt vụn bay khắp bốn phương tám hướng.

Tuy Ly Tâm không dưới một lần vào sinh ra tử với Tề Mặc nhưng đây là lần đầu tiên cô thu vào mắt toàn bộ cảnh tượng hủy diệt. Ly Tâm cảm thấy lạnh toát đến xương tủy, nhưng đồng thời cô cũng trấn tĩnh hơn lúc nào hết.

Ly Tâm đạp ga hết cỡ, chiếc xe Jeep lao điên cuồng trên sa mạc. Ly Tâm biết nếu cô đi theo đường thẳng sẽ trở thành mục tiêu của đạn pháo ở đằng sau, nhưng nếu cô lái xe ngoằn ngoằn ngoèo ngoèo sẽ bị xe Jeep cùng loại của đối phương bắt kịp. Đến lúc đó cả đám người sẽ rơi vào tay cường đạo. Chỉ trong vài giây, trong đầu Ly Tâm hiện ra một loạt phương án và cô bắt đầu phán đoán một cách lạnh lùng.

"Phía trước là hồ nước mặn, cô không thể đi về phía đó". Rắn đầu đất cầm súng nhìn chằm chằm và chiếc xe Jeep đuổi theo phía sau, ông ta nói giọng đầy tức giận với Ly Tâm. Phía trước là hồ nước mặn đã khô cạn, mặc dù xung quanh không có cát vàng nhưng đất bùn ở đó rất mềm, nếu bị lún xuống sẽ khó thoát thân.

"Câm miệng". Ly Tâm quát Rắn đầu đất, bây giờ chỉ có thể lái xe về hướng đó, cô ghét nhất bị người chỉ chỉ chỏ chỏ trong lúc cô điều khiển xe. Nếu cô không thể bình tĩnh, chỉ e là chưa kịp đến Hồ nước mặn, cả đám sẽ đi thẳng xuống địa ngục điểm danh với Diêm vương.

"Cô...." Rắn đầu đất cau mày không hài lòng.

Tề Mặc đưa mắt qua Rắn đầu đất: "Không được quấy nhiễu cô ấy".

Tề Mặc từng ngồi xe do Ly Tâm lái vài lần. Mỗi lần đối mặt với nguy hiểm, hắn cũng không hề chỉ huy hay bắt cô phải làm thế này thế nọ. Ly Tâm là vua xe tự nhiên sẽ có bản lĩnh của một vua xe. Chỉ biết lái xe nhanh và đánh cược cả mạng sống để giành vị trí đầu không phải là bản lĩnh của vua xe. Chính vì vậy, Tề Mặc mới không bao giờ can thiệp, hắn luôn có lòng tin với Ly Tâm.

Qua gương chiếu hậu, Ly Tâm thấy người đàn ông trên xe Jeep phía sau đang vác khẩu đại bác nhằm thẳng vào xe của cô. Ly Tâm nghiến răng đánh tay lái, chiếc xe đi chệch sang hướng khác tránh một quả đạn pháo bay sượt qua trong gang tấc.

Mặc dù đối phương có vũ khí tối tân, hệ thống nhắm bắn tinh xác nhưng Ly Tâm vẫn hết lần này đến lần khác thoát được. Khoảng cách giữa xe của Ly Tâm và xe Jeep đuổi theo phía sau một lúc một xa. Người trên xe Jeep đuổi theo thấy mãi không nhằm trúng xe của Ly Tâm liền bắn bừa, những tiếng nổ lớn liên tục vang lên trên sa mạc.

Khói lửa bao vây xe của Ly Tâm, thân xe cô bị trúng đạn. Mặc dù vậy, Ly Tâm vẫn lái xe ngoằn ngoèo như cá bơi dưới nước tiến về phía trước.

Đúng lúc này, sa mạc nổi cơn bão cát, khiến đám Ly Tâm không mở nổi mắt. Cát vàng như cơn mưa dội xuống, chui vào tóc vào quần áo vào mắt của mỗi người, khiến họ không thể mở mắt.

"Khốn khiếp". Ly Tâm nhắm tịt hai mắt, tay vẫn giữ chặt vô lăng. Giống như Tề Mặc có thể phát giác ra nguy hiểm trong giây lát, Ly Tâm bây giờ lái xe cũng là dựa vào cảm giác. Cảm giác này Ly Tâm mất mười mấy năm tôi luyện, cộng thêm sự chỉ huy của Tề Mặc nên Ly Tâm dù không nhìn thấy đường vẫn lái xe như bình thường.

"Đi về bên phải". Tề Mặc cất giọng lạnh lùng vô cảm.

Ly Tâm đánh tay lái theo sự chỉ dẫn của Tề Mặc, chỉ nghe thấy đằng sau lại phát ra tiếng nổ, một luồng không khí nóng cuộn tới. Do tác động của cơn bão cát, chiếc xe đuổi theo không nhìn thấy rõ xe Ly Tâm nên lại bắn bừa.

Tề Mặc sống nhiều năm trong mưa bom đạn, hắn rành vũ khí và đạn dược hơn bất cứ ai hết. Cảm giác và thính giác của hắn nhiều lúc còn nhạy bén hơn cả thị giác. Tất cả những bản lĩnh này đều tự hắn rút kinh nghiệm từ thực chiến.

"Đám người này là ai?" Hồng Ưng ngồi thụp xuống sàn xe nên không nhìn rõ đối phương.

"Tôi không biết". Rắn đầu đất nằm bò ra ghế sau, tay bám chặt vào cửa xe.

Kẻ có hỏa lực mạnh như vậy tuyệt đối không phải là cướp sa mạc. Cướp trên sa mạc xuất hiện và biến mất rất nhanh, bọn chúng một khi cướp được đồ là bỏ đi ngay. Tuy chúng cũng giết người nhưng không có khí thế, đặc biệt là hỏa lực mạnh như đám người ở đằng sau. Rốt cuộc những người này là ai?

"Kẻ có bom loại hình mới nhất. Chú thử nghĩ xem là ai?" Hồng Ưng nói lạnh lùng.

"Shit, Lam Bang". Hoàng Ưng đấm mạnh vào ghế xe.

Bọn chúng sử dụng loại bom mới nhất trên thế giới hiện nay. Ngoài Tề Gia, chỉ Lam Bang mới có khả năng sản xuất loại vũ khí này. Hơn

nữa, Ai Cập là địa bàn của Lam Bang, không cần nghĩ cũng có thể đoán đám người được gọi là cướp sa mạc rốt cuộc là ai?

"Tôi không nói cho ai biết Tề lão đại đến đây, ngay cả thuộc hạ của tôi, tôi cũng không tiết lộ". Rắn đầu đất hoảng sợ khi nghe cuộc đối thoại giữa Hồng Ưng và Hoàng Ưng.

"Câm miệng". Tề Mặc đột nhiên mở miệng, tiếng ồn ào làm hắn không thể tập trung để phán đoán. Lời của Tề Mặc khiến mấy người đàn ông im bặt.

Thấy Tề Mặc không tỏ ra tức giận trong câu nói vừa rồi, Rắn đầu đất biết hắn không trách tội ông ta. Thật ra, mọi người đều hiểu, động thái của Tề Gia không phải là bí mật đối với Lam Bang, chỉ cần mật thiết chú ý là có thể suy đoán ra. Hơn nữa, Khúc gia gây chuyện lớn như vậy, nếu Lam Bang không đoán ra Tề Mặc đi đâu, bọn họ không xứng là đối thủ nhiều năm của Tề Mặc.

"Xe không ổn rồi, cứ đi thế này không phải là cách". Cảm thấy xe Jeep lắc lư dữ dội, Ly Tâm mở miệng thông báo tình hình.

"Em nói đi". Trong lúc Hồng Ưng và Hoàng Ưng còn đang nhăn nhó chưa biết tính sao, Tề Mặc cất giọng lạnh lùng. Hắn không hỏi Ly Tâm nên làm thế nào mà muốn trực tiếp nghe kế hoạch của cô.

"Trong lúc tôi quay đầu xông về phía bọn chúng, các anh liệu có thể giết hết không?" Ly Tâm nhắm mắt, giọng nói của cô lạnh lẽo chưa từng thấy.

Hồng Ưng và Hoàng Ưng lập tức hiểu ý của Ly Tâm. Một khi không trốn được thì phải quay đầu phá vòng vây. Tên lửa đạn pháo chỉ có sự uy hiếp ở cự ly xa, một khi tiến lại gần chúng không những không có tác dụng mà ngược lại có thể trở thành vật cản chí mạng.

Quyết định của Ly Tâm chính xác tuyệt đối, nhưng nhiệm vụ sau đó hoàn toàn dựa vào bọn họ. Giết sạch đối phương trong cơn bão cát

không phải là một nhiệm vụ đơn giản. Chỉ cần sai một ly, cả đám bọn họ có thể mất mạng.

"Có thể". Tề Mặc cất giọng lạnh lùng đầy bá khí.

Hồng Ưng và Hoàng Ưng đồng thời gật đầu. Nếu không có bản lĩnh, bọn họ không thể sống đến ngày hôm nay. Rắn đầu đất ngồi bên cạnh tỏ ra vô cùng nghiêm túc. Được kề vai sát cánh tác chiến cùng Tề Mặc, ông ta có chết cũng không hối tiếc.

Nghe Tề Mặc nói vậy, Ly Tâm lập tức phanh kít xe, quay đầu một trăm tám mươi độ. Sau đó cô nhấn ga phóng xe về hướng ngược lại.

Chương 82: Kim Tự Tháp

Bánh xe ma sát trên nền cát lao như tên bắn về phía hai chiếc xe Jeep đuổi theo ở phía sau. Do cát bay mù mịt nên những kẻ đuổi theo không nhận ra, đám người đang chạy trốn dám quay đầu đi ngược lại bọn chúng.

Trước đó, mục đích của Tề Mặc đến Ai Cập là để tìm người. Tuy hắn biết đây là địa bàn của Lam Bang, có sự uy hiếp tuyệt đối với hắn nhưng hắn vẫn quyết định không mang theo nhiều vũ khí để tránh đánh rắn động cỏ. Vì vậy bây giờ nhóm Tề Mặc chỉ có mấy khẩu súng tùy thân, tất nhiên chúng cũng là loại vũ khí tiên tiến nhất trên thế giới.

Trong cơn bão cát, Ly Tâm nhắm tịt mắt, tay vẫn nắm chặt vô lăng, chiếc xe cô lái lao điên cuồng về phía trước. Chỉ một vài phút sau, chiếc xe Jeep của Ly Tâm hoàn toàn lộ ra trước đầu xe đang đuổi theo.

Đúng vào thời điểm đó, Ly Tâm nghe thấy tiếng súng nổ kịch liệt, tiếng súng phát ra từ nhóm của Tề Mặc hết sức đanh thép và lạnh lùng chứ không hỗn loạn.

Mắt Ly Tâm đã đầy cát nên cô không thể mở ra, cô chỉ biết chân nhấn ga, giữ nguyên tốc độ cao lao về đằng trước.

Một tiếng nổ lớn vang lên, sau đó là một luồng khí nóng tràn tới, lực đạo mạnh khiến chiếc xe Jeep của cô nhảy chồm chồm. Bên tai Ly Tâm xuất hiện tiếng sắc nhọn giống như viên đạn sượt qua, khiến tim cô suýt nhảy ra khỏi lồng ngực. Tiếp đến là tiếng những mảnh kính vỡ vụn, làm cho Ly Tâm toát mồ hôi lạnh.

Đầu Ly Tâm bị Tề Mặc ấn xuống bàn lái, cô muốn ngẩng đầu lên cũng không được. Lúc này, cô lái xe hoàn toàn dựa vào cảm giác và quyết tâm sống chết đến cùng.

"Dừng lại". Giọng nói bá đạo của Tề Mặc vang lên bên tai Ly Tâm. Ly Tâm lập tức đạp vào phanh xe. Bánh xe rít lên trên mặt đường và dừng lại trong giây lát.

Tiếng súng nổ đột nhiên vang rền rồi biến mất trong chớp mắt, nhanh đến mức con người dường như chưa nhận ra có cuộc đọ súng, mọi chuyện đã kết thúc. Trên sa mạc chỉ còn lại tiếng gió thổi và tiếng thở của con người. Ly Tâm vẫn nhắm nghiền mắt, tai nghe thấy đám Hoàng Ưng mở cửa ô tô xuống xe. Đến lúc này, cô mới thở phào nhẹ nhõm, tựa người vào thành ghế phía sau, xem ra mạng sống của cô đã được bảo toàn.

"Không tồi, không tồi". Hoàng Ưng lên tiếng tán thưởng. Ly Tâm đưa tay sờ mặt, trên mặt cô là một lớp cát dày, khiến làn da của cô trở nên thô ráp.

Mặt trời chiếu ánh nắng như thiêu như đốt xuống sa mạc. Khi sờ lên mặt, Ly Tâm mới phát hiện mặt và lưng cô đã ướt đẫm. Vừa rồi do quá căng thẳng nên cô không để ý, bây giờ mới thấy mặt đầm đìa nước, quần áo ướt rượt. Ly Tâm cười gượng, hóa ra cô cũng có lúc sợ hãi và căng thẳng đến mức này. Ly Tâm lắc đầu rồi mở cửa bước xuống xe.

Cát chui cả vào mắt, bây giờ Ly Tâm mới bắt đầu cảm thấy đau rát, cô đứng bên cạnh xe không ngừng chớp mắt nhưng mắt cô vẫn không thể mở ra.

"Khóc đi". Thấy Ly Tâm đứng bất động một chỗ, toàn thân dính đầy cát vàng, tay muốn dụi mắt nhưng lại không dám, Tề Mặc liền bước lại gần ôm cô vào lòng.

"Tôi không khóc được". Ly Tâm ngẩng mặt đối diện với Tề Mặc, chân cô hơi mềm đi để toàn thân dựa vào người hắn. Ly Tâm không phải là diễn viên, đâu có tài nói khóc là khóc. Hơn nữa cô vốn kiên cường quen rồi, bảo cô cười thì dễ, khóc thì hơi khó.

Tề Mặc không lên tiếng, tay bóp mạnh vào eo Ly Tâm. Ly Tâm đột nhiên cảm thấy một cơn đau nhức tê tê buồn buồn vào đến tận xương tủy, mắt cô đột nhiên ngân ngấn nước. Chỗ đó là chỗ nhạy cảm và điểm nhột nhất của Ly Tâm, Tề Mặc đáng chết chọc đúng điểm yếu của cô.

Nước mắt chảy ra, mang theo những hạt cát vàng nhỏ li ti. Thấy Ly Tâm định giơ tay lau mặt, Tề Mặc hơi cau mày, một tay hắn giữ chặt cổ tay Ly Tâm, một tay giúp Ly Tâm chùi những hạt cát trên mặt. Có lẽ do Tề Mặc chưa từng chứng kiến Ly Tâm khóc bao giờ, lúc này thấy mặt cô giàn giụa nước mắt nên hắn có cảm giác khó chịu. Tề Mặc liền ra lệnh: "Đừng khóc nữa".

Ly Tâm chớp chớp, nước mắt vẫn không ngừng chảy ra. Có phải tự dưng cô muốn khóc đâu, mà do Tề Mặc ra tay với cô, bây giờ hắn lại bắt cô ngừng khóc, đúng là hết nói nổi.

Vừa mở mắt, Ly Tâm giật nảy người khi thấy đầu xe Jeep của cô chỉ cách xe đối phương chưa đến một mét. Nếu kỹ thuật của cô kém hơn một chút, hoặc cô không kịp thời phản ứng với mệnh lệnh của Tề Mặc, nhiều khả năng cả đám sẽ phải tạm biệt thế giới này, thảo nào Hoàng Ưng xuýt xoa khen ngợi cô.

Ly Tâm đưa mắt qua hai chiếc xe Jeep của đối phương, người trên hai chiếc xe đó chết sạch, toàn thân lỗ chỗ vết đạn, Hoàng Ưng và Rắn đầu đất đang chuyển vũ khí xuống xe. Ly Tâm thầm cảm thán trong lòng, may mà những người đi cùng cô đều là tay súng cừ khôi. Cũng may cô không nhìn thấy gì, nếu mở mắt chứng kiến, chưa chắc cô đã giữ bình tĩnh để có thể lái xe như ở chốn không người.

Tề Mặc không thèm để ý đến những kẻ vừa thiệt mạng. Đối với hắn, đây chỉ là loại tôm tép, dám bày binh bố trận với hắn, hắn không coi chúng là gì cả. Bọn chúng hoảng hồn đến mức tay lái không vững, vũ khí cũng không khống chế nổi khi nhìn thấy chiếc xe của hắn lao về phía bọn chúng, đúng là một lũ bỏ đi vô dụng. Đối với Tề Mặc, sự

việc vừa trải qua chỉ là chuyện vặt, cuộc đời hắn từng gặp vô số tình huống nguy hiểm hơn gấp nhiều lần.

Tề Mặc ôm Ly Tâm vào lòng, cảm nhận được quần áo của cô đã ướt hết, hắn nói lạnh lùng: "Đúng là vô dụng". Nói xong hắn bế Ly Tâm lên ghế sau xe.

"Đi thôi". Hồng Ưng và Hoàng Ưng nhặt loại vũ khí tối tân nhất của đối phương ném lên xe. Thấy Tề Mặc bế Ly Tâm lên ghế sau, Hồng Ưng hất cằm với Rắn đầu đất: "Ông lái đi". Rắn đầu đất không nói một lời, ngồi vào vị trí tài xế.

Ly Tâm dựa vào lòng Tề Mặc, khóe miệng hơi nhếch lên: "Thuộc hạ vô dụng như tôi anh tìm ở đâu được?"

Lời nói rất khẽ nhưng vẫn lọt vào tai đám Hoàng Ưng. Hoàng Ưng liền mỉm cười: "Cũng không đến nỗi vô dụng, ít nhất cô có kỹ thuật lái xe không tồi".

Hồng Ưng gật đầu: "Đúng là rất được, dũng cảm và mưu trí". Biết lái xe không phải bản lĩnh to tát nhưng không có nhiều nhân tài có thể điều khiển xe cừ và bình tĩnh sáng suốt trong tình huống nguy hiểm như Ly Tâm.

Ly Tâm nghe mấy câu khen ngợi liền ngẩng đầu nhìn Tề Mặc. Tề Mặc vẫn lạnh lùng vô cảm cúi sát gần mặt cô, ánh mắt hắn không biểu lộ một chút tán dương, Ly Tâm lườm hắn rồi lại cúi đầu. Sao cô có đen đủi gặp vị lão đại như hắn chứ?

Thấy Ly Tâm bất mãn cúi đầu, Tề Mặc siết chặt vòng tay đang ôm eo Ly Tâm. Tuy vẻ mặt hắn vẫn vô cảm như thường nhưng ánh mắt hắn lóe lên ý cười.

Kajin là một thị trấn nhỏ hoang vắng nằm ở khu vực trung tâm sa mạc. Đến lúc chạng vạng tối, đoàn của Tề Mặc đã tới địa điểm Khúc Vi mất tích, một di chỉ cách Kajin hơn một trăm hai mươi cây số. Nơi này vô cùng hoang vu, cát vàng bao phủ khắp mọi nơi. Bốn phía

xung quanh chỉ thấy từng gò cát cao thấp nhấp nhô. Nếu không có sự giới thiệu của Rắn đầu đất, Ly Tâm không thể tưởng tượng nơi này tồn tại một tòa Kim tự tháp.

"Lão gia, tôi đã liên hệ rồi, tất cả đang trên đường đến đây". Vừa xuống xe, Hoàng Ưng liền kéo Rắn đầu đất đi tìm lối vào Kim tự tháp, Hồng Ưng nói nhỏ bên tai Tề Mặc.

Tề Mặc gật đầu. Rắn đầu đất tuy cũng là nhân vật có thế lực ở Ai Cập nhưng nếu so với Lam Bang, ông ta chỉ là loài tôm tép so với con rồng lớn, ông ta không những không thể giúp bọn hắn mà có khi còn xảy ra bất trắc.

Trước khi đến đây, đám Tề Mặc đã tiến hành công tác chuẩn bị kỹ càng, việc bị tấn công bất ngờ ở trên đường càng khiến hắn không thể không sử dụng thủ đoạn. Nhẫn nhịn không phải là tác phong của Tề Mặc mà ăn miếng trả miếng mới là cách làm của hắn xưa nay. Mặc dù vậy, mục tiêu đầu tiên là phải tìm ra Khúc Vi, còn món nợ với Lam Bang, hắn từ từ tính cũng chưa muộn, thứ mà Tề Mặc không thiếu chính là thời gian và thủ đoạn.

"Lão đại, ở đây". Hoàng Ưng và Rắn đầu đất đi quanh khu di chỉ một vòng, kiểm tra hoàn cảnh xung quanh và vị trí cụ thể.

Ly Tâm lúc này đã khôi phục bộ dạng như lúc bình thường, đầy sức sống như một con gián đập mãi không chết. Ly Tâm thuộc hạng người chỉ cần cho cô thời gian hồi phục, cô có thể hết lần này đến lần khác tự đứng dậy.

"Ở đâu?" Ly Tâm nhìn Hoàng Ưng bằng đôi mắt sáng lấp lánh. Mặc dù mới thoát khỏi nguy khốn nhưng khi đối diện với một sự mê hoặc to lớn, Ly Tâm lập tức quên hết mọi chuyện trước đó.

Hoàng Ưng liếc Ly Tâm rồi quay sang Tề Mặc nói nghiêm túc: "Lối vào ở đây". Vừa nói, anh ta và dẫn đường đi vào bên trong.

Cùng lúc đó, có mấy chiếc xe tô ô chạy nhanh đến. Tề Mặc và Hoàng Ưng quay lại đón người của bọn họ.

Lối vào Kim tự tháp chỉ là một cửa động rất nhỏ, nếu không để ý sẽ khó phát hiện. Cửa động nhỏ đến mức chỉ một người nhỏ bé như Ly Tâm chui lọt. Bên ngoài có người của Rắn đầu đất đang canh giữ, bọn họ cung kính cúi đầu khi thấy ông ta.

"Là nơi này?" Tề Mặc hơi cau mày, mắt hắn ánh lên tia sắc lạnh.

Rắn đầu đất gật đầu: "Vâng ạ, chúng tôi phát hiện dấu chân và một số thứ ở trong thông đạo. Tôi đã bảo người trông coi không để mất dấu chân, còn đồ vật ở đây ạ". Vừa nói ông ta vừa nhận đồ từ tay thuộc hạ.

Đó là một chiếc mặt nạ màu vàng khắc hình thù cổ quái. Tề Mặc còn chưa kịp giơ tay, Ly Tâm đã đón lấy, cô hớn ha hớn hở ngắm chiếc mặt nạ trong tay. Nó có tạo hình rất đặc biệt, là đồ thủ công thuần túy.

"Mặt nạ bằng vàng, trời ơi, đẹp quá đi thôi". Ly Tâm lật đi lật lại chiếc mặt nạ, đột nhiên thốt lên kinh ngạc. Chứng kiến vẻ mặt kinh ngạc không thể tin nổi của Ly Tâm, Hoàng Ưng bất giác lườm cô một cái.

"Bỏ xuống". Hồng Ưng đi tới cất giọng trầm trầm. Lão đại còn chưa xem, sao đã đến đượt Ly Tâm. Nói xong anh ta đoạt lấy chiếc mặt nạ trong tay Ly Tâm, cung kính dâng lên Tề Mặc.

Ly Tâm thu lại ánh mắt kinh ngạc, lườm Hồng Ưng một cái rồi quay sang Tề Mặc. Tề Mặc thì biết gì chứ, một nhà buôn vũ khí lẽ nào có thể nhận biết đồ cổ? Đưa cho hắn, hắn cũng chỉ coi là đồ vật bằng vàng bình thường mà thôi. Đối với người giàu có như Tề Mặc, vàng chẳng phải là thứ đáng giá. Ngược lại, Ly Tâm rất có hứng thú với chiếc mặt nạ này, cô muốn có nó.

Tề Mặc quả nhiên không thèm cầm chiếc mặt nạ, chỉ nói lạnh lùng: "Vất đi". Hắn không hề có hứng thú, vàng ư, muốn có bao nhiêu

chẳng được. Không hiểu tại sao Khúc Vi lại đi đào trộm thứ này, đúng là giảm giá trị của ông ta. Còn Ly Tâm nữa, mắt sáng ngời như muốn cướp ngay cái mặt nạ đó, cô làm mất thể diện của hắn quá. Tề Mặc không nói thêm một lời nào, chỉ lạnh lùng nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt pha chút tức giận.

Ly Tâm cứng đờ khóe miệng, không cần ngẩng đầu cũng biết Tề Mặc đang nhìn cô chằm chằm. Cô nhận lấy cái mặt nạ rồi đưa cho Rắn đầu đất ở bên cạnh. Ly Tâm trừng mắt với Rắn đầu đất. Cô không nói một lời nào nhưng bắt gặp ánh mắt đầy uy hiếp của Ly Tâm, Rắn đầu đất lĩnh hội ngay. Ông ta hơi gật đầu, hoàn thành vụ thỏa thuận ngầm với Ly Tâm.

Thấy Rắn đầu đất hiểu ý, Ly Tâm thở phào nhẹ nhõm. Cô cười híp mắt ngẩng mặt đối diện với Tề Mặc. Tề Mặc hừm một tiếng rồi quay sang Rắn đầu đất. Rắn đầu đất lập tức chui vào bên trong Kim tự tháp. Dấu chân của Khúc Vi chỉ có ở đường đi vào, đến khi đi ra, dấu chân của ông ta chỉ xuất hiện đúng một nửa đường rồi không còn dấu vết.

Cả đoàn người đi vào trong, mới đi mấy bước, một trận gió mát thổi qua, làm dịu hẳn không khí nóng bức. Ngó đi ngó lại thông đạo kín mít, Hoàng Ưng bất giác nhíu mày.

Càng đi sâu vào bên trong địa hình càng thấp, không khí cũng mát mẻ hơn. Hồng Ưng và Hoàng Ưng đưa mắt nhìn tường đá không thông gió rồi quay sang nhìn nhau, ánh mắt họ lóe lên tia khó hiểu.

Kim tự tháp ở Ai Cập là một trong những di tích vĩ đại nhất thế giới. Nó thần bí ở chỗ không một ai có thể nắm rõ cấu tạo của nó, hơn nữa nó còn chứa đựng nhiều chuyện ly kỳ. Điều này khiến Hồng Ưng và Hoàng Ưng vô cùng cảnh giác, không phải bọn họ tin có lời nguyền hay linh hồn gì đó mà cần đề phòng những nguy hiểm không thể lường trước.

Ly Tâm đi sát theo sau Tề Mặc, cô không rời mắt khỏi những hoa văn trên bức tường đá. Trên tường đá điêu khắc thần mặt trời, một

số hình thù phản ánh tín ngưỡng của người Ai Cập cổ đại. Thông qua các hình vẽ, có thể thấy sự sùng bái tuyệt đối của người Ai Cập đối với thần mặt trời.

"Đẹp quá". Ly Tâm bất giác thốt lên câu khen ngợi.

Lời nói của Ly Tâm phá vỡ bầu không khí yên tĩnh. Tề Mặc quay đầu, giơ tay ôm eo Ly Tâm, kéo cô tiến về đằng trước. Ly Tâm bị Tề Mặc ôm vào lòng mới định thần. Cô đã sai rồi, cô không phải xem nhẹ chuyện của Tề Mặc mà chỉ có phản ứng tự nhiên trước nền văn hóa Ai Cập. Ly Tâm khiến Tề Mặc mất mặt trước người ngoài nhưng cô đúng là chỉ cảm thấy hiếu kỳ mà thôi. Biết mình phạm sai lầm, Ly Tâm không nói một câu nào, ngoan ngoãn đi theo Tề Mặc.

"Tề lão đại, là ở đây". Đi tiếp xuống một tầng thông đạo, Rắn đầu đất dừng bước, tay chỉ vào một dấu chân trên mặt đất.

Tề Mặc cau mày thấy ở dưới đất dấu chân không còn vết tích, như chủ nhân của dấu chân đột nhiên biến mất trong không gian. Hắn liền buông tay Ly Tâm tiến lên chăm chú quan sát.

Ly Tâm cũng rất hiếu kỳ, thông qua ánh đèn chiếu sáng có thể nhìn thấy rõ dấu chân trên lớp cát. Dấu chân chiều đi vào và chiều đi ra có sự phân biệt rõ rệt. Ly Tâm tuy không phải là trộm cổ mộ nhưng cô cũng từng nghiên cứu qua. Lúc quay ra, tên trộm vác đồ nặng nên dấu chân sẽ sâu hơn lúc đi vào một chút. Khúc Vi quả nhiên là một tên trộm cổ mộ dưới cái mác chuyên gia khảo cổ.

"Lão đại, ở đây có vết đạn". Hoàng Ưng đột nhiên lên tiếng.

Ly Tâm liền quay đầu, dưới ánh đèn sáng chưng, trên bức tường đá có vết màu trắng, nhìn không giống vết đạn chút nào. Không hiểu tại sao Hoàng Ưng lại cho rằng đó là vết đạn. Gương mặt Tề Mặc đột nhiên u ám hẳn, hắn nhìn chằm chằm vào vết đạn mà không lên tiếng.

"Lão đại, ở đây cũng có". Hồng Ưng lại phát hiện ra vết đạn ở một bức tường đá khác, lần này đến vết màu trắng mờ mờ cũng không thấy. Ly Tâm biết , về vũ khí cô không thể nào bằng đám Hồng Ưng Hoàng Ưng, cô không có khả năng phát hiện vì đó không phải là sở trường của cô.

Chương 83: Cạm bẫy

Súng đạn hiển nhiên cũng không phải là sở trường của Rắn đầu đất. Nghe những lời từ miệng Hồng Ưng và Hoàng Ưng, sắc mặt ông ta trở nên xanh lét. Ông ta từng vào trong này, từng kiểm tra kỹ lưỡng nhưng thật sự không tìm thấy vết đạn gì đó. Vệt mờ mờ như vậy mà là vết đạn bắn ư, ông ta không phải là cao thủ về súng ống, ông ta thật sự không nhìn ra.

Ly Tâm nhận đèn chiếu sáng từ người ở đằng sau rồi tiến lên hai bước. Sau khi Rắn đầu đất phát hiện ra điều bất thường ở trong Kim tự tháp, để tránh làm loạn hiện trường, ông ta không cho bất cứ ai đi sâu vào trong. Vì vậy cho đến bây giờ, vẫn chưa có người nào tiến về phía trước.

Tiến lên hai bước, Ly Tâm soi đèn xuống đất, dấu chân rất rõ ràng. Do tòa Kim tự tháp này bị tổn hại nghiêm trọng, cát vàng từ bên ngoài tràn vào tận bên trong nên dấu chân mới rõ ràng như vậy.

Một vết máu rất nhỏ, bị lẫn trong cát nên khó phát hiện ra. Nếu không phải Ly Tâm có đôi mắt tinh tường, cô cũng không phát hiện vệt máu ở trên tường đá. Ly Tâm nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lên trên. Nơi này rất bằng phẳng, không thấy có dấu chân, dù là đi vào hay đi ra. Ly Tâm lập tức cảm thấy điều bất thường, cô quỳ xuống đưa mắt về phía sau lưng Tề Mặc.

Đập vào mắt Ly Tâm là dấu vết ở dưới chân bức tường đá, nơi đó có hai lớp cát vàng rất dày. Ly Tâm liền hiểu ra, có người cố tình sắp xếp lại hiện trường.

"Lão đại, đừng động đậy". Ly Tâm vội lên tiếng khi thấy Tề Mặc định bước lên trên.

Lời nói vừa phát ra, Tề Mặc lập tức dừng bước, đứng yên nhìn Ly Tâm. Đám Hồng Ưng lập tức rơi vào trạng thái cảnh giác.

"Có người giở trò, dùng lớp cát che lấp dấu chân ở bên ngoài". Ly Tâm không ngẩng đầu, chỉ tay về hai lớp cát ở chân tường đá.

Đám Tề Mặc không phải những kẻ ngốc, chỉ nhìn qua cũng lập tức hiểu ý Ly Tâm. Tề Mặc không rời mắt khỏi mặt đất bị phủ một lớp cát mỏng, đáy mắt hắn lộ vẻ lạnh lùng.

Không một ai lên tiếng. Không cần nói nhóm của Tề Mặc đều biết rõ, người nhà Khúc gia vì tranh giành tài sản và quyền lực, chuyện gì cũng thể làm ra. Câu "tôi không muốn giết chú ấy" có rất nhiều hàm nghĩa, đây cũng là nguyên nhân Tề Mặc đích thân đi tìm Khúc Vi. Hắn và Khúc gia nhiều năm không quan hệ qua lại, nhưng biết muốn động đến một người luôn bôn ba ở bên ngoài như Khúc Vi quả thực dễ như trở bàn tay.

Có người dùng cát che lấp mọi dấu vết, chỉ để lại dấu chân đi vào và đi ra của Khúc Vi. Kẻ đó rất cẩn thận, bày bố hiện trường y như thật. Nếu không phải là cao thủ, sẽ không ai nhận ra.

"Còn nữa, ở đây có máu". Ly Tâm vẫy tay với Tề Mặc, rồi chỉ xuống vệt máu ở bên cạnh cô.

Tề Mặc tiến lên hai bước, nhìn vết máu rất mờ rồi lại nhìn lớp cát bằng phẳng. Ly Tâm không nhận ra, không có nghĩa là hắn cũng không nhìn ra, đây là dấu vết của người lăn trên mặt đất. Vì vậy dấu chân lúc đi ra mới đến nửa chừng rồi biến mất, bởi vì người đó không đi tiếp mà lăn người về nơi này.

"Đi thôi". Tề Mặc ôm Ly Tâm đưa cô đi tiếp vào bên trong. Hoàng Ưng thấy vậy chạy vội đến bên Tề Mặc, nhìn ngó xung quanh với ánh mắt đầy cảnh giác.

Rắn đầu đất nhanh chóng đi theo nhóm Tề Mặc. Ông ta bảo vệ dấu vết ở hiện trường nhưng lại không có phát hiện triệt để. Đây là sơ suất của ông ta, có thể coi là sơ suất chí mạng, bây giờ chỉ lấy công chuộc tội mới có thể tránh bị Tề Mặc xử phạt.

Không còn vết tích, phía trước không còn dấu chân cũng không ai có thể lăn xa như vậy. Ly Tâm chỉ cho Tề Mặc thấy dấu vết trên tường đá, cũng bị sắp đặt như ở ngoài kia, sắc mặt Tề Mặc càng thâm trầm hơn.

Đi đến đường cùng, cả nhóm Tề Mặc buộc phải dừng lại khi gặp tảng đá to đùng chắn trước mặt. Hoàng Ưng tiến lên phía trước ngó nghiêng tìm đường khác.

Tề Mặc cúi đầu nhìn Ly Tâm rồi đẩy Ly Tâm về phía trước. Ly Tâm bất giác lườm Tề Mặc một cái, do đặc tính của nghề nghiệp, Ly Tâm rất tỉ mỉ, chỉ cần một sợi dây hồng ngoại rất mỏng và bộ phận rất nhỏ, cô đều phát hiện ra. Sau nhiều năm huấn luyện, cô tích lũy khả năng quan sát vô cùng tinh tế. Nhưng Ly Tâm không thể ngờ năng lực của cô thành yếu tố then chốt giúp Tề Mặc tìm người. Những thứ cô học được đâu phải để tìm người, tuy nhiên bây giờ hình như không phải là lúc biện giải với Tề Mặc.

Ly Tâm đứng trước một bức tường đá rất đẹp, khắc họa những hình vẽ sinh động, tái hiện nền văn minh năm ngàn năm trước. Cô nhíu mày quan sát kỹ lưỡng.

"Ly Tâm nhanh lên, đừng ngắm mấy thứ vô tác dụng đó". Hoàng Ưng lên tiếng thúc giục khi thấy Ly Tâm đứng im ngắm bức tường đá. Biết được nơi này từng xảy ra vụ đọ súng, cũng biết Khúc Vi chắc chắn bị thương, tuy bên ngoài triển khai tìm kiếm nhưng nơi này vẫn quan trọng hơn cả . Bây giờ không phải là lúc lãng phí thời gian, sự sinh tử của Khúc Vi không đợi người.

"Em đang nhìn gì vậy?" Tề Mặc hỏi Ly Tâm khi thấy ánh mắt Ly Tâm lóe lên tia suy đoán và tính toán, tuyệt đối không phải thần sắc thưởng thức như ban nãy.

Ly Tâm không rời mắt khỏi bức họa điêu khắc trên tường đá: "Các cơ quan và đường đi trong mỗi Kim tự tháp của các vị pháp lão trong lịch sử Ai Cập về đại thể là giống nhau, đều có quy cách chung. Tôi đang tìm xem chúng ta nên đi đường nào?".

Hồng Ưng lập tức quay sang Ly Tâm, ánh mắt không che dấu vẻ kinh ngạc. Nói đùa, Ly Tâm biết những điều này sao?

Ly Tâm nghĩ ngợi một lúc rồi tiến lên phía trước ba bước. Cô đột giơ tay đẩy bức tường đá, bức tường đá không nhúc nhích. Hồng Ưng liền sa sầm mặt, anh ta còn tưởng Ly Tâm biết, hóa ra là một cô ngốc, chỉ giả bộ hiểu biết.

"Lại đây, đẩy giúp tôi đi". Ly Tâm đưa mắt về phía Hồng Ưng và Hoàng Ưng rồi quay sang nói với Tề Mặc. Tề Mặc không lên tiếng, trực tiếp bước lên đẩy giúp cô. Hoàng Ưng và Hồng Ưng liếc nhìn nhau, ánh mắt lộ vẻ lo lắng. Lão đại của bọn họ không cần nghĩ ngợi đã làm theo lời Ly Tâm từ lúc nào vậy, liệu có thể tin tưởng vào Ly Tâm không?

Trong lúc Hoàng Ưng và Hồng Ưng còn chưa định thần, bức tường đá phát tiếng kêu cạch cạch rồi từ từ mở ra như bên dưới có bánh xe.

"Mẹ kiếp". Hoàng Ưng và Rắn đầu đất đồng thanh chửi thề một tiếng.

Ly Tâm trừng mắt với Hoàng Ưng: "Nếu tôi không hiểu, tôi ra ngoài sẽ mất mặt lắm". Vừa nói cô vừa đi theo Tề Mặc đã bước qua bức tường đá. Hồng Ưng và Hoàng Ưng nhíu mày, cũng bước theo Tề Mặc và Ly Tâm. Bọn họ làm sao biết Ly Tâm có kiến thức về Kim tự tháp chứ?

Thật ra, Ly Tâm đâu có biết về cấu tạo bên trong Kim tự tháp, nhưng cô là chuyên gia về đồ cổ nên từng nghiên cứu lịch sử. Thêm vào đó, Ai Cập là địa danh mà lịch sử thế giới không thể không nhắc đến, Ly Tâm lại rất thích những đồ vật mai táng theo người chết có giá trị nên cô bỏ thời gian nghiên cứu về Kim tự tháp. Nửa phần nhờ kiến thức, nửa phần là gặp may, Ly Tâm mới vô tình tìm ra đường đi.

Ly Tâm không tìm sai đường, trong thông đạo này lại xuất hiện dấu chân, dấu chân của một người tương đối hỗn loạn và có vết máu. Mọi người không cần nói ra cũng nhận ra dấu chân đó là của ai.

Những người ở bên ngoài không tìm thấy con đường này nên không vào tận đây. Điều này khiến đoàn người hơi yên tâm, đồng thời cũng không lơ là cảnh giác.

Địa hình càng đi càng xuống thấp, dần dần thông đạo không còn cát vàng, chỉ có nền đá xanh. Trên mặt đất thỉnh thoảng xuất hiện vệt máu khô, khiến đoàn người biết mình không đi nhầm đường, quan trọng hơn phía trước chỉ có một con đường, muốn đi sai cũng không được.

Đang đi, đoàn người đột nhiên gặp phải ngã rẽ, phía trước rẽ về ba ngả với ba lối đi ngoằn ngoèo khác nhau. Đoàn người lập tức dừng bước, tất cả quay sang Ly Tâm.

Ly Tâm cười hề hề: "Đừng hỏi tôi, tôi cũng không biết đi đường nào, tôi chưa thấy ngã rẽ như thế này bao giờ, mọi người chia nhau ra tìm là được chứ gì".

Tề Mặc không nói một lời nào, chỉ phất tay ra hiệu. Thuộc hạ của Hồng Ưng chia nhau ra, chỉ để lại một số cho Tề Mặc, còn lại đi về hai ngã rẽ.

Hoàng Ưng và Rắn đầu đất dẫn đầu, đi giữa là Tề Mặc và Ly Tâm, Hồng Ưng cùng một vài thuộc hạ đi sau cùng. Thông đạo yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng bước chân, không biết một làn gió thổi từ đâu, mang đến cảm giác khô rát và lạnh lẽo, càng khiến bầu không khí u ám hơn.

Tề Mặc giơ tay ôm eo Ly Tâm, bàn tay to lớn của hắn khiến cô cảm thấy ấm áp hẳn. Ly Tâm bất giác ngẩng đầu nhìn Tề Mặc, sắc mặt hắn vẫn không hề thay đổi, nhưng dáng vẻ cương nghị và khí chất của hắn, vô hình chung mang đến cho Ly Tâm cảm giác an toàn đáng tin cậy.

Bắt gặp bộ dạng căng thẳng của Hoàng Ưng, Ly Tâm đột nhiên cười phá lên: "Anh đừng khẩn trương như vậy, không một ai biết được nguyên lý cấu tạo Kim tự tháp. Ở bên trong Kim tự tháp, độ ẩm và không khí được khống chế rất tốt, có thể bảo đảm thông gió và khô ráo quanh năm. Mặc dù nhìn sơ qua, lòng Kim tự tháp kín mít nhưng thật ra rất thoáng. Đây không phải là chuyện ly kỳ gì hết.

Hoàng Ưng nghe nói vậy lập tức thả lỏng toàn thân, trạng thái căng thẳng không phải là chuyện hay ho gì. Mặc dù Ly Tâm tuyệt đối tin tưởng đám Hồng Ưng có thể đối phó bất trắc, nhưng căng thẳng quá mức không phải là hành vi tốt.

Lại là lối cụt, đám Tề Mặc đi đến tận cùng thông đạo, gặp phải một cái động trống rỗng. Bởi vì không có đèn chiếu sáng nên cái động có vẻ rất sâu.

"Không còn đường, xem ra chúng ta đi nhầm rồi". Nhìn hang động lớn trước mặt, Rắn đầu đất bực mình đá mạnh vào một tảng đá nhỏ ở dưới chân.

"Ai bảo ông đá nó hả?" Ly Tâm thét lên phẫn nộ, rồi cô kéo Tề Mặc quay người chạy ngược lại đường cũ. Đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng thấy vậy lập tức chạy theo Tề Mặc và Ly Tâm.

Phập, phập, phập., đằng sau có tiếng động dị thường. Hoàng Ưng và Rắn đầu đất chạy sau cùng quay đầu nhìn, thấy hai bên tường đá chỗ bọn họ vừa đứng phóng ra vô số mũi tên đá theo ba chiều. Một số mũi tên giao nhau, bay qua bay lại đúng chỗ họ vừa đứng rồi cắm phập lên hai bên tường.

Còn dưới mặt đất vốn bằng phẳng giờ đây bật lên những đầu mũi tên sắc nhọn. Hoàng Ưng và Rắn đầu đất đưa mắt nhìn nhau rồi tăng tốc độ. Một số mũi tên bay theo chiều bọn họ đang chạy do không có tường đá ngăn cản nên lao theo đám Tề Mặc với tốc độ rất nhanh.

Trong chốc lát cả nhóm người chạy như điên, những mũi tên sắc nhọn vẫn bay về phía bọn họ. Tiếng mũi tên vút vút trong không khí khiến sắc mặt cả đám nghiêm túc như không thể nghiêm túc hơn, họ cũng chạy với tốc độ nhanh kinh hồn.

"Qua bên này". Ly Tâm lúc đầu kéo Tề Mặc chạy, sau đó đổi lại thành Tề Mặc kéo cô. Thấy bên cạnh có một ngách cụt, Ly Tâm vừa hét lên với Tề Mặc vừa giơ tay chỉ.

Tề Mặc lập tức nhào về ngách cụt. Lúc đi qua đây, không chỉ Ly Tâm mà cả Tề Mặc đều lưu ý đến ngách cụt này. Một người là kẻ trộm, một người là cường đạo nên họ đều có khả năng quan sát. Tề Mặc kéo tay Ly Tâm chạy vào lối rẽ. Đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng bất chấp quan hệ cấp bậc, chen chúc nhau chui vào ngách cụt.

Hoàng Ưng là người cuối cùng nép mình vào lối rẽ. Nghe tiếng phập phập ở đằng sau, Hoàng Ưng bất giác quay đầu nhìn, thấy một loạt mũi tên bay qua người anh ta, cắm vào bức tường đá như cắm vào miếng đậu phụ, tiếng va chạm sắc nhọn đến mức toát mồ hôi lạnh.

"Đáng sợ thật". Thấy không còn mũi tên bay tới, Hoàng Ưng mới thả lỏng toàn thân, đi ra ngoài nhìn bức tường đá cắm đầy mũi tên.

Lúc này, trong ngách cụt, mọi người mới bắt đầu tản mát ra bên ngoài. Tề Mặc đứng ở phía trong cùng, hắn ôm chặt Ly Tâm vào lòng. Ly Tâm há miệng hít thở, mặt đỏ phừng phừng. Vừa rồi nhiều người chen chúc trong ngách chật hẹp nên cô bị ép đến mức không thở nổi.

Ly Tâm vừa điều hòa hơi thở vừa đưa tay bóp nắn sống lưng. Vừa rồi cô bị ép mạnh người trên tường đá nên sống lưng hơi đau. Tề Mặc cũng không có phản ứng, ở tình huống đó chỉ cần một vị trí nhỏ cũng có thể cứu người, vì vậy hắn cố gắng đứng càng vào trong càng tốt.

Nhìn những mũi tên lạnh lẽo cắm trên tường đá, Ly Tâm cứng đờ người. Nếu không phải vừa rồi cô phản ứng nhanh, chắc sẽ bỏ

mạng sống ở nơi này. Đối diện với bức tường đá chi chít mũi tên, Ly Tâm cảm thấy đầu óc choáng váng.

"Khiếp thật". Rắn đầu đất bất giác lắc đầu khi chứng kiến cảnh tượng trước mặt. Những người có mặt ở đây chưa bao giờ nghĩ, họ cũng có lúc phải chạy trốn khỏi vũ khí của người cổ đại. Thời kỳ cổ đại cách đây mấy ngàn năm là thời kỳ lạc hậu, thật không ngờ vũ khí ở thời nguyên thủy lại có thể uy hiếp mạng sống của người hiện đại. Thật ra bọn họ quên mất, Kim tự tháp vốn là sự tồn tại của một nền văn minh siêu việt, phản ánh trí tuệ siêu việt của người xưa.

Hồng Ưng cười gượng gật đầu, thứ đồ chơi từ mấy ngàn năm trước khiến những người trang bị vũ khí tối tân như bọn họ phải chạy cong đít trốn tránh. Nghĩ lại cảnh tượng vừa rồi, súng ống đạn pháo cũng vô dụng thôi. Hồng Ưng đột nhiên có cảm giác bất lực, ai nói hiện đại tiên tiến hơn cổ đại, người đó thử đến đây xem nào?

"Ly Tâm, khâm phục". Hoàng Ưng chỉ thốt ra bốn từ bày tỏ sự tán thưởng và khâm phục Ly Tâm.

Ly Tâm cười ngại ngùng: "Tôi cũng không biết đâu. Tôi chỉ cảm thấy một nơi bằng phẳng như vậy đột nhiên xuất hiện vài tảng đá nhỏ, nhất định là có vấn đề".

Đây là kinh nghiệm thu lượm được lúc cô đi ăn trộm. Có những thứ nhìn qua tưởng là vô dụng nhưng lại có tác dụng rất lớn, vì vậy cô không bao giờ sờ vào những thứ không liên quan đến mục tiêu và nhiệm vụ của cô. Hơn nữa những tảng đá đó quá lộ liễu, không muốn nghi ngờ cũng khó. Chỉ có điều, Ly Tâm không biết có một trận thế đang chờ cô, cô hoàn toàn không hiểu kỹ thuật của người cổ đại từ năm ngàn năm trước. Nhân tố giúp cô thoát khỏi nguy hiểm chính là sự thận trọng và nhạy cảm mang tính nghề nghiệp.

Đám Tề Mặc không có sở trường về phương diện này. Nếu là vật thể sống, Tề Mặc chắc chắn sẽ là người ngửi ra mùi nguy hiểm đầu tiên. Nhưng đây là vật tĩnh, hắn chỉ còn cách giơ tay đầu hàng.

Ly Tâm vừa xoa lưng vừa cười hihi với Hoàng Ưng. Hoàng Ưng lại buông một câu: "Đó cũng là bản lĩnh của cô".

Phía trước là lối cụt nên chỉ còn cách quay lại đường cũ. Tề Mặc kéo Ly Tâm nói lạnh lùng: "Quay về".

Ly Tâm đột nhiên chộp lấy cổ tay Tề Mặc, hắn quay đầu nhìn cô. Ly Tâm nhíu mày sờ ra đằng sau lưng: "Trên lưng tôi hình như có thứ gì đó".

Tề Mặc túm Ly Tâm và xoay người cô lại. Bên ngoài áo Ly Tâm không có gì, trong khi đó Ly Tâm không ngừng sờ tay vào trong áo, như trên da thịt cô có gì đó. Tề Mặc liền giơ hai tay nắm lấy áo Ly Tâm.

"Lão đại". Ly Tâm vội gắt lên. Trước mặt bao nhiêu người như vậy dù hắn không ngại thì cô cũng thấy ngượng ngùng. Đám Hoàng Ưng liền tự giác quay đi chỗ khác.

Ly Tâm giữ tay Tề Mặc, không cho hắn xé áo cô. Cô vừa sờ sờ lên lưng, vừa do dự nói: "Hình như là con dấu gì đó". Nói xong, Ly Tâm kéo Tề Mặc đi vào ngách cụt ban nãy.

Trên tường nhô ra một hình bầu dục vẽ thần mặt trời. Hình vẽ không có gì khác biệt so với cả bức tường đá. Nếu không phải vừa rồi Tề Mặc ép người Ly Tâm lên đúng hình bầu dục đó, cô cũng sẽ không phát hiện ra điều bất thường. Cả đám người nhìn hình bầu dục nhô ra, không ai lên tiếng vì tất cả đều không hiểu nó có ý nghĩa gì.

Ly Tâm ngó nghiêng một hồi rồi thở dài: "Chúng ta nên đưa một nhà khảo cổ đi cùng". Tuy cô nghiên cứu qua về lịch sử Ai Cập và cấu tạo Kim tự tháp nhưng cô không biết những hình vẽ này có ý nghĩa như thế nào. Nhìn quá nhiều hình vẽ nên đầu óc cô hơi choáng váng, vì vậy cô nhận ra ở đây có vấn đề nhưng không thể nói rõ mấu chốt của vấn đề.

Thấy Ly Tâm mãi không có phản ứng, Tề Mặc kéo Ly Tâm vào lòng: "Kiểu gì cũng có đường đi". Nếu không có đường, hắn sẽ cho nổ tung, xem có thể tìm ra lối thoát? Tuy nhiên Tề Mặc cũng biết đá ở nơi này có tảng nặng hai trăm sáu mươi tấn, không hiểu dùng loại thuốc nổ nào mới thích hợp.

Thấy Tề Mặc và Ly Tâm quay người rời khỏi ngách cụt, Hoàng Ưng tung cước đá vào hình bầu dục, anh ta ghét nhất mấy thứ không rõ ràng như thế này.

Ầm, ầm, ầm. Hoàng Ưng vừa đi vài bước, đằng sau đột nhiên vọng đến tiếng động lớn. Hoàng Ưng giật mình, vừa chạy về phía trước vừa quay đầu nhìn.

Trong lúc chạy, do không nhìn đường nên Hoàng Ưng đâm trúng Tề Mặc vừa dừng bước. Tề Mặc giơ tay giữ chặt người Hoàng Ưng. Hoàng Ưng quay lại thấy mọi người chăm chú nhìn cảnh tượng ở đằng sau lưng anh ta, anh ta ngượng ngùng đứng thẳng người.

Từ chỗ có hình bầu dục, bức tường đá tách làm đôi, từ từ mở ra và nhấc lên cao, sau đó một ánh sáng mờ mờ chiếu hắt ra. Khi bức tường đá dần biến khỏi tầm mắt, cảnh tượng ở bên trong khiến Ly Tâm sững sờ.

Chương 84: Cung điện dưới lòng đất

Rầm, tiếng bức tường đá dừng lại trên không trung khiến Ly Tâm giật mình đồng thời định thần trở lại, bên trong hắt ra thứ ánh sáng mờ mờ u ám thu hút sự chú ý của tất cả những người ở ngoài.

Đằng sau bức tường đá là một hành lang rất dài và rộng. Hành lang không phải là mặt thô ráp như tường đá mà trơn bóng được phủ một lớp màu vàng, trên có những hoa văn sống động, tất nhiên vẫn là thần mặt trời được tôn kính nhất thời Ai Cập cổ làm chủ đạo. Lớp màu vàng đó không quá rực rỡ mà ngược lại khiến cho cảnh tượng càng thâm trầm thần bí.

"Là vàng". Hồng Ưng thận trọng tiến lên phía trước, sờ lên bức tường trên hành lang rồi đưa ra kết luận.

Cả hành lang được phủ một lớp vàng ròng, khiến những người chứng kiến chỉ có một suy nghĩ duy nhất là quá xa xỉ. Tuy nhiên đối với các pháp lão, những người có vị trí cao nhất của tầng lớp thống trị ở xã hội nô lệ, chuyện này không phải ghê gớm gì.

Ly Tâm hoàn toàn hưng phấn, lập tức đi vào bên trong với một sự hứng thú khó kìm chế. Bức tường ở hai bên hành lang cứ một đoạn lại thò ra thụt vào. Chỗ thụt vào có một bức tượng thị vệ trông rất oai phong đứng canh. Những người thị vệ mặc áo giáp làm bằng vàng, cầm khiên tròn và cây giáo rất dài.

Trên chóp mũ của mỗi thị vệ có một viên đá phát ánh sáng mờ mờ. Nếu Ly Tâm đoán không nhầm, đây là viên Dạ minh châu cô đã được nghe rất nhiều trong truyền thuyết nhưng chưa thấy bao giờ. Viên Dạ minh châu to bằng nắm đấm, tỏa ánh sáng mờ ảo, tuy nhiên do có nhiều viên tập trung ở một nơi nên cả hành lang được chiếu sáng.

"Những thứ này là gì vậy?" Hoàng Ưng nhíu mày hỏi.

Ly Tâm không quay đầu, cô không rời mắt khỏi bức tượng không phải làm bằng sắt hay đồ nhựa ở bên trong bộ áo giáp. Gương mặt cô rạng ngời: "Là xác ướp".

Chỉ ba từ khiến mọi người đều dừng bước, Tề Mặc hơi cau mày, còn đám Hoàng Ưng lùi lại phía sau, gương mặt lộ rõ sự kinh tởm. Từ xác ướp có vẻ dễ nghe, trên thực tế chỉ là một đống xác chết, xác chết từ mấy ngàn năm trước. Trước một đống thi thể, những người luôn phải đối diện với cái chết như đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng không cảm thấy sợ hãi mà chỉ có chán ghét.

"Lão đại, có vết máu". Rắn đầu đất đột nhiên chỉ vào một góc trên hành lang.

Tề Mặc lạnh lùng đảo mắt qua nơi đó, rồi ôm eo Ly Tâm kéo cô tiến về phía trước không cho cô cơ hội từ chối cùng như mặc kệ ánh mắt sùng bái của cô trước đống xác ướp.

Ly Tâm bị lôi đi, nghiến răng nghiến lợi thầm rủa Tề Mặc trong lòng. Thật ra cô không có hứng thú với xác ướp, dù sao chúng cũng chỉ là xác chết mà thôi, chỉ có nhà khảo cổ mới thích đống xác ướp đó. Thứ cô quan tâm là viên Dạ minh châu trên đỉnh đầu xác ướp, cô đặc biệt thích nó.

Tận cùng của hành lang là một cầu thang đi xuống. Giống như hành lang bằng vàng, cầu thang cũng được làm bằng vàng ròng, cách vài bậc lại có một xác ướp trang bị vũ khí đầy mình đứng nghiêm nghị như dõi theo bọn họ. Cầu thang này rất cao, bậc thang đi xuống như không có tận cùng, Ly Tâm bất giác nhăn mặt, cô chưa từng nghe nói đến một Kim Tự tháp có thiết kế kiểu này.

Không khí vô cùng yên tĩnh, không người nào lên tiếng, tất cả giữ thái độ trầm mặc lặng lẽ đi xuống dưới. Trước một hàng xác ướp, ngay cả người gan to hơn trời như Hoàng Ưng cũng bị một bầu không khí âm trầm đè nén. Không ai dám dậm chân bình bịch hay chạm vào xác ướp, xung quanh có một mùi hương nồng nặc khó

diễn tả, không hiểu là mùi hương tỏa ra từ đống xác ướp hay từ nơi nào khác trong tòa Kim tự tháp kín mít này.

"Không biết đây là lăng mộ của vị pháp lão nào, tại sao lại thâm nghiêm như vậy?" Càng đi xuống bên dưới, Rắn đầu đất càng mất đi sự bình tĩnh.

Ly Tâm đưa mắt qua Rắn đầu đất: "Ông cũng nhận ra điều đó?"

Rắn đầu đất gật đầu: "Tôi chưa từng gặp một Kim tự tháp xa hoa như thế này ở Ai Cập. Chỉ pháp lão có công trạng cực kỳ to lớn đối với lịch sử Ai Cập mới có thể xây dựng lăng mộ kiểu này. Nhưng những lăng mộ hoành tráng đều được phát hiện cả rồi, vị này không biết là ai nhỉ?".

Khác với vẻ mặt kinh ngạc của Ly Tâm và Rắn đầu đất, đám Tề Mặc vẫn giữ thái độ bình tĩnh và lạnh lùng. Bọn họ chỉ có mục đích duy nhất là tìm người. Pháp lão, Kim Tự tháp, đồ chôn cất có giá trị ư? tất cả những thứ đó chẳng có ý nghĩa gì với bọn họ. Mặc kệ đây là Kim tự tháp gì, cũng chỉ là chỗ chôn người chết mà thôi. Tề Mặc chỉ thấy không thoải mái khi đi vào đây vì hắn không có sở thích chui vào huyệt mộ của người khác.

Nhưng đám Tề Mặc không biết, pháp lão có địa vị càng cao, quy cách càng nhiều thì lăng mộ sẽ càng nguy hiểm. Kim tự tháp của một vị pháp lão có quyền lực, năng lực và tài lực, các cơ quan và cạm bẫy sẽ càng bố trí cẩn mật hơn, đi vào sâu sẽ càng gặp nhiều nguy hiểm. Trong cả nhóm người lại chỉ một mình Ly Tâm hiểu biết về phương diện này, mặc dù ở đây không có lời nguyền hay tà thuật nhưng không thể coi thường trí tuệ của người xưa.

Ly Tâm không thèm giải thích với Tề Mặc những kiến thức cơ bản trên vì cô biết nói với hắn chẳng khác nào "đàn gảy tai trâu". Tề Mặc luôn tin tưởng vào bản thân, những lúc không thể nắm bắt kẻ địch thì đến đâu hay đến đó, gặp đối thủ nào dùng biện pháp tương ứng, còn không thể phòng bị hắn sẽ trực tiếp tiêu diệt. Ly Tâm không phải không hiểu rõ sự ngông cuồng của Tề Mặc.

Đoàn người tiếp tục đi xuống, có tất cả một nghìn một trăm tám mươi bậc thang, đúng là một cầu thang lên trời. Ly Tâm và Rắn đầu đất đưa mắt nhìn nhau, người nằm trong Kim tự tháp này tuyệt đối không phải nhân vật tầm thường. Bậc thang nhiều hay ít chứng tỏ địa vị và tôn nghiêm của người đó. Đây là Kim tự tháp có nhiều bậc thang nhất trong số các Kim tự tháp đã được phát hiện từ trước đến nay.

Dưới chân cầu thang là mộ thất, nơi đặt một chiếc quan tài bằng vàng. Mộ thất có không gian rộng lớn, chiếc quan tài đặt ngay ở vị trí trung tâm nên chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấy rõ.

Ly Tâm ngó bốn xung quanh, cô không dấu vẻ kinh ngạc và hưng phấn. Trên bức tường đá có bức tranh thiên mã đang bay trên không trung. Dưới mặt đất và bốn xung quanh đều xuất hiện hình vẽ trạm trổ tinh xảo, có hình thần mặt trời, có hình chúng thần trong vũ trụ hay nữ thần mặt người thân rắn...

Ở dưới mặt đất, các xác ướp được sắp xếp có trật tự xung quanh chiếc quan tài. Một lớp các thị vệ vũ cầm vũ khí đứng ngoài cùng, một số xác ướp nửa đứng nửa quỳ ở vòng tròn bên trong là nô lệ thân cận nhất của pháp lão. Lớp trong cùng gồm bốn người, ngồi quay lưng lại chiếc quan tài của pháp lão theo bốn góc khác nhau, tư thế của họ giống như siêu độ hay đưa pháp lão lên thiên đường.

Không khí ở bên dưới vô cùng tôn nghiêm. Chứng kiến cảnh hàng chục xác ướp bảo vệ chiếc quan tài, Ly Tâm không khỏi sững sờ. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một lăng mộ hoành tráng như vậy, không khác gì lăng mộ của hoàng đế.

"Lục soát". Xuống đến mặt đất, Tề Mặc lạnh lùng ra lệnh, đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng lập tức tản về các góc tìm kiếm hình bóng Khúc Vi.

Ly Tâm hoa mắt với đống đồ chôn cất theo pháp lão ở bên cạnh, toàn là đồ cổ đẹp đẽ. Ly Tâm vốn là chuyên gia nghiên cứu đồ cổ, nhưng vật mai táng cô nhìn thấy nhiều nhất chỉ là kim khí, còn

những thứ này đều là đồ thủ công mỹ nghệ, tinh xảo đến mức không thể không cảm thán.

Châu báu phủ trên mặt đất thành một lớp, nào là đá mắt mèo, nào là phỉ thúy và các loại đá quý khác. Đống châu báu chiếu ánh sáng đủ màu sắc khiến cả mộ thất trở nên lung linh.

Ly Tâm dẫm đạp lên đống châu báu ở dưới đất để tiến về phía trước. Lần đầu tiên đi trên châu báu có giá trị, Ly Tâm không khỏi xuất hiện lòng hư vinh. Chỉ đế vương mới có tư cách này, Ly Tâm bất giác nhếch mép mỉm cười.

Ly Tâm đi quanh chiếc quan tài một vòng, thấy Rắn đầu đất đang bận tìm dấu vết của Khúc Vi ở bên cạnh, Ly Tâm liền chỉ vào hàng chữ khắc trên quan tài: "Họ khắc gì vậy?" . Tuy cô có hứng thú với nền văn hóa Ai Cập và Kim Tự tháp nhưng không có nghĩa cô biết văn tự Ai Cập.

"Lời nguyền". Rắn đầu đất nói ngắn gọn. Ông ta là người Ai Cập, tuy không quá coi trọng tín ngưỡng nhưng trong lòng không hẳn đã thoải mái khi đối diện với những thứ này.

"Vậy à, ông đừng nói nữa". Ly Tâm lập tức ngăn Rắn đầu đất, không biết thì thôi, biết rồi có khi lại xuất hiện sự sợ hãi mơ hồ cũng nên.

"Lão đại, không thấy người đâu cả". Mộ thất tuy không nhỏ nhưng cũng không phải lớn lắm, trong chốc lát đám Hoàng Ưng đã lục soát cả mộ thất nhưng vẫn không tìm thấy Khúc Vi.

Tề Mặc cau mày nhìn bốn xung quanh, nơi này được phong kín, không còn một con đường nào khác nên việc tìm kiếm tương đối dễ dàng, tất nhiên là với điều kiện không có cơ quan nào khác.

"Tề lão đại, nếu anh chưa vừa lòng, chúng ta có thể ra ngoài kiếm mấy chuyên gia khảo cổ rồi lại vào đây tìm kiếm, bọn họ dù sao cũng biết nhiều hơn chúng ta, chúng ta cứ đi linh tinh thế này cũng không phải là cách. Thứ lỗi tôi nhiều lời, vị pháp lão được chôn ở

đây là người có thế lực, trong Kim tự tháp chắc chắn tồn tại nhiều cơ quan bí mật. Chúng ta không phải là người trong ngành, cứ mò mẫm như vậy rất nguy hiểm. Tề lão đại thấy thế nào ạ?". Rắn đầu đất có thể chắc chắn Kim tự tháp này không đơn giản như vẻ bề ngoài của nó, vì vậy ông ta cần phải suy nghĩ thận trọng, dù sao đối với người Ai Cập, Kim Tự tháp cũng là một nơi thần thánh.

Tề Mặc trầm mặc một lúc rồi gật đầu: "Quay về".

Tề Mặc không phải là người lỗ mãng, thuộc hạ của hắn toàn là cao thủ nhưng chỉ ở trong xã hội điện đại, còn với những thứ cổ xưa và thần bí như nơi này, rõ ràng không phải sở trường của bọn họ. Khúc Vi đã mất tích ba ngày, một người không ăn không uống trong ba ngày về cơ bản đã đạt đến cực hạn. Hắn không có manh mối cứ đi tìm lung tung, cơ hội tìm được sẽ rất nhỏ. Vì vậy Tề Mặc quyết định rút lui.

Đám Hồng Ưng không có bất cứ ý kiến nào. Lần này đột nhập vào đây thật ra là sơ suất của bọn họ, bọn họ cứ tưởng dễ dàng giải quyết nhưng trên thực tế không phải như vậy.

"Lại đây". Tề Mặc gắt lên khi thấy tất cả mọi người đều đi về phía hắn trừ Ly Tâm, cô vẫn chăm chú ngắm nhìn chiếc quan tài và đống châu báu như không nghe thấy mệnh lệnh của hắn.

Ly Tâm giật mình khi nghe tiếng Tề Mặc, tay cô vung lên chạm vào chiếc quan tài. Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Tề Mặc: "Chuyện gì vậy?"

Tề Mặc trừng mắt nhìn Ly Tâm. Ly Tâm quay lại thấy mọi người đã đi hết về phía hắn chỉ còn một mình cô đứng ở nơi này. Ly Tâm lập tức hiểu ra mọi người chuẩn bị rút lui. Cô liền than thầm trong lòng, vừa rồi cô tập trung ngắm mấy thứ kia nên không nghe thấy mệnh lệnh của Tề Mặc. Ly Tâm đưa tay lên định sờ mũi, nhấc chân đi về phía Tề Mặc.

Bàn tay vừa giơ trên không trung, Ly Tâm đột nhiên cảm thấy có gì bất thường. Ly Tâm thả tay xuống và nhìn kỹ lại, là một vết máu, có

thể nói là vết máu khô trong lòng bàn tay cô. Ly Tâm sững người trong giây lát rồi lập tức quay lại quan sát chiếc quan tài.

Thấy sắc mặt Ly Tâm thay đổi, Tề Mặc sải bước dài về phía cô. Lúc này, Ly Tâm ngồi xổm bên cạnh chiếc quan tài, giơ tay sờ lần viền dưới quan tài. Nơi đó có vệt máu đầu ngón tay, chắc là do bám vào quan tài nên mới để lại dấu vết. Vừa rồi Tề Mặc lên tiếng khiến Ly Tâm giật mình, tay cô vô tình quệt vào đúng vệt máu.

Thấy vệt máu đã khô, Tề Mặc cất giọng trầm trầm: "Chúng ta mau rời khỏi đây". Một phút thời gian là thêm một phút hy vọng, hắn không hiểu kết cấu trên trong tòa Kim tự tháp này nên cần phải nhanh chóng đi tìm người biết.

Nghe Tề Mặc nói vậy, Ly Tâm ngây người trong vài giây mới hiểu ý Tề Mặc. Bắt gặp vẻ mặt nghiêm túc của hắn, Ly Tâm thu lại thần sắc hưng phấn vừa rồi. Đợi đến khi cứu được Khúc Vi, đến khi các chuyên gia khảo cổ loại bỏ hết sự nguy hiểm, cô sẽ vào thăm quan nơi này cũng chưa muộn. Dù sao bây giờ cứu người quan trọng hơn, tuy Tề Mặc không nói nhưng cô biết Khúc Vi có vị trí quan trọng ở trong lòng hắn, nếu không hắn đã chẳng đích thân đến đây tìm ông ta.

Ly Tâm bám vào một góc quan tài để đứng dậy, đột nhiên mặt đất dưới chân cô mở ra tạo thành một cái hố đen ngòm. Ly Tâm theo phản xạ miệng hét lớn, tay đưa về phíaTề Mặc.

Tề Mặc vừa quay người định bước đi, bỗng nghe tiếng thét của Ly Tâm, hắn lập tức quay lại nhìn thấy cô đang rơi xuống miệng hố, tay giơ về phía hắn. Tề Mặc không nghĩ ngợi lập tức lao người túm lấy tay Ly Tâm. Động tác của hắn nhanh như tia chớp vừa kịp nắm lấy tay Ly Tâm trong lúc cả người cô đã rơi xuống dưới. Tề Mặc còn chưa kịp kéo Ly Tâm lên, mặt đất dưới chân hắn rung chuyển rồi cả người hắn rơi xuống dưới.

Tề Mặc không hề hoảng loạn, cánh tay còn lại của hắn lập tức bám vào một góc chiếc quan tài. Cùng lúc này, đám Hoàng Ưng mới phát

hiện ra biến cố, vừa hét lên vừa chạy về phía chiếc quan tài.

Chiếc quan tài bị Tề Mặc túm một góc làm sao có thể chịu được sức nặng của hai người ở bên dưới dưới. Chiếc quan tài đổ xuống, nắp bật ra cùng Tề Mặc và Ly Tâm rơi xuống.

Mặt đất vừa mở ra thành cái hố lại nhanh chóng khép vào. Thấy Hồng Ưng đang thò nửa người xuống hố, Hoàng Ưng phản ứng nhanh liền nắm vai Hồng Ưng kéo mạnh về đằng sau. Chỉ nghe một tiếng cắc, mặt đất trở lại bằng phẳng như cũ.

Hoàng Ưng trong lúc kéo Hồng Ưng vô tình va đầu vào cạnh chiếc quan tài khiến trán chảy máu ròng ròng. Anh ta bắt đầu ngó nghiêng tìm kiếm xem rốt cuộc cơ quan nằm ở đâu. Chuyện xảy ra vừa rồi chỉ có một lời giải thích duy nhất, Ly Tâm không biết đã đụng phải một cơ quan nào đó.

Hoàng Ưng từ từ đứng dậy, cánh tay anh ta đau đến mức muốn gãy đến nơi, vừa rồi anh ta dùng lực quá mạnh, vượt qua sức chịu đựng của cánh tay. Mặc dù vậy, Hoàng Ưng vẫn nghiến răng chịu đau truyền đạt một loạt mệnh lệnh cho thuộc hạ. Tất cả mọi người mặt trắng bệch nhanh chóng hành động.

Ở bên dưới, Tề Mặc vẫn nắm chặt nắp quan tài trong lúc rơi xuống. Cảm giác nắp quan tài khiến hai người còn rơi nhanh hơn, Tề Mặc một tay đẩy mạnh nắp quan tài đi, một tay kéo Ly Tâm vào lòng.

Chương 85: Tâm tình hơi biến đổi

Thời gian rơi xuống chỉ trong giây lát, nhưng cũng như kéo dài cả ngàn năm, những chuyện xảy ra trong hai mươi năm lướt qua đầu óc Ly Tâm một lượt. Cô ôm chặt Tề Mặc, đầu tựa vào ngực hắn, cảm nhận được bờ ngực rộng và cơ bắp rắn chắc của hắn, Ly Tâm đột nhiên không còn thấy sợ hãi mà thay vào đó là cảm giác yên lòng.

Bịch, cảm giác rơi tự do đột ngột dừng lại, Ly Tâm bị Tề Mặc ôm chặt lăn vài vòng. Cô nằm im trên người hắn, thấy thân thể hắn hơi cứng lại, Ly Tâm liền mở miệng hỏi: "Anh có làm sao không?"

Ly Tâm không ngốc nghếch, vừa rồi Tề Mặc đã làm đệm cho cô. Rơi từ trên cao xuống mà cô chỉ thấy toàn thân hơi đau rát. Tất cả là nhờ có sự bảo vệ của Tề Mặc.

Bên dưới rất tối nên Ly Tâm không nhìn rõ vẻ mặt của Tề Mặc, cô chỉ cảm nhận được Tề Mặc đẩy người cô ra và ngồi dậy, hắn cất giọng lạnh lùng: "Chẳng chết được".

Nghe Tề Mặc nói vậy, Ly Tâm mới yên lòng, Tề Mặc nói không sao thì chắc chắn không có chuyện. Cô liền đứng lên, bốn bề tối đen như mực, Ly Tâm không dám động đậy, chỉ sờ soạng người Tề Mặc, tìm đến tay hắn và kéo hắn đứng dậy: "Đây là nơi nào nhỉ?"

Tề Mặc không lên tiếng, nhưng Ly Tâm cảm nhận thấy nộ khí đột ngột toát ra từ Tề Mặc nên cô im thin thít. Cô đúng là ngốc nghếch, cô còn không biết nơi này là nơi nào thì làm sao Tề Mặc biết được. Hình như lần này cô lại phạm sai lầm, mặc dù không phải cô cố ý.

Bốn bề tối om, không thể nhìn rõ bất cứ vật gì. Tiếng va chạm khi nắp quan tài rơi xuống giúp Ly Tâm và Tề Mặc đoán ra, nơi này cũng có kết cấu toàn là đá.

Không gian kín mít không có bất cứ một tia sáng nào, khiến người quen sống ở đô thị đèn đóm sáng chưng như Ly Tâm lần đầu tiên biết thế nào là bóng tối thật sự. Cô bất giác nhích lại gần Tề Mặc dựa vào người hắn, bóng tối có thể khiến con người bỗng dưng xuất hiện nỗi sợ hãi mơ hồ.

Thấy Ly Tâm dịch người vào, Tề Mặc giang tay ôm chặt cô trước lồng ngực. Nghe nhịp tim đập mạnh mẽ của Tề Mặc, tinh thần Ly Tâm mới bình ổn lại. Cô ngước lên hỏi Tề Mặc: "Chúng ta cứ đợi ở đây hay làm thế nào?"

"Ngoài chờ đợi ra các người có thể làm gì?". Một giọng nói khàn khàn đột nhiên vọng đến khiến Ly Tâm giật bắn mình. Có người thứ ba, là ai? Ai ở dưới này? Cô liền ôm chặt Tề Mặc.

Tề Mặc không hề tỏ ra kinh ngạc, hắn cất giọng lạnh lùng: "Ông là ai?". Như đã nói từ trước, Tề Mặc là một người cực kỳ nhạy cảm với vật thể sống. Lúc Ly Tâm còn đang sợ hãi, hắn đã nghe thấy hơi thở nặng nề từ một chỗ cách hắn không xa. Nếu không phải hơi thở đó không chứa mùi sát khí, Tề Mặc đã động thủ từ lâu.

"Một kẻ đen đủi như hai người". Đối phương thở dài một tiếng.

Nghe đến đây, Ly Tâm mới thả lỏng toàn thân, là con người thì tốt rồi. Mặc dù cô không hề tin vào những chuyện thần bí về Kim tự tháp nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy không yên. Ở bên ngoài có lẽ thần thánh không đáng sợ bằng con người nhưng ở trong này, thần thánh quả thật đáng gờm.

Ly Tâm đột nhiên nghĩ ra điều gì đó liền cất cao giọng nói: "Khúc Vi?"

"Ừ, sao hai người biết được? Có phải hai người đến đây tìm tôi? Sao có người đi tìm tôi chứ?" Đối phương tỏ ra vô cùng kinh ngạc khi thấy Ly Tâm nhắc đến tên mình.

Ly Tâm liền huých Tề Mặc để hắn trả lời. Nào ngờ Tề Mặc không hề có phản ứng. Hắn giữ thái độ lạnh lùng như không phải hắn xuống đây để tìm Khúc Vi, như người ở trước mặt hắn không tồn tại. Ly Tâm bất giác lườm Tề Mặc, đúng là một người kỳ quặc.

"Ông thử nói xem trên thế giới này còn người nào đi tìm ông?". Nghe lời nói của Khúc Vi chứa đựng sự cô độc, Ly Tâm bất giác ôm Tề Mặc quay về hướng phát ra tiếng nói rồi mở miệng hỏi.

Khúc Vi rõ ràng không ngờ tới có người đi tìm ông ta, ông ta trầm mặc một lúc đột nhiên thốt lên: "Là Tiểu Mặc đúng không? Có phải Tiểu Mặc không?". Giọng nói Khúc Vi không che dấu sự vui mừng hớn hở.

Ly Tâm toát mồ hôi lạnh, ngẩng đầu chăm chú quan sát động tĩnh của Tề Mặc. Tiểu Mặc, hai từ này chẳng hợp với Tề Mặc một chút nào. Tiểu Mặc, nghe có vẻ thân thiết nhưng kỳ cục quá, Ly Tâm bất giác mỉm cười. Dù không nhìn thấy rõ vẻ mặt của Tề Mặc nhưng cô vẫn có thể cảm thấy hắn đang tức giận. Ly Tâm liền bật cười không thành tiếng, Tiểu Mặc...hahaha.

Ly Tâm mới chỉ khoái trá trong một hai giây, bàn tay to lớn đang sờ cổ cô đột nhiên siết mạnh, cô liền thay đổi thái độ, trở lại bộ dạng nghiêm chỉnh. Nói đùa, cái cổ mỏng manh của cô làm sao có thể chịu nổi sức mạnh của Tề Mặc. Để bảo vệ mạng sống, cô cần phải nhẫn nại, không nên đổ thêm dầu vào lửa.

"Ai cho ông tư cách gọi tôi như vậy". Miệng Tề Mặc thốt ra mấy từ vô cùng lạnh lẽo, mang theo sát khí và cơn gió lạnh từ Siberia.

Khúc Vi nhiều năm không tiếp xúc với Tề Mặc nên không nhận ra giọng nói của hắn. Tuy nhiên chỉ câu này, Tề Mặc đã vô hình chung thừa nhận bản thân, Khúc Vi vui mừng reo lên: "Tiểu Mặc, đúng là cháu rồi. Tiểu Mặc, cậu còn tưởng cậu không bao giờ được gặp cháu nữa. Tiểu Mặc đến đây cứu cậu. Tiểu Mặc, cậu vui quá". Giọng nói của ông ta lúc đầu còn vui mừng đến cuối hơi nghẹn ngào.

Một luồng sát khí nồng nặc tỏa ra từ Tề Mặc. Ly Tâm biết, Khúc Vi dù không bị người khác hại chết, dù không chết ở nơi cổ quái này thì ông ta cũng sẽ chết trong tay Tề Mặc. Ly Tâm không nhìn cũng cảm thấy luồng sát khí đậm đặc đó, chứng tỏ Tề Mặc vô cùng tức giận.

"Nếu ông còn muốn sống thì đừng gọi Tiểu Mặc nữa, lão đại có tên đàng hoàng". Ly Tâm vừa ôm chặt Tề Mặc vừa nói với Khúc Vi. Người đàn ông này có vẻ ngốc nghếch, vừa khóc vừa cười, còn chọc giận để Tề Mặc giết người mới cam tâm phải không?

"Tôi còn nghe thấy một lần nữa, kiếp này ông đừng mong rời khỏi Bắc Cực". Giọng nói Tề Mặc rất lạnh lùng pha trộn nộ khí rõ ràng.

"Tiểu...Tề Mặc. Cậu thật sự rất vui, không ngờ cháu đến tìm cậu". Sau một vài giây trầm mặc, Khúc Vi có vẻ bình tĩnh hơn, giọng nói không còn xúc động như ban nãy. Chắc là vừa rồi ông ta không thể ngờ Tề Mặc đi tìm ông ta nên mới không khống chế nổi sự xúc động, còn bây giờ đã có đủ thời gian và cả lời đe dọa, khiến ông ta có thể bình tĩnh lại.

"Ông nói đi, làm thế nào để thoát ra ngoài?". Tề Mặc hiển nhiên không có ý ôn lại chuyện cũ với Khúc Vi.

Khúc Vi cười gượng cất giọng khàn khàn: "Thoát khỏi nơi này? Ít nhất phải có đèn chiếu sáng mới được. Cậu chẳng nhìn thấy gì cả, ở đây cậu chẳng dám đi lung tung, hay là..." Khúc Vi còn chưa nói hết câu, một tia sáng yếu ớt đột nhiên phát ra trong đêm tối.

Tề Mặc cúi đầu nhìn hai viên Dạ minh châu trong tay Ly Tâm, thần sắc hắn không hề thay đổi. Ly Tâm cúi đầu cười hihi: Tôi quên khuấy đi mất". Gặp đồ tốt như vậy mà bỏ qua thì không phải là tác phong của thần trộm. Tuy Ly Tâm có quy tắc không động thủ với những thứ không nằm trong mục tiêu của cô nhưng lúc bước vào lăng mộ, Dạ minh châu trở thành mục tiêu của cô, vì vậy cô đã ra tay nhanh như tia chớp. Đến Tề Mặc cũng không phát hiện ra Ly Tâm đánh cắp Dạ minh châu từ lúc nào và dấu vào người kiểu gì.

Vừa rồi Khúc Vi không nhắc tới, cô đã thật sự quên mất trên người cô có thứ có thể chiếu sáng.

Trong bóng tối như hũ nút, chỉ một tia sáng mờ mờ cũng có thể tạo thành nguồn sáng đủ dùng. Ly Tâm chiếu viên Dạ minh châu xuống đất, cô rùng mình khi nhìn thấy vệt máu ở dưới chân. Ly Tâm nhét viên Dạ minh châu vào tay Tề Mặc, hỏi giọng gấp gáp: "Anh bị thương ở đâu hả?". Nói xong cô quỳ xuống xem xét chân Tề Mặc, vết máu ở dưới gót chân Tề Mặc, chắc chắn chảy từ người hắn.

Tề Mặc cúi xuống nhìn Ly Tâm, cất giọng trầm trầm: "Lau đi".

Ly Tâm kéo ống quần Tề Mặc, thấy bắp chân hắn dính đầu máu, da rách ra một mảng, máu vẫn chảy ròng ròng. Ly Tâm nhíu mày ấn mạnh phía trên vết thương.

Tề Mặc không nói một lời nào, vết thương này đối với hắn chẳng là gì cả, hắn cũng không thèm để ý, nhưng Ly Tâm đã quan tâm đến thì hắn không có ý kiến.

Ấn một lúc, vết thương ngừng chảy máu. Ly Tâm đứng dậy lặng lẽ đi cởi áo Tề Mặc. Tề Mặc đưa mắt nhìn Khúc Vi đang từ từ di chuyển về phía bọn họ, một tay ngăn Ly Tâm lại: "Không sao".

"Để tôi xem nào". Ly Tâm tức giận trừng mắt nhìn Tề Mặc, nếu không phải trong tay cô có Dạ minh châu, Tề Mặc chắc chắn không mở miệng kêu ca. Hai người mắt đối mắt, một bên lạnh lùng, một bên chứa đựng nộ khí khó diễn tả.

"Vết thương nhỏ như vậy chẳng chết được đâu. Bây giờ là lúc nên thương lượng làm thế nào thoát khỏi chỗ này. Nếu không đi, hai người còn có thể chịu đựng thêm vài ngày chứ tôi không chịu nổi". Khúc Vi bám vào bức tường đá từ từ lết qua, ông ta nhếch mép mỉm cười nói.

Ly Tâm liền cắn môi, trong lòng cô đột nhiên có cảm giác rất lạ, cô cũng không rõ tại sao bản thân lại lo lắng cho Tề Mặc như vậy. Nghe

câu nói của Khúc Vi, Ly Tâm liền đè nén tâm trạng phức tạp ở trong lòng, giơ tay túm Tề Mặc. Tề Mặc liền ôm eo Ly Tâm, vuốt nhẹ tóc cô: "Làm thế nào để thoát ra ngoài?"

Bây giờ không phải là lúc ôn lại chuyện cũ, cũng không phải lúc truy cứu Khúc Vi tại sao bị rơi xuống đây. Việc quan trọng nhất bây giờ là tìm cách rời khỏi nơi này. Ở đây không có đồ ăn nước uống, chỉ còn con đường chết.

Ly Tâm quay đầu lại, bây giờ cô mới nhìn rõ Khúc Vi, ông ta ngoài bốn mươi tuổi, bộ dạng rất thảm thương, toàn thân từ đầu đến chân đều có vệt máu khô, nhìn không ra rốt cuộc ông ta bị thương ở đâu. Có điều chắc vết đạn bắn cũng không nặng lắm, nếu không ông ta không thể gắng gượng đến tận bây giờ. Hơn nữa Khúc Vi còn biết dùng áo để băng bó vết thương, chứng tỏ ông ta rất thành thạo về những việc này.

Chân Khúc Vi có vẻ không bình thường, chắc là lúc rơi xuống ông ta bị trật khớp hay gẫy chân gì đó, Ly Tâm nhìn không ra cũng không thể giúp gì.

Lúc này, Khúc Vi đứng dựa vào bờ tường thở hổn hển, sắc mặt ông ta trắng bệch, mồm miệng nứt toác, nhìn thảm hại như một bóng ma. Tuy nhiên từ người ông ta vẫn tỏa ra khí chất ôn hòa, mang lại cảm giác dễ chịu và ấm áp. Đây là lần đầu tiên Ly Tâm cảm nhận thấy một thứ tình cảm ấm áp như vậy từ một người xa lạ, chắc đó là tình cảm của ông ta giành cho Tề Mặc.

"Cô gái nhỏ, nhìn xong rồi thì qua đây giúp tôi chiếu sáng đi. Tôi cần tìm ra cơ quan bí mật xem có thể thoát ra ngoài". Khúc Vi đứng dựa vào tường miệng mỉm cười, giống như trên người ông ta không tồn tại vết thương, không hề có cảm giác đau đớn.

Trong lúc Ly Tâm chăm chú quan sát Khúc Vi, ông ta cũng dò xét cô. Khúc Vi là người hiểu rõ nhất vì sao Tề Mặc chán ghét không gần gũi nữ sắc. Vậy mà lúc này Tề Mặc ôm chặt Ly Tâm, không có vẻ gì là kháng cự hay chán ghét. Qua thái độ và những lời đối thoại của

hắn kể từ lúc rơi xuống đây, ông ta cũng nhận ra Tề Mặc đang bảo vệ cô gái trong lòng.

Chứng kiến cảnh tượng trên, Khúc Vi không khỏi kinh ngạc, nhưng đồng thời ông ta cũng cảm thấy vui mừng và an tâm. Ông ta không hy vọng Tề Mặc quá hà khắc về phương diện này, chỉ cần hắn gần gũi một ai đó là ông ta thấy nhẹ lòng. Khúc Vi thu lại ánh mắt kinh ngạc, đối với Ly Tâm, ông ta tỏ thái độ là bậc trưởng bối thân thích, bất kể Tề Mặc có thừa nhận hay không, có muốn hay không?

"Tôi tên là Ly Tâm". Ly Tâm vừa nói vừa quay lại nhìn Tề Mặc và giật giật tay, biểu thị Tề Mặc buông cô để cô đi về phía Khúc Vi.

Ly Tâm biết rõ tình hình sức khỏe của Khúc Vi. Ông ta ba ngày không ăn uống chắc đã đến mức cực hạn, hơn nữa ông ta còn bị thương toàn thân. Bây giờ Khúc Vi cố gắng tìm lối ra nhất định là vì Tề Mặc. Tình cảm của Khúc Vi dành cho Tề Mặc thật sự không còn gì để nói. Không cần bất cứ một lời nào, Ly Tâm vẫn có thể nhận ra tâm ý của Khúc Vi.

"Chúng ta có thể đợi đám Hồng Ưng tìm đến". Ly Tâm đỡ Khúc Vi khi thấy ông ta di chuyển chậm chạp trên đôi chân đau đớn, không ngừng quan sát bức tường đá, tính toán và thăm dò.

Khúc Vi hình như không còn chút sức lực, ông ta bám một tay lên vai Ly Tâm để chống đỡ thân thể yếu ớt. Ông ta vừa mỉm cười vừa tiếp tục tìm kiếm: "Cô bé ngốc nghếch này, tảng đá trên đầu chúng ta nặng một trăm ba mươi tấn. Cô thử nói xem thuộc hạ của Tề Mặc có thể phá hủy nó hay bọn họ có thể tìm ra cơ quan nhảy xuống đây, khiến chúng ta thêm một gánh nặng nữa?".

Ly Tâm nghe nói vậy liền ngẩng đầu nhìn lên trần đá, không nhìn thì thôi, nhìn mới phát hiện từ trên đó xuống dưới này có độ cao khoảng mười mét. Rơi từ độ cao mười mét mà cô không bị thương, đây không phải là kỳ tích mà nhờ công lao của Tề Mặc.

Nghĩ đến đây, Ly Tâm liền quay về phía Tề Mặc. Cô còn chưa kịp ngoảnh đầu, một lực kéo rất mạnh cánh tay cô, khiến cô bị lôi về một bên. Loáng một cái, Ly Tâm ngã vào lòng Tề Mặc, Khúc Vi bị mất đi điểm tựa liền loạng choạng ngã xuống đất.

"Lão đại, anh làm gì vậy?" Ly Tâm theo phản xạ giơ tay đỡ Khúc Vi. Không ngờ tay cô còn chưa chạm đến Khúc Vi, Tề Mặc đã nhanh tay túm lấy cổ áo ông ta, nhấc ông ta đứng dậy. Ly Tâm giật mình kinh ngạc.

"Em hãy đứng yên ở đây". Tề Mặc lạnh lùng nhìn Ly Tâm rồi xách cổ áo Khúc Vi bắt đầu làm việc thay Ly Tâm. Ly Tâm đứng bất động ở một chỗ cười híp mắt nhìn hai người, hóa ra Tề Mặc muốn giúp cậu mình, sao không nói sớm, Tề Mặc đúng là người kỳ quặc.

Khúc Vi bị Tề Mặc xách cổ, trọng lượng toàn cơ thể gần như trong tay Tề Mặc, giúp ông ta tiết kiệm sức lực. Khúc Vi cười thầm: "Cháu khỏe thật đấy".

"Hành động đi, nếu không đừng trách tôi không khách sáo". Đôi mắt Tề Mặc lóe lên một tia lạnh lẽo, tay hắn kẹp chặt cổ Khúc Vi.

Khúc Vi cười nhẹ không để ý đến sự uy hiếp của Tề Mặc: "Dù thế nào đi chăng nữa cậu cũng thấy rất vui". Lời nói không đâu vào đâu nhưng Tề Mặc nghe hiểu, bàn tay hắn không tiếp tục tăng lực đạo.

Tiếp theo đó là một bầu không khí trầm mặc, trong căn mật thất chỉ nghe thấy tiếng bước chân và tiếng thở. Khúc Vi biết tính Tề Mặc là làm bất cứ việc gì cũng phải toàn tâm toàn ý, dù đối phương là người thế nào. Nếu không hợp ý hắn, hắn thật sự không khách khí, Khúc Vi cười gượng tiếp tục tìm kiếm bốn xung quanh.

"Cô gái nhỏ, mau giúp tôi mang đồ ăn đến đây, tôi hết hơi rồi". Khúc Vi không thể tiếp tục kiên trì, đầu óc ông ta choáng váng, ông ta liền tựa người vào bức tường đá thở hổn hển.

"Đồ ăn?". Ly Tâm hơi sững sờ, lẽ nào ông ta biết trước sẽ bị nhốt ở nơi này nên mới mang theo đồ ăn? Mặc dù kinh ngạc nhưng Ly Tâm vẫn đi về phía Khúc Vi ở ban nãy.

Nơi đó có một cái túi nhỏ, bên trong có hai hộp bánh quy, còn lại toàn là dụng cụ đào mộ cổ quái. Ly Tâm không nhìn ra đó là thứ gì, nhưng cô biết Khúc Vi nhất định dùng để đào trộm cổ mộ.

Thấy Ly Tâm nhăn mặt nhíu mày đi tới, Khúc Vi liền nở nụ cười yếu ớt: "Muốn đào trộm mộ, sao có thể không chuẩn bị lương khô chứ?"

Tề Mặc và Ly Tâm không hiểu, Khúc Vi cũng chẳng có ý định giải thích. Đào mộ không phải là công việc ngày một ngày hai, tất nhiên là phải chuẩn bị đầy đủ đồ ăn nước uống, đặt biệt ở trên sa mạc như nơi này. Nếu không phải bị ngã từ trên cao xuống, nước uống bị đổ đi, ông ta cũng không đến mức thảm hại như vậy.

Sau một vài phút nghỉ ngơi, Khúc Vi lại đứng dậy. Tề Mặc không nói một lời nào xách người Khúc Vi tiếp tục tìm kiếm. Nhìn theo bóng lưng bọn họ, Ly Tâm bất giác cau mày, cháu trai xách ông cậu trong tay như xách một con khỉ, đây rốt cuộc là trò khôi hài hay là gì?

"Không biết đây là lăng mộ của ai?". Khúc Vi đến một góc trông chẳng có gì đặc biệt, tìm thấy một phiến đá có hoa văn hơi khác với những phiến đá ở bên cạnh, ông ta lẩm bẩm trong miệng.

"Tôi tưởng ông đã xác nhận rồi, không ngờ ông cũng chẳng biết". Ly Tâm tiếp lời, chân bước về phía trước.

Khúc Vi ngẩng lên nhìn Ly Tâm. Thấy vẻ mặt suy tư của ông ta, Ly Tâm liền cười cười: "Cái mặt nạ bằng vàng...tôi tưởng ông phát hiện ra là ai?". Vừa nói cô vừa giơ tay đỡ Tề Mặc, Tề Mặc trừng mắt với Ly Tâm.

Ly Tâm mỉm cười nhìn Tề Mặc, cô không muốn một mình đứng yên. Quần Tề Mặc dính đầy máu, trong lòng cô thực sự không mấy dễ chịu. Tề Mặc là một người dũng mãnh, vết thương này chỉ là chuyện

nhỏ. Nhưng trong lòng Ly Tâm vẫn có cảm giác khó diễn tả, Tề Mặc bị cô liên lụy nên mới rơi xuống đây, lại vì bảo vệ cô nên mới bị thương, cô thật sự không có cách nào đứng sang một bên. Ly Tâm giơ tay đỡ Tề Mặc, hắn liếc qua Ly Tâm rồi nắm tay cô.

"Người nằm trong đó là hoàng hậu của pháp lão. Lúc tôi lấy mặt nạ mới biết được". Khúc Vi mỉm cười lên tiếng.

Tề Mặc nghe nói sắc mặt càng lạnh hơn. Khúc Vi có thể cảm nhận được nên cúi đầu tiếp tục quan sát. Nếu không phải ông ta động đến chiếc quan tài, khiến quan tài không còn chắc chắn khi Tề Mặc bám vào, hắn và Ly Tâm sẽ không bị rơi xuống dưới này. Khúc Vi suýt bị nắp quan tài rơi trúng đầu nên ông ta hiểu rõ chuyện xảy ra.

Tề Mặc không ngờ chiếc quan tài đã bị mở nắp, do đó hắn chủ quan không dùng sức thêm một chút nữa, mới rơi vào cục diện như bây giờ. Tề Mặc lạnh lùng đưa mắt về phía Ly Tâm.

Ly Tâm vội giải thích: "Tại anh không cho tôi xem chiếc mặt nạ đó. Nếu quan tài không bị mở ra, mặt nạ sao có thể ở bên ngoài. Lão đại, là do anh không hỏi tôi". Ly Tâm là thần trộm, tuy cô chưa từng trộm mộ bao giờ nhưng cô vẫn có thể biết một số vấn đề thuộc về nguyên tắc cơ bản.

Thấy sắc mặt Tề Mặc ngày càng u ám, Ly Tâm túm tay Tề Mặc cười rạng rỡ: "Lão đại, là tôi không đúng, tôi sai rồi. Lão đại, sau này tôi có phát hiện gì sẽ nói hết với anh, dù anh có muốn biết hay không, được chưa? Tôi thật sự không cố ý mà".

Tề Mặc hừm một tiếng: "Em dám?". Ly Tâm chắc chắn không có gan qua mặt hắn.

Thái độ của hắn là một sự bá đạo tuyệt đối, nhưng Ly Tâm đã quen rồi. Cô chỉ nắm tay Tề Mặc, mỉm cười không lên tiếng.

"Hai người lui lại phía sau một chút". Giọng nói khàn khàn của Khúc Vi truyền tới, ngữ điệu của ông ta chứa đựng sự nghiêm túc chưa

từng thấy.

Khúc Vi tìm trong cái túi một dụng cụ đào mộ, cắm vào rãnh phiến đá trông không có gì đặc biệt và lấy hết sức vặn một vòng.

Ầm, ầm, phiến đá từ từ chuyển động, Tề Mặc kéo Ly Tâm lùi lại hai bước, mắt không rời khỏi phiến đá đang từ từ chìm xuống.

Một luồng sáng chói lòa, khác hoàn toàn thứ ánh sáng âm trầm ở mộ thất chứa quan tài. Phiến đá vừa chìm xuống, một luồng sáng chói mắt dọi lên, xuyên thẳng vào không gian tăm tối. Luồng sáng mang nhiều màu sắc lung linh rực rỡ lưu chuyển trong không gian. Ly Tâm nắm chặt tay Tề Mặc, sắc mặt cô đầy vẻ kinh ngạc.

Chương 86: Sẽ không buông tay

Bên dưới là một khung cảnh hoa lệ đến mức khó diễn tả, ánh sáng đủ màu sắc chiếu rọi khắp không gian, tạo nên sự xa xỉ và lộng lẫy chưa từng thấy.

Theo đà bức tường đá ngày càng mở rộng, một cung điện có hồ nước làm bằng vàng từ từ hiện ra trước mắt Tề Mặc và Ly Tâm.

Khắp nơi trong cung điện có rất nhiều đóa hoa làm bằng vàng, sống động như hoa thật, từng cánh hoa vàng lát mỏng đang nở ra, ngọc thạch màu trắng làm thành những giọt sương đậu trên cánh hoa.

Đây không phải là Kim tự tháp được làm bằng đá mà là một cung điện Ai Cập thật sự, nơi các Pharaoh (pháp lão) sinh sống. Đằng kia là giường ngủ làm bằng ngà voi, từng đồ vật bày trong cung điện chân thực như tái hiện cung điện cổ Ai Cập, đẹp đến mức không thể chê trách bất cứ điểm gì.

"Good! Oh My God!". Gương mặt Khúc Vi được ánh sáng chiếu vào hồng hào hẳn, đôi mắt ông ta rực sáng, hoàn toàn trái ngược với hình ảnh thảm hại vừa nãy.

"Cung điện dưới lòng đất". Ly Tâm không dấu vẻ kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên cô được nhìn thấy một cung điện ngầm thật sự. Cung điện xa hoa đến mức khiến cô chỉ có thể dùng hai thứ là đá và vàng để hình dung Ai Cập cổ.

"Song điện, đây mới thật sự là nơi đặt quan tài của pharaoh (pháp lão)". Khúc Vi cất giọng đầy hưng phấn khi nhìn thấy chiếc quan tài bằng vàng đặt trên giường ngà voi.

"Nhìn đủ chưa?" Thấy Khúc Vi và Ly Tâm say mê ngắm cung điện, Tề Mặc cất giọng lạnh lùng. Hắn không có hứng thú với mấy thứ này, việc hắn quan tâm nhất bây giờ là làm thế nào để thoát khỏi nơi đây.

Khúc Vi và Ly Tâm giật mình, Ly Tâm bất giác bóp mi tâm rồi quay sang Khúc Vi: "Chúng ta ra ngoài bằng cách nào?". Đợi đến khi ra khỏi nơi này, chuẩn bị kỹ càng rồi quay vào đây cũng không muộn.

Khúc Vi mỉm cười với Ly Tâm. Ông ta vừa chỉ bảo Tề Mặc đưa ông ta đi tìm kiếm, vừa hỏi Ly Tâm: "Cô làm cùng nghề với tôi?". Nếu không phải người cùng nghề, ông ta đoán không ra tại sao Ly Tâm có thể biết rõ về Kim tự tháp như vậy.

Ly Tâm đeo túi xách đựng đồ nghề của Khúc Vi, cất bước đi theo hai người đàn ông: "Cũng coi như cùng nghề. Chỉ có điều tôi trực tiếp ăn trộm, còn ông thì đào bới". Điểm khác biệt là một người phải mất sức lao động đào ra còn một người đột nhập ăn trộm, điểm giống nhau là cả hai không cần phải bỏ vốn.

Khúc Vi nghe vậy phì cười: "Cô chắc chắn ăn trộm đồ của Tề Mặc nên mới gặp Tề Mặc đúng không?"

Ly Tâm hơi giật mình, Khúc Vi quả là hiểu rất rõ về Tề Mặc. Chuyện cô ăn trộm đồ của Tề Mặc, người ngoài không ai hay biết, vậy mà Khúc Vi đoán trúng ngay. Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Tề Mặc, sắc mặt hắn không hề thay đổi. Cô mỉm cười trả lời: "Ông già cũng hiểu tình hình thật đấy".

Khúc Vi tỏ ra nghiêm nghị: "Tôi cảm thấy tôi chưa già đến mức bị gọi là "ông già". Cô bé, cô có thể gọi tôi là chú".

Ly Tâm nhếch mép cười: "Vậy sao?".

Khúc Vi và Ly Tâm ông một câu tôi một câu, Tề Mặc không hề xen vào cuộc trò chuyện của hai người. Hắn một tay xách Khúc Vi, một tay ôm chặt Ly Tâm. Nơi này chỗ nào cũng có cơ quan, tốt nhất là không nên rời nhau nửa bước.

Tình trạng sức khỏe của Khúc Vi tương đối tệ hại. Mặc dù ông ta có lương thực nhưng bị mất máu quá nhiều, nếu không nói chuyện để phân tán sự chú ý, có lẽ ông ta đã hôn mê bất tỉnh từ lâu. Tề Mặc

chú ý đến vấn đề này nhưng hắn không có hứng thú nói chuyện với Khúc Vi, Ly Tâm hiển nhiên cũng nhận ra điều đó nên cô không ngừng lên tiếng hỏi han Khúc Vi, ông ta không thể hôn mê ở vào lúc này.

"Pharaoh Ramesses II, trò đùa gì vậy? Sao có thể là Pharaoh Ramesses II?". Khúc Vi sờ lên chiếc giường ngà voi, vô tình nhìn thấy dòng chữ khắc trên quan tài, ông ta thốt lên đầy kinh ngạc.

Sắc mặt Ly Tâm lập tức thay đổi, cô mở to mắt: "Không phải đấy chứ, xác ướp Pharaoh Ramesses II đã được tìm thấy còn gì, tại sao lại xuất hiện ở đây?"

Pharaoh Ramesses II là một trong những Pharaoh nổi tiếng nhất trong lịch sử Ai Cập. Ông làm vua hơn sáu mươi năm, sống đến 90 tuổi, ông có tới tám bà vợ, hơn một trăm người thiếp và hơn một trăm đứa con. Ông là Pharaoh trị vì lâu nhất trong số mười chín đời vua của vương triều Ai Cập, cũng là pharaoh giàu có nhất trị vì thời kỳ thịnh vượng nhất của Ai Cập. Nhưng xác ướp của ông đã được tìm thấy ở Wadi el-Muluk (thung lũng của các vị vua) từ lâu, sao ở đây lại xuất hiện quan tài của ông?

Khúc Vi hơi nhíu mày, mở chiếc la bàn không ngừng tính toán phương hướng. Đây là một chiếc la bàn hiện đại, trông giống như máy tính nhỏ. Màn hình không ngừng chuyển động rồi dần dần hiển thị hình dáng trước kia của tòa Kim tự tháp hoang phế. Xem ra, Khúc Vi đã tiến hành nghiên cứu kỹ về tòa Kim tự tháp này, đến bản đồ lập thể ông ta cũng vẽ ra.

"Vĩ độ 29° 58' 50" chính Bắc". Khúc Vi đọc to thông số trên màn hình, Ly Tâm liền hỏi lại: "Không phải là 22 giây sao?"

30° vĩ bắc là vĩ độ thần kỳ nhất thế giới. Tam giác Bermuda, nền văn minh Đại Tây dương đã biến mất, Kim tự tháp đều nằm trên vĩ tuyến này. Trong khi đó, đỉnh Kim tự tháp Ai Cập nằm đúng góc 29° 58' 22" vĩ bắc.

Khúc Vi chớp chớp mắt, chăm chú quan sát chiếc quan tài ở bên cạnh rồi lên tiếng: "Có lẽ đây mới là lăng mộ thật sự của Pharaoh Ramesses II. Bởi vì vị trí này gần 29° 58' 22" nhất. Thần kỳ thật đấy, đúng là vô cùng thần kỳ".

"Tôi mặc kệ chuyện thần kỳ của ông. Tôi chỉ biết nếu ông không hành động, tôi sẽ cho ông đi làm bạn với mấy thứ thần kỳ này". Tề Mặc cất giọng lạnh lùng pha lẫn sát khí.

Ly Tâm lùi lại một bước, tay bám chặt người Tề Mặc, cô ngoái đầu nhìn ngang nhìn ngửa như muốn tìm đường thoát ra. Khúc Vi nhanh chóng bỏ chiếc la bàn vào túi, nghiêm túc gõ gõ đập đập. Hai người có phản ứng nhanh như tia chớp bởi vì họ biết rõ hậu quả của việc lơ là Tề Mặc nghiêm trọng đến mức nào.

Tề Mặc đưa mắt nhìn Khúc Vi và Ly Tâm, ánh mắt lạnh lẽo có thể giết người khiến họ dựng tóc gáy. Cảm thấy bàn tay Tề Mặc tăng lực siết chặt tay mình, Ly Tâm cười gượng với hắn: "Tôi cũng không rõ lắm, tôi chỉ nghiên cứu sơ qua về Kim tự tháp". Dám không bận tâm đến sự tồn tại của Tề Mặc, đầu óc cô đúng là có vấn đề.

Tề Mặc hừm một tiếng, kéo Ly Tâm đứng gần vào người hắn. Có gì quay về tính sổ sau, bây giờ phải để cô sát bên cạnh mới được, ai biết lúc nào sẽ xảy ra chuyện bất ngờ khiến hắn trở tay không kịp.

Ly Tâm bị Tề Mặc kéo vào lòng, cảm nhận được hắn vẫn còn tức giận, cô liền ngoan ngoãn ở bên cạnh hắn. Tề Mặc nổi giận nhưng đây là lần đầu tiên Ly Tâm không cảm thấy sợ hãi. Mặc dù trước đây Ly Tâm không đến nỗi quá khiếp sợ Tề Mặc nhưng cô vẫn có cảm giác sợ hãi. Không hiểu có phải đầu óc cô đã bị hỏng sau cú rơi vừa rồi, bây giờ cô chỉ cảm thấy yên lòng. Đúng là vô cùng kỳ lạ, Ly Tâm ngẫm nghĩ một lúc vẫn không sao lý giải nổi sự thay đổi của mình. Cô liền lắc đầu cười gượng đứng im lặng trong lòng Tề Mặc.

"Ở đây có một thứ...". Khúc Vi sờ vào một hình vẽ thần mặt trời, ngẩng đầu nói với Tề Mặc và Ly Tâm. Nhưng ông ta chưa kịp nói

hết câu, Tề Mặc vẫy tay ra hiệu ông ta ngừng lại. Ánh mắt hắn lóe lên một tia sát khí, hắn hình như nghe thấy tiếng gì đó.

Là tiếng bước chân, tiếng bước chân thình thịch ở trên đỉnh đầu. Lúc này Ly Tâm và Khúc Vi cũng nghe thấy, cả hai hơi sững người.

"Là đám Hồng Ưng?" Ly Tâm phản ứng nhanh, cô nhớ ra đám Hồng Ưng vẫn còn ở trong Kim tự tháp nên mở miệng nói nhỏ với Tề Mặc.

"Không phải". Tề Mặc nhíu chặt cặp lông mày, ánh mắt hắn thẫm lại.

Khúc Vi và Ly Tâm tỏ ra kinh ngạc, trong Kim tự tháp này đám Hồng Ưng còn có người khác? Ly Tâm liền quay sang nhìn Khúc Vi, ông ta đứng tựa vào chiếc giường ngà voi. Khúc Vi cúi đầu nói nhỏ: "Tôi không rõ kẻ muốn hãm hại tôi còn ở đây hay đã đi rồi, nhưng tôi chỉ nhìn thấy ba tên".

"Đại ca, chúng ta hãy đặt bom làm nổ tung nơi này đi". Một giọng nói trầm trầm vọng đến. Ly Tâm bất giác cau mày, tay nắm chặt lấy Tề Mặc.

"Đặt bom? Nói dễ thế. Nếu có thể đặt bom, bề trên còn ra lệnh cho chúng ta đích thân xuống đây? Chú không nghĩ xem đối phương là ai, tiêu diệt hắn dễ thôi, nhưng nếu người của đối phương trả thù, chú và tôi mất mạng thì không nói làm gì, bề trên cũng sẽ bị ảnh hưởng". Giọng nói tiếng Anh khàn khàn vang lên.

"Lam Bang?". Ly Tâm liền hiểu ra nội tình. Trên đường đến đây cô đã xem qua tài liệu, Ai Cập là địa bàn của Lam Bang, trong khi đó Lam Bang và Tề Gia bất hòa đã lâu, lần này chắc chắn là một cơ hội tốt.

"Tiểu Mặc, là cậu liên lụy đến cháu, khụ khụ...". Khúc Vi ngẩng đầu nhìn Tề Mặc khi nghe hai từ "Lam Bang" từ miệng Ly Tâm, ánh mắt ông ta lộ rõ vẻ hối hận. Nào ngờ Khúc Vi còn chưa nói hết câu, Tề Mặc nhanh như cắt giơ tay kẹp chặt cổ ông ta.

Ly Tâm đứng bên cạnh hoảng hốt, vội vàng kéo tay Tề Mặc: "Tôi đã nói rồi, lão đại có tên đàng hoàng, ông muốn chết phải không?". Sau đó cô quay sang Tề Mặc: "Lão đại, anh còn có người thân, tôi đến một người thân cũng chẳng có, tôi muốn được gọi tên thân mật cũng chẳng có ai gọi. Lão đại, ông ấy sắp không thở nổi rồi. Lão đại, nếu anh không cần, hãy nhường "chú" lại cho tôi. Tôi cũng muốn nhận một người chú, anh đừng hành hạ chú ấy nữa". Vừa nói, Ly Tâm vừa kéo ngón tay đang đặt trên cổ Khúc Vi của Tề Mặc.

Thấy vẻ lo lắng sốt ruột trên mặt Ly Tâm, Tề Mặc hắng giọng: "Tôi tha cho ông lần này. Từ trước đến nay không người nào có thể liên lụy đến Tề Mặc này". Nói xong, hắn buông cổ Khúc Vi.

Ly Tâm thấy Tề Mặc chịu tha cho Khúc Vi liền lắc đầu: "Nếu lão đại không muốn đến đây, trên thế giới này không một ai có thể ép lão đại đến. Lần này là lão đại tự nguyện nên lão đại đã tính toán trước mọi rủi ro, chẳng có gì là liên lụy với không liên lụy cả". Cô vừa nói vừa vỗ lưng Khúc Vi giúp ông ta thuận khí.

Tề Mặc thấy vậy liền kéo Ly Tâm về phía hắn. Khúc Vi vội thở hổn hển rồi nở nụ cười với Ly Tâm: "Từ nay về sau chú sẽ là chú của cháu, Tiểu Ly Tâm".

Ly Tâm sa sầm mặt, gọi tên là được rồi, tự nhiên lại thêm từ "Tiểu" làm gì. Nhưng bây giờ không phải là lúc phản bác, cô lườm Khúc Vi một cái rồi tập trung theo dõi động tĩnh ở bên trên.

Tiếng bước chân có trật tự truyền đến một cách rõ ràng. Không cần nhìn cũng biết bên trên xuất hiện không ít người, tuyệt đối không dưới mười đầu ngón tay.

"Khốn khiếp thật, cơ quan bí mật không biết nằm ở chỗ nào?" Giọng nói sốt ruột của Hồng Ưng vọng tới, tiếp theo là tiếng đập gõ cạch cạch. Ly Tâm vui mừng, định hét to lên, nhưng cô đột nhiên nhận ra điều bất thường. Hồng Ưng đang ở mộ thất có chiếc quan tài, sao tiếng nói của anh ta có thể vọng đến tận đây?

"Là mở rộng lắp đặt", Khúc Vi tỏ ra vô cùng ngạc nhiên.

Thấy Tề Mặc và Ly Tâm nhìn ông ta bằng ánh mắt không hiểu, Khúc Vi ngẫm nghĩ một lát rồi giải thích: "Hai người có biết nguyên lý cái phễu không? Nơi này có lẽ là tầng dưới cùng của Kim tự tháp. Mọi thanh âm ở bên trên đều được truyền xuống dưới này theo còn đường đặc biệt. Chúng ta có thể nghe thấy họ nói chuyện, nhưng họ không thể nghe thấy chúng ta, nói một cách đơn giản là như vậy".

Một khái niệm tân tiến như vậy mà người sống cách đây năm ngàn năm đã nghĩ ra, quả thật không thể không khâm phục trí tuệ của người xưa.

"Hoàng Ưng, Hoàng Ưng". Khúc Vi vừa dứt lời, Tề Mặc đột ngột lên tiếng.

Ly Tâm ngẩng đầu thấy Tề Mặc điều chỉnh chiếc hoa tai của cô nằm trên tai hắn nhằm mục đích thử liên lạc với Hoàng Ưng. Ly Tâm thở dài: "Lão đại, Kim tự tháp không biết được xây dựng theo nguyên lý nào, nhưng đến tia X quang cũng không thể xuyên qua. Mấy thứ như tín hiệu hoàn toàn vô tác dụng. Nơi này cắt đứt mọi liên hệ với thế giới bên ngoài".

Tề Mặc tối sầm mặt, Ly Tâm vội lên tiếng: "Chúng ta hãy tìm lối thoát trước đã, những chuyện khác để sau này hẵng tính". Thấy Ly Tâm nháy mắt với mình, Khúc Vi mỉm cười nhanh chóng tìm kiếm.

"Ầm", một tiếng nổ không biết xuất phát từ đám Hồng Ưng hay Lam Bang vọng tới, Tề Mặc và Ly Tâm không ai lên tiếng, còn Khúc Vi vẫn tiếp tục công việc của ông ta.

"Pằng pằng pằng", tiếng súng nổ không lớn lắm nhưng vẫn truyền xuống tầng dưới cùng của tòa Kim tự tháp. Tiếng súng có vẻ rất xa xôi nhưng trong không gian yên tĩnh, ba người đều nghe thấy rõ.

"Nhanh lên". Nghe tiếng súng, Tề Mặc biết ngay thuộc hạ của hắn sẽ chịu thiệt trong cuộc đọ sức, sắc mặt hắn vô cùng khó coi, sát khí

tỏa ra đậm đặc.

Ầm, Tề Mặc vừa nói xong, bên trên đột nhiên có tiếng nổ cực lớn. Ly Tâm và Khúc Vi vội bịt tai, tiếng nổ lớn như ở ngay bên cạnh khiến tai họ ù đi.

Sau đó mặt đất đột nhiên rung nhẹ, ba người liền phát hiện có kẻ sử dụng thuốc nổ ở bên trong Kim tự tháp.

"Không biết là tên ngốc nào, đồ khốn khiếp, không muốn sống rồi phải không?", mặt Khúc Vi đột nhiên trắng bệch. Kim Tự tháp là một thể liên hoàn, chỉ cần phá hủy một chỗ, cả tòa Kim tự tháp sẽ sụp đổ, rốt cuộc tên ngốc nào đã dùng thuốc nổ?

Sau tiếng nổ lớn lại xuất hiện tiếng động lạo xạo. Tề Mặc là người trấn tĩnh nhất, hắn quay đầu về phía phát ra tiếng động rồi cất giọng trầm trầm: "Nhanh lên, nếu không muốn chết ở đây thì mau tìm lối thoát".

Nghe Tề Mặc nói vậy, Khúc Vi và Ly Tâm liền nhìn theo ánh mắt của hắn. Tim hai người liền đập thình thịch, Khúc Vi không nói một câu nào lập tức cúi người tìm kiếm. Ly Tâm bước đến hỏi: "Tôi có thể giúp được gì?"

Cung điện xa hoa ở dưới lòng đất lúc này không biết bị động đến một cơ quan nào, từ các góc xuất hiện các lỗ lớn nhỏ bằng nắm đấm, cát từ ngoài nhanh chóng tràn vào bên trong, khiến nền đất toàn cung điện bị phủ một lớp cát mỏng trong giây lát.

Những hạt cát trắng nhỏ li ti như đường kính tiếp tục tràn vào cung điện. Cát "ngủ yên" hơn năm ngàn năm không một chút thay đổi, vẫn sạch sẽ mịn màng và mang mùi vị sảng khoái tinh khiết.

Tề Mặc, Ly Tâm và Khúc Vi không ai lên tiếng. Tề Mặc không thúc giục, chỉ lạnh lùng nhìn Khúc Vi đập chát thăm dò và Ly Tâm đứng bên cạnh giúp ông ta. Từng giọt mồ hôi chảy dài từ trán Ly Tâm xuống má. Ở một nơi mát mẻ như thế này, mồ hôi của Ly Tâm nói

lên nhiều điều, tuy vậy sắc mặt cô vẫn không thay đổi, Tề Mặc bất giác giơ tay vuốt nhẹ tóc cô.

Tiếng cát tràn vào mỗi lúc một nhiều, tiếng súng ở bên trên cũng ngày càng kịch liệt. Đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng chắc là phát hiện ra người của Lam Bang nên mới nổ súng, thỉnh thoảng lại có tiếng nổ ầm ầm. Ly Tâm và Tề Mặc không còn nhận ra tiếng súng của bên nào, bọn họ đúng là một lũ ngu xuẩn.

Cát trắng đã ngập đến đầu gối, sắc mặt Ly Tâm ngày càng trắng bệch, tuy nhiên lúc đưa dụng cụ cho Khúc Vi, tay cô không hề run rẩy. Ly Tâm biết bây giờ cần phải hết sức trấn tĩnh.

Tề Mặc nhấc Ly Tâm đặt cô lên chiếc giường ngà voi. Ly Tâm ngẩng lên nhìn hắn đồng thời kéo hắn lên giường. Cát trắng chỉ cần ngập qua thắt lưng là không thể động đậy. Mặc dù Tề Mặc có sức mạnh nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Khúc Vi ở bên cạnh cũng mồ hôi nhễ nhại, bàn tay ông ta bắt đầu run lẩy bẩy. Ly Tâm vỗ nhẹ vào tay ông ta: "Bình tĩnh, ông chắc chắn có thể làm được". Khúc Vi chỉ gật đầu mà không ngẩng lên nhìn Ly Tâm.

Một giây một phút dần trôi qua, cát ngày càng dâng cao trong cung điện, dần dần ngập đến mặt giường ngà voi. Thời gian giành cho Khúc Vi không còn nhiều, một khi cát trắng phủ kín cung điện bao gồm các cơ quan, đến lúc đó muốn thoát ra cũng không thoát nổi.

"Cái này...tôi không thể đảo bảo có chuẩn xác hay không, nhưng chúng ta cũng phải thử xem sao". Khúc Vi đột nhiên đứng dậy, tay giữ chặt chiếc quan tài trên giường ngà voi.

"Được". Ly Tâm không có ý phản đối, Tề Mặc cũng không lên tiếng. Vào giây phút này, Khúc Vi có quyền lực tuyệt đối, hắn và Ly Tâm chỉ có thể tin tưởng và nghe theo ông ta.

"Chúng ta chia làm ba góc, đồng thời ấn mạnh xuống cho tôi".

Ba người đứng ở ba góc chiếc quan tài, cùng một lúc ấn mạnh chiếc quan tài xuống. Bên dưới quan tài là giường ngà voi, không biết Khúc Vi có ý gì?

"Ấn mạnh vào".

Quan tài không hề động đậy, Khúc Vi lấy hết sức hét lớn. Tề Mặc cau mày, dùng toàn lực ấn mạnh chiếc quan tài. Chỉ nghe tiếng rắc rắc, dưới sức mạnh của ba người, chiếc quan tài dần lún xuống.

Ở phía đông bắc của cung điện, một bức tường đá dùng để trang trí từ từ hạ xuống, phát ra tiếng vòng quay của bánh xe, mang đến tia hy vọng cho ba người.

"Thời gian không đủ rồi". Ly Tâm hét lên khi nhìn thấy cát trắng đã dâng cao đùi cô.

Không biết do cố ý hay quá lâu đời, bánh xe của cơ quan bí mật chuyển động rất chậm. Trong khi đó, dù ba người tận lực ấn xuống nhưng bức tường chỉ hạ xuống mở ra một khoảng trống nhỏ đủ một người chui lọt. Ở bên dưới, cát dâng lên mỗi lúc một nhanh, mỗi lúc một điên cuồng.

Tề Mặc một tay bế Ly Tâm, một tay xách Khúc Vi, khó nhọc dịch chuyển từng bước về phía tường đá.

Cát tràn vào ngày một nhiều hơn, dù Tề Mặc mạnh đến mấy, trên tay lại có hai người nên hắn không thể nào đi nhanh. Ly Tâm thấy vậy nhảy xuống khỏi tay Tề Mặc nói: "Tôi có cách, anh cứ đi tiếp là được". Nói rồi nằm xuống cuộn người lăn trên cát, lăn về phía bức tường đá. Do người Ly Tâm tương đối nhẹ, trọng lực không dồn vào một chỗ nên cô không bị chìm xuống cát. Chỉ một loáng cô đã lăn đến chân bức tường đá.

Khi Ly Tâm đến đích, Tề Mặc liền tung người Khúc Vi về phía Ly Tâm. Mặt khác, hắn nhanh chóng sải bước rộng đi về bức tường đá.

Không có Ly Tâm và Khúc Vi, lực cản của cát không thể gây khó dễ cho Tề Mặc.

Khúc Vi bị Tề Mặc ném đi với tốc độ nhanh, ông ta bay đến trước mặt Ly Tâm trong một giây. Nhưng vì Tề Mặc dùng lực hơi mạnh nên Khúc Vi vừa chạm mặt đất đã lập tức lún người xuống cát. Ly Tâm đứng bên cạnh liền túm cổ áo ông ta kéo lên, không để ông ta chìm quá sâu.

"Leo lên đi". Tề Mặc đi đến nơi, một tay nhấc Khúc Vi và mở miệng nói với Ly Tâm. Ly Tâm liền bám lấy cánh tay Tề Mặc rồi trèo lên cổ hắn. Do lỗ hổng trên tường đá khá cao, cao hơn đầu người nhiều nên chỉ còn cách một người làm cái thang để người khác trèo lên.

Ly Tâm đứng vững trên vai Tề Mặc rồi cúi xuống kéo Khúc Vi. Khúc Vi biết bây giờ không phải là lúc tranh cãi, liền túm lấy tay Ly Tâm. Ly Tâm đỡ thắt lưng Khúc Vi còn Tề Mặc giữ hai chân ông ta giơ lên cao. Khúc Vi dùng hết sức leo lên trên bờ tường đá.

"Nhanh lên, đưa tay cho chú". Khúc Vi ngồi trên tường đá, thò tay xuống kéo Ly Tâm. Ly Tâm chẳng nói chẳng rằng lập tức nắm tay Khúc Vi, hai chân cô được Tề Mặc đưa lên cao, Ly Tâm dễ dàng leo lên tường đá.

Thấy bức tường đá khá cao so với mặt đất, Ly Tâm liền nhoài người xuống nói với Tề Mặc: "Nhanh lên". Tề Mặc lập tức nắm chặt tay Ly Tâm.

Ly Tâm cố gắng hết sức kéo Tề Mặc nhưng người hắn không nhúc nhích. Ở bên dưới, cát đã dâng lên đến thắt lưng Tề Mặc. Một khi nửa người bị chìm dưới cát, muốn thoát ra không phải chuyện dễ dàng.

"Tề Mặc, mau gạt hết cát ở xung quanh người anh đi". Ly Tâm nói giọng đầy lo lắng, cô treo lơ lửng nửa người xuống tường đá, hai tay nắm chặt tay Tề Mặc.

Tề Mặc càng nhíu cặp lông mình, không phải hắn không muốn rời khỏi lớp cát nhưng làm thế nào mới có thể thoát ra. Ngẩng đầu bắt gặp đôi mắt đỏ ửng của Ly Tâm, hắn càng siết chặt tay cô, ánh mắt hắn lộ vẻ lạnh lùng và bá đạo.

Ngồi trên đầu tường đá, Khúc Vi vội giữ chặt chân Ly Tâm dùng hết sức kéo về đằng sau. Lúc này, cát vây quanh người Tề Mặc khiến hắn không thể động đậy. Toàn thân Ly Tâm bị kéo về hai bên đến mức sắp gãy rời, nhưng Ly Tâm không hề để ý đến đau đớn, chỉ biết ra sức kéo Tề Mặc.

Tề Mặc vẫn không nhúc nhích, cát ở xung quanh hắn vẫn tiếp tục dâng lên. Bắt gặp đôi mắt ngân ngấn nước của Ly Tâm, Tề Mặc cất giọng trầm trầm: "Em chỉ có thể ở bên cạnh tôi".

"Tôi biết, tôi biết, anh đừng buông tay, anh đừng buông tay. Anh nói tôi chỉ có thể chết trong tay anh, nếu anh buông tay thì sẽ không có chuyện đó đâu". Ly Tâm tất nhiên hiểu ý Tề Mặc, cô vừa hoảng hốt vừa sốt ruột càng nắm chặt tay Tề Mặc.

Tề Mặc không hề hoảng loạn, gương mặt hắn vẫn bình tĩnh như thường lệ, khóe miệng hắn nhếch lên thành nụ cười, hắn nói chậm rãi từng từ một: "Tôi sẽ không buông tay". Tề Mặc không hiểu thế nào là đáng ứng nguyện vọng của người khác, hắn chỉ biết nếu phải chết, hắn sẽ mang cô đi cùng. Người đặc biệt đối với Tề Mặc chỉ có thể ở bên cạnh hắn, vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện thoát khỏi bàn tay hắn.

Chương 87: Cảm giác ấm áp

Nghe thấy cuộc trò chuyện giữa Tề Mặc và Ly Tâm, Khúc Vi ở phía bên này hết sức kinh ngạc, đồng thời tự đáy lòng ông ta cảm thấy nhói đau. Khúc Vi không biết lấy đâu ra sức mạnh, nghiến răng nghiến lợi, chân đạp lên lên tường đá, cả người thành một đường thẳng, hai tay nắm chặt đùi Ly Tâm, toàn lực kéo người Ly Tâm.

Nhận được một sức mạnh to lớn từ Khúc Vi, chân Tề Mặc đột nhiên có thể nhúc nhích, toàn thân dường như được kéo lên một chút. Tề Mặc nắm chặt tay Ly Tâm cất giọng trầm trầm: "Em hãy cố chịu đựng".

Đưa mắt nhìn thấy cát vẫn tiếp tục ùn vào, Ly Tâm lo lắng đến mức không nói ra lời. Cảm thấy thân hình Tề Mặc hơi động đậy, cô liền gật đầu với hắn, ánh mắt mắt cô là sự kiên định tuyệt đối.

Tề Mặc một tay bám vào tường đá, một tay giữ chặt tay Ly Tâm, dựa vào sức mạnh từ Khúc Vi, hắn lấy hết sức rướn người lên cao.

Sức mạnh của cả ba người kết hợp cùng một lúc, Tề Mặc cố gắng bám vào thành tường đá, chỉ cần có một điểm tựa, những thứ khác không thể làm khó Tề Mặc. Cuối cùng, Tề Mặc cũng bám được lên bờ tường đá, một nửa thân hình hắn rút lên khỏi đống cát, nhân đà đó hắn phóng người lên trên.

Tề Mặc nhanh chóng trèo lên bức tường đá, đồng thời giữ chặt Ly Tâm. Ở bên dưới Khúc Vi thấy bóng dáng Tề Mặc trên bờ tường đá, ông ta liền buông tay ngồi phịch xuống đất thở hổn hển.

Tề Mặc kéo Ly Tâm từ trên bức tường đá nhảy xuống đất. Đến lúc này, Ly Tâm mới thở phào nhẹ nhõm, cô ôm chặt Tề Mặc, miệng lẩm bẩm: "Không sao rồi, không sao rồi".

Tề Mặc giang tay ôm Ly Tâm, hắn có cảm nhận cô dùng hết sức ôm chặt hắn. Sức mạnh từ đôi cánh tay nhỏ bé của cô tuy không là gì

đối với hắn nhưng khiến hắn cảm thấy vô cùng dễ chịu, không phải là cảm giác dễ chịu khi vừa thoát khỏi hiểm nguy mà là một cảm xúc không thể diễn tả bằng lời.

Xuất phát từ nỗi sợ hãi không có cách nào kiềm chế, thân thể Ly Tâm không ngừng run rẩy. Tề Mặc bất giác càng ôm chặt Ly Tâm vào lòng. Trong lòng hắn lúc này xuất hiện một cảm giác kỳ lạ. Những tình huống như vừa rồi hắn không biết trải qua bao lần, ranh giới giữa sự sống và cái chết không biết hắn đối mặt bao lần, chính vì vậy Tề Mặc mới luôn giữ thái độ lạnh lùng vô cảm khi rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Nhưng giờ đây trong vòng tay mềm mại của Ly Tâm, bên cạnh thân hình nhỏ bé không ngừng run lên vì sợ hãi và lo lắng của cô, Tề Mặc cảm thấy vô cùng ấm áp. Đúng vậy, một sự ấm áp chưa từng có, một cảm giác dễ chịu chưa từng có.

Vừa rồi, từ đáy mắt Ly Tâm lóe lên tia sợ hãi và lo lắng, nhưng nhiều hơn cả là một cảm xúc hắn khó diễn tả. Tề Mặc không biết cảm xúc đó là gì, hắn cũng không muốn biết, hắn chỉ biết người phụ nữ đang đứng trước mặt hắn có thể giúp hắn tĩnh tâm, và vào giây phút này, cô truyền cho hắn sự ấm áp, một chút ấm áp trong thế giới giá lạnh.

Tề Mặc cúi đầu vuốt tóc Ly Tâm và cất giọng lãnh đạm: "Không sao rồi, em sợ gì chứ". Giọng nói hắn vẫn bá đạo như bình thường, nhưng trong đó bớt lạnh lùng.

Ly Tâm vẫn ôm chặt Tề Mặc, đây là lần đầu tiên cô chứng kiến Tề Mặc bất lực. Tề Mặc là người dũng mãnh nhất, cao ngạo nhất và bá đạo nhất. Trên thế giới này không có chuyện gì Tề Mặc không thể làm nổi, không phải do hắn có quyền lực mà bản thân hắn toát ra sức mạnh có một không hai.

Nhưng vừa rồi Tề Mặc rơi vào tình huống chịu bó tay, dù Tề Mặc không bộc lộ ra bên ngoài nhưng Ly Tâm vẫn có thể cảm nhận được, khiến Ly Tâm không thể không kinh ngạc. Trong con mắt của cô, Tề Mặc không phải là một con người, hắn gần như trở thành một

vị thần. Hắn mạnh đến mức không gì có thể gây khó dễ cho hắn. Trong thời khắc vừa qua, Ly Tâm lần đầu tiên hiểu ra Tề Mặc cũng chỉ là con người, cũng có lúc hắn trở nên bất lực, cũng có lúc đối diện với cái chết.

Vì vậy ngoài nỗi sợ hãi, Ly Tâm cảm thấy lo lắng, lo lắng cho Tề Mặc như với một người bình thường. Cả cuộc đời cô ngoài Tùy Tâm, cô chưa từng lo lắng cho bất cứ người nào, bây giờ Tề Mặc là người thứ hai. Mặc dù Ly Tâm không biểu đạt bằng lời nói nhưng Tề Mặc là người vô cùng nhạy cảm nên hắn có thể cảm nhận được tâm tư của cô.

Nghe câu nói của Tề Mặc, Ly Tâm ổn định tâm trạng, cô lùi về phía sau một bước, bắt gặp ánh mắt bình thản như không của hắn, Ly Tâm liền thả lỏng tinh thần. Lúc này, Ly Tâm mới đột nhiên cảm thấy cả người cô đau như xé da xé thịt, đặc biệt là phần bụng. Cô bị hai người đàn ông kéo về hai bên, bây giờ thành ra cô không còn chút sức lực.

Ly Tâm ôm bụng cúi xuống thở hổn hển. Phần bụng mềm mại của cô bị chà sát trên đầu tường đá, kéo đi kéo lại, đau đến mức lục phủ ngũ tạng như rời khỏi vị trí.

Khúc Vi đang nằm trên mặt đất, sắc mặt ông ta trắng bệch, từng giọt mồ hôi to như hạt đỗ đậu trên mặt ông ta. Vết đạn bắn ở vai vốn đã khô lại bây giờ bắt đầu rỉ máu. Bộ quần áo trên người ông ta rách nát đến mức không thành hình. Tiếng thở của Khúc Vi rất nặng nhọc, Tề Mặc bất giác nhíu mày.

Vừa đảo mắt qua Khúc Vi, Tề Mặc đột nhiên phát hiện Ly Tâm ôm bụng gục xuống đất, Tề Mặc liền bế Ly Tâm lên, đứng quay lưng về Khúc Vi và vạch áo Ly Tâm. Động tác của hắn nhanh đến nỗi Ly Tâm không kịp phản ứng.

Trên bụng Ly Tâm xuất hiện vết bầm tím và xây xát đến túa máu. Mặc dù bụng cô không có nhiều vết thương nhưng trông rất đáng sợ, Tề Mặc liền giữ chặt hai vai Ly Tâm.

Đến lúc này Ly Tâm mới định thần trở lại, cô giữ cổ tay Tề Mặc nghiến răng: "Tôi không sao, chưa chết được, mau đi thôi. Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này". Vừa nói cô vừa đứng thẳng người dậy, bây giờ không phải là lúc vui mừng vì vừa thoát chết, cuộc đào mạng mới chỉ bắt đầu, đợi đến khi rời khỏi Kim tự tháp thần bí này rồi tính sau.

"Phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt, cơ quan một khi được khởi động, khi nào tòa Kim tự tháp bị chôn vùi nó mới chịu dừng lại. Chúng ta đi thôi". Khúc Vi khó nhọc bò dậy, nhưng ông ta lại đổ gục xuống. Khúc Vi vốn đã bị mất máu quá nhiều, trong giây phút nguy nan vừa rồi ông ta lại phát huy sức mạnh tiềm ẩn, vì vậy bây giờ đừng nói là bước đi, chỉ e đến việc đứng dậy ông ta cũng không làm nổi.

Nghe những lời nói nghiêm trọng của Khúc Vi, Tề Mặc còn chưa kịp cất bước, cả mặt đất bỗng dưng chao đảo. Bây giờ không còn nghe thấy người của Lam Bang và đám Hồng Ưng rốt cuộc đang làm gì, nhưng Tề Mặc có cảm giác bọn họ tiếp tục đặt thuốc nổ. Một nơi cổ xưa như thế này làm sao có thể chịu nổi sức tấn công của vũ khí hiện đại, chắc chắn nó sẽ tăng tốc kết thúc tuổi thọ của mình. Tề Mặc vội vàng bế Ly Tâm, chuẩn bị đi về phía hành lang hắn vừa phát hiện, hắn nói lạnh lùng với Khúc Vi: "Đi theo tôi".

Mới đi được hai bước, Ly Tâm liền kẹp chặt cổ họng Tề Mặc. Tề Mặc cúi xuống nhìn, Ly Tâm giãy giụa: "Bỏ tôi xuống, tôi có thể đi theo anh. Chú ấy không đi nổi, anh hãy cõng chú ấy đi".

Thấy thần sắc Tề Mặc trở nên lạnh lẽo, Ly Tâm nói nhỏ: "Bây giờ không phải là lúc bàn đến thân phận, nhanh lên đi, không có chú ấy chúng ta không thể thoát khỏi nơi này".

Tề Mặc không nói một lời nào liền thả Ly Tâm xuống đất rồi quay lại hai bước, túm lấy Khúc Vi xoay người đặt ông ta lên lưng rồi nhanh chóng đi về phía hành lang. Không phải hắn nghĩ đến thân phận, hắn cũng không phải người kỳ quặc, hắn chỉ là không thích đụng

chạm đến người khác, dù là người thân của hắn hay đám Hồng Ưng. Có điều Ly Tâm nói đúng, bây giờ không phải là lúc hắn thích hay không thích mà cần cố gắng tranh thủ thời gian để mọi người có thể thoát khỏi nơi này.

Khúc Vi không khỏi kinh ngạc khi thấy Tề Mặc nghe lời Ly Tâm cõng ông ta. Đây là lần đầu tiên ông ta gần gũi với Tề Mặc kể từ năm hắn mới mấy tuổi. Khúc Vi biết Tề Mặc là người có nghĩa khí, dù Ly Tâm không nói hắn cũng sẽ không bỏ rơi ông ta. Tuy nhiên tận mắt chứng kiến cảnh một người phụ nữ gần gũi Tề Mặc như vậy, trong lòng Khúc Vi rất vui mừng.

Khúc Vi giơ hai tay ôm chặt cổ Tề Mặc, cắn mạnh vào đầu lưỡi của mình, ông ta dùng sự đau đớn để khiến bản thân không bị ngất đi. Bây giờ ông ta và thằng cháu trai bị nhốt ở trong này, ông ta tuyệt đối không thể để mọi người bỏ mạng ở đây, ông ta nhất định sẽ đưa mọi người ra ngoài.

Ly Tâm đi sau Tề Mặc túm chặt áo hắn, cố gắng theo kịp bước chân của hắn. Cả người đau nhức không nói làm gì, bụng của cô đau rát như bị một ngọn lửa thiêu cháy, tuy vậy cô vẫn có thể chịu đựng, có thể kiên trì.

Bởi vì bây giờ không phải là lúc bàn đến vết thương, cũng không phải là lúc Tề Mặc chăm sóc cô. Tề Mặc chỉ có hai bàn tay, cõng Khúc Vi và bế cô không khó đối với Tề Mặc nhưng trong tòa Kim tự tháp này có bao nhiêu kẻ địch không ai biết, mà nguy hiểm xảy ra trong giây lát có thể đẩy con người vào chỗ chết. Nếu muốn mọi người còn sống sót quay về, chỉ có thể để hai bàn tay Tề Mặc tự do.

Thông đạo ngoằng ngoèo như con giun, đây không phải là đường đi về lăng mộ đặt quan tài hoàng hậu của pharaoh. Không biết có phải do Khúc Vi đã nghiên cứu kỹ sơ đồ mà trên thông đạo không tồn tại cơ quan bí mật, Tề Mặc và Ly Tâm bước đi mà không gặp bất cứ trở ngại nào.

Vừa qua một lối rẽ, ba người đột nhiên nghe thấy tiếng súng nổ. Tề Mặc và Ly Tâm lập tức dừng lại, sau tiếng súng nổ là tiếng khối thuốc nổ phát nổ. Mặt đất không ngừng rung chuyển, cát rơi xuống rào rào, hai hàng xác ướp ở hai bên thông đạo lắc lư.

"Khốn khiếp, rốt cuộc ai đặt thuốc nổ không biết, đã bảo là không thể gây cháy nổ trong Kim tự tháp, bao nhiêu năm sống ở Ai Cập đúng là phí công. Cấu tạo của Kim tự tháp chúng mày không biết sao, một lũ đần độn". Một tiếng mắng chửi thô lỗ truyền đến từ bức tường đá ở bên cạnh. Nghe tiếng bước chân cũng có thể đoán đó là người của Lam Bang.

"Đại ca, không phải chúng ta đặt thuốc nổ mà lũ ngốc của Tề Gia, không hiểu bọn chúng đang làm gì? Chúng đặt thuốc nổ khiến huynh đệ chúng ta không thể xông lên thì không nói làm gì, hình như chúng vẫn đang phá quan tài. Hay là chúng ta rút ra ngoài trước rồi tính sau?" Một người khác trả lời bằng một giọng đầy phẫn nộ.

Nghe đến đây, Ly Tâm cố nhịn cơn đau ở bụng, vung một nắm đấm vào không khí. Hồng Ưng đúng là ngu xuẩn, cô không ngờ chính bọn họ sử dụng thuốc nổ. Dù cô không nói cho bọn họ biết không thể đặt thuốc nổ trong tòa Kim tự tháp này nhưng chẳng lẽ bọn họ không có kiến thức cơ bản về kiến trúc hay sao? Làm gì có tòa nhà nào đứng vững khi nền móng nổ tung? Đúng là một lũ ngốc, lần đầu tiên Ly Tâm cảm thấy đám Hồng Ưng không có kiến thức rộng bằng cô.

"Ra ngoài, nói thì dễ nghe, chú mày không biết lão đại của Tề gia là người thế nào? Nếu hắn không bỏ mạng ở nơi này, đến lúc đó hắn sẽ tìm chúng ta tính sổ, chúng ta không phải là đối thủ của hắn. Đã đến nước này rồi, sống nhìn thấy người, chết nhìn thấy xác, nhanh lên, nhất định phải giải quyết sạch bọn chúng trước khi tòa Kim tự tháp bị chôn vùi. Mẹ nó, không biết đây là nơi nào, cứ đi vòng vòng mãi khiến tao đau hết cả đầu". Người đàn ông có vẻ là tên cầm đầu vừa nói vừa tiến về ngã rẽ có Tề Mặc và Ly Tâm, hai bên sẽ chạm mặt nhau trong giây lát .

Đáy mắt Tề Mặc lóe lên một tia bá khí. Ly Tâm còn chưa kịp phản ứng, Tề Mặc đột nhiên xông lên đối mặt với bọn chúng. Tiếng súng giòn giã, Ly Tâm liền lùi một bước, tay cầm súng nhằm thẳng vào đối phương.

Ánh chớp lóe ra từ đầu súng khiến Ly Tâm giật mình, đồng thời cô cũng cảm thấy Tề Mặc quả là một cường nhân. Tề Mặc vẫn cõng Khúc Vi trên lưng, hai tay hắn cầm hai khẩu súng không ngừng nhả đạn. Đối phương còn chưa kịp định thần đã bị trúng đạn của Tề Mặc.

"Đồ vô dụng". Tề Mặc vẫn giữ vẻ mặt vô cảm và ánh mắt lạnh lùng. Hắn sải bước dài tới đạp một thi thể chưa kịp đổ xuống đất. Trong thông đạo bây giờ chỉ còn Tề Mặc là đứng.

Đảo mắt qua đống xác chết ở dưới đất, Ly Tâm nhướng mày mở miệng khen: "Rất đẹp".

Tề Mặc không nói một lời nào, bước qua đống xác chết tiến về phía trước. Ly Tâm nhanh chóng đi theo hắn, lúc đi qua hơn một chục thi thể người của Lam Bang, cô nhận thấy trên người họ đều trúng một hai viên đạn, toàn vào những nơi chí mạng. Ly Tâm bất giác dõi theo hình bóng Tề Mặc.

Ly Tâm từng luyện bắn súng nên cô hiểu rõ việc bắn trúng mục tiêu và ra tay nhanh như tia chớp khó đến mức nào. Tề Mặc vừa động thủ nhanh vừa chuẩn xác, đòi hỏi hắn phải có thần kinh thép, có kinh nghiệm và cảm giác đôi bàn tay rất tốt.

"Rẽ về bên trái...lên một tầng nữa là chúng ta có thể ra ngoài". Khúc Vi thở hổn hển nói đứt quãng, mặc dù được Tề Mặc cõng nhưng ông ta vẫn khó chống lại cảm giác muốn ngất đi.

Ầm, lại là tiếng nổ lớn làm mặt đất rung nhẹ, cả Tề Mặc, Ly Tâm và Khúc Vi đồng thời nhíu mày.

Hai bên thông đạo, bức tường đá rung chuyển, không biết một cơ quan nào bị động đến, trên tường liền xuất hiện vài cái lỗ nhỏ, cát trắng từ bên ngoài ùn vào. Ly Tâm nhìn thấy tái mét mặt hét lớn: "Nhanh lên".

Tề Mặc bước hai bước rồi đột nhiên dừng lại, hắn quay người nhìn về phía sau. Tiếng nổ rõ ràng truyền đến từ lăng mộ của hoàng hậu, là đám Hồng Ưng, bọn họ vẫn còn ở trong đó.

Mặt đất tiếp tục rung chuyển, đám Hồng Ưng tuyệt đối không thể không cảm nhận thấy. Bọn họ không phải ngốc nghếch, không thể không nhận ra tòa Kim tự tháp có vấn đề. Tuy nhiên, họ vẫn tiếp tục đặt thuốc nổ ở trong mộ thất với một mục đích duy nhất là cứu Tề Mặc.

Ly Tâm cũng nghe thấy tiếng nổ, bắt gặp Tề Mặc không đi ra ngoài mà đứng quay mặt về phía trong, Ly Tâm đoán ra ý định của hắn, cô liền cắn môi đứng bên cạnh hắn. Hồng Ưng và Hoàng Ưng đều là thuộc hạ trung thành của Tề Mặc, cô thật sự không biết nói gì.

"Em hãy đưa Khúc Vi ra ngoài, nhớ cẩn thận đấy". Tề Mặc suy tư một hai giây rồi ném Khúc Vi cho Ly Tâm. Hắn không nói một câu nào nữa mà trực tiếp chạy vào bên trong Kim tự tháp, lối này hắn đã từng đi qua nên hắn nhớ đường xuống mộ thất.

Ly Tâm theo phản xạ đỡ lấy người Khúc Vi, bị một trọng lượng đè xuống nên cô bị đẩy lùi một bước. Khúc Vi gọi Tề Mặc: "Đừng đi, nguy hiểm lắm. Tề Mặc đừng đi, nguy hiểm".

Ly Tâm dõi theo hình bóng Tề Mặc, hít một hơi sâu rồi nói với theo: "Tôi đợi các anh ở bên ngoài". Dứt lời, cô liền quay người kéo Khúc Vi lên lưng, đi từng bước khó nhọc về hướng cửa vào.

"Tại sao cháu lại để nó đi, tại sao không ngăn cản nó?" Ở trên lưng Ly Tâm, Khúc Vi muốn tụt xuống đất, đồng thời cất giọng đầy tức giận.

Ly Tâm vốn không còn sức lực, Khúc Vi dù sao cũng là một người đàn ông nặng cân hơn cô. Ông ta chỉ hơi giãy giụa, Ly Tâm liền chao đảo, suýt nữa ngã xuống đất.

"Không được động đậy, nếu ông muốn chết tôi sẽ không theo hầu". Ly Tâm nghiến răng, tiếng cát lạo xạo ở bên tai mang lại cảm giác đè nén rất khó chịu.

"Cháu nên ngăn cản nó, cháu..."

"Tề Mặc là người thế nào ông còn không biết hay sao?". Khúc Vi chưa nói hết câu, Ly Tâm đột ngột hét lên, khiến Khúc Vi sững sờ không nói tiếp.

"Ông là cậu của anh ấy, nhưng ở trong lòng anh ấy, tôi tin ông không quan trọng bằng đám Hồng Ưng. Đích thân đến Ai Cập, mảnh đất thuộc phạm vi của đối thủ, ông tưởng Tề Mặc không lường trước hiểm nguy sao? Vậy mà anh ấy vẫn cứ đến đây. Bây giờ biết đám Hồng Ưng vẫn còn ở bên trong, đang tìm mọi cách cứu anh ấy, lẽ nào để bọn họ chết ở trong đó, để chỉ vì muốn cứu anh ấy mà bỏ mạng. Ông hãy suy nghĩ kỹ rồi mới mở miệng đi, tôi không còn sức tranh cãi với ông nữa". Ly Tâm nói một mạch, cố gắng hết sức đi ra ngoài.

Những lời nói của Ly Tâm như làn roi quất xuống người Khúc Vi. Ông ta hiểu ý cô, nhưng Tề Mặc là người thân của ông ta, làm sao có thể nhẫn tâm nhìn hắn lao vào chỗ chết. Ông ta lên tiếng hỏi Ly Tâm: "Tôi lo lắng, lẽ nào cô không lo sao?"

Ly Tâm không quay đầu: "Tôi lo chứ, nhưng anh ấy là lão đại, dù tôi có lo lắng đến mức nào đi chăng nữa, tôi cũng sẽ ủng hộ quyết định của anh ấy. Hơn nữa, Tề Mặc không phải là người không biết mực thước. Nếu chỉ có con đường chết, anh ấy sẽ không đi, nếu còn một tia hy vọng sống sót, vậy thì anh ấy nhất định không xảy ra chuyện".

Ly Tâm nói hết sức thản nhiên, không hề bộc lộ bất cứ tâm trạng nào khác. Khúc Vi nhíu mày, có lẽ ông ta sai rồi. Tề Mặc là một

người đàn ông đồng thời cũng là lão đại, sự tồn tại của hắn đại diện cho Tề Gia. Quan điểm của hắn tuy tàn nhẫn nhưng chắc chắn không hạn hẹp. Khúc Vi đã quên mất, Tề Mặc là bá chủ hắc đạo, người bá chủ tuyệt đối không phải là người tham sống sợ chết.

Ly Tâm khó nhọc leo lên tầng trên cùng, cô gần như đã dùng toàn bộ sức lực. Ở trên lưng Ly Tâm, Khúc Vi cũng không có cách nào khác, ông ta không thể động đậy, có thể cầm cự đến lúc này mà không bị ngất đi, ông ta đã cố gắng hết sức rồi.

Pằng pằng, tiếng súng nổ dày đặc và tiếng người lao xao từ bên ngoài truyền vào, Ly Tâm lập tức dừng bước. Cô nên dự tính trước mới phải, ở bên ngoài chắc chắn hai bên đang đọ sức kịch liệt, thuộc hạ của Tề Mặc chắc kém thế hơn nên mới không thể ngăn cản người của Lam Bang xâm nhập vào bên trong Kim tự tháp.

Ly Tâm cõng Khúc Vi đi tới cửa động, thời gian dành cho Tề Mặc không nhiều, cô nhất định phải giải quyết trở ngại ở bên ngoài. Ly Tâm không rõ cảnh tượng Kim tự tháp bị chôn vùi nghiêm trọng đến mức nào, tuy vậy cô có thể chắc chắn một điều, tuyệt đối không đợi Tề Mặc ra ngoài rồi mới giải quyết trở ngại, thời gian và hoàn cảnh không cho phép bọn cô làm điều đó.

"Ai đó?" Ly Tâm vừa đến cửa động, bên ngoài đột nhiên có tiếng quát, một khẩu súng chĩa vào người Ly Tâm, đồng thời Ly Tâm cũng chĩa súng vào đối phương. Không ai bóp cò vì không biết đối phương là người của bên nào.

Ánh mắt Ly Tâm lạnh lùng chưa từng thấy, nhờ vật chiếu sáng trên tay Khúc Vi, họng súng của cô nhằm thẳng vào mi tâm đối phương. Người ở bên ngoài nhận thấy khẩu súng của Ly Tâm chĩa vào đúng mi tâm hắn, trong khi súng của hắn chỉ nhằm vào vai Ly Tâm, chỉ một giây lát đã có thể phân biệt thắng thua.

"Mộc tiểu thư!". Người ở cửa động thốt lên rồi lấy lại thần sắc nghiêm túc. Hắn thu lại khẩu súng trong tay, tiến lên một bước đỡ Khúc Vi: "Lão đại đang ở đâu?"

Lúc này bên ngoài tối om, chỉ có luồng sáng yếu ớt nên Ly Tâm không nhìn thấy rõ cảnh tượng xung quanh. Biết là người của Tề Gia, cô lập tức thu lại khẩu súng rồi gật đầu. Ly Tâm để người đàn ông đỡ Khúc Vi, cô đi nhanh ra ngoài Kim Tự Tháp rồi lên tiếng: "Lão đại ở đằng sau, tình hình bây giờ thế nào rồi, mau báo cáo đi".

"Vâng ạ". Bắt gặp vẻ mặt lạnh lùng của Ly Tâm, người đàn ông chỉ chần chừ một giây rồi lên tiếng: "Hỏa lực của đối thủ rất mạnh, về cơ bản là đạn bắn tầm xa. Lúc đến đây chúng ta không mang theo nhiều vũ khí nên chịu thiệt thòi. Bây giờ anh em đã bị thiệt mạng quá nửa, số còn lại tập trung cả ở đây".

Người đàn ông vừa dứt lời, một quả đạn pháo từ xa bay đến, trúng một chiếc xe Jeep đỗ ở gần đó. Chiếc xe nổ tung, mảnh vụn rơi lả tả xuống bên cạnh Ly Tâm.

"Đã liên hệ với Bạch Ưng chưa?" Ly Tâm mở miệng hỏi.

"Chưa ạ, Bạch Ưng đại nhân ở xa quá nên không thể giải quyết vấn đề".

Ly Tâm không nói một lời nào, lập tức liên hệ với Bạch Ưng. Bên ngoài Kim tự tháp tín hiệu không bị nhiễu nên không thể làm khó Ly Tâm.

"Bạch Ưng, nghe tôi nói đây. Bây giờ chúng tôi đang bị nhốt trong một tòa Kim tự tháp. Đám người của Lam Bang đang tấn công chúng tôi. Tôi mặc kệ anh dùng thủ đoạn gì, hãy mở một con đường về phía Tây Bắc cho chúng tôi. Anh chỉ có hai phút thôi, nếu quá hai phút anh cũng chẳng cần đến đây nhặt xác, nhanh lên". Nói xong Ly Tâm liền chấm dứt liên lạc, không cho Bạch Ưng cơ hội lên tiếng.

Đêm tối càng tăng thêm khó khăn nhưng cũng tạo ra nhiều cơ hội.

"Tập trung toàn bộ xe chưa hỏng hóc về đây". Ly Tâm ra lệnh.

"Vâng ạ".

"Hãy chuẩn bị người, tập trung mọi hỏa lực về hướng Đông Bắc. Đem toàn bộ vũ khí đạn dược bắn về phía đó cho tôi, hãy bắn liên tục trong hai phút liền".

"Vâng ạ".

Ly Tâm chưa từng trải qua cũng không có kinh nghiệm đối mặt với tình huống này. Tuy nhiên dụ địch và phân tán sự chú ý là chiêu cô thường dùng. Trong cuộc đời đi ăn trộm của Ly Tâm, cô sử dụng thành công nhất chính là hai chiêu này. Thu hút sự chú ý của kẻ địch vào một mục tiêu là chiêu cô chưa từng thất bại bao giờ.

Bây giờ là lúc Ly Tâm vận dụng đạo lý tương tự. Lúc này, Tề Mặc, Hồng Ưng và Hoàng Ưng còn ở bên trong, Bạch Ưng, Hắc Ưng và Lập Hộ không có mặt ở đây, cô trở thành người có địa vị cao nhất. Dù người của Tề Gia có thừa nhận hay không, có phục hay không thì lời nói của cô vẫn là mệnh lệnh. Ở Tề Gia, luật lệ là quan trọng nhất, chẳng một ai dám không tuân thủ.

Ly Tâm phát một loạt mệnh lệnh, người của Tề Gia nhanh chóng hành động. Chỉ trong chốc lát, đạn pháo ngợp trời ở hướng Đông Bắc, cả không trung được thắp sáng bởi ánh lửa liên tiếp lóe lên, tiếng nổ kịch liệt đến mức cả trăm dặm vẫn còn nghe rõ. Thấy Tề Gia đột nhiên tập trung hỏa lực ở phía Đông Bắc, người của Lam Bang hiểu ra Tề Gia đang chơi canh bạc cuối cùng, bọn chúng cũng nhận thấy đây đúng là tác phong của Tề Mặc nên tập trung mọi sự chú ý và hỏa lực về hướng đó.

Trong tiếng nổ ầm ầm, tất cả xe Jeep còn có thể lái lặng lẽ tập trung về trước cửa động. Trái ngược với hướng Đông Bắc, nơi này chỉ là một sự trầm mặc. Ly Tâm cuộn chặt tay thành nắm đấm, cửa động sau lưng cô vẫn không có động tĩnh. Hai phút, chỉ có hai phút, Khúc Vi nói thời gian Kim tự tháp bị chôn vùi hoàn toàn là hai phút, cô đặt cược tất cả vào giây phút này.

Chương 88: Đào thoát

Màn đêm đen bảo phủ cả sa mạc, không có ánh sáng, không có đèn chiếu, tất cả lặng lẽ tiến hành trong đêm tối. Chỉ có phía xa xa là một bầu trời đỏ lửa, mang màu sắc của máu tanh.

Một phút trôi qua, Ly Tâm lặng lẽ ngồi trên xe Jeep đỗ đầu tiên, đằng sau cô là ba chiếc xe Jeep người lái cũng đã ngồi sẵn ở vị trí. Chỉ còn lại nửa phút nữa, nửa phút quyết định Tề Mặc liệu có thể thoát ra ngoài, quyết định Bạch Ưng liệu có mở đường thành công. Tất cả đạn pháo của Tề Gia chỉ có thể bắn ra trong vài phút và giờ đây cũng đang ở những giây phút cuối cùng.

Không một người nào lên tiếng, cũng không ai tranh luận. Kẻ nào cần đi thì đi, cần ở lại thì ở lại, cần xông lên thì xông lên, người của Tề Gia có trật tự hơn Ly Tâm tưởng tượng. Ai làm việc người nấy, họ tự giải quyết từ việc cỏn con chứ không cần Ly Tâm giải quyết. Những người ở lại đều yên lặng chờ đợi trong chiến hỏa.

"Mộc tiểu thư, bên ta sắp không cự được rồi". Người đàn ông có vẻ đứng đầu nhóm người của Tề Gia ở đây lên tiếng báo cáo. Mặc dù anh ta không nói rõ nhưng Ly Tâm vẫn hiểu ý. Tất cả chờ đợi Tề Mặc nhưng đến lúc này vẫn không thấy bóng dáng hắn.

"Lão đại vẫn chưa..."

"Lão đại không có ở đây, lời của tôi là mệnh lệnh". Ly Tâm cất giọng vô cùng lạnh lùng, ngữ khí thể hiện quyền uy không dễ phản bác khiến người đàn ông sững sờ trong một hai giây, sau đó anh ta gật đầu rút đi dặn dò đàn em.

Do bị cát trắng tấn công và bị đặt thuốc nổ, tòa Kim tự tháp đẹp đẽ ở bên dưới đã bị phá hủy hoàn toàn. Một khi cả tòa Kim tự tháp sụp xuống sẽ tạo ra một sức mạnh đáng sợ. Không ai biết Kim tự tháp này rộng đến mức nào nhưng chắc chắn trên bề mặt ít nhất rộng cả trăm mét vuông, nếu ở lại đây thì chỉ có đường chết.

"Tề Mặc không phải..."

"Anh ấy sẽ ra ngoài, ông hãy kiên nhẫn một chút". Khúc Vi cất giọng run rẩy, ông ta còn chưa nói hết câu đã bị Ly Tâm lạnh lùng cắt ngang, giọng nói của cô hàm chứa sự tin tưởng và kiên định tuyệt đối.

Khúc Vi cuộn chặt bàn tay thành nắm đấm, ông ta bấm vào da mạnh đến nỗi đau đớn. Nhưng chỉ như vậy Khúc Vi mới có thể giữ một chút tỉnh táo. Ông ta không dám ngất đi, không dám nghĩ đến chuyện Tề Mặc không thể ra ngoài, ông ta phải tận mắt chứng kiến Tề Mặc thoát khỏi nơi đó, ông ta phải tận mắt thấy cháu trai duy nhất của ông ta ra khỏi nơi quỷ quái đó, ông ta không dám tin không bao giờ còn được gặp Tề Mặc nữa.

Lời nói kiên định của Ly Tâm khiến Khúc Vi vững vàng một chút. Ông ta ngẩng đầu nhìn theo hướng mắt của Ly Tâm, bên ngoài trời tối đen nên ông ta không thấy gì cả. Tuy nhiên niềm tin tuyệt đối toát ra từ Ly Tâm khiến sắc mặt vốn rất nhợt nhạt của Khúc Vi xuất hiện một tia ấm áp, trong lòng ông ta cũng bớt thấp thỏm.

Hỏa lực ngày càng ác liệt, đây là cuộc đọ sức cuối cùng giữa hai bên. Người của Lam Bang đều là những tay lão luyện, nghĩ đến chuyện có thể tiêu diệt lão đại của Tề Gia ở nơi này, bọn chúng bất giác càng trở nên hưng phấn, đạn dược bắn ra ngày càng hăng.

"Còn lại mười giây cuối cùng". Ly Tâm vừa nhìn chiếc đồng hồ được chế tạo đặc biệt trên cổ tay vừa mở miệng thông báo. Lúc này, cô cũng cảm thấy thân xe Jeep hơi chìm xuống, điều này có nghĩa là sự cân bằng ở dưới mặt đất đã bị phá vỡ, tất cả đang phát triển theo hướng diệt vong. Tề Mặc, anh không còn nhiều thời gian nữa.

"Hãy đợi ở cửa động, chuẩn bị cứu người". Nhìn thời gian trên đồng hồ đếm ngược những giây cuối cùng, suy đoán Tề Mặc nhanh nhất cũng xuất hiện vào thời điểm này, Ly Tâm ra lệnh cho người của Tề Gia.

Không một tiếng trả lời, chỉ có tiếng bước chân chạy thình thịch về phía cửa động, cuộc tấn công bằng hỏa lực cũng đã ở những giây phút cuối, người còn sống sót chuẩn bị rút lui.

Đúng lúc này, cửa động vốn yên tĩnh bỗng truyền đến tiếng bước chân chạy, tiếng bước chân mang một sức mạnh tuyệt đối.

Ly Tâm không quay đầu nhưng cô có thể nghe thấy âm thanh lao xao đầy xúc động ở cửa hang, người ở bên trong nhanh chóng được kéo ra ngoài. Tề Mặc là người chỉ cần có một phần trăm khả năng, hắn sẽ không bao giờ thất bại.

Tề Mặc làm thế nào để thoát ra ngoài, hắn có bị thương hay không, đã giải quyết đối thủ chưa? Mặc dù có rất nhiều nghi vấn nhưng bây giờ Ly Tâm không có thời gian quan tâm đến điều đó. Việc duy nhất cô cần làm là rời khỏi nơi này, đợi đến khi thoát khỏi hoàn cảnh nguy hiểm rồi tính sau.

"Các anh còn lại năm giây, nhanh lên". Ly Tâm đặt tay lên vô lăng, chân đạp lên cần ga chuẩn bị sẵn sàng. Tề Mặc hai tay xách hai thuộc hạ chạy đầu tiên, nghe câu nói của Ly Tâm, hắn liền chạy đến chiếc xe Jeep của Ly Tâm. Thấy đạn pháo nổ ầm ầm ở phía xa xa, Tề Mặc nhíu mày hỏi: "Kiệt, chuyện gì..."

"Tôi đã sắp xếp cả rồi, anh mau lên xe đi". Ly Tâm cắt ngang lời Tề Mặc, Hồng Ưng và Hoàng Ưng ở đằng sau lập tức bay người vào chiếc xe Jeep của Ly Tâm. Ánh mắt bọn họ lộ vẻ kinh ngạc khi lần đầu tiên có người dám ra lệnh Tề Mặc.

Khúc Vi sau khi nghe thấy tiếng Tề Mặc liền thở phào nhẹ nhõm rồi ngất đi trên ghế ngồi. Ông ta đã kiên trì quá lâu nên không thể gắng gượng thêm. Tề Mặc không có một phản ứng nào trước mệnh lệnh của Ly Tâm, hắn không phải người nhỏ nhen, chỉ cần có năng lực, hắn cũng không bận tâm đến việc nghe lời người đó.

Hoàng Ưng và Hồng Ưng vừa vào trong xe, chưa kịp ngồi tử tế, Ly Tâm lập tức rồ ga phóng vọt lên phía trước. Mấy chiếc xe Jeep chở

người của Tề Gia cũng lặng lẽ xuất phát theo sau Ly Tâm.

"Mẹ kiếp, trước mặt có người đấy, cô làm gì vậy?" Hoàng Ưng đưa mắt nhìn xung quanh, tứ phía đều có tiếng súng nổ. Có thể nhận thấy mấy chiếc xe Jeep hoàn toàn bị bao vây, bốn phương đều là kẻ địch, cứ xông lên như thế này chẳng phải tự lao vào chỗ chết hay sao?

Ly Tâm hắng giọng: "Ngồi yên đi". Đồng thời, Hồng Ưng túm lấy tay Hoàng Ưng bóp mạnh, Hoàng Ưng lập tức hiểu ý Hồng Ưng. Lão đại không lên tiếng, có nghĩa hoàn toàn tin tưởng vào sự sắp xếp của Ly Tâm, vậy thì bọn họ không có quyền nghi ngờ, hơn nữa Ly Tâm cùng trên một con thuyền với bọn họ, cô không có lý do nào đưa mọi người vào chỗ chết. Hoàng Ưng chỉ là nghĩ Ly Tâm chưa từng trải qua tình huống này, anh ta sợ cô xử lý không tốt nên mới tỏ ra lo lắng.

Hồng Ưng nói nhỏ: "Đưa cho tôi khẩu k95".

Kiệt, người đang nhoài nửa thân hình ra ngoài cửa xe để quan sát tình hình trả lời: "Không còn đạn nữa, chúng tôi đã đưa hết vũ khí về khu vực Đông Bắc, có lẽ bên đó cũng chỉ có thể duy trì không đến mười giây nữa".

Tề Mặc đưa mắt nhìn về phương hướng Ly Tâm đang đi, là hướng ngược lại phía Đông Bắc. Tiếng đạn pháo kịch liệt và ánh lửa màu cam thắp sáng không trung dần ở lại phía sau lưng.

Hồng Ưng và Hoàng Ưng há hốc miệng khi nghe người đàn ông tên Kiệt thông báo "không có gì cả". Bọn họ đang lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm, thế mà trong tay không có vũ khí hạng nặng, vậy thì lấy gì để chống địch, làm thế nào có thể đào thoát? Tất cả đều dõi theo phương hướng Ly Tâm đang đi. Không biết cô Ly Tâm này sắp đặt kiểu gì, liều chết một phen không phải là tác phong của Tề Gia bọn họ.

Ly Tâm lái chiếc xe Jeep lao thẳng về hướng Tây Bắc, bánh xe ma sát trên cát vàng tạo ra tiếng động. Tuy nhiên do tiếng đạn pháo khá lớn nên thanh âm của đoàn xe Ly Tâm bị che lấp.

Đèn xe không bật, người của Lam Bang cũng không bật đèn pha ô tô. Hai bên đều hiểu đèn chiếu sáng trong đêm tối sẽ khiến bản thân trở thành mục tiêu của đối phương. Tuy nhiên đám Lam Bang đang bao vây cả khu vực không thể ngờ Ly Tâm lại to gan dám đi lẫn vào đội hình của chúng.

Nghe tiếng bánh xe ma sát trên mặt cát, Tề Mặc và Hồng Ưng nhận ra đó không phải là bánh xe của họ mà là của đối phương. Xe của đối phương chuyển động ở ngay bên cạnh, đồng thời tiếng chửi mắng của bọn chúng phảng phất như sát bên tai.

Ly Tâm không nói một lời nào, do trời tối nên cô không nhìn rõ tình hình phía trước, bây giờ điều duy nhất cô có thể làm là tin tưởng Bạch Ưng đã mở đường cho cô, không tin cũng phải tin, lúc này trong tay cô chẳng còn lá bài nào khác, Tề Mặc phải rời khỏi đây, nếu không chờ đợi họ là sự diệt vong.

Chiếc xe Jeep tiếp tục lao về phía trước, những người trên xe đều không biết lúc nào sẽ đâm phải người của Lam Bang, hay lúc nào bị đối phương phát hiện. Hiện tại, Ly Tâm chỉ biết một điều duy nhất là kiên trì, bình tĩnh và tiến lên.

Tiếng xe ô tô ma sát trên cát liên tục vang lên, đạn pháo vẫn tiếp tục bắn ở phía xa xa, Ly Tâm biết số vũ khí còn lại chỉ có thể duy trì vài giây, cô cần phải rời khỏi nơi này ngay lập tức. Hơn nữa, mặt đất đã có hiện tượng sụt lún, cô phải thoát khỏi trước khi quá muộn.

Ly Tâm nhíu mày, đạp mạnh vào chân ga, đẩy tốc độ xe Jeep đến mức cao nhất. Cô không còn thời gian, dù ở phía trước có người cũng phải xông lên, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật.

Ngồi ở đằng sau xe, hai bàn tay Hoàng Ưng và Hồng Ưng chảy đầy mồ hôi. Lúc ở trong Kim tự tháp, bọn họ đã chứng kiến cảnh cát ở

bên ngoài ùn vào. Khi cùng Tề Mặc chạy ra ngoài, cát dâng lên đến bắp chân, hai bức tường đá điêu khắc đẹp đẽ ở bên cạnh không ngừng nứt toát ra, bọn họ hầu như nghe thấy tiếng động của sự sụp đổ.

Hồng Ưng và Hoàng Ưng thừa nhận do sự bất cẩn hay nói đúng hơn là sự ngu ngốc của bọn họ, tòa Kim tự tháp đã bị phá hỏng kết cấu bên trong. Bây giờ Kim tự tháp đang trong quá trình tự hủy diệt. Hủy diệt và xóa sổ tất cả là một thủ đoạn bảo vệ lăng mộ của các pharaoh.

Vào giây phút đó, đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng mới biết hậu quả nghiêm trọng đến mức nào. Những người ở bên ngoài không thể cảm nhận được, nhưng bọn họ biết cảm giác bị chìm trong cát đáng sợ như thế nào. Vì vậy bây giờ chỉ còn một con đường duy nhất là xông lên phía trước, họ có thể bị mất mạng khi đối diện với kẻ thù, nhưng đứng nguyên tại chỗ họ cũng chỉ còn con đường chết, do đó đành phải sống mái một phen.

Mặc dù trong lòng hỗn loạn nhưng sắc mặt họ vẫn không hề thay đổi, đây chính là tố chất của người nhà Tề Gia, tố chất được tôi luyện từ gang thép, tất cả đều giữ sự trầm mặc tuyệt đối.

Ly Tâm nhấn ga tăng tốc, cô bất chấp việc che dấu tiếng động mà phi xe với tốc độ nhanh nhất. Trong lúc lái xe, Ly Tâm cảm nhận thấy bánh xe ngày càng lún xuống, mặt đất như có một lực hút dính chặt lấy bánh xe.

Hai chiếc xe Jeep ở đằng sau Ly Tâm thấy Ly Tâm tăng tốc độ, cũng lập tức tăng tốc. Tiếng động phát ra từ hai chiếc xe đó tuy không lớn lắm nhưng chắc chắn khiến đối phương phát giác.

Tề Mặc, Hồng Ưng và Hoàng Ưng nắm chặt khẩu súng trong tay, họ sẽ chiến đấu đến cùng một khi bị phát hiện, bây giờ họ không còn sự lựa chọn nào khác.

Xe của Ly Tâm tiếp tục lao nhanh về hướng Tây Bắc, xe của Lam Bang ở bên cạnh dường như va chạm vào nhau. Nếu không phải là Ly Tâm ra lệnh không được nổ súng trước, những kẻ có thói quen ra tay trước để chiếm ưu thế như người của Tề Gia có lẽ bắn vào đối phương từ lâu.

"Shit, lái chậm thôi".

"Đồ khốn khiếp, hốt hoảng gì chứ..."

Sau tiếng xe va chạm là tiếng chửi mắng, có điều hình như đối phương đang lái xe về một hướng khác, hướng ngược lại bọn họ. Dù đối phương chửi rất thô bỉ nhưng chúng không hề động thủ.

Tề Mặc liền cau mày. Thế này là thế nào? Người của Lam Bang cũng có kẻ vô dụng vậy sao, bị va chạm mà vẫn dễ dàng để bọn họ đi qua. Hình như bọn chúng đang không ngừng chuyển hướng, vụ này chắc chắn không phải tình cờ.

Tề Mặc là người thông minh, hắn lập tức hiểu ra ý đồ của Ly Tâm. Nếu Ly Tâm không có hành động, đối phương cũng không xuất hiện sự hỗn loạn như lúc này.

Ly Tâm không nghĩ ngợi nhiều, chỉ biết nắm chặt vô lăng rồ ga tiến lên phía trước. Xem ra Bạch Ưng không phụ lòng tin của cô, đã mở một con đường sống cho cô. Mặc dù vậy, không cần gọi điện thoại cho Bạch Ưng Ly Tâm cũng biết, sự quấy rối chỉ có thể duy trì trong ba mươi giây, cô không có nhiều thời gian.

Trong khi người của Lam Bang chưa hoàn toàn hành động theo thông tin quấy rối, Ly Tâm không còn đợi được nữa, cô điên cuồng đâm vào phòng tuyến cuối cùng của Lam Bang.

Cảm giác phía trước mặt có một chiếc xe đang rẽ ngang, Ly Tâm không còn thời gian né tránh hoặc lái vòng qua, cô đánh tay lái, đâm vào đuôi chiếc xe ở đằng trước.

Xe Jeep phần đầu rất cứng nhưng phần đuôi trống rỗng, bị Ly Tâm đâm mạnh, chiếc xe bị lật một vòng. Ly Tâm lại nhấn ga lao vào sa mạc.

Xe của Lam Bang vừa bị đâm còn chưa kịp phản ứng, lại tiếp tục bị mấy chiếc xe ở đằng sau Ly Tâm hất đi rất xa. Chỉ trong giây lát, cả đoàn xe của Tề Gia vượt qua vòng vây của Lam Bang, lao vào sa mạc ngay trước mặt bọn chúng.

Mặt đất bắt đầu sụt lún, phát ra tiếng động mỗi lúc một lớn, khiến bánh xe khó chuyển động, Ly Tâm nghiến chặt răng, điều khiển chiếc xe Jeep đến cực hạn.

Đám Tề Mặc không ai lên tiếng, tất cả đều làm theo ý Ly Tâm. Vượt qua khỏi vòng vây của Lam Bang coi như có thêm cơ hội sống sót, tuy nhiên bây giờ mới là lúc họ đối mặt với nguy hiểm thật sự. Kim tự tháp có diện tích rộng bao nhiêu, đám Hồng Ưng không biết, nhưng Tề Mặc và Ly Tâm đã được chứng kiến. Chiều rộng của Kim tự tháp ở dưới lòng đất khoảng năm sáu trăm mét, chiều cao theo sự tính toán của Khúc Vi là hơn một ngàn mét. Kim tự tháp bị sụp đổ sẽ kéo theo mặt đất sụt lún, lực hút tương đối kinh hồn.

Ly Tâm cảm thấy cô chưa bao giờ lái xe khó như vậy, bánh xe dường như bị hút mạnh xuống đất, cô tăng tốc độ lên 200 cây số nhưng xe chỉ có thể chạy 100 cây số, mặt đất không ngừng không ngừng tỏa ra sức mạnh to lớn kéo giật chiếc xe xuống bên dưới.

Đám Lam Bang ở tít đằng sau lưng cũng điên cuồng tháo chạy. Sau khi cuộc đọ sức với Tề Gia ở phía Đông Bắc kết thúc, bọn chúng mới phát hiện mặt đất xảy ra bất thường. Tuy nhiên chúng chưa kịp phản ứng, đất đã bắt đầu sụt lún, chúng chỉ có thể lái xe toán loạn về bốn phương đồng thời không ngừng la hét.

Kim tự tháp đang sụp đổ có lẽ là tòa lớn nhất trong số những Kim tự tháp đã được phát hiện ở Ai Cập. Thuốc nổ cộng với biện pháp người Ai Cập cổ đại tự bảo vệ khiến Kim Tự tháp sụp xuống trong

chốc lát. Không gian có độ cao cả ngàn mét đột nhiên bị thu nhỏ, cát ở bên ngoài tràn vào như nước vùi lấp từng khoảng trống.

Kajin là khu vực nằm ở trung tâm sa mạc, mặc dù nơi này có nguồn nước nhưng cát vẫn chiếm đa số. Những gò cát cao cao bị một lực hút như những dòng sông nhỏ chảy về một chỗ với sức mạnh không ai có thể ngăn cản.

Tuy nhóm của Tề Mặc và Ly Tâm không nghe thấy tiếng kêu thét thảm thương từ phía người của Lam Bang, cũng không chứng kiến cảnh bọn chúng tháo chạy nhưng họ hoàn toàn có thể tưởng tượng ra. Lúc này, tất cả mọi người mới bật đèn pha ô tô. Hoàng Ưng quay đầu nhìn, thấy ánh đèn pha từ nhiều chiếc ô tô chiếu sáng một vùng, cát vàng đang cuồn cuộn bay về phía bọn họ, bên dưới mặt đất xuất hiện một hố đen ngòm, giống như con quái vật há to miệng trong đêm tối.

Chỉ trong giây lát, một số chiếc ô tô của Lam Bang ở đằng sau đột ngột bị miệng con quái vật đó nuốt chửng, ánh đèn pha sáng choang hoàn toàn biến mất, trả lại màn đêm đen và sự yên tĩnh tột cùng.

Hoàng Ưng quay lại, gương mặt anh ta vẫn lạnh lùng vô cảm. Không một ai lên tiếng, bầu không khí trầm mặc tuyệt đối, chỉ còn lại tiếng bánh xe Jeep ma sát trên cát, sức mạnh của thiên nhiên đúng là vô cùng đáng sợ.

Cát chảy, đèn trước ô tô đã bật sáng, Tề Mặc đưa mắt nhìn xuống mặt đường, cát đang từ từ chảy về cái hố cực lớn ở đằng sau. Tề Mặc liền đưa mắt sang Ly Tâm ngồi ở vị trí lái xe: "Đừng hốt hoảng".

Ly Tâm không đáp lời, cô biết lúc này có hoảng hốt cũng vô dụng, cô tập trung tất cả tinh thần và sức lực vào cuộc chiến đấu với cát vàng. Nếu thắng lợi bọn họ sẽ sống sót, còn nếu thua, bọn họ sẽ bỏ mạng ở nơi này.

"Lão đại, Ly Tâm, mọi người đã thoát khỏi nơi đó chưa? Mau trả lời tôi đi". Tiếng Bạch Ưng đột ngột truyền đến chiếc hoa tai của Tề

Mặc.

Tề Mặc nói lạnh lùng: "Thoát rồi, chú mau đi chuẩn bị đi".

Bạch Ưng thở phào nhẹ nhõm khi nghe giọng nói của Tề Mặc, Ly Tâm thông báo với anh ta xong liền cắt đứt liên lạc, anh ta tìm mọi cách vẫn không thể dò được tần số của cô, vì vậy anh ta rất lo lắng không biết mọi người xảy ra chuyện gì.

Bạch Ưng lập tức trả lời: "Bạch Ưng rõ ạ, lần này Bạch Ưng tuyệt đối không bỏ qua cho Lam Bang". Nói xong, anh ta bắt đầu đi bố trí một số việc đối phó với Lam Bang.

Cát chảy mỗi lúc một nhanh, Ly Tâm vẫn giữ tốc độ ở mức cao nhất. Bánh xe Jeep phát ra tiếng lạo xạo ghê người và thân xe không ngừng lắc lư khiến sắc mặt những người ở trên xe đều rất khó coi. Một khi xe Jeep xảy ra sự cố hay hỏng hóc, mọi người chỉ còn nước xuống âm phủ xây dựng lại đế quốc Tề Gia.

Thần sắc Ly Tâm cũng tương đối căng thẳng, nhìn thấy một đồi cát rất cao ở phía trước mặt, Ly Tâm nghiến răng, đánh tay lái tiến lên đồi cát đó.

Hoàng Ưng và Hồng Ưng nhíu chặt đôi lông mày, bây giờ không phải là lúc nên đi đường bằng phẳng sao, tại sao Ly Tâm lại mất công sức leo lên đồi cát dốc thế này? Tuy nghi hoặc nhưng hai người không tranh cãi với Ly Tâm, họ biết về phương diện xe cộ cô rành hơn họ nhiều, cô quyết định chọn con đường này là có ý của cô. Hoàng Ưng và Hồng Ưng nắm chặt thành cửa xe, xe Jeep bắt đầu dựng đứng thành góc năm mươi độ.

Đồi cát vô cùng lớn, xe của Ly Tâm nhích từng tý một, hoàn toàn trái ngược với tốc độ lao vùn vụt khi nãy. Mặc dù vậy, Ly Tâm vẫn ngoan cố phóng lên.

Cát chảy từ từ bị bỏ lại phía sau, tốc độ ô tô tăng dần dần, tuy nhiên tư thế dựng đứng của chiếc xe khiến mọi người không khỏi dựng tóc

gáy.

Nhất định phải leo lên đỉnh, gương mặt Ly Tâm càng trở nên nghiêm túc khi đỉnh đồi đã hiện ra ở trước mắt nhưng xe không lên nổi. Cô hung hăng dùng hết sức nhấn ga.

Lên hoặc xuống, tiến hoặc lùi, nếu không tiến về phía trước thì chỉ có thể lùi lại, không còn sự lựa chọn nào khác. Ly Tâm gạt thẳng cần điều khiển về đằng trước, đánh vô lăng, chiếc xe Jeep gầm một tiếng xông lên đỉnh đồi.

Ly Tâm thở một hơi dài nhẹ nhõm, giữ nguyên tốc độ đi xuống dốc. Ở đằng sau, mấy chiếc xe cũng leo lên được đỉnh đồi và điên cuồng lao xuống.

"An toàn rồi". Ly Tâm gạt mồ hôi trên mặt, tiếp tục lái xe Jeep đi càng xa càng tốt.

Tề Mặc nhìn xuống dưới mặt đường thấy cát không còn chảy nữa, sa mạc rộng lớn và bằng phẳng như lúc trước, đất ở đây cũng không có dấu hiệu bị sụt lún, tất cả chỉ còn lại sự yên tĩnh tuyệt đối.

Đồi cát cao ngất ở đằng sau đã ngăn chặn của sự sụt lún bởi vì cả đồi cát có khả năng lấp đầy cái động trống rỗng ở dưới lòng đất. Tất cả mọi người ở trên xe lúc này mới thở phào, Ly Tâm quả nhiên là người có bản lĩnh, nhiều lúc không phải tốc độ mà là đầu óc quyết định tất cả.

Tề Mặc hơi gật đầu, giơ tay vuốt nhẹ tóc Ly Tâm.

Mấy chiếc xe Jeep ở đằng sau đang phóng như bay xuống dốc không giữ nổi thăng bằng liền lật nhào. Người của Tề Gia ở trên xe thấy tình hình không xong liền nhảy ra khỏi xe, cuộn vài vòng trên đất.

Đi thêm một đoạn, chiếc xe của Ly Tâm đột ngột chết máy và không thể nhúc nhích, nó chính thức trở thành sắt vụn. Ly Tâm tựa người

vào thành ghế phía sau nói nhỏ: "Những chuyện còn lại các anh tự giải quyết".

Hồng Ưng không đợi Ly Tâm mở miệng đã mở thiết bị thông tin mang theo bên người bắt đầu nối liên lạc. Ly Tâm quay sang nhìn Khúc Vi đang hôn mê bất tỉnh. Nếu không nhờ Hoàng Ưng ở đằng sau giữ chặt người ông ta, không biết trong cuộc đào thoát, thân thể Khúc Vi đã bị bắn đi phương nào, bây giờ cả người ông ta không còn một chút sinh khí.

Ly Tâm biết bọn cô có thể đợi, nhưng Khúc Vi không thể đợi thêm, ông ta cần cấp cứu càng sớm càng tốt. Tuy nhiên, cô tin tưởng vào khả năng làm việc của đám Hồng Ưng. Ly Tâm ngẩng lên nhìn bầu trời, đêm tối ở sa mạc vô cùng lạnh lẽo. Vừa rồi do quá căng thẳng nên cô không để ý, bây giờ cô mới thấy giá buốt vào tận xương tủy. Ly Tâm liền nhảy xuống xe, đi đến bên Tề Mặc. Tề Mặc liền giơ tay ôm Ly Tâm vào lòng dùng thân hình to lớn của hắn sưởi ấm cho cô.

Xung quanh là một bầu không khí vô cùng yên tĩnh, nhưng Ly Tâm biết, đây là điềm báo trước một cơn phong ba bão táp sắp ập đến. Theo những gì xảy ra ngày hôm nay, có lẽ Tề Gia và Lam Bang chính thức bắt đầu cuộc chiến máu lửa.

Chương 89: Nguồn gốc của sự cấm kỵ

Một chiếc máy bay nhanh chóng xuất hiện, lập tức đưa tất cả mọi người rời khỏi Ai Cập trở về nước Mỹ.

Vài ngày sau, tại đại bản doanh của Tề Gia, Ly Tâm đi dạo bộ tới một ngôi biệt thự nằm ở góc hẻo lánh nhất. Cô thấy Khúc Vi đang chậm rãi giơ hai tay tập thể dục trong vườn hoa. Ly Tâm đưa mắt quan sát, sau khi tắm rửa sạch sẽ, Khúc Vi cũng đã trở lại bộ dạng con người. Ông ta có gương mặt trẻ trung, lại mặc đồ thể thao nên nhìn không ra ông ta đã ngoài bốn mươi mà giống một người đàn ông tràn ngập ánh mặt trời.

"Hi, tiểu Ly Tâm". Khúc Vi đang bận tập thể dục, ông ta tươi cười chào hỏi khi thấy Ly Tâm tiến lại gần.

Ly Tâm lườm Khúc Vi, không biết nói với ông ta bao nhiêu lần rồi, chỉ cần gọi tên cô là được, sao ông ta cứ thích thêm chữ "tiểu" vào đằng trước, nghe kỳ cục chết đi được. Tuy nhiên, nhìn bộ dạng vui vẻ và thân thiện của Khúc Vi, Ly Tâm không nỡ tạt gáo nước lạnh, cô chỉ nói lạnh lùng: "Ông vẫn chưa chết?"

Khúc Vi mỉm cười ra hiệu Ly Tâm đi đến ngồi xuống bên cạnh ông ta: "Diêm vương không chịu thu nhận chú thì chú còn cách nào khác?". Ngừng lại một lúc, Khúc Vi mỉm cười dịu dàng với Ly Tâm: "Cháu ngoan, mau gọi một tiếng chú đi".

Ly Tâm lập tức dừng bước, cô nghi ngờ hôm nay đến thăm Khúc Vi có phải là một hành động sai lầm. Khúc Vi hình như tiên liệu được phản ứng của Ly Tâm, ông ta thân thiện vỗ vai Ly Tâm rồi kéo cô đi, đúng thái độ của bậc trưởng bối đối với hậu bối.

"Không ngờ tiểu Ly Tâm lại đến thăm chú, chú rất vui". Khúc Vi đi tập tễnh kéo Ly Tâm vào trong ngôi biệt thự. Đợi đến khi cô ngồi xuống ghế, ông ta lại tươi cười nhìn cô.

Thấy Khúc Vi xưng hô rất tự nhiên, Ly Tâm cau mày nói: "Lúc đó là tôi tùy cơ ứng biến, ông có biết không? Ông đừng hễ mở miệng là chú này chú nọ, cứ như thân thiết lắm ấy?".

Khúc Vi chớp mắt nhìn Ly Tâm: "Cháu muốn nói gì? Chú không phải là người Trung Quốc nên không hiểu ý cháu".

Ly Tâm hết nói nổi, cô sử dụng thành ngữ với một người Anh quốc, ông ta hiểu được mới lạ. Cô liền hít một hơi rồi lên tiếng giải thích: "Tôi không có ý định nhận ông làm chú, do tình hình lúc đó khẩn cấp nên tôi mới nói như vậy. Tôi không hề có hứng thú với chuyện tự nhiên xuất hiện một bậc trưởng bối xen vào cuộc sống của tôi". Cô làm trẻ mồ côi bao nhiêu năm nay, đã sớm quen một thân một mình. Ly Tâm cũng không có nhu cầu tìm người thân, vì vậy khi nghe Khúc Vi xưng hô "chú" với cô, cô cảm thấy rất kỳ quặc.

Khúc Vi liền thay đổi sắc mặt, nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt ai oán: "Người Trung Quốc có câu "Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy".

(Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy có nghĩa là một lời nói của người quân tử, bốn con ngựa khó đuổi (ở thời cổ đại một xe ngựa có bốn con ngựa kéo nên chạy rất nhanh).

Ly Tâm tức giận trừng mắt với Khúc Vi. Vừa rồi ông ta còn tỏ ra không hiểu, bây giờ lại đáp trả cô bằng một câu thành ngữ kinh điển. Đối diện với gương mặt giả bộ oán trách của Khúc Vi, Ly Tâm không thèm mở miệng. Cô thấy không ai đi thăm ông ta nên mới có lòng tốt đến đây, nào ngờ bị ông ta đùa giỡn, cô chẳng có hơi sức theo hầu mấy trò của ông ta.

Thấy Ly Tâm đứng dậy chuẩn bị ra về, Khúc Vi vội kéo tay cô, mỉm cười nói nghiêm túc: "Ở lại đây nói chuyện với tôi một lúc đi. Người của Tề Gia bị Tiểu Mặc huấn luyện, ai nấy đều mặt mày lạnh lùng kiệm lời, một mình tôi ở đây chán quá".

Ly Tâm im lặng nhìn Khúc Vi, ông ta chỉ tay xuống ghế: "Ngồi đi, tôi buồn chán thật đấy".

Gương mặt Khúc Vi lộ vẻ chân thành. Buồn chán, ông ta dùng từ này rất đúng, sống ở Tề Gia quả thật vô cùng tẻ nhạt. Không phải trước kia mà ngay cả bây giờ Ly Tâm cũng công nhận Tề Gia buồn chán, chỉ có điều cô đã quen nên không mấy bận tâm về chuyện đó. Phát hiện tay chân Khúc Vi vẫn chưa linh hoạt lắm, Ly Tâm liền quay lại ngồi xuống.

"Vết thương của ông đã đỡ chưa?". Ly Tâm đề cập thẳng vào mục đích chủ yếu của cuộc viếng thăm ngày hôm nay.

Khúc Vi mỉm cười gật đầu: "Đỡ nhiều rồi, nhưng do không kịp thời chữa trị, cánh tay không còn linh hoạt như trước".

Viên đạn trúng vào đầu vai của ông ta, không được xử lý ngay, sau ba ngày xuất hiện tình trạng da thịt ở xung quanh vết thương bị hủy hoại nghiêm trọng. Nếu không nhờ có bác sỹ hàng đầu như Lập Hộ và thiết bị y tế tiên tiến nhất của Tề Gia, chỉ e là cánh tay bị thương của Khúc Vi sẽ bị phế bỏ.

Trong khi đó, chân ông ta chỉ bị trật khớp chứ không phải gãy, do đó vài ngày sau Khúc Vi có thể xuống giường đi lại. Tuy nhiên, do cơ thể vẫn còn suy yếu nên ông ta di chuyển tương đối chậm chạp.

Ly Tâm cũng gật đầu: "Ông hãy thường xuyên tập luyện, sau này chắc không sao đâu. Tôi nghe Lập Hộ nói vậy đấy".

Khúc Vi cười cười: "Cháu không cần an ủi tôi, tôi không để ý đến vết thương nhỏ này đâu, tôi cũng không chỉ dựa vào đôi bàn tay kiếm cơm. À đúng rồi, cháu đến thăm tôi, còn Tiểu Mặc...?". Dù Khúc Vi không nói hết câu nhưng Ly Tâm hiểu ý ông ta.

Bắt gặp ánh mắt chờ đợi của Khúc Vi, Ly Tâm vừa sờ mũi vừa trả lời: "Sau khi về đây, lão đại lại đi Italy ngay, chắc bây giờ anh ấy đang thương lượng với Jiaowen chuyện gì đó, tôi đoán có lẽ là vấn đề liên quan đến Lam Bang, vì vậy hiện tại anh ấy không có mặt ở Tề Gia".

Ánh mắt Khúc Vi hơi tối lại, nhưng ông ta lập tức trở lại bình thường: "Sao cháu không đi? Cháu không phải là thuộc hạ của Tiểu Mặc sao?". Vừa nói ông ta vừa đưa mắt nhìn chiếc nhẫn trên tay Ly Tâm.

Ly Tâm nhíu mày: "Không chỉ có ông bị thương đâu, tôi cũng là bệnh nhân. Bây giờ đi bộ bụng vẫn còn hơi đau, tôi đi theo anh ấy làm gì, tôi cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng". Lúc ở trong Kim tự tháp bị kéo đi kéo lại, vùng bụng của Ly Tâm cuối cùng chảy nhiều máu, vô cùng đau rát. Hiếm có dịp Tề Mặc không đưa cô đi theo mà để cô ở lại nghỉ ngơi.

Khúc Vi cất giọng đầy lo lắng: "Cháu bị thương ở đâu, bây giờ thế nào rồi? Tuổi còn trẻ phải cố gắng giữ gìn sức khỏe, cháu là phụ nữ càng phải chú ý hơn". Lúc tỉnh lại từ trong cơn hôn mê, Khúc Vi phát hiện ông ta đang ở đại bản doanh của Tề Gia. Ngôi biệt thự ông ta tĩnh dưỡng ngoài Lập Hộ và một người hầu không thấy bóng dáng một ai khác. Nghe Lập Hộ kể chuyện đám Tề Mặc thoát khỏi nguy hiểm như thế nào, Khúc Vi cảm thấy rất khâm phục Ly Tâm.

Ly Tâm lắc đầu: "Không sao đâu". Hiếm có người thật lòng quan tâm đến cô, Ly Tâm bất giác nở nụ cười.

Nhìn lên nhìn xuống thấy Ly Tâm đúng là không bị làm sao, Khúc Vi gật đầu: "Không sao thì tốt rồi, nhưng khi nào cùng Tiểu Mặc đi ra ngoài cháu nhất định phải chú ý an toàn. Thân thế và địa vị của Tiểu Mặc khiến những người ở xung quanh nó dễ lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm, cháu hãy học cách tự bảo vệ bản thân".

Câu nói của Khúc Vi đi thẳng vào lòng Ly Tâm. Ở bên cạnh Tề Mặc đúng là rất nguy hiểm, mạng sống của cô đã đi mất tám chín phần. Lần này Tề Mặc đột nhiên đi Italy, chắc chắn là đi gặp thủ lĩnh Mafia Jiaowen. Nhưng tại sao hắn lại gấp gáp như vậy, hay là hắn không muốn ở cùng một chỗ với Khúc Vi. Có lẽ khả năng này không lớn, Tề Mặc không phải loại người nhỏ nhen, nếu vậy thì khả năng lớn nhất là hai bên thương lượng biện pháp đối phó Lam Bang, một trận

phong ba bão táp lại sắp nổi lên, tính mạng của cô lại bắt đầu bị đe dọa.

Khúc Vi không rời mắt khỏi Ly Tâm, ông ta chống cằm nhìn Ly Tâm rồi cất giọng đầy nghi hoặc: "Ly Tâm, tôi cảm thấy rất kỳ lạ, từ trước đến nay Tiểu Mặc luôn căm ghét phụ nữ, tại sao cháu lại là ngoại lệ. Cháu hãy nói cho tôi biết đi, tôi thật sự muốn biết".

Ly Tâm lườm Khúc Vi: "Tôi cũng muốn biết tại sao tôi là trường hợp ngoại lệ. Đồng thời tôi cũng rất hiếu kỳ tại sao lão đại ghét phụ nữ đến như vậy?"

Về những phương diện khác của Tề Mặc, Ly Tâm hoàn toàn không quan tâm. Tề Mặc tại sao là con ngoài giá thú, làm thế nào để ngồi lên vị trí lão đại, trong quá trình đó hắn trải qua những khó khăn gì, Ly Tâm không hề cảm thấy hiếu kỳ. Dù sao Tề Mặc đạt đến vị trí ngày hôm nay cũng do bản lĩnh của hắn. Chỉ riêng tính cách đặc biệt không gần gũi phụ nữ là cô tò mò từ lâu.

Khúc Vi thấy Ly Tâm nhìn ông ta bằng ánh mắt đầy vẻ hiếu kỳ, sắc mặt ông ta trầm lại, ánh mắt lóe lên một tia thương xót. Ly Tâm mở miệng: "Nếu không tiện, coi như tôi chưa hỏi". Mặc dù muốn biết nhưng cô không phải là người thích chạm vào nỗi đau của kẻ khác.

Khúc Vi lắc đầu: "Cũng chẳng có gì không tiện, nếu cháu muốn biết, tôi sẽ kể với cháu".

Trầm mặc một lúc, Khúc Vi thở dài: "Trong xã hội, hai giới bạch đạo và hắc đạo luôn vạch ranh giới rất rõ ràng. Mặc dù đôi lúc thế lực và hành vi có hỗn tạp nhưng giữa gia tộc hào môn của hai bên, tuyệt đối không có chuyện liên kết hôn nhân. Đây là quy tắc được hai bên mặc nhận từ lâu.

Tề Gia là nhà sản xuất vũ khí, đồng thời là thế lực đứng đầu được giới hắc đạo công nhận. Khúc Gia chúng tôi tuy không phải là gia tộc hàng đầu bạch đạo, nhưng cũng là hào môn xuất thân từ giới quý tộc Anh Quốc.

Chuyện chị gái tôi sao lại dính dáng đến bố Tề Mặc vì quá xa xôi rồi nên tôi không nhắc đến nữa. Tuy nhiên, đến lúc sinh Tề Mặc, chị gái tôi cũng không thể bước vào cửa Tề Gia. Trong khi đó bố Tề Mặc vì thủ đoạn của lão đại Tề Gia năm đó buộc phải cưới một người phụ nữ của một danh gia vọng tộc khác thuộc giới hắc đạo".

Ân oán hào môn là tình tiết vô cùng cũ kỹ nhưng vẫn liên tục diễn ra và thời nào cũng có người lao đầu vào, chỉ một chữ "Tình" hại không ít người. Nghe đến đây, Ly Tâm bất giác lắc đầu.

Thấy Ly Tâm lắc đầu, Khúc Vi không hiểu sao cũng lắc đầu theo cô. Ông ta nhớ lại năm đó trong gia tộc có rất nhiều người khuyên giải, nhưng chị gái ông ta vẫn cứ lao ra ngoài mà không hề quay đầu. Ánh mắt chị gái ông ta lúc đó rất kiên trì, không cho người khác cơ hội ngăn cản, cũng không cho bản thân một con đường rút lui, khiến cuộc đời kết thúc trong bi thảm.

Ngừng một lát, Khúc Vi nói tiếp: "Chị gái tôi là một người ngoan cường, chị ấy không đi tìm Tề Gia cũng không quay về Khúc Gia mà sống một mình ở bên ngoài cùng Tề Mặc. Chị ấy chịu nhiều khổ cực do áp lực từ Tề Gia và sự quấy rối của những người cho rằng chị ấy làm mất mặt Khúc Gia. Do đó năm Tề Mặc ba tuổi, chị ấy qua đời vì bạo bệnh.

Chị gái tôi ngoài tôi ra không còn một người thân hay người bạn nào nguyện gần gũi chị ấy. Chị ấy không có người quan tâm, Tề Mặc càng không có người chăm sóc. Tôi lại ở quá xa, không thể ngày ngày ngồi máy bay đi chăm sóc chị ấy. Bố tôi thấy tôi còn quan hệ qua lại với chị ấy liền cắt nguồn tài chính của tôi. Tôi không có tiền, nhưng không yên tâm để chị ấy ở bên ngoài, vì vậy tôi đã mất hai ngày cầu xin chị ấy cùng tôi trở về Khúc Gia. Nhưng tôi không ngờ chính tôi đã đẩy chị tôi vào chỗ chết". Nói đến đây, Khúc Vi hơi nghẹn ngào, ông ta dừng lại trong giây lát.

Ly Tâm im lặng lắng nghe, từ trước đến nay cô không hề biết, hai giới hắc bạch lại có quy tắc như vậy. Cô không biết hắc bạch thuần

túy lại coi nhau như kẻ thù. Có lẽ do mỗi bên đều có niềm kiêu hãnh riêng, vì vậy họ mới tuân thủ quy tắc một cách nghiêm ngặt. Không may là câu chuyện của Tề Mặc lại rơi đúng vào gia tộc có lịch sử cả trăm năm như Tề Gia và gia tộc hoàng thân quốc thích như Khúc gia, thảo nào hai bên không ai nhân nhượng ai.

Khúc Vi tiếp tục mở miệng: "Những chuyện khác tôi không nói nhiều, nhưng cháu có thể tưởng tượng, người làm mất thể diện của cả gia tộc, khi quay về nhà sẽ bị đối xử như thế nào. Phỉ nhổ, chửi rủa, cô lập, gây thị phi...chuyện gì người nhà tôi cũng có thể làm ra. Tôi không hề biết hóa ra người cùng một nhà có thể đối xử với nhau như vậy, chỉ vì thể diện mà có kẻ ra tay bóp chết người cùng huyết thống với mình.

Chị gái tôi ốm nặng, nhưng Khúc gia mặc kệ, đến bố mẹ ruột cũng không hề đả động tới. Buồn cười thật, hóa ra thể diện còn quan trọng hơn cả con gái. Lúc đó tôi mới mười mấy tuổi, vừa chăm sóc Tiểu Mặc vừa chăm sóc chị gái tôi, còn phải đối phó với thủ đoạn của người nhà. Tôi cố gắng làm tất cả mọi việc nhưng cuối cùng đến một việc cũng chẳng làm tốt". Nói đến đây, Khúc Vi đột nhiên đấm mạnh tay xuống bàn.

Ly Tâm nhíu mày, cô có thể tưởng tượng ra cảnh tượng đó, vì vậy cô mới cảm thấy người thân chẳng có gì tốt. Như cô là trẻ mồ côi lại hay, người nhà như vậy thà không có còn hơn.

Khúc Vi nghiến răng nói: "Khi tôi không ở nhà Tiểu Mặc chịu khổ như thế nào tôi không biết. Tôi chỉ nhớ có một lần, tôi để quên đồ nên đột ngột từ trường trở về nhà, bắt gặp cảnh Tiểu Mặc trần truồng bị trói trên ban công ở tháp chuông giữa mùa đông giá lạnh, một đám phụ nữ đứng quanh người nó cười ha hả. Tuyết tan chảy trên người nó hòa lẫn máu tươi, trông rất đáng sợ.

Tôi không nhớ tôi xông lên ôm Tiểu Mặc như thế nào. Nhưng tôi còn nhớ rõ, Tiểu Mặc không hề khóc, đôi mắt vốn ngây thơ lanh lợi của

nó lạnh đến mức ghê người. Lúc tôi ôm nó quay về phòng, nó thều thào nói với tôi: "Đừng nói cho mami cháu biết".

Sau hôm đó tôi mới biết, đám chị em gái họ của tôi, thậm chí cả chị gái ruột khác của tôi đối xử vô cùng tệ bạc với Tiểu Mặc. Chị gái tôi dù sao cũng là người của Khúc Gia, tại sao bọn họ có thể làm chuyện quá đáng như vậy. Bọn họ nói Tiểu Mặc là người của Tề Gia, là nghiệt chủng đến Tề Gia cũng không thèm nhận. Vì vậy họ cười nhạo, mắng chửi, thậm chí châm kim vào người, giày vò thân thể Tề Mặc. Lúc đó tôi mới phát hiện trên thân hình bé nhỏ của Tề Mặc chỗ nào cũng có vết thương, vết sưng tấy, vết roi đánh, khiến tôi không dám nhìn.

Cháu hãy tưởng tượng một đám phụ nữ vây quanh một đứa trẻ ba tuổi, cười nhạo châm biếm thân thế, cơ thể, thậm chí cả giới tính của nó. Bọn họ đánh đập và ra sức nhục mạ nó. Đàn ông của Khúc Gia vì thể diện nên không ra mặt, chỉ sai khiến đám đàn bà và trẻ nhỏ ra tay, đúng là hài hước thật".

Khúc Vi đột nhiên hừm một tiếng, ánh mắt đầy vẻ phẫn nộ và chán ghét: "Đây mà gọi là quý tộc, mà gọi là thục nữ. Trung Quốc có câu "lòng dạ đàn bà hiểm độc nhất", câu này không sai chút nào. Tôi không thể hiểu nổi tại sao bọn họ có thể ra tay và nói những câu tàn nhẫn đến vậy, chẳng khác gì mấy mụ bán cá ngoài chợ. Thế mà họ tự xưng là quý tộc đấy, hahaha. Đây chính là bộ mặt thật của giới quý tộc, bỏ đi lớp áo ngoài đẹp đẽ, bên trong chỉ là thứ dơ bẩn nhất".

Ly Tâm vô cùng kinh ngạc, cô mở to mắt nhìn Khúc Vi. Cô chưa bao giờ nghĩ Tề Mặc trải qua những chuyện này. Lúc đó hắn mới chỉ là một đứa trẻ ba tuổi, bọn họ phải nhẫn tâm đến mức nào mới hành hạ hắn kiểu đó. Ly Tâm liền trầm mặc hồi lâu.

Khúc Vi dừng lại ổn định tâm trạng, ông ta đưa ánh mắt đỏ hoe ra ngoài cửa sổ: "Chị gái tôi là người thông minh, chị ấy nằm trên giường bệnh không thể động đậy nhưng không có nghĩa chị ấy

không biết gì. Chị ấy chỉ là không thể phản kháng, chị ấy không có năng lực đó, vì vậy chị ấy mới ngày một yếu đi. Sau những chuyện này, Tiểu Mặc từ một đứa trẻ hoạt bát đáng yêu ngày càng trở nên lầm lì ít nói, ánh mắt ngày càng lạnh lẽo. Ngoài tôi ra, nó không nói chuyện với bất cứ người nào khác ở Khúc Gia.

Về phần tôi, sau khi phát hiện ra Tiểu Mặc ở nhà bị hành hạ, đi đâu tôi cũng dẫn theo Tiểu Mặc, dù đến trường tôi cũng mang nó ở bên mình. Nhưng tôi nghĩ đã quá muộn, Tiểu Mặc ghê tởm phụ nữ kể từ lúc đó, nỗi căm hận đã găm đến tận xương tủy, khiến nó không còn muốn động chạm đến phụ nữ".

Ly Tâm không lên tiếng, chậm rãi tựa người vào thành ghế sofa. Trong lòng cô cảm thấy hơi đau xót, không biết có phải là thương cảm hay là gì, cô chỉ biết trong lòng có cảm giác chua xót. Hóa ra là vì nguyên nhân này, Tề Mặc mới có quy tắc cổ quái như vậy, mới không gần gũi nữ sắc. Tề Mặc, hóa ra anh còn không dễ dàng bằng tôi. Ly Tâm đặt tay lên ngực, đúng vị trí trái tim. Chua xót quá, đến mức cả người cô không còn chút tinh thần.

Ly Tâm cất giọng lạnh lùng: "Nếu đổi lại là tôi, e rằng tôi sẽ trả lại bọn họ gấp mười lần".

Khúc Vi ngẩng đầu trầm mặc một hồi, rồi cúi đầu lên tiếng: "Mười lần? Cô còn mềm lòng hơn Tiểu Mặc. Lúc đó tôi luôn dẫn theo Tiểu Mặc, tôi không cho phép nó một mình ở bên cạnh chị gái tôi. Không ngờ một ngày trước thềm năm mới, khi tôi và Tiểu Mặc đi mua thuốc cho chị gái tôi trở về nhà, tôi nghe thấy bố tôi nói chuyện với chị ấy. Đó là lần đầu tiên tôi nghe chữ "chết" từ miệng bố tôi, bố tôi nói "sống làm gì, chi bằng chết đi cho rồi". Câu nói này cả đời tôi không thể nào quên, đó là lời một người bố nói với con gái của mình.

Câu nói rất tuyệt tình, rất lạnh lùng, bố tôi còn nói điều gì tôi không nhớ nữa. Tôi chỉ nhớ khi tôi bế Tiểu Mặc đi vào, chị gái tôi vừa khóc lại vừa cười, ánh mắt chị ấy nhìn Tiểu Mặc rất dịu dàng và hối lỗi. Chị kêu gào "nếu mẹ đi rồi thì con phải làm sao?".

Cháu biết Tiểu Mặc trả lời thế nào không? Nó chậm rãi nói từng từ một, ngữ điệu vô cùng lạnh lẽo: "Con sẽ sống tử tế. Hôm nay bọn họ nợ chúng ta, sau này con sẽ bắt bọn họ trả lại gấp trăm lần nghìn lần, con sẽ không để Khúc Gia chừa một mống nào".

Tôi và chị tôi đều sững sờ, sau khi định thần lại, chị tôi nói với Tiểu Mặc: "Không, bọn họ là người thân của con, con có thể đối phó bọn họ, nhưng tuyệt đối không thể sát hại bọn họ. Hãy hứa với mẹ, con sẽ không làm như vậy". Tiểu Mặc trầm mặc hồi lâu, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu".

Khúc Vi thở một hơi dài, ổn định lại tinh thần rồi nói tiếp với Ly Tâm: "Ký ức của năm đó sâu đến mức tôi không quên một từ một chữ. Đây chính là nguyên nhân khiến Tiểu Mặc căm ghét phụ nữ và hận đến mức chỉ muốn giết chết hết người của Khúc Gia nhưng buộc phải đè nén".

Đến lúc này, gương mặt Ly Tâm đầy sự phẫn nộ, cô nghiến răng: "Thảo nào anh ấy căm hận Khúc Gia đến vậy, thảo nào nhắc đến Khúc Gia, tâm trạng anh ấy tồi tệ như vậy. Bị tổn thương càng lớn thì nỗi hận càng sâu, tại sao trước đây tôi không nghĩ tới điều này?". Ly Tâm quên mất không phải cô không nghĩ tới mà cô hoàn toàn không bận tâm. Tác phong xưa nay của cô là không bao giờ để ý đến những chuyện không liên quan đến bản thân.

Khúc Vi gật đầu: "Tính cách bạo ngược và tàn nhẫn của Tiểu Mặc bắt đầu từ năm nó ba tuổi. Chị gái tôi bắt Tiểu Mặc nhận lời, là vì không muốn nó trở nên quá vô tình, một người vô tình không chỉ gây tổn thương cho kẻ khác mà còn khiến bản thân bị thương tổn. Chị gái tôi rất thông minh, đến bây giờ tôi mới hiểu dụng ý của chị ấy. Chỉ có điều, Tiểu Mặc đã trở thành người hoàn toàn khác, không còn là đứa trẻ đáng yêu năm nào".

Ly Tâm gõ tay xuống bàn, trong lòng cô xuất hiện một nỗi buồn bực vô cớ, khiến cô bây giờ chỉ muốn đánh một ai đó để giải tỏa. Ly Tâm biết quá trình ngồi lên vị trí cao nhất của một lão đại hắc đạo chắc

chắn không thuận buồm xuôi gió, có thể suy đoán Tề Mặc trong quá khứ cũng không dễ dàng. Nhưng tận tai nghe thấy những chuyện này, Ly Tâm cảm thấy rất chua xót, rất buồn phiền, rất khó chịu.

Im lặng một lúc, Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Khúc Vi: "Sau đó tại sao Tề Mặc lại ở Tề Gia? Làm thế nào để có ngày hôm nay?". Ly Tâm hỏi câu này hoàn toàn không phải là sự hiếu kỳ mà xuất phát từ một sự thay đổi lớn trong nội tâm cô.

Bắt gặp tia phức tạp từ đáy mắt Ly Tâm, Khúc Vi nở nụ cười dịu dàng: "Sau khi chị tôi chết, bố tôi ra lệnh trả Tiểu Mặc về Tề Gia. Nó là người của Tề Gia, không phải là người Khúc Gia nên không có lý do ở lại Khúc Gia. Tôi thân cô thế cô không thể đấu lại bọn họ. Đợi đến khi tôi tới Tề Gia, Tiểu Mặc đã bị ném ở trước cổng Tề Gia.

Tiểu Mặc đứng ở đó suốt một ngày một đêm, nhưng nó không do dự từ chối theo tôi đi về. Nó nói nó nắm vận mệnh của mình ở trong tay. Lúc đó tôi mới phát hiện, trong người Tiểu Mặc quả nhiên lưu chảy dòng máu của Tề Gia, dòng máu của một gia tộc máu lạnh ngông cuồng, số mệnh đã định kiếp này nó không đi theo con đường bình thường.

Tôi cùng Tiểu Mặc đứng ở trước cổng Tề Gia thêm một ngày nữa. Cuối cùng, cánh cổng lớn của Tề Gia cũng mở ra, bố Tiểu Mặc đưa nó vào bên trong. Đợi đến khi tôi nhận được tin Tiểu Mặc, nó đã trở thành lão đại Tề Gia, đã là nhân vật tung hoành hắc đạo rồi.

Tôi còn nhớ rõ năm đó nó mới 19 tuổi, nó giết sạch toàn bộ những người nắm quyền hành ở Tề Gia, nó dẫm đạp lên máu tươi để leo lên vị trí cao nhất, trở thành nhân vật truyền kỳ trong giới hắc đạo, đưa Tề Gia đến ngày hôm nay. Tiểu Mặc tàn nhẫn đến mức không ai dám gây chuyện với nó". Khúc Vi than vắn thở dài, không biết là tán thưởng năng lực của Tề Mặc hay phê bình thủ đoạn tàn bạo của hắn.

Thấy Khúc Vi dừng lại, Ly Tâm liền truy hỏi: "Sau đó thì sao?"

Khúc Vi cười gượng: "Tôi không có tin tức của Tiểu Mặc kể từ khi nó đặt chân vào Tề Gia, do đó tôi làm sao biết được nó trải qua những năm tháng như thế nào mới có ngày hôm nay. Bây giờ, tôi còn không gần gũi nó bằng cháu".

Nghe Khúc Vi nói vậy, Ly Tâm liền gật đầu. Có lẽ chỉ Jiaowen mới nắm rõ Tề Mặc làm thế nào để leo lên vị trí lão đại Tề Gia, đám Hồng Ưng cũng chưa chắc đã biết.

Thấy Ly Tâm không lên tiếng, Khúc Vi cất giọng dịu dàng: "Tiểu Ly Tâm, từ nhỏ đến lớn Tiểu Mặc chưa bao giờ tiếp xúc với phụ nữ, cháu là người duy nhất. Tôi không biết tại sao Tề Mặc lại chọn cháu, nhưng tiểu Ly Tâm này, cháu hãy hứa với tôi, Tiểu Mặc không phải là người xấu, cháu vĩnh viễn không được phản bội nó".

Nghe những lời vừa dịu dàng vừa thận trọng của Khúc Vi, Ly Tâm ngây người trong giây lát mới mở miệng: "Tôi không cho rằng Tề Mặc là người xấu". Có thể trong con mắt kẻ khác, Tề Mặc chẳng ra gì nhưng đối với cô, hắn không phải là người xấu. Hắn đánh cược cả mạng sống để cứu cô, hắn không bỏ rơi thuộc hạ, hắn chắc chắn không đến nỗi tệ".

Khúc Vi ngẫm nghĩ rồi nói: "Thế thì tốt".

Ly Tâm hỏi lại: "Tại sao phải hứa với ông không phản bội anh ấy? Tôi có nói tôi sẽ phản bội anh ấy đâu. Anh ấy là lão đại của tôi, nếu phản bội anh ấy tôi sẽ chết chắc. Chuyện này cũng cần phải hứa với ông sao?". Sau khi nghe kể về quá khứ của Tề Mặc, trong lòng Ly Tâm rất khó chịu, đầu óc cũng không còn linh hoạt, nhất thời không hiểu ý Khúc Vi.

Thấy Ly Tâm ngầm chê câu nói của mình là thừa thãi, Khúc Vi muốn cười cũng không cười nổi, ông ta chỉ hơi lắc đầu: "Cháu cứ ghi nhớ lời tôi là được, tôi không cần cháu hiểu vào lúc này, rồi một ngày nào đó cháu sẽ hiểu thôi. Đúng rồi, cháu đừng nói cho Tiểu Mặc biết những chuyện tôi kể với cháu. Nếu không, có lẽ nó sẽ cho tôi đi đào mộ chim cánh cụt ở Bắc cực mất".

Khúc Vi nhìn Ly Tâm bằng vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, Tề Mặc không còn là Tiểu Mặc năm nào. Nếu hắn biết ông ta kể lại chuyện quá khứ của hắn với Ly Tâm, chắc chắn hắn sẽ nổi trận lôi đình, ông ta không có khả năng ứng phó với cơn giận dữ của Tề Mặc.

Ly Tâm mỉm cười lắc đầu: "Tề Mặc không phải hạng người như ông nghĩ đâu. Nếu biết ông kể chuyện của anh ấy cho tôi nghe, chắc chắn anh ấy không thèm nhíu lông mày nữa. Anh ấy không bao giờ kỵ húy người khác nhắc đến thân thế của anh ấy, đó là vì anh ấy không để tâm đến mấy chuyện đó".

Ly Tâm hắng giọng một tiếng rồi nói tiếp: "Tề Mặc là người máu lạnh vô tình, nhưng hơn thế anh ấy là người kiêu ngạo. Anh ấy không cần sự thương hại và đồng tình, thứ anh ấy cần là sự kính ngưỡng tuyệt đối và sự tin tưởng vô điều kiện. Trên đời này chẳng có việc gì anh ấy không thể làm nổi, những chuyện quá khứ chẳng là gì cả, anh ấy càng chú trọng hiện tại và tương lai hơn, đó mới là vùng trời của anh ấy".

Thấy Ly Tâm tuôn ra một tràng dài mà không hề nghĩ ngợi, Khúc Vi mở to mắt kinh ngạc. Lý do ông ta kể chuyện quá khứ của Tề Mặc cho Ly Tâm nghe là muốn lợi dụng sự thương cảm của cô với Tề Mặc. Ly Tâm biết Tề Mặc đối xử đặc biệt với cô nhưng vì thiếu một sợi dây thần kinh, cô không nhận ra đặc biệt ở chỗ nào. Khúc Vi muốn nhân cơ hội để Ly Tâm hiểu thêm về Tề Mặc nhưng xem ra cách làm của ông ta là thừa, hoặc giả Ly Tâm không cần ông ta tô vẽ gì thêm.

Khúc Vi thở dài: "Bao nhiêu năm xa cách khiến tôi và Tiểu Mặc trở nên xa lạ, bây giờ tôi còn không hiểu thằng cháu bằng người mới đi theo nó mấy tháng. Có điều, tôi cảm thấy rất may là Tiểu Mặc có con mắt không tồi. Người ta nói, cuộc đời có một tri kỷ, chết không đáng tiếc, nó có phúc nên mới gặp được hồng nhan tri kỷ như cháu".

Ly Tâm trừng mắt nhìn Khúc Vi, tâm trạng đầy cảm xúc bị một câu nói của ông ta phá hủy. Hồng nhan tri kỷ gì chứ, nói đùa, cô có điểm

nào giống hồng nhan tri kỷ của Tề Mặc? Ly Tâm cất giọng lạnh lùng với Khúc Vi: "Ông cho rằng Tề Mặc biết hồng nhan tri kỷ là gì? Ông cho rằng tôi và Tề Mặc có thể hình dung bằng từ này? Không biết thì đừng tỏ vẻ là bậc trưởng bối, Tề Mặc có phúc hay không chẳng phải ông nói là xong".

Phản ứng của Ly Tâm như con gà bị cắt tiết, Khúc Vi liền bật cười: "Được rồi, được rồi, không phải thì thôi, coi như tôi sai rồi. Xem ra ở trong cổ mộ lâu quá, tư tưởng của tôi không theo kịp xã hội hiện đại".

Nhìn vẻ mặt tươi cười của Khúc Vi, Ly Tâm liền hết giận, cô lườm ông ta rồi đột nhiên chuyển đề tài: "Đúng rồi, tại sao ông đường đường chính chính là một nhà quý tộc tự nhiên không làm mà đi đào mộ. Tuy nghề này có lợi nhuận cao, nhưng...". Nói chưa hết câu, Ly Tâm bỗng dừng lại, cô đã hỏi một câu thừa.

Khúc Vi mỉm cười trả lời: "Làm người của gia tộc như vậy thật sự không dễ dàng, không thoải mái bằng đi đào trộm mộ. Hơn nữa như cháu nói đấy, nghề này lợi nhuận cao, có thể đủ cho tôi tiêu dùng và đi đây đó, tự do vô cùng".

Ly Tâm gật đầu đồng tình, tự do cũng là thứ cô muốn, nhưng hình như bây giờ cô cách từ đó quá xa rồi. Đi theo Tề Mặc liệu có tự do hay không? Chắc chắn là không, có điều bây giờ Ly Tâm không quá bận tâm đến tự do như trước.

Ngẩng đầu bắt gặp gương mặt tươi cười rạng rỡ của Khúc Vi, Ly Tâm đột nhiên cảm thấy không dễ chịu, cô đứng dậy: "Ông hãy nghỉ ngơi điều dưỡng đi, cần gì thì hãy nói với người hầu, chắc bọn họ cũng không dám cưỡi lên đầu của ông đâu. Tôi đi đây". Nói xong cô liền đi ra ngoài.

Nghe câu chuyện về nguyên do của việc Tề Mặc căm hận phụ nữ, dù biết Tề Mặc từ lâu không còn là Tiểu Mặc bé nhỏ nhưng trong lòng Ly Tâm cảm thấy không dễ chịu. Nói là đồng tình cũng không đúng, nếu nói là thương xót thì hơi kỳ lạ, vì hai chữ này áp dụng lên

người Tề Mặc không hợp một chút nào. Thứ cảm xúc khó nắm bắt choáng ngợp trong tim lẫn trong đầu óc khiến Ly Tâm rất buồn bực.

Khúc Vi không giữ Ly Tâm ở lại, ông ta chỉ cười nói: "Nếu rảnh hãy đến đây trò chuyện với tôi, nơi này buồn chán thật đấy". Ly Tâm gật đầu đi thẳng ra ngoài.

Dõi theo bóng lưng Ly Tâm, khóe miệng Khúc Vi lại cong lên, cô bé này tâm địa thiện lương, có nội tâm kiên cường hơn cả vẻ bề ngoài, có tư duy độc đáo có thể nhìn ra ngay bản chất của vấn đề. Chỉ có điều, về mặt tình cảm Ly Tâm lại vô cùng mơ hồ.

Khúc Vi vốn có ý mở đường cho Ly Tâm về mặt tình cảm để giúp cô có thể hiểu ra, tuy nhiên tác dụng không lớn lắm. Xem ra cô còn hồ đồ hơn ông ta tưởng tượng. Nhưng cũng tốt, đúng như cô nói, Tề Mặc không cần sự thương cảm và đồng tình, càng không cần cô thương hại hắn.

Tề Mặc có vô số thuộc hạ, người một lòng trung thành với hắn cũng không ít. đám Hồng Ưng, Hoàng Ưng có lẽ còn trung thành với Tề Mặc hơn cả Ly Tâm. Người Tề Mặc cần một người phụ nữ hiểu hắn, nguyện ở bên cạnh hắn, có thể yêu hắn và sống với hắn trọn đời. Có điều hình như cả hai người trong cuộc vẫn chưa nhận ra điều đó, Tề Mặc đứt sợi dây tình cảm từ lâu không hiểu đã đành, cô bé Ly Tâm đầu óc lại quá đơn giản, Khúc Vi bất giác thở dài lắc đầu, nhiệm vụ của ông ta vẫn còn nặng nề lắm.

Chương 90: Tình địch xuất hiện

Ly Tâm quay lại ngôi biệt thự của Tề Mặc với tâm trạng buồn phiền, cô cũng không hiểu tại sao tự nhiên lại xuất hiện sự buồn phiền đó. Nhưng Ly Tâm lập tức lấy lại tinh thần như tác phong vốn có của cô, nếu không hiểu thì không nghĩ đến nữa, hiếm có dịp Tề Mặc rời xa cô, cô phải thư giãn thoải mái mới được.

Ly Tâm gạt mọi tâm trạng không vui ra khỏi đầu, cô nhàn nhã đi vào phòng vi tính của Tề Mặc. Hai ngày nay dù Ly Tâm nghỉ ngơi tĩnh dưỡng nhưng Tề Mặc vẫn không tha cho cô, hắn bắt cô tìm hiểu trình tự của nội bộ Tề Gia, đi sâu vào trung tâm Tề Gia. Cô được phép tự do ra vào phòng điều khiển vi tính trung tâm, đây là nơi nắm toàn bộ bí mật của Tề Gia. Nếu cô là gián điệp chắc sẽ giàu to, đáng tiếc cô không phải.

Về bí mật của Tề Gia, Ly Tâm không mấy hứng thú tìm hiểu, cô không có tham vọng leo lên đầu người khác. Bởi vì Ly Tâm biết cái gì cũng có giá của nó, mà cô không muốn bị trả giá, vì vậy Ly Tâm không mấy tích cực đọc tài liệu, cô tranh thủ lướt web xem tin tức giải trí, chơi game online. Mặc dù hơi ấu trĩ nhưng dùng nó để giết thời gian cũng không tồi.

Trong lúc còn đang download một phần mềm trò chơi, màn hình vi tính đột nhiên nhảy ra một ô massage. Ly Tâm biết vừa có tin được gửi đến, phòng vi tính của Tề Mặc nối với mọi máy chủ của Tề Gia, mọi tin tức cuối cùng cũng sẽ được gửi đến máy của hắn. Trong phòng có mười mấy máy vi tính, lần lượt do đám Hồng Ưng, Hoàng Ưng điều khiển.

Ly Tâm nhìn xuống màu sắc ký hiệu massage, đó là màu đỏ, có nghĩa tin tức được gửi đến từ khu vực do Hồng Ưng quản lý. Ly Tâm hơi nhíu mày, ô tin tức đè lên trò chơi của cô, do đó Ly Tâm thuận tay mở ra xem. Tin tức tự động nhảy ra, chứng tỏ độ bảo mật không cao, không cần đến mật mã vẫn có thể xem được.

"Báo cáo về hành tung của Mộc Tùy Tâm", sắc mặt Ly Tâm lập tức thay đổi khi nhìn thấy hàng chữ đơn giản đó, ánh mắt cô tóe lửa. Cô không ngờ đây lại là báo cáo về hành tung của Tùy Tâm, Ly Tâm không nghĩ ngợi liền mở ra xem nội dung bên trong.

Mộc Tùy Tâm trung tuần tháng trước xuất hiện ở London, Anh Quốc. Cô bị tổ chức ăn trộm truy sát và bị thương, hiện đang trốn ở Hongkong, Trung Quốc. Tin tức do người phụ trách khu vực Châu Á Thái Bình Dương gửi về.

Ly Tâm nhanh chóng đọc lướt qua nội dung massage. Tùy Tâm bị tổ chức ăn trộm truy sát. Truy sát...Ly Tâm dán mắt vào hai chữ đó. Cô hít một hơi sâu, cố gắng đè nén tâm trạng chấn động và lo lắng. Truy sát là chuyện xảy ra từ tháng trước, còn bây giờ Tùy Tâm đang ở Hongkong, chứng tỏ chị ấy không sao. Vào giây phút này, Ly Tâm cảm thấy vô cùng may mắn khi Tề Mặc cho phép cô ra vào phòng vi tính của hắn. Tùy Tâm, em nhớ chị quá!

Ly Tâm bình tĩnh lại, nhanh chóng xóa tin nhắn. Tề Mặc đem Tùy Tâm ra uy hiếp cô không phải ngày một ngày hai, bây giờ gặp may nhận được tin tức về Tùy Tâm, cô không có lý nào tiếp tục để điểm yếu của mình nằm trong tay Tề Mặc.

Biết được manh mối về Tùy Tâm thì dễ dàng rồi, khóe miệng Ly Tâm nhếch lên thành nụ cười rạng rỡ. Xem ra, Tùy Tâm không quan trọng đối với Tề Gia, nếu không hiệu suất điều tra sẽ chẳng thấp đến thế, đến bây giờ mới có tin báo về. Tề Mặc dùng Tùy Tâm uy hiếp cô một thời gian dài, cô còn tưởng Tùy Tâm nằm trong tay hắn. Nhưng xem ra Tùy Tâm thật sự chẳng là gì đối với Tề Mặc, vì vậy Ly Tâm mới có cơ hội ngày hôm nay.

Ly Tâm nhanh chóng khôi phục máy vi tính trở lại nguyên trạng rồi đi ra khỏi trung tâm dữ liệu. Hongkong là một địa danh không tồi, nếu cô có thể tìm ra Tùy Tâm trước Tề Mặc thì tốt biết mấy. Bây giờ cô đã cam tâm tình nguyện làm thuộc hạ của Tề Mặc nên cô không muốn bị uy hiếp hay bị trói chân trói tay.

"Mộc tiểu thư, cô định đi đâu ạ? Có cần chuẩn bị gì không?" Người gác cổng ở Tề Gia vô cùng kinh ngạc khi thấy Ly Tâm thong dong đi bộ ra ngoài, không mang theo một thứ gì, cũng không ngồi ô tô.

Ly Tâm lãnh đạm trả lời: "Không cần". Cô vừa nói vừa phất tay ra hiệu mở cổng.

Quy tắc là thứ quan trọng nhất ở Tề Gia, phục tùng là thiên chức của những kẻ có vai vế thấp. Người gác cổng vội vàng cúi gập người rồi ấn nút mở cổng. Lời nói của người có vị trí cao hơn là mệnh lệnh tuyệt đối, không được chất vấn, không được nghi ngờ, chỉ có thể nghe theo.

Ly Tâm giữ bộ mặt nghiêm chỉnh đi ra khỏi Tề Gia. Cô bắt một chiếc xe tới trung tâm sầm uất nhất New York, sau khi chắc chắn không bị theo dõi, Ly Tâm mới đi ra sân bay. Hongkong, tôi sắp đến đây.

Hongkong, một trong bốn con rồng nhỏ ở Châu Á, là mảnh đất lúc nào cũng sáng choang, được người Trung Quốc ví là "Đông phương minh châu", là cửa ngõ giao lưu quốc tế.

Sau hơn hai mươi tiếng đồng hồ trên chuyến bay bình thường, Ly Tâm xuất hiện ở sân bay Hongkong vào lúc trời tờ mờ sáng. Hít hít bầu không khí coi như là không khí của quê hương, Ly Tâm vẫn giữ nụ cười tao nhã trên môi, nhanh chóng ra khỏi sân bay.

Ly Tâm thuê một chiếc xe thể thao, lái thẳng về địa điểm có người phụ trách khu vực Châu Á Thái Bình Dương của Tề Gia. Cô mạo hiểm đến Hongkong chỉ vì một mục đích, tìm ra hành tung của Tùy Tâm, sau đó đưa Tùy Tâm đến một nơi an toàn trong lúc Tề Mặc còn chưa phát hiện. Nếu Tề Mặc phát hiện ra hành động ngoài luồng của cô, chắc chắn hắn sẽ giải quyết Tùy Tâm ngay lập tức. Vì vậy mọi việc cần tốc độ nhanh, hy vọng vụ này diễn ra thuận lợi, Ly Tâm quay về Tề Gia mà không ai hay biết.

Ly Tâm lần theo địa chỉ đến khu vực Cửu Long, tìm đến một nơi trông có vẻ giống quán bar. Bây giờ là ban ngày nên quán bar đóng

cửa, nhìn từ bên ngoài quán bar có vẻ xập xệ. Ly Tâm hơi nghi ngờ không biết đây có phải hang ổ của Tề Gia, Tề Gia tệ hại đến mức này? Cô quả thật không dám tin, hay là cô đã nhầm lẫn?

Ly Tâm không biết thực ra Tề Gia không có hứng thú với thị trường Trung Quốc, do nơi này bị hạn chế quá nhiều, Trung Quốc lại luôn có chủ trương tự chủ về mặt quân sự, chỉ mua một bộ phận vũ khí từ bên ngoài, vì vậy thế lực của Tề Gia ở đây tương đối yếu.

Mặc dù vậy, Tề Gia vẫn phải cắm chốt ở nơi này, đây là điểm liên lạc, cung cấp tin tức, kết nối các mối quan hệ...Dù sao trên đời cũng không có chân lý tuyệt đối, hơn nữa Trung Quốc dù ít dù nhiều vẫn nhập khẩu vũ khí từ bên ngoài nên Tề Gia không có lý nào từ bỏ thị trường béo bở đó.

Ly Tâm sau khi quan sát kỹ lưỡng phát hiện cô không nhầm địa chỉ, cô liền mở cửa đi thẳng vào bên trong, động tác của cô tự nhiên như ở nhà, không cho người qua lại cơ hội chú ý đến cô.

Ly Tâm nhẹ nhàng đẩy một lớp cửa đi vào bên trong, tất cả khóa cửa đối với cô chỉ là hàng bày mẫu. Nhìn từ bên ngoài nơi này chẳng ra sao, nhưng bên trong trang trí không tồi, đúng kiểu chủ nhân là người có thân phận.

"Anh Ly, có chuyện mà sáng sớm đã gọi hết huynh đệ tới đây?" Một giọng nói còn ngái ngủ hình như vọng ra từ phòng khách, Ly Tâm liền dừng bước, im lặng lắng nghe.

"Đợi mọi người tập trung đầy đủ, tôi sẽ tuyên bố sau. Chú hãy ngồi xuống đây đi, xảy ra chuyện lớn rồi". Một giọng đàn ông tương đối trầm ổn cất lên.

"Chuyện gì vậy, anh hãy nói cho em biết đi, có phải chỗ chúng ta xuất hiện vấn đề gì không?". Lại là giọng nói của người đàn ông ban nãy, nhưng lần này không hề ngái ngủ mà hơi sốt ruột.

Người đàn ông có giọng nói trầm ổn lên tiếng: "Không phải là vấn đề của chúng ta, nhưng có khả năng liên quan đến chúng ta. Tôi nghe phong phanh từ bên trên, tin tức về Mộc Tùy Tâm mà hôm qua chúng ta báo về tổng bộ hình như xảy ra vấn đề". Ly Tâm đứng bên ngoài cửa sững sờ khi nghe đến câu này.

"Mộc Tùy Tâm? Xảy ra chuyện gì, chúng ta có thế nào báo như thế mà".

"Tôi không biết, chỉ là 5 giờ sáng nay tổng bộ ở New York phát mệnh lệnh, Hồng Ưng đại nhân đích thân thông báo nhiệm vụ cấp một, toàn lực tróc nã Mộc Tùy Tâm".

Ly Tâm giật mình hoảng hốt, trước khi đi cô đã xem kỹ, nhiệm vụ liên quan đến Tùy Tâm chỉ là cấp năm, vậy mà bây giờ nâng thẳng tới cấp một, chuyện này là thế nào?

"Cấp một ư?" Người ở bên trong thốt lên kinh ngạc, hiển nhiên anh ta cũng bị giật mình.

Ly Tâm nhíu chặt đôi lông mày, tay cuộn chặt thành nắm đấm chuẩn bị đi vào phòng. Cô ngồi ở vị trí số sáu ở Tề Gia, dù cấp bậc thấp hơn Hồng Ưng nhưng ở nơi này cô vẫn là lớn nhất, nếu cô ra lệnh cho đám người ở đây đi tìm Tùy Tâm, bọn họ cũng không có quyền phản đối.

"Anh Ly, xảy ra chuyện gì mà gọi chúng em gấp thế?". Ly Tâm còn chưa kịp đi vào, có mấy người đàn ông lần lượt đi vào phòng gấp gáp lên tiếng.

"Các chú đã tập trung đầy đủ thì nghe tôi nói đây. Sáng sớm hôm nay tổng bộ ở New York đột nhiên phát lệnh, thứ nhất là Hồng Ưng đại nhân truyền đạt nhiệm vụ cấp một, toàn lực tróc nã Mộc Tùy Tâm. Nhiệm vụ thứ hai là quan trọng hơn, lão đại đích thân ra lệnh bắt bằng được Mộc đại tiểu thư, nhớ giữ lại mạng sống".

Nghe xong câu này, tất cả đều trầm mặc, bao gồm những người trong phòng và Ly Tâm. Cô cảm thấy rất may là vừa rồi cô không đi vào trong, nếu đi vào chẳng khác gì cô dâng mình đến miệng cọp. Ly Tâm lặng lẽ lùi bước, nơi này không thể ở lại lâu hơn.

Ly Tâm nhẹ nhàng chuồn ra bên ngoài, cô kéo chiếc mũ vành rộng xuống che kín khuôn mặt. Ly Tâm cố rút chiếc nhẫn của Tề Mặc mà không thể tháo ra, cô đành lấy băng dán vết thương dính thành một vòng che chiếc nhẫn.

Không biết Tề Mặc muốn gì, có phải hắn muốn dồn cô vào chỗ chết nên mới ra nhiệm vụ cấp một. Cô chẳng qua chỉ là đi tìm Tùy Tâm thôi, không đến mức tàn nhẫn như vậy đấy chứ? Giữ lại mạng sống có nghĩa là chỉ cần cô không chết, còn biến cô thành gấu trúc hay đánh gãy tay gãy chân cô cũng không sao? Lén lút bỏ đi chỉ là một chuyện nhỏ, có đáng bị trừng phạt như vậy không?

Ly Tâm ngồi lên chiếc xe thuê, cô đập mạnh tay vào vô lăng, tạo thành âm thanh kinh hồn, khiến những người đi bộ ở xung quanh giật bắn mình. Ly Tâm rồ ga phóng xe đi, lúc này cô có cảm giác khóc không ra nước mắt. Cô đã hành động nhanh như vậy mà vẫn bị phát hiện, thế lực của Tề Gia quả nhiên biến thái, vượt ngoài sức tưởng tượng của cô.

Ly Tâm không biết thật ra cô không gặp may. Cô vừa đi khỏi, Tề Mặc đã trở về Tề Gia. Người của Tề Gia không dám hỏi đến hành tung của Ly Tâm, không có nghĩa Tề Mặc không quan tâm. Vừa về đến nhà hắn lập tức phát hiện cô không có ở Tề Gia, sau khi tập hợp một số nguồn tin cộng với khả năng sử dụng vi tính của Bạch Ưng, chẳng mấy chốc Tề Mặc đã biết Ly Tâm đi đâu, sắc mặt của hắn trở nên khó coi vô cùng.

Hơn nữa, Ly Tâm còn cắt mọi nguồn liên lạc, chuyện này khiến Tề Mặc muốn không nổi giận cũng không được. Vì vậy khi Ly Tâm còn chưa đặt chân đến Hongkong, mệnh lệnh của Tề Mặc đã được gửi đến người của hắn ở nơi này.

Ly Tâm không hiểu là người thông minh hay ngu ngốc, cô đến máy bay tư nhân của Tề Gia cũng không dám ngồi, lại đi cải dạng ngồi máy bay thường, kết quả là chậm một bước.

Ly Tâm trầm ngâm, do dự, suy tư hồi lâu, cuối cùng cô quyết định chết sớm đầu thai sớm, sớm nhận lỗi mới là hành động đúng đắn. Một khi cô đã không thể che dấu, nên nhận lỗi và hối cải, may ra Tề Mặc mới bỏ qua.

Nghĩ đến đây, Ly Tâm vội vàng mở thiết bị liên lạc. Cô còn chưa lên tiếng, giọng nói lạnh lùng của Tề Mặt trực tiếp vọng tới: "Về ngay". Ngữ điệu của hắn lạnh lẽo như núi băng ở bắc cực.

Ly Tâm tươi cười hét lớn: "Lão đại".

Tề Mặc nói chậm rãi: "Tôi cho em thời gian một ngày xuất hiện trước mặt tôi. Nếu không, tôi sẽ giết em".

Ly Tâm nghiến răng, quả nhiên Tề Mặc đã biết mọi chuyện, cô im lặng một vài giây rồi nói nhỏ: "Đừng mà, lão đại, anh cũng biết tôi chỉ muốn tìm ra Tùy Tâm chứ không làm chuyện gì khác. Tôi không có ý định bỏ đi cùng chị ấy, tôi đã nói ở lại bên cạnh anh, tôi sẽ không thất tín. Bây giờ chị ấy đang bị thương, tôi cảm thấy không yên tâm. Lão đại, anh hãy để tôi đi tìm chị ấy, khi nào về anh muốn xử phạt tôi thế nào cũng được?". Giọng điệu của Ly Tâm mang chút khẩn cầu và nũng nịu.

Ly Tâm biết một khi Tề Mặc đã nắm rõ mọi chuyện, muốn che dấu cũng vô dụng. Cô vốn chỉ định lợi dụng lúc Tề Mặc bận rộn một mình giải quyết chuyện của Tùy Tâm. Bây giờ rơi vào hoàn cảnh này, phản kháng cũng vô hiệu. Thủ đoạn của Tề Mặc ghê gớm đến mức nào, Ly Tâm không phải chưa từng chứng kiến, vì vậy cô chỉ còn cách ngoan ngoãn nhận lỗi.

Nghe giọng nói khẩn cầu của Ly Tâm, Tề Mặc lên tiếng, ngữ điệu vẫn lạnh lẽo như thường nhưng sát khí đã biến mất: "Tôi chỉ nói một lần".

Ly Tâm nắm chặt tay lái ô tô, cô nhạy bén phát hiện ra sự thay đổi trong giọng điệu Tề Mặc. Ly Tâm hít một hơi sâu tiếp tục lên tiếng: "Lão đại, anh cũng biết Tùy Tâm rất quan trọng đối với tôi. Anh đã không có ý giải quyết Tùy Tâm thì để tôi đi tìm chị ấy, được không ạ?"

Từ trước đến nay Ly Tâm luôn nghĩ Tề Mặc dùng Tùy Tâm để uy hiếp cô, nhưng trong hai mươi tiếng đồng hồ trên máy bay, Ly Tâm đột nhiên hiểu ra, Tề Mặc về căn bản không có ý đó. Hắn không cần thiết phải dùng Tùy Tâm uy hiếp cô, nếu không làm gì có chuyện đến bây giờ Tề Gia mới tìm thấy Tùy Tâm, làm gì có chuyện hắn phát mệnh lệnh tìm kiếm cấp thấp như vậy. Tề Mặc hoàn toàn không có ý đó, hay nói một cách khác hắn không coi trọng việc này. Tề Mặc cũng chẳng cần uy hiếp cô, hắn thấy cô thuận mắt, lại có tác dụng đối với hắn nên hắn giữ cô lại bên mình, bằng không hắn sẽ hủy diệt cô, việc này đối với Tề Mặc dễ như trở bàn tay. Tề Mặc nhắc đến Tùy Tâm chỉ là do thuận miệng, không ngờ trở thành yếu điểm của cô. Một khi cô đã xuất hiện nhược điểm, Tề Mặc sẽ không từ bỏ cơ hội lợi dụng.

Nghe những lời nói yếu ớt của Ly Tâm, nộ khí trong lòng Tề Mặc từ từ tan biến. Khi trở về không tìm thấy cô, hắn nổi giận lôi đình vì có cảm giác bị phản bội. Bây giờ thấy Ly Tâm thành khẩn nhận lỗi, Tề Mặc dịu đi nhiều, hắn cất giọng trầm trầm: "Về ngay".

Thấy thái độ kiên quyết của Tề Mặc, Ly Tâm im lặng hồi lâu. Lời nói của Tề Mặc là mệnh lệnh, cô có thể tỏ ra cố chấp nhưng nếu Tùy Tâm rơi vào tay Tề Mặc, chắc chắn Tùy Tâm sẽ chịu thiệt thòi. Ly Tâm cất giọng đầy ấm ức: "Vậy thì anh hãy rút lại mệnh lệnh truy bắt Tùy Tâm, ngộ nhỡ những người đó không biết khiến chị ấy bị thương thì sao?"

Tề Mặc nói lạnh lùng: "Đó là tự em gây ra".

Thấy Tề Mặc có vẻ nổi giận, Ly Tâm không kìm chế nổi, đập mạnh vào tay lái hét lớn với Tề Mặc: "Tại sao tôi không thể đi tìm Tùy

Tâm, dù thế nào tôi cũng ngồi ở vị trí thứ sáu của Tề Gia, việc cỏn con này tôi không thể tự quyết định sao? Tôi không phải là gì của anh....Á á á, làm gì vậy?"

Ly Tâm còn chưa nói hết câu với Tề Mặc, đột nhiên cô nhìn thấy mấy chiếc xe ở đằng trước mặt giống như bị mất tay lái lao điên cuồng về phía cô. Chiếc xe đầu tiên cách cô hơn hai mươi mét, tốc độ hai bên nhanh kinh hồn. Ly Tâm liền đạp mạnh vào chân phanh, đánh tay lái sang một bên.

"Chuyện gì vậy?". Ở đầu dây bên kia, Tề Mặc đoán Ly Tâm xảy ra chuyện.

Pằng, một viên đạn bay sượt qua đầu Ly Tâm, sắc mặt cô lập tức thay đổi. Ly Tâm vội vàng đánh tay lái, nhưng ở phía trước hai ba chiếc ô tô đi sát gần nhau, chiếm hết cả làn đường, hoàn toàn không có chỗ cho Ly Tâm vượt qua.

Xe Ly Tâm thuê là một chiếc xe thể thao cũ kỹ chưa được cải tạo, vì vậy dù có kỹ thuật siêu việt, Ly Tâm cũng không thể tránh khỏi mấy chiếc xe điên cuồng đi ngược chiều. Vừa nghiêng thân xe tránh qua một chiếc, cô bị một xe khác đâm thẳng vào, Ly Tâm bị mất đà bắn ra khỏi làn đường.

"Khốn khiếp". Ly Tâm nghiến răng đánh tay lái, nhưng chiếc xe quá cũ nên cô khó có thể triển khai kỹ thuật. Lại do bị đâm mạnh nên chiếc xe theo đà bắn đi trong khi Ly Tâm cố gắng hết sức phanh lại.

Nhìn thấy dốc đứng và bờ biển trước mặt, Ly Tâm nhíu chặt đôi lông mày. Không hiểu tại sao cô tự nhiên lái xe đến nơi này, chắc là do mải nói chuyện với Tề Mặc nên cô không để ý đến đường đi.

Thân xe cô va chạm vào hàng rào chắn bên đường, phát tiếng động rất mạnh, đằng sau vọng đến tiếng súng nổ đầy uy hiếp. Ly Tâm cảm thấy chiếc xe ngày càng mất khống chế. Một làn gió thổi qua, mang một mùi vị nồng nặc. Do quá quen thuộc với xe ô tô, Ly Tâm lập tức phát hiện bình xăng xe cô đã bị rò rỉ.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Em mau nói đi". Tề Mặc nghe thấy tiếng xe đâm và tiếng súng nổ, sắc mặt hắn xám xịt, giọng nói chứa đầy sự lo lắng.

"Đâm xe, đạn bắn, xăng rò rỉ, sắp nổ". Ly Tâm nhanh chóng báo cáo với Tề Mặc, ánh mắt cô sắc lạnh đến ghê người.

Ly Tâm chưa bao giờ bị rơi vào tình huống nguy hiểm tương tự khi cô cầm tay lái. Cửa bên tay lái của cô đang quệt mạnh vào hàng lan can nên không thể mở ra. Phía trước xuất hiện đoạn cua, nếu cô tiếp tục tiến lên với tốc độ này, xe sẽ nổ tung ngay tức khắc.

Ly Tâm nhanh chóng thả chân tay rời khỏi cần đạp ga và vô lăng. Cô xoay người đạp mạnh cửa ở ghế lái phụ, bất chấp xe không người lái sẽ đi như thế nào, Ly Tâm túm lấy nóc xe rồi lấy đà leo lên đỉnh xe. Liếc qua làn đường bên này thấy có nhiều xe đi lại, Ly Tâm liền nhảy xuống dốc đứng ở phía trước.

Ly Tâm thuận theo trườn dốc trượt xuống bên dưới, cô cuộn chặt người thành vòng tròn, để tránh bị thương tổn ở mức tối thiểu. Còn chưa chạm xuống mặt đất, Ly Tâm đột nhiên nghe thấy tiếng nổ cực lớn phát ra từ chiếc xe của cô.

"Ly Tâm, mau nói đi, em thế nào rồi? Mau trả lời tôi". Tề Mặc cũng nghe thấy tiếng nổ, giọng nói của hắn vừa gấp gáp vừa lo lắng, hoàn toàn không còn vẻ lạnh lùng thường thấy. Ly Tâm nghe rõ lời Tề Mặc nhưng do đang mải lăn xuống, cô không thể trả lời hắn.

Đau quá, rơi xuống đúng bãi cát, Ly Tâm mới thở phào nhẹ nhõm. May mà cô phản ứng nhanh, nếu không chưa kịp chết trong tay Tề Mặc đã bị chết ở nơi này, đây mới là chuyện cười to lớn.

"Ly Tâm, mau nói đi, mau trả lời tôi, em có nghe rõ không?"

"Tôi nghe thấy rồi". Ly Tâm thều thào trả lời, cô ngồi bệt trên bãi cát kiểm tra toàn thân xem có thiếu bộ phận nào?

Thấy Ly Tâm lên tiếng, Tề Mặc dường như thở phào nhẹ nhõm. Ly Tâm im lặng lắng nghe tiếng sóng biển rồi lên tiếng: "Lão đại, xem ra tôi không thể trở về bên đó trong vòng một ngày, toàn thân tôi đau nhức quá".

Không có tiếng trả lời, thấy Tề Mặc im lặng Ly Tâm cũng không lên tiếng. Từ độ cao mười mấy mét rơi xuống đây, cả người cô không đau mới lạ, cô không hề nói dối Tề Mặc.

Một lúc sau, Tề Mặc mới cất giọng lạnh lùng: "Tự em hãy linh hoạt cho tôi". Nói xong, hắn liền cắt đứt liên lạc, Ly Tâm bất giác cười thầm, Tề Mặc đã đồng ý rồi.

Lại có hai tiếng súng nổ, sau đó là tiếng một vật nặng rơi xuống, Ly Tâm liền định thần trở lại. Cô có bản lĩnh nhảy xuống, người khác chắc chắn cũng có thể nhảy. Địa hình ở đây không quá nguy hiểm, nhảy xuống tuyệt đối không bị mất mạng.

Trên bãi cát có tiếng bước chân thình thịch chạy về phía Ly Tâm, cô bất giác cau mày, bọn họ muốn giết người diệt khẩu? To gan thật đấy. Cảm giác tiếng bước chân sắp tiến lại gần, Ly Tâm đột nhiên bật dậy, chĩa súng vào đúng mi tâm đối phương.

Người ở trước mặt cô dù bộ dạng khá thảm thương nhưng không thể che lấp vẻ tuấn tú của anh ta. Gương mặt anh ta chỉ thấy vui mừng và kinh ngạc, không hề có tia sợ hãi. Ly Tâm chăm chú nhìn người đang đối mặt với họng súng của cô, cô cất giọng lạnh lùng: "Phương Tuấn Kỷ?"

"Tôi tìm cô lâu lắm rồi". Tuấn Kỷ chiếu đôi mắt sáng rực vào Ly Tâm.

"Ly Tâm, trời ơi, hóa ra là cô, là cô thật". Một giọng nói đầy xúc động từ đằng sau Tuấn Kỷ vọng đến, tiếp theo là tiếng bước chân lại gần.

Ly Tâm hơi nghiêng đầu, nhìn ra đằng sau lưng Tuấn Kỷ. Trên bãi cát có hai người đang nằm, toàn thân máu chảy lênh láng, ngoài ra còn có hai người đàn ông khác đi về phía cô, vẻ mặt họ lộ vẻ vui

mừng và kinh ngạc. Nhìn ra là Tiêu Vân và Ngô Sâm, Ly Tâm liền thu lại khẩu súng trong tay, nói lạnh nhạt: "Gặp các anh chẳng có chuyện gì hay".

Tiêu Vân tiến lại gần, ôm chầm Ly Tâm nói bằng một giọng mừng rỡ: "Lâu rồi mới gặp cô, cô đúng là phúc tinh của tôi. Chỉ cần gặp cô là tôi thoát nạn, cô là phúc tinh của tôi mà".

Ly Tâm trừng mắt nhìn Tiêu Vân, anh chàng này sao có thể nhiệt tình như vậy. Tuy trước đây anh ta vẫn rất nhiệt tình nhưng bây giờ càng quá đáng hơn. Ly Tâm hắng giọng: "Bỏ tôi ra".

Tiêu Vân vẫn chưa hết phấn khởi và nhiệt tình, Tuấn Kỷ từ nãy đến giờ không rời mắt khỏi Ly Tâm liền túm lấy tay Tiêu Vân: "Thấy vết thương trên người Ly Tâm chưa, cậu còn không buông cô ấy ra".

Tiêu Vân vội rút tay về: "Tôi xin lỗi đã làm liên lụy đến cô, xin lỗi cô". Quần áo trên người Ly Tâm có nhiều chỗ rách nát, da cô còn bị toạc một miếng, máu chảy ròng ròng.

Ly Tâm trừng mắt nhìn Tiêu Vân: "Anh biết là được rồi". Sau khi bỏ lại năm từ, Ly Tâm liền quay người bước đi. Cô luôn gặp xui xẻo mỗi khi đụng phải bọn họ, trước đây cũng vậy, bây giờ còn suýt bỏ mạng, đúng là một đám "sao chổi".

"Ly Tâm, cô đi đâu vậy?". Thấy Ly Tâm định bỏ đi, Tuấn Kỷ liền giơ tay định giữ Ly Tâm. Ngô Sâm đứng bên cạnh vội vàng ngăn Tuấn Kỷ: "Chúng ta rời khỏi nơi này rồi tính sau". Vừa nói anh ta vừa chỉ tay về hai người bị thương nằm trên bãi cát.

Tuấn Kỷ gật đầu, gương mặt lộ vẻ nghiêm túc, anh ta liền đi theo Ly Tâm về phía trước. Ngô Sâm nhanh chóng gọi điện thoại, nơi này có động tĩnh lớn như vậy, chắc chắn không bao lâu nữa sẽ bị phát hiện, càng sớm rời khỏi đây càng tốt.

Ly Tâm vừa thở hổn hển vừa leo lên đường cái, một chiếc xe thể thao nhanh chóng đỗ trước mặt cô. Ly Tâm không thèm nhìn quay

người bỏ đi. Bây giờ cô không muốn dính dáng đến đám người này, cô ghét nhất phiền phức.

"Ly Tâm, đúng là em rồi. Ly Tâm, chị đã tìm thấy em rồi". Một giọng nói phụ nữ đầy vẻ vui mừng đột nhiên vọng tới, sau đó là tiếng bước chân chạy nhanh. Ly Tâm còn chưa kịp phản ứng đã bị người ở đằng sau ôm chặt.

"Tú Thủy, chúng ta mau rời khỏi nơi này, có gì nói sau đi". Ngô Sâm ngồi vào vị trí tay lái, thò đầu ra ngoài nói với Tú Thủy.

Tú Thủy nắm chặt tay Ly Tâm, kéo cô đi về phía chiếc xe: "Lần này chị sẽ không để em chuồn mất".

Ly Tâm nhìn Tú Thủy: "Chị đừng kéo nữa, em có nói không đi đâu". Ly Tâm không phải ngốc nghếch, nơi này không dễ bắt xe chút nào, nếu ở lại chắc chắn sẽ bị lôi về đồn cảnh sát làm nhân chứng. Hơn nữa, thái độ của Tú Thủy nhiệt tình như vậy, cô cũng không nỡ lòng nào từ chối.

Tuấn Kỷ đang đứng tựa vào cửa xe chờ đợi, nghe câu nói của Ly Tâm, anh ta liền mỉm cười và giơ ngón tay cái với Ngô Sâm. Ngô Sâm ngược lại nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt vô cảm.

Chiếc xe phóng như bay, Ngô Sâm dừng lại trước một ngôi biệt thự cao cấp ở một khu vực đắt đỏ giành cho người giàu có. Ly Tâm còn chưa kịp phát biểu ý kiến, Tú Thủy đã lôi xềnh xệch cô vào bên trong.

"Đây là món thạch hoa quả em thích nhất". Vừa qua cửa, Tú Thủy liền nhét vào tay Ly Tâm một túi đồ ăn, toàn thứ Ly Tâm thích ăn. Không thấy thì thôi, vừa nhìn đến bụng Ly Tâm liền sôi ùng ục. Cô nhớ ra do quá hưng phấn khi biết tin tức về Tùy Tâm nên cô hầu như không uống ăn gì trong một ngày qua. Bây giờ gặp đồ ăn ngon, Ly Tâm liền không tỏ ra khách sáo.

"Ly Tâm này, sao cô bỏ đi mà chẳng nói một tiếng nào, hại chúng tôi tìm cô chết thôi. Cô có biết Tuấn Kỷ đã lật cả nước Mỹ mà không tìm thấy cô, làm chúng tôi cũng đen đủi theo, phát động mọi thế lực đi tìm cô. Cô đúng là có bản lĩnh, lặn biệt tăm biệt tích, khiến chúng tôi không thể tìm thấy. Ly Tâm, về điểm này tôi không thể không khâm phục cô, tất nhiên là ngoài tài nghệ lái xe của cô ra".

Ly Tâm nói thản nhiên với Tiêu Vân: "Tôi có bảo anh đi tìm tôi đâu".

Tiêu Vân ngậm miệng, không biết nên trả lời như thế nào, Tú Thủy lên tiếng: "Nhưng bọn chị muốn tìm em".

Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Tú Thủy, bắt gặp ánh mắt dịu dàng của cô, Ly Tâm liền cúi đầu tiếp tục ăn. Cô không bảo bọn họ đi tìm, nhưng cũng không thể ngăn cản người khác muốn tìm cô. Chữ "muốn" này bao hàm rất nhiều ý nghĩa, Ly Tâm lại không phải là người tuyệt tình, cô không thể tỏ ra vô tình với người thật lòng quan tâm đến cô.

Tuấn Kỷ mỉm cười, đưa một cốc nước lọc cho Ly Tâm: "Không ngờ lại gặp cô trong tình huống nguy hiểm vừa rồi. Cô thử nói xem có đúng với câu "Ta quay cuồng tìm nàng trong muôn vạn- Khi ngoái đầu chợt thấy bóng ai kia" hay không?"

"Thảm rồi". Tiêu Vân đột nhiên kêu lên, làm động tác không chịu nổi rồi đi vào trong chỉnh đốn lại hình tượng.

"Cô hãy nghỉ ngơi một lát. Vết thương của cô cần nhanh chóng xử lý, đừng để bị nhiễm trùng". Tuấn Kỷ cất giọng đầy quan tâm và lo lắng với Ly Tâm.

"Không sao đâu". Vết thương này chẳng là gì cả, nếu so với vết thương khi đi theo Tề Mặc thì đúng là không đáng nhắc đến.

Tú Thủy liền đứng dậy: "Em nói gì thế, em bị rách cả da sao có thể không xử lý. Để chị bôi thuốc giúp em". Tú Thủy vừa nói vừa kéo Ly Tâm lên tầng trên. Ly Tâm nhíu mày, bắt gặp vẻ kiên quyết của Tú Thủy, cô không nói một lời nào liền đi theo Tú Thủy.

Ở tầng dưới, Ngô Sâm nhìn theo bóng Ly Tâm cho đến khi cô khuất dạng. Anh ta quay sang nói với Tuấn Kỷ đang ngồi tựa người vào ghế sofa: "Tuấn Kỷ, cô Ly Tâm này có vẻ không đơn giản, cậu đừng chìm đắm sâu quá".

Tuấn Kỷ nhếch mép mỉm cười và cất giọng từ tốn: "Thích một người thì có liên quan gì đến chuyện cô ấy đơn giản hay không?"

Ngô Sâm bất giác lắc đầu, lúc Tuấn Kỷ lật cả nước Mỹ để tìm Ly Tâm, anh ta và những người khác đều đoán ra có lẽ anh chàng playboy này đã thật sự động lòng. Thế nhưng Ly Tâm ngoài danh hiệu vua tốc độ, thân thế của cô có vẻ không đơn giản.

Ngô Sâm liền hạ thấp giọng: "Cảnh tượng vừa rồi chắc cậu cũng đã thấy. Cô ấy không hề chớp mắt khi chứng kiến chúng ta giết người, cô ấy tỏ ra bình tĩnh hơn cả tôi và cậu. Còn nữa, khẩu súng trong tay cô ấy không phải loại bán trên thị trường, mà là loại đặt sản xuất riêng cho một nhân vật thế lực nào đó. Cậu đừng sơ ý quá".

Tuấn Kỷ lắc đầu không tán thành ý kiến của Ngô Sâm: "Nếu Ly Tâm là Tú Thủy, liệu cậu có phòng bị như vậy không?".

Ngô Sâm lập tức ngậm miệng, chỉ chăm chú nhìn Tuấn Kỷ mà không lên tiếng. Đôi mắt Tuấn Kỷ sáng rực: "Tôi đã mất công tìm cô ấy lâu như vậy, không ngờ hôm nay tình cờ gặp lại cô ấy. Lần này, tôi tuyệt đối không buông tay"

Chương 91: Truy sát

Ly Tâm bị Tú Thủy kéo lên tầng trên, Tú Thủy xử lý vết thương của cô rồi bôi thuốc rất thành thạo. Ly Tâm không hiểu tại sao cô chỉ bị rách tý da mà bọn họ tỏ ra lo lắng đến thế, có điều nhìn động tác thành thục của Tú Thủy, Ly Tâm bất chợt nhớ đến đôi bàn tay lóng ngóng và thô bạo của Tề Mặc khi bôi thuốc cho cô. Ly Tâm mỉm cười, bây giờ nghĩ đến mới thấy khôi hài, thế nhưng cô lại đón nhận rất tự nhiên.

Tú Thủy ngồi bên cạnh vừa bôi thuốc cho Ly Tâm vừa lẩm bẩm: "Lần này kiểu gì cũng không thể để em bỏ đi mất, hại chị vừa lo chết đi được, vừa nhớ em nữa chứ. Hôm nay tình cờ gặp lại, em hãy ở đây với bọn chị một thời gian, nhớ cho chị phương thức liên lạc, chị rất sốt ruột khi không tìm thấy em, em mau cho chị số điện thoại của em". Tú Thủy vừa nói vừa trừng mắt với Ly Tâm.

Ly Tâm hơi nhíu mày: "Em không dùng điện thoại di động, với lại em có việc cần giải quyết nên mới đến đây, em không thể ở lại lâu hơn, lát nữa em sẽ lên đường".

"Không được". Vừa nghe Ly Tâm nói sẽ đi, Tú Thủy liền đứng bật dậy, nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt dữ dội: "Em cần giải quyết việc gì thì hãy nói cho bọn chị biết, bọn chị sẽ giúp em, em không được bỏ đi, làm sao có chuyện như vậy chứ, khó khăn lắm mới gặp lại, vậy mà em nói đi là đi, không được". Tú Thủy vừa nói vừa giữ chặt tay Ly Tâm.

Ly Tâm bóp trán: "Em có chuyện thật mà". Nếu không phải Tú Thủy quan tâm cô thật lòng, cô còn lâu mới giữ thái độ mềm mỏng như vậy.

Thấy Ly Tâm có vẻ kiên quyết, Tú Thủy liền gọi vọng xuống bên dưới: "Các anh mau lên đây đi, Ly Tâm nói cô ấy phải đi bây giờ, nhanh lên". Ly Tâm lâm vào tình cảnh khóc dở mếu dở.

"Tại sao cô đi vội thế?" Tuấn Kỷ xuất hiện ở cửa phòng, cau mày nhìn Ly Tâm và lên tiếng hỏi nhỏ.

"Tôi có việc cần làm". Ly Tâm thẳng thắn trả lời.

Tiêu Vân đứng đằng sau Tuấn Kỷ lên tiếng: "Có việc cũng không nhất thiết bỏ đi ngay, hơn nữa chúng tôi có thể giúp cô, nơi này là địa bàn của Tuấn Kỷ, có khó khăn gì cô chỉ cần mở miệng là được, không cần cô đích thân ra mặt, cậu ấy chắc chắn sẽ giải quyết thỏa đáng cho cô".

Tuấn Kỷ gật đầu cất giọng nghiêm túc: "Bất cứ là việc gì, tôi cũng có thể giúp cô".

Ngô Sâm đứng bên cạnh đưa mắt liếc Tuấn Kỷ, lời hứa này có vẻ hơi quá, nếu Ly Tâm bắt anh ta giết người phóng hỏa, anh ta cũng sẽ giúp cô? Có điều xem ra Tuấn Kỷ dám nhận lời Ly Tâm, chắc anh ta cũng đã có sự chuẩn bị về phương diện này.

Ly Tâm ngẩng đầu bắt gặp vẻ mặt nghiêm túc của bốn người. Ly Tâm quay sang Tú Thủy, thấy cô không ngừng gật đầu, Ly Tâm nghĩ ngợi một lát rồi mở miệng: "Tôi muốn tìm một người".

Dù sao một mình Ly Tâm cũng chẳng thể làm gì ở địa bàn Hongkong, hơn nữa Tề Mặc còn phát lệnh huy động mọi thế lực của Tề Gia ở đây để truy bắt cô, tuy bây giờ Tề Mặc có khả năng thu hồi mệnh lệnh đó, nhưng nếu cô đi tìm người phụ trách khu vực Châu Á Thái Bình Dương, chắc chắn cô sẽ bị giải thẳng về nước Mỹ, vừa lãng phí thời gian vừa tốn công đến tận đây tìm kiếm. Hongkong tuy là thành phố nhỏ, nhưng một mình cô khó có thể tìm ra Tùy Tâm. Đã có người tình nguyện giúp cô, vậy thì cô thử một lần xem sao.

Nghe Ly Tâm nói muốn tìm người, Tuấn Kỷ mỉm cười lên tiếng: "Cô nói đi". Tìm người đối với Tuấn Kỷ là chuyện quá nhỏ, anh ta có thể hô phong hoán vũ ở địa giới này, chỉ mỗi việc cỏn con là tìm người thì có gì khó.

Tuấn Kỷ không hề tỏ ra đắc ý cũng không hề do dự mà rất bình thản, chứng tỏ anh ta tin tưởng việc này hoàn toàn nằm trong khả năng của anh ta. Ly Tâm bất giác nhíu mày: "Đừng có mừng vội, hiện tại Hồng Ưng của Tề Gia đã ra lệnh bắt giữ cấp một người tôi cần tìm. Anh chỉ có hai ngày là nhiều nhất, liệu có thể giải quyết không, nếu anh không làm được, tôi cũng không miễn cưỡng anh". Không phải cô chỉ có thể cho Tuấn Kỷ từng đó thời gian mà cô chỉ có thể trì hoãn đến lúc đó là cùng.

Tuấn Kỷ nghe vậy hơi cau mày, Tiêu Vân và Ngô Sâm ở bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, Tề Gia đâu phải đối tượng dễ nhằn. Tiêu Vân cất giọng lo lắng: "Tuấn Kỷ, việc này sẽ khiến cậu trực tiếp đụng độ Tề Gia".

Tuấn Kỷ không rời mắt khỏi Ly Tâm, miệng nở nụ cười nhàn nhạt: "Tên của người đó?"

Thấy Tuấn Kỷ dám nhận lời, Ngô Sâm và Tiêu Vân lại nhìn nhau nhưng không lên tiếng. Ly Tâm nói thẳng: "Anh ra giá đi!". Cô không thích nợ ân tình của người khác, cũng không cần người khác giúp đỡ vô điều kiện, ân tình là thứ nhiều lúc trả không nổi.

Tuấn Kỷ cười cười: "Được thôi, tranh người với Tề Gia, không phải quá nghiêm trọng cũng không phải chuyện nhỏ. Mười triệu đô la Mỹ, nếu cô không có tiền, tôi có thể cho cô nợ".

Ly Tâm gật đầu: "Không thành vấn đề, tôi sẽ lập tức gửi ngay ba triệu vào tài khoản của anh. Số còn lại khi nào anh đưa người mạnh khỏe về cho tôi, tôi sẽ chuyển cho anh ngay". Khoản tiền này Ly Tâm hoàn toàn có khả năng chi trả. Sau khi rời tổ chức ăn trộm, Ly Tâm tích lũy được một khoản không nhỏ. Hơn nữa, Tề Mặc còn chia cho cô hai phần trăm thu nhập ở Đông Nam Á, chỉ riêng khoản này cũng đã là con số trên trời.

Tuấn Kỷ gượng cười lắc đầu, anh ta đoán Ly Tâm là người có tiền, nhưng không ngờ cô lại có nhiều tiền đến thế. Mười triệu đô đâu phải là cỏ rác, vậy mà Ly Tâm sử dụng cứ như cỏ rác, sớm biết

trước anh ta đã đòi nhiều hơn. Anh ta ra giá chỉ một mục đích muốn dây dưa với cô nhưng thật không dễ dàng chút nào.

"Được rồi, được rồi, đã bàn xong thì em hãy yên tâm ở đây nghỉ ngơi đi. Tuấn Kỷ sẽ tìm người nhanh thôi. Còn bây giờ chúng ta xuống bếp, chị sẽ nấu món sườn chua ngọt mà em thích nhất. Em có muốn ăn không? Đi thôi!". Tú Thủy cười híp mắt kéo tay Ly Tâm ra khỏi phòng, Ly Tâm thấy vậy liền đi theo Tú Thủy.

Ở trong phòng, Tiêu Vân vỗ vai Tuấn Kỷ: "Người anh em, muốn quay đầu là bờ không phải dễ dàng như vậy đâu. Lần này cần xem bản lĩnh của cậu rồi".

Ngô Sâm cũng hắng một tiếng: "Tự vác vạ vào thân". Nói xong, anh ta cùng Tiêu Vân đi xuống dưới lầu.

Tuấn Kỷ mỉm cười đi theo bọn họ. Việc này tuy hơi khó nhưng anh ta tự nguyện, cũng không phải không có phần thắng nào trong tay. Chỉ cần anh ta tìm ra người quan trọng với Ly Tâm, anh ta không tin đến lúc đó Ly Tâm vẫn tỏ ra xa cách với anh ta.

Thời gian trôi qua rất nhanh, loáng một cái đã đến buổi tối. Ly Tâm nằm trên giường nhìn chăm chú lên trần nhà, nghe Tú Thủy và Tiêu Vân nói chuyện, Tuấn Kỷ không chỉ riêng Hongkong mà ở khu vực phương Đông này có thế lực rất mạnh chống đằng sau lưng, vì vậy anh ta mới dám đấu với Tề Gia. Nếu đúng anh ta có thực lực thì tốt, anh ta có thể tìm ra Tùy Tâm trước Tề Mặc thì quá tuyệt, chỉ mong Tuấn Kỷ không làm cô thất vọng.

Nghĩ đến một tương lai có vẻ tươi sáng, Ly Tâm liền nở nụ cười tươi rồi nhắm mắt ngủ, tiếng đồng hồ tích tắc tích tắc đều đặn, không biết đã đến ba giờ sáng từ lúc nào.

Ly Tâm xoay đi xoay lại mà vẫn không ngủ được, cô đành ngồi dậy rồi giơ tay đập mạnh vào đầu. Không hiểu là chuyện gì nữa, từ trước đến nay có bao giờ cô bị mất ngủ đâu, hơn nữa Ly Tâm cũng

chưa bao giờ phát hiện ra, cô không chợp mắt nổi khi ở trên giường lạ.

Ly Tâm sờ tay xuống đệm giường, rất mềm mại rất ấm áp, nhưng cô vẫn bị mất ngủ. Ly Tâm thật sự muốn đi ngủ nhưng không thể chợp mắt, cảm giác này khiến cô rất khó chịu.

Hay là do nóng quá? Ly Tâm cau mày chỉnh điều hòa xuống hai mươi độ, chắc là thích hợp rồi. Nhưng một lúc sau cô lạnh đến phát run, không phải nhiệt độ, không phải do chiếc giường, cũng không phải do cô không buồn ngủ. Rốt cuộc là vì sao? Ly Tâm buồn bực ngồi dậy, suy nghĩ xem có điểm nào không đúng.

Đưa mắt sang bên cạnh thấy chiếc giường lớn trống không, Ly Tâm lập tức hiểu ra vấn đề, chiếc giường rất rộng nhưng lại thiếu mất một người. Bên cạnh cô thiếu một người, thiếu một khuôn ngực vạm vỡ, thiếu một người ôm cô như chiếc gối ôm, thiếu mất hơi ấm và mùi hương đặc trưng của hắn.

Ly Tâm sa sầm mặt, nhìn chằm chằm vào chiếc giường hồi lâu. Sau đó cô than thầm, chẳng lẽ bản thân cô có khuynh hướng thích bị ngược đãi, tại sao cô lại để bản thân lệ thuộc vào thân hình rắc chắc như gang thép và mùi hương nhàn nhạt đó, thật là quá đáng. Sau khi tìm ra nguyên nhân, Ly Tâm biết cô có muốn cũng không ngủ được nữa, thế là cô đứng dậy đi ra ngoài.

Ông trăng tròn lơ lửng trên không trung chiếu ánh sáng dìu dịu khắp không gian. Ly Tâm đứng ở ngoài ban công tối, ngẩng đầu ngắm trăng. Cả đời này cô đã bao giờ bị mất ngủ, trước đây nơi nào cô cũng có thể ngủ như thường, ngày hôm nay là lần đầu tiên cô bị mất ngủ trong hơn hai mươi năm qua.

Tất cả đều do lỗi của Tề Mặc, cô bị hắn ôm hắn đè thành ra quen mất rồi. Mấy hôm trước ở Tề Gia mặc dù Tề Mặc không có ở nhà nhưng trên giường vẫn còn lưu lại mùi hương của hắn nên cô không có cảm giác bất ổn, bây giờ đi nơi khác không ngờ cô chẳng thể chợp mắt. Khi nào quay về cô phải tính sổ với Tề Mặc mới được,

đều tại hắn cả, Ly Tâm tức đến mức bất giác tung nắm đấm vào không trung.

Dưới ánh trăng lúc ẩn lúc hiện, Ly Tâm thoáng nhìn thấy bóng người đang leo lên một góc tường của ngôi biệt thự. Ly Tâm im lặng ẩn mình trong bóng tối, chăm chú theo dõi bóng người đó.

Một tên, hai tên, ba tên...Ly Tâm nhẩm đếm, có tất cả mười mấy tên. Cô hơi cau mày, trò gì vậy, cô mới rời khỏi Tề Mặc, tưởng có thể được nghỉ ngơi tử tế, sao tự nhiên gặp phải chuyện này, đám Tú Thủy dính dáng đến mấy vụ nguy hiểm từ lúc nào?

Ly Tâm đứng im theo dõi, kẻ nào có bản lĩnh gây chuyện thì có bản lĩnh dập lửa. Nghe những lời nói của Tiêu Vân trước đó, Ly Tâm đoán chuyện này có quan hệ đến anh ta, anh ta đúng là người hay gây thị phi.

Nhờ ánh trăng, Ly Tâm nhìn thấy những người ở dưới chân tường đang thận trọng bố trí thứ gì đó. Nhìn kỹ một chút, Ly Tâm nhăn mặt khi phát hiện ra đó là thuốc nổ, đám người vừa đột nhập đang đặt thuốc nổ. Ly Tâm nghiến răng cuộn chặt tay thành nắm đấm, tại sao cô đi đâu cũng không được yên thân? Ly Tâm lặng lẽ nhảy sang ban công phòng bên cạnh, cô mặc kệ đám Ngô Sâm và Tuấn Kỷ, cô chỉ muốn nhắc nhở một mình Tú Thủy.

Ánh trăng chiếu sáng khắp nơi, nhưng rất may là ban công phòng Ly Tâm và phòng Tú Thủy nằm ở góc khuất. Ly Tâm nhanh chóng từ ban công phòng bên cạnh chuẩn bị bay người sang ban công phòng Tú Thủy. Đúng lúc này, có một bóng đen leo lên, Ly Tâm liền lặng lẽ theo sau bóng đen đó.

Bóng đen đẩy cửa phòng Tú Thủy rồi rón rén đi vào bên trong. Ly Tâm do ở khoảng cách gần nên nhìn thấy bóng đen rút ra khẩu súng, cô nín thở nhẹ nhàng tiến lại gần bóng đen.

Bịch, một tiếng động cực khẽ, Tú Thủy ở trên giường còn chưa bị đánh thức, Ly Tâm đỡ bóng đen vừa bị ngất do cô dùng báng súng

đập mạnh vào gáy đặt xuống đất. Sau đó Ly Tâm lao đến bên giường Tú Thủy, tay cô bịt miệng Tú Thủy và nói nhỏ: "Đừng động đậy".

Tú Thủy tỉnh giấc, vẫn còn chưa kịp phản ứng, nghe giọng nói của Ly Tâm, cô thấy nhẹ nhõm hẳn. Ly Tâm kéo Tú Thủy xuống giường, đúng lúc này, cửa phòng có tiếng động khẽ và mở ra trong đêm tối.

Ly Tâm cau mày liền quay lại, đụng vào trúng người Tú Thủy, cô vội vàng bịt miệng và mũi Tú Thủy.

Một sát thủ có thể biết được người ở trước mặt thức hay ngủ qua hơi thở. Kiến thức này tổ chức ăn trộm đã dạy Ly Tâm từ năm cô mới mười tuổi, bởi vì ngoài việc ăn trộm, bọn cô phải học cách bảo toàn tính mạng từ đám sát thủ được cử đến khi bọn cô thất thủ.

Một bóng người lặng lẽ đi vào trong, giơ tay quờ quạng về vị trí Tú Thủy đang đứng, anh liền kéo Tú Thủy vào lòng. Ly Tâm lập tức giơ khẩu súng trong tay về phía người đó.

"Tú..." Bóng đen vừa đi vào còn chưa kịp nói hết câu, khẩu súng của Ly Tâm đã chĩa thẳng vào đầu anh ta. Trong đêm tối chỉ có tiếng đạn lên nòng, bóng đen sững sờ, anh ta đứng yên không động đậy.

Nghe người đó gọi tên Tú Thủy, Ly Tâm lập tức buông tay Tú Thủy, đập đập mũi súng vào người ở trước mặt: "Tránh ra". Vừa nói cô vừa nhanh chóng nhảy xuống dưới.

Thấy Ly Tâm lên tiếng, người đàn ông dường như thở phào nhẹ nhõm, đứng tránh người sang một bên nhường đường cho Ly Tâm, đồng thời anh ta bế Tú Thủy lúc này vẫn chưa định thần và thì thầm: "Tuấn Kỷ đang đi tìm cô".

Ly Tâm không lên tiếng lặng lẽ đi ra phía cửa, Ngô Sâm ở đằng sau nhanh chóng bước theo cô, anh ta hạ thấp giọng nói: "Đi bên này, ở đằng sau có người".

"Bên này chúng đặt thuốc nổ". Ly Tâm lách người qua khe cửa đi ra ngoài, Ngô Sâm sau một giây sững sờ cũng lập tức đi theo cô.

Ngôi biệt thự không rộng lắm, phía trước là bờ biển, đằng sau tựa vào núi. Phía trước có không gian tương đối rộng, chính là nơi Ly Tâm nhìn thấy đối phương gài thuốc nổ, còn khu vực hướng về phía núi là nơi Ngô Sâm nhìn thấy có nhiều người, tuy nhiên con người dù đông đến mấy cũng không đáng sợ bằng thuốc nổ.

"Tuấn Kỷ..."

"Nếu không thấy tôi, anh ta sẽ tự tìm đến đây". Ngô Sâm mới chỉ nói ra hai từ, Ly Tâm lập tức ngắt lời anh ta. Đây là kiến thức cơ bản, cô không đời nào quay lại tìm anh ta. Nghe Ly Tâm nói vậy, Ngô Sâm không còn thắc mắc tiếp tục cùng Ly Tâm đi về phía sau.

Bóng đen ngày một đông, bước chân của Ly Tâm cũng mỗi lúc một nhanh. Rơi vào hoàn cảnh này, tốc độ chính là thời gian, chỉ có tranh thủ thời gian, cô mới có cơ hội thoát khỏi nguy hiểm.

Pằng, một tiếng nổ nhẹ vang lên, bóng đen ở đằng trước đổ vật xuống đất, Tuấn Kỷ xuất hiện trước mặt ba người mà không gây một tiếng động nào, anh ta hỏi khẽ: "Không sao?"

"Ổn". Tuấn Kỷ hỏi câu rất đơn giản, Ngô Sâm trả lời còn đơn giản hơn. Ly Tâm tiếp tục đi thẳng, Tuấn Kỷ và Ngô Sâm cũng lập tức bám theo cô.

"Đi bên này, Tiêu Vân đã xuống chuẩn bị rồi". Tuấn Kỷ kéo tay Ly Tâm khi thấy cô đi về phía nhà bếp.

Thấy Tuấn Kỷ chỉ tay về nhà vệ sinh, Ly Tâm đoán ra nơi đó chắc có một lối đi thông ra ngọn núi ở phía sau, cô không do dự lập tức đi theo Tuấn Kỷ.

Pằng, tiếng súng nổ từ phía trước truyền đến, sau một vài giây im lặng, tiếng súng đột nhiên dồn dập. Ly Tâm bất giác cau mày, tiếng

súng phát ra từ nơi có Tiêu Vân, đúng là anh chàng đụng đâu hỏng đó, cô liền quay người chạy về phía cửa chính.

Đến lúc này, Ngô Sâm không thể tiếp tục bế Tú Thủy, anh ta đặt Tú Thủy xuống đất, một tay nắm chặt bàn tay đang run lẩy bẩy của Tú Thủy, một tay nổ súng về những bóng đen không ngừng xuất hiện. Ngô Sâm kéo Tú Thủy lao ra cửa chính, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, vừa rồi bọn họ đã quên mất điều này.

Tuấn Kỷ do dự trong giây lát rồi tiếp tục lao về nơi có Tiêu Vân, Ly Tâm còn có Ngô Sâm đi cùng chứ Tiêu Vân chỉ có một mình.

Nghe thấy tiếng súng, những kẻ đột nhập lập tức biết chúng đã bị phát hiện, vì vậy chúng không còn lén lút mà xông cả về nơi phát ra tiếng súng.

Ly Tâm đi lom khom sát vào bờ tường, trong đêm tối nơi này là góc chết, không dễ bị phát hiện. Ba người từ cửa chính xông ra ngoài, tiếng súng ở bên tai mỗi lúc một kịch liệt. Tuy đều là súng giảm thanh nhưng trong đêm tối yên tĩnh, giảm thanh cũng nghe thấy rõ ràng.

Thỉnh thoảng có bóng đen ngã xuống trước mũi súng của Ngô Sâm, ba người vượt ra ngoài cửa chính mà không gặp bất cứ trở ngại lớn nào. Quả nhiên nơi quang minh chính đại chẳng có mấy người trấn thủ.

Tiếng súng vẫn không ngừng phát ra từ phương hướng có Tiêu Vân và Tuấn Kỷ. Ngô Sâm giao Tú Thủy cho Ly Tâm, anh ta cất giọng trầm trầm: "Hãy chăm sóc cô ấy". Nói xong, anh ta liền quay người chạy vào bên trong ngôi biệt thự.

Chương 92: Khách quý tới nhà

Tú Thủy hoảng hốt giơ tay túm Ngô Sâm, nhưng động tác không nhanh bằng Ngô Sâm. Tú Thủy không giữ được Ngô Sâm liền nghiến răng quay đầu chạy theo Ly Tâm. Vừa rồi cô nghe thấy Ly Tâm nhắc đến thuốc nổ, thuốc nổ là thứ có thể phát nổ bất cứ lúc nào, đi vào trong đó chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Tuy nhiên Tú Thủy biết Ngô Sâm không thể bỏ rơi hai người bạn ở bên trong.

Ly Tâm không nhiều lời với Tú Thủy, cô chỉ nói nhỏ: "Theo em" rồi chạy nhanh ra bên ngoài, lao về phía nhà để xe. Tú Thủy cố giữ bình tĩnh, chạy theo Ly Tâm.

Ầm ầm, tầng thấp nhất ở phía đông ngôi biệt thự đột nhiên có tiếng nổ, Ly Tâm không quay đầu tiếp tục chạy, nhưng cô đoán ra đám người đột nhập không thể khống chế nhóm Tuấn Kỷ nên châm ngòi nổ. Người của bọn chúng vẫn ở bên trong mà chúng dám châm ngòi nổ, xem ra đây không phải xã hội đen bình thường.

"Ly Tâm..." Tú Thủy run rẩy gọi Ly Tâm, cô sợ đến mức không nói ra lời.

Ly Tâm vừa chạy vừa hét: "Sợ gì chứ? Bọn họ có bản lĩnh gây chuyện, thì sẽ có bản lĩnh thoát ra ngoài". Nói xong cô nổ súng vào khóa cửa nhà xe rồi nhanh chóng mở cửa lao vào trong.

Tiếng nổ từng đợt truyền đến, may mà đối phương không dùng loại thuốc nổ cao cấp, nếu không ngôi biệt thự nhỏ này chắc chắn sẽ trở thành đống gạch vụn trong giây lát. Ly Tâm túm tay Tú Thủy lôi lên xe. Không có khóa xe, Ly Tâm chọc ngoáy một hai giây, chiếc Ferrari màu xám bạc phóng như bay ra ngoài.

Ánh lửa lập lòe chiếu sáng một góc ngôi biệt thự, Ly Tâm đã quen với những cảnh tượng hoành tráng hơn đây gấp nhiều lần nên sắc mặt cô không hề thay đổi. Cô dừng xe ở ngay trước cổng ngôi biệt thự rồi nhìn đồng hồ trên tay: "Em sẽ cho bọn họ hai mươi giây". Đi

theo Tề Mặc một thời gian dài, Ly Tâm quen đếm thời gian bằng giây chứ không phải bằng giờ hay bằng phút.

Ánh lửa ở trước mặt ngày một lan rộng, tiếng nổ vẫn tiếp tục vang lên, Ly Tâm ngồi im lặng trên ô tô, sắc mặt cô lạnh lùng vô cảm. Cùng với tiếng nổ, vật thể từ trong ngôi biệt thự bay tung tóe, cả vào ô tô và rơi xuống đầu hai cô gái.

Ánh mắt Ly Tâm lộ vẻ bất mãn, cô sờ tay lên đầu nhặt những mảnh vụn vôi vữa. Ly Tâm thầm nghĩ xe nào không chọn lại đi chọn đúng xe mui trần khiến toàn thân bụi mù, khi nào về lại mất công tắm rửa.

Ầm, một tiếng nổ lớn vang lên, cả ngôi biệt thự như sáng bừng trong phút chốc. Lúc này Tú Thủy tim như nhảy ra khỏi lồng ngực, mắt không rời khỏi lối ra ngôi biệt thự. Phát hiện đám Tuấn Kỷ lao từ trong biệt thự ra ngoài, Tú Thủy mừng rỡ hét lớn: "Ở đây, nhanh lên, mau lên xe, nhanh lên".

Đám Tuấn Kỷ phát hiện chiếc ô tô của Ly Tâm đang đỗ trong đêm tối ở phía xa xa, nếu không phải Tú Thủy lên tiếng, bọn họ chắc sẽ không nhìn thấy, ba người đàn ông lập tức chạy như bay về hướng xe của Ly Tâm.

"Còn ba giây nữa". Ly Tâm nhìn đồng hồ, sắc mặt không hề thay đổi. Hai tay cô đặt lên vô lăng chuẩn bị xuất phát, tình huống này quả thật không hề ảnh hưởng đến tâm trạng của cô.

Đám Tuấn Kỷ không hiểu ý Ly Tâm, Tuấn Kỷ chạy ở đằng trước bay người vào trong xe, đồng thời Ngô Sâm cũng nhảy vào, trong khi đó Tiêu Vân chậm hơn hai người một bước.

Hết ba giây, Ly Tâm lập tức rồ ga, chiếc xe phóng vọt lên. Tiêu Vân vẫn còn chưa kịp nhảy vào xe trợn mắt hoảng hốt, Tuấn Kỷ phản ứng nhanh nhoài người túm lấy Tiêu Vân, Ngô Sâm ở bên cạnh cũng nắm lấy thắt lưng Tuấn Kỷ kéo mạnh về phía sau, cả hai hợp sức lôi được Tiêu Vân lên xe.

Tiêu Vân thở hổn hển hét lớn với Ly Tâm: "Ly Tâm, cô làm gì vậy? Cô muốn lấy mạng tôi à, cô...". Anh ta còn chưa nói hết câu, một tiếng nổ cực lớn vang lên.

Tiêu Vân quay đầu nhìn, chỉ thấy cả ngôi biệt thự sụp xuống, khói lửa bốc đầy trời, gạch đá bắn tung tóe về bốn phương tám hướng. Tiêu Vân liền há hốc miệng á khẩu trong giây lát.

Tuấn Kỷ dựa vào ghế xe, mắt dõi về phía trước chứ không thèm để ý đến phản ứng của Tiêu Vân. Lần này gặp lại Ly Tâm, anh ta cảm thấy cô thay đổi không ít. Nếu trước đó cô tỏa ra ánh sáng rực rỡ thì bây giờ cô đã biết cách thu hồi ánh sáng, khiến bản thân cô càng trưởng thành hơn, đầy đặn hơn, thứ ánh sáng phát ra từ người cô càng sắc nét và chói mắt hơn.

Tuấn Kỷ nở nụ cười nhàn nhã với Tiêu Vân: "Bây giờ thì cậu biết cô ấy có phải lấy mạng cậu hay không?". Tiêu Vân nhíu mày không lên tiếng.

"Tính toán chuẩn xác thật đấy". Ngô Sâm liếc nhìn Ly Tâm, cô có thể tính toán chính xác thời gian phát nổ sau cùng, có thể tính toán khoảng cách an toàn nhất. Việc tính toán hoàn hảo như vậy đến anh ta cũng chưa bao giờ làm nổi.

Ly Tâm không nói chuyện với bất cứ người nào, cô lạnh lùng lái xe lao thẳng về phía trước. Tuấn Kỷ và Ngô Sâm đưa mắt nhìn nhau nhưng cũng không bận tâm, bọn họ bắt đầu gọi điện thoại truyền đạt mệnh lệnh cho người của mình.

Đến lúc tờ mờ sáng, Ly Tâm lái xe tới vùng bờ biển, cô phanh kít lại, mở cửa bước xuống xe rồi quay lại nhìn bốn người còn ở trên xe.

Tuấn Kỷ mỉm cười giơ hai tay làm động tác đầu hàng: "Tôi xin lỗi, tôi không ngờ lại xảy ra chuyện này, đã khiến cô hoảng hồn". Từ cuối cùng không mấy thành thật bởi anh ta không hề thấy Ly Tâm có biểu hiện hoảng hồn.

Ly Tâm lạnh lùng trừng mắt với bốn người: "Muốn kéo tôi xuống bùn phải không? Tôi có động chạm gì đến các anh đâu?" Cứ nghĩ đến chuyện hai lần gặp nguy hiểm trong một ngày kể từ lúc đụng phải bọn họ là cô thấy khói bốc lên đầu.

Tuấn Kỷ nở nụ cười quyến rũ nhảy ra khỏi xe đứng đối diện với Ly Tâm: "Tôi sẽ giải quyết tử tế, lần sau tuyệt đối không để xảy ra sơ suất như vậy".

"Anh còn muốn có lần sau nữa? Không có đâu". Ly Tâm vung tay chuẩn bị bỏ đi, trước mặt là lối vào thành phố, cô đã cố ý lái xe đến đây.

Tuấn Kỷ vội túm chặt cổ tay Ly Tâm: "Tôi bảo đảm, tuyệt đối không có lần sau, cô...".

Tuấn Kỷ chưa nói hết câu, tiếng gầm rú của động cơ ô tô từ xa xa thoáng chốc đã đến gần, tốc độ nhanh đến kinh hồn. Tuấn Kỷ vội nhảy vào trong xe, cất giọng trầm trầm: "Ly Tâm, mau lái xe đi". Ly Tâm nghe câu này biết ngay có chuyện không ổn, cô lập tức ngồi vào vị trí, nhấn ga đưa chiếc Ferrari lao vun vút về phía trước.

Điều khiển chiếc xe cao cấp như Ferrari, Ly Tâm hoàn toàn có thể phát huy thực lực của cô, chiếc xe phóng như bay trên đường. Tuy nhiên kẻ đuổi theo ở đằng sau hình như cũng là cao thủ, xe của chúng không bị rớt lại quá xa.

Đằng trước đột nhiên vọng đến tiếng bánh xe ma sát trên mặt đường với tốc độ cao, Ly Tâm nhíu mày đánh tay lái lao sang một làn đường khác, rồi quay xe đi theo hướng ngược lại, hành động của cô khiến xe đang đi trên đường vội phanh kít, tránh sang một bên đụng phải nhau tạo thành cảnh tượng hỗn loạn.

Ly Tâm nhân lúc hỗn loạn, lái xe ép những chiếc xe đang đi tới dạt về hai bên, tạo thành một lối nhỏ ở giữa cho cô. Chiếc xe đuổi theo bắt gặp xe của Ly Tâm đi ngược lại phía bọn chúng nhưng cũng chỉ

biết mở to mắt nhìn xe cô đi qua bởi chúng không có khoảng trống để quay đầu.

Ngô Sâm nãy giờ không chú ý đến hành động của Ly Tâm, đột nhiên lên tiếng: "Vụ này không đúng, không giống phong cách của bang phái nhỏ mà Tiêu Vân đụng chạm đến. Bọn chúng làm gì có khả năng đuổi cùng giết tận như vậy".

Tiêu Vân sa sầm mặt: "Tôi cũng cảm thấy có gì đó bất ổn, từ Nhật Bản đuổi đến Hàn Quốc, lại tới Hongkong. Tổ chức quy mô nhỏ bé như Yamaguchi không thể làm được".

Ly Tâm vừa tập trung lái xe vừa vểnh tai nghe bọn họ nói chuyện. Nghe đến tên tổ chức Yamaguchi, cô hơi nhíu mày, cô đã từng nghe qua tên tổ chức hắc bang này, nhưng ở địa bàn Âu Mỹ, tổ chức Yamaguchi chẳng là gì cả. Ly Tâm nghĩ Yamaguchi tương đối có tiếng tăm ở châu Á, bây giờ nghe Tiêu Vân nói vậy, hình như thực lực của bọn họ cũng không ra sao.

Thực ra Ly Tâm không biết, Yamaguchi là tổ chức hắc bang hàng đầu Nhật Bản, là thế lực lớn ở Châu Á. Chỉ có điều, cả Ly Tâm lẫn đám Tiêu Vân và Ngô Sâm sống ở bên Mỹ, trong mắt bọn họ chỉ có Tề Gia, Lam Bang và Mafia, vì vậy bọn họ cho rằng Yamaguchi là thế lực nhỏ không đáng bận tâm.

Tuấn Kỷ gật đầu đồng tình: "Không phải bọn chúng"

Ngô Sâm quay sang nhìn Tuấn Kỷ: "Là ai? Cậu đã điều tra ra rồi?"

Thần sắc Tuấn Kỷ trở nên nghiêm túc hẳn: "Thuốc nổ sử dụng ở biệt thự tối qua, nếu tôi không nhìn nhầm, thì chính là sản phẩm của Lam Bang, đã bị đào thải từ bốn năm trước".

Tiêu Vân sững người: "Ý cậu là Lam Bang?". Ly Tâm cũng cảm thấy rất kỳ lạ, Lam Bang tại sao lại nhắm vào Tiêu Vân?

Tuấn Kỷ lắc đầu: "Cũng không chắc lắm, tổ chức Yamaguchi là một nhánh của Lam Bang. Chúng không có thực lực mạnh đến mức vượt qua địa giới của chúng. Chúng hành động nhanh như cắt, lôi cả tôi vào cuộc. Có điều, tôi cảm thấy chúng chỉ là đe dọa và cảnh cáo chúng ta chứ không có ý giết người diệt khẩu".

Ngô Sâm trầm mặc một lát rồi lên tiếng: "Nếu đúng là Lam Bang, tôi nghĩ chúng không phải nhằm vào tôi và Tiêu Vân, có khả năng mục tiêu của Lam Bang là cậu".

Tuấn Kỷ nhếch mép mỉm cười: "Tôi cũng nghĩ như vậy".

Tú Thủy nghe nói vậy lập tức nói với giọng gấp gáp: "Vậy mà anh vẫn còn giữ vẻ bình thản như không có chuyện gì xảy ra, anh còn không mau tăng cường lực lượng bảo vệ đi". Tú Thủy không biết Lam Bang hay Yamaguchi là gì, nói một cách khác cô không hề biết bọn chúng lớn mạnh thế nào, cô chỉ cảm thấy nếu chúng đã nhằm vào Tuấn Kỷ thì anh ta nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Tuấn Kỷ mỉm cười châm biếm: "Nếu chúng dám động đến tôi, thì chẳng cần gây ra mấy chuyện cảnh cáo như thế này đâu. Có điều tôi muốn biết ý đồ của chúng, tại sao chúng dám cảnh cáo Phương gia chúng tôi?". Ngữ điệu của Tuấn Kỷ tương đối bình tĩnh.

Tuy nhiên, Ly Tâm bắt gặp tia lạnh lùng và sắc bén từ ánh mắt Tuấn Kỷ qua gương chiếu hậu. Cô đột nhiên cảm thấy, có lẽ anh chàng playboy này không chỉ biết mỗi việc đi cua gái.

Reng reng reng, điện thoại tùy thân của Tuấn Kỷ đột ngột reo vang, nụ cười trên môi Tuấn Kỷ hơi thay đổi, anh ta cười gượng : "Ông già biết tin nhanh thật đấy". Vừa nói anh ta vừa thở dài bắt điện thoại.

Ly Tâm giảm tốc độ, cô buồn bực trừng mắt với Tuấn Kỷ qua gương chiếu hậu. Cô và anh ta rõ ràng là quan hệ tiền trao cháo múc, tại sao bây giờ cô lại trở thành lái xe của bọn họ. Tuấn Kỷ nở nụ cười quyến rũ khi bắt gặp ánh mắt của Ly Tâm, khiến sắc mặt cô càng tối thêm.

"Ly Tâm, rẽ trái". Tuấn Kỷ cười híp mắt chỉ đường cho Ly Tâm.

Ly Tâm đạp cần phanh, đợi đến khi xe dừng lại hẳn cô mới cất giọng lạnh lùng: "Tôi thuê chiếc xe này, tôi sẽ thanh toán tiền đầy đủ cho anh. Còn bây giờ, các anh xuống xe hết cho tôi". Cô không muốn bị dây vào mấy chuyện phiền phức, mà những người ở trên xe hình như là phiền phức lớn.

Tuấn Kỷ cong cong khóe mắt: "Đây là vật không bán, nhưng tôi có thể tặng cô. Ly Tâm, cô không muốn đi cùng chúng tôi, tôi sẽ không ép cô, nhưng sau khi tìm thấy Tùy Tâm, tôi sẽ đi đâu tìm cô? Hơn nữa, bây giờ tôi bị truy sát, tuy chỉ là lời cảnh cáo nhưng gãy chân gãy tay cũng là một loại cảnh cáo, cô nhẫn tâm bỏ mặc chúng tôi ở nơi này? Không có kỹ thuật lái xe của cô, chỉ e là chúng tôi chưa kịp đến nơi đã mất đi mấy phần mạng sống.

Đúng rồi, quan trọng nhất là bọn chúng đến đây cảnh cáo tôi, Tú Thủy không nằm trong phạm vi cảnh cáo của chúng. Nhưng sợ là chúng thấy cô ấy không thuận mắt sẽ ra tay cả với cô ấy. Thế lực Lam Bang lớn đến mức nào, tôi không cần nói nhiều. Gia thế của Tú Thủy Ngô Sâm không phải bình thường, nhưng chịu thiệt vẫn là chịu thiệt, dù sao mạng sống cũng chỉ có một mà thôi".

Ly Tâm quay đầu lạnh lùng nhìn Tuấn Kỷ: "Anh uy hiếp tôi?"

Tuấn Kỷ mỉm cười lắc đầu: "Không, tôi chỉ là thành tâm thành ý đề nghị cô hãy đến nhà tôi trong khoảng hai ngày. Đợi vụ này giải quyết ổn thỏa, tôi tuyệt đối không ngăn cản cô, cô muốn đi đâu thì đi. Cô đã giúp tôi hai lần, đối phương sẽ tưởng cô cùng hội cùng thuyền với chúng tôi. Bây giờ là lúc nguy hiểm lắm".

Bắt gặp vẻ mặt nghiêm túc của Tuấn Kỷ, Ly Tâm hơi nhíu mày. Tú Thủy ở bên cạnh thấy vậy nhoài người sang ôm tay Ly Tâm: "Ly Tâm, em nhẫn tâm bỏ chị ở lại đây sao? Phương Tuấn Kỷ có cả gia tộc lớn đứng sau nên không ai dám động đến anh ấy. Chị thì chẳng có gì cả, đi theo bọn họ cả ngày chỉ biết lo nơm nớp. Để đề phòng chuyện xấu, chúng ta đến Phương gia hai ngày đi. Ly Tâm, coi như

em đi cùng chị được không? Có em đi cùng chị, chị cũng yên tâm hơn".

Thấy vẻ mặt khẩn cầu của Tú Thủy, Ly Tâm bất giác trừng mắt với cô: "Trước đây không có em, chẳng phải chị vẫn sống tốt đấy thôi". Miệng nói vậy nhưng cô vẫn rồ ga phóng xe đi. Cô không muốn tìm phiền phức thì phiền phức lại tự tìm đến cô, đáng ghét thật.

Tú Thủy cười tươi khi thấy Ly Tâm tuy nói những lời vô tình nhưng chân tay làm theo ý Tuấn Kỷ, Ly Tâm đúng là vẫn nể tình cô. Hơn nữa tình hình bây giờ như Tuấn Kỷ nói, anh ta là người có thế lực nên Lam Bang cùng lắm chỉ cảnh cáo, những người còn lại chẳng là gì đối với Lam Bang, nếu chúng động thủ thì bọn họ chỉ có chịu thiệt. Trong khi đó, Ly Tâm càng không có thế lực chống đỡ đằng sau lưng, nếu liên lụy đến Ly Tâm, bọn họ sẽ áy náy cả đời. Vì vậy đưa Ly Tâm cùng đến Phương Gia mới là thượng sách.

Thật ra bọn họ không biết chỗ dựa của Ly Tâm lớn đến mức nào, nếu Tề Gia và Lam Bang công khai trở mặt thì không nói làm gì, còn nếu hai bên ở trạng thái bằng mặt không bằng lòng, dù đi đến đâu Lam Bang đều phải kiêng dè Ly Tâm. Về phần Ly Tâm, cô nhận lời đến Phương gia không phải vì sợ Lam Bang mà cô lo lắng cho sự an nguy của Tú Thủy. Dù sao Tề Mặc cũng không bắt cô quay về ngay, cô sẽ đưa Tú Thủy đến nơi an toàn rồi tính sau.

Phương Gia là một gia tộc nổi tiếng trong giới bạch đạo. Tuy nhiên, thế lực của bọn họ không ở Âu Mỹ mà ở nước Nga, bọn họ xưng bá ở hai địa bàn rộng lớn là Nga và Trung Quốc nên bọn họ cùng Tề Gia và Lam Bang ở Âu Mỹ tạo thành thế kiềng ba chân. Thế lực của Phương gia không vang danh khắp bốn châu khác nhưng cũng không thể coi thường.

Lão đại đương nhiệm của Phương gia là bố của Phương Tuấn Kỷ, là một nhân vật hô phong hoán vũ ở hai địa bàn Trung Quốc và Nga. Phương Gia có sự nghiệp hiển hách trên giới bạch đạo, có mối quan

hệ mật thiết với chính phủ hai nước. Ngành nghề có quy mô lớn nhất trong tay Phương gia là khai thác dầu mỏ.

Sau khi đến Phương Gia, Ly Tâm trở lại trạng thái vô lo như bình thường, cô vui vẻ cùng Tú Thủy hưởng thụ khoảng thời gian an bình hiếm có.

"Ly Tâm, ngón tay của em bị thương từ lúc nào vậy, đưa chị xem nào!". Buổi chiều không có việc gì làm, Tú Thủy và Ly Tâm cùng đám Ngô Sâm chơi bida trong phòng giải trí của ngôi biệt thự, Tú Thủy lên tiếng hỏi khi thấy miếng băng y tế dán quanh ngón tay Ly Tâm.

Ly Tâm nhếch mép trả lời: "Không sao cả". Nói xong cô cầm gậy đánh bóng, không trúng, Ly Tâm tránh sang một bên, nhường chỗ cho Tiêu Vân.

"Kỹ thuật không tồi". Tuấn Kỷ không biết đi vào lúc nào, đứng ở bên cạnh mỉm cười tán dương Ly Tâm. Ly Tâm nghe vậy bất giác sờ lên miếng băng dán bọc quanh chiếc nhẫn.

"Đúng rồi, tối nay có một vị khách quý đến đây, tôi có thể không chơi cùng mọi người, mọi người cần gì cứ dặn dò là được, không cần nể mặt tôi đâu". Tuấn Kỷ mỉm cười lên tiếng.

Ngô Sâm cau mày: "Khách quý? Trong con mắt của Phương gia cũng có hai từ này sao? Là ai vậy, nhân vật tai to mặt lớn cỡ nào?

Tuấn Kỷ lắc đầu: "Tôi không biết, là ba tôi nhắn lại, ông già chỉ nói là có khách quý đến, nhưng không nói rõ là ai. Ông già sẽ đích thân tiếp đón, tôi đi theo, không cho phép bất cứ ai lộ diện, chắc đây không phải là nhân vật tầm thường". Tuấn Kỷ vừa nói vừa tỏ ra nghiêm chỉnh.

Tiêu Vân để cây gậy đánh bóng xuống bàn đi tới: "Không phải là nguyên thủ quốc gia nào đấy chứ?"

Tuấn Kỷ lắc đầu: "Nếu phải, đã không có chuyện ông già dặn dò kỹ thế. Tôi nghĩ chắc là một đại nhân vật nào đó ở trong giới".

"Là ai nhỉ?" Tú Thủy cũng góp lời

"Nếu biết là ai đã không cần suy đoán". Tuấn Kỷ mỉm cười.

"À, vụ Lam Bang giải quyết thế nào rồi?" Ly Tâm ngồi một bên nói chen vào. Tề Mặc đang ở New York đợi cô, cô thật sự không dám ở lại nơi này lâu hơn.

Tuấn Kỷ vừa tiến lại gần vừa lên tiếng: "Lam Bang và ba tôi có một số tranh chấp, không ai chịu nhường ai. Lam Bang hết cách nên đành phải dùng tôi để cảnh cáo ba tôi. Có điều cách làm này mà khiến Phương Gia cúi đầu, chúng tôi cũng không có địa vị ngày hôm nay. Vì vậy rất xin lỗi, cô vẫn phải ở lại đây hai ngày". Tuấn Kỷ nói xong ngồi xuống bên cạnh Ly Tâm.

Ly Tâm cau mày, có chuyện gì mà Lam Bang làm căng với Phương gia như vậy? Tuy cô không biết Phương gia có thế lực lớn đến mức nào nhưng nghe khẩu khí chẳng coi Lam Bang ra gì của Tuấn Kỷ, có thể đoán Phương gia cũng không vừa. Nhưng Lam Bang tỏ thái độ nóng vội như vậy, lẽ nào Tề Gia đã bắt đầu động thủ? Nên biết Tề Mặc không phải loại người chịu để kẻ khác chơi xấu, nhiều khả năng Tề Mặc đã ra tay rồi.

Nghĩ đến đây, Ly Tâm lại cầm cây gậy gỗ đi đánh bóng tiếp. Tuấn Kỷ thấy vậy không làm phiền Ly Tâm mà quay sang trò chuyện cùng đám Ngô Sâm, chỉ có ánh mắt anh ta là nghiêm túc từ đầu đến cuối.

Màn đêm buông xuống, Ly Tâm tươi cười cùng Tú Thủy, Tiêu Vân và Ngô Sâm rời khỏi phòng giải trí. Hiếm có dịp được vui chơi cả buổi chiều, sự bất mãn của Ly Tâm hoàn toàn biến mất thay vào đó là tâm trạng vui vẻ.

"Sao lại canh gác cẩn mật như vậy". Mới rời khỏi phòng giải trí vài bước, Ngô Sâm đột nhiên lên tiếng.

Ly Tâm ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên con đường lớn phía trước tòa nhà chính, đám người hầu cung cung kính kính xếp thành hai hàng, tất cả đèn đóm bật sáng choang, khiến sân trước ngôi biệt thự sáng như ban ngày. Do phòng giải trí thuộc ngôi biệt thự của Tuấn Kỷ ở ngay bên cạnh, cách tòa nhà chính không xa mấy nên Ly Tâm có thể nhìn thấy rõ ràng. Tuấn Kỷ và một người đàn ông lớn tuổi đứng ở cửa tòa nhà chính, như đang chờ đợi khách quý đến. Ly Tâm bất giác nhíu mày, cảnh tượng này có vẻ giống lúc cô cùng Tề Mặc trở về Tề Gia.

"Bốn vị mời qua bên này". Một người cúi xuống làm động tác mời đám Ly Tâm đi về một hướng khác.

Ly Tâm mới đi hai bước, sân trước có tiếng xe ô tô vọng lại, cô bất giác quay đầu, thấy tất cả mọi người đều cúi xuống. Một hàng xe con từ từ tiến vào, xe đều màu đen tuyền càng trở nên bá khí trong đêm tối. Chiếc Cadillac đầu đoàn toát ra sự sắc bén tôn quý.

Cadillac chẳng phải là loại Tề Mặc ưa thích hay sao? Ly Tâm liền quay hẳn người, chiếc Cadillac dẫn đầu đột ngột dừng lại, cửa sổ xe từ từ hạ xuống, Ly Tâm bỗng nhiên có một cảm giác chẳng lành. **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Đối đầu

Khung cửa sổ xe màu đen từ từ hạ xuống, hơi thở của Ly Tâm nghẹn lại ở cổ họng, lên không xong xuống cũng không xong. Ly Tâm toát mồ hôi lạnh khi bắt gặp đôi mắt của người ngồi trong xe.

Ở trong chiếc Cadillac màu đen, Tề Mặc nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt lạnh lùng, tuy không hề có sự uy hiếp hay sát khí, nhưng cũng đủ khiến Ly Tâm luống cuống đến mức không biết để chân tay vào đâu, chỉ có thể đứng im tại chỗ nở nụ cười ngây ngốc với Tề Mặc. Thật là hết nói nổi, Ly Tâm trước bất cứ người nào cũng thoải mái như không, chỉ riêng với Tề Mặc là như chuột gặp mèo.

"Vị tiểu thư này, mời đi theo tôi". Người hầu được giao nhiệm vụ dẫn đám Ly Tâm và Ngô Sâm rời khỏi nơi đó vội nhấn mạnh ngữ điệu khi thấy Ly Tâm đứng bất động, mắt không rời khỏi xe của khách quý.

Ly Tâm dậm chân, lại nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo của Tề Mặc, cô than thầm trong lòng, bị bắt ngay tại trận thế này, bây giờ mà cô dám bỏ đi ngay trước mặt hắn thì đến mười Ly Tâm cũng không bù đắp nổi, hơn nữa trước sau gì cô cũng chẳng thoát khỏi bàn tay hắn, vậy thì chỉ còn cách nghênh đón. Nghĩ đến đây, Ly Tâm không để ý đến người hầu đang sốt ruột, cất bước đi về phía Tề Mặc.

Ngô Sâm đứng ở ngay bên cạnh Ly Tâm, phản ứng nhanh lập tức giơ tay túm lấy cô và nói nhỏ: "Cô làm gì vậy? Chúng ta mau đi thôi, người đàn ông đó chúng ta không dây nổi đâu".

Ngô Sâm vừa nói vừa kéo Ly Tâm theo hướng ngược lại. Vừa rồi anh ta cũng bắt gặp đôi mắt Tề Mặc, dù chỉ là trong giây lát nhưng anh ta đủ nhìn thấy sự bá đạo tuyệt đối từ ánh mắt của hắn, sự bá đạo không phải ai cũng có. Hơn nữa, ánh mắt lạnh lẽo của hắn chiếu vào Ly Tâm, khiến anh ta nổi da gà, không hiểu Ly Tâm có thể chịu đựng?

Ly Tâm bị Ngô Sâm kéo về phía sau vài bước, cô lập tức giật tay ra khỏi Ngô Sâm: "Tôi biết". Nói xong cô lại rảo bước về phía Tề Mặc.

Lúc này, Tuấn Kỷ đứng ở cửa tòa nhà chính cũng đã phát hiện ra hành động bất thường của Ly Tâm. Thấy Ly Tâm đi tới với dáng vẻ miễn cưỡng, anh ta còn chưa kịp lên tiếng ngăn cản, cửa chiếc xe Cadillac đỗ ở phía trước đột nhiên mở ra, Hồng Ưng và Hoàng Ưng lặng lẽ xuống xe một cách có trật tự.

Tuấn Kỷ và Hồng Ưng đã từng tiếp xúc, vừa nhìn Hồng Ưng bước xuống từ cửa bên này, anh ta liền đoán ra khách quý là ai.

Bốn người đàn ông vừa xuống xe đều là những người tương đối xuất sắc, toàn thân toát ra khí chất lạnh lùng. Trong đó một người thấy Ly Tâm đi tới lập tức tiến về phía cô. Tuy Tuấn Kỷ chưa từng gặp Hoàng Ưng bao giờ nhưng việc anh ta ngồi trong xe chính đã đủ nói lên địa vị của anh ta.

Thấy Hoàng Ưng đi về phía Ly Tâm, Tuấn Kỷ nhíu chặt lông mày, nếu khách quý đến đây chính là Tề Mặc, vậy thì quy tắc của Tề Mặc tương đối nghiêm ngặt, hắn không bao giờ cho phép một người phụ nữ lại gần hắn. Anh ta vội vàng mỉm cười đi về phía Ly Tâm.

"Vị tiểu thư này, ở đây...".

Đám người hầu đứng cúi đầu ở hai bên thấy Ly Tâm đi tới lập tức lên tiếng ngăn cản. Không ngờ họ chưa nói hết câu, Hoàng Ưng cất giọng lạnh lùng cắt ngang lời họ: "Tránh ra". Đám người hầu ngẩng đầu nhìn Phương lão đại đứng trước cửa chính để chờ ý kiến chủ nhân. Phương lão đại hơi gật đầu, đám người hầu lập tức cung kính nhường lối cho Ly Tâm.

Ly Tâm liếc nhìn Hoàng Ưng, bắt gặp ánh mắt chế nhạo của anh ta, cô liền lườm anh ta một cái. Bây giờ tâm trạng của cô đang tương đối căng thẳng, vậy mà anh ta còn cười nhạo cô, anh ta thật sự không phải người tốt.

"Tôi xin lỗi, là do tôi sắp xếp không chu đáo, để bạn tôi làm phiền các vị, xin các vị thứ lỗi". Tuấn Kỷ vừa nói vừa xông đến đứng chắn trước mặt Ly Tâm.

Hoàng Ưng thấy vậy liền đưa mắt qua Tuấn Kỷ rồi lại liếc nhìn Ly Tâm đứng sau Tuấn Kỷ. Anh ta không lên tiếng mà chỉ nhếch mép cười cười.

Tuấn Kỷ vẫn giữ nụ cười tao nhã trên môi, anh ta gật đầu tỏ ý xin lỗi với Tề Mặc vẫn ngồi trong xe ô tô: "Tôi xin lỗi, Tề lão đại, mời ngài, phụ thân tôi đang đợi Tề lão đại. Hiếm có dịp Tề lão đại đến Phương gia chúng tôi, xin ngài đừng để mất hứng, hãy thứ lỗi bạn tôi đã mạo phạm đến ngài". Tuấn Kỷ vừa nói vừa phất tay ra hiệu Ly Tâm lui xuống. Nhưng Ly Tâm tự nhiên bị đứt một sợi dây thần kinh cứ tiếp tục xông lên, có lẽ cô thật sự không biết Tề Mặc là người vô tình và tàn nhẫn như thế nào.

Tề Mặc lạnh lùng đảo mắt qua Tuấn Kỷ mà không lên tiếng. Ly Tâm đứng sau lưng Tuấn Kỷ bắt gặp tia tức giận từ đôi mắt hắn, cô bất giác mỉm cười. Cô bảo Tuấn Kỷ ra mặt giúp cô từ lúc nào, dám đề nghị lão đại của cô tha cho cô, chẳng phải Tuấn Kỷ muốn gây chuyện với Tề Mặc hay sao?

Thế là Ly Tâm vượt qua người Tuấn Kỷ đến bên xe Tề Mặc. Cô vẫn giữ nụ cười tươi khi đối diện với gương mặt lạnh lùng của hắn, sau đó Ly Tâm mở cửa xe và hơi cúi người. Tuấn Kỷ đứng bên cạnh sững sờ khi chứng kiến động tác của Ly Tâm, đám Ngô Sâm và Tiêu Vân ở phía xa cũng hết sức kinh ngạc.

"Lão đại". Ly Tâm nói nhỏ, Tề Mặc lạnh lùng nhìn cô rồi từ từ bước xuống xe ô tô.

Tuấn Kỷ đứng gần Ly Tâm nhất nên nghe rõ câu nói của cô, đáy mắt anh ta lóe tia kinh ngạc nhưng nhanh chóng trở lại bình thường. Anh ta nở nụ cười tao nhã và giữ thái độ bình thản cứ như đối với anh ta, chuyện Ly Tâm làm thuộc hạ của Tề Mặc không có gì đáng nói.

"Tề lão đại, hoan nghênh, hoan nghênh". Người đàn ông trung niên đứng ở cửa chính vội vàng mỉm cười đi tới khi thấy Tề Mặc xuống xe.

Tề Mặc gật đầu tiến lên nói lãnh đạm: "Phương lão đại".

"Mời". Sau khi kết thúc màn chào hỏi, Phương lão đại và Tề Mặc sánh vai đi vào tòa nhà chính. Ly Tâm không nói một lời nào, cùng đám Hồng Ưng đi theo sau Tề Mặc.

Tuấn Kỷ đi sau bố anh ta, quay sang bên này thấy Ly Tâm đi theo Tề Mặc. Anh ta cúi đầu vô tình bắt gặp chiếc nhẫn trên tay Ly Tâm trước đó bị miếng băng dán vết thương che đi nhưng không biết Ly Tâm bóc ra từ lúc nào, Tuấn Kỷ lắc đầu cười gượng, nhưng ánh mắt anh ta vẫn không biến sắc.

Ngô Sâm đứng xa xa hít một hơi sâu: "Thảo nào tôi cảm thấy lai lịch cô ấy không đơn giản, không ngờ chủ nhân chiếc ghế thứ sáu của Tề Gia lại chính là cô ấy, sao tôi không nghĩ ra chứ. Mộc Ly Tâm, cô lợi hại thật đấy".

Tiêu Vân nhếch mép: "Thế này thì khó rồi, đi thôi, Tề lão đại đúng là có khí chất máu lạnh". Tiêu Vân vừa nói vừa rùng mình, ánh mắt lạnh lẽo của Tề Mặc khiến anh ta đến giờ vẫn cảm thấy không dễ chịu.

Trong tòa nhà chính, Tề Mặc và Phương lão đại ngồi theo vị trí chủ và khách. Sau khi trà được bưng lên, Phương Hình ra lệnh cho tất cả người hầu rời khỏi tòa nhà chính, chỉ lưu lại Tuấn Kỷ và Ly Tâm cùng đám người đi theo Tề Mặc. Phương Hình, chính là bố Tuấn Kỷ mỉm cười khách sáo với Tề Mặc: "Tôi biết Tề lão đại là người thẳng thắn, tôi cũng không vòng vo và khách khí với lão đại. Không biết hôm nay Tề lão đại đến đây là vì chuyện gì?"

Tề Mặc gật đầu: "Tôi muốn mượn đường".

Ly Tâm thấy hai vị lão đại quả nhiên thẳng thắn, vừa gặp nhau đã nói toạc móng heo, một bên đề cập thẳng yêu cầu, một bên cũng không vòng vo tam quốc, cô bất giác nhíu mày đứng im lặng sau lưng Tề Mặc. Ly Tâm tập trung suy nghĩ xem lát nữa cô phải giải thích với Tề Mặc như thế nào. Người cô không bị thương, lại thêm câu bạn bè gì đó của Tuấn Kỷ, chỉ e là Tề Mặc tưởng cô bất chấp mệnh lệnh của hắn ở lại đây thăm bạn thì đời cô coi như xong.

Phương Hình tỏ ra nghiêm túc: "Mượn đường? Tề lão đại muốn...?" Ông ta cố tình không nói hết câu nhưng có thể đoán chắc Tề Mặc hiểu ý ông ta.

Tề Mặc gật đầu, không trả lời câu hỏi của Phương lão đại. Phương Hình thấy vậy hơi nhíu mày, gương mặt có vẻ hơi do dự.

Tuấn Kỷ ngồi bên cạnh Phương Hình đột nhiên mỉm cười nhìn Tề Mặc rồi lên tiếng: "Tề lão đại, Phương gia chúng tôi và Tề gia từ trước đến nay không có quan hệ qua lại, lần này đột nhiên lão đại đến mượn đường của chúng tôi để giải quyết chướng ngại của lão đại, điều này chẳng có ích lợi đối với Phương gia chúng tôi. Trong các vụ làm ăn giao dịch, phải đạt được lợi ích mới có thể đầu tư, hơn nữa vụ này không phải tầm thường".

Tề Mặc ngẩng đầu nhìn Tuấn Kỷ, thấy anh ta vẫn giữ nụ cười tao nhã mắt đối mắt với hắn mà không hề tỏ ra nể nang hay sợ sệt, Tề Mặc liền cất giọng trầm trầm: "Được thôi, Phương gia muốn lợi ích gì, mời Phương công tử đưa ra, chỉ cần Tề Mặc tôi cảm thấy hợp lý là được".

Tuấn Kỷ mắt sáng ngời, giơ tay ngăn cản bố anh ta mở miệng đồng thời lên tiếng: "Tôi đã nghe tiếng người của Tề Gia từ lâu, dưới Tề lão đại có Tứ Ưng năng lực phi phàm, những người khác không thể sánh bằng. Nhưng đối với tôi quan trọng hơn là, Tề lão đại, tôi muốn Mộc Ly Tâm, thuộc hạ của anh". Câu nói của Tuấn Kỷ khiến cả tòa nhà chính rơi vào trạng thái im lặng trong giây lát.

Ly Tâm ngây người, ngẩng đầu nhìn Tuấn Kỷ, bắt gặp anh ta mỉm cười với cô. Anh ta là có ý gì? Muốn cô làm gì cơ? Anh ta tưởng cô tình nguyện làm thuộc hạ của bất cứ người nào hay sao? Nghĩ đến đây, Ly Tâm quắc mắt với Tuấn Kỳ.

Tề Mặc hơi nheo mắt, một luồng khí lạnh tỏa ra từ người hắn bao trùm cả căn phòng. Cảm giác không khí như giảm đi mấy độ, Phương Hình cau mày nói: "Tuấn Kỷ, con...".

"Ba, sự việc này con có chủ trương riêng". Tuấn Kỷ quay sang nói với Phương Hình rồi lại quay đầu nhìn Tề Mặc. Đối diện với nộ khí rõ rệt của Tề Mặc, Tuấn Kỷ cứ như không có chuyện gì xảy ra, anh ta mỉm cười nói: "Tôi và Ly Tâm quen nhau từ lâu rồi, lúc tôi còn đang theo đuổi cô ấy làm bạn gái của tôi, không ngờ cô ấy bị Tề lão đại đưa đi mất. Tôi cho rằng dựa vào bản lĩnh của Ly Tâm, ở bên cạnh Tề lão đại cũng chẳng phải là loại nhân tài gì. Chỉ cần Tề lão đại đồng ý thả Ly Tâm, vụ mượn đường tôi sẽ thay mặt cha tôi nhận lời lão đại. Tôi nghĩ có chúng tôi đứng đằng sau giúp lão đại, Lam Bang sớm muộn gì cũng rơi vào tay áo các anh".

Tuấn Kỷ nói xong giữ nguyên nụ cười nhìn thẳng vào đôi mắt băng giá của Tề Mặc. Trước đó, anh ta không biết Ly Tâm chính là Mộc Ly Tâm của Tề Gia. Trong quá trình đi tìm Ly Tâm, anh ta cũng từng nghe nói đến trong tổ chức ăn trộm có một cô gái tên Mộc Ly Tâm, sau đó bị Tề Gia đưa đi. Nhưng anh không thể ngờ đó chính là Ly Tâm anh ta tìm kiếm. Vì vậy dù biết tin tức nhưng anh không không tiếp tục lần theo đầu mối nên mới không tìm thấy Ly Tâm.

Bây giờ biết Ly Tâm đi theo Tề Mặc, Tuấn Kỷ đột nhiên hiểu ra tất cả những chuyện anh ta còn thắc mắc trong đầu. Nhưng anh ta quả thật không ngờ Ly Tâm có thể leo lên chiếc ghế thứ sáu ở Tề Gia, chỉ có điều hình như cô rất sợ Tề Mặc. Biết tính cách của Ly Tâm từ lâu nên Tuấn Kỷ cảm thấy không mấy dễ chịu, người phụ nữ anh ta nâng niu trên tay lại đi làm trâu làm ngựa cho kẻ khác. May mà gặp đúng lúc, tất nhiên anh ta sẽ không bỏ qua cơ hội đổi lấy nhi nữ tư

tình. Dù sao cũng chỉ là việc mượn đường, không ảnh hưởng đến quyền lợi của Phương gia.

Ánh mắt Tề Mặc xuất hiện tia tức giận, hắn cất giọng lạnh lùng: "Đổi điều kiện khác".

Tuấn Kỷ nhíu mày: "Tề lão đại, Lam Bang lớn như vậy chỉ đổi lấy một Ly Tâm, nhìn từ góc độ nào cũng là Tề lão đại có lợi. Hơn nữa, tôi không cho rằng còn lợi ích nào lớn hơn việc này". Vừa nói anh ta vừa đưa mắt nhìn Ly Tâm.

Ly Tâm khép mi mắt, Tuấn Kỷ to gan thật, dám coi cô là lợi ích và đem ra trao đổi, cô có giá như vậy từ lúc nào chứ, rất tốt. Nghĩ đến đây, Ly Tâm chiếu lửa giận phừng phừng vào Tuấn Kỷ.

Tuấn Kỷ thấy vậy gượng cười lắc đầu: "Tôi muốn đổi lấy sự tự do cho cô, sau này cô muốn làm gì thì làm, muốn bay đi đâu thì bay". Chứng kiến bộ dạng căng thẳng và bất lực của Ly Tâm, Tuấn Kỷ đoán Ly Tâm sống không thoải mái và vui vẻ khi ở bên cạnh Tề Mặc. Thật ra Tuấn Kỷ cũng không có ý đưa Ly Tâm về bên anh ta, làm trâu làm ngựa cho anh ta. Anh ta chỉ cảm thấy đây là cơ hội tốt giúp Ly Tâm có thể thoát khỏi sự trói buộc. Một người phụ nữ giống như cơn gió thì nên sống tự do tự tại trong không trung, như thế mới có thể toát ra phong thái tự nhiên nhất của cô.

Ly Tâm lặng người. Tự do ư, đã từ lâu lắm rồi cô không nghĩ đến điều này. Ly Tâm bất giác cúi đầu chăm chú nhìn Tề Mặc, Tề Mặc liệu có đồng ý đổi cô với Lam Bang?

Nghe Tuấn Kỷ nói vậy, Tề Mặc nói rõ ràng từng từ một với Tuấn Kỷ: "Ý của Phương công tử là tôi ngược đãi thuộc hạ của tôi?"

Tuấn Kỷ lắc đầu: "Không phải, chắc Tề lão đại hiểu ý của tôi".

Ánh mắt Tề Mặc ngày càng lạnh lẽo, sát khí càng nồng đậm hơn, Phương Hình nhíu mày nháy mắt với Tuấn Kỷ. Phương gia của ông ta tuy không phải là gia tộc nhỏ nhưng không thấm vào đâu so với

gia tộc có bề dày lịch sử cả trăm năm như Tề Gia. Tuấn Kỷ đúng là ăn gan báo mới dám công khai yêu cầu lấy người của vị lão đại máu lạnh tàn nhẫn này.

Tề Mặc toàn thân sát khí đằng đằng, hắn cất giọng trầm trầm: "Tôi cho Phương công tử một cơ hội nữa".

Tuấn Kỷ không bận tâm đến ánh mắt cảnh cáo của Phương Hình, nếu Tề Mặc dám động thủ trên địa bàn của anh ta, người chịu thiệt chắc chắn không phải là Phương gia. Hơn nữa anh ta biết nếu Tề Mặc làm việc hồ đồ, hắn không thể đạt đến vị trí của ngày hôm nay, vì vậy anh ta im lặng nhìn Tề Mặc mà không chịu nhượng bộ.

"Nếu đã như vậy thì không còn gì để bàn. Người của tôi, không bao giờ có thể dùng lợi ích để suy xét giá trị của họ".

Tề Mặc vẫn giữ nguyên bộ mặt lạnh lùng, hắn đứng dậy kéo tay Ly Tâm đi ra ngoài. Nếu không phải Lam Bang vận chuyển một thứ quý giá, tương đối quan trọng với Tề Gia tới ranh giới giữa Trung Quốc và Nga, hắn sẽ không cần đến Phương gia mượn đường. Tề Gia và Phương gia từ trước đến nay không có quan hệ qua lại, nhưng hắn tin một khi lợi ích lớn hơn nguy hại, không ai sẽ từ chối. Có điều Phương gia dám yêu cầu hắn giao Ly Tâm, vậy thì không còn gì để nói. Dù không mượn được con đường này, Tề Gia gặp phiền phức hơn trong việc đối phó Lam Bang nhưng không cũng không đến mức hắn không thể đối phó nổi.

Tuấn Kỷ thấy Tề Mặc tỏ thái độ dứt khoát không hề do dự, anh ta đồng thời đứng bật dậy. Anh ta không ngờ Tề Mặc từ bỏ lợi ích lớn như vậy, không ngờ Tề Mặc kiên quyết chặn đứng mọi con đường, khiến hai bên không còn cơ hội thương lượng.

Thấy Tề Mặc từ chối một cách dứt khoát, Ly Tâm thở phào nhẹ nhõm. Cô không phải là vật trao đổi lợi ích của ai đó, mặc dù hình như điều kiện trao đổi hoàn toàn có lợi cho cô nhưng Ly Tâm tự đáy lòng không hy vọng Tề Mặc trao đổi cô với Phương gia.

Ly Tâm cười híp mắt kéo tay Tề Mặc về chỗ ngồi, sau đó cô quay sang nói với Phương Hình và Tuấn Kỷ lúc này đều đứng dậy: "Nếu tin tức của tôi không sai, Lam Bang hiện cũng đang có xích mích với quý vị".

Ly Tâm không phải ngốc nghếch, nghe nội dung cuộc nói chuyện của mấy người đàn ông cô có thể đoán ra Tề Mặc và Lam Bang đã chính thức khai chiến, việc mượn đường chắc chắn có liên quan đến Lam Bang. Một khi cô đã đi theo Tề Mặc thì tự nhiên cô sẽ giúp hắn, nhưng trở mặt với Phương gia không phải là phương án hay, do đó cô mới quyết định lôi Tuấn Kỷ xuống bùn, lật lại tư thế đàm phán.

Tề Mặc hơi nhíu mày, lập tức dừng bước, hắn đảo mắt qua Ly Tâm, nộ khí ngút trời từ đáy mắt hắn đã giảm đi đôi chút. Sau đó Tề Mặc lạnh lùng nhìn Phương Hình và Tuấn Kỷ ở phía đối diện, thông tin Ly Tâm vừa nói hắn chưa từng nghe qua.

Chương 94: Thích

Phương Hình liền mở miệng: "Tề lão đại, mời ngồi, có chuyện gì chúng ta từ từ thương lượng, lời nói của con trai tôi anh đừng coi là thật".

Thấy Ly Tâm kéo tay Tề Mặc, đáy mắt Tuấn Kỷ lóe một tia khó hiểu, nếu anh ta nhớ không nhầm, giang hồ đồn Tề Mặc không gần nữ sắc, vậy mà bây giờ hắn bị Ly Tâm đụng vào tay cũng không có phản ứng, rốt cuộc tin đồn không đúng hay vì nguyên nhân khác?

Ly Tâm cố gắng kéo Tề Mặc về chỗ ngồi, cô mỉm cười với Tuấn Kỷ ở phía đối diện: "Tôi không phải bị ép đi theo lão đại, tôi thật lòng muốn ở bên lão đại, anh không cần phải lo cho tôi".

Sau khi hiểu rõ ý Tuấn Kỷ, Ly Tâm cũng thấy vui vui, dù sao anh ta cũng đối xử tốt với cô, bất kể xuất phát từ động cơ gì, anh ta tốt với cô thì cô càng phải nói cho rõ ràng, cô không muốn dây dưa mập mờ. Trước đây, Ly Tâm từng có lúc không muốn đi theo Tề Mặc, nếu Tuấn Kỷ xuất hiện sớm hơn, chắc chắn cô sẽ nhận lời anh ta ngay lập tức. Còn vào thời điểm này, vào giây phút này, việc cô đi theo Tề Mặc không phải là bị ép buộc nữa rồi.

Nghe Ly Tâm giải thích, Tuấn Kỷ hơi nhíu mày. Về phần Tề Mặc, hắn đột nhiên quay sang nhìn Ly Tâm, ánh mắt tràn đầy nộ khí khiến Ly Tâm giật nảy người. Sao vậy, lẽ nào cô đã nói sai, cô giải thích như vậy chẳng lẽ không đúng?

Ly Tâm không biết là ngay từ đầu, những lời nói của Tuấn Kỷ đã chọc giận Tề Mặc, câu "anh đừng lo" của cô càng đổ thêm dầu vào lửa. Nếu bây giờ không phải đang ở Phương Gia, chắc chắn hắn sẽ cho Ly Tâm một trận nên thân.

"Thật lòng hay bị ép buộc là việc của tôi, Phương công tử không có tư cách can thiệp". Tề Mặc đưa mắt qua Tuấn Kỷ, thái độ vô cùng bá đạo.

Tuấn Kỷ nghe vậy không lên tiếng, Hồng Ưng đột nhiên chen ngang: "Nếu Lam Bang đã có xích mích với Phương Gia, vậy thì chúng ta nên lật lại vấn đề?". Từ đầu đến giờ chỉ im lặng lắng nghe, Hồng Ưng đã nhạy bén nắm bắt được trọng tâm câu nói của Ly Tâm, bây giờ không phải là vấn đề ai đi cầu ai nữa, sự đời đúng là thiên biến vạn hóa không thể lường trước, tự nhiên cục diện lại trở thành có lợi cho bọn họ.

Sau khi trở mặt với Lam Bang, mấy ngày vừa qua bọn họ lưu lại châu Âu để cùng Jiaowen thương lượng về kế hoạch hành động. Do mọi sự chú ý đều hướng về hai khu vực Âu Mỹ, cũng là nơi tập trung thế lực chủ yếu của Lam Bang nên bọn họ không bận tâm đến khu vực châu Á. Nếu không phải Ly Tâm lén lút bỏ đi Hongkong và xảy ra chuyện, lại nghe tin Lam Bang có một thứ quan trọng xuất hiện ở biên giới Trung Quốc và Nga, bọn họ không đời nào đích thân tới Phương gia, vì vậy tin tức bọn họ nắm được không nhanh bằng Ly Tâm.

Tuấn Kỷ thấy Ly Tâm có phản ứng như vậy, đám người Tề Gia rõ ràng không phải tầm thường, chỉ một câu nói lỡ miệng đã xoay chuyển cả cục diện, anh ta đành phải ngồi xuống mau chóng nghĩ kế sách đối phó.

Tề Mặc sau khi bị Ly Tâm kéo lại cũng ngồi xuống ghế, Ly Tâm vẫn đứng đằng sau lưng Tề Mặc, cô nói với Phương Hình: "Bọn chúng dám dùng cả biện pháp mạnh cảnh cáo Tuấn Kỷ, ép Phương lão đại làm theo ý của chúng. Chuyện đến nước này rồi Phương lão đại vẫn có thể nhẫn nhịn sao?"

Hồng Ưng liền tiếp lời: "Phương lão đại, lão đại của chúng tôi thành tâm thành ý đến thương lượng với ngài, vậy mà Phương lão đại hình như không nể mặt chúng tôi lắm. Phương lão đại, chắc ngài cũng biết Tề Gia chúng tôi và Lam Bang thủy hỏa không hợp, hiện tại hai bên đã công khai trở mặt. Hơn nữa xem ra Lam Bang cũng không chiếu cố đến Phương gia cho lắm, chúng dám đe dọa cả quý

công tử, điều này có nghĩa là gì tôi tin Phương lão đại chắc chắn sẽ hiểu".

Hồng Ưng ngừng lại một lát rồi nói tiếp: "Trên thế giới này không có kẻ địch nào cũng không có người bạn nào là vĩnh viễn. Lam Bang là loại người như thế nào, thủ đoạn ra sao, chắc mọi người cũng rõ cả. Chúng tôi gây áp lực lớn cho chúng ở hai khu vực Âu Mỹ nên chúng muốn tìm điểm đột phá ở bên này. Nếu Phương gia muốn một mình đối kháng, vậy thì Tề Gia chúng tôi cũng không còn gì để nói".

Lời nói của Hồng Ưng nửa thương lượng nửa uy hiếp, khiến Phương Hình nhíu chặt đôi lông mày. Phương gia thế lực không nhỏ, một mình đấu lại Lam Bang cũng không đến nỗi chịu thiệt thòi quá lớn. Nhưng nếu đắc tội Tề Gia, ba bề bốn bên đều là kẻ thù, Phương Gia chắc chắn sẽ bị thiệt hại. Dù thế lực của bọn họ lớn đến mức nào cũng lệ thuộc vào chế độ một nước, khi chính phủ của đất nước này ủng hộ họ thì họ có thể đứng trên đầu kẻ khác, nhưng nếu giới lãnh đạo thay đổi, họ sẽ mất tất cả. Họ không giống như Tề Gia, Tề Gia là nhà sản xuất vũ khí không phụ thuộc vào giới cầm quyền, các chính phủ đều không thể làm gì họ.

Tề Mặc đưa mắt nhìn Phương Hình: "Điều kiện của tôi không thay đổi, chỉ cần tôi có thể chấp nhận, Phương gia các ngài đưa ra yêu cầu nào cũng được". Phương Hình và Tề Mặc sau khi nghe câu này liền đưa mắt nhìn nhau, nói một là một quả nhiên là tác phong của Tề Mặc.

Tuấn Kỷ nở nụ cười tao nhã và mở miệng: "Được thôi, mọi người đã lật hết bài tẩy rồi thì tôi cũng không ngại đổi điều kiện khác. Tôi muốn Phương gia chúng tôi cùng hợp tác với Tề Gia để chia cắt thế lực của Lam Bang".

Tề Mặc lạnh lùng nhìn Tuấn Kỷ, Tuấn Kỷ tựa người vào thành ghế sofa phía sau, tiếp tục lên tiếng: "Tôi cũng không phải là người dễ bị bắt nạt". Ánh mắt anh ta lóe một tia sắc bén khiến người đối diện không thể coi thường.

Phương Hình đồng thời gật đầu: "Được, điều kiện này tôi cũng có thể chấp nhận".

Ly Tâm hơi nhăn mặt khi theo dõi nội dung cuộc đàm phán, bạch đạo và hắc đạo hợp tác là có ý gì? Chẳng phải có câu hai giới hắc bạch đạo luôn coi nhau như kẻ thù, hai thế lực lớn hoàn toàn không có khả năng hợp tác hay sao? Tuấn Kỷ dám đưa ra đề nghị phân chia thế lực Lam Bang. Tuấn Kỷ muốn "miếng bánh" Lam Bang để làm gì, anh ta có ý định nhảy sang lĩnh vực buôn bán vũ khí, hay là buôn bán ma túy? Ly Tâm không biết ý đồ của anh ta nhưng cô đoán Tề Mặc sẽ không nhận lời.

"Được". Ly Tâm vừa nghĩ Tề Mặc không nhận lời, cô liền nghe thấy hắn thốt ra một từ đầy dứt khoát, khiến Ly Tâm như bị đánh mạnh vào đầu, Tề Mặc đồng ý rồi?

Tuấn Kỷ ngồi ở phía đối diện bắt gặp vẻ mặt không thể tin nổi của Ly Tâm, anh ta bất giác mỉm cười: "Hắc bạch đạo không thể hợp tác là quy tắc ở bên Âu Mỹ, chỗ chúng tôi không có quy tắc này. Hơn nữa, Phương gia chúng tôi cũng không phải bạch đạo thuần túy, chúng tôi thuộc về màu xám".

Phương gia nghề gì cũng làm, từ đen đến trắng, người của họ làm ăn tạp nham, tùy thuộc và khu vực, hoàn cảnh hay tư tưởng sẽ quy thành đen hay trắng. Chính vì vậy, Tề Mặc mới sảng khoái nhận lời.

Nghe Tuấn Kỷ giải thích, Ly Tâm hơi gật đầu. Cô nhạy cảm ngửi thấy mùi tức giận toát ra từ Tề Mặc, mà sự tức giận này nhằm vào cô. Ly Tâm bất giác chớp mắt, cô chọc giận người ngồi ở đằng trước từ lúc nào?

Tuấn Kỷ gật đầu nói: "Được, chúng ta đã bắt tay hợp tác thì vấn đề về mượn đường chúng tôi sẽ giải quyết cho Tề lão đại. Có điều, tôi có một việc khác cần sự giúp đỡ của các anh". Tuấn Kỷ cũng không khách sáo, anh ta biết người ngồi ở phía đối diện nói một là một hai là hai, một câu nói và một lời hứa còn quan trọng hơn ông trời, hoàn

toàn khác với những nhân vật tầm thường, vì vậy anh ta đề xuất thẳng thừng.

Thấy Tuấn Kỷ thể hiện thành ý, Tề Mặc liền gật đầu: "Nói đi".

Tuấn Kỷ trầm mặc một vài giây rồi cất giọng trầm trầm: "Tề lão đại biết chúng tôi buôn bán dầu lửa. Gần đây chúng tôi nhận được tin, người của chúng tôi ở Thái Bình Dương đã khám phá một loại Algae có khả năng luyện thành dầu mỏ, công năng của nó còn khả quan hơn dầu mỏ. Nhưng Thái Bình Dương không phải là địa bàn của chúng tôi, Lam Bang cũng thò một chân vào, cản trở kế hoạch của chúng tôi, hơn nữa chúng đã bắt đầu hành động. Tôi cần sự giúp đỡ của anh để xác nhận thông tin này là thật hay giả".

(Algae: Một loài sinh vật có khả năng sản sinh năng lượng)

Tuấn Kỷ biết rõ Tề Mặc không dính dáng đến lĩnh vực dầu mỏ, vì vậy anh ta mới không kiêng dè tiết lộ cho hắn biết, mỗi bên đều có sở trường riêng, không ai động chạm đến ai.

Tề Mặc ngẫm nghĩ trong giây lát rồi gật đầu. Thái Bình Dương là nơi Tề Gia và Lam Bang ở thế cân bằng lực lượng, hắn vốn không có ý định sớm giao đấu với Lam Bang ở đó, nhưng Phương gia đã đưa ra đề nghị thì hắn không từ chối, dù sao sớm muộn cũng phải giải quyết nên khỏi suy nghĩ nhiều.

Tuấn Kỷ liền mở miệng: "Tốt quá, tối nay mọi người hãy nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai chúng ta xuất phát đi Thái Bình Dương, tôi muốn tận mắt thấy, Tề lão đại nghĩ sao?"

Algae không có tác dụng đối với Tề Mặc, nhưng lại vô cùng quan trọng đối với một nhà buôn dầu mỏ như Phương gia, Tuấn Kỷ đích thân đi xác nhận không phải là chuyện đáng ngạc nhiên. Có điều Tuấn Kỷ nói đích thân đi, vậy thì Tề Mặc chắc chắn cũng phải đi cùng. Xét về thân phận và địa vị, Tuấn Kỷ sẽ là chủ nhân của Phương gia trong tương lai, Tề Mặc không thể không cho anh ta thể diện.

Phương Hình góp lời: "Thế lực của Lam Bang ở Nga, Trung Quốc và khu vực Châu Á, Phương gia chúng tôi có thể đối phó, không cần Tề lão đại bận tâm".

Phương Hình đã nói đến mức này, là một sự nhượng bộ ngoài sức tưởng tượng của Tề Mặc, đồng nghĩa với việc hắn không thể từ chối đi cùng hay nói cách khác là đi theo bảo vệ Tuấn Kỷ, vì vậy hắn lên tiếng: "Được, ngày mai tôi sẽ đi". Nói xong Tề Mặc đứng dậy gật đầu chào Phương Hình rồi đi ra ngoài.

Ly Tâm liền đi theo Tề Mặc. Tuấn Kỷ dõi theo bóng lưng Ly Tâm, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười, sau này anh ta sẽ có nhiều cơ hội và thời gian tiếp xúc với Ly Tâm, anh ta không tin không chiếm được cô.

"Con đừng quên nặng nhẹ". Phương Hình cau mày khi thấy Tuấn Kỷ không rời mắt khỏi Ly Tâm.

Tuấn Kỷ nở nụ cười tà khí: "Con biết giữ chừng mực, công là công, tư là tư, con hiểu mà". Phương Hình gật đầu rồi đứng dậy đi ra ngoài tiễn đám Tề Mặc. Người con trai này của ông ta mà không biết phân biệt công tư, không biết nặng nhẹ thì ông ta đã không giao nhiều chuyện quan trọng cho Tuấn Kỷ xử lý.

Theo Tề Mặc lên chiếc Cadillac, Ly Tâm thấy toàn thân Tề Mặc toát ra vẻ âm trầm đáng sợ, dù hắn không thể hiện ra bên ngoài nhưng ánh mắt sắc bén của hắn khi nhìn cô và sự tức giận ngày càng đậm đặc khiến cô không khỏi nổi da gà. Ly Tâm so vai rụt cổ, đưa ánh mắt cầu cứu qua đám Hồng Ưng, không hiểu tại sao Tề Mặc lại phẫn nộ như vậy?

Đám Hồng Ưng giả bộ không nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của Ly Tâm, bây giờ lão đại đang có điềm báo trước một cơn lôi đình thịnh nộ, bọn họ không muốn dây vào để rồi trở thành tro bụi.

Ly Tâm thận trọng ngồi xuống bên cạnh Tề Mặc, chuyện nhỏ như vậy có đáng để hắn tức giận hay không? Cô chỉ là giả vờ bị thương

nặng kéo dài thời gian thôi mà, đâu quá đáng đến nỗi khiến hắn giận dữ? Cô còn nói giúp hắn nữa, đúng là khó hiểu quá.

Khi xe dừng lại, Ly Tâm còn chưa kịp nhìn nơi đến là khách sạn hay biệt thự đã bị Tề Mặc xách cổ đi vào trong. Đám Hồng Ưng thấy vậy chỉ còn biết cầu nguyện, hy vọng Ly Tâm có thể sống đến ngày mai.

Tề Mặc ném Ly Tâm xuống giường, cô chưa kịp ngồi dậy đã bị hắn đè cứng hai chân, tay bóp chặt cổ cô, gương mặt hắn tràn ngập phẫn nộ và sát khí.

Ly Tâm vô cùng kinh ngạc, cô thật sự không ngờ Tề Mặc tức giận đến mức này, cô liền giang hai tay ôm Tề Mặc vội vàng lên tiếng: "Là tôi không đúng, tôi sai rồi, tôi đã nói dối bị thương nặng, nhưng quả thật tôi có bị thương. Nếu tôi không phản ứng nhanh, chắc chắn sẽ không được như thế này đâu. Tôi không phải cố ý dấu anh đâu, tôi nói thật đấy".

Thấy Ly Tâm thành thật khai báo, Tề Mặc không biết nói gì, hắn siết chặt bàn tay trên cổ Ly Tâm rồi cất giọng đầy tức giận: "Tiểu tử nhà họ Phương dám đòi công bằng cho em, em ở lại đây vì muốn đi cùng hắn? Vì hắn mà em dám bỏ ngoài tai lời nói của tôi, dám chống lại mệnh lệnh của tôi?"

Ly Tâm cảm thấy cổ cô bị bóp chặt, tuy không đến mức tức thở nhưng cũng không mấy dễ chịu, lại thấy cả người Tề Mặc một ngọn lửa đang bừng bừng cháy, nhưng lời nói lạnh lẽo như mang theo hàn khí và sắc nhọn như ở trên mũi dao. Từ trước đến nay, Ly Tâm chưa từng bắt gặp kiểu phẫn nộ này của Tề Mặc.

Ly Tâm vội lắc đầu: "Không phải, không phải, tôi chỉ là tình cờ gặp Phương Tuấn Kỷ, vào hôm anh gọi điện thoại cho tôi ấy, anh ta khiến tôi bị liên lụy làm tôi suýt chết cháy, làm sao tôi có thể đi cùng anh ta, anh ta có phải là gì của tôi đâu".

Thần sắc Tề Mặc hơi thay đổi, hắn nằm đè Ly Tâm xuống dưới thân, tay vẫn giữ chặt cổ cô. Hắn lạnh lùng nhìn Ly Tâm: "Nói đi".

Khuôn mặt Tề Mặc ngày càng sát gần Ly Tâm, ánh mắt vẫn không một chút ấm áp. Ly Tâm thở hắt ra, ôm lấy cánh tay hắn: "Tôi ủy thác cho anh ta tìm Tùy Tâm nên mới ở lại đây. Tôi thật sự muốn gặp Tùy Tâm, tôi không nói dối anh cũng không bỏ ngoài tai lời nói của anh".

Nhìn vào mắt Ly Tâm, Tề Mặc biết Ly Tâm không nói dối hắn. Nghe Ly Tâm nói vậy, nộ khí trong lòng Tề Mặc từ từ tan biến. Cảm giác tức giận đến rất nhanh nhưng hình như biến mất cũng rất nhanh.

Không hiểu vì nguyên nhân gì, khi Tuấn Kỷ đòi trao đổi Ly Tâm, Tề Mặc thật sự muốn băm vằm đối phương thành trăm mảnh. Nếu không phải Tuấn Kỷ là người có địa vị, không phải hắn đang có việc cần thương lượng với Phương gia, chỉ e là hắn đã ra tay rồi.

Nghe Tuấn Kỷ nói quen biết Ly Tâm từ trước, Tuấn Kỷ yêu cầu trả tự do cho Ly Tâm, nghe anh ta nói theo đuổi gì đó, bạn gái gì đó, Tề Mặc vô cùng tức giận. Ly Tâm là người của hắn, cả đời này cô chỉ có thể đi theo hắn, ở bên cạnh hắn, người khác đừng hòng mơ tưởng động vào cô.

Cho dù Ly Tâm có muốn tự do đi chăng nữa, hắn cũng sẽ không cho cô tự do. Trên đời này càng không ai có bản lĩnh bắt hắn phải trả tự do cho cô, hắn sẽ chặt đứt đôi cánh của cô, chỉ cho cô một đôi cánh tung hoành tứ hải cùng hắn, khiến cô mãi mãi ở bên cạnh hắn.

Sau khi hết phẫn nộ vì mấy câu nói của Ly Tâm, Tề Mặc chăm chú nhìn người phụ nữ ở dưới thân hắn. Cô không giãy giụa, cũng không hề phản kháng, cô chỉ ôm chặt vai hắn một cách rất tự nhiên. Tề Mặc từ từ thả lỏng cổ Ly Tâm rồi vuốt ve dấu tay trên đó. Sau đó Tề Mặc khép mi mắt, từ từ cúi xuống cắn cổ Ly Tâm. Hắn không cắn mạnh mà chỉ mút cổ cô rồi dùng răng day nhè nhẹ.

Thấy Tề Mặc đã khống chế được sự phẫn nộ, Ly Tâm bất giác thở phào nhẹ nhõm. Tề Mặc quái lạ thật đấy, trước đây dù có tức giận nhưng hắn cũng không bao giờ vô duyên vô vớ nổi nóng, tuy cô không nói thật với hắn nhưng tuyệt đối là chuyện nhỏ, không đến

mức phải giận dữ như vậy. Vừa rồi Ly Tâm còn tưởng Tề Mặc sẽ bóp chết cô.

Vừa rồi Ly Tâm cảm thấy cổ họng không đau mấy, cô biết Tề Mặc không dùng sức, nếu không chắc chắn cô sẽ chết dở sống dở. Ly Tâm không quên câu nói của Tề Mặc là từ nay về sau sẽ không để cô bị thương, có nghĩa hắn cũng sẽ không làm tổn thương cô. Tề Mặc là người luôn giữ lời nên khi hắn nổi trận lôi đình, trong lòng Ly Tâm thật ra không cảm thấy sợ hãi. Không hiểu tại sao cô không hề hoảng sợ, cứ như cô biết trước Tề Mặc sẽ không nặng chân nặng tay với cô.

Trên cổ có cảm giác vừa buồn buồn vừa ngứa ngứa, Ly Tâm liền ôm chặt Tề Mặc, để mặc hắn cắn cổ cô, chỉ cần hắn không tức giận là được.

"Em hãy nhớ kỹ cho tôi, em là người của tôi, những chuyện khác đừng nghĩ tới". Giọng nói bá đạo của Tề Mặc vang lên bên tai Ly Tâm.

Ly Tâm mỉm cười, cổ cô đột nhiên nhói một cái, chắc Tề Mặc lại tức giận đây mà, vì vậy cô gật đầu: "Tôi biết rồi, tôi là thuộc hạ của anh, cả đời này tôi sẽ đi theo anh. Tôi có nói tôi sẽ rời khỏi anh đâu, đó là Tuấn Kỷ tự đưa mình quyết định, đem tôi ra đổi lấy lợi ích gì đó, tức chết đi được ấy, tôi có phải là hàng hóa để trao đổi đâu".

Nghe Ly Tâm nói vậy, Tề Mặc nhả cổ Ly Tâm rồi ngẩng đầu nhìn cô. Ánh mắt Ly Tâm ngời sáng pha trộn ý cười cười, Tề Mặc bất giác nhíu mày.

Ly Tâm đột nhiên cười lớn: "Lão đại, tôi rất vui khi anh không đồng ý đem tôi ra trao đổi, tuy điều kiện đó cũng khiến tôi động lòng". Bị Tề Mặc dạy dỗ nhiều, Ly Tâm liền khai báo thành thật, cô nghĩ sao nói vậy không một chút lừa dối Tề Mặc cũng không dám lừa dối hắn.

Tề Mặc vuốt ve cổ Ly Tâm, nói bằng một giọng đầy bá đạo: "Người của tôi, làm sao kẻ khác có thể quyết định. Em ngoài tôi ra không

thể đi theo ai khác". Ly Tâm biết Tề Mặc rất bá đạo nên cũng không so đo với hắn mà chỉ nhìn hắn mỉm cười.

Tề Mặc đột nhiên cất giọng trầm trầm: "Em động lòng sao?"

Ly Tâm bị Tề Mặc vuốt ve cổ đến mức buồn buồn, cô liền giơ tay chống vào ngực Tề Mặc: "Tự do là thứ cả cuộc đời này tôi hướng đến, làm sao có thể không động lòng. Nếu lão đại cho tôi tự do, tất nhiên tôi sẽ rất vui mừng".

Tề Mặc hơi nheo mắt, từ đôi mắt hắn phóng ra một tia nguy hiểm, đến mức Ly Tâm nổi da gà. Tề Mặc nâng cằm Ly Tâm hỏi nhỏ: "Em muốn rời khỏi tôi?"

Ly Tâm nhìn Tề Mặc, cô biết hắn đang hỏi ý kiến của cô chứ không phải uy hiếp hay đe dọa. Cô nhạy cảm nhận ra tối nay Tề Mặc có gì đó rất bất thường, cô trầm mặc suy nghĩ trong giây lát rồi nhìn thẳng vào đôi mắt hắn. Ly Tâm phát hiện một ngọn lửa từ đáy mắt hắn đang cháy bừng bừng, ngọn lửa đẹp đến kinh người, nó không phải là điềm báo trước một cơn giông bão cũng không khiến cô cảm thấy sợ hãi mà chỉ thấy yên lòng và dễ chịu.

"Trước đây tôi muốn, nhưng bây giờ hình như không muốn nữa". Ly Tâm nói rất nghiêm túc.

Ánh mắt Tề Mặc lóe lên một tia sáng khác lạ, hắn nhấc cao cằm Ly Tâm: "Em nói thật không?"

Trước đây hắn không bao giờ để ý đến tâm trạng của người khác. Đối với hắn thế giới này có quy tắc bất di bất dịch "thắng làm vua thua làm giặc", bận tâm nhiều cũng chẳng có tác dụng gì, tất cả đều dựa vào thực lực. Tuy nhiên kể từ lúc ở trong Kim tự tháp, Tề Mặc phát hiện hắn rất muốn biết cảm giác chân thực và tiếng lòng của Ly Tâm. Hắn cảm thấy trong lòng ấm áp mỗi khi nhớ đến cảnh Ly Tâm ôm chặt hắn và rơi nước mắt ở trong Kim tự tháp. Sự ấm áp này từ trước đến nay hắn cũng chưa từng nhận được bao giờ, ngoài Ly Tâm không ai có thể trao cho hắn. Vì vậy Tề Mặc có cảm giác giống

như bị nghiện, hắn bắt đầu để ý đến cảm xúc chân thực của Ly Tâm, bởi vì hắn muốn tiếp tục nhận được sự ấm áp đó.

Ly Tâm phát hiện ra Tề Mặc có vẻ vui mừng, sắc thái tình cảm này hình như chưa từng xuất hiện trên người Tề Mặc, cô bất giác gật đầu: "Tôi nói thật đấy, thế giới này ở đâu cũng vậy thôi. Tôi đi theo anh, làm thuộc hạ của anh cũng có thể tự do như thường".

Tề Mặc chăm chú nhìn Ly Tâm, khóe miệng hắn nhếch lên thành nụ cười. Hắn cúi đầu kề sát mặt Ly Tâm rồi nói với giọng đầy bá đạo: "Dù em có muốn, tôi cũng không cho em". Nói xong hắn phủ môi lên đôi môi của Ly Tâm.

Tề Mặc không biết tâm trạng của hắn lúc này là gì, không biết là vui mừng hay cảm giác khác, hắn chỉ muốn càng gần gũi với người phụ nữ ở dưới thân hắn, muốn thông qua hành động này biểu đạt cảm nhận của hắn. Hắn đang rất ấm áp, rất vui sướng, rất muốn gần gũi cô hơn nữa.

Ly Tâm cũng cảm nhận thấy Tề Mặc đang rất vui, cô cảm thấy một sự ấm áp dưới bề mặt lạnh lùng của hắn. Một Tề Mặc như vậy vô cùng xa lạ nhưng cũng rất quen thuộc. Ly Tâm nhất thời không thể lý giải nhưng cô chỉ cảm thấy bản thân không chán ghét cũng không bài xích, có lẽ do cô quen thuộc với sự tiếp xúc thân mật của Tề Mặc nên mới như vậy.

Một nụ hôn không chứa đựng dục vọng mà chỉ là sự bá đạo và ngông cuồng như bình thường. Nhưng nụ hôn truyền cảm giác ấm áp vào tận trái tim con người.

Nhìn vào đôi mắt Tề Mặc, Ly Tâm chỉ thấy sự mừng vui trong đó, cô bất giác nhíu mày: "Lão đại, anh ăn "đậu hũ" của tôi".

Tề Mặc mỉm cười bá đạo, nằm nghiêng xuống bên cạnh Ly Tâm và giơ tay ôm cô vào lòng, hắn cất giọng thản nhiên: "Chỉ cần tôi muốn".

Một tuyên bố rất ngông cuồng, Tề Mặc đúng là bá đạo hết chỗ nói, nhưng phản đối cũng vô hiệu, Ly Tâm chẳng thèm so đo với Tề Mặc. Mấy tối hôm trước Ly Tâm ngủ không ngon giấc, bây giờ được trở lại trong vòng tay ấm áp và bờ ngực rắn chắc của Tề Mặc, cơn buồn ngủ đột nhiên dội đến, khiến cô không mở mắt nổi, thôi thì chẳng nghĩ ngợi nhiều nữa, đánh một giấc rồi tính sau.

Ly Tâm dịch dịch người tìm tư thế thoải mái trong lòng Tề Mặc rồi nhanh chóng đi gặp "Chu công". Tề Mặc cũng không nói một lời nào, ôm chặt Ly Tâm vào lòng rồi cúi xuống hôn lên mi mắt đã khép lại của cô.

Ánh trăng từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng, ánh sáng bàng bạc phủ lên hai thân hình đã chìm vào giấc ngủ. Ánh trăng màu trắng bạc không mang cảm giác lạnh lẽo mà rất ấm áp, mềm mại và dễ chịu.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hoàng Ưng đứng chờ sẵn ở cửa phòng Tề Mặc và Ly Tâm. Tuy công việc này không phải của anh ta nhưng vì muốn xác nhận xem Ly Tâm còn sống hay không, Hoàng Ưng mới đích thân đến đánh thức hai người ở trong phòng.

Hôm nay đám Tề Mặc sẽ cùng Tuấn Kỷ đi Thái Bình Dương, Tề Mặc lại là người rất chỉnh chu trong công việc nên Hoàng Ưng mới chỉ gõ nhẹ cửa hai tiếng, Tề Mặc đã tỉnh giấc.

Hoàng Ưng cung kính báo cáo với Tề Mặc thông tin mà bọn họ tổng kết sau một đêm không ngủ, Phương gia đúng là không có thực lực ở khu vực Thái Bình Dương, trong khi đó Lam Bang đã ra mặt gây khó dễ cho bọn họ, vì vậy nhân lực và trang thiết bị không thể đơn giản hóa. Chỉ trong một đêm, mọi việc đã được đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng chuẩn bị xong, nhờ thế lực của Tề gia cộng với sự trợ giúp của Phương gia, tất cả tiến hành thuận lợi.

Thấy Tề Mặc và Hồng Ưng bận bàn bạc việc khác, Hoàng Ưng liền chuồn vào phòng Tề Mặc. Ly Tâm đang ngồi trên giường ngáp dài

ngáp ngắn như chưa tỉnh ngủ, Hoàng Ưng lôi Ly Tâm xuống đất và lên tiếng hỏi: "Cô vẫn chưa chết?"

Bị Hoàng Ưng kéo xuống giường, Ly Tâm đột nhiên tỉnh hẳn, cô ngồi ở dưới đất tung cước về Hoàng Ưng: "Tôi không chết anh vui lắm phải không?"

Hoàng Ưng tránh cú đạp của Ly Tâm, đứng nhìn cô từ trên cao: "Lão đại tức giận đến mức đó, chúng tôi còn tưởng cô không chết cũng bị lột sạch da rồi. Vậy mà cô chẳng bị sao cả, cô đúng là có bản lĩnh, xem ra sau này có chuyện gì phải nhờ cô mới được".

Ly Tâm đứng dậy cau mày đáp: "Anh biết thì tốt rồi, sau này nhớ đừng giở trò với tôi, nếu không tôi sẽ đi tố giác với lão đại".

"Tôi sợ quá". Hoàng Ưng lườm Ly Tâm, thốt ra ba từ bằng một giọng lạnh lùng, khiến Ly Tâm không biết anh ta thật lòng hay nói đùa.

Ly Tâm hừ một tiếng rồi mở miệng: "Có gì thì mau nói đi". Cô không tin Hoàng Ưng đợi Tề Mặc ra ngoài rồi vào phòng chỉ để đánh thức cô và nói những lời vô vị, Hoàng Ưng không phải là người rỗi hơi như vậy.

Hoàng Ưng trở nên nghiêm túc: "Lần này cô định theo lão đại đi Thái Bình Dương hay đến chỗ Jiaowen lão đại?"

Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Hoàng Ưng: "Ý anh là gì?"

Hoàng Ưng khoanh hai tay trước ngực, mắt không rời khỏi Ly Tâm: "Lần này chúng ta đi tìm Algae gì đó, máy bay không có tác dụng, chỉ có thể ngồi tàu. Với thể chất say sóng của cô, nếu cô đi thì ngoài việc liên lụy mọi người ra cô còn có thể làm gì? Hơn nữa đối thủ là Lam Bang, chuyến đi này lành ít dữ nhiều, cô có khả năng chống đỡ nổi không, hay là đến lúc đó lại như lần trước?".

Nghe đến chuyện đi tàu, Ly Tâm hơi do dự, cô vẫn không quên vụ say sóng lần trước. Lần trước tuy xảy ra sự cố khiến cô quên mất cả say sóng nhưng đúng là có vấn đề thật. Đầu óc cô bị làm sao rồi, sao tối hôm qua cô không chú ý đến điểm này?

Bắt gặp ánh mắt do dự của Ly Tâm, Hoàng Ưng bồi thêm một câu nữa: "Chúng tôi ngoài việc hoàn thành nhiệm vụ còn phải bảo vệ sự an toàn của lão đại. Về điểm này có lẽ cô không làm được, vì vậy tôi và Hồng Ưng đã thương lượng với Jiaowen lão đại, chúng tôi cho rằng cô đi Italy tới chỗ Jiaowen lão đại sẽ an toàn hơn là đi theo chúng tôi. Mặt khác, chúng tôi cũng không bị vướng víu bởi cô".

Ly Tâm im lặng trong giây lát: "Lão đại có cho phép không?"

Mặc dù lời nói của Hoàng Ưng có vẻ chê bôi Ly Tâm nhưng cô vẫn có thể nhận ra sự quan tâm của anh ta. Vụ Kim tự tháp xảy ra trước khi Tề Gia và Lam Bang trở mặt đã nguy hiểm đến mức đó, bây giờ giao tranh ở hải phận quốc tế càng không ai có thể nói trước điều gì. Cô tới chỗ Jiaowen đúng là sẽ an toàn hơn. Ít nhất trên mặt đất, cô là con gián đánh không chết, còn một khi xuống nước, cô là con cá cạch giãy chết.

"Nếu cô đồng ý, chúng tôi sẽ nói lại với lão đại. Lão đại không phải là người làm việc theo cảm tính, lão đại có thể phân biệt rõ nguy hiểm và an toàn". Hoàng Ưng trả lời nghiêm túc.

Tình cảm của Tề Mặc đối với Ly Tâm là gì, có lẽ cả hai đương sự đều không biết. Nhưng người ngoài có thể nhìn thấy rõ trong mắt họ chỉ có nhau. Về chuyến đi nguy hiểm lần này, Tề Mặc sẽ không mở miệng yêu cầu Ly Tâm rời khỏi hắn, Ly Tâm càng không chịu đề xuất, bởi cô biết nói ra cũng vô dụng. Vì vậy bọn họ mới tính thay Ly Tâm, hay nói cách khác là tính thay Tề Mặc. Tề Mặc chỉ cần một tia cơ hội sinh tồn hắn cũng có thể vượt qua, nhưng Ly Tâm không có bản lĩnh đó, nếu cô đi theo chỉ trở thành gánh nặng mà thôi. Hiện giờ chỗ của Jiaowen là nơi an toàn nhất, để Ly Tâm ở nơi an toàn,

Tề Mặc mới có thể yên tâm. Nếu Ly Tâm xảy ra chuyện, Tề Mặc chắc chắn sẽ phát điên.

Ly Tâm im lặng ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Tia nắng ban mai chiếu vào trong phòng, khiến căn phòng lấp lánh ánh vàng, tạo cảm giác rất dễ chịu, cảm giác dễ chịu giống như tối hôm qua.

Trầm mặc một lúc, Ly Tâm quay sang nhìn Tuấn Kỷ và mỉm cười: "Cám ơn ý tốt của các anh, tôi vẫn cho rằng đi cùng lão đại tôi sẽ an toàn hơn. Có điều tôi không phải vô tác dụng đúng không? Lần trước chẳng phải tôi cũng có công lao đấy thôi. Cám ơn anh, phiền anh giúp tôi chuẩn bị thuốc chống say, ok?". Nói xong cô đứng dậy đi vào nhà tắm.

Hoàng Ưng lắc đầu khi dõi theo bóng lưng Ly Tâm, đây chẳng phải là cô tự rước vạ vào thân hay sao? Bọn họ muốn Ly Tâm tới chỗ Jiaowen, dù phải đối mặt với Lam Bang nhưng tuyệt đối không xảy ra chuyện. Ai ngờ cô sống dễ chịu không muốn lại tự nguyện nhảy xuống hố, điều này hoàn toàn trái ngược với bản chất tham sống sợ chết của cô trước đây. Ly Tâm tin tưởng lão đại và tình nguyện đi theo lão, không thể không công nhận đây là một chuyện tốt lành.

Hoàng Ưng vừa ra khỏi phòng gặp Hồng Ưng đúng lúc đi tới, chỉ qua trao đổi bằng ánh mắt bọn họ đã hiểu ý của nhau. Hồng Ưng gật đầu, bọn họ muốn Ly Tâm tới nơi an toàn, nhưng cô ngược lại muốn ở bên cạnh lão đại, điều này có thể chứng minh tình cảm của Ly Tâm đối với lão đại.

Trên sân golf rộng lớn của Phương gia, hai chiếc máy bay được chế tạo đặc biệt đã đậu ở đó từ lâu. Khi xe Cadillac màu đen chạy đến, Tuấn Kỷ đã đứng ở bên cạnh máy bay chờ đợi.

"Tề lão đại quả nhiên đúng hẹn". Tuấn Kỷ tươi cười bước tới nghênh đón, Phương Hình không thấy bóng dáng đâu, xem ra ông ta đã đi giải quyết vụ việc liên quan đến Lam Bang.

Tề Mặc lãnh đạm gật đầu, đưa mắt qua bên cạnh thấy mấy người xa lạ, Tuấn Kỷ lập tức giải thích: "Đây là đoàn thăm dò của tôi". Tề Mặc nghe thấy vậy chỉ hừm một tiếng rồi tiếp tục đi lên phía trước,

Tuấn Kỷ thấy Ly Tâm đi theo Tề Mặc liền bước đến bên Ly Tâm cười tươi: "Tú Thủy chuẩn bị cho cô ít đồ ăn sáng, toàn món cô thích nhất". Vừa nói anh ta vừa đưa cho Ly Tâm túi đồ ăn.

Ly Tâm nghe nói đồ ăn do Tú Thủy làm, vội đưa mắt về đằng trước. Tề Mặc tuy không quay đầu nhưng từ người hắn toát ra nộ khí rõ rệt, Ly Tâm cau mày đáp: "Tôi ăn rồi". Tuy cô có thể ăn thêm, nhưng đối diện với cơn giận dữ của Tề Mặc, cô đành phải từ chối.

Tuấn Kỷ liền mỉm cười đi theo Tề Mặc: "Tề lão đại, giang hồ nói Tề lão đại rất nghiêm khắc. Xem ra tin đồn không sai, chuyện cỏn con này cũng cần sự đồng ý của lão đại hay sao? Tôi chỉ đứng ở lập trường quan tâm bạn bè của tôi chứ không có ý chỉ trích lão đại ngược đãi thuộc hạ".

Tề Mặc lập tức dừng bước, chiếu ánh mắt lạnh lùng về phía Tuấn Kỷ. Tuấn Kỷ không hề tỏ ra sợ hãi vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi: "Chúng ta sẽ làm việc chung một thời gian, sự dung hợp là quan trọng nhất. Tôi rất muốn cùng mọi người chung sống hòa bình và tăng thêm mối quan hệ hữu nghị, Tề lão đại chắc không phản đối?"

Tề Mặc liếc qua Tuấn Kỷ, trả lời lạnh nhạt: "Tùy Phương công tử". Nói xong hắn đưa tay ôm eo Ly Tâm đi về phía chiếc máy bay.

Ly Tâm nhanh chóng giật lấy túi đồ ăn trong tay Tuấn Kỷ rồi lấy ra một miếng bánh đưa cho Tề Mặc: "Tú Thủy nấu ăn ngon lắm, chúng ta nên nhận thịnh tình của Tú Thủy". Tề Mặc ôm chặt Ly Tâm tiến về phía trước, Ly Tâm thấy Tề Mặc không phản đối liền tươi cười rạng rỡ cất bước theo hắn.

Ánh mắt Tuấn Kỷ xuất hiện một tia đầy nghi hoặc khi anh ta thấy Tề Mặc ôm eo Ly Tâm đưa cô đi cùng, sắc mặt anh ta hơi tối lại nhưng

trở lại bình thường rất nhanh. Anh ra nhếch miệng cười và sải bước đi theo bọn họ.

"Sao mọi người lại ở đây?". Vừa lên máy bay, Ly Tâm hơi ngạc nhiên khi thấy đám Ngô Sâm và Tú Thủy đã ở trên máy bay, Tú Thủy tựa vai vào đầu Ngô Sâm nhìn cô mỉm cười.

Tuấn Kỷ nhảy lên máy bay trả lời: "Bọn họ muốn đi thăm quan nên tôi đưa đi cùng".

Ly Tâm cau mày, liếc qua Ngô Sâm và Tiêu Vân, hai người nhìn bề ngoài có vẻ nhàn rỗi nhưng ánh mắt họ rất thận trọng, hoàn toàn không giống thần thái của người đi du lịch. Xem ra bọn họ có nội tình gì đó, chỉ có điều nghe Hoàng Ưng nói chuyến đi này vô cùng nguy hiểm, Tuấn Kỷ để Tú Thủy đi cùng là có ý gì? Ly Tâm bất giác nhìn Tuấn Kỷ rồi lại quay đầu về phía Tề Mặc.

Tề Mặc ôm Ly Tâm đi về chỗ ngồi mà không lên tiếng. Hồng Ưng ở bên cạnh cất lời: "Nếu đúng tồn tại sinh vật có thể thay thế dầu mỏ, vậy thì tập đoàn Phong Dương và Phẩm Nguyên thế gia đều là đối tác tốt nhất của Phương gia. Một miếng bánh lớn như vậy một người ăn không hết, phải chia ra mới là đạo lý đúng đắn".

Nghe Hồng Ưng nói vậy Ly Tâm đã hiểu ra vấn đề, Tiêu Vân là con trai CEO của tập đoàn Phong Dương, còn Tú Thủy là tiểu thư của Phẩm Nguyên thế gia, hai gia tộc này làm gì thì Ly Tâm không rõ, nhưng chắc có liên quan đến dầu mỏ. Về phần anh chàng có dính dáng đến xã hội đen Ngô Sâm, chắc là đi theo để bảo vệ Tú Thủy, hoặc là phát huy năng lực khi cần thiết. Sau khi hiểu ra, Ly Tâm không còn thắc mắc nữa, thế giới này nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ không nhỏ, thật ra quanh đi quẩn lại cũng chỉ là mấy người này.

Nghĩ đến đây, Ly Tâm liền trừng mắt với Tuấn Kỷ, Tú Thủy đã đi cùng còn cần anh ta đưa đồ ăn sáng làm gì, muốn giỡn chơi cô phải không?

Tuấn Kỷ mỉm cười nhún vai trả lời: "Tôi tự nguyện nhường phần ăn của tôi cho cô".

Ly Tâm lườm Tuấn Kỷ rồi quay sang bên này, thấy Tú Thủy tuy mỉm cười một cách miễn cưỡng nhưng bộ dạng rất căng thẳng, Ngô Sâm và Tiêu Vân cũng tỏ ra không tự nhiên, Tiêu Vân không thuộc giới hắc đạo thì không nói làm gì, ngay cả Ngô Sâm mặt mũi cũng cứng nhắc không thoải mái, Ly Tâm bất giác tham thầm, Tề Mặc quả là có khí chất áp đảo.

Thật ra những người chưa từng nghe nói hoặc chưa từng gặp Tề Mặc thì không sao, riêng Ngô Sâm xuất thân từ giới xã hội đen nên anh ta biết quá rõ về Tề Mặc. Từ bản thân con người Tề Mặc toát ra sự lạnh lẽo và tanh máu, khiến Ngô Sâm không thể thở nổi.

Sau khi quan sát ba người, Ly Tâm mới hiểu ra tại sao Tuấn Kỷ lại lấy đồ ăn sáng cho cô. Tú Thủy quả thực không dám tiến lại gần, tuy trước đây cô cảm thấy Tề Mặc rất đáng sợ nhưng không đến mức độ này. Trong đám người này chỉ có Tuấn Kỷ to gan nhất và không sợ Tề Mặc. Nghĩ đến đây, Ly Tâm lại đảo mắt qua Tuấn Kỷ.

Bắt gặp ánh mắt của Ly Tâm, Tuấn Kỷ lập tức hiểu ý cô, anh ta khóc cũng không xong cười cũng không xong chỉ biết lắc đầu. Ly Tâm đúng là thông minh hơn người mới tìm ra lời giải thích hợp lý như vậy.

Ly Tâm đột nhiên nghĩ ra một chuyện, trừng mắt với Tuấn Kỷ: "Tôi cần tin tức về Tùy Tâm, anh chỉ có thời gian hai ngày thôi đấy".

Tuấn Kỷ không ngờ Ly Tâm vẫn còn nhớ đến chuyện đó, anh ta mỉm cười đáp: "Vẫn chưa hết thời gian mà, cô yên tâm đi, tôi đã nhận sự ủy thác của cô nhất định sẽ giúp cô tìm ra cô ấy".

Tề Mặc cũng phát lệnh tìm Tùy Tâm, không ngờ Ly Tâm lại ba mặt một lời đề cập thẳng thừng. Tuấn Kỷ là người thông minh, anh ta lập tức hiểu ra Tề Mặc cũng đã biết chuyện này, nếu đã không có gì cần dấu diếm thì cứ nói rõ, ai có bản lĩnh người đó sẽ tìm thấy trước.

Tề Mặc từ đầu đến cuối không nói không rằng, hắn đột nhiên giơ tay nhấc Ly Tâm ở bên cạnh đặt cô lên đùi hắn rồi nhìn Ly Tâm chăm chú. Ánh mắt hắn lạnh lẽo đến mức Ly Tâm quên cả việc trò chuyện với Tuấn Kỷ, lập tức ngoan ngoãn ngồi yên trong lòng hắn.

Tề Mặc để Ly Tâm ngồi trên đùi hắn, đầu cô ngả vào khuôn ngực hắn, hắn giơ tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Ly Tâm bất giác ngước lên nhìn cằm Tề Mặc. Hắn làm gì vậy? Hắn chưa từng có động tác thân mật với cô ở trước mặt người ngoài bao giờ, cô không bị thương, đâu cần hắn ôm ấp như thế này, không biết hôm nay sợi dây thần kinh nào có vấn đề? Cảm giác Tề Mặc bắt đầu tức giận, Ly Tâm liền chớp mắt, cô không hiểu ra vấn đề thì đi ngủ thôi, sáng nay dậy sớm quá ngủ vẫn chưa đủ giấc.

Tú Thủy, Tiêu Vân và Ngô Sâm ngồi ở phía đối diện đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt họ không che dấu sự kinh ngạc và không thể tin nổi. Tề lão đại và Ly Tâm rốt cuộc có quan hệ gì? Hôm qua khi biết Ly Tâm là thuộc hạ của Tề Mặc lại có vị trí cao ở Tề Gia, bọn đã ngạc nhiên lắm rồi, bây giờ lại được tận mắt chứng kiến cảnh hai người ôm nhau đầy mờ ám, thế giới này đúng là thay đổi quá nhanh.

Tuấn Kỷ ngồi im lặng, miệng vẫn nở nụ cười nhưng đôi mắt anh ta sáng rực đến kinh người, anh ta từ từ thưởng thức tách trà buổi sáng trong tay.

Đây chính là lời tuyên bố chiếm hữu, tuyên bố kẻ khác đừng mơ tưởng hão huyền của Tề Mặc. Mặc dù Tề Mặc không trực tiếp nói ra nhưng Tuấn Kỷ có thể cảm nhận thấy, vòng tay ôm bá đạo, động tác vuốt ve rất tự nhiên và tùy ý nhưng truyền đạt đến anh ta lời tuyên cáo: Ly Tâm là người của hắn. Nụ cười trên môi Tuấn Kỷ càng rộng hơn, anh ta là cao thủ tình trường, trong ý thức của anh ta, tình cảm là tự mình đoạt lấy, anh ta thích ai anh ta sẽ tấn công người đó, tuyên cáo đối với anh ta đều là vô dụng. Chỉ cần trái tim của Ly Tâm vẫn ở trên người cô, anh ta sẽ còn có cơ hội.

Hai chiếc máy bay bay xuyên qua đại lục, tiến thẳng về Thái Bình Dương. Đích đến là hòn đảo nằm ở phía nam Thái Bình Dương, phía nam quần đảo Hawaii, địa giới không có thế lực của Phương gia. Quần đảo Hawaii có một nhà máy sản xuất vũ khí của Tề Mặc nên nơi này thuộc phạm vi thế lực của Tề Gia, vì vậy nếu Tuấn Kỷ muốn tìm nguồn tài nguyên ở đây, cần phải có sự giúp đỡ của Tề Mặc mới được.

Máy bay tiếp tục xuyên qua làn mây trắng, Tề Mặc nhắm mắt ôm chặt Ly Tâm, Ly Tâm ngủ say như chết, hoàn toàn coi Tề Mặc là ghế tựa, có điều hình như Tề Mặc cũng không bận tâm.

Tuấn Kỷ không làm phiền Tề Mặc và Ly Tâm, anh ta bận rộn cùng đám Tiêu Vân, Ngô Sâm và các chuyên gia thăm dò tìm hiểu thêm về Algae và tính toán phương hướng, địa điểm...Xem ra Tuấn Kỷ cũng không hoàn toàn là một anh chàng playboy chỉ biết ăn chơi, lúc bắt tay vào công việc cũng hết sức nghiêm túc.

Tới quần đảo Hawaii, đoàn người xuống máy bay rồi lên một chiếc quân hạm, đây không phải là quân hạm quân đội Australia điều đến lần trước mà là quân hạm loại hình mới nhất do Tề Gia sản xuất. Chức năng và trang thiết bị của nó vô cùng tiên tiến, chiếc quân hạm cũ kỹ trước đây không thể nào sánh bằng.

Một hàng gồm bảy chiếc quân hạm, tàu ngầm và tàu dò tìm từ quần đảo Hawaii tiến thẳng đến một hải phận không người ở Nam Thái bình dương

"Ly Tâm, em làm sao vậy? Sắc mặt em trông khó coi thế?" Tú Thủy cất giọng đầy lo lắng khi thấy Ly Tâm kể từ lúc lên tàu sắc mặt trắng bệch chỉ biết tựa người vào Tề Mặc để hắn bế đi đâu thì đi.

Ly Tâm mỉm cười đáp: "Em không sao". Giọng nói của cô không có sức thuyết phục mấy.

Tuấn Kỷ tiến về phía cô, cau mày hỏi: "Cô bị say sóng, sao không nói sớm?" Ngữ điệu của anh ta đầy sự quan tâm và hơi trách cứ. Tề

Mặc lập tức cất giọng lạnh lùng: "Người của tôi Phương công tử không có quyền hỏi đến, Phương công tử hãy làm tròn phận sự của mình". Vừa nói hắn vừa bế Ly Tâm đi về phòng thuyền trưởng.

Tuấn Kỷ không kìm chế nổi bước theo Tề Mặc: "Ly Tâm là thuộc hạ của Tề lão đại, cô ấy đúng sai thế nào tôi không có quyền can thiệp hay hỏi han tới. Nhưng bây giờ tôi lấy tư cách lão đại của Phương gia trong tương lai quan tâm thuộc hạ của Tề lão đại, tôi tin tôi có quyền đó. Lẽ nào Tề lão đại đối xử với thuộc hạ hà khắc như vậy, đến sự quan tâm của người ngoài cũng không được phép tiếp nhận hay sao?"

Tề Mặc lạnh lùng đáp: "Thế thì Phương công tử hãy có hành vi phù hợp với thân phận lão đại tương lai của Phương gia".

Tuấn Kỷ nhíu mày cười lớn: "Tôi không cảm thấy lời nói và hành động của tôi có điểm nào không phù hợp. Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu. Ly Tâm là thuộc hạ của anh chứ không phải món đồ chơi của anh. Anh có thể khống chế hành vi của cô ấy, nhưng không thể khống chế suy nghĩ của cô ấy, càng không thể khống chế chuyện tôi thích Ly Tâm".

("Yểu điệu thục nữ quân tử hảo cầu" nghĩa là người con trai tốt thường mong kiếm người con gái dịu dàng và tính nết đoan trang hiền ngoan về làm vợ).

Nghe câu nói cuối cùng của Tuấn Kỷ, Tề Mặc lập tức dừng bước và quay người nhìn Tuấn Kỷ bằng ánh mắt vô cùng lạnh lẽo. Tuấn Kỷ không né tránh nhìn lại Tề Mặc, ánh mắt anh ta không có vẻ gì là sợ hãi, miệng còn nở nụ cười tao nhã. Tề Mặc chăm chú nhìn Tuấn Kỷ và cất giọng trầm trầm: "Phương công tử thích?"

Tuấn Kỷ đáp: "Tôi thích Ly Tâm không phải chuyện phạm pháp, cũng không ảnh hưởng đến Tề lão đại đúng không?"

Đáy mắt Tề Mặc đầy sát khí, hắn trả lời lạnh lùng: "Thế thì xem Phương công tử có bản lĩnh hay không?"

Trong thế giới của Tề Mặc từ lâu đã quen với việc dùng sức mạnh để chiếm đoạt, "Thích" là thứ gì, hắn không biết, hắn chỉ biết một khi hắn thuận mắt, hắn sẽ bắt về bên mình. Thực lực cường hãn là ngọn nguồn của tất cả, thích chẳng là gì cả. Điều hắn cần là giữ chặt Ly Tâm ở bên mình, hơn nữa Ly Tâm cũng đã chấp nhận. Dù cô có nghĩ gì, hắn cũng không bao giờ buông tay. Tuấn Kỷ muốn Ly Tâm thì phải xem anh ta có bản lĩnh đoạt cô từ tay hắn hay không?

Tuấn Kỷ liền cười lớn tiếng: "Chuyện này cần gì đến bản lĩnh? "Thích" là việc riêng của hai người, là việc không ai có thể khống chế. Đây là sự biến đổi trong trái tim, bất cứ hành động động vũ lực nào cũng không thể giải quyết. Lẽ nào Tề lão đại sẽ giải quyết tôi tại đây để chứng minh bản lĩnh của Tề lão đại?" Lời nói của Tuấn Kỷ mang hàm ý châm biếm rõ rệt, khiến Tề Mặc cuộn chặt tay thành nắm đấm.

Thấy không khí giữa Tề Mặc và Tuấn Kỷ trở nên căng thẳng, Hồng Ưng vội đi tới đưa tay bấm vào chân Ly Tâm và nháy mắt với cô.

Ly Tâm còn đang sững sờ vì câu nói "tôi thích" của Tuấn Kỷ. Cô nhớ trước đây Tuấn Kỷ từng đề nghị cô làm bạn gái của anh ta, nhưng lúc đó cô tưởng chỉ là lời nói đùa nên không để ở trong lòng. Bây giờ bắt gặp ánh mắt chân thành và nghiêm túc của Tuấn Kỷ, Ly Tâm bất giác không biết phản ứng thế nào.

Được Hồng Ưng nhắc nhở, lại thấy tình hình giữa Tề Mặc và Tuấn Kỷ không mấy lạc quan, Ly Tâm vội nhăn nhăn nhó nhó: "Đau đầu quá, lão đại, tôi buồn nôn quá". Vừa nói cô vừa hơi hơi giãy giụa.

Tề Mặc cúi đầu nhìn Ly Tâm ở trong lòng hắn, Tuấn Kỷ cũng xông lên nói với giọng đầy lo lắng: "Sao không nói sớm là cô bị say sóng, cô cố chịu đựng nhé, tôi sẽ lập tức sai người đi lấy thuốc cho cô, cô mau hít một hơi sâu đi". Ánh mắt và giọng nói đầy quan tâm của Tuấn Kỷ như thể Tề Mặc không hề tồn tại càng làm đám Tú Thủy và Ngô Sâm ở bên cạnh hết hồn.

Ly Tâm mặc kệ Tuấn Kỷ, cô kéo tay Tề Mặc, nhìn hắn bằng ánh mắt khẩn cầu như không thể chịu đựng lâu hơn.

Tề Mặc đứng im bất động, thần sắc hắn băng giá đi mấy độ. Tuấn Kỷ thấy vậy liền ngẩng đầu nói với hắn: "Tề lão đại, Ly Tâm cần nằm nghỉ ở nơi bằng phẳng, anh..."

"Em có tin tôi ném em xuống biển ngay bây giờ không?" Tề Mặc cắt ngang lời Tuấn Kỷ, nỗi tức giận trong đáy mắt càng nghiêm trọng hơn.

Tuấn Kỷ không lên tiếng, vẻ mặt yếu ớt của Ly Tâm cũng lập tức biến mất, cô lên tiếng: "Lão đại, tôi chóng mặt thật đấy". Giọng nói cô không còn vẻ khẩn cầu như vừa rồi mà hơi ỉu xìu.

Tề Mặc lạnh lùng nhìn Ly Tâm, Ly Tâm cũng đối mắt với hắn, nói dối Tề Mặc là vô dụng, hắn rất nhạy cảm nên lúc nào cũng nhận ra, cô chỉ có thể dùng thái độ chân thành và thật thà khi đối mặt với hắn.

Tề Mặc nhìn Ly Tâm một lúc mới lên tiếng: "Nếu còn lần sau, em sẽ đi làm mồi cho cá".

Nói xong hắn ngẩng đầu nhìn Tuấn Kỷ và cất giọng lạnh nhạt: "Dựa vào công tử mà muốn đấu với tôi? công tử không có tư cách đó". Nói xong hắn bế Ly Tâm đi về khoang tàu.

Tuấn Kỷ nheo mắt dõi theo bóng Tề Mặc và Ly Tâm. Ra đời bao nhiêu năm mà anh ta không nhìn ra Ly Tâm giả bệnh, trong khi đó Tề Mặc biết ngay, cảm giác này không dễ chịu một chút nào. Có điều anh ta không thể phản bác câu nói cuối cùng của Tề Mặc, xét về địa vị, sớm muộn anh ta cũng có ngày bằng vai phải lứa với Tề Mặc, xét về thủ đoạn, phải đọ sức mới biết ai mạnh ai yếu, xét về vũ lực, chắc chắn anh ta sẽ bị lép vế, thân hình Tề Mặc quá dũng mãnh, anh ta thua kém xa.

Chiếc quân hạm rẽ phóng tiến về nơi cần đến. Hôm nay trời xanh biển lặng, mặt trời chiếu ánh sáng lấp lánh xuống mặt biển xanh

biếc, tạo nên cảnh tượng vô cùng mỹ lệ. Có điều đại dương đẹp đẽ này chứa đựng cơn sóng ngầm chết chóc, nguy hiểm đang chờ đợi cả đoàn người ở phía trước.

Chương 95: Đả thông tư tưởng

"Ly Tâm". Tú Thủy thấy Ly Tâm một mình ở trong phòng nghỉ ngơi liền đi vào gọi cô. Lúc này Tề Mặc, người luôn dính với Ly Tâm như hình với bóng kể từ lúc lên tàu đang ở phòng thuyền trưởng cùng Tuấn Kỷ bàn bạc về các vấn đề liên quan đến góc độ và phương hướng.

Ly Tâm mở mắt bắt gặp bộ dạng vô cùng thận trọng của Tú Thủy, cô nhếch mép cười: "Chị sợ gì chứ, lão đại có ăn thịt người đâu". Đã một ngày rưỡi trôi qua kể từ lúc lên chiếc quân hạm này, đám Tú Thủy đều không dám tiếp cận Ly Tâm. Lúc này thấy Tề Mặc không có ở đây, Tú Thủy mới mạnh dạn đi tìm Ly Tâm.

Tú Thủy ngồi xuống bên cạnh Ly Tâm, giơ tay day hai bên huyệt thái dương của Ly Tâm: "Thế nào rồi, em còn thấy choáng váng nữa không?"

Ly Tâm dễ chịu gối đầu lên đùi Tú Thủy, nhắm mắt nói nhỏ: "Cũng không đến nỗi, khá hơn lần đầu tiên em đi tàu rất nhiều. Lần đó quả thực em chẳng chẳng biết đâu là đông tây nam bắc, suýt nữa làm hỏng việc của lão đại".

Nghe Ly Tâm nhắc đến Tề Mặc, Tú Thủy cúi xuống thấy trên mặt cô không hề xuất hiện vẻ sợ hãi hay bị ép buộc, ngược lại khóe miệng cô cong lên, thể hiện tâm trạng khá tốt. Tú Thủy liền mở miệng: "Ly Tâm! Chị muốn hỏi em câu này, Tề lão đại đối xử với em có tốt không? Có hành hạ em không? Em đừng để ở trong lòng, em không nói với Tuấn Kỷ và những người khác thì thôi, chị biết con người em không thích nợ nần ai, em hãy nói cho chị biết đi. Một khi trong lòng có khúc mắc, tìm được người tâm sự sẽ thấy dễ chịu hơn".

Ly Tâm mở mắt đối diện với đôi mắt đầy lo lắng của Tú Thủy, cô bất giác cười lớn: "Em rất tốt, Tề Mặc không hành hạ em. Anh ấy là người có địa vị, nếu thấy em không vừa mắt thì giải quyết em bằng

một phát súng từ lâu rồi, làm gì có chuyện hành hạ em, anh ấy không phải hạng người như vậy".

Tú Thủy thở phào nhẹ nhõm khi bắt gặp ánh mắt cười không hề có một tia oán hận hay uất ức của Ly Tâm. Cô nói: "Thế thì tốt, Tề lão đại quả nhiên là nhân vật danh bất hư truyền trong giới hắc đạo, không dùng thủ đoạn nhỏ, em không bị đối xử tệ bạc thì tốt rồi".

Ly Tâm cười lắc đầu: "Đâu đến nỗi khoa trương như chị nghĩ".

Tú Thủy đột nhiên hạ thấp giọng hỏi: "Ly Tâm, em thử nói xem tại sao em và Tề lão đại thân mật thế?"

Ly Tâm cau mày: "Thân mật ư? Em chẳng cảm thấy gì cả?". Hình như ngay từ ngày đầu tiên cô đi theo Tề Mặc họ đã như vậy, có gì là thân mật với không thân mật, con người và gối ôm lẽ nào lại không thân mật?

Thấy Ly Tâm trừng mắt với mình, Tú Thủy đột nhiên nghĩ ra: "Ly Tâm, hành động của em và Tề lão đại còn không gọi là thân mật thì cái gì mới là thân mật, không phải em đã thích Tề lão đại đấy chứ?"

"Thích?" Ly Tâm sững sờ khi nghe câu nói của Tú Thủy, cô ngồi bật dậy rồi nhanh chóng dịch lên đầu giường. Ly Tâm mở to mắt nói: "Chị nói đùa đấy à? Em chỉ làm tròn trách nhiệm của một gối ôm và thuộc hạ mà thôi, làm sao có khả năng thích anh ấy? Chị có bị sốt không hả? Trông em giống người thích anh ấy lắm sao?"

Thấy phản ứng của Ly Tâm quá kịch liệt, Tú Thủy không rời mắt khỏi Ly Tâm: "Em bảo đây là không thích, vậy em thử nói cho chị biết thế nào là thích đi".

Ly Tâm thất thần, thế nào mới gọi là "thích"? Cô nào sao biết được "thích" là gì, lúc nhỏ cô chỉ biết mỗi việc huấn luyện để sinh tồn, đến khi lớn lên cô sống vì nhiệm vụ. Những người xung quanh cô chỉ có cạnh tranh, chỉ có cá lớn nuốt cá bé, chỉ có nhiệm vụ và học tập.

"Thích" là cái gì? Thích một người có cảm giác như thế nào, cô đều không biết.

Bắt gặp vẻ hoang mang trong mắt Ly Tâm, Tú Thủy lại lên tiếng: "Em chưa từng nghĩ đến sao? Hay là em định nói dối chị? Hay là em muốn lừa dối bản thân?"

Ly Tâm nhướng mắt nhìn Tú Thủy: "Em và Tề Mặc chỉ là quan hệ lão đại và thuộc hạ, sao có thể dính đến "thích" được chứ? Chị nhìn ra em thích Tề Mặc ở điểm nào?"

Ly Tâm nói rất hùng hồn, Tú Thủy im lặng trong giây lát rồi đột nhiên chuyển sang vấn đề khác: "Vậy cảm giác của em với Tuấn Kỷ là gì? Nếu Tuấn Kỷ cũng ôm em như Tề Mặc, em sẽ ngoan ngoãn ở trong lòng anh ấy hay là có phản ứng khác?"

Ly Tâm nghe nói vậy lập tức lườm Tú Thủy: "Chị à, chị thấy em đau đầu chóng mặt nên cố tình đến đây khiến em đau đầu hơn sao? Tự nhiên chị lại lôi Tuấn Kỷ vào làm gì, anh chàng playboy đó à, để anh ta ôm em ư? Biến, biến, nói đùa kiểu gì thế?". Ly Tâm nói bằng một ngữ điệu rất không vui.

Trước phản ứng của Ly Tâm, Tú Thủy chớp chớp mắt: "Nhưng Tuấn Kỷ rất thích em".

"Em không thích anh ta". Câu trả lời của Ly Tâm rất thẳng thắn, rất dứt khoát. Tuy Tuấn Kỷ nói thích cô khiến cô kinh ngạc mất một hai phút, ưu phiền mất một tiếng đồng hồ, nhưng đối với người có đầu óc đơn giản như Ly Tâm, đây không phải là vấn đề nhức óc. Anh ta thích cô và chuyện không ai có thể ngăn cấm giống như anh ta từng nói. Vậy thì cô không thích anh ta cũng chẳng cần lý do gì cả.

Tú Thủy nghe Ly Tâm nói vậy không biết nên khóc hay nên cười, cô lắc đầu: "Em đã không hiểu thế nào là "thích", vậy thì làm sao em biết được thế nào là "không thích"?"

Ly Tâm cau mày đáp: "Không thích là không thích, cần phải hiểu sao?"

Bắt gặp vẻ mặt khó chịu của Ly Tâm, Tú Thủy cười khẽ: "Bình thường em là người rất thông minh, vậy mà đến vấn đề tình cảm cơ bản nhất cũng không hiểu, chị thật không biết nói em chậm hiểu hay là gì đây". Nói rồi Tú Thủy ngồi sát bên người Ly Tâm mỉm cười: "Tuấn Kỷ mà nghe em nói vậy chắc sẽ buồn lắm".

Ly Tâm nhăn mặt: "Tuấn Kỷ buồn thì liên quan gì đến em? Em có bảo anh ta thích em đâu, lẽ nào em phải nói là thích anh ta? Nếu nói dối em sẽ không vui, em thà để anh ta không vui còn hơn bản thân em không vui".

Nụ cười trên môi Tú Thủy càng tươi hơn: "Nếu Tề lão đại buồn thì sao?"

Ly Tâm nghe câu nói này đột nhiên bật cười ha ha: "Tề Mặc là người mạnh mẽ như vậy, làm sao có chuyện buồn chứ, chị không hiểu anh ấy đâu".

Tú Thủy hơi lắc đầu: "Chỉ cần là con người sẽ có lúc buồn lúc vui. Em hãy mặc kệ chuyện Tề lão đại có buồn hay không, em chỉ cần cho chị biết, nếu Tuấn Kỷ là Tề Mặc, liệu em có cự tuyệt một cách triệt để như vậy không?".

Sắc mặt Ly Tâm cứng đờ, cô ngồi im trên giường không biết trả lời như thế nào. Bắt gặp vẻ do dự của Ly Tâm, Tú Thủy bất giác cười lớn: "Sự do dự của em nói lên nhiều vấn đề, em là người có tính cách rất dứt khoát, không thích là không thích, thích là thích, em còn không hiểu sao?"

Ly Tâm cau mày nhìn Tú Thủy: "Em cần hiểu gì chứ? Tề Mặc không vô vị như Tuấn Kỷ đâu".

Tú Thủy thở một hơi dài: "Em đúng là cô ngốc". Ly Tâm liền trừng mắt với Tú Thủy.

Tú Thủy lắc đầu: "Được rồi, nếu hôm nay..."

"Trên đời này không có nếu". Tú Thủy còn chưa nói hết câu, Ly Tâm quả quyết cắt ngang lời, cô sống trong thế giới hiện thực, "nếu" chỉ là hư vô, cô không cần giả thiết bởi chúng không tồn tại.

"Tú Thủy, rốt cuộc chị muốn nói với em chuyện gì?" Ly Tâm chăm chú nhìn Tú Thủy, cuộc nói chuyện hôm nay toàn xoay quanh chủ đề thích với không thích, Tú Thủy biết rõ cô say sóng còn bắt cô hao tâm tổn sức.

Tú Thủy tỏ ra hơi tức giận: "Chị nói với em nửa ngày, em vẫn không hiểu chị muốn nói với em điều gì sao? Nếu chị không lo lắng em hồ đồ bị người ta ức hiếp, em tưởng chị muốn ở đây nói chuyện vớ vẩn với em sao?" Nơi này toàn mùi của Tề Mặc, khiến cô rất khó chịu. Hơn nữa không biết Tề Mặc lúc nào sẽ quay lại, nghĩ đến điều này là cô nơm nớp trong lòng.

Nếu không phải thấy Ly Tâm sống chết đi theo Tề Mặc, cô cũng không nói những điều này với Ly Tâm. Biết Ly Tâm là người thông minh từ lâu, nhưng không ngờ về phương diện tình cảm cô ấy lại ngốc nghếch như vậy. Tề Mặc lại là người ngông cuồng bá đạo hiếm thấy, cô lo Ly Tâm chịu thiệt nên mới có lòng tốt nhắc nhở Ly Tâm.

Từ trước đến nay Tú Thủy luôn hết sức dịu dàng, không ngờ cô lại gắt gỏng với Ly Tâm, khiến Ly Tâm chỉ biết mở to mắt nhìn Tú Thủy. Bà chị này to gan thật, từ một con cừu biến thành mèo rừng từ lúc nào thế?

Thấy vẻ mặt khó tin của Ly Tâm, Tú Thủy bất giác thở dài lắc đầu: "Em muốn biết thế nào là "thích" không?". Không đợi Ly Tâm trả lời, Tú Thủy tiếp tục lên tiếng: "Với em chị không nói phức tạp nữa, chỉ một câu, em có muốn ở bên cạnh Tề lão đại cả đời, cùng hưởng vinh nhục, không xa rời anh ta hay không?"

Tình yêu là điều vô cùng đẹp đẽ, sống chết có nhau gì đó, tâm hồn tâm linh đồng điệu gì đó, khắc cốt ghi tâm, vĩnh hằng gì đó khỏi cần nhắc đến. Đối với cô gái ngốc nghếch như Ly Tâm, nói với cô những điều cao siêu như vậy chỉ phí công, cứ đề cập thẳng còn có hiệu quả hơn.

Ly Tâm im lặng nhìn Tú Thủy một lúc mới thốt ra câu: "Làm thuộc hạ cũng có thể đi theo suốt đời". Câu này Tề Mặc đã nói với cô từ lâu, hơn nữa cô đã nhận lời cả đời theo hắn, chuyện này có liên quan gì đến "thích"?

Tú Thủy cất cao giọng: "Được, thuộc hạ phải không? Em có thấy vị lão đại nào cả ngày ôm thuộc hạ ở trong lòng, hơn nữa người thuộc hạ còn không phản kháng không? Em có thấy thuộc hạ nào bị lão đại ghi dấu ấn ở trên người? Em có thấy thuộc hạ nào chung chăn chung gối với lão đại? Thuộc hạ, thuộc hạ...đám Hồng Ưng cũng là thuộc hạ, sao chị không thấy Tề lão đại và họ có hành vi này?"

Trước đó Tú Thủy không biết Tề Mặc và Ly Tâm ngủ chung giường, hôm nay vào đây mới phát hiện trên giường của Ly Tâm toàn mùi đặc trưng của Tề Mặc, xem ra hai người ngủ cùng nhau từ lâu. Trên cổ Ly Tâm còn lưu lại vết răng cắn, vậy mà Ly Tâm dám nói chỉ là thuộc hạ.

Ly Tâm im lặng, nghĩ đến cảnh đổi cô thành đám Hồng Ưng, cô liền cảm thấy buồn nôn, không thể tưởng tượng nổi, thật sự không thể tưởng tượng nổi cảnh tượng đó như thế nào. Ly Tâm ngẩng đầu định nói câu gì đó với Tú Thủy, bắt gặp ánh mắt hung dữ của Tú Thủy, lời nói đến miệng lại bị nuốt xuống cổ họng.

Cô thích Tề Mặc thật sao? Lúc Tề Mặc bảo cô đi theo hắn cả đời, cô không cảm thấy chuyện đó có gì khó chấp nhận. Bản thân cô cũng nhận định là cô sẽ ở bên hắn cả đời, lẽ nào đây không phải vì cô là thuộc hạ của hắn, mà vì cô thích hắn nên mới nhận lời? Nghĩ đến đây Ly Tâm bất giác nhíu mày.

Tú Thủy nói khẽ bên tai Ly Tâm: "Thích một người không có giới hạn cũng không có tiêu chuẩn, chỉ là em muốn ở bên người đó cả đời, cùng người đó lên trời xuống đất, toàn tâm toàn ý tin tưởng đối phương, toàn tâm toàn ý đem bản thân trao cho đối phương, điều đó có nghĩa là tình cảm của em đã vào đến cốt tủy rồi, em đã rõ chưa?"

Ly Tâm nhìn chăm chú Tú Thủy, sau đó ngả người nằm xuống giường, thần sắc cô lộ vẻ bối rối và chấn động hiếm thấy.

Tú Thủy thấy vậy liền đứng dậy: "Em hãy tự mình suy nghĩ đi. Em phải hiểu rõ bản thân mới có thể hiểu đối phương. Nhập nhằng không hay chút nào, em cần phải làm rõ tâm ý của em". Nói xong, cô lắc đầu rồi quay người đi ra ngoài.

Đứng đợi ở ngoài cửa, Ngô Sâm tỏ ra không tán thành Tú Thủy: "Tại sao em lại giúp Tề lão đại?"

Tú Thủy kéo tay Ngô Sâm đi nhanh ra ngoài: "Bởi vì em không thích Tuấn Kỷ, anh ta có nhiều "tiền án" quá".

Ngô Sâm cất cao giọng: "Tú Thủy!"

Tú Thủy ngẩng mặt nhìn Ngô Sâm, gương mặt của anh ta có vẻ tức giận nhưng ánh mắt tràn đầy sự yêu thương, cô mỉm cười: "Có lẽ lần này Tuấn Kỷ thật sự động lòng, nhưng Ly Tâm không thích anh ấy thì cũng chẳng còn cách nào khác. Em hiểu tính cách của Ly Tâm, cô ấy ngốc nghếch về phương diện tình cảm, nhưng không đến mức hồ đồ. Nếu Tuấn Kỷ không chịu bỏ cuộc, em chỉ sợ anh ấy sẽ thảm bại trong tay Tề lão đại".

Nói xong Tú Thủy nở nụ cười dịu dàng với Ngô Sâm: "Chẳng phải anh cũng có ý này hay sao? Tuấn Kỷ và Tề lão đại trực tiếp xung đột, người chịu thiệt chắc chắn không phải là Tề lão đại. Tuấn Kỷ không phải là đối thủ của người được tôi luyện trong thế giới máu

tanh như Tề lão đại. Phải kịp thời ngăn chặn ý đồ của anh ấy mới là cách bảo vệ anh ấy.

Hơn nữa, người Ly Tâm thích là Tề lão đại. Em thấy Tề lão đại cũng đối xử đặc biệt với Ly Tâm. Trực giác của người phụ nữ chuẩn lắm, em không muốn Ly Tâm chịu thiệt thòi khi ở bên Tề lão đại. Nếu Ly Tâm đã quyết định chọn Tề lão đại, vậy thì em muốn cô ấy sống hạnh phúc trọn đời. Tề lão đại là người lạnh lùng vô tình, em nghĩ chắc không ai dám đi phân tích chuyện này với anh ta, Ly Tâm cũng chẳng có người bạn nào giúp cô ấy làm rõ tình cảm của cô ấy, vì vậy em đành phải ra tay. "Thích" phải xuất phát từ cả hai phía mới có hạnh phúc. Về phần Tuấn Kỷ, chỉ có thể nói lời xin lỗi với anh ấy mà thôi".

Tú Thủy nói một hơi dài, Ngô Sâm nghe xong gật đầu tán thành, anh ta là bạn thân của Tuấn Kỷ, tất nhiên cũng muốn tốt cho Tuấn Kỷ như Tú Thủy muốn tốt cho Ly Tâm. Nhưng có một số chuyện không thể ép buộc, một số thứ không kịp thời nắm bắt, cơ hội sẽ mãi mãi rời khỏi anh.

Ở khoang sau, Ly Tâm nằm trên giường nghĩ đến những lời nói của Tú Thủy, cô cảm giác đầu óc mình hỗn loạn. Cô không thể ngờ giữa cô và Tề Mặc tồn tại một chữ "thích". Cô thích Tề Mặc ư, làm sao có thể? Chẳng phải cô luôn coi Tề Mặc là lão đại của cô? Lẽ nào "thích" xuất phát từ việc Tề Mặc ôm ôm ấp ấp cô hàng ngày?

Nhưng khi rơi vào tay đám thổ dân biến dị ở châu Phi, người đầu tiên cô nghĩ đến là Tề Mặc. Ở trong Kim tự tháp, chứng kiến cảnh Tề Mặc bất lực, cô cũng vì Tề Mặc mới lo lắng và đau lòng. Lúc ở Hongkong không ngủ được, là vì thiếu Tề Mặc ở bên cạnh. Mỗi khi gặp khó khăn cô đều muốn dựa dẫm vào Tề Mặc, lẽ nào đúng như Tú Thủy nói, không phải là cô không thích, mà tình cảm của cô đã vào tận cốt tủy, trở thành một thói quen, thói quen có lúc rất đáng sợ, đáng sợ đến mức muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Đây là lần đầu tiên có người phân tích với cô một cách triệt để như vậy, lẽ nào đây chính là "thích" hay sao? Ly Tâm nằm úp mặt xuống giường, một vấn đề từ trước đến nay cô chưa bao giờ nghĩ đến, bây giờ phơi bày ra trước mặt cô, khiến cô chỉ có thể đối diện mà không còn đường trốn chạy.

"Em đang làm gì vậy?" Tề Mặc vừa vào phòng, bắt gặp Ly Tâm lăn đi lộn lại trên giường, hắn liền sải bước rộng tới bên giường ôm Ly Tâm vào lòng và lên tiếng hỏi: "Em thấy khó chịu?"

Ly Tâm liền nhìn vào đôi mắt của Tề Mặc, đôi mắt đó vẫn lạnh lùng như lần đầu tiên gặp cô, không một chút thay đổi. Ly Tâm bần thần một lát rồi đột ngột mở miệng: "Lão đại, anh có thích tôi không?"

Lông mày của Tề Mặc hơi cau lại, thấy vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của Ly Tâm, hắn lạnh lùng trả lời: "Từ đó không tồn tại trong thế giới của tôi". Nói xong, hắn liền bế Ly Tâm đi ra ngoài.

Sắc mặt Tề Mặc không một chút xao động, Ly Tâm bất giác gõ gõ đầu, xem ra Tề Mặc không thích cô, tuy nhiên cô nghĩ chưa chắc Tề Mặc đã hiểu từ này là gì. Cô tựa đầu vào ngực Tề Mặc, tâm trạng khó chịu vì những câu nói của Tú Thủy từ từ biến mất. Tề Mặc nói cô có khí chất khiến hắn bình ổn tinh thần, bây giờ cô cũng cảm thấy hắn có khí chất giúp cô bình tĩnh.

Sau khi tĩnh tâm, Ly Tâm lặng lẽ nghe tiếng tim đập trong lồng ngực Tề Mặc và cảm nhận vòng tay ấm áp của hắn, đôi cánh tay hắn có thể khiến cô toàn tâm toàn ý phó thác. Lẽ nào cô thật sự thích Tề Mặc? Không phải vì là thuộc hạ của hắn nên mới đồng ý cả đời theo hắn mà vì cô thích hắn nên muốn ở bên cạnh hắn?

"Ly Tâm, cô đã đỡ hơn chút nào chưa?" Vào đến phòng thuyền trưởng, Tuấn Kỷ mỉm cười hỏi thăm.

Tề Mặc ôm Ly Tâm ngồi xuống vị trí thuyền trưởng, cô gật đầu với Tuấn Kỷ: "Tôi ổn rồi". Nói xong cô rúc đầu vào lòng Tề Mặc như con

mèo nhỏ. Ly Tâm đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy bốn bề là đại dương bao la khiến cô cảm thấy không mấy dễ chịu.

Tề Mặc siết chặt vòng tay ôm Ly Tâm rồi lên tiếng: "Hoàng Ưng!"

"Lão đại, ở góc năm mươi độ Tây Bắc có ba chiếc tàu ngầm đang lao về phía chúng ta". Trên một chiếc quân hạm tuần tra và do thám khác, Hoàng Ưng nhanh chóng báo cáo qua hệ thống liên lạc.

Tề Mặc gật đầu: "Lập Hộ".

Lập Hộ lập tức xuất hiện trên màn hình hiển thị: "Trong phạm vi chúng tôi có thể dò tìm, có sáu chiếc quân hạm đang tiến về phía chúng ta".

Ánh mắt Tề Mặc xẹt qua một tia vô cùng lạnh lẽo, khóe miệng hắn nhếch lên: "Đã bỏ vốn liếng ra rồi, không tồi, các chú hãy chú ý, tôi không muốn nhìn thấy bất cứ một con tàu nào quay về".

"Vâng ạ". Hoàng Ưng và Lập Hộ đồng thanh đáp, sau đó bọn họ truyền đạt một loạt mệnh lệnh. Bảy con tàu không lớn lắm thuộc nhóm của Tề Mặc tản ra trong chốc lát. Tuy nhiên, những con tàu này vẫn đảm bảo cự ly tuyệt đối, vừa có thể bảo vệ vừa có thể hỗ trợ nhau.

Tiêu Vân và Ngô Sâm không hiểu, chỉ có Tuấn Kỷ hiểu hành động vừa rồi của Tề Gia. Mấy con tàu giãn khoảng cách để có thể bảo vệ nhau, đồng thời nếu một con tàu bị bắn trúng thì vụ nổ và mảnh vụn không ảnh hưởng đến những con tàu khác. Đây là sự tính toán cẩn mật, một phản ứng nhanh như tia chớp và sự phối hợp vô cùng ăn ý.

Nghe những lời này Ly Tâm bất giác ngẩng lên nhìn cằm Tề Mặc, chiếc cằm nhọn cương nghị của hắn cũng thể hiện sự bá đạo không ai sánh bằng. Tề Mặc phát hiện ra dấu vết của kẻ địch nên mới đi tìm cô, không để cô bị lôi đi như lần trước. Ly Tâm toát mồ hôi lạnh, úp mặt vào ngực Tề Mặc.

Tuấn Kỷ đứng bên cạnh lên tiếng: "Tôi cần làm gì?". Anh ta biết bây giờ không phải là lúc lấy lòng Ly Tâm.

Tề Mặc nói lạnh lùng: "Phương công tử hãy ngồi ở đây".

Tuấn Kỷ hơi nhíu mày nhưng không lên tiếng. Ly Tâm nói chen ngang: "Anh có kinh nghiệm đối phó tình huống này?"

Tuấn Kỷ quay sang nhìn Ly Tâm: "Trên mặt đất chúng tôi từng đụng độ, nhưng trên biển thì chưa bao giờ". Phương gia cũng dính dáng một chút đến buôn bán vũ khí nên đối với việc giao đấu trên mặt đất anh ta không mấy xa lạ. Có điều anh ta chưa từng trải qua cuộc đụng độ quy mô lớn trên biển.

Ly Tâm cất giọng lãnh đạm: "Người của chúng tôi được huấn luyện kỹ càng, các anh chỉ cần ngồi xem là được". Người ngoài không thể biết người của Tề Gia ăn ý đến mức nào, nếu không thể giúp đỡ thì tốt nhất đừng nhúng tay vào.

Ly Tâm nói xong lại úp mặt vào ngực Tề Mặc, Tuấn Kỷ liền ngồi ở bên cạnh. Anh ta không rành về hải chiến, muốn nhúng tay cũng chẳng nhúng nổi.

"Lão đại, xuất hiện sự gây nhiễu tín hiệu". Hồng Ưng báo cáo từ trong một con tàu ngầm trên chiếc quân hạm của Tề Mặc.

Tề Mặc cũng đã nhìn thấy sự gây nhiễu trên rada, hắn hừ một tiếng lạnh lùng.

"Lão đại, chúng ta bị bao vây rồi". Hoàng Ưng gửi đến hình ảnh sáu chiếc quân hạm và ba chiếc tàu ngầm của Lam Bang đã quây thành vòng tròn xung quanh bảy chiếc quân hạm của Tề Mặc.

Đám Tú Thủy ngồi ở đằng sau căng thẳng đến mức nhấp nhổm không yên, Tuấn Kỷ liền xua tay ra hiệu bọn họ im lặng. Sắc mặt Tề Mặc vẫn không thay đổi, xem ra tình huống chưa phải đáng sợ lắm.

"Còn mười giây nữa là lọt vào tầm bắn". Mắt Lập Hộ lóe lên một tia sáng, khóe miệng nhếch thành nụ cười lạnh lùng. Màn hình đã hiện lên quân hạm của đối phương, kém xa so với quân hạm của bọn họ.

Tề Mặc ừm một tiếng, đưa tay ôm chặt Ly Tâm ở trong lòng, Ly Tâm đột nhiên bị ép chặt đến mức không thở nổi. Thấy cô hơi giãy giụa, Tề Mặc lên tiếng: "Sẽ lắc lư đó".

Người say sóng sợ nhất tàu bị lắc lư, Ly Tâm nghe nói liền bất động, cô nắm chặt vạt áo Tề Mặc. Đôi cánh tay đang ôm cô khiến cô cảm thấy dễ chịu.

"Đồ ngu xuẩn, chưa đến khoảng cách cho phép đã bắn rồi". Hoàng Ưng cất giọng lạnh lùng, màn hình hiển thị hơi rung nhẹ, đối phương bắt đầu nhả đản về phía tàu của Tề Mặc.

"Chuẩn bị". Hồng Ưng nói ngắn gọn, tay đặt lên nút bấm: "Bắn". Đồng thời, Lập Hộ phát lệnh: "Lượt thứ hai". Tất cả quân hạm và tàu ngầm lập tức nhả đạn về vòng vây phía trước.

"Bùng", người ở trên tàu của Tề Mặc không nghe tiếng đạn nổ mà chỉ thấy trên vùng biển ở xa xa đột nhiên xuất hoa băng bắn tung tóe lên trời, cột nước dâng cao như thác lũ.

Tú Thủy mở to mắt, Ngô Sâm vội nắm lấy tay cô, đây là lần đầu tiên họ được chứng kiến cảnh tượng này. Tiêu Vân ở bên cạnh không biết do quá hoảng sợ hay hưng phấn mà há hốc miệng không nói lên lời.

Cột nước cực lớn che tầm mắt của tất cả mọi người, Tề Mặc lạnh lùng theo dõi cảnh tượng phía trước, tay hắn vô ý thức xoa đầu Ly Tâm, đôi mắt hắn sâu hun hút như không thấy đáy, không biết hắn đang nghĩ gì vào lúc này.

Ầm, cột nước vẫn còn chưa rơi xuống, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, lửa bốc đầy trời. Nước vừa lửa tạo thành một cảnh tượng độc đáo và thần bí vô cùng.

Những chiếc quân hạm của đối phương lúc này biến thành biển lửa, mảnh vỡ bay tung tóe khắp bốn phương rồi rơi xuống biển, bị đại dương nuốt chửng.

Tề Mặc thấy vậy hơi nhíu mày, tiếng Hồng Ưng vọng đến: "Lão đại, toàn bộ mục tiêu đã được giải quyết, nhưng nên đề phòng cẩn thận".

Lập Hộ tán thành: "Dễ dàng quá, đây không phải là tác phong của Lam Bang".

Tề Mặc gật đầu: "Hết sức chú ý, đảm bảo tốc độ".

"Vâng ạ". Hồng Ưng, Hoàng Ưng và Lập Hộ đồng thanh trả lời.

Tuấn Kỷ thấy vậy cũng lên tiếng: "Nên cẩn thận thì hơn".

Tề Mặc, Lam Bang và Phương gia là người thế nào, tất cả đều biết rõ về đối phương, chỉ có chút hành động này thì quá coi thường Tề Mặc. Tề Mặc và Lam Bang là đối thủ nhiều năm nay, cuộc tấn công ở mức độ này chỉ đủ để tấn công Tuấn Kỷ, đối với Tề Mặc thì chẳng là gì cả. Đây thật sự không phải phong cách của Lam Bang, thế có nghĩa đây mới chỉ là món khai vị?

Bảy con tàu vừa ở trên và dưới mặt biển lao nhanh về phía trước, để lại đằng sau lưng những đốm lửa và mảnh vỡ từ những con tàu của Lam Bang vừa bị nổ tung.

Nghe cuộc nói chuyện của mấy người đàn ông, Ly Tâm nhỏm dậy từ trong lòng Tề Mặc. Nhìn mặt biển phẳng lặng ở phía trước, Ly Tâm nhớ đến lần trước cô suýt bỏ mạng trên biển, lần này sao có thể dễ dàng như vậy. Màn hình hiển thị đột nhiên nhấp nháy, chứng tỏ tín hiệu đang có người xâm nhập. Ly Tâm nói "để tôi" rồi ngồi thẳng người trên đùi Tề Mặc nhanh chóng thao tác bàn phím.

"Đối phương yêu cầu nói chuyện". Ly Tâm quay lại nhìn Tề Mặc, đối phương chỉ xâm nhập để nói chuyện chứ không tấn công vào hệ

thống.

Tề Mặc cất giọng lạnh lùng: "Nối máy".

Ly Tâm lại gõ tạch tạch trên bàn phím, vài giây sau màn hình hiển thị nháy một cái rồi hiện ra một bóng hình, một người đàn ông trông rất quyến rũ, nhưng gương mặt anh ta không thể gọi là đẹp trai mà vô cùng kiều diễm yêu mị. Anh ta ngồi trên ghế sofa, ngón tay xoay xoay ly rượu vang. Anh ta nở nụ cười mê hoặc rồi hướng về Tề Mặc: "Có thích món quà tôi tặng anh không?"

Chương 96: Xoáy nước dưới đáy biển

Nhìn lên màn hình, Ly Tâm hơi nhíu mày, đây chẳng phải là người đàn ông yêu mị ngồi trên xe ô tô của Feiyusi, mẹ Jiaowen ở Italy hay sao?

Tề Mặc ôm Ly Tâm tựa người vào thành ghế thuyền trưởng, hắn lạnh lùng nhìn người đàn ông trên màn hình và cất giọng trầm trầm: "Anh nghĩ sao?"

Người đàn ông yêu mị nhếch mép cười, thể hiện tâm trạng rất vui vẻ, gương mặt anh ta toát ra vẻ phong tình vạn chủng hiếm gặp. Anh ta lắc lắc ly rượu vang trong tay rồi ngẩng lên nhìn Tề Mặc: "Tôi quên mất đối thủ của tôi là Tề lão đại. Món quà đơn giản này làm sao có thể khiến anh vừa mắt, hahaha". Vừa nói anh ta vừa dựa ra phía sau một cách nhàn nhã, cứ như mấy con tàu vừa bị phá hủy chỉ là món đồ chơi đối với anh ta.

Tề Mặc vẫn dõi theo người đàn ông yêu mị, sắc mặt hắn không hề thay đổi, tay hắn vuốt nhẹ tóc Ly Tâm, ánh mắt hắn lạnh lùng chứa đựng sự bá đạo và uy nghiêm tuyệt đối.

Người đàn ông yêu mị dường như cũng lường trước Tề Mặc không rỗi hơi nói chuyện phiếm với anh ta, anh ta đưa mắt sang Tuấn Kỷ ở bên cạnh: "Đại công tử của Phương gia cũng có mặt, tôi đang tự hỏi không hiểu tại sao Phương công tử dám hống hách xâm nhập vào hải phận này, hóa ra là tìm Tề lão đại làm chỗ dựa. Tôi không ngờ công tử lại kiêng dè tôi như vậy". Vừa nói anh ta vừa cười lớn, giống như việc hai nhà Tề Phương hợp tác đối phó anh ta càng làm tăng giá trị của anh ta.

Tuấn Kỷ hơi nhíu mày, nhưng lập tức nở nụ cười tao nhã: "Tôi còn tưởng là ai, hóa ra là Lam lão đại của Lam Bang. Lam lão đại, hiếm khi thấy anh nhàn rỗi như vậy".

Ánh mắt người đàn ông yêu mị lóe lên một tia sắc bén, anh ta đột nhiên thu lại nụ cười mê hồn và lạnh lùng nhìn Tuấn Kỷ: "Người bạn nhỏ, tôi rất không vui khi nghe những lời này của cậu, cậu tưởng chút thực lực của cậu có thể làm gì tôi sao? Đúng là không biết tự lượng sức mình. Lúc tôi tung hoành tứ hải, không biết cậu còn đang ở nơi nào, đừng đánh giá bản thân cao quá, cậu và tôi không ở cùng một tầng lớp đâu".

Anh ta nói dứt câu, ánh mắt thâm hiểm trong giây lát chuyển thành ánh mắt cuốn hút làm lay động lòng người, anh ta nở nụ cười cao quý với Tuấn Kỷ: "Có điều tôi thích những người có bản lĩnh. Sau này nếu không còn con đường nào khác thì hoan nghênh cậu đến tìm tôi". Một câu nói đủ chứng tỏ anh ta không coi Tuấn Kỷ ra gì.

Tuấn Kỷ cũng không tỏ ra tức giận, anh ta vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt trên môi: "Được thôi, con người tôi không có sở trường gì, nhưng một chút lòng độ lượng cũng không phải không có. Nếu một ngày nào đó Lam lão đại rơi vào bước đường cùng, tôi cũng hoan nghênh Lam lão đại đến tìm Phương gia chúng tôi".

Người đàn ông yêu mị liền bật cười ha hả, tiếng cười của anh ta chứa đựng sự hách dịch và ngông cuồng khó diễn tả. Ly Tâm phát hiện khí chất của anh ta không khác Tề Mặc là bao, đều cao ngạo và bá đạo như nhau. Chỉ là Tề Mặc có vẻ lạnh lùng hơn, còn người đàn ông này tà khí hơn.

Người đàn ông trên màn hình nở nụ cười khinh miệt: "Đúng là trẻ con có khác".

"Đủ rồi". Ngữ điệu lạnh lùng của Tề Mặc cắt ngang tiếng cười của người đàn ông yêu mị. Tề Mặc cất giọng trầm trầm: "Lam Tư, tôi không rảnh nói mấy chuyện vớ vẩn với anh, không còn lời nào nữa thì biến đi".

Người đàn ông tên Lam Tư thu lại tiếng cười. Anh ta đổi tư thế, nhếch mép cười với Tề Mặc, nụ cười của anh ta vẫn mê hồn như lúc thường nhưng chứa mùi máu tanh nồng nặc: "Đúng là chẳng có

phép lịch sự gì cả". Từ người anh ta toát ra sự trầm ổn đặc biệt, anh ta và Tề Mặc giống như một âm một dương, không ai kém ai.

Ly Tâm không rời mắt khỏi người đàn ông trên màn hình, cô phát hiện thấy anh ta thay đổi thái độ nhanh như tên bắn. Nhưng từ anh ta tỏa ra khí chất uy nghiêm, tạo áp lực vô hình cho người đối diện. Có điều Ly Tâm đến Tề lão đại cũng không sợ, nói chi là lão đại của Lam Bang. Tuy nhiên cô cảm thấy hứng thú khi nghe câu "trong lúc anh ta tung hoành tứ hải không biết Tuấn Kỷ đang ở đâu". Tên Lam Tư này không biết bao nhiêu tuổi, nhìn bề ngoài cũng chỉ tầm ba mươi tuổi, vậy mà khẩu khí còn cao hơn trời.

Thấy Ly Tâm ngồi trên đùi Tề Mặc, Lam Tư đưa mắt đánh giá cô từ đầu đến chân, anh ta nở nụ cười tao nhã: "Ly Tâm, chúng ta lại gặp nhau rồi".

Ly Tâm nói lãnh đạm: "Lam lão đại".

Lam Tư nhếch mép cười: "Không ngờ cô có sức hút lớn như vậy. Nếu biết sớm, tôi đã mời cô đến làm khách ở lâu đài của tôi".

Ly Tâm nghe ra hàm ý trong câu nói của Lam Tư, sắc mặt cô không hề thay đổi: "Chỉ cần lão đại có khả năng, tôi cũng không phản đối làm khách mời".

Lam Tư liền bật cười thành tiếng, anh ta hơi gật đầu: "Có lẽ rồi cô sẽ có cơ hội đến làm khách ở lâu đài của tôi, nhưng với điều kiện Tề Mặc không khiến tôi thất vọng".

Tề Mặc nghe vậy ánh mắt hơi thâm trầm, Lam Tư không phải nhân vật tầm thường, bề ngoài anh ta có vẻ ôn nhu, xinh đẹp như con gái nhưng thủ đoạn tàn nhẫn hơn ai hết, năng lực mạnh hơi ai hết. Nếu không có những yếu tố đó, anh ta không thể leo lên vị trí lão đại của Lam Bang lúc mới hai mươi mấy tuổi. Bao nhiêu năm đối đầu, anh ta là đối thủ duy nhất của hắn, trong cuộc giao tranh hai bên có lúc thua lúc thắng, nhưng không ai có bản lĩnh tiêu diệt ai. Anh ta tuyệt đối không phải là người làm việc không mục đích.

Bắt gặp ánh mắt Tề Mặc, Lam Tư nhếch mép cười giơ ly rượu vang về phía Tề Mặc: "Muốn nhờ sức mạnh của kẻ khác để phá vỡ sự cân bằng thế lực giữa hai chúng ta, Tề Mặc, anh đúng là bị tôi chọc tức rồi. Được thôi, anh cứ việc ra tay, tôi sẽ tiếp anh đến cùng. Chúng ta hãy chống mắt xem trên thế giới này rốt cuộc ai mới là người chiến thắng sau cùng, hy vọng đại dương bao la không phải là nơi chôn thân của anh, sau này tôi có thể gặp lại anh, nếu không thế giới sẽ bớt đi rất nhiều hứng thú". Nói xong anh ta liền tu một hơi cạn ly rượu.

Màn hình hiển thị nháy một cái, Lam Tư cắt đứt liên lạc, Tề Mặc lạnh lùng không lên tiếng, Tuấn Kỷ trầm ngâm: "Không biết hắn ta muốn giở thủ đoạn gì?"

"Lão đại, tín hiệu xuất phát từ tổng bộ của Lam Bang ở Washington". Lập Hộ xuất hiện trên màn hình hiển thị, lên tiếng báo cáo.

"Chúng tôi không phát hiện ra tín hiệu theo dõi hay tấn công gì, cũng không có bất cứ mệnh lệnh đặc biệt nào". Hoàng Ưng báo cáo.

Đến lượt Hồng Ưng lộ diện trên màn hình: "Mặt biển không có dấu hiệu bất thường, trong phạm vi rada theo dõi không phát ra động tĩnh của kẻ địch, tất cả đều bình thường".

Nghe ba người báo cáo xong, Tề Mặc gật đầu: "Các tàu hãy kiểm tra toàn bộ". Lam Tư không phải là người vô vị, chắc chắn anh ta không nối liên lạc để nói chuyện phiếm, bên trong chắc chắn có vấn đề gì đó, càng là thứ sạch sẽ càng che dấu vấn đề nghiêm trọng.

"Không có vấn đề, tất cả tín hiệu đều bình thường".

"Tất cả thiết bị hoạt động bình thường".

"Tất cả người trên tàu đều bình thường".

Mọi con tàu đều gửi báo cáo trong vòng hai phút, Tề Mặc lạnh lùng ra lệnh: "Tiến về phía trước".

Tuấn Kỷ ngồi bên cạnh theo dõi hành động của Tề Gia, mọi việc đều diễn ra nhanh chóng, không do dự, không có bất cứ một lời thừa thãi, chỉ có chấp hành mệnh lệnh, phục tùng tuyệt đối. Đây chính là thực lực của Tề Gia, có lẽ Lam Tư nói đúng, anh ta và bọn họ còn một khoảng cách khá xa.

Bọn họ đều là những người trưởng thành từ những trận chiến máu lửa, từ vô số cửa ải sinh tử, đây không phải là điều anh ta có thể so sánh. Dõi theo bóng dáng uy nghiêm của Tề Mặc và thân hình nhỏ bé của Ly Tâm ở trong lòng hắn, Tuấn Kỷ bất giác nhíu mày mà không lên tiếng.

Nửa ngày trôi qua, đoàn tàu của Tề Mặc không gặp bất cứ trở ngại hay hiểm nguy nào. Tất cả mọi người trên tàu đều trầm mặc, đây không phải là cách làm của Lam Bang, tự nhiên bỏ cuộc không phải là tác phong của Lam Tư. Lam Tư là một phần tử nguy hiểm đến mức cực đoạn, thứ anh ta thích nhất là hoa máu nở rộ trên đầu mũi dao nhọn. Vì vậy dưới vỏ bọc yên tĩnh chắc chắn tàng chứa một sự phản kích đáng sợ.

Không khí trên con tàu của Tề Mặc rất đè nén. Ly Tâm quay đầu về phía đám Tú Thủy, thấy Tú Thủy mặc trắng bệch tựa vào vai Ngô Sâm, toàn thân Tú Thủy không ngừng run rẩy, Ly Tâm chỉ biết lắc đầu.

Tuấn Kỷ dõi theo ánh mắt Ly Tâm lập tức lên tiếng an ủi Tú Thủy: "Cô đừng sợ, cô nên nhớ chúng ta đang đi cùng ai. Có Tề lão đại ở đây, chẳng có gì đáng sợ hết. Cô xem đi, Ly Tâm tỏ ra hốt hoảng đâu nào". Mọi chuyện vẫn chưa bắt đầu mà Tú Thủy đã hoảng sợ đến mức này rồi?

Bị Tề Mặc ôm chặt trong lòng, Ly Tâm không còn cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Lam Bang không hề là khái niệm đối với Ly Tâm nên cô không cảm nhận thấy sự nguy hiểm. Vòng tay ôm của Tề Mặc lại giống như cảng tránh gió bão, mang lại cảm giác tin cậy và yên lòng cho Ly Tâm hơn bất cứ thứ gì khác.

"Tại sao vẫn chưa đến nơi?" Tề Mặc đột nhiên cất giọng lạnh lùng.

Tuấn Kỷ liếc nhìn hải đồ trong tay: "Vẫn còn khoảng hơn hai mươi hải lý nữa".

Tề Mặc hơi nhíu mày suy nghĩ rồi đột nhiên lên tiếng: "Dừng lại, không đúng". Bảy con tàu lập tức dừng lại trong giây lát.

Tuấn Kỷ đứng dậy đi đến bên cạnh Tề Mặc: "Có vấn đề gì sao?"

"Mau gọi nhân viên thăm dò của Phương công tử tới đây". Tề Mặc nhíu chặt đôi lông mày, Tuấn Kỷ bắt gặp vẻ mặt nghiêm túc của Tề Mặc lập tức làm theo lời hắn. Ở trên biển không thể không nghe lời Tề Mặc, anh ta có ưu điểm là không bao giờ làm ra vẻ hiểu biết một khi thật sự không hiểu.

"Chúng ta đang ở vĩ độ bao nhiêu?" Tề Mặc theo dõi mấy nhân viên thăm dò đang không ngừng điều chỉnh hải đồ, giải thích vị trí nhưng không có một đáp án chính xác. Hắn hơi cất cao giọng đầy tức giận khiến mấy nhân viên thăm dò sợ đến mức tái mét mặt.

"Vĩ độ 25". Một người nhân viên nhanh nhảu trả lời.

Nghe câu này, ánh mắt Tề Mặc càng tối sầm, Ly Tâm mở miệng hỏi: "Có vấn đề gì sao?"

Mọi la bàn và rada trên tàu đều chỉ vào con số 25 độ, thế thì có vấn đề gì? Cùng lúc này, đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng đều lộ diện trên màn hình hiển thị, tất cả chờ đợi mệnh lệnh của Tề Mặc.

"Đây không phải là 25 độ". Tề Mặc ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, gương mặt hắn lộ vẻ nghiêm túc hiếm thấy.

"Không phải? Tại sao không phải? Rada...bị gây nhiễu sao?" Lập Hộ mới nói nửa câu đã lập tức hiểu ra vấn đề.

"Chuyện này...sao Tề lão đại biết được? Theo sự quan sát của chúng tôi thì phương hướng này là không sai". Một nhân viên thăm dò nói nhỏ. Anh ta xuất thân là thủy thủ nên rất có kinh nghiệm đi biển. Chuyến đi này anh ta cũng là người dẫn đường, dựa vào định vị của mặt trời thì đúng là phương hướng này.

Tề Mặc không thèm để ý đến người vừa lên tiếng, hắn cúi xuống Ly Tâm hỏi: "Em có cảm giác lạ thường không?"

Ly Tâm ngẩng lên nhìn Tề Mặc, thấy ánh mắt hắn dừng lại trên chiếc hoa tai của cô. Ly Tâm lập tức khởi động hoa tai, cô liền nghe thấy tiếng rè rè rất khẽ, nếu không chú ý kỹ chắc cũng không thể phát giác.

Sắc mặt Ly Tâm hơi thay đổi, cô ngồi thẳng người bắt đầu thâm nhập vào hệ thống vi tính trên quân hạm. Do luôn ở bên cạnh Tề Mặc nên Ly Tâm không mở hoa tai, trong khi đó Tề Mặc chưa tắt hoa tai bao giờ. Tề Mặc không rành về mấy thứ công nghệ cao, hắn chỉ dựa vào cảm giác nhạy bén đã phát hiện ra điều bất thường. Trong khi đó, Ly Tâm là cao thủ nên cô vừa nghe là biết ngay có một tín hiệu gây nhiễu cực mạnh.

"Lập Hộ, hãy kết nối với tôi". Mười ngón tay Ly Tâm múa trên bàn phím, Lập Hộ biết Ly Tâm rất thạo về phương diện gây nhiễu, anh ta lập tức kết nối với Ly Tâm. Đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng cũng kết nối với Ly Tâm.

"Tín hiệu bị gây nhiễu". Sau khi tập hợp tín hiệu của mấy con tàu, Ly Tâm cau mày kết luận.

Tề Mặc nói lạnh lùng: "Loại trừ ngay"

Ly Tâm không trả lời, đôi bàn tay cô vẫn hoạt động liên tục trên bàn phím. Quân hạm là một thứ vũ khí hiện đại hóa, tất cả đều được chỉ huy bằng hệ thống vi tính. Nếu hệ thống điều khiển bị gây nhiễu, vậy thì phương hướng, chỉ tiêu, vũ khí đều xảy ra sai sót. Lúc này mà

người của Lam Bang xuất hiện, chắc chắn bọn họ sẽ gặp nguy hiểm.

"Tôi thiếu nhân lực". Tín hiệu gây nhiễu dày đặc và rất mạnh, một chút loại trừ không có tác dụng lớn, cần phải tiến hành xóa bỏ từ nhiều góc độ mới được.

"Để tôi". Tuấn Kỷ liền đi tới chiếc máy vi tính ở bên cạnh. Anh ta cũng có trình độ tương đối về phương diện này.

Tề Mặc hơi hất cằm với thuộc hạ ngồi trước máy vi tính, người này lập tức đứng dậy nhường chỗ cho Tuấn Kỷ, Tuấn Kỷ ngồi xuống bắt tay ngay vào công việc.

"Hãy theo tốc độ của tôi". Ly Tâm cất giọng trầm trầm với Tuấn Kỷ, một khi đã vào việc thì Ly Tâm không cần biết đối phương là ai. Tuấn Kỷ gật đầu rồi bấm tạch tạch theo Ly Tâm.

Lúc này, Ly Tâm và Tuấn Kỷ cùng liên thủ loại bỏ tín hiệu gây nhiễu. Còn ở trên mặt biển, sóng vẫn cuồn cuộn xô vào mấy chiếc quân hạm đang đứng im, dòng nước chảy mỗi lúc một nhanh hơn, đẩy tất cả những con tàu cùng trôi về một hướng.

Tín hiệu bị gây nhiễu sẽ không thể đưa ra phương hướng chính xác, cũng không thể đưa ra phán đoán chuẩn xác, tất cả chỉ có thể đợi đến khi tín hiệu gây nhiễu bị loại bỏ. Vào lúc này không ai lên tiếng, mọi người chỉ còn cách duy nhất là chờ đợi. Nhìn từng đợt sóng cuồn cuộn xô vào thân tàu, đôi lông mày của Tề Mặc càng nhíu chặt hơn.

"Tín hiệu gây nhiễu số một bị loại bỏ".

"Tín hiệu số hai bị loại bỏ"

Nửa tiếng đồng hồ sau, giọng nói bình tĩnh của Ly Tâm vang lên, khiến bầu không khí bớt căng thẳng. Tại sao Lam Bang lại gây nhiễu? Nếu nói Lam Tư chỉ vì muốn bọn họ bị mất phương hướng

trên biển mới tiến hành gây nhiễu thì không thông lắm, ánh mắt Tề Mặc càng sắc lạnh hơn.

Ở dưới mặt biển, dòng nước chảy siết, mấy chiếc quân hạm của Tề Mặc bị đẩy về một hướng, tốc độ trôi đi nhanh hay chậm trên mặt biển bao la khó có thể nhìn ra, chỉ có tiếng gió thổi mỗi lúc một lớn.

"Thật không hổ danh là Tề Mặc, việc này cũng phát hiện ra, tôi chúc anh có một hành trình vui vẻ. Haha, tôi đợi anh ở New York, hy vọng anh còn sống quay về gặp tôi. Anh phải nhanh lên mới được, tôi không có lòng kiên nhẫn chờ đợi đâu". Trong lúc Ly Tâm phá giải tín hiệu gây nhiễu, một tin tức đột ngột xuất hiện trên màn hình. Mọi người im lặng đọc dòng chữ đầy khiêu khích đó.

Ly Tâm nhanh chóng xem xét thời gian và nguồn gốc gây nhiễu. Cô phát hiện ra mấy con tàu bị đám Tề Mặc phá hủy chính là nguồn gốc gây nhiễu. Ly Tâm nghiến răng ken két, Lam Tư giỏi lắm, anh ta đã sử dụng nhiều bước đệm như vậy, mấy con tàu chìm dưới đáy biển không ngờ lại mang tín hiệu gây nhiễu mạnh như vậy. Hơn nữa, cuộc xâm nhập với mục đích đối thoại của anh ta cũng khiến tín hiệu thay đổi, đúng là một thủ đoạn cao minh thật.

Nhưng vào lúc này, không một ai chú ý đến việc Lam Bang gây nhiễu bằng cách nào, tất cả mọi người đều tập trung theo dõi xem rốt cuộc vấn đề gì xảy ra sau khi tín hiệu trở lại bình thường.

"Lão đại, chúng ta đã chệch khỏi tuyến đường biển cần đi". Sau khi tín hiệu gây hiệu của Lam Tư hoàn toàn bị loại bỏ, Ly Tâm thấy màn hình rada hiển thị 26 độ.

"Bị chệch đi một độ, chuyện này có nghĩa lý gì? Lão Sơn, mau lại đây, 26 độ có vấn đề gì không?" Tuấn Kỷ đột ngột lên tiếng khi thấy thông tin chính xác trên màn hình hiển thị.

"26 độ? Sao có thể đi tới 26 độ, mau quay lại, mau quay lại. Đây là tuyến đường biển chết chóc, nhanh lên". Nghe đến từ "26 độ", sắc

mặt người được gọi là Lão Sơn lập tức biến đổi, ông ta xông lên hét lớn tiếng.

"Quay lại". Tề Mặc lạnh lùng ra lệnh.

"Vâng ạ". Đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng nhất loạt trả lời, nhanh chóng khởi động những con tàu đang dừng lại trên mặt biển.

"26 độ 1, sao nhanh như vậy, chẳng phải chúng ta stop rồi sao?" Ly Tâm kinh ngạc thốt lên khi thấy rada không ngừng chuyển động.

"Tuy chúng ta dừng lại, nhưng dòng nước vẫn đẩy tàu trôi đi, chỉ cần nổ máy là ổn rồi". Tuấn Kỷ đứng bên cạnh giải thích cho Ly Tâm biết.

Ly Tâm chỉ rành những kiến thức trên lục địa, xuống nước là cô bó tay. Lần này cô không nôn nao mà khá tỉnh táo, có thể nói đây là lần đầu tiên cô tỉnh táo khi đi tàu. Tuy nhiên về một số vấn đề liên quan đến lý luận và thực tiễn, cô vẫn không hiểu.

Ly Tâm gật đầu, cô đang định mở miệng nói điều gì đó, rada lại nhảy một con số, Ly Tâm nhíu mày nói: "Nhanh quá". Trong lúc quân hạm khởi động rada vẫn nhảy thêm một vạch, chứng tỏ tốc độ dòng nước chảy rất mạnh.

"Mau quay lại nhanh lên, mở hết tốc độ". Ly Tâm vừa dứt lời, Tề Mặc lên tiếng, hắn ngồi thẳng người, gương mặt nghiêm túc hơn lúc nào hết.

Tề Mặc giơ tay nhấc người Ly Tâm ra phía sau: "Hãy túm chặt lấy tôi", vừa nói hắn vừa nhanh chóng điều khiển quân hạm.

Ly Tâm chỉ thấy Tề Mặc bấm mấy nút, gạt cần điều khiển, con tàu nhanh chóng quay đầu về phía sau, cả con tàu phát ra tiếng ù ù, chắc là tốc độ tăng đến mức cao nhất trong chốc lát.

Ly Tâm còn chưa kịp phản ứng, mặt biển trước mắt dao động, thân con tàu lắc mạnh, cô cảm thấy hoa mắt chóng mặt, trong đầu cũng xuất hiện tiếng ù ù. Cảm giác say sóng lại dội đến khiến Ly Tâm chỉ biết túm chặt cánh tay Tề Mặc, cả người dính chặt vào lưng Tề Mặc.

"Lực kéo lớn quá, xuất hiện sự xoay vòng".

"Không thể tăng tốc".

"Không chìm xuống được, thủy áp đột nhiên tăng cao".

Chỉ trong giây lát, Hồng Ưng, Hoàng Ưng và Lập Hộ cùng lên tiếng, ngữ điệu của bọn họ có vẻ ngạc nhiên, nhưng không hề hốt hoảng.

Tề Mặc cất giọng trầm trầm: "Tất cả mọi người ở trên tàu ngầm hãy lên quân hạm ngay, bỏ tàu ngầm ở lại, nhanh lên". Vừa nói hắn vừa tiếp tục điều khiển, quân hạm của hắn quay đầu thành công, và bắt đầu lao đi trên mặt biển.

Lúc này, Tuấn Kỷ thấy Ly Tâm đứng đằng sau Tề Mặc trông có vẻ rất khó chịu, anh ta liền đi tới ôm cô: "Thấy khó chịu trong người thì hãy dựa vào tôi ngủ một giấc. Cô đừng đứng ở đây, cũng đừng nhìn ra biển nữa". Vừa nói anh ta vừa định kéo Ly Tâm khỏi người Tề Mặc.

Ly Tâm vội từ chối: "Không, đừng ôm tôi, tôi ở đây thôi".

Tuấn Kỷ nói bằng một giọng vô cùng nghiêm túc: "Nghe tôi đi, bây giờ không phải là lúc cô tùy hứng, Tề lão đại không lo nổi cho cô đâu, chúng ta đừng làm phiền đến anh ấy. Ít nhất lúc này hãy nghe lời tôi". Vừa nói Tuấn Kỷ vừa kéo ngón tay đang bám chặt Tề Mặc của Ly Tâm.

Thấy vẻ mặt thận trọng của Tuấn Kỷ, Ly Tâm hỏi: "Sao thế", vừa nói cô vừa chuẩn bị buông tay khỏi Tề Mặc.

"Ai cho em bỏ tay ra?" Tay Ly Tâm còn chưa rời khỏi người Tề Mặc, Tề Mặc đột nhiên quay đầu gầm lên khiến Ly Tâm giật bắn mình, theo phản xạ lại ôm chặt lấy hắn.

Tuấn Kỷ nhíu mày khi chứng kiến cảnh này, anh ta cũng không ép Ly Tâm theo anh ta. Cảm nhận thấy thân thể Tề Mặc căng cứng, Ly Tâm bất giác ngẩng lên nhìn Tuấn Kỷ: "Chuyện gì xảy ra vậy?" Vì cô không dám nhìn ra ngoài mặt biển nên cô không rõ tình hình ở bên ngoài bây giờ ra sao.

Tuấn Kỷ nhìn chăm chú mặt biển ở bên ngoài rồi quay đầu về phía Lão Sơn: "Mau nói ra những điều ông biết, nhanh lên".

Lão Sơn mặt trắng bệch, cất giọng nói run run: "Tuyến đường biển này là đường biển chết chóc, ở đây có một xoáy nước vị trí nằm ở 26 độ 4. Trung tâm xoáy nước không lớn nhưng có sức mạnh khủng khiếp, đạt đến sức gió cấp 10 của cơn lốc xoáy, không một con tàu nào có thể thoát khỏi khi đi qua vùng xoáy nước.

Một số con tàu chẳng may đi qua vùng này chỉ còn lại mảnh vỡ được phát hiện ở vùng biển cách đó cả ngàn hải lý, thế có nghĩa là mặt biển đã bị xoáy nước bao phủ. Nếu chúng ta bị hút vào, hậu quả không cần nói đến". Lão Sơn nói một hơi, lời nói của ông ta được truyền đi qua hệ thống phát thanh, khiến tất cả những người ở trên tàu hơi biến sắc mặt.

"Xoáy nước, xoáy nước ư?" Mặt Ly Tâm cũng bắt đầu tái mét, cô đứng thẳng người nhìn vào hệ thống rada.

26 độ 3, sắc mặt Ly Tâm vô cùng khó coi, lúc này cô chẳng thèm để ý đến chuyện say sóng mà quay đầu nhìn ra mặt biển, chỉ thấy nước biển vẫn không ngừng chuyển động, sóng vẫn đánh từng cơn vào thân tàu, mặt biển vẫn đẹp đẽ yên bình như cũ.

Nhưng nếu Ly Tâm không nhìn nhầm, mặt nước đã tạo thành thế chảy ngược, con tàu của cô ra sức lao về phía trước, nhưng bị dòng nước kéo ngược về phía sau.

Ly Tâm hít một hơi sâu lại nhìn sang bên này, chiếc tàu ngầm của Hồng Ưng không thể nào chìm xuống nước. Ở mấy chiếc quân hạm bên cạnh, người của Tề Gia nhanh chóng từ bỏ tàu ngầm và leo lên quân hạm.

Sức nước vô cùng lớn, lực hút ở bên dưới mặt bước càng mạnh hơn. Vũ khí của Tề Mặc dù có tiên tiến có lợi hại đến mấy, đối với sức mạnh của thiên nhiên cũng chỉ như trứng chọi đá. Mấy chiếc tàu ngầm vừa bị bỏ lại ở bên cạnh chỉ trong chốc lát đã mất hút trên mặt biển. Chứng kiến cảnh tượng này, tim Ly Tâm như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Sao có thể như vậy?" Tú Thủy mặt cắt không còn hột máu, toàn thân run lẩy bẩy. Ngô Sâm giơ tay kéo cô vào lòng: "Em đừng nhìn nữa".

Thấy sắc mặt của Ngô Sâm và Tiêu Vân trở nên rất khó coi, mấy người nhân viên thăm dò bắt đầu run rẩy, Tuấn Kỷ mở miệng trấn an: "Hãy cố định thân thể của mình, dù xảy ra chuyện gì cũng đừng hoảng hốt. Tình hình bây giờ chắc mọi người cũng đã rõ, sợ hãi không giải quyết được vấn đề gì. Lúc này chúng ta chỉ có bình tĩnh, đừng nghĩ ngợi nhiều, nếu có thể chịu đựng thì mở mắt nhìn, không thể chịu nổi thì hãy nhắm mắt lại. Tề lão đại cần sự yên tĩnh tuyệt đối, chúng ta không thể khiến Tề lão đại phân tâm". Nói xong anh ta nhanh chóng đứng ở đằng sau Ly Tâm.

Ngô Sâm và Tiêu Vân liền đưa mắt nhìn nhau, hít một hơi sâu cố định thân thể của họ, đã đến nước này rồi thì chỉ còn cách phó mặc cho số phận.

Lúc này mặt biển không còn những đợt sóng lớn như vừa rồi, tất cả đều bằng phẳng lặng lẽ, chỉ có tiếng gió thổi nhè nhẹ bên tai. Mặt biển yên bình nhưng chứa đựng một sức mạnh đủ khiến con người nổi da gà. Trong khi đó, ba chiếc quân hạm còn lại đang cố gắng giãy giụa tiến lên, lui lại rồi lại tiến lên giữa dòng nước.

Chương 97: Đừng sợ

"Tốc độ dòng nước chảy nhanh quá, chúng ta đang lùi chứ không tiến", Lập Hộ lúc này đã ở trên quân hạm của Tề Mặc lên tiếng báo cáo.

Tề Mặc không mở miệng, quân hạm đã tăng tốc đến mức cao nhất, nhưng do tốc độ dòng nước quá mạnh nên mặt nước bắt đầu có dấu hiệu chảy ngược dòng, quân hạm không thể vượt qua tình cảnh này.

Ly Tâm cúi xuống nhưng không nhìn mặt biển mà chỉ theo dõi màn hình rada, kim đồng hồ trên màn hình không ngừng dao động, di chuyển về con số 26 độ 3 đến 4. Ly Tâm vô ý thức túm chặt tay Tề Mặc, sức mạnh của thiên nhiên kinh khủng như vậy, nếu quân hạm bị kéo về trung tâm xoáy nước thì hậu quả là không thể tưởng tượng nổi.

"Hãy bỏ lại chiếc quân hạm thứ ba và theo sát tôi". Tề Mặc cất giọng lạnh lùng, người ở trên chiếc quân hạm bên cạnh nhanh chóng lên tàu của Tề Mặc. Do hai con tàu giữa tốc độ như nhau nên khi áp sát, người ở tàu nọ vẫn có thể di chuyển sang con tàu kia.

Bầu trời bắt đầu xám xịt, bây giờ đang là mùa hè ngày dài hơn đêm, hơn nữa lúc này mới chỉ là buổi chiều, hiện tượng trời tối dần là do sức mạnh kinh hồn của xoáy nước đã làm thay đổi sắc trời ở khu vực xung quanh, hoặc là không phải sắc trời thay đổi mà con tàu đã tiến gần đến khu vực trung tâm xoáy nước.

"Tốc độ ba trăm hải lý một giờ".

"Tốc độ đã tăng cao nhưng vẫn tàu lùi về phía sau theo hướng ngược lại".

Báo cáo liên tục được gửi đến. Lập Hộ ngồi bên cạnh Tề Mặc, hai tay thao tác hệ thống máy móc nhanh như múa, sắc mặt anh ta

ngày càng tệ hơn. Xoáy nước có sức mạnh quá lớn, giống như một bàn tay vô hình túm lấy đuôi chiếc quân hạm khiến nó không thể tiến về phía trước, chỉ có thể lui lại đằng sau.

"Lão đại, chúng ta không thể thoát khỏi lực hút này". Ở một chiếc quân hạm khác Hồng Ưng lên tiếng báo cáo, trong khi đó Hoàng Ưng ở bên cạnh ra sức điều khiển con tàu.

Sắc mặt Tề Mặc vẫn không thay đổi: "Đo tốc độ dòng nước, nâng cao độ chìm dưới nước".

Tuấn Kỷ đứng ở đằng sau đỡ người Ly Tâm lộ vẻ khâm phục, người của anh ta bây giờ nếu không run lẩy bẩy thì cũng mặt mũi tái mét. Anh ta chưa từng trải qua tình huống này bao giờ, đám Tề Mặc cũng chưa chắc từng đối mặt, vậy mà bọn họ vẫn rất bình tĩnh. Bọn họ giữ thái độ bình tĩnh có lẽ một phần do được huấn luyện từ nhỏ, nhưng phần lớn là sự tin tưởng không lời lẽ nào có thể hình dung nổi đối với lão đại của bọn họ. Sự tin tưởng này không phải tự nhiên mà có, Tuấn Kỷ không rời mắt khỏi bóng lưng lạnh lùng tỏa ra sự uy nghiêm vô hình ở phía trước, Tề Mặc đúng là lợi hại hơn anh ta tưởng tượng.

"Huhu...". Một tiếng khóc vọng tới, sắc mặt Tề Mặc lập tức đanh lại.

Tuấn Kỷ liền quay người, thấy trong đám nhân viên nghiên cứu của anh ta có một chàng thanh niên ngoài hai mươi tuổi, là nhân vật xuất sắc trong lĩnh vực này bắt đầu có dấu hiệu suy sụp khi quá sợ hãi trước tình cảnh đang diễn ra.

Sợ Tề Mặc nổi giận, Tuấn Kỷ lập tức đi về phía người đàn ông và giơ tay bịt miệng anh ta: "Nếu muốn sống thì cố chịu đựng cho tôi, nếu không tôi sẽ cho cậu đi gặp Diêm Vương ngay bây giờ". Nói xong anh liền rút khẩu súng trong người chĩa thẳng vào đầu người đàn ông.

Người đàn ông bị dọa sợ chết khiếp, chỉ biết mở to mắt nhìn họng súng đen ngòm. Anh ta tất nhiên là hoảng sợ, có điều xoáy nước

chưa lấy đi mạng sống của anh ta thì anh ta vẫn còn cơ hội sống sót. Trong khi đó họng súng có thể khiến anh ta quy thiên bất cứ lúc nào. Con người tất nhiên cầu sống chứ không cầu chết, người đàn ông run lẩy bẩy lập tức đưa tay ôm miệng và cố gắng kìm chế giọt nước mắt.

Đến lúc này Tuấn Kỷ mới hơi nhẹ nhõm. Rơi vào tình cảnh này, sợ nhất là có người tỏ ra suy sụp, trạng thái của anh ta sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của người khác như một phản ứng dây chuyền. Một khi nỗi kinh hoàng lan tỏa, không ai có thể lường trước xảy ra chuyện gì. Hơn nữa Tuấn Kỷ tin chắc trước khi xảy ra chuyện đó, Tề Mặc sẽ ra tay giải quyết kẻ gây nhiễu loạn. Lão đại máu lạnh vô tình của Tề Gia sẽ không nể mặt bất kỳ ai, dù là người của Phương gia đi chăng nữa.

"Đưa hết bọn họ vào khoang sau, nếu còn ai có vấn đề thì ném thẳng xuống biển cho tôi". Tề Mặc không quay đầu, chỉ lạnh lùng ra lệnh.

"Vâng ạ". Người của Tề Gia lập tức tuân lệnh, vác những người khác ra khoang sau, đến cả Ngô Sâm cũng bị đưa đi.

Tuấn Kỷ gật đầu với Ngô Sâm: "Cậu cũng đi đi, Tú Thủy chắc không chịu nổi nữa. Cậu hãy giúp tôi an ủi tinh thần những người đó". Ngô Sâm gật đầu, anh ta lập tức bị người của Tề Gia ném vào khoang sau.

"Tốc độ dòng nước đạt gần bốn trăm hải lý rồi". Tuấn Kỷ vừa dứt lời, Lập Hộ liền mở miệng.

Nghe nói vậy tim Ly Tâm càng đập mạnh, tốc độ của quân hạm là ba trăm hải lý, vậy mà tốc độ dòng nước đạt tới bốn trăm hải lý, hơn kém gần một trăm hải lý, thảo nào kim đồng hồ trên rada từ từ nhích về 26 độ 4, cứ tiếp tục như vậy thì con tàu sớm muộn cũng sẽ bị hủy diệt.

Ly Tâm ngẩng đầu nhìn ra ngoài mặt biển, lúc này mặt biển không còn là cảnh trời yên gió lặng nữa, từng đợt sóng lớn tấn công vào con tàu. Mặc dù ở bên trong nhưng cô vẫn có thể nghe rõ tiếng va đập và tiếng gió gầm rít đáng sợ.

Trời ngày càng tối sầm, không biết sức nước, sức gió, sóng, mây hay sức mạnh to lớn của thiên nhiên đã làm thay đổi thời tiết? Chỉ biết là sắc trời ngày càng đen kịt, một áp lực vô hình đè nặng lên những người ở trên tàu khiến họ không thở nổi.

"Còn bao nhiêu hải lý nữa sẽ đến khu vực trung tâm xoáy nước?" Tề Mặc ngồi thẳng lưng trên ghế thuyền trưởng, hai tay hắn không rời khỏi bàn điều khiển, sắc mặt hắn nghiêm túc hơn lúc nào hết.

"Còn khoảng một trăm dặm nữa là rơi vào trung tâm xoáy nước ạ". Tiếng Hoàng Ưng truyền qua hệ thống liên lạc. Đội tàu của Tề Mặc có nhiều loại khác nhau, vốn có thể đối phó với bất cứ quân hạm nào của Lam Bang, nào ngờ bây giờ lại có tác dụng khác.

Rada trên tàu của Hoàng Ưng phát hiện mặt biển có một tín hiệu gây nhiễu vô cùng lớn. Tín hiệu gây nhiễu chắc chắn xuất phát từ khu vực xoáy nước, chính vì vậy anh ta mới phán đoán như vậy.

"Tốc độ dòng nước ngày càng nhanh, lực hút ngày càng lớn. Lão đại, chúng ta phải đóng hết chức năng khác chúng ta mới có cơ may chống đỡ". Lập Hộ lên tiếng, sắc mặt anh ta tái nhợt.

Tề Mặc nhíu chặt đôi lông mày mà không lên tiếng, mắt hắn đảo qua một loạt thông số trên màn hình hiển thị, trong đầu không ngừng so sánh tính toán.

Ly Tâm ở đằng sau lưng Tề Mặc không thể chịu nổi sự tròng trành lắc lư và cảm giác kỳ quái khi bị kéo lùi về phía sau. Gương mặt cô trắng bệch không còn một hột máu. Khi nghe Lập Hộ thông báo tình hình khẩn cấp, cô ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cô lập tức cảm thấy choáng váng quay cuồng, ruột gan lộn ngược lộn xuôi và cảm giác buồn nôn lên tới tận cổ họng.

Do sợ bị say sóng nên Ly Tâm không ăn uống gì kể từ lúc lên tàu, vì vậy cô chỉ có thể nôn khan, toàn thân mềm nhũn.

Tuấn Kỷ đứng sau Ly Tâm, vẻ mặt anh ta đầy lo lắng, anh ta vừa đỡ Ly Tâm vừa nói: "Tôi đưa cô đi nghỉ một lát, đừng đứng ở đây nữa".

Nói xong anh ta nhướng mắt nhìn Tề Mặc, Tề Mặc lúc này đang tập trung hết tinh thần vào xoáy nước và chiến hạm, làm gì có tâm tư để ý đến Ly Tâm. Lại thấy Ly Tâm túm chặt tay Tề Mặc, anh ta rất muốn bảo Tề Mặc hãy đồng ý cho Ly Tâm đi nghỉ nhưng anh ta không thể mở miệng, Tề Mặc hiện nắm trong tay sự sống chết của tất cả mọi người trên hai con tàu.

Tuấn Kỷ cúi đầu thấy Ly Tâm vô cùng khó chịu nhưng vẫn túm chặt Tề Mặc không rời, anh ta thở dài một tiếng rồi ôm người Ly Tâm: "Cô bỏ tay ra đi, tôi đưa cô đi nghỉ. Lúc này chúng ta đừng làm phiền Tề lão đại, nếu anh ấy trách cô không nghe lời, tôi sẽ đỡ thay cô. Cô bỏ tay ra đi, đừng gây khó dễ cho thân thể của mình nữa". Vừa nói Tuấn Kỷ vừa kéo tay Ly Tâm.

Ly Tâm cả người không còn chút sức lực, thân thể cũng nhờ Tuấn Kỷ đỡ mới đứng vững. Nhưng bàn tay cô vẫn túm chặt Tề Mặc, chặt đến mức nổi hết gân xanh.

"Không", Ly Tâm vừa thở hổn hển vừa nói, thanh âm yếu ớt nhưng rất kiên quyết. Cô một tay bám lấy vai Tề Mặc, một tay đẩy Tuấn Kỷ: "Tôi sẽ ở lại bên cạnh anh ấy".

Tuấn Kỷ hơi tức giận, anh ta cau mày nói: "Cô cũng phải xem xét tình thế chứ?

Ly Tâm gật đầu: "Tôi biết". Nói xong cô thả tay khỏi người Tề Mặc, cả người trượt xuống sàn tàu. Sau đó cô ngồi gối đầu lên đùi Tề Mặc, hai tay ôm chặt chân hắn.

Mặc dù Ly Tâm rất chóng mặt, toàn thân khó chịu vô cùng nhưng cô vẫn còn cảm giác, cô biết không thể làm phiền Tề Mặc vào lúc này.

Tuy nhiên Tề Mặc là chỗ dựa của cô, lúc nguy hiểm và rơi vào hoàn cảnh ác liệt, cô muốn ở bên cạnh hắn. Hơi thở và mùi hương đặc trưng của hắn có thể giúp cô trấn tĩnh, có thể giúp cô không cảm thấy sợ hãi. Người đàn ông này là người cô tin tưởng và dựa dẫm tự đáy lòng.

Một ý niệm còn lưu lại trong đầu óc Ly Tâm đột nhiên trở nên rõ ràng hơn. Lẽ nào đây chính là thích? Bởi vì thích nên mới muốn nương tựa vào hắn? Không, chắc đây không phải là thích, tình cảm của cô với hắn có lẽ còn vượt qua định nghĩa này, Ly Tâm không hiểu cũng không muốn nghĩ tiếp, vấn đề thích hay không thích làm sao quan trọng bằng chuyện sống chết.

Tuấn Kỷ hơi sững người, đáy mắt anh ta lóe lên một tia phức tạp. Anh ta đảo mắt qua Ly Tâm đang ngồi bên đùi Tề Mặc rồi lại nhìn Tề Mặc, lúc này đang tập trung vào công việc mà không hề chú ý đến Ly Tâm. Sau đó Tuấn Kỷ nghiến răng đứng im lặng đằng sau Tề Mặc.

"Quay đầu tầu, hạ thấp tốc độ, giảm toàn bộ năng lượng đến mức thấp nhất, giữ nguyên trạng thái khởi động". Tề Mặc đột ngột lên tiếng.

"Vâng ạ". Hoàng Ưng, Hồng Ưng và Lập Hộ không hề do dự đồng thanh trả lời. Trong giây lát, hai chiếc quân hạm quay đầu hướng về khu vực xoáy nước.

"Gì hả? Chuyện này là thế nào? Tề lão đại anh..." Tuấn Kỷ vô cùng kinh ngạc, quay đầu tầu về vùng xoáy nước, chuyện này có nghĩa là gì, lẽ nào Tề Mặc muốn tự hủy diệt. Nhưng anh ta chưa kịp nói hết câu, một người đàn ông ngồi ở vị trí phó lái ngoảnh đầu nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh lẽo khiến Tuấn Kỷ không dám nói tiếp.

"Tắt cánh quạt".

"Tắt hệ thống chiếu sáng".

"Mọi chức năng giữ ở mức thấp nhất".

Một loạt thông báo được phát ra, khiến sắc mặt Tuấn Kỷ càng trở nên khó coi. Anh ta đưa mắt nhìn ra bên ngoài, bây giờ trời tối như tầm chạng vạng, mưa bắt đầu rơi xuống. Không trung xuất hiện cơn gió lốc cực lớn được sinh ra từ trung tâm xoáy nước, mặt biển ngày càng hút nước mạnh hơn. Tất cả chứng tỏ con tàu đang ở rất gần khu vực xoáy nước.

Mặt biển lúc này cũng đã biến thành màu đen, nước biển vốn màu xanh lam giờ trở thành màu đen như mực. Từng đợt sóng lớn trùm lên con tàu, sóng như ngựa hoang đang phi, như con rồng đang thức tỉnh gào thét điên cuồng.

"Còn khoảng ba mươi hải lý". Lập Hộ không rời mắt khỏi màn hình hiển thị, anh ta tính toán tốc độ nước biển. Bây giờ tất cả các chức năng phụ trợ đều gần như ngừng hoạt động nên anh ta chỉ có thể áng chừng.

Chiếc quân hạm chuyển hướng lại giảm chậm tốc độ nên không còn giữ thăng bằng như lúc ban đầu mà bay lên theo sức mạnh của xoáy nước. Những người chứng kiến cảnh tượng này đều toát mồ hôi lạnh.

"Tề lão đại, anh..." Sắc mặt của Tuấn Kỷ lúc này không thể dùng từ "nghiêm túc" để hình dung. Hành vi tự hủy diệt của Tề Mặc rốt cuộc là gì? Tại sao toàn bộ thuộc hạ của Tề Mặc đều chấp hành mà không có một chút nghi ngờ cũng như do dự?

"Phương thiếu gia, anh đừng chõ miệng vào nữa, mau ngồi xuống đây và cố định thân thể đi". Một giọng nói lạnh lùng ở phía sau cắt ngang câu hỏi của Tuấn Kỷ.

Tuấn Kỷ quay lại, thấy thuộc hạ của Tề Mặc đã cố định thân thể bên thành khoang tàu từ lúc nào. Còn người vừa mở miệng với anh ta có bộ dạng rất bình thản, ánh mắt không hề hoảng loạn mà chỉ có tin tưởng và sùng bái.

Tuấn Kỷ đảo mắt một vòng thấy chỉ còn một mình anh ta đứng giữa phòng thuyền trưởng, những người khác đều đã cố định người mình. Tuấn Kỷ nhìn Ly Tâm vẫn đang ngồi dưới đất. Anh ta còn chưa kịp lên tiếng, người đàn ông cất giọng lạnh lùng: "Nhanh lên, chuyện không liên quan gì đến anh thì anh đừng bận tâm. Lời của lão đại là mệnh lệnh tuyệt đối".

Tuấn Kỷ hít một hơi sâu, người vừa nhắc nhở anh ta là Đại Phúc, người điều khiển con tàu này. Nhưng sau khi Lập Hộ đến thì anh ta lui ra để nhường chỗ cho Lập Hộ. Không biết Tề Mặc ra lệnh từ lúc nào mà toàn bộ thuộc hạ của hắn đã cố định thân thể. Nghe lời Tề Mặc chắc không sai, Tuấn Kỷ liền bước tới ngồi xuống bên cạnh Đại Phúc.

"Tôi muốn biết tại sao Tề lão đại lại có quyết định như vậy?" Tuấn Kỷ mở miệng hỏi, anh ta nghĩ không ra mục đích của hành vi tự tìm đến cái chết này.

"Anh không cần biết, anh chỉ cần phục tùng". Đại Phúc cất giọng lạnh lùng khiến Tuấn Kỷ cau mày.

Thật ra Tuấn Kỷ không biết dù có giải thích, anh ta cũng không nhất định hiểu nguyên lý trên biển cả. Vừa rồi tốc độ của quân hạm là ba trăm hải lý, tốc độ dòng nước chảy do ảnh hưởng của xoáy nước là bốn trăm hải lý một giờ, hơn nữa càng về sau có thể càng tăng cao. Như vậy việc chống chọi xoáy nước chỉ là chuyện sớm muộn, đợi đến khi nhiên liệu hết sạch, dù muốn kháng cự thế nào cũng vô hiệu.

Chùn chân bó gối hay đợi chết không phải là tác phong của Tề Mặc. Chỉ cần có một tia hy vọng sống, Tề Mặc sẽ nắm lấy và đưa tất cả mọi người thoát khỏi tình huống nguy khốn. Những thuộc hạ đi theo Tề Mặc nhiều năm đều hiểu rõ thủ đoạn của hắn, chủ động xuất kích mới là việc làm đúng đắn, chính vì vậy Tề Mặc trở thành linh hồn của Tề Gia.

"Ngồi lên đây". Căn phòng thuyền trưởng yên tĩnh đột nhiên phát ra giọng nói lạnh lùng của Tề Mặc, Tuấn Kỷ bất giác cau mày vì không biết hắn ra lệnh cho ai.

Thắc mắc của Tuấn Kỷ được giải đáp ngay trong giây lát, Ly Tâm bám đùi Tề Mặc cố gắng đứng lên. Tề Mặc nói với Ly Tâm? Tuấn Kỷ hơi nhăn mặt, anh ta còn tưởng rằng Tề Mặc đã quên mất Ly Tâm từ lâu.

Từ lúc ngồi xuống sàn tàu, Ly Tâm không phải nhìn ra mặt biển nên cô thấy đỡ hơn nhiều, cô không còn cảm giác choáng váng như ban nãy. Vì vậy khi nghe Tề Mặc lên tiếng, cô lập tức gắng gượng đứng dậy rồi quay người ngồi lên đùi hắn.

"Ôm chặt vào". Tề Mặc không cúi đầu cũng không hề nhìn Ly Tâm, hắn chỉ tập trung theo dõi thông số không ngừng nhảy trên màn hình trước mặt. Hai tay hắn vẫn đặt trên bàn điều khiển, dù hắn không bận tâm đến Ly Tâm nhưng không có nghĩa hắn không biết cô đang ở bên cạnh hắn.

Bắt gặp bộ dạng nghiêm túc chưa từng thấy của Tề Mặc, Ly Tâm lập tức chui qua cánh tay hắn, dạng hai chân qua người hắn và ngồi đối diện với hắn. Cô gục đầu xuống vai Tề Mặc để không che khuất tầm nhìn của hắn, hai tay cô ôm chặt thắt lưng Tề Mặc.

Tề Mặc liền đẩy Ly Tâm dịch sát vào người hắn rồi lại bấm các nút điều khiển ở trước mặt, động tác của hắn nhanh đến mức tay hắn như không hề rời khỏi bàn điều khiển.

Ở bên ngoài xuất hiện các cột sóng lớn cao hơn con tàu, nước biển đen sì không còn chảy về một hướng mà bắt đầu xoay tròn. Một khí áp to lớn, một sức mạnh điên cuồng từ trung tâm xoáy nước nhanh chóng lan tỏa.

"Hồng Ưng, Hoàng Ưng, bắt đầu tăng tốc, cố gắng bám sát tốc độ của tôi". Tề Mặc vẫn không rời mắt khỏi màn hình hiển thị, giọng nói lạnh lùng của hắn mang một sự bình tĩnh và uy nghiêm tuyệt đối.

Mệnh lệnh vừa phát ra, Tề Mặc đồng thời phất tay, Lập Hộ và những người trong phòng thuyền trưởng lập tức bấm nút trong tay, chiếc quân hạm bắt đầu khởi động.

"Vâng, chúng tôi biết rồi ạ". Ở chiếc quân hạm khác, Hồng Ưng và Hoàng Ưng đồng thanh trả lời. Hai chiếc quân hạm tăng tốc trong nháy mắt. Hai còn tàu thuận theo dòng nước vốn đã chuyển động rất nhanh, bây giờ lại được khởi động nên tốc độ càng nhanh đến mức khó có thể tưởng tượng.

Trong khi chiếc quân hạm tiến về khu vực xoáy nước, không khí xuất hiện một áp lực to lớn, áp lực vượt qua sức chịu đựng của chiếc quân hạm, làm cho tất cả những người trên tàu mặt mũi trắng bệch, kể cả những người được huấn luyện của Tề Gia.

Người vốn bị say sóng như Ly Tâm lúc này cảm thấy một sức mạnh cực lớn từ bốn phương tám hướng lôi kéo người cô, ngực bị ép đến mức vô cùng khó chịu, khí áp mạnh khiến toàn thân cô đau nhức, đến hơi thở cũng bắt đầu nặng nhọc. Cô bất giác càng ôm chặt Tề Mặc, nghiến răng chịu đựng sự hành hạ cơ thể.

"Đừng sợ". Tề Mặc không hề cúi đầu nhìn Ly Tâm, ánh mắt hắn vẫn chăm chú dõi theo sự chuyển động của mặt biển. Nhưng từ giọng nói của hắn toát ra sự bá đạo giống như bất cứ sức mạnh nào của trời đất cũng không thể đè bẹp sự ngông cuồng của hắn, điều này khiến Ly Tâm yên lòng hẳn.

Ly Tâm vùi mặt vào hõm cổ Tề Mặc, cô chỉ gật đầu mà không lên tiếng. Cô không sợ, không biết vì nguyên nhân gì nhưng cô thật sự không cảm thấy sợ hãi. Cô chỉ là cơ thể khó chịu, đầu óc choáng váng buồn nôn. Nhưng lúc này ngồi trong lòng Tề Mặc, hai tay ôm chặt người hắn, một sự bình tĩnh hiếm thấy đột nhiên xuất hiện trong cô, giống như bên ngoài trời đất đảo điên thế nào cũng không hề ảnh hưởng đến cô. Mặc dù rơi vào tình thế nguy hiểm nhưng trong lòng Ly Tâm cảm thấy hoàn toàn thanh bình và ấm áp.

"Tiếp tục tăng tốc". Tề Mặc nhìn sắc trời tối mịt ở phía trước, ánh mắt hắn chỉ còn lại sự lạnh lùng và trầm ổn.

Tín hiệu liên lạc bắt đầu chập chờn. Máy móc của con người dù hiện đại đến mấy cũng bất lực trước sức mạnh to lớn của thiên nhiên. Màn hình hiển thị bắt đầu nhiễu loạn, hình ảnh Hoàng Ưng và Hồng Ưng lúc có lúc mất, tuy nhiên trước mắt vẫn không ảnh hưởng đến sự liên lạc giữa hai con tàu.

"Lão đại, còn mười hải lý nữa là đến khu vực trung tâm xoáy nước". Giọng nói Lập Hộ lạnh lùng chưa từng thấy, ngữ điệu của anh ta chứa đựng một tia điên cuồng đầy hưng phấn, tâm trạng hưng phấn không thể kìm nén khi có cơ hội chống chọi với thiên nhiên.

Ở bên ngoài chiếc quân hạm, trời đã tối hẳn không còn nhìn thấy rõ, tiếng gió gào thét như xuyên qua lớp vỏ ngoài của con tàu, nổi rõ bên tai tất cả mọi người, như con dao sắc nhọn cứa vào da thịt của từng người, gây chấn động đến tận linh hồn của những người ở trên tàu.

Sóng lớn và nước biển mặt đập mạnh lên thành tàu như muốn xé nát chiếc quân hạm.

Từ đáy biển sản sinh một lực mạnh đưa chiếc quân hạm lao như bay về phía trước. Dưới lực hút xoáy tròn điên cuồng như vậy, nếu không phải chiếc quân hạm là loại hình hiện đại nhất, tiên tiến nhất, chỉ e là chưa đến trung tâm xoáy nước, con tàu đã bị vỡ tan tành.

Bây giờ chỉ còn rada là có thể quan sát dấu vết dưới đáy biển, xoáy nước đã ở ngay trước mắt mang một sức mạnh không thể tưởng tượng nổi.

"Hãy ghi nhớ, thuận theo tôi thì sống". Giọng nói lạnh lùng của Tề Mặc đột nhiên vang lên, truyền đến tai tất cả mọi người khiến bọn họ sững sờ.

"Vâng, chúng tôi hiểu". Hoàng Ưng và Hồng Ưng trả lời, nhưng chỉ một vài giây sau, tín hiệu liên lạc bị cắt đứt. Gần đến khu vực trung tâm xoáy nước, tất cả tín hiệu đều không hoạt động.

Tuấn Kỷ đang nắm chặt hai tay vào thành ghế nghe những lời giống như tuyên bố một cách độc đoán của Tề Mặc, anh ta đột nhiên tỉnh ngộ, anh ta nhìn Tề Mặc bằng ánh mắt chấn động, anh ta đã hiểu ý Tề Mặc, quyết định của hắn là một quyết định liều lĩnh và ngông cuồng.

"Lão đại, chúng ta đã đến trung tâm xoáy nước rồi ạ". Quân hạm lắc lư rất mạnh, mặt biển không ngừng co rút thu hẹp nhấp nhô, không ngừng giải phóng sức mạnh to lớn. Chiếc quân hạm cảm nhận thấy một sự thay đổi kinh hồn trong chốc lát.

"Tắt mọi hệ thống khác, toàn lực nâng cao tốc độ, thuận theo phương hướng xoáy nước tiến về phía trước". Vẻ mặt Tề Mặc rất nghiêm nghị, hắn ra sức kéo cần gạt, chiếc quân hạm đang giữ tốc độ chuẩn lập tức tăng tốc, lao vọt trên mặt nước như tên bắn.

Ở trung tâm xoáy nước, những cột sóng khổng lồ, lực xoáy đáng sợ không ngừng hút đáy quân hạm xuống dưới, tốc độ và áp lực của dòng nước đã vượt quá sức chịu đựng của con tàu.

Thân tàu truyền đến tiếng kêu của sự rạn nứt, gió biển giá lạnh thổi vào bên trong con tàu qua những vết nứt. Những người ở trong tàu nếu không cố định thân hình chắc sẽ không chống đỡ nổi sự lắc lư và sức gió.

"Xoáy nước gia tăng sức mạnh, thân tàu nghiêng mười bảy độ". Mặc dù không có rada nhưng Lập Hộ dựa vào kinh nghiệm vẫn có thể phán đoán tình hình trước mắt.

"Nước đã tràn vào khoang tàu".

"Thân tàu biến dạng, mức độ chịu lực đã vượt quá mức độ có thể chịu đựng của thân tàu 23%".

Từng lời báo cáo lạnh lùng được phát ra. Chứng kiến đám người của Tề Gia không hề tỏ ra hoảng loạn, Tuấn Kỷ bất giác mím môi. Đây chính là khoảng cách, tại sao bạch đạo vĩnh viễn không thể chiến thắng hắc đạo? Đó là vì một bên trưởng thành từ trong giết chóc và tử vong, còn một bên trưởng thành trong nhà kính ấm áp, hoàn cảnh khác nhau sẽ tạo ra cách biệt thật sự.

"Thân tàu nghiêng 45 độ". Cả con tàu đã gần như nghiêng về một bên, xoáy nước đang hút con tàu xuống dưới đáy biển. Dưới sức nước và gió lớn như vậy, nếu không phải là quân hạm được chế tạo bằng kim loại tốt nhất, chỉ e là vỡ vụn từ lâu.

Hai con tàu đã tiến vào khu vực trung tâm xoáy nước, xoáy nước có độ cao một ngàn mét dưới lòng biển đang không ngừng chuyển động xoay tròn, sức mạnh của nó có thể nghiền nát bất cứ thứ gì.

Lúc này hai con tàu nổ máy thuận theo dòng nước hướng về xoáy nước. Quân hạm cũng bị xoay như chong chóng tới khu vực trung tâm ngày càng hút sâu.

"Thân tàu nghiêng 90 độ". Lúc này cả con tàu nghiêng hẳn sang một bên, tất cả mọi người đều nằm ngang theo chiều mặt biển. Một lực hút cực lớn như muốn đưa con tàu xuống dưới đáy biển.

Chân tay Ly Tâm quặp chặt vào người Tề Mặc. Trong sự quay tròn điên cuồng như vậy, cô cảm thấy toàn thân đau đớn như bị xé da xé thịt, có lẽ xuống địa phục còn đỡ hơn cảm giác lúc này.

Cuối cùng, thân thể Ly Tâm cũng không chịu đựng nổi sự hành hạ đó, tay cô không thể bám trụ nổi liền rời khỏi người Tề Mặc. Ly Tâm hoảng hốt mở to mắt nhưng việc con tàu bị nghiêng hoàn toàn không cho cô cơ hội điều hòa hơi thở.

"Nhắm mắt lại, tôi ở đây". Một giọng nói lạnh lùng bá đạo vang lên bên tai Ly Tâm, một cánh tay vòng qua người cô kéo cô sát vào bộ ngực rắn chắc như sắt thép của hắn. Hơi ấm trên ngực hắn tỏa ra,

khiến Ly Tâm cảm thấy yên lòng. Có người này ở bên cạnh, nếu phải xuống địa ngục chắc cũng không tồi.

Tề Mặc hơi nheo mắt, một tay hắn ôm chặt Ly Tâm, một tay nắm cần điều khiển lại gạt xuống bên dưới: "Tăng tốc".

Chương 98: Pháo hoa

Quân hạm lại một lần nữa tăng tốc thuận theo dòng nước chảy. Bóng tối bao phủ đất trời, áp lực ngày càng lớn khiến cả chiếc quân hạm bắt đầu biến dạng, thân tàu được làm từ loại thép đặc biệt lúc này phát ra tiếng rạn nứt đáng sợ như thanh âm từ địa ngục.

Càng gần đến trung tâm xoáy nước, mặt biển càng phẳng lặng, không còn những đợt sóng biển điên cuồng như vừa rồi, chỉ có một áp lực to lớn như muốn nghiền nát thân tàu.

"Nhấc cao đầu tàu". Tề Mặc nắm chặt cần điều khiển lạnh lùng ra lệnh. Hắn chờ đợi chính là giây phút này, khi mặt biển không còn lực kéo khác mà chỉ có xoáy nước thuần túy, hắn mới có thể điều chỉnh độ mạnh yếu và phương hướng. Không một ai lên tiếng, tất cả mọi người lặng lẽ làm theo lời Tề Mặc.

Đầu quân hạm vốn đang chúc xuống trung tâm xoáy nước nhấc cao trong giây lát, cùng với tốc độ được nâng lên khiến cả con tàu bay trên mặt nước.

Càng gần đến nơi, tốc độ xoáy tròn ngày càng mạnh, lực đạo đáng sợ từ khắp các phương hướng tấn công vào con tàu. Thân tàu đã bị biến dạng, gió và nước biển không ngừng tràn vào trong khoang tàu, cửa sổ tàu bị nứt vỡ. Những vật thể không được cố định trong khoang tàu bị một lực hút cực lớn, bay cả về khe hở trên thân tàu và biến mất trong giây lát.

Tuấn Kỷ được cố định trên ghế trong phòng thuyền trưởng. Lực hút lớn không ngừng lôi kéo thân thể anh ta, gương mặt Tuấn Kỷ cũng bị kéo đến mức biến dạng, cả người như không có trọng lượng. Nhờ có sợi dây an toàn bằng thép khóa ở thắt lưng, anh ta mới có thể ngồi yên ở vị trí của mình.

Trong khoang tàu, người của Tề Gia vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng. Thỉnh thoảng có đồ vật bay đến đập vào đầu họ, khiến da đầu nứt toát,

máu chảy ròng ròng. Nhưng tất cả mọi người đều không thay đổi sắc mặt, không một ai lên tiếng mà chỉ có sự trấn tĩnh đáng nể.

Ly Tâm không có sợi dây cố định thân hình mà chỉ có cánh tay cứng như thép của Tề Mặc khóa chặt cô ở trong lòng hắn. Mặc dù lực hút và việc con tàu không ngừng xoay tròn rất đáng sợ nhưng người Ly Tâm không hề bị rơi ra.

Ly Tâm nghiến răng cố gắng hết sức ôm chặt Tề Mặc, cô tì cằm lên vai hắn. Ly Tâm mở to mắt khi nhìn thấy vật thể bay đi bay lại trong căn phòng và bị lực hút ra bên ngoài, đầu óc choáng váng khiến cô không thể thốt nên lời. Trong lúc mơ mơ hồ hồ, cô thấy một vật gì đó bay về phía lưng Tề Mặc, vật sắc nhọt ánh lên tia lạnh lẽo.

Ly Tâm không hề nghĩ ngợi, hai tay cô đột ngột di chuyển lên phía trên ôm đầu Tề Mặc. Đầu và gáy Tề Mặc hoàn toàn được bảo vệ trong đôi cánh tay của Ly Tâm. Cô còn chưa kịp nhắm mắt, vật thể bay với tốc độ nhanh đâm mạnh vào tay cô.

Là một vật thể bằng kim loại, sau khi cắm vào da Ly Tâm, nó dừng lại trong giây lát rồi bị hút về phía một lỗ hổng và biến mất hoàn toàn.

Ly Tâm liền buông tay xuống, cô không dám che khuất tầm mắt của Tề Mặc. Cô ôm chặt cổ hắn, cố gắng mở to mắt quan sát tình hình ở sau lưng Tề Mặc, nơi hắn không nhìn thấy. Lúc này không thể để Tề Mặc phân tâm, cũng không thể khiến hắn xảy ra chuyện. Mặc dù tay đau buốt nhưng cô vẫn phải thực hiện trách nhiệm bảo vệ Tề Mặc.

Máu đỏ rịn ra từ tay Ly Tâm xuống, trong phút chốc ướt đẫm tay áo cô, từng giọt từng giọt rơi xuống sàn tàu. Tấm kim loại đụng vào tay Ly Tâm vốn không sắc lắm nhưng do một lực rất mạnh, nó trở thành con dao sắc nhọn cắm sâu vào da thịt Ly Tâm.

Tuấn Kỷ ngồi đối diện với Ly Tâm chứng kiến toàn bộ cảnh tượng vừa rồi. Sắc mặt Ly Tâm trắng bệch nhưng cô vẫn tỏ ra rất ngoan cường. Lúc này, cô từ từ nhắm mắt, hai tay vẫn ôm cổ Tề Mặc như

có thể bảo vệ hắn bất cứ lúc nào. Bộ dạng vừa mềm yếu vừa kiên cường của cô khiến trái tim anh ta như gõ một phát rất mạnh, cảm giác chua xót từ từ lan tỏa trong lồng ngực Tuấn Kỷ.

Tuấn Kỷ rất muốn nói với Ly Tâm, cô đừng dùng tay hay thân thể che chắn cho Tề Mặc. Nhưng bây giờ có thể sử dụng cái gì, có thể dùng biện pháp nào, anh ta không thể đi lại cũng không thể nhúc nhích. Nhìn cảnh máu trên tay Ly Tâm không ngừng nhỏ xuống, hai mắt Tuấn Kỷ hơi cay cay. Lần đầu tiên trong đời anh ta cầu mong không còn vật thể gì bay về phía Tề Mặc và gây tổn hại cho hắn, bởi vì một khi xảy ra chuyện, người bị thương chính là Ly Tâm.

Trong khi đó Tề Mặc dường như không biết đến hành động của Ly Tâm. Thân hình cao lớn cương nghị của hắn không hề nhúc nhích ngoài bàn tay nắm cần điều khiển là chuyển động lên xuống.

Áp lực trong khoang tàu ngày càng lớn, quân hạm vẫn phóng như bay trên mặt nước thuận theo dòng nước xoáy tròn. Tốc độ dòng nước chảy vốn rất nhanh, Tề Mặc lại tăng tốc đến mức cao nhất, hai sức mạnh gộp lại không còn là khái niệm một cộng một bằng hai.

Thân tàu tiếp tục rạn nứt khiến áp lực bên trong khoang tàu ngày càng tăng. Lồng ngực của mọi người bị rút sạch không khí, vị máu tanh dâng lên đến miệng nhưng bị ép nuốt xuống. Không một ai lên tiếng, không có người nào nhúc nhích.

"Hãy cố chịu đựng". Tề Mặc đột ngột mở miệng, giọng nói hắn xuyên qua tiếng gió gào thét và tiếng mưa ào ào truyền đến tai tất cả mọi người, khiến thần kinh của họ chấn động.

"Còn ba giây nữa là tiếp cận điểm cao nhất trên mặt biển". Lập Hộ cất giọng bình tĩnh như không thể bình tĩnh hơn.

"Điểm cao nhất sau một ngàn tám trăm độ, còn cách chúng ta ba vòng rưỡi nữa". Một người thuộc hạ ngồi bên cạnh Tề Mặc lên tiếng bẩm báo. Giọng nói anh ta không hề tỏ ra hoảng loạn, như sớm biết Tề Mặc đang đợi điều gì, đang tìm kiếm điều gì, đang cần thứ gì.

Không khí trầm lặng chết chóc trong khoang tàu xuất hiện một chút sinh khí.

"Ở nửa vòng cuối cùng hãy nhấc đầu tàu ở mức cao nhất có thể, đóng tất cả hệ thống phụ trợ, bao gồm cả nơi này. Toàn lực nâng cao tốc độ". Thần sắc Tề Mặc không thay đổi, hắn đưa mắt ra ngoài mặt biển lúc này đã để lộ một tia sáng.

"Còn một vòng rưỡi nữa".

"Một vòng".

"Nửa vòng, tắt hệ thống, tăng tốc". Chỉ trong giây lát tất cả hệ thống phụ trợ đều bị tắt, phòng thuyền trưởng vừa rồi vẫn còn ánh đèn giờ trở nên tối om, các loại máy móc kiểm trắc cũng ngừng hoạt động.

Ly Tâm mở to mắt trong bóng tối, cô không hề nghĩ ngợi lập tức giơ tay lên ôm đầu Tề Mặc. Bóng tối bao trùm khiến cô không nhìn thấy rõ nhưng cô vẫn có thể bảo vệ hắn.

"Giữ chặt thân thể, nhanh lên". Cả người Tề Mặc căng cứng như dây đàn, giọng nói hắn gần như gầm lên.

Tề Mặc vừa dứt lời, gió bão mang áp lực dày đặc dội tới. Sắc trời ở bên ngoài vốn tối đen như mực đột nhiên xuất hiện tia sáng. Tất cả mọi người lúc này mới định thần, chiếc quân hạm thuận theo sức mạnh của xoáy nước lao đến điểm cao nhất trên mặt biển. Thành công hay thất bại là ở vào giây phút này, nếu thành công họ sẽ sống sót, còn hậu quả của việc thất bại là tử vong.

Người của Tề Gia và Tuấn Kỷ lập tức cuộn lại và ôm chặt thân thể. Tuy không ai lên tiếng nhưng tim họ như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tề Mặc một tay ôm chặt Ly Tâm, chỉ hận đến mức không thể hòa tan thân thể cô vào người hắn, một tay hắn gạt mạnh cần điều khiển về phía sau.

Cùng lúc này, sức mạnh to lớn của xoáy nước cộng với tốc độ cao nhất của con tàu đưa chiếc quân hạm của Tề Mặc xông lên điểm cao nhất trên mặt nước, cũng là điểm cao nhất thoát khỏi lực hút trung tâm. Bất cứ một sự xoay tròn nào cũng có một điểm then chốt để thoát ra ngoài, điều Tề Mặc cần tìm chính là điểm này.

Dước tác động của tốc độ và sức mạnh của dòng nước, chiếc quân hạm thoát khỏi lực hút to lớn của xoáy nước trong giây lát. Nó bị sức mạnh kinh hồn của xoáy nước hất lên không trung và phóng như bay về phía trước.

Sức mạnh của thiên nhiên quả thực vô cùng đáng sợ. Mặc dù đây là chuyện Tề Mặc đã tính toán từ trước nhưng chiếc quân hạm bị một lực lớn ngoài sức tưởng tượng của mọi người hất đi.

Ở trên không trung, quân hạm không thể giữ được sự thăng bằng. Theo quán tính, nó xoay tròn và lộn ngược. Người ở trong khoang tàu cũng lộn ngược lộn xuôi, họ chỉ thấy trời đất đảo lộn, đầu óc quay cuồng.

Ở trong lòng Tề Mặc, Ly Tâm cảm thấy cô sắp chết đến nơi, chưa bao giờ cô thấy mất trọng lượng như lúc này. Cảm giác kinh hoàng khiến tim cô như ngừng đập. Cô không thể làm gì khác ngoài việc cố gắng hết sức ôm chặt Tề Mặc, ép sát vào thân hình rắn chắc của hắn.

"Sợ gì chứ?" Giọng nói lạnh lùng như giáo huấn của Tề Mặc đột nhiên vang lên bên tai Ly Tâm khiến cô bất giác cau mày. Trong cơn lộn vòng kịch liệt, đôi cánh tay Tề Mặc khóa cô ở trong lòng hắn, bàn tay hắn còn vuốt ve lưng Ly Tâm mang đến cảm giác ấm áp và dịu dàng. Đúng rồi, là dịu dàng, một sự dịu dàng chưa từng có. Động tác của hắn thể hiện sự an ủi và bảo vệ Ly Tâm.

"Tôi sợ", Ly Tâm lẩm bẩm, nói không sợ là nói dối, rơi vào tình cảnh này không ai là không sợ, không có người nào dám hùng hồn tuyên bố tình nguyện hy sinh thân mình. Giọng nói cô tuy nhẹ như hơi thở nhưng Tề Mặc vẫn nghe thấy rõ.

Ly Tâm cảm thấy Tề Mặc níu người cô xuống và kéo đầu cô. Ly Tâm còn chưa kịp phản ứng, đôi môi với hơi thở nóng hổi của hắn phủ xuống môi cô. Nụ hôn mang một sức mạnh và sự bá đạo tuyệt đối, đồng thời thể hiện tình ý không thể diễn đạt bằng lời.

Đây không hẳn là nụ hôn mà là dã thú cắn mút thì đúng hơn. Thế nhưng hành động không hề có kỹ thuật này khiến nỗi sợ hãi lên đến cực điểm trong lòng Ly Tâm đột nhiên tan biến, cô ôm chặt Tề Mặc và đáp trả hắn. Hai người hôn nhau mãnh liệt triền miên dây dưa, thể hiện hết sự nhiệt tình muốn cùng đối phương đời đời kiếp kiếp gắn bó.

Quân hạm tiếp tục lộn vòng trong không trung với một lực không ai có thể khống chế. Những người trong con tàu chỉ còn biết phó thác mặc trời.

Bùm, thân tàu đột nhiên chấn động như bị đâm một nhát vào đúng tim gan. Chiếc quân hạm rơi xuống mặt nước theo một lực rất mạnh. Vỏ tàu tiếp tục rạn nứt, những người ở trong khoang tàu đầu óc ong ong, không hề có bất cứ một cảm nhận nào.

Tiếng nước ùng ục tràn vào, gió biển thổi vào trong khoang tàu mang theo hơi ẩm ướt và vị tanh tanh của biển cả.

Yên tĩnh, bên trong con tàu là bầu không khí yên tĩnh cực độ. Tất cả mọi người lặng lẽ theo dõi cảnh tượng trước mắt, không một ai lên tiếng, không có người nào tỏ ra hưng phấn hay hoan hô mừng rỡ khi thoát nạn.

Bên ngoài, ánh hoàng hôn chiếu xuống khiến mặt biển lấp la lấp lánh, từng đợt sóng nhỏ vỗ nhẹ vào thân tàu. Cảnh tượng đẹp như trong giấc mộng.

Lập Hộ thở một hơi dài nhẹ nhõm, anh ta quay đầu định nói câu gì đó thì bắt gặp Tề Mặc và Ly Tâm vẫn đang ôm hôn nhau cuồng nhiệt. Hai người chìm đắm trong nụ hôn, quên cả tình cảnh hiện tại và những người xung quanh. Tư thế của họ như hòa nhập thành

một thể. Đến Lập Hộ cũng cảm nhận thấy tình cảm mãnh liệt của hai người, anh ta mỉm cười quay lại ra lệnh: "Khởi động tất cả hệ thống, liên lạc với Hoàng Ưng và tăng tốc tiến về phía trước".

"Vâng ạ". Vẫn là tiếng trả lời lạnh lùng nhưng bộc lộ sự xúc động khi được hồi sinh. Mặc dù được huấn luyện kỹ càng và không dưới một lần vào sinh ra tử nhưng người của Tề Gia vẫn không dấu nổi tâm trạng vui mừng.

Tuấn Kỷ ngồi ở đằng sau mở to mắt nhìn bầu trời xanh mây trắng, anh ta hít một hơi sâu. Sau khi trải qua giây phút sinh tử, anh ta toàn thân mềm nhũn tựa vào thành ghế. Hóa ra cảm giác còn sống lại tuyệt vời như vậy, chỉ có những người từng đối mặt với cái chết như anh ta mới hiểu điều đó.

Dòng nước vẫn chảy về một hướng nhưng tốc độ đã chậm đi rất nhiều so với trước. Mặc dù đã thoát khỏi khu vực xoáy nước nhưng con tàu vẫn nằm trong phạm vi ảnh hưởng bởi dù sao sức mạnh xoáy nước ở dưới lòng biển là vô cùng lớn. Nếu không cảnh giác, con tàu sẽ không có khả năng đối phó với sinh tử một lần nữa.

Trên ghế thuyền trưởng, Tề Mặc từ từ thả lỏng cánh tay đang ôm chặt Ly Tâm. Hắn giơ tay vuốt ve bờ môi mềm mại bị hắn cắn mút đến sưng tấy và hơi rỉ máu. Đối diện với đôi mắt sáng lấp lánh của Ly Tâm, Tề Mặc nhấc cằm cô rồi nhẹ nhàng cúi xuống liếm vệt máu trên môi cô, bất chấp ánh mắt của những người xung quanh.

Ly Tâm lúc này mới hơi định thần, cô nhìn chăm chú vào đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy của Tề Mặc, cảm nhận hắn đang thè lưỡi liếm đôi môi cô. Ly Tâm bất giác ngẩng đầu chủ động tiến sát vào Tề Mặc, cô thích cảm giác này, cô muốn hắn hôn cô.

Khóe miệng Tề Mặc hơi cong lên, đôi mắt lạnh lùng của hắn lóe lên một tia vui mừng. Hắn lại khóa đôi cánh tay trên eo Ly Tâm và một lần nữa phủ xuống đôi môi đẹp đẽ như cánh hoa đào của cô.

"Thân tàu bị rò rỉ nghiêm trọng...".

"....."

Một loạt báo cáo được phát ra cuối cùng cũng lọt vào tai Ly Tâm, cô bất giác sững người và mở mắt ngay lập tức. Cô đưa mắt ra ngoài cửa sổ bắt gặp ánh hoàng hôn trên bầu trời. Đến lúc này Ly Tâm mới nhận ra cô đã thoát khỏi cái chết. Lại nghe thấy tiếng báo cáo ở bên cạnh, Ly Tâm đỏ bừng mặt, cô đẩy mạnh Tề Mặc nhưng do sức yếu nên người hắn không hề nhúc nhích. Ly Tâm nóng ruột đến mức muốn cắn người. Cảm nhận được sự kháng cự của Ly Tâm, Tề Mặc mới rời khỏi đôi môi cô.

Mặt Ly Tâm đỏ đến mức không thể đỏ hơn, cô vùi đầu vào ngực Tề Mặc, chỉ hận là không thể chui xuống đất. Tề Mặc hơi nhíu mày, hắn ngẩng đầu nhìn quay phòng, thấy đám Lập Hộ đang tập trung vào công việc, chỉ là khóe miệng họ hơi nhếch lên thể hiện tâm trạng vui vẻ. Tề Mặc lập tức hiểu tại sao Ly Tâm lại xấu hổ, hắn hừm một tiếng khiến những người trong phòng thu lại nụ cười.

Tề Mặc giơ tay kéo Ly Tâm. "Anh làm gì vậy? Tôi..." Ly Tâm vẫn còn đỏ mặt thẹn thùng. Bị Tề Mặc kéo người lên, cô trừng mắt với hắn.

Tề Mặc xoay người Ly Tâm để lưng cô dựa vào ngực hắn. Hai tay hắn nắm tay Ly Tâm, đến lúc này hắn mới nhìn thấy vết thương trên tay cô.

Lúc này Ly Tâm mới biết cô hiểu nhầm, Tề Mặc đâu phải loại người chỉ nghĩ đến chuyện đó(chuyện đó là chuyện gì thiên hạ tự hiểu ^^). Cô bất giác đỏ mặt nhưng cố tỏ ra bình tĩnh: "Không sao". Vừa nói cô vừa muốn rút tay về.

"Đừng động đậy". Tề Mặc cất giọng lạnh lùng. Ly Tâm không dám động đậy để yên hai tay trước mặt Tề Mặc. Tề Mặc xé ống tay áo đã bị rách nát, trên hai cánh tay trắng nõn của cô có vết thương như bị dao chém, vùng da xung quanh bầm tím. Mặc dù bây giờ không còn chảy máu nhưng trông rất đáng sợ.

"Tôi đã từng nói không để em bị thương nữa". Tề Mặc quay sang bắt gặp đôi mắt của Ly Tâm, ánh mắt hắn lóe một tia tình cảm phức tạp không thể diễn tả bằng lời.

Ly Tâm mỉm cười đáp: "Thế thì lão đại nợ tôi lần này, anh định thưởng gì cho tôi?

"Em đã vi phạm mệnh lệnh của tôi".

Giọng nói lạnh lùng của hắn chứa đựng sự tức giận khiến Ly Tâm ngắn mặt. Cô trừng mắt với hắn: "Thế thì anh cắt đi là được rồi, nó tự động dịch lên để bị thương. Tôi cũng chẳng cần nữa, cho anh ấy". Vừa nói cô vừa giơ hai tay lên cao.

Tề Mặc nắm tay Ly Tâm và nhìn vào mắt cô. Hắn trầm mặc một lúc rồi mở miệng: "Không có lần sau, gặp nguy hiểm tôi tự biết lo liệu". Nói xong hắn phất tay với Lập Hộ, Lập Hộ vội vàng đưa hộp thuốc tùy thân cho hắn. May mà Lập Hộ đi đâu cũng mang theo đầy đủ thuốc thang, nhiệm vụ nguy hiểm như thế này càng không thể thiếu.

Tề Mặc xử lý vết thương cho Ly Tâm một cách dịu dàng và thành thục. Ở giây phút đó tuy hắn tập trung vào tình huống trước mắt nhưng không có nghĩa hắn không cảm thấy nguy hiểm ở phía sau. Hắn vốn định ôm Ly Tâm né tránh nhưng không ngờ động tác giơ tay bảo vệ đầu hắn của cô còn nhanh hơn.

Lúc đó Tề Mặc không biết hắn có tâm trạng gì, tuy sắc mặt của hắn từ đầu đến cuối không thay đổi, hắn cũng không hề hỏi cô bị thương ra sao, nhưng hắn biết một góc nào đó trong trái tim hắn đã sụp xuống, một góc trái tim làm bằng sắt thép đã bị tan chảy bởi sự ấm áp của cô.

Tuấn Kỷ sau khi định thần không rời mắt khỏi Tề Mặc và Ly Tâm. Không phải anh ta muốn chứng kiến cảnh tượng nhức mắt kia mà anh ta ngồi ngay sau lưng bọn họ, chỉ cần mở mắt là có thể nhìn thấy.

Anh ta nhìn thấy cảnh hai người ôm hôn nhau. Tuy ở đằng sau nhưng Tuấn Kỷ không thể không nhận ra động tác tình cảm đó. Cảnh tượng trước mắt đẹp đến mức khiến người khác không thể làm phiền cũng không thể phá hoại. Lần đầu tiên trong đời Tuấn Kỷ cảm thấy chua chát trong lòng.

Tuấn Kỷ từ từ đứng dậy, miệng anh ta nở nụ cười gượng gạo, hình như anh ta đã muộn mất rồi. Mặc dù anh ta gặp Ly Tâm trước nhưng bỏ lỡ một lần đồng nghĩa với việc mất đi mãi mãi. Chứng kiến cảnh Tề Mặc dịu dàng bôi thuốc cho Ly Tâm, Tuấn Kỷ hơi lắc đầu, tình cảm quả thật là thứ khó nói rõ ràng.

Sau khi duỗi chân duỗi tay cho đỡ tê cứng, Tuấn Kỷ liền ra khỏi phòng thuyền trưởng. Anh ta phải đi xem người ở khoang sau thế nào. Nơi đó mấy người bạn của anh ta như Ngô Sâm, Tiêu Vân và Tú Thủy, anh ta không thể không quan tâm. Đầu tàu là bộ phận chắc chắn nhất quân hạm cũng bị phá hủy đến mức này, không biết tình hình ở khoang sau ra sao, anh ta cảm thấy không yên tâm.

"Lão đại, không thể liên lạc với tàu của Hoàng Ưng". Lập Hộ không ngừng tìm kiếm tín hiệu của Hoàng Ưng nhưng vẫn không dò được.

Tề Mặc cất giọng trầm trầm: "Tiếp tục tìm kiếm".

Lúc đó Tề Mặc nói với bọn họ "thuận theo tôi thì sống", không có nghĩa hắn yêu cầu bọn họ bám theo hắn mà chỉ khiến bọn họ hiểu có những sức mạnh không thể chống cự, nhưng nếu thuận theo nó sẽ có cơ hội thoát thân. Hắn tin người đi theo hắn nhiều năm như Hồng Ưng và Hoàng Ưng chắc chắn hiểu ý hắn. Hơn nữa dựa vào kỹ thuật lái tàu của Hoàng Ưng, kỹ thuật gần như ngang ngửa hắn, chuyện vượt qua xoáy nước không phải ngoài tầm tay, vì vậy Tề Mặc mới quyết định giữ lại hai chiếc quân hạm.

"Vâng ạ". Lập Hộ tiếp tục múa tay trên bàn phím. Do quân hạm bị hủy hoại nghiêm trọng nên tín hiệu không tốt lắm, anh ta phải tốn nhiều công sức.

Ly Tâm thấy vậy liền mở miệng: "Để tôi". Nói xong cô đưa tay lên bàn phím.

Lập Hộ gật đầu quay sang định nói cho Ly Tâm biết mật mã tín hiệu Bắt gặp bộ dạng vô cùng yếu ớt của Ly Tâm, anh ta liền ngăn lại: "Thôi khỏi, để tôi tự làm, cô nghỉ ngơi đi".

Trong suốt quá trình vượt qua xoáy nước, Ly Tâm bị hành động thân mật của Tề Mặc làm cho đầu óc trống rỗng nên cô không thấy gì. Bây giờ nghe Lập Hộ nói vậy, cô liền cảm nhận được một cơn đau xé gan xé ruột dội vào người, sắc mặt cô đột nhiên trở nên trắng bệch không còn một hột máu. Ly Tâm vừa thở hổn hển vừa cười gượng: "Xem ra số tôi là số bị giày vò suốt".

Lúc trời đất đảo điên, nụ hôn của Tề Mặc đã chiếm toàn bộ tâm tư của cô, khiến cô không hề cảm thấy sự thay đổi của môi trường xung quanh. Bây giờ nguy hiểm qua đi, trời yên biển lặng, cơ thể cô mới bắt đầu sản sinh tác dụng phụ.

Tề Mặc kéo Ly Tâm để đầu cô tựa vào lồng ngực hắn, hắn giơ tay vuốt nhẹ từ ngực xuống bụng cô để giúp cô dễ chịu hơn. Tề Mặc ra lệnh: "Liên lạc với Bạch Ưng, bảo chú ấy qua đón".

Lập Hộ lập tức vâng dạ. Ở vào tình hình này xem ra Algae gì đó cũng đành dẹp sang một bên. Nếu Lam Bang thừa dịp tấn công, bọn họ chắc sẽ không thể kháng cự. Người của Tề Gia có thể phân biệt rõ việc nào quan trọng hơn. Vì vậy không đợi Tề Mặc dặn dò, Lập Hộ đã bắt tín hiệu liên lạc với Bạch Ưng.

"Lão đại, tàu của Hoàng Ưng nằm ngoài phạm vi mười hải lý nên không liên lạc được ạ". Sau một hồi bấm bấm, Lập Hộ đột nhiên thốt lên với giọng điệu mừng rỡ. Ngay cả lúc bản thân anh ta thoát chết cũng không thấy anh ta vui đến vậy.

"Lái qua bên đó". Tề Mặc gật đầu, ánh mắt hắn lóe một tia tán thưởng, bọn họ quả nhiên không phụ lòng hắn.

Tàu của Hoàng Ưng không gặp may như tàu của Tề Mặc. Lúc rơi xuống nước, tàu của anh ta không ở trạng thái thăng bằng mà nằm nghiêng về một bên.

Lúc quân hạm của Tề Mặc lái đến nơi, tàu của Hoàng Ưng chỉ còn mỗi đáy nổi lên mặt nước, tất cả những bộ phận khác đã chìm xuống dưới nước. Đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng trèo lên đáy tàu, không ngừng vẫy tay với bọn họ.

"Thảm thương thật đấy". Lập Hộ đích thân đi đón Hồng Ưng và Hoàng Ưng lên tàu. Có thể thoát chết và gặp lại nhau, tâm trạng anh ta không tồi nên vừa nhìn thấy bọn họ là anh ta mở miệng trêu chọc.

Hoàng Ưng toàn thân ướt sũng, quần áo rách nát. Thấy Lập Hộ chế giễu mình, anh ta bất giác lườm Lập Hộ: "Giống nhau cả thôi".

Hồng Ưng vừa lên tàu thấy vậy liền cười nhếch mép: "Chú có vẻ vui nhỉ? Thế thì tốt, tôi bị thương rồi, khi nào về chú hãy giúp tôi giải quyết công chuyện trong phận sự của tôi". Vừa nói anh ta vừa giơ tay, trên tay có vết xước nhỏ đến mức không cần thuốc thang bông băng.

Lập Hộ đi thẳng vào trong khoang tàu mà không thèm quay đầu lại: "Việc của ai người đó làm, đây là quy tắc của lão đại. Nếu không chúng ta đổi vị trí tôi sẽ làm giúp anh".

Hoàng Ưng nghe nói vậy liền cười ha hả, Hồng Ưng lắc đầu. Vừa thoát khỏi lưỡi hái tử thần nên bọn họ có tâm trạng vui vẻ hiếm thấy, những câu nói đùa như vậy cũng rất hiếm gặp ở các nhân vật quyền uy trong Tề Gia.

Mấy người đi vào phòng thuyền trưởng. Lúc này Tề Mặc vừa liên lạc xong với Bạch Ưng. Hồng Ưng và Hoàng Ưng cung kính gọi một tiếng: "Lão đại". Tề Mặc quay người gật đầu: "Các chú làm rất tốt, bây giờ chúng ta quay lại hướng Tây Bắc". Nơi này có quần đảo Hawaii, người đến đón cũng xuất phát từ nơi đó.

"Vâng ạ". Hoàng Ưng ngồi vào vị trí của Lập Hộ. Về phương diện tàu bè, anh ta là cao thủ không thua kém Tề Mặc.

Gió nổi lên. Đầu tàu vẫn chưa quay về phương hướng cần đi, không trung vốn được nhuộm ánh tịch dương đột nhiên nổi cơn gió lớn, mặt biển đang êm ả đột nhiên cuộn sóng. Gió mang mùi vị nằng nặng ẩm ướt và tanh tanh xộc vào mũi những người trên tàu. Sắc trời bắt đầu u ám, mặt biển gầm gào từng đợt sóng lớn, tiếng gió u u bỗng dưng trở nên sắc nhọn trong giây lát.

Hoàng Ưng biến sắc mặt, anh ta mở miệng thông báo: "Có mưa bão"

Chương 99: Mưa bão

Hoàng Ưng vừa nói dứt câu, trời đột nhiên tối sầm, gió thổi ầm ầm, mặt biển không còn hiền hòa mà nổi từng cơn sóng lớn, đại dương cũng đổi màu trong giây lát.

Đám Hồng Ưng, Hoàng Ưng và Lập Hộ biến sắc mặt trong giây lát. Nếu vào lúc bình thường, quân hạm của bọn họ có gặp phải bão mạnh cỡ nào cũng không thành vấn đề. Nhưng sau khi thoát khỏi xoáy nước dưới lòng biển, con tàu không biết bị thủng bao nhiêu chỗ, vẫn có thể điều khiển là tốt lắm rồi. Bây giờ đụng đúng cơn bão, hậu quả khó có thể tưởng tượng. Đến người luôn lạnh lùng vô cảm như Tề Mặc cũng hơi biến sắc.

Nhìn cảnh tượng ở đằng trước, gương mặt Tề Mặc trở nên nghiêm nghị hẳn. Hải triều mang một mùi khang khác vốn đã nhắc nhở hắn từ ban nãy nhưng vào giây phút thoát khỏi lưỡi hái tử thần hắn lại không để ý đến, mà có để ý cũng vô tác dụng, một khi cơn bão đến không ai có thể ngăn cản.

"Giữ nguyên tốc độ, tiến về hòn đảo gần nhất". Lúc này chiếc quân hạm không thể quay về theo lịch trình đã định, con tàu không có đủ thời gian và tốc độ, gió bão trên đại dương vô cùng đáng sợ.

Tất cả mọi người đều trầm lặng, sức mạnh của thiên nhiên là vô cùng, bọn họ có thể thoát chết một lần không có nghĩa lần thứ hai cũng vượt qua dễ dàng. Tất cả mọi người đều hiểu, vào lúc này chỉ có thể cố sống cố chết tranh thủ từng giây một.

Giọng nói hơi hốt hoảng chưa từng thấy của mấy người đàn ông lọt vào tai Ly Tâm. Mặc dù họ cố tỏ ra bình tĩnh nhưng tình cảnh trước mắt hình như khiến họ không thể trấn tĩnh nổi. Cô đột nhiên cảm thấy sợ hãi, cô ngồi trong lòng Tề Mặc ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài lúc này sắc trời u ám, gió rít ầm ầm, từng cột sóng lớn đánh mạnh vào thân tàu, nước biển mang một vị tanh ngòm. Chiếc quân hạm bắt đầu chòng chành lắc lư.

Tim Ly Tâm thắt lại. Cô không cảm thấy choáng váng đầu óc nhưng gương mặt cô trắng bệch không còn một hột máu. Tình cảnh trước mắt nghiêm trọng đến mức nào không cần Tề Mặc nói cô cũng biết.

Người Ly Tâm không ngừng run lẩy bẩy, cô rất muốn kìm chế nhưng không kìm chế nổi, hai tai cô túm chặt người Tề Mặc, cô còn cắn môi mạnh đến mức bật máu.

"Sợ hãi cũng vô dụng". Giọng nói lạnh lùng từ phía sau vọng tới, truyền đến tai tất cả mọi người trong phòng thuyền trưởng. Đám Hồng Ưng nghe nói vậy hơi sững người rồi tiếp tục công việc của mình. Tuy nhiên nổi lo lắng của bọn họ đã tan biến chỉ vì một câu nói của Tề Mặc.

Tề Mặc một tay khóa chặt Ly Tâm trong lòng và cất giọng trầm trầm: "Ôm chắc vào", một tay hắn nắm cần điều khiển.

Ly Tâm nghe lời ôm chặt thắt lưng của Tề Mặc, cô nói thầm thì bên tai hắn: "Tề Mặc, chúng ta..."

"Sống hay là chết, phải tranh thủ mới biết, em sợ gì chứ?" Tề Mặc cúi xuống trừng mắt với Ly Tâm.

Ly Tâm liền nhắm mắt, cô biết Tề Mặc đã tức giận. Có điều Tề Mặc nói đúng, đã đến nước này rồi, đã không thể tránh khỏi cơn bão thì chỉ còn cách liều chết, sợ hãi cũng vô dụng. Ông trời sẽ không vì anh hoảng sợ mà tha cho anh, cũng không vì anh không sợ mà cố dìm chết anh, tất cả chỉ dựa sự nỗ lực của bản thân mới có kết quả.

Ly Tâm hít một hơi thật sâu rồi gật đầu nói: "Tôi biết, anh yên tâm đi, tôi sẽ không buông tay". Cô cũng là người trưởng thành từ xã hội tối tăm nên cô hiểu đạo lý con người muốn sống cần phải ganh đua với con người thậm chí với cả trời đất.

Tề Mặt gật đầu và cất giọng lạnh lùng: "Quay đầu tàu, lái theo ngọn sóng".

Từng đợt sóng lớn dội vào thân màu, mưa ào ào đổ xuống chỉ trong giây lát, gió biển vẫn thổi mạnh mang theo vị tanh tanh. Mưa bão ở trên biển là vậy, không có dấu hiệu, không có dự phòng cũng không có nơi để trốn tránh.

"Cách đây ba mươi hải lý có một hòn đảo nhỏ". Lập Hộ nhanh chóng dò tìm trên bản đồ hàng hải rồi đưa ra báo cáo chính xác về vị trí và hướng đi của hòn đảo gần nhất.

"Tăng tốc độ tiến về nơi đó". Tề Mặc gạt mạnh cần điều khiển, quân hạm lập tức đổi phương hướng và phóng về phía trước.

"Đây là cơn bão lớn, chúng ta phải làm thế nào bây giờ?" Lúc con tàu quay đầu và lao vút đi, Tuấn Kỷ từ khoang sau lảo đảo bước vào, gương mặt anh ta tái mét. Anh ta biết quân hạm bây giờ không thể chịu nổi sự tấn công của gió bão.

"Nên làm như thế nào thì làm như thế". Hoàng Ưng chỉ mở miệng trả lời mà không hề quay đầu lại. Anh ta cũng không rời tay khỏi bàn điều khiển.

Sau khi vào trong phòng thuyền trưởng, Tuấn Kỷ mới phát hiện cả căn phòng là một bầu không khí yên tĩnh đáng sợ. Những người trong phòng vẫn giữ bộ mặt vô cảm, không hề tỏ ra căng thẳng cứ như họ không phải đang đối mặt với cơn bão có thể phá hủy con tàu mà họ như đang đi biển đánh cá hoặc đi dạo trên biển.

Tuấn Kỷ hơi sững người, anh ta túm lấy cạnh cửa hít một hơi sâu để khống chế tâm trạng hoảng loạn. Anh ta đi về phía Tề Mặc: "Cần tôi làm gì, anh đừng nói là không cần".

Tề Mặc không quay đầu chỉ cất giọng trầm trầm: "Tát nước".

Khi nghe hai từ này, Tuấn Kỷ ngây người một lúc mới có phản ứng. Anh ta không nói một lời nào lập tức cởi áo khoác ngoài nhét vào lỗ hổng ở bên cạnh. Sau đó Tuấn Kỷ lấy một sợi dây thừng, một đầu buộc chặt vào người anh ta, đầu kia buộc vào cây cột lớn ở cửa. Anh ta rút ra một cái ngăn kéo bằng kim loại và chuẩn bị tư thế sẵn sàng.

Tuấn Kỷ vừa thực hiện xong một loạt động tác, cơn mưa cực lớn đổ ập xuống thân tàu. Chỉ trong giây lát, nước biển tràn vào bên trong qua những vết nứt trên thân tàu. Nước một loáng đã xâm xấp đến bàn chân, Tuấn Kỷ vội vàng tát nước đổ ra ngoài.

Nước biển có thể ngấm vào bất cứ nơi nào trên chiếc quân hạm, hoặc giả có bị ngâm hết trong nước cũng không sao, cùng lắm sau này bị han gỉ. Nhưng phòng thuyền trưởng tuyệt đối không thể, nơi này chứa máy móc công nghệ cao, sau trận xoáy nước không biết bị hỏng hóc chỗ nào. Bây giờ nếu để nước tràn vào ảnh hưởng đến nguồn điện, có lẽ con tàu sẽ rơi vào tình trạng không thể điều khiển.

Trên mặt biển gió mỗi lúc một lớn, phát tiếng kêu như ma khóc quỷ hờn. Sắc trời ngày càng u ám, càng tăng thêm bầu không khí kinh hoàng và tuyệt vọng.

Dưới sự tập kích của gió bão và sóng biển, chiếc quân hạm bình thường to lớn sừng sững giờ đây chỉ như một con kiến nhỏ bé trên đại dương bao la. Trong cơn bão điên cuồng, con tàu như một chiếc lá không trọng lượng, bị đẩy lên tận đầu ngọn sóng rồi lại chìm xuống như có thể bị hủy diệt bất cứ lúc nào.

Tất cả mọi người trên con tàu đều hết sức căng thẳng. Thân tàu tiếp tục loạt soạt rạn nứt, tiếng động này truyền đến tai tất cả mọi người. Không giống lúc vượt qua xoáy nước, vào lúc này mọi người không thể cố định thân thể mà chỉ còn cách cố gắng chạy đua với tử thần.

Khoang sau của chiếc quân hạm đã trở thành bể nước. Trước đó nước đã ngấm vào trong tàu, bây giờ dưới tác động có gió bão, tốc

độ rạn nứt ngày càng nhanh, nước biển và nước mưa khiến khoang sau ngập lụt trong phút chốc.

"Nhanh, nhanh lên, nếu muốn sống thì nhanh tay cho tôi". Ngô Sâm và Tiêu Vân lớn tiếng thúc giục mọi người. Người ở khoang sau đa phần là người của Tuấn Kỷ, họ là nhân viên nghiên cứu và nhiên viên dò tìm tài nguyên thiên nhiên. Họ chưa từng trải qua những tình huống như thế này, lúc vượt qua xoáy nước họ sợ đến mức hồn bay đi mất. Bây giờ họ làm gì còn sức lực động đậy chân tay.

Tiêu Vân vừa lo lắng vừa sốt ruột, anh ta túm một nhân viên nghiên cứu đứng gần anh ta nhất và tát mạnh lên mặt người này hai phát: "Nếu muốn chết tôi sẽ ném các người xuống biển ngay bây giờ, đừng có diễn bộ dạng dở sống dở chết dở ở đây với tôi. Dù sao con tàu cũng không thể chứa nhiều người như vậy, chết sớm càng được đầu thai sớm". Nói xong anh ta liền lôi xềnh xệch người nhân viên ra ngoài.

"Không, không, tôi không muốn chết". Đối diện với bộ mặt hung dữ của Tiêu Vân, người nhân viên nghiên cứu bám lấy mép cửa, kinh hoàng thét lên.

"Không muốn chết thì động chân động tay ngay cho tôi, nhanh lên. Con tàu mà đi đời thì chúng ta cũng chết cả nút". Tiêu Vân cất giọng lạnh lùng. Bây giờ cả quân hạm chỗ nào cũng bị dò rỉ, nếu không hành động kịp thời, chỉ e là chưa bị gió bão xé nát con tàu đã chìm xuống đáy biển.

"Muốn sống thì đứng hết lên cho tôi". Người của Tề Gia lúc này cũng xông vào khoang sau. Ai nấy đều nhanh chóng bắt tay vào công việc, kẻ bịt lỗ hổng, người tát nước ra ngoài. Mặc dù con tàu không ngừng lắc lư nhưng chân tay họ vẫn thoăn thoắt như bình thường.

Những người ở khoang sau chỉ biết sững sờ nhìn đám người của Tề Gia. Mặc dù bộ dạng của bọn họ lạnh lùng và đầy sát khí nhưng toát ra khát vọng sống mãnh liệt. Đúng vậy, sinh mạng là thứ không

thể dễ dàng từ bỏ, dù anh có phải đối mặt với kẻ thù mạnh đến mức nào đi chăng nữa.

Trong giây lát, cả đám người ở khoang sau nhanh chóng động chân động tay mà không cần ai ra lệnh. Có thể giảm bớt tốc độ chìm xuống của con tàu, có thể kéo dài thời gian dù chỉ một khắc, đây cũng là hy vọng sống, là nền tảng tạo nên kỳ tích.

Tất cả mọi người trên quân hạm đều bắt tay vào công việc. Con tàu không ngừng chòng chành lắc lư trong gió bão. Những người ở trong phòng hết bị đẩy về bên này lại bị quăng sang bên kia, nhưng một ai tỏ ra suy sụp. Sức mạnh nội tại và sự ngoan cường trong bản thân mỗi con người được phát huy ở mức cao nhất.

Cũng may là chiếc quân hạm chưa đến nỗi bị phá hủy hoàn thành, thành tàu bị rạn nứt rò rỉ nhưng may mắn đáy tàu vẫn còn nguyên vẹn. Nước tuy tràn vào trong tàu nhưng vẫn ở phạm vi con người có thể giải quyết.

Trong phòng thuyền trưởng, sắc mặt của Tề Mặc còn nghiêm nghị hơn lúc đối diện với xoáy nước. Nghe tiếng báo cáo của đám Lập Hộ và Hoàng Ưng ở bên cạnh, đôi lông mày của hắn ngày càng nhíu chặt lại.

Một ngọn sóng cao ngất trùm lên chiếc quân hạm, Hoàng Ưng nhanh tay gạt cần điều khiển, đưa quân hạm tránh khỏi uy lực to lớn của con sóng. Nhưng vừa tránh đợt sóng này, lại xuất hiện một đợt sóng mạnh hơn tấn công con tàu.

"Nhấc cao đầu tàu, trượt lên trên". Tề Mặc nắm chặt cần điều khiển, đưa đầu tàu dựng đứng lên trong chốc lát.

Đối diện với cột sóng cao tới cả trăm mét đồng thời có sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, nếu không thể trốn tránh thì chỉ còn cách đón đầu nó, xuyên thẳng qua nó mới có khả năng không bị sụp đổ dưới sự tấn công của nó.

"Thân tàu nâng cao ba mươi độ, đã đến cực hạn rồi ạ". Mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt Hoàng Ưng, thần sắc anh ta vô cùng lạnh lẽo.

"Không được, vẫn cần nhấc cao hơn nữa, nhanh lên". Mặt Tề Mặc xám xịt, ngọn sóng cao ngất ở trước mặt đã rất gần, nếu đầu tàu không đủ độ cao sẽ bị sóng đánh vỡ tan.

"Cố gắng nâng cao thân tàu hơn nữa". Lập Hộ lên tiếng, anh ta cắn chặt môi đến mức chảy máu nhưng dường như anh ta mất cảm giác hoàn toàn.

Sóng lớn điên cuồng ập đến, cột sóng cao tới một trăm mét khiến những người được chứng kiến tim nhảy hết ra khỏi lồng ngực. Chiếc quân hạm lúc này như một hạt vừng có thể bị nghiền nát bất cứ lúc nào.

"Xông lên đi". Tề Mặc nói lớn tiếng, một tay gạt cần điều khiển, một tay bấm nút trên bàn điều khiển, khiến chúng hoạt động ở mức cao nhất ngay lập tức.

Chiếc quân hạm bắt đầu nhấc đầu đứng dậy leo lên cột sóng cao một trăm mét mang một sức mạnh không thể coi thường.

"Tàu chỉ lên được hai mươi tư độ, mức khống chế áp lực của thân tàu đã vượt qua tiêu chuẩn 10%".

"Tàu lên được bảy mươi ba độ, mức khống chế áp lực của thân tàu đã vượt qua mức cho phép 50%".

Bơi ngược dòng nước, không tiến sẽ lùi. Lúc này chiếc quân hạm như con kiến bò lên ngọn sóng. Đám Tề Mặc thể hiện thao tác và sự tính toán ngông cuồng và sắc bén vô tiền khoáng hậu vào chính lúc này.

(* Câu thành ngữ "Bơi ngược dòng nước, không tiến sẽ lùi" (Nghịch thủy hành chu, bất tiến tắc thoái) có nghĩa làm việc gì cũng cần cố gắng thì mới có tiến triển và tiến bộ, nếu không cố gắng vươn lên thì

sẽ bị tụt hậu, cũng giống như chèo thuyền ngược dòng nước, không gắng sức đưa thuyền tiến lên thì sẽ bị nước cuốn trôi xuống dưới hạ lưu)

Lúc này quân hạm gần như thẳng đứng trên mặt biển. Ở đây không giống xoáy nước dưới lòng biển, sức mạnh của xoáy nước là lực hút xuống bên dưới, còn bây giờ là sự tấn công của sóng nước từ trên cao.

"Lão đại, không thể nâng đầu tàu lên thêm nữa". Hoàng Ưng cất giọng gấp gáp.

"Cố gắng nâng hết mức, tăng tốc". Tề Mặc gầm lên một tiếng, đôi mắt hắn vằn lên tia máu, toát ra sự không khoan nhượng và uy nghiêm tuyệt đối.

Đám Hoàng Ưng hít một hơi sâu, họ lập tức ấn xuống các nút điều khiển, con tàu lập tức đứng thẳng tạo thành góc chín mươi độ với mặt biển và leo lên ngọn sóng.

Cả đám người ở trên tàu không thể giữ thăng bằng và rơi cả về đằng sau. Do con tàu đứng thẳng, mấy người của Tề Gia đang tát nước ở bên ngoài lập tức rơi ra khỏi quân hạm. May mà họ đã có sự chuẩn bị từ trước, người họ được buộc bằng những sợi dây thừng chắc chắn nên không bị rơi hẳn xuống biển. Khi quân hạm từ từ leo lên ngọn sóng, thân hình họ rơi lủng lẳng ở bên dưới.

Đám Tề Mặc ở trong phòng thuyền trưởng chỉ tập trung vào cột sóng cao trước mặt, hoàn toàn không để ý đến tình hình ở phía sau. Vì vậy những thuộc hạ của Tề Gia bị rơi ra ngoài chỉ còn biết nhắm mắt phó thác cho ông trời.

Lúc này chiếc quân hạm đã leo lên 70% độ cao của ngọn sóng lớn. Bên trên là nước biển mang một sức mạnh kinh hồn ùn ùn kéo đến, bên dưới là đại dương mênh mông tăm tối. Những người của Tề Gia bị rơi ra ngoài đều nhìn thấy rõ, chiếc quân hạm đã rời khỏi mặt biển khoảng bảy tám mươi mét.

Trong phòng thuyền trưởng, Tề Mặc nhìn xuống các loại máy móc trước mặt đã bật đèn đỏ và không ngừng phát ra tín hiệu cảnh cáo. Khóe miệng cương nghị của hắn mím chặt, Ly Tâm gần như nghe thấy tiếng nghiến răng của Tề Mặc.

Ly Tâm hít một hơi sâu rồi quay đầu nhìn ra bên ngoài qua cửa kính phía trước, ngọn sóng cực lớn đen ngòm đang ụp xuống, khiến con người có cảm giác như bị nước biển nuốt mất. Sóng giống như cái miệng đang há to của con quái vật khổng lồ có thể nuốt tất cả mọi người và mọi vật trong tức khắc.

Chương 100: Đối mặt sinh tử

"Thiết bị động lực đã vượt quá mức cho phép và ngừng hoạt động".

"Áp lực quá lớn làm thiết bị áp lực hỏng hóc.

"Hệ thống thoát nước xuất hiện vấn đề".

Một loạt tiếng báo cáo cất lên, các bộ phận của quân hạm đều có vấn đề. Được điều khiển tới mức cao nhất, máy móc thiết bị ở trong tình trạng vượt quá khả năng chịu đựng, đây là dấu hiệu của sự hủy diệt.

"Lão đại, vẫn còn mười mét nữa". Hồng Ưng hét lớn, cứ như trong hoàn cảnh này chỉ hét lên mới có thể giải phóng tâm trạng ức chế.

"Dốc hết tất cả năng lượng". Tề Mặc hai mắt đỏ ngầu, hắn nghiến răng ken két. Ở vào giây phút cuối cùng này mà để con tàu tụt xuống, tất cả sẽ thịt nát xương tan.

Ly Tâm ngẩng đầu, thấy từng giọt nước không rõ là mồ hôi hay nước biển chảy ròng ròng xuống mặt Tề Mặc. Thậm chí đôi lông mi của hắn cũng đọng đầy nước, che khuất tầm nhìn của hắn. Ly Tâm vội giơ tay lau nước giúp Tề Mặc, bây giờ hắn không có tâm trí để ý đến những chuyện xung quanh.

Ly Tâm không còn cảm thấy đau đầu chóng mặt. Vào thời điểm đối mặt với tử thần, phản ứng của cơ thể cô đã vượt qua chướng ngại mà trước đó không thể khắc phục. Lúc này Ly Tâm tỉnh táo vô cùng.

Tim Ly Tâm dường như ngừng đập, nhưng khi quay đầu bắt gặp con sóng khổng lồ, Ly Tâm bỗng dưng rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức không nghe thấy tiếng tim đập. Ở bên cạnh vọng đến tiếng thân tàu nứt toác nhưng cô không hoảng sợ một chút nào. Có lẽ nỗi kinh hoàng đã đạt đến cực hạn nên giờ đây cô không còn cảm giác kinh hoàng dù trước mặt là tử thần.

Tuấn Kỷ buộc người vào mép cửa bằng một sợi dây thừng chắc chắn, anh ta bị áp lực lớn đẩy về phía cuối phòng thuyền trưởng. Do con tàu đứng thẳng dậy nên Tuấn Kỷ không thể tiến về phía trước. Trong khi đó toàn bộ nước biển dồn hết xuống dưới về cuối căn phòng nên Tuấn Kỷ gần như bị chìm trong nước.

Ở trong lòng Tề Mặc, Ly Tâm quay đầu bắt gặp Tuấn Kỷ giãy giụa trong nước rồi từ từ chìm xuống, chỉ một loáng đầu tóc cũng không thấy đâu.

Ly Tâm nghiến răng túm lấy dây đai bằng sắt ở phía sau ghế ngồi của Tề Mặc. Cô chui qua người hắn và nhanh chóng cố định thân thể cô vào sợi dây phía sau ghế thuyền trưởng. Đã đến nước này rồi cô không thể khoanh tay đứng nhìn, càng không thể trốn ở nơi an toàn trong lúc mọi người đều giành giật sự sống còn. Bây giờ chỉ cần là việc trong tầm tay của cô, cô nhất định sẽ cố gắng hết sức.

Ly Tâm túm được một thứ nổi trên mặt nước, cô biết đó là đồ dùng để tát nước. Ly Tâm gần như bị treo lơ lửng dưới chiếc ghế của Tề Mặc, cô không ngừng múc nước đổ ra bên ngoài.

Ầm, thân tàu đột nhiên lắc rất mạnh, Ly Tâm bị văng đi văng lại, đập người vào ghế bằng kim loại của Tề Mặc. Nhưng lúc này cô không còn biết đau là gì. Cô chỉ biết cần phải nhanh tay, nếu không Tuấn Kỷ sẽ bị chết chìm dưới nước.

"Toàn bộ thiết bị kháng áp bị hỏng hết rồi ạ". Giọng nói Lập Hộ dường như chỉ còn sự phẫn nộ.

"Còn một mét nữa". Tề Mặc không nghe Lập Hộ báo cáo, toàn thân hắn tỏa ra một ngọn lửa điên cuồng, sắc mặt hung dữ của hắn khiến người khác dựng tóc gáy.

"Mẹ kiếp, tao sẽ chơi với mày đến cùng". Hoàng Ưng cũng bất chấp tất cả, anh ta nhanh chóng điều khiển máy móc đến đỉnh điểm. Con tàu không ngừng lắc lư chao đảo, như muốn vỡ tan tành trong giây lát.

Ầm, một tiếng động cực lớn vang lên, toàn thân và cả tim Ly Tâm lạnh toát. Cô thầm nghĩ trong đầu, con tàu cuối cùng cũng nổ tung? Thần chết đã đến rồi? Mặc dù vậy, hai tay Ly Tâm theo quán tính vẫn tiếp tục tát nước ra ngoài.

Tuy nhiên Ly Tâm mới chỉ tát được vài gáo, nước ở trong phòng thuyền trưởng đột nhiên đổ ngược lại, chảy ào ào qua người Ly Tâm. Toàn thân Ly Tâm cũng rơi về phía ngược lại, đập mạnh vào ghế thuyền trưởng của Tề Mặc. Cô nhìn về phía trước, bộ dạng vô cùng thảm hại của Tuấn Kỷ dần hiện ra trước mắt cô. Anh ta thở hổn hển, gương mặt trắng bệch.

Mọi chuyện đã kết thúc rồi sao? Ly Tâm quay đầu nhìn ra bên ngoài từ thân sau Tề Mặc. Lúc này bốn bề u ám, tuy gió vẫn thổi mạnh nhưng trước mắt không có gì cả, không có ngọn sóng khổng lồ, không có độ cao khiến cô ngừng thở, cũng không có thủy áp mạnh.

Lúc này con tàu ở trên đỉnh ngọn sóng cao một trăm mét, bên trên là khoảng không bao la, bên dưới là nước chảy ùng ục. Cảnh tượng này có lẽ trong đời cũng chỉ được chứng kiến một lần.

"Shit, chúng ta đã vượt qua rồi, chúng ta đã vượt qua rồi". Hoàng Ưng đấm mạnh xuống bàn điều khiển, giọng nói của anh ta không che dấu vẻ vui mừng.

"Đã thật đấy, cả đời không hối tiếc". Lập Hộ tựa người vào thành ghế, anh ta đột nhiên cất tiếng cười đầy hưng phấn.

"Tuyệt quá". Hồng Ưng vốn là người trầm tính cũng không dấu nổi sự xúc động, anh ta hét lên để giải phóng toàn bộ tâm trạng của mình.

Tuấn Kỷ sau thời khắc bị chìm trong nước cũng xúc động tràn trề, không một lời nào có thể diễn tả. Anh ta còn tưởng lần này bọn họ sẽ chết chắc, không ngờ lại có thể thoát được. Mặc dù không lên tiếng nhưng nụ cười trên miệng Tuấn Kỷ đã ngoác đến tận mang tai.

"Vui mừng gì chứ? Chú ý...chuẩn bị". Tề Mặc đột ngột cất giọng uy nghiêm khiến đám Hồng Ưng lập tức im bặt và trở lại trạng thái lạnh lùng như cũ ngay tức khắc. Họ lại bắt tay vào công việc của mình như không có chuyện gì xảy ra.

Đúng vào lúc này, đầu tàu đột nhiên dốc xuống bên dưới. Tuấn Kỷ lập tức hiểu ra vấn đề, anh ta vội túm lấy sợi dây đang buộc trên người mình.

Ly Tâm còn chưa định thần, cả người cô như bị một lực hút dính vào đằng sau ghế ngồi của Tề Mặc khiến cô không thể động đậy. Nước biển ở dưới sàn tàu đột nhiên đổ hết về phía cô. Ly Tâm phản ứng không kịp nên bị uống mấy ngụm nước biển.

Quân hạm đang lao xuống, tình hình bây giờ trái ngược ban nãy, toàn bộ nước biển dồn hết về phía đầu tàu, nơi có Ly Tâm và đám Tề Mặc.

Con tàu khi vượt qua đầu ngọn sóng lập tức lao xuống dưới. Vừa rồi Ly Tâm còn tưởng quân hạm dừng lại ở trên đầu ngọn sóng khổng lồ, nhưng thật ra ngọn sóng quá lớn nên cô mới có cảm giác quân hạm dừng lại, trên thực tế con tàu vẫn tiếp tục chuyển động và bây giờ đang phi nhanh xuống dưới.

Ly Tâm vô cùng hoảng hốt. Cô không biết bơi cũng không biết lặn. Bây giờ cả người chìm trong nước, cô không biết làm gì ngoài việc vung chân vung tay loạn xạ. Tiềm thức mách bảo Ly Tâm người ngồi ở chiếc ghế đằng sau có thể cứu cô, vì vậy cô hoảng loạn quờ quạng về phía Tề Mặc.

Tuấn Kỷ ở cuối phòng thuyền trưởng chưa kịp cố định bản thân, đầu tàu đã chúc xuống dưới, vì vậy anh ta bị rơi về phía đầu tàu, đúng vào vị trí bên cạnh Ly Tâm.

Do Tuấn Kỷ cao hơn Ly Tâm, chỗ anh ta đứng cũng cao hơn Ly Tâm nên mặt anh ta vẫn ở trên mặt nước. Tuấn Kỷ chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, anh ta lập tức có cảm giác Ly Tâm đang giãy giụa ở

bên dưới. Tuấn Kỷ liền giơ tay túm cổ áo Ly Tâm kéo lên khỏi mặt nước.

Vừa lên khỏi mặt nước, Ly Tâm ho sặc sụa, nước không ngừng chảy ra từ miệng và mũi cô. Tuấn Kỷ thấy vậy liền ôm ngang người Ly Tâm, cả hai treo lủng lẳng trong phòng thuyền trưởng.

Do trên người Ly Tâm có sợi dây sắt nối vào chiếc ghế ở bên dưới, Tuấn Kỷ lại không còn sức lực nên anh ta chỉ có thể giữ Ly Tâm khỏi bị chìm nghỉm ở dưới nước.

"Thế nào rồi? Cô có chịu nổi không?" Tuấn Kỷ biết Ly Tâm bị say sóng nhưng tình hình trước mắt có vẻ không tệ lắm.

Ly Tâm thở hổn hển, cô đã dứt cơn ho. May mà chỉ bị chìm trong giây lát nếu không chắc cô chết rồi. Ly Tâm lắc đầu: "Còn lâu mới chết". Nói xong cô ngoảnh mặt về phía Tề Mặc.

Lúc này, đám Tề Mặc đã bị chìm trong nước. Do phòng thuyền trưởng tương đối kiên cố, nước biển tràn vào không phải nhiều lắm nên chỉ có một mình Tuấn Kỷ tát nước. Vừa rồi do con tàu lộn đầu, cánh cửa Tuấn Kỷ mở ra để tát nước ra ngoài bị đóng sập. Ly Tâm và Tuấn Kỷ không có cách nào tát nước ra ngoài, họ không biết đám Tề Mặc có thể nín thở được bao lâu.

"Tề Mặc, Tề Mặc". Ly Tâm tái mét mặt, cô nhoài người về phía Tề Mặc.

Ly Tâm động đậy người, Tuấn Kỷ gần như không thể giữ nổi Ly Tâm, anh ta vội lên tiếng: "Cô đừng động đậy nữa, bọn họ chắc không sao đâu. Bọn họ lái tàu giỏi như vậy nhất định sẽ biết lặn, nín thở một thời gian ngắn chắc không thành vấn đề".

Ly Tâm nhìn xuống bên dưới không thấy bóng dáng của đám Tề Mặc. Tề Mặc lúc này còn đang bận lái tàu, người hắn bị buộc chặt bởi sợi dây an toàn nên sẽ không thể buông tay. Ly Tâm lại đưa mắt nhìn ra bên ngoài, nếu thời gian quân hạm trượt xuống dưới lâu hơn

sức chịu đựng của Tề Mặc. Nếu...nếu...Ly Tâm không dám nghĩ tiếp.

Ly Tâm đã một lần chứng kiến cảnh Tề Mặc bất lực, lần đó cô sợ chết khiếp. Sau vụ Kim tự tháp Ly Tâm mới biết Tề Mặc không phải là thần thánh, người mạnh như hắn cũng có nhược điểm và không phải là vạn năng. Ly Tâm biết Tề Mặc lái tàu giỏi nhưng cô chưa từng nghe nói Tề Mặc biết lặn bao giờ, nếu hắn không biết thì sao?

Nghĩ đến đây, Ly Tâm không thể giữ bình tĩnh, cô quay đầu nói với Tuấn Kỷ: "Bỏ tôi ra".

"Cô định làm gì? Đừng động đậy". Tuấn Kỷ hét lên khi Ly Tâm giãy giụa khiến anh ta gần như không thể giữ nổi người cô.

Ly Tâm thấy con tàu không biết bao lâu nữa mới xuống đến mặt biển. Cô không muốn lại bị trải qua cảm giác lo lắng và sợ hãi, cô không nhẫn tâm chứng kiến Tề Mặc không thể làm gì nổi. Cô không nỡ thấy hắn bất lực.

Không nỡ, Ly Tâm đột nhiên hơi hiểu ra, cô hiểu tâm trạng hiện tại của cô không phải của một thuộc hạ đối với lão đại. Ly Tâm lập tức nhìn thẳng vào mắt Tuấn Kỷ, nói rành rọt từng từ một: "Tề Mặc từng nói tôi chỉ có thể chết ở trên tay anh ấy, cả đời này chỉ có thể đi theo anh ấy, tôi đã nhận lời anh ấy. Tôi không hối hận, không nghĩ đến việc trốn chạy, cũng không nghĩ đến sự lựa chọn này kia, tôi sẽ ở bên cạnh anh ấy cho đến hết cuộc đời".

Tuấn Kỷ không ngờ Ly Tâm lại nói những lời như vậy vào lúc này, anh ta hơi sững người: "Thế thì sao?"

"Vì vậy tôi không để anh ấy hủy bỏ lời hứa ngay trước mắt tôi". Ly Tâm nói xong hít vào một hơi dài. Cô giãy mạnh khiến Tuấn Kỷ không thể giữ nổi cơ thể cô. Ly Tâm lại rơi xuống nước. Tuấn Kỷ chỉ còn biết nhìn theo bóng Ly Tâm bằng ánh mắt không thể tin nổi.

Ly Tâm vốn được buộc vào ghế ngồi của Tề Mặc nên cô lại rơi xuống đúng nơi đó. Ly Tâm sờ soạng một vòng quanh chiếc ghế, tìm đúng đến miệng và mũi Tề Mặc, cô tiến lại gần hôn lên môi hắn.

Tề Mặc hình như không ngờ tới hành động của Ly Tâm nên hắn hơi kinh ngạc. Hắn lập tức một tay ôm chặt Ly Tâm, mở miệng đón không khí Ly Tâm truyền sang cho hắn. Hai đôi môi dính chặt vào nhau, đốt lên đốm lửa nóng rực ở dưới nước lạnh.

Lúc Ly Tâm cảm thấy ngực cô thiếu oxy đến mức sắp nổ tung. Thân tàu đột nhiên rung chuyển mạnh, nước rút xuống trong giây lát. Mũi miệng Ly Tâm được tiếp xúc với không khí, thứ không khí cứu mạng đến rất kịp thời và quý báu.

Tề Mặc liền buông người Ly Tâm rồi đưa mắt về phía trước. Hắn vỗ nhẹ lên lưng Ly Tâm và nhanh chóng điều khiển con tàu.

Sau khi có thể đứng thăng bằng trên sàn tàu, Ly Tâm nhìn về phía trước con tàu, ngọn sóng khổng lồ đã biến mất. Tuy nhiên từng đợt sóng vẫn đập mạnh vào thân tàu. Ly Tâm liền quay người với đồ tát nước trôi trong phòng thuyền trưởng.

Tuấn Kỷ thấy vậy cũng lập tức mở cửa, cùng Ly Tâm tát nước ra ngoài.

"Lão đại, lão đại, mọi người đang...." Hệ thống liên lạc đột nhiên vọng đến giọng nói của Bạch Ưng, nhưng chỉ được hai ba từ rồi biến mất, thay vào đó là tiếng tạp râm rè rè.

"Chúng tôi đang...Cứt thật, chúng tôi cũng không biết đang ở đâu". Lập Hộ nhanh chóng trả lời. Lúc đầu bọn họ dự định đi về hướng Tây Nam nhưng bây giờ không biết quân hạm bị ngọn sóng khổng lồ đẩy về phương nào. Hệ thống rada đã bị hỏng hoàn toàn, bọn họ không thể phán đoán phương hướng chính xác của bọn họ hiện thời. Lập Hộ bất giác đấm mạnh xuống bàn điều khiển.

"Lão đại..." Bạch Ưng lại lên tiếng nhưng hệ thống liên lạc không còn tín hiệu. Lập Hộ đưa mắt nhìn, thiết bị liên lạc cũng trở thành sắt vụn.

"Tập trung vào việc trước mắt". Tề Mặc lên tiếng, sắc mặt hắn không thay đổi.

Hồng Ưng gật đầu: "Với thời tiết này Bạch Ưng dù biết chúng ta ở đâu chắc cũng không tìm nổi. Lẽ nào chú hy vọng máy bay có thể tìm thấy chúng ta và đến cứu chúng ta trong cơn bão lớn thế này?"

Lập Hộ á khẩu. Lúc nghe thấy tiếng của Bạch Ưng anh ta còn tưởng có một cơ hội sống sót, anh ta hoàn toàn không nghĩ đến thời tiết, đầu óc anh ta đúng là có vấn đề rồi.

"Tập trung vào việc trước mắt". Chỉ mấy từ đơn giản bao hàm tất cả. Đám Hoàng Ưng không ai lên tiếng, bắt tay vào công việc trước mắt. Đến đâu hay đến đó, tự dựa vào bản thân còn hơn trông chờ người khác đến cứu.

"Đó là gì vậy?". Tuấn Kỷ đứng ở cửa để múc nước ra bên ngoài, anh ta đột nhiên nhìn thấy một vệt đen ở nơi không xa lắm. Mặc dù sắc trời u ám nhưng Tuấn Kỷ vẫn nhìn thấy rõ ràng.

Không có hệ thống rada, người của Tề Gia chỉ có thể quan sát mặt biển bằng đôi mắt của mình. Nghe Tuấn Kỷ nói vậy, Hoàng Ưng liền bước ra cửa nhìn theo Tuấn Kỷ. Hoàng Ưng đột nhiên hét lên đầy vui mừng: "Là một hòn đảo, quay tàu về bên phải tám mươi hai độ. Hòn đảo đó cách chúng ta khoảng năm hải lý, nhanh lên". Vừa nói anh ta vừa nhanh chóng quay lại chỗ ngồi.

Phán đoán của Hoàng Ưng chắc chắn không sai, Tề Mặc liền gạt cần điều khiển. Chỉ cách có năm hải lý, dù trước mặt là sóng to gió lớn, dù có phải bơi, bọn họ cũng sẽ tới đích.

"Thông báo cho tất cả mọi người, chuẩn bị rời tàu". Tề Mặc lạnh lùng ra lệnh. Tuấn Kỷ lập tức cởi bỏ sợi dây trên người rồi chạy về

khoang sau. Anh ta hiểu ý Tề Mặc, trong tình huống bất đắc dĩ sẽ phải bỏ lại con tàu, tất cả mọi người không thể cố định vào thân tàu vì làm như vậy nhiều khả năng sẽ bị tiêu hủy cùng chiếc quân hạm.

Sóng lớn tiếp tục dội đến, nhưng lúc này chiếc quân hạm cứ lao vào ngọn sóng, bất chấp sóng cao mười mấy mét hay mấy chục mét đi chăng nữa. Con tàu chỉ có một mục tiêu duy nhất là hòn đảo ở phía trước mặt.

Quân hạm đang phóng đi đột nhiên chao đảo rất mạnh. Đáy tàu đụng phải đá ngầm gần hòn đảo. Dưới sức va chạm cực lớn, con tàu đột nhiên đứng sững lại. Tề Mặc đưa mắt tính toán khoảng cách giữa quân hạm và hòn đảo. Hắn gầm lên: "Bỏ tàu". Vừa nói hắn vừa nhanh chóng tháo dây an toàn trên mình hắn và dây an toàn trên người Ly Tâm. Sau đó hắn bế Ly Tâm nhảy xuống biển.

Cùng lúc này, người của Tề Gia sau khi được Tuấn Kỷ thông báo cũng đã chuẩn bị tư thế sẵn sàng. Khi thấy Tề Mặc nhảy ra khỏi quân hạm, bọn họ cũng lần lượt nhảy xuống biển.

Lục địa ở phía trước, bão gió ở đằng sau lưng. Tiến lên mới có đường sống, lui lại là tử môn quan. Vì vậy không có bất cứ người nào do dự, khát vọng sống mãnh liệt chi phối mọi hành động của họ.

Tề Mặc đưa Ly Tâm lên bờ, hắn đảo mắt nhìn mọi người lần lượt lên bờ rồi nói: "Đi theo tôi". Nói xong hắn bế Ly Tâm chay về phía trước. Gặp phải cơn bão mạnh, khu vực bờ biển không hề an toàn. Bây giờ cả đám người không thể dừng lại mà phải tiếp tục tiến lên cho đến khi sự an toàn được xác nhận.

Tất cả mọi người không hề do dự lập tức chạy theo Tề Mặc. Đám nhân viên suốt ngày chỉ biết đến công việc nghiên cứu của Phương Gia lúc này cũng chạy như bay, thậm chí còn vượt qua cả Tề Mặc. Quả nhiên khi sinh mạng bị uy hiếp nghiêm trọng, con người sẽ có sức bột phát vô cùng lớn.

Đây không phải là hòn đảo có người sinh sống, hòn đảo hoang không hề có một chút sinh khí. Tề Mặc dẫn đầu đoàn người đi vào trong rừng rậm. Đoàn người đi xuyên qua rừng cây không cao lắm về phía trung tâm hòn đảo.

Đang đi đoàn người gặp một rặng đá, từng tảng đá to nhỏ khác nhau cắm xuống đất, nhìn từ xa giống bức tường đá ngăn mưa gió. Tề Mặc đi nhanh về phía rặng đá, hắn ôm Ly Tâm ngồi xuống một tảng đá.

Cả đoàn người chạy vội lên, kẻ nằm người ngồi, kẻ hưng phấn, người thở hổn hển hay kêu rên đau đớn, tất cả tạo thành một bản hòa tấu trong cơn mưa gió.

Tề Mặc cúi xuống nhìn Ly Tâm, cô đang ôm chặt thắt lưng hắn. Thấy Tề Mặc nhìn mình, Ly Tâm mỉm cười cất giọng khản đặc: "Tôi không sao".

"Tôi biết". Tề Mặc lạnh lùng trả lời, nhưng ánh mắt hắn hơi cười cười.

"Trời ơi, thứ gì đây? Rắn, rắn, a.....". Tề Mặc vừa dứt lời, một nhân viên nghiên cứu đột ngột thét lên.

Tề Mặc đưa mắt về nơi phát ra tiếng hét, một người nhân viên nghiên cứu bị một con rắn da nhiều màu sắc cắn vào chân. Loài rắn này có độc, người của Tề Gia đứng bên cạnh nhanh tay nhanh mắt lập tức nổ súng vào con rắn. Cả đoàn người chưa kịp định thần, tiếng thét kinh hoàng liên tục vang lên: "Rắn".

"Ở đây cũng có rắn".

"Trời ơi, nhiều rắn quá".

Chương 101: Đạt được mà không mất công sức

Cả đoàn người vừa mới thả lỏng tinh thần kinh hoàng nhảy dựng lên trong phút chốc. Trên mặt đất không biết bò ở đâu ra rất nhiều rắn. Chúng có màu vàng, màu xanh lục, màu đỏ...thậm chí có con da bảy sắc cầu vồng, chúng đủ các loại hình dáng to nhỏ kỳ dị, khiến những người chứng kiến dựng tóc gáy.

Đám nhân viên nghiên cứu của Phương Gia lập tức chạy hết ra bên ngoài bất chấp mưa gió. Mới đối mặt với tử thần ở khu vực xoáy nước và gặp phải cơn bão lớn, bây giờ dù có rơi xuống hang rắn, họ cũng không cảm thấy sợ hãi hơn.

"Đốt hết". Tề Mặc sa sầm nét mặt, hắn bế Ly Tâm đứng lên một tảng đá. Khi tới nơi này hắn dừng lại ở vị trí ngoài cùng, đây vốn là tác phong hành sự của một lão đại.

Người của Tề Gia chỉ hoảng loạn trong giây lát rồi lập tức lấy lại bình tĩnh. Nghe mệnh lệnh của Tề Mặc, bọn họ lấy ra bật lửa luôn đem bên mình người đốt cỏ khô không bị mưa ướt ở phía trong hang đá. Một ngọn lửa cháy bừng bừng khói bốc lên cao.

Cả đoàn người lùi lại phía sau, ngọn lửa cháy lớn chiếu sáng một vùng, chiếu tận vào đáy mắt mỗi người.

Ở trong lòng Tề Mặc, Ly Tâm ngoái đầu nhìn, cô chỉ thấy vô số con rắn đủ loại sắc màu đang giãy giụa trong biển lửa. Cảnh tượng khiến cô kinh sợ đến buồn nôn.

Người của Tề Gia nhanh tay túm lấy một nhân viên nghiên cứu của Tuấn Kỷ khi anh ta xông ra ngoài. Vòng ngoài cùng là nơi đốt lửa. Ánh lửa phản chiếu lên những tảng đá. Rắn bị thiêu cháy không ngừng rơi xuống đất, phát tiếng nổ lách tách, tỏa ra một mùi khét lẹt khó ngửi vô cùng.

"Lão đại". Hồng Ưng đảo mắt một lượt hiện trường rồi lùi một bước đến bên cạnh Tề Mặc. Mặc dù anh ta không mở miệng hỏi nhưng thái độ của anh ta rõ ràng muốn xin ý kiến của Tề Mặc.

Tề Mặc hơi nhíu mày. Lúc này sắc trời vẫn u ám, mây đen che kín bầu trời, chỉ có ngọn lửa ở phía trước chiếu sáng xung quanh, gió bão vẫn tiếp tục. Đoàn người không dễ tiến lên phía trước trong tình cảnh này nhưng cũng không thể lùi lại đằng sau. Nhờ ánh sáng từ ngọn lửa, Tề Mặc có thể quan sát tình hình xung quanh.

"Đứng nguyên ở đây, đề cao cảnh giác". Tề Mặc lạnh lùng ra lệnh.

Hồng Ưng "vâng dạ" một tiếng. Tất cả người của Tề Gia cũng đưa mắt nhìn xung quanh. Bốn bề rất yên tĩnh, nhưng vừa qua cảnh tượng vừa rồi, không ai dám manh động. Bọn họ chia từng tốp ba người đứng tựa lưng vào nhau trong mưa gió, nhìn bốn xung quanh bằng ánh mắt đầy cảnh giác.

Nơi này nguy hiểm chẳng kém gì biển cả, đến hang đá cũng xuất hiện bầy rắn, vậy thì hòn đảo này liệu có an toàn? Rừng rậm họ vừa đi qua chắc chắn không an toàn. Khi đi vào đây bọn họ không để ý, nhưng sau khi bầy rắn xuất hiện, tất cả mọi người đều tán đồng mệnh lệnh của Tề Mặc. Có lẽ nơi này là nơi an toàn nhất khi trời vẫn còn mưa bão.

Tề Mặc bế Ly Tâm đứng trong mưa gió mặc cho nước mưa trắng xóa táp vào người. Lúc này gió thổi qua rừng rậm đã giảm sức mạnh nhưng từng hạt mưa lớn rơi xuống khiến thân thể không khỏi đau rát.

Tề Mặc thấy vậy liền một tay nhẹ nhàng đặt Ly Tâm xuống đất, một tay cởi cúc áo rồi hắn kéo Ly Tâm áp sát vào bộ ngực trần trụi của mình. Tề Mặc khép vạt áo che mưa gió cho Ly Tâm, cho dù áo quần của hắn cũng đã ướt sũng.

Ly Tâm không nói một lời nào, chỉ ôm chặt Tề Mặc và vùi đầu vào bờ ngực rắn chắc của hắn. Bờ ngực ấm áp, mùi hương đặc trưng

của Tề Mặc cộng với tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn khiến cô cảm thấy rung động tự đáy lòng.

"Hừ..hừ...lạnh...lạnh quá...a...". Trong không khí yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng kêu rên của một nhân viên nghiên cứu vừa bị rắn cắn. Anh ta không thể gắng gượng liền ngồi bệt xuống đất. Gương mặt vốn trắng bệch đột nhiên đỏ bừng như máu bị kết đông. Anh ta không ngừng kêu lạnh, chưa đầy một phút sau môi anh ta đột nhiên trở nên đen sì.

Do người nhân viên đứng đối diện với ngọn lửa, ánh lửa hắt lên người anh ta nên mọi người đều thấy rõ sự thay đổi sắc mặt mặt anh ta.

Cả đoàn người trầm mặc, không một ai lên tiếng. Mấy nhân viên nghiên cứu đứng bên cạnh anh ta sững sờ. Không ngờ rắn độc ở đây đáng sợ như vậy, đôi môi đen sì của người nhân viên bị trúng độc lại chuyển sang màu vàng. Trong khi đó, đùi anh ta dính chặt vào quần ướt đột nhiên nổi phồng lên từng cục lớn. Người đó thét lên xé ruột xé gan, anh ta dường như không chịu nổi giơ tay gãi mạnh vào cục u trên chân, khiến máu chảy ròng ròng.

Pằng, một tiếng súng đanh sắc vang lên. Người bị trúng độc lập tức buông thõng tay, đầu ngoẹo sang một bên rồi nằm gục xuống đất. Người của Tề Gia đứng bên cạnh nhét khẩu súng vào trong áo, sắc mặt anh ta không hề thay đổi.

Không một ai mở miệng cũng chẳng người nào phản đối. Cả đoàn người không thể ngờ sẽ gặp chuyện như vậy, sẽ rơi vào tình cảnh ngày. Rắn độc không phải là động vật ghê gớm đối với xã hội hiện đại nhưng lúc này có thể làm chết người chỉ vì không có thuốc giải độc. Không có cách giải độc sớm muộn gì người bị rắn cắn cũng sẽ chết, một phát súng có lẽ giúp anh ta được giải thoát nhanh hơn.

Tất cả mọi người đều hiểu hành động vừa rồi là cách làm chuẩn xác nhất vào lúc này. Mấy người nhân viên nghiên cứu của Tuấn Kỷ bắt đầu run lẩy bẩy. Họ cảm thấy thần chết có lẽ đang ở rất gần bọn họ.

Nghe tiếng súng nổ, toàn thân Ly Tâm bất giác run nhẹ. Cô không lên tiếng mà chỉ biết ôm Tề Mặc chặt hơn. Màn đêm yên tĩnh, điên cuồng và đáng sợ bây giờ mới bắt đầu.

Mưa vẫn nặng hạt, gió vẫn thổi mạnh. Sau khi cháy hết cỏ khô ngọn lửa từ từ tắt dần, trả lại bầu không khí u ám. Tất cả mọi người dường như nín thở, không có ánh lửa chiếu sáng họ càng phải thận trọng hơn.

Một đêm bình thường trôi qua rất nhanh, nhưng đối với cả đoàn người, đêm nay còn chậm hơn một năm. Sắc trời dần dần sáng lên, mưa gió chỉ trong một đêm hoàn toàn biến mất, khi bắt đầu nhìn rõ cảnh vật xung quanh, đoàn người cả đêm không chợp mắt đều cảm thấy kiệt sức hoàn toàn.

Mặt trời chiếu ánh nắng sớm mai xuống rặng đá, thời tiết nóng bức của mùa hè xóa sạch vết tích của cơn bão khủng khiếp. Đêm hôm trước quần áo của mọi người vẫn còn ướt sũng đến giờ đã khô hẳn, tuy nhiên trên người họ phảng phất mùi tanh tanh của nước biển.

Tề Mặc đảo mắt một vòng qua đoàn người vẫn đang trong trạng thái cảnh giác cao độ, hắn cất giọng trầm trầm: "Hồng Ưng, chú dẫn người đi kiểm tra xem nơi này có nguy hiểm hay không. Hoàng Ưng, chú dẫn người đi tìm nguồn nước. Lập Hộ và những người còn lại đi theo tôi". Nói xong Tề Mặc kéo Ly Tâm quay trở lại lối đi họ đã vào đây. Việc cấp bách nhất bây giờ là liên lạc với bên ngoài. Còn nữa, việc kiểm tra xem chiếc quân hạm có ở chỗ cũ, có thể tiếp tục lái hay không cũng là quan trọng nhất.

Đoàn người lại đi xuyên qua khu rừng. Dưới đất bốc mùi hôi thối khiến Tề Mặc hơi cau mày. Nếu hắn không nhầm thì khu rừng này là nơi sinh sống của bầy rắn. Chỉ là tối hôm qua do mưa bão nên bầy rắn tụ tập về phía hang đá khô ráo, khiến đoàn người suýt nữa gặp nguy hiểm.

Ly Tâm đi ngay sau lưng Tề Mặc cũng nhận thấy chủ nhân của khu rừng này là ai. Cô bất giác mày, phán đoán và sự nhạy cảm của Tề

Mặc không khác loài dã thú, do đó phán đoán sắc bén của hắn không hẹn mà trùng khớp với bầy rắn. Sự nhạy cảm này có thể nói cao hơn người bình thường và rất có ích khi đối mặt với nguy hiểm chết người.

Cùng với Tề Mặc, đám Lập Hộ đã chạy đến bờ biển. Ánh mắt tất cả mọi người lộ vẻ vui mừng khi thấy quân hạm vẫn còn đó, con tàu tơi tả bị mắc kẹt ở bãi đá ngầm, không bị sóng biển cuốn trôi, bọn họ có thêm tia hy vọng có thể quay về.

Lập Hộ không dấu nổi sự phấn chấn, anh ta cùng một số thuộc hạ lao về phía chiếc quân hạm. Ly Tâm không biết bơi chỉ có thể đứng trên bãi cát chờ đợi.

Tề Mặc đảo mắt một vòng quanh bãi cát đầy chỏm đá lởm chởm, hắn không phát hiện thấy dấu vết của sự nguy hiểm. Tề Mặc bế Ly Tâm đặt lên một tảng đá lớn rồi mở miệng: "Ngủ một lát đi". Cả đêm không ngủ chẳng là gì đối với hắn nhưng với người bị thương như Ly Tâm không phải chuyện tốt lành. Hơn nữa cô còn bị dầm nước mưa cả đêm, lúc này nếu bị sốt hay có vấn đề thì tương đối gay go.

Ly Tâm trước đó không cảm thấy mỏi mệt, nhưng khi nghe Tề Mặc nói vậy cô lập tức thấy toàn thân đau nhức. Ly Tâm nhướng mắt nhìn Tề Mặc rồi gật đầu. Cô vốn là người thích ngủ, bị hồi hộp hoảng sợ mất một ngày, bây giờ cô không còn chút tỉnh táo. Thế là Ly Tâm túm chặt áo Tề Mặc rồi nhắm mắt từ từ chìm vào giấc ngủ.

Ánh nắng chiếu xuống bãi cát mang không khí ấm áp. Tề Mặc không rời mắt khỏi Ly Tâm, cô dù đã ngủ say nhưng vẫn nắm áo hắn. Hắn ngồi xuống bên cạnh Ly Tâm, giơ tay vuốt nhẹ tóc cô. Cả đời này hắn chưa từng trải qua tình huống nguy hiểm liên tiếp như ngày hôm qua. Hắn đột nhiên cảm thấy áy náy khi bắt một cô gái nhỏ bé yếu ớt như Ly Tâm chịu đựng cùng hắn.

Tia nắng nhàn nhạt chiếu lên mặt Ly Tâm khiến gương mặt cô lấp lánh ánh vàng. Đáy mắt Tề Mặc lóe lên ý cười. Đúng rồi, Ly Tâm là người của hắn, vậy thì dù có lên thiên đường hay địa ngục, cô đều

phải đi theo hắn. Trong lòng Tề Mặc có thứ gì đó thay đổi, tuy hắn không biết sự thay đổi này xuất phát từ đâu hay chỗ nào có vấn đề nhưng hắn chỉ có cảm giác rất thích thú.

"Lão đại". Tề Mặc ngước mắt nhìn Lập Hộ đang đi tới trong khi tay hắn vẫn vuốt ve đầu Ly Tâm. Sắc mặt Lập Hộ không tốt lắm, Tề Mặc lập tức hiểu vấn đề nên ánh mắt hắn hơi trầm xuống.

Lập Hộ tiến lại gần và lên tiếng báo cáo: "Con tàu đã bị đâm hỏng hoàn toàn, hai thành tàu nước tràn vào tương đối nghiêm trọng. Tàu không thể đi tiếp cũng không có cách nào sửa chữa".

"Có tín hiệu thông tin không?" Tề Mặc cất giọng lạnh lùng, bây giờ tín hiệu liên lạc còn quan trọng hơn cả việc quân hạm có thể hoạt động hay không.

Lập Hộ lắc đầu: "Toàn bộ thiết bị phụ trợ ở trên quân hạm đều không thể sử dụng, hệ thống thông tin bị hỏng hoàn toàn. Tôi đã thử dò tìm và sửa chữa nhưng vô dụng. Đừng nói là có bắt được liên lạc hay không, thiết bị còn chẳng thể khởi động".

Điều này có nghĩa là cả đoàn người không thể rời khỏi hòn đảo này. Không liên lạc được với bên ngoài, lẽ nào họ sẽ phải ở lại đây chờ đợi một cách bị động hay sao? Tề Mặc nhíu chặt đôi lông mày, đưa mắt nhìn đám người của Tề Gia đang lần lượt bơi vào bờ.

Lập Hộ nói tiếp: "Trên tàu còn một số vũ khí và thực phẩm vẫn có thể sử dụng. Tôi bảo bọn họ chuyển hết lên bờ. Trong tàu bây giờ ngập đầy nước, không biết đến lúc nào sẽ bị chìm xuống, trước mắt chúng ta vẫn cần những thứ này để chống đỡ"

Tề Mặc gật đầu đồng tình với sự sắp xếp của Lập Hộ, hắn cất giọng trầm trầm: "Đi gọi người của Tuấn Kỷ lại đây để bọn họ cùng hành động".

"Tôi đến rồi". Tề Mặc vừa dứt lời, giọng nói của Tuấn Kỷ từ phía xa vọng tới. Lập Hộ ngẩng đầu, thấy Tuấn Kỷ cùng Ngô Sâm, Tiêu Vân,

Tú Thủy và một số nhân viên nghiên cứu đi tới. Lúc này, đám nhân viên nghiên cứu cũng không còn vẻ nhu nhược và sợ hãi như trước.

Tuấn Kỷ đại khái nắm được tình hình trước mắt, anh ta giơ tay nhận bình nước từ người của Tề Gia rồi lên tiếng: "Tôi không phải là người lười biếng, các anh cần chúng tôi làm gì thì cứ mở miệng". Nói xong anh ta ôm đồ đi về phía sau.

Những người đi cùng Tuấn Kỷ cũng lập tức xách đồ bước đi. Không ai mở miệng than van, họ lặng lẽ phối hợp với người của Tề Gia.

"Chúng ta tạm thời ở lại đây". Tề Mặc đột nhiên mở miệng.

Đám Tuấn Kỷ xách đồ chuẩn bị rời bước đột ngột dừng lại. Tuấn Kỷ đưa mắt quan sát tình hình xung quanh, anh ta gật đầu: "Nơi này trông có vẻ chẳng ra sao nhưng tương đối an toàn".

Trên quân hạm có rất nhiều đồ, máy móc đã hỏng hóc hoàn toàn thì bỏ lại nhưng vẫn còn nhiều thứ có thể sử dụng. Người của Tề Gia dưới sự chỉ huy của Lập Hộ và người của Tuấn Kỷ bơi ra chiếc quân hạm chuyển đến đồ lên bờ.

"Phương thiếu gia, anh xem này". Một nhân viên nghiên cứu của Phương Gia đang chuyển đồ đột nhiên hét lên, giọng điệu của anh ta vừa mừng rỡ vừa hưng phấn thu hút sự chú ý của mọi người.

Tuấn Kỷ lập tức tiến lại gần. Do hôm qua trời tối lại mưa bão nên bọn họ không để ý, lúc này dưới ánh mặt trời chiếu sáng, có thể thấy rõ từng phiến Algae màu xanh lục rất nhỏ nổi bập bềnh xung quanh tảng đá ngầm.

"Đây chính là loại Algae chúng ta cần tìm. Chính là nó, thật không ngờ..." Người nhân viên nghiên cứu rõ ràng đã từng nhìn thấy loại Algae này, anh ta chỉ tay vào Algae, gương mặt anh ta vui mừng đến sắp khóc.

Tuấn Kỷ chỉ ừm một tiếng. Cả đoàn người vất vả đi biển chỉ với mục đích tìm nó. Bọn họ suýt mất mạng tới hai lần trong khi chưa thấy bóng dáng nó đâu. Bọn họ phải trải qua biết bao gian nan, vậy mà bây giờ nó đột nhiên nằm trong tầm tay mà bọn họ chẳng tốn chút công sức nào. Nhưng tốn công sức hay không có tác dụng gì, bọn họ có thể rời khỏi nơi này hay không mới là vấn đề quan trọng nhất. Anh ta làm gì có thời gian và tinh thần đi quan tâm xem liệu loại Algae này có thể tinh luyện ra dầu mỏ hay không?

"Mọi người hãy tập trung vào công việc trước mắt, thứ này tạm thời bỏ ở đây". Tuấn Kỷ lắc đầu nói, Algae không biết chạy, cứ để ở đây rồi tính sau, bây giờ anh ta không có tâm trạng để ý đến nó.

"Đây là hòn đảo nào?" Tề Mặc ngồi trên tảng đá lạnh lùng nhìn người đứng đằng sau Tuấn Kỷ. Người này là Lão Sơn tương đối thông thuộc đường biển của Phương Gia. Lúc này trên tay ông ta cầm tấm bản đồ hàng hải thuộc hạ của Tề Gia vừa lấy từ con tàu. Cũng may trước khi lên đường, Lập Hộ chuẩn bị sẵn hai tấm, một tấm trên máy vi tính và một bản đồ bằng giấy.

Chương 102: Tôi cho phép em thích tôi

Lão Sơn là bậc lão luyện trong lĩnh vực hàng hải của Phương Gia. Nghe Tề Mặc hỏi vậy, ông ta kính cẩn gật đầu với Tề Mặc. Sau khi chứng kiến thực lực của Tề Mặc, sự sợ hãi ban đầu của ông ta với Tề Mặc đã được thay thế bằng kính trọng. Không biết mới sợ hãi, biết rồi thì kính trọng. Trong thế giới đàn ông, thực lực và bãn lĩnh là tiêu chuẩn đánh giá một con người, mà Tề Mặc có đầy đủ hai yếu tố đó.

Lão Sơn cũng không nhiều lời, ông ta cầm tấm bản đồ hàng hải quan sát kỹ lưỡng. Sau đó ông ta chỉ tay vào một ký hiệu hòn đảo trên bản đồ: "Ngày hôm qua tôi nói chúng ta nên đi tới hòn đảo này, đây là hòn đảo gần quần đảo Hawaii nhất ở Nam Thái Bình Dương".

Tề Mặc, Tuấn Kỷ và Lập Hộ đồng thời cúi xuống nhìn, trên tấm bản đồ xung quanh hòn đảo đó không có một ký hiệu nào khác. Tuấn Kỷ cau mày hỏi: "Không còn hòn đảo sao?"

Lão Sơn cũng tỏ ra không hiểu, ông ta ngẩng đầu nhìn mặt trời, trầm mặc một lúc rồi lắc đầu: "Tôi không biết. Hôm qua con tàu của chúng ta đi về hướng Tây Nam, nhưng sau đó cơn bão đẩy tàu đi bao xa, tôi không thể tính toán nổi. Theo tôi được biết, xung quanh hòn đảo được đánh dấu trên bản đồ không có bất cứ đảo nào khác trong phạm vi vài trăm hải lý. Chúng ta lại không thể bị đẩy đi xa đến mức đó. Do vậy tôi cũng không hiểu tại sao hòn đảo chúng ta đang đứng lại không hiển thị trên bản đồ hàng hải".

Lập Hộ liền lên tiếng: "Ý ông là hòn đảo này không được đánh dấu trên bản đồ?"

Lão Sơn gật đầu: "Về cơ bản, các hòn đảo ở Thái Bình Dương đều nằm trong các tuyến đường biển. Chỉ có một số đảo hoang diện tích rất nhỏ, chưa từng có người đặt chân đến mới không tồn tại trên bản đồ. Hoặc là nơi chúng ta đang đứng không thuộc tuyến hàng

hải, chưa từng có con tàu nào đi qua nên mới không được đánh dấu trên bản đồ".

Tề Mặc đanh mặt: "Nói vào trọng tâm".

Lão Sơn hít một hơi sâu: "Nghĩa là chưa có ai đi qua nơi này, đây là hoang đảo. Nếu chúng ta không thể liên lạc được với bên ngoài thì chúng ta sẽ không có cách quay về".

Tề Mặc nghe xong hơi cau mày, hòn đảo này nhìn qua cũng biết là hoang đảo, điều này không có gì là lạ, chưa có ai đi qua cũng không phải vấn đề nghiêm trọng, Bạch Ưng chắc chắn sẽ lật từng hòn đảo ở Thái Bình Dương. Chỉ cần bọn họ còn sống, tìm ra bọn họ không phải là chuyện quá khó khăn. Tề Mặc cảm thấy có gì đó bất ổn nhưng không xuất phát từ phương diện này.

Lập Hộ đi theo Tề Mặc lâu năm nên vừa thấy sắc mặt hắn hơi thay đổi, anh ta liền mở miệng hỏi: "Lão đại, lão đại có suy nghĩ như thế nào ạ?". Bây giờ là lúc tất cả cùng chung một cảnh ngộ, Lập Hộ đoán Tề Mặc không có ý che dấu đám Tuấn Kỷ nên anh ta mới dám hỏi thẳng.

Tề Mặc đảo mắt qua bãi đá phía xa xa, hắn cất giọng trầm trầm: "Hòn đảo không chỉ vì mấy nguyên nhân trên mới không được đánh dấu trên bản đồ. Phương Tuấn Kỷ, chắc cậu biết rõ?"

Tuấn Kỷ nhíu mày nhìn Tề Mặc, anh ta không phải là thủy thủ, làm sao anh ta biết được? Tề Mặc nói vậy là có ý gì?

Tuấn Kỷ nhìn vào đôi mắt lạnh lùng chứa một tia lo lắng của Tề Mặc. Lo lắng, chuyện gì có thể khiến Tề Mặc lo lắng? Tuấn Kỷ vắt óc suy nghĩ, hòn đảo không được đánh dấu rốt cuộc là có bí mật gì?

Tuấn Kỷ đang chuẩn bị lắc đầu biểu thị không biết nguyên nhân, trong đầu anh ta đột nhiên lóe lên một ý nghĩ. Sắc mặt anh ta lập tức tái mét: "Theo suy đoán của Tề lão đại, nơi này có thể là cấm địa?".

Nghe đến hai từ "Cấm địa", thần sắc Lập Hộ liền thay đổi. Nếu đúng là cấm địa thì khổ rồi, Cấm địa không xuất hiện trên bản đồ hàng hải, thậm chí không được bên ngoài biết đến. Cấm địa là nơi các quốc gia ngầm mặc nhận với nhau, có lúc cũng là nơi các quốc gia cố ý che dấu. Trong thời kỳ Thế chiến thứ hai, có một số loại virus hoặc vũ khí sinh hóa không thể nghiên cứu chế tạo trên đất liền, các chính phủ tìm đến một số hòn đảo hoang không người ở để tiến hành nghiên cứu, khi thành công họ trực tiếp đưa ra chiến trường.

Sau khi chiến tranh kết thúc, nhiều hòn đảo được coi là phòng thí nghiệm được các nước thắng trận phong tỏa và phá hủy, khiến chúng trở thành những hòn đảo hoang. Tuy nhiên do ảnh hưởng của quá trình thí nghiệm, môi trường không khí thổ nhưỡng của những hòn đảo này bị phá hủy nghiêm trọng, thậm chí một số nơi còn bị nhiễm xạ, có ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe con người, vì vậy nó mới được coi là Cấm địa và bị xóa tên trên bản đồ hàng hải.

Tề Mặc là nhà sản xuất vũ khí thường xuyên tiếp xúc với giới lãnh đạo chính phủ các nước. Vì vậy hắn biết đa số các chính phủ bề ngoài tuyên bố không nghiên cứu vũ khí sinh hóa và vũ khí hạt nhân gì đó nhưng ở đằng sau lưng họ vẫn lặng lẽ tiến hành. Những hòn đảo không người không có danh phận như đảo này được dùng để làm gì, không cần nói hắn cũng có thể đoán ra.

Trong khi đó Tuấn Kỷ của Phương Gia cũng hay tiếp tục với lãnh đạo cấp quốc gia. Dựa vào thực lực và mối quan hệ của Phương gia, nắm được thông tin này cũng không có gì là lạ. Vì vậy sau khi nghĩ ra, sắc mặt Tuấn Kỷ hết trắng bệch lại trở nên xanh lét. Nếu đúng như suy đoán của Tề Mặc thì hòn đảo này vô cùng nguy hiểm, đó là một sự nguy hiểm khác nguy hiểm đến từ thiên nhiên.

Tề Mặc nhíu chặt đôi lông mày đưa mắt về phía khu rừng xa xa. Lão Sơn hiển nhiên không biết đến những vấn đề cơ mật mang tầm quốc gia nên ông ta nhìn ba người bằng ánh mắt khó hiểu.

"Tề lão đại tại sao lại phán đoán như vậy?" Tuấn Kỷ thận trọng hỏi Tề Mặc.

Tề Mặc liếc Tuấn Kỷ và cất giọng trầm trầm: "Phương công tử có để ý đến bầy rắn tối qua không? Độc tố giết người kiểu đó là sản phẩm sau khi bị biến dị".

Nghe nhắc đến biến dị, sắc mặt Tuấn Kỷ càng khó coi, còn Lập Hộ đăm chiêu suy nghĩ. Buổi tối hôm qua khi bầy rắn xuất hiện, cả đoàn người bị giật mình hoảng hốt nên không để ý đến điều gì khác. Hoang đảo có rắn cũng chẳng lạ lùng, bây giờ xem ra không phải chuyện bình thường.

"Độc tố thần kinh số tám". Sau một lúc trầm mặc, Lập Hộ đột ngột kêu lên, sắc mặt anh ta tái mét. Người bị rắn cắn tối qua trong lúc độc tố phát tác môi bị đổi màu nhanh chóng, đây là dấu hiệu của độc tố thần kinh số tám chưa phát tán hoàn toàn. Lập Hộ là tiến sỹ y khoa, có nghiên cứu về phương diện này nên anh ta có thể đưa ra đáp án ngay lập tức.

Tuấn Kỷ tung một nắm đấm vào không khí. Anh ta biết loại độc tố này, chỉ là chưa bao giờ được bắt gặp chứng bệnh khi độc tố chưa phát tán hoàn toàn. Bây giờ nghe Lập Hộ nói vậy, anh ta cảm thấy nổi da gà.

Độc tố thần kinh số tám ghê gớm hơn nọc độc của loài rắn gấp nhiều lần, nó từ bên ngoài tấn công thẳng vào thần kinh trung ương, khiến con người tử vong trong giây lát. Hiện tại chỉ có các cường quốc mới chế tạo ra loại độc tố này.

Nếu bầy rắn bị biến dị do nguyên liệu thí nghiệm còn lưu lại thì hòn đảo này vô cùng nguy hiểm.

"Bắn chỉ thiên". Tề Mặc trước đó cũng không dám khẳng định, chỉ là khả năng quan sát nhạy bén giúp hắn suy đoán ra vấn đề. Sau khi đối chiếu với bản đồ hàng hải, hắn đã có thể xác định hòn đảo chính

là một khu vực cấm địa. Hồng Ưng và Hoàng Ưng còn chưa biết điều đó nên dễ xảy ra chuyện.

Lập Hộ lập tức giơ súng lên trời bắn một phát dài hai phát ngắn, đây là tín hiệu khẩn cấp của Tề Gia.

"Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy?" Ly Tâm đang ngủ ngon lành bị ba tiếng súng làm giật mình tỉnh giấc. Cô ngồi dậy túm tay Tề Mặc hỏi gấp gáp.

Tề Mặc quay người ôm Ly Tâm vào lòng: "Em cứ ngủ đi". Chuyện này nói cho Ly Tâm biết cũng vô tác dụng. Dù sao cô luôn ở bên cạnh hắn, không cần thiết bắt cô càng lo lắng và hoảng sợ.

Tề Mặc đột nhiên nghĩ ra điều gì, hắn cất giọng trầm trầm: "Thứ này có thể liên lạc với bên ngoài không?". Vừa nói hắn vừa sờ lên chiếc hoa tai đeo trên tai.

Tuấn Kỷ đang đứng đối diện với hai người, anh ta thấy Tề Mặc vén tóc trên tai để lộ chiếc hoa tai giống hệt Ly Tâm. Tuấn Kỷ nghiêng đầu thấy trên tai Ly Tâm chỉ còn một chiếc, ánh mắt anh ta hơi tối lại.

Ly Tâm tuy thức giấc nhưng vẫn chưa tỉnh hẳn, nghe Tề Mặc hỏi vậy, cô mơ mơ màng màng lắc đầu: "Không được, hai chiếc hoa tai này dùng để liên lạc với nhau. Còn với tín hiệu ở bên ngoài thì không thể bắt được ở cự ly xa".

Hai chiếc hoa tai dù cách xa đến mấy vẫn có thể liên lạc với nhau. Còn với tín hiệu ở bên ngoài thì cũng vẫn bắt được với điều kiện ở khoảng cách gần, nơi phát nhiều tín hiệu. Ở trên hoang đảo này thì chịu chết, tối qua Ly Tâm đã thử nhưng không bắt được một tín hiệu nào.

Tề Mặc hơi nhíu mày, hắn không hỏi thêm mà đặt Ly Tâm ngồi vào lòng hắn. Ly Tâm nhắm mắt tựa người vào ngực Tề Mặc lại chìm

vào giấc ngủ. Hai ngày nay cô mệt mỏi quá độ nên cần thời gian nghỉ ngơi.

Tuấn Kỷ thấy Ly Tâm ngủ ngon lành trong lòng Tề Mặc, an giấc đến nỗi trời đất đảo lộn cũng không ảnh hưởng đến cô, trong khi đó người của Tề Gia không hề tỏ ra ngạc nhiên như họ đã quen với cảnh tượng này từ lâu, anh ta bất giác nhìn Ly Tâm chăm chú.

Sau khi Lập Hộ bắn chỉ thiên, chỉ một lát sau Hồng Ưng và Hoàng Ưng dẫn người quay về. Lập Hộ liền giải thích tình hình cho bọn họ biết. Sắc mặt Hồng Ưng và Hoàng Ưng trở nên khó coi trong phút chốc.

"Nước và đồ ăn không cần tìm nữa, chúng ta tiết kiệm cũng đủ dùng trong hai ngày. Vòng ngoài hòn đảo chắc là nơi bức xạ, sinh hóa hay virus gì đó tồn tại ít nhất. Chúng ta tạm thời nghỉ ngơi ở đây, chờ Bạch Ưng tìm kiếm". Hồng Ưng nhanh chóng dặn dò đám người của Tề Gia.

Người của Tề Gia từ trước đến nay luôn tuân lệnh của Tề Mặc nên họ không có bất cứ thắc mắc nào. Người của Phương Gia đến giờ cũng hết ý kiến. Họ cùng người của Tề Gia thu dọn hiện trường. Đây cũng là ý của Tề Mặc, bãi cát sát bờ biển là nơi an toàn nhất trên hòn đảo hiện nay.

Nước và đồ ăn đều có đủ, tuy phần lớn đồ ăn đã bị ngâm trong nước biển nhưng vẫn có thể sử dụng. Khi chưa làm rõ hòn đảo bị nhiễm xạ hay có virus vi trùng, dùng đồ ăn bọn họ mang theo vẫn là an toàn hơn cả.

Ly Tâm ngủ một mạch đến quá buổi trưa. Lúc tỉnh dậy, cô vươn vai một cách lười biếng trong lòng Tề Mặc rồi xoa bụng: "Lão đại, tôi đói rồi".

Ở dưới nước là con giun, lên bờ hóa thành rồng. Sau khi nhét căng bụng, Ly Tâm lập tức lấy lại tinh thần, cô hoàn toàn không còn vẻ bải hoải như lúc ở trên tàu. Không bận tâm đến vết thương ở trên

tay, Ly Tâm lăng xăng chạy đi chạy lại, gương mặt cô sinh động đến mức người khác không biết còn tưởng cô đến đây du lịch chứ không phải vừa trải qua tình cảnh chín phần chết một phần sống.

"Trông cô chẳng có vẻ gì là sốt ruột hay hoảng sợ?" Thấy Ly Tâm đang dìu Tú Thủy đi dạo trên bãi cát, Tuấn Kỷ liền bước lại gần. Người của Tề Gia không sợ vì họ được huấn luyện đàng hoàng. Mấy nhân viên nghiên cứu của anh ta khi nghe nói hòn đảo này nguy hiểm căng thẳng sợ hãi đến tận bây giờ. Trong khi đó Ly Tâm bận rộn chăm sóc Tú Thủy cả buổi chiều cứ như không có chuyện gì xảy ra.

Ly Tâm xoa bóp vết bầm tím trên vai Tú Thủy, cô thậm chí còn không quay đầu về phía Tuấn Kỷ: "Có gì phải lo lắng sợ hãi chứ, đến đâu hay đến đó, chuyện nguy hiểm nhất chúng ta cũng vượt qua rồi còn gì?".

Tuấn Kỷ nghe vậy nhíu mày: "Cô tự tin như vậy là vì cô tin tưởng Tề Mặc sẽ đưa cô rời khỏi nơi này hay anh ta sẽ bảo vệ cô không làm cô bị thương?"

Ly Tâm ngẩng lên nhìn Tuấn Kỷ, một giây sau cô bật cười: "Không, tôi tin Tề Mặc có thể bảo vệ tôi chỉ là một khía cạnh, tôi càng tin tôi có thể tự bảo vệ bản thân, tôi cảm thấy ở trên bờ tôi không hề thua kém đàn ông các anh. Tôi không phải là gánh nặng của Tề Mặc, nếu không tôi đã không thể đứng bên cạnh lão đại, càng không có ngày hôm nay".

Không có Tề Mặc, cô vẫn sống thoải mái như thường, hai giới hắc bạch đạo đều biết tên cô, dù danh tiếng không mấy hay ho. Nhưng điều này chứng tỏ cô không phải dựa vào Tề Mặc mới có ngày hôm nay, cô không cần phải dựa dẫm vào người khác. Hơn nữa Tuấn Kỷ nói sai rồi, trừ khi ở dưới nước, còn ở những nơi khác và lúc khác đều là cô bảo vệ Tề Mặc, tuy cô gặp may nhiều hơn.

Tuấn Kỷ tỏ ra không hiểu: "Ý cô là..."

"Ý tôi?" Ly Tâm đứng thẳng người nhìn Tuấn Kỷ, bắt gặp vẻ mặt nghiêm túc của anh ta, cô cũng trả lời một cách nghiêm chỉnh: "Ý tôi là một khi chúng ta không thể lường trước nguy hiểm thì sợ hãi cũng vô tác dụng. Giữ tâm trạng và tinh thần vui vẻ là việc làm đúng đắn nhất bây giờ".

Tuấn Kỷ cau mày hỏi: "Cô thật sự có thể yên lòng?"

"Tại sao tôi không thể yên lòng?" Ly Tâm lườm Tuấn Kỷ: "Tôi cũng trưởng thành từ hoàn cảnh tăm tối, tuy trước đây tôi chưa gặp tình huống nguy hiểm đến mức độ này nhưng không có nghĩa tôi làm gì cũng thuận buồm xuôi gió. Trong quá khứ tôi không dưới một lần rơi vào trạng thái có thể xảy ra nguy khốn bất cứ lúc nào nên tôi đã học được cách thích ứng.

Còn nữa, anh nên nghĩ xem tại sao lão đại lại có thể khiến tôi tin tưởng vào anh ấy, tại sao tôi lại tự nguyện ở bên cạnh lão đại, khiến anh ấy tin tưởng tôi. Lão đại là người thế nào chắc anh cũng biết, con mắt nhìn người của anh ấy có lúc nào sai? Nếu ở hoàn cảnh này tôi cũng không thể điều tiết tâm trạng, anh cho rằng tôi có tư cách đứng bên lão đại hay sao? Tôi nghĩ có nói ra, công tử thế gia như anh chắc cũng không hiểu đâu". Nói xong Ly Tâm lại cúi xuống ấn huyệt thái dương giúp Tú Thủy, để cô thư giãn tinh thần.

Đáy mắt Tuấn Kỷ lóe lên một tia sáng. Không bàn đến chuyện khác, chỉ riêng sự bình tĩnh và tùy cơ ứng biến của Ly Tâm, bên cạnh anh ta cũng rất hiếm người có được điều đó. Vậy mà anh ta đã để lỡ cô gái trước mặt, anh ta thật sự không cam tâm.

Tuấn Kỷ nói nhỏ: "Ly Tâm, tôi..."

"Tôi và anh không phải là người cùng đường". Ly Tâm quả quyết cắt ngang lời Tuấn Kỷ: "Còn nữa, tôi thích Tề Mặc". Ngữ điệu của cô vô cùng thẳng thắn và dứt khoát.

Nghe Ly Tâm nói vậy Tú Thủy lập tức ngẩng mặt nhìn cô: "Em đã thông suốt rồi?"

Ly Tâm mỉm cười với Tú Thủy: "Em đã thông suốt rồi, nhưng "thích" đối với em không phải là sống bên nhau trọn đời như chị nói mà là sợ bị mất đi. Người cả cuộc đời này em không muốn đánh mất, chỉ có Tề Mặc".

Nụ hôn ở dưới nước khiến cô đột nhiên hiểu rõ, hóa ra "thích" không phải là vấn đề phức tạp lằng ngoằng, không cần định nghĩa quá khứ thế nào tương lai thế nào, mà là không muốn đánh mất. Ly Tâm thật sự không thể tưởng tượng nổi cô sẽ ra sao nếu cô mất Tề Mặc.

Tú Thủy nở nụ cười yếu ớt: "Chúc mừng em, nhưng con đường phía trước của em còn rất dài, sẽ vất vả đấy, Tề lão đại không phải là người có tình".

Ly Tâm gõ nhẹ lên trán: "Em không cảm thấy anh ấy vô tình. Tú Thủy, chị không cần lo lắng cho em, em hiểu anh ấy hơn mọi người". "Thích" chỉ là một cảm giác không lời lẽ nào có thể miêu tả, hơn nữa định nghĩa của mỗi con người về "thích" không giống nhau. Cô sẽ khổ cực khi thích Tề Mặc ư? Cô không cảm thấy điều đó.

Biết Ly Tâm đã hoàn toàn cự tuyệt mình, Tuấn Kỷ hơi chua xót trong lòng. Có lẽ anh ta sớm biết có kết quả ngày hôm nay, Tề Mặc và Ly Tâm tuy biểu hiện ra bên ngoài chẳng có gì cả nhưng bầu không khí giữa họ không một kẻ thứ ba nào có thể xen vào. Đặc biệt lúc gặp nguy hiểm, trong mắt họ chỉ có đối phương, Tuấn Kỷ như nếm phải trái đắng khi chứng kiến cảnh tượng đó.

"Có lẽ cô hiểu Tề lão đại hơn chúng tôi, nhưng tôi biết Tề lão đại không hiểu tình là gì". Tuấn Kỷ không có ý phá hoại tình cảm của Ly Tâm và Tề Mặc, anh ta biết tình cảm của họ anh ta dù muốn cũng không thể phá hoại. Tuấn Kỷ chỉ bình thản nói ra sự thật, sự thật ai ai cũng biết.

Ly Tâm mỉm cười: "Không hiểu thì thôi, chẳng có gì quan trọng. Không hiểu không hẳn không tốt, hiểu cũng chưa chắc đã tốt. Cảm giác thật sự là ở đây chứ không phải ở trên đầu". Vừa nói cô vừa chỉ tay lên ngực Tuấn Kỷ.

Tuấn Kỷ đột nhiên hiểu ra tại sao Ly Tâm và Tề Mặc lại bị đối phương thu hút. Đó là vì hai người đều có tình cảm chân thành nhất, cảm giác trực tiếp với nhau. "Tình" là thứ có thể dùng từ ngữ gì để hình dung? Miệng nói ra tôi thích anh, tôi yêu anh là hiểu về tình yêu? Không bộc lộ lẽ nào không hiểu hay sao? Tuấn Kỷ nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt phức tạp, có lẽ cô nói đúng, hiểu hay không hiểu chẳng quan trọng, quan trọng là trao trái tim cho đối phương.

"Mộc Ly Tâm". Giọng nói lạnh lùng của Tề Mặc đột nhiên vọng đến, Ly Tâm bất giác nhíu mày, Tề Mặc tức giận mới gọi cả họ tên cô, nhưng cô đã làm gì sai? Ly Tâm quay đầu về phía Tề Mặc.

Tề Mặc lạnh lùng sải bước dài đi tới, hắn liếc qua Tuấn Kỷ rồi trừng mắt với Ly Tâm. Ly Tâm vội nhìn xuống người mình, kiểm tra xem cô có điều gì không vừa ý hắn. Ly Tâm còn chưa phản ứng, Tề Mặc đã đến trước mặt cô, hắn giơ tay giữ chặt thắt lưng cô và kéo cô về phía hắn.

Mép Ly Tâm co giật, cô còn chưa kịp lên tiếng, Tuấn Kỷ đột nhiên thò tay nắm cổ tay cô đang đặt trên ngực Tề Mặc. Tuấn Kỷ quay sang nói với Tề Mặc: "Tề lão đại, hành vi của anh rất không tôn trọng Ly Tâm, cô ấy đang nói chuyện với chúng tôi".

"Bỏ tay ra". Ánh mắt Tề Mặc vô cùng lạnh lẽo pha trộn tia giết người.

Tuấn Kỷ nhìn thẳng vào Tề Mặc: "Ly Tâm vẫn chưa mở miệng từ chối. Tề lão đại, chắc anh không quá can thiệp vào việc riêng của thuộc hạ đấy chứ? Lẽ nào anh cũng có thái độ này với đám Hồng Ưng, đến chuyện nhỏ nhặt cũng quan tâm? Hay anh chỉ đối xử như vậy với Ly Tâm, nhất cử nhất động của cô ấy anh đều để ý và so đo?" Tú Thủy ở bên cạnh nghe Tuấn Kỷ nói vậy liền nhìn anh ta bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Tề Mặc không trả lời Tuấn Kỷ mà cúi xuống đối mắt với Ly Tâm. Ly Tâm tất nhiên không ngốc nghếch đến mức không hiểu ý Tuấn Kỷ,

bắt gặp tia sát khí từ đáy mắt Tề Mặc, cô bất giác mỉm cười với hắn, gỡ khỏi tay Tuấn Kỷ rồi quay về phía anh ta: "Đây là chuyện của tôi".

Tề Mặc siết chặt eo Ly Tâm, quay người đưa Ly Tâm bước đi. Lúc lướt qua vai Tuấn Kỷ, Tề Mặc buông một câu lạnh lùng: "Đây là việc của tôi".

Câu trả lời và ngữ khí của Tề Mặc giống hệt Ly Tâm. Nhìn theo bóng lưng hai người, Tuấn Kỷ lắc đầu và không nói thêm một lời nào. Tề Mặc là người bá đạo và kiêu ngạo, Ly Tâm kiêu ngạo không kém. Chuyện của hai người chỉ mình họ biết là đủ, không cần người ngoài can thiệp. Anh ta dù thế nào cũng chỉ là người ngoài trong con mắt của họ.

"Anh nói giúp Ly Tâm?" Tú Thủy hỏi nhỏ, gương mặt cô biểu lộ vẻ khó tin.

Tuấn Kỷ cười gượng: "Cô đừng nghĩ tôi xấu xa như vậy. Tôi thích thì tôi sẽ giành giật, tôi chỉ là trung thành với trái tim mình. Thích cô ấy chẳng phải muốn cô ấy hạnh phúc sao? Tôi cũng chỉ không muốn hổ thẹn với lương tâm". Vừa nói anh ta vừa quay người đi mất.

Tú Thủy bất giác nhíu mày, có lẽ anh chàng playboy này không xấu xa như cô tưởng tượng. Tú Thủy vừa nghĩ vừa đi theo Tuấn Kỷ.

Tề Mặc ôm Ly Tâm đi tới một tảng đá trên bãi cát rồi ngồi xuống, Ly Tâm tựa đầu vào ngực Tề Mặc, cô ngẩng lên nhìn hắn: "Tôi đâu có làm sai chuyện gì, tại sao anh tức giận?"

Tề Mặc cúi đầu nhìn vào mắt Ly Tâm mà không lên tiếng. Ly Tâm thấy ánh mắt hắn có tia phức tạp, phức tạp đến mức có lẽ hắn cũng không thể diễn giải. Ly Tâm bất giác nhíu mày, có lẽ cô nên đặt câu đơn giản hơn với hắn.

"Lão đại, lão đại còn dặn dò gì không ạ?" Hồng Ưng tiến lại gần, giọng nói của anh ta cắt đứt dòng suy nghĩ của Ly Tâm.

"Cần làm gì thì làm, không việc gì phải sợ". Nếu không phải quá căng thẳng, Hồng Ưng sẽ không đến hỏi ý kiến hắn. Tề Mặc chỉ nói một câu ngắn gọn, sự việc cần xảy ra cuối cùng cũng xảy ra, nếu không thể trốn tránh thì dũng cảm đối mặt, không việc gì phải căng thẳng, dù trời sắp sập hắn cũng mặc kệ.

"Vâng ạ". Câu trả lời của Hồng Ưng đại diện cho tất cả mọi người. Chỉ cần có Tề Mặc ở đây, dù nguy hiểm lớn cỡ nào cũng có thể vượt qua, từ xưa đến nay người của Tề Gia đều có niềm tin như vậy.

Ly Tâm nhìn theo bóng Hồng Ưng đi chỗ khác, cô vừa định nói với Tề Mặc điều gì nhưng bị Hồng Ưng cắt ngang cô nhất thời quên mất. Ly Tâm bất giác im lặng rúc người trong lòng Tề Mặc và đưa mắt nhìn ra đại dương bao la.

Bây giờ để ý mới thấy thời gian trôi qua nhanh thật, mặt trời đã nằm chênh chếch ở phía Tây, một ngày sắp qua đi. Lúc này mặt trời như quả cầu lửa rực rỡ chiếu ánh nắng đa sắc màu khiến mặt biển lấp lánh. Cảnh tượng đẹp như trong mộng, đây là lần đầu tiên Ly Tâm được ngắm hoàng hôn trên biển nên cô lập tức bị thu hút.

"Em thích tôi?" Đang chìm đắm trong cảnh vật trước mắt, giọng nói lạnh lùng của Tề Mặc đột ngột vang lên bên tai Ly Tâm khiến cô giật mình. Ly Tâm quay về phía Tề Mặc, phát hiện đôi mắt hắn nhuộm ánh hoàng hôn, từ đáy mắt hắn cháy lên một ngọn lửa khiến tim cô đập mạnh. Tề Mặc đã nghe thấy lời bày tỏ của cô.

"Có vấn đề sao?" Ly Tâm hỏi lại.

"Không". Tề Mặc cúi xuống nhìn vào mắt Ly Tâm. Ánh mắt hắn lộ rõ vẻ vui mừng hiếm thấy.

"Ừm". Ly Tâm gật đầu rồi lại quay đi tiếp tục ngắm hoàng hôn.

Tề Mặc giơ tay vuốt ve gương mặt Ly Tâm và nhấc cằm cô từ từ xoay lại phía hắn. Hắn ghé xuống sát mặt cô, nói chậm rãi từng từ

một: "Tôi cho phép em thích tôi". Nói xong, Tề Mặc liền ngậm lấy đôi môi đỏ mọng như hoa anh đào của Ly Tâm và mút mạnh. Hai tay hắn ôm chặt Ly Tâm như muốn cùng cô hòa tan thành một thể. Chỉ có thông qua nụ hôn hắn mới có thể biểu đạt niềm vui không rõ nguyên do và nỗi hân hoan từ đáy lòng hắn.

Ánh dương chiều tà bao phủ lên hai người. Dưới ánh sáng lấp lánh đó, hai người đang chìm đắm trong nụ hôn mãnh liệt tạo thành cảnh tượng đẹp đến mức không ngôn ngữ nào có thể diễn tả. Tư thế ngông cuồng, khí chất bá đạo và cảm giác chói lọi rực rỡ tỏa ra từ người họ khiến tất cả những người có mặt chấn động. Ở trên hòn đảo vô danh đầy nguy hiểm rình rập, giây phút này sẽ mãi mãi khắc sâu vào ký ức mọi người.

Chương 103: Trở về

Chứng kiến cảnh tượng tình cảm trước mắt, Lập Hộ tựa người vào một tảng đá ở đằng sau Tề Mặc vỗ vai Hoàng Ưng hỏi nhỏ: "Lão đại hình như rất vui?"

Hoàng Ưng vuốt mi tâm thầm thì: "Có vẻ như vậy".

Lập Hộ tỏ ra không hiểu: "Bị mắc kẹt trên hòn đảo này mà lão đại còn vui nổi?"

Hoàng Ưng lườm Lập Hộ: "Lão đại của chú là người bình thường sao? Lão đại không vui lẽ nào khóc lóc than vãn?"

Hồng Ưng vừa đi lại gần trừng mắt với hai người, anh ta hạ thấp giọng nói: "Các chú nhìn kỹ đi rồi hãy mở miệng, mắt mọc ở chỗ nào thế không biết". Rõ ràng niềm vui của lão đại xuất phát từ Ly Tâm mà bọn họ cũng không nhận ra. Người có thể vui mừng khi ở trên hòn đảo chết tiệt này chắc chắn không phải là người bình thường mà là một kẻ điên.

Lập Hộ và Hoàng Ưng đưa mắt nhìn nhau rồi mỉm cười, bọn họ tiếp tục theo dõi đôi nam nữ được bao phủ bởi ánh hoàng hôn rực rỡ ở phía trước. Từ Tề Mặc toát ra vẻ dịu dàng hiếm thấy, che khuất cả nét mạnh mẽ và cương nghị của hắn. Sự dịu dàng này hình như chưa bao giờ xuất hiện trên con người Tề Mặc.

Sau khi nụ hôn kết thúc, Ly Tâm nhìn thẳng vào ánh mắt bá đạo pha lẫn ý cười của Tề Mặc, cô nhíu mày hỏi: "Anh thì sao? Em muốn hỏi anh một lần nữa?"

Tề Mặc nhếch mép cười rồi cất giọng trầm trầm: "Tôi đã từng nói với em, trong từ điển của tôi không có chữ đó".

Ly Tâm gật đầu: "Vậy em có thể thu hồi câu nói vừa rồi của em không?"

Tề Mặc nghiêm mặt, hắn một tay siết chặt eo ly Tâm, một tay nâng cằm Ly Tâm: "Em thử nói lại một lần!"

Bây giờ Ly Tâm không còn cảm thấy sợ hãi trước biểu hiện tức giận của Tề Mặc, cô vỗ nhẹ lên tay hắn: "Em biết anh thích em, vì vậy em sẽ không thu lại câu em nói".

Tề Mặc nhìn Ly Tâm chăm chú, câu nói của cô nhẹ như gió thoảng mây bay nhưng rất kiên định không cho hắn một cơ hội phản bác. Tề Mặc bất giác nhếch mép cười, hắn chỉ vuốt ve gương mặt Ly Tâm mà không lên tiếng phủ nhận hay thừa nhận.

Ly Tâm biết Tuấn Kỷ nói đúng, Tề Mặc không hiểu "tình" là gì. Hắn chỉ có bản năng của loài dã thú, hắn không biết thế nào là "thích". Nhưng Ly Tâm có thể cảm nhận được tình cảm của hắn dành cho cô. Tề Mặc không hiểu cô cũng không miễn cưỡng, cũng không bắt hắn tìm hiểu. Trái tim của loài dã thú là nhạy bén nhất, chân thật nhất, cô không cần hắn phải giác ngộ, cô cảm thấy cô và hắn duy trì hiện trạng như bây giờ cũng tốt.

Một ngày bình lặng trôi qua, tuy nơi này không phải an toàn tuyệt đối nhưng ít nhất những người ở trong tình trạng kiệt sức có thời gian nghỉ ngơi, điều chỉnh cơ thể và tinh thần.

Khi màn đêm buông xuống, tất cả mọi người nằm nghỉ trên những tảng đá hình thù kỳ quái. Một số kẻ yếu tim vốn còn thấp thỏm lo sợ tự nhiên thấy yên lòng hẳn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tề Mặc và đám Hồng Ưng ngồi cùng nhau. Thấy Ly Tâm vẫn ngủ khò khò trong lòng Tề Mặc, Hồng Ưng bất giác cau mày gọi: "Dậy đi, mau dậy đi. Nhìn cô còn ra thể thống gì nữa". Vừa nói anh ta vừa gõ đầu Ly Tâm. Tất cả mọi người ở trên đảo đều tỉnh giấc, chỉ còn một mình Ly Tâm vẫn ngủ say sưa thì chẳng ra sao cả. Tuy những người thân cận với Tề Mặc đều biết Ly Tâm là cô gái tham ăn tham ngủ nhưng ở vào hoàn cảnh này, cô cần phải chú ý đến vấn đề hình tượng.

Tề Mặc không ngăn cản, để mặc Hồng Ưng gõ đầu Ly Tâm. Ly Tâm bị gõ đau lập tức mở mắt: "Là ai?"

Hoàng Ưng nở nụ cười lười biếng: "Cô đừng làm mất mặt chúng tôi".

Ly Tâm vừa mở mắt bắt gặp đôi mắt lãnh đạm của Tề Mặc, lại nghe câu nói của Hồng Ưng và Hoàng Ưng, cô liền nhổm dậy đưa mắt nhìn xung quanh. Tất cả mọi người đã tỉnh giấc, tuy có người ngồi tựa vào tảng đá nhắm mắt nhưng không phải đang ngủ mà chỉ là nghỉ ngơi. Ly Tâm bất giác ngồi thẳng dậy.

Những người của Tề Gia có mặt ở đây trên danh nghĩa cũng là thuộc hạ của cô. Ở nhà thì không sao, vì đám Hồng Ưng và Lập Hộ đều biết con người thật của cô. Nhưng ở bên ngoài trước mặt thuộc hạ mà không tử tế thì đúng là rất mất mặt như Hoàng Ưng nói. "Lấy mình làm gương" là quy tắc của Tề Mặc.

"Bây giờ chúng ta cần làm gì?" Sau khi ngồi sang bên cạnh Tề Mặc, Ly Tâm lên tiếng hỏi mấy người đàn ông xung quanh.

"Cô muốn làm gì nào?" Lập Hộ cười cười với Ly Tâm.

Ly Tâm lim dim mắt: "Tôi biết thì còn hỏi các anh hay sao? Bây giờ có thể làm được gì chứ?"

Tề Mặc gật đầu: "Không cần làm gì cả".

Ly Tâm hơi nhíu mày nhưng cô lập tức hiểu ý Tề Mặc. Hòn đảo này đầy rẫy nguy hiểm nên không thể đi linh tinh, mọi người không thích thám hiểm, cũng không có hứng thú đi tìm hiểm xem trên đảo từng xảy ra chuyện gì. Bây giờ cả đoàn người có đồ ăn nước uống, quả thật chẳng cần động chân động tay. Việc duy nhất bọn họ có thể làm là chờ đợi, đợi Bạch Ưng tìm ra bọn họ.

Ly Tâm xoa bụng nói: "Hiếm có dịp nhàn rỗi như vậy, tôi cảm thấy hơi hơi không quen".

Từ ngày đi theo Tề Mặc, cô hết lên rừng xuống biển lại lao vào làn mưa đạn. Không ngờ ngày hôm nay ở trên hòn đảo hoang này, cô có thể an nhàn đến mức chẳng cần động chân động tay. Nhưng quanh quẩn trên bãi cát trống không cũng tương đối vô vị.

Hoàng Ưng nghe nói vậy bật cười ha hả, Lập Hộ cũng cười híp mắt với Ly Tâm: "Nếu cô cảm thấy buồn chán thì hãy xuống nước học bơi đi. Lẽ nào cô không thấy mất thể diện khi không biết bơi hay sao?"

Ly Tâm lập tức từ chối: "Thôi khỏi, tôi cảm thấy cứ như bây giờ là ổn rồi".

Ly Tâm hiểu ý tốt của Lập Hộ. Sống ở bên cạnh Tề Mặc chỉ cần xuất hiện một nhược điểm nhỏ cũng có thể trở thành đòn chí mạng chưa nói gì đến nhược điểm lớn là không biết bơi. Nếu cô rơi vào tay kẻ thù và bị ném xuống nước thì coi như xong. Nhưng Ly Tâm thật sự có ác cảm với nước, đặc biệt là sau khi trải qua biến cố trên đầu sóng ngọn gió, cô càng cảm thấy sợ nước hơn.

"Nghỉ ngơi một vài phút". Tề Mặc đưa mắt nhìn Ly Tâm.

Ly Tâm vừa mới ăn no, nghe Tề Mặc nói vậy, cô liền quay sang trả lời hắn: "Em ăn no rồi, em đi xoa bóp cho Tú Thủy". Nói xong cô lập tức đứng dậy lao người về phía Tú Thủy.

Không ngờ động tác của cô rất nhanh nhưng phản ứng của Tề Mặc còn nhanh hơn. Hắn giơ tay như tia chớp túm lấy cổ áo Ly Tâm và kéo giật lại.

"Xem ra tinh thần của em rất tốt, không cần nghỉ ngơi nữa". Không đợi Ly Tâm lên tiếng, Tề Mặc đứng dậy xách Ly Tâm đi ra biển. Ly Tâm hét lên" "Em không muốn học".

"Việc này không phải do em quyết định". Giọng nói bá đạo của Tề Mặc vang lên bên tai Ly Tâm. Thấy Ly Tâm ra sức giãy giụa nhưng

vẫn không thoát khỏi bàn tay Tề Mặc, đám Hoàng Ưng và Lập Hộ bất giác cười ha hả.

Biết bơi là tốt cho bản thân Ly Tâm. Hiếm khi có dịp thiên thời địa lợi nhân hòa, có thời gian, có người dạy, có nơi để học, Ly Tâm muốn chạy cũng không chạy thoát.

Bắt gặp cảnh tượng trước mắt, Tuấn Kỷ không biết nên cười hay nên khóc. Bị mắc kẹt trên hòn đảo quỷ quái này mà người của Tề Gia không hề tỏ ra lo sợ, lúc này còn nảy ra ý tưởng dạy Ly Tâm bơi lội, không biết Tề Mặc không phân biệt nặng nhẹ hay quá ngông cuồng và tự tin. Có điều anh ta tin vào vế sau hơn, Ly Tâm vốn là người chẳng sợ trời đất mà vẫn bị Tề Mặc chèn ép không thở nổi, nghĩ đến đây Tuấn Kỷ bất giác lắc đầu.

"Em tự mình xuống nước hay tôi ném em xuống?". Tề Mặc cất giọng trầm trầm bên tai Ly Tâm, lúc này cô đang ôm cứng lấy hắn. Tề Mặc không bận tâm đến chuyện cô ôm hắn nhưng hắn tuyệt đối không cho phép người phụ nữ của hắn có nhược điểm chí mạng.

Ly Tâm ngẩng lên nhìn Tề Mặc, trong đầu cô lướt qua ý nghĩ nên cầu xin hay làm nũng mới có thể thoát khỏi tình cảnh này. Bắt gặp ánh mắt nghiêm túc của Tề Mặc, Ly Tâm biết cô không thể chạy thoát, cô nghiến răng: "Để em tự xuống". Nói xong cô buông tay khỏi người Tề Mặc.

Tề Mặc nói lạnh lùng: "Học không xong thì đừng có lên bờ". Hắn kéo Ly Tâm đến chỗ nước nông rồi hắn khoanh hai tay trước ngực nhìn cô chăm chú.

Ly Tâm nhăn nhó bước từng bước một ở dưới nước. Chứng kiến động tác chậm chạp của Ly Tâm, Tề Mặc tỏ ra tức giận: "Tôi bảo em học bơi chứ không bảo em học lặn". Nói xong hắn sải bước dài đến bên Ly Tâm và nhấc người cô lên.

Ly Tâm cảm thấy cơ thể như không có trọng lượng, dập dềnh trên mặt nước. Cô đột nhiên hoảng hốt trong lòng, chân tay cô đập loạn

xạ, sóng lớn xô tới khiến cô uống vài ngụm nước biển. Nếu không phải Tề Mặc đang nhấc đầu Ly Tâm, có lẽ cô đã bị uống no nước.

"Khụ, khụ...anh hại chết em..." Ly Tâm còn chưa nói hết câu, cô bị Tề Mặc ném thẳng xuống nước.

Ly Tâm chỉ thấy xung quanh tối sầm, nước biển bao vây xung quanh khiến cô không còn đường thoát. Ly Tâm theo phản xạ càng quẫy mạnh hơn. Tề Mặc đứng bên cạnh thấy cô sắp hết chịu đựng nổi vì nín thở, hắn liền lôi đầu Ly Tâm lên để cô hít thở không khí. Sau đó Tề Mặc lại ném Ly Tâm xuống nước, sắc mặt hắn mỗi lúc một tệ hơn.

Đám thuộc hạ của Tề Gia vốn đã thay đổi cách nhìn về Ly Tâm từ sau vụ Kim tự tháp. Sau khi tận mắt thấy bản lĩnh của cô, trong lòng họ rất sùng bái và kính trọng Ly Tâm. Bây giờ được chứng kiến cảnh tượng cô hoàn toàn bất lực khi ở dưới nước, họ đều cúi thấp đầu vì họ cảm thấy quá mất mặt.

Tuấn Kỷ nhấp nhổm không yên, anh ta rất lo lắng cho Ly Tâm: "Tề lão đại rốt cuộc có biết dạy không đó? Không cẩn thận cô ấy sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng". Tuy anh ta biết Tề Mặc sẽ không để Ly Tâm bị thương nhưng tình hình trước mắt có vẻ rất nguy hiểm.

Hoàng Ưng ngoác miệng đến tận mang tai, anh ta vừa cố nhịn cười vừa nói: "Biết chứ, chúng tôi đều do lão đại dạy mà". Tuấn Kỷ nghe nói vậy liền đưa mắt về phía Hoàng Ưng.

Lập Hộ gật đầu phụ họa: "Cứ ném xuống nước là tự nhiên biết bơi. Hôm nay coi như lão đại đã nhẫn nại và nhân từ lắm rồi". Còn một câu nữa anh ta không đả động, hồi bọn họ học bơi, không biết thì đừng hòng ngoi lên khỏi mặt nước, làm gì có chuyện lão đại kéo lên cho hít thở không khí như với Ly Tâm hôm nay, đây không phải là tác phong của lão đại.

Tuấn Kỷ đứng dậy: "Để tôi đi dạy cho, cứ tiếp tục như vậy chỉ e là cô ấy sẽ rất thảm".

"Để tôi đi, Phương công tử cứ ở lại đây". Hồng Ưng mỉm cười đứng dậy đi ra biển. Tuấn Kỷ đành phải ngồi xuống, anh ta biết Tề Mặc không thích anh ta gần gũi Ly Tâm, Hồng Ưng dạy có lẽ hiệu quả sẽ tốt hơn.

"Lão đại, để tôi dạy cô ấy cho". Hồng Ưng mỉm cười nhìn Ly Tâm đang quẫy đạp trong nước. Lão đại làm gì biết dạy người khác bơi lội. Nếu để lão đại tiếp tục chỉ bảo, có lẽ cả đời này Ly Tâm sẽ không bao giờ biết bơi.

Tề Mặc hừ một tiếng rồi trừng mắt với Ly Tâm, hắn không ngờ Ly Tâm lại là cô ngốc khi ở dưới nước.

Không bị áp lực của Tề Mặc đè nặng lại gặp phương pháp dạy bảo đúng đắn, Ly Tâm tiến bộ một cách nhanh chóng, sắc mặt Tề Mặc ngày một đen hơn. Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau đó, Ly Tâm về cơ bản đã biết bơi. Lúc này mặt Tề Mặc đổi thành màu xám, hắn dạy cô không biết, để người khác ra tay cô mới biết bơi.

"Má ôi, căng hết cả bụng". Ly Tâm ôm bụng ngồi lên mỏm đá ngầm ở dưới nước. Cô vừa thở hổn hển vừa xoa bụng chứa đầy nước biển. Nước biển mặn và khó nuốt kinh khủng.

Hồng Ưng mỉm cười nói với Ly Tâm: "Lát nữa cô..."

Hồng Ưng chưa nói hết câu, từ khu rừng ở xa xa đột nhiên vọng đến tiếng loạt xoạt của lá cây. Mặc dù tiếng động không lớn lắm nhưng đều lọt vào tai mọi người. Thuộc hạ của Tề Mặc đang nhắm mắt nghỉ ngơi ở ngoài bãi đá lập tức nhổm dậy, đưa ánh mắt cảnh giác về phía khu rừng. Đồng thời, bọn họ nhanh chóng rút súng chĩa về nơi có tiếng động.

Tề Mặc trầm mặc một vài giây, ngoài bãi biển không có gió thổi nên khu rừng không thể nào phát ra tiếng động lớn như vậy. Hơn nữa từ góc độ của hắn, đây không phải là tiếng lá cây do gió thổi, như vậy khu rừng chắc chắn có vấn đề.

"Tiếng động gì vậy?" Ly Tâm cũng nghe thấy, cô ngoảnh đầu về phía khu rừng.

Hoàng Ưng đứng ở vị trí gần nhất vẫy tay, hai người của Tề Gia lập tức đi theo anh ta vào khu rừng. Tề Mặc đăm chiêu quan sát khu rừng, hắn để Ly Tâm ngồi trên mỏm đá ngầm chứ không kéo cô lại gần hắn.

Không hiểu là con người hay động vật gây ra tiếng loạt xoạt như vậy? Tất cả mọi người quay hết về phía khu rừng, nét mặt bọn họ thận trọng và căng thẳng vô cùng.

Hoàng Ưng còn chưa đi hẳn vào rừng, đột nhiên có một con vật màu trắng xông ra, con vật mở to mắt nhìn mọi người mà không hề tỏ ra sợ hãi.

Ly Tâm lập tức thốt lên: "Thỏ kìa".

Con thỏ có thể hình rất lớn, người béo múp míp, lông nó trắng muốt, hai mắt đỏ rực, bốn chân ngắn ngun ngủn, tai và miệng nó trông hơi kỳ lạ, lớn bằng trẻ em tầm một tuổi. Con thỏ có vẻ sống rất tốt trên hoang đảo, điều này khiến mọi người hết sức kinh ngạc.

Người của Tề Gia thở phào nhẹ nhõm, bọn họ còn tưởng là thứ gì ghê gớm, kết quả chỉ là một chú thỏ. Loài vật này không có tính đe dọa, bọn họ không cần bận tâm đến chúng. Đám người của Tề Gia lại ngồi xuống nghỉ ngơi.

Con thỏ mở to đôi mắt đỏ rực nhìn mọi người trên bãi cát, sau đó nó quay người chạy về đường cũ. Mặc dù thân hình nó to béo nặng nề nhưng nó chạy nhanh như tên bắn.

Pằng, một tiếng súng vang lên, con thỏ nằm bất động trên mặt đất. Ly Tâm cau mày nói với Hoàng Ưng: "Chỉ là một con thỏ thôi, có cần thiết phải làm như vậy không?"

Hoàng Ưng cất giọng đầy nghiêm túc: "Nó không phải là con thỏ, mà là chuột".

Hoàng Ưng vừa nói dứt lời, tất cả đều giật mình kinh ngạc, ở đâu ra con chuột lớn như vậy. Ánh mắt của tất cả mọi người trong giây lát tập trung vào xác con thỏ. Ngoài đôi tai ngắn và cái mỏ nhọn giống loài chuột ra, các bộ phận khác trên người nó đều giống loài thỏ, trên đời này liệu có tồn tại con chuột nặng cả chục kg?

"Đi theo tôi". Hoàng Ưng dắt súng vào thắt lưng chạy về mép khu rừng. Mấy người của Tề Gia lập tức đi theo Hoàng Ưng. Cả đám leo lên một ngọn cây cao.

"Lẽ nào đây là chuột biến dị hay vật thí nghiệm?" Ly Tâm đã nghe Tề Mặc cho biết hòn đảo này có thể là một nơi thí nghiệm bí mật. Trong thế giới tự nhiên không thể nào có con chuột lớn như vậy, khả năng duy nhất đây là chuột thí nghiệm do con người tạo ra, tác động từ bên ngoài khiến gen của nó thay đổi và trở thành loài vật biến dị.

Tề Mặc không trả lời câu hỏi của Ly Tâm, hắn đưa tay về phía cô. Ly Tâm liền nhảy xuống dưới nước và đi về phía hắn, Hồng Ưng cũng đi theo bọn họ.

Ba người lên bờ và đi về phía đoàn người đang nghỉ ngơi. Ly Tâm ngẩng đầu dõi theo Hoàng Ưng, tất cả chờ đợi kết luận của Hoàng Ưng.

Hoàng Ưng và một thuộc hạ leo lên ngọn cây cao nhất quan sát tình hình một lượt. Sau đó anh ta trèo xuống đất, lên tiếng báo cáo: "Cả một bầy trắng tinh đang di chuyển về chỗ chúng ta. Bây giờ chúng đã đến con sông nhỏ ở giữa hòn đảo, khu vực chúng đi qua không còn một cây cỏ nào sống sót".

Cả đoàn người giật mình đứng bật dậy nhìn Tề Mặc. Tề Mặc cất giọng lạnh lùng: "Còn bao lâu nữa?"

Hoàng Ưng trầm mặc một giây rồi trả lời: "Chậm nhất là mười phút".

Lập Hộ nãy giờ tập trung quan sát con chuột bị Hoàng Ưng giết chết, anh ta nói bằng một giọng rất nghiêm túc: "Đây là sản phẩm thí nghiệm lai ghép giữa loài thỏ và loài chuột. Chúng có đặc tính của hai loài động vật này như hàm răng sắc nhọn, động tác nhanh nhẹn. Chúng có tính ăn tạp cả thịt lẫn rau cỏ...".

Hồng Ưng cắt lời: "Nói vào trọng tâm".

Hoàng Ưng và Lập Hộ đưa mắt nhìn nhau, Lập Hộ nói nhỏ: "Có nó không có chúng ta, có chúng ta không có nó".

Bản tính của động vật ăn thịt là tương đối hung tàn, dù là loài động vật yếu ớt nhất đi chăng nữa. Ý tứ của Lập Hộ rất rõ ràng, một là đợi loài biến dị đến xơi tái chúng ta, nếu không chúng ta phải hạ thủ trước, giết sạch đối phương.

Tề Mặc gật đầu, hắn cất giọng nói vô cùng lạnh lẽo: "Giết hết".

"Vâng ạ". Người của Tề Gia đồng thanh trả lời.

Tình huống này đối với người khác có thể nguy hiểm, nhưng đối với bọn họ không phải là chuyện nghiêm trọng. Ban đầu bọn họ không biết hòn đảo có tác dụng gì, thổ nhưỡng ở đây không thấy bị nhiễm xạ. Bây giờ biết chỉ là một nơi tiến hành thí nghiệm về gen, vậy thì tình huống sắp phải đối mặt chỉ là vấn đề nhỏ.

Hồng Ưng lên tiếng: "Chúng ta chia thành hai tốp, một tốp đi cùng tôi, một tốp hành động theo Hoàng Ưng. Các chú hãy cầm vũ khí hạng nặng đi theo tôi". Vừa nói anh ta vừa vẫy tay ra hiệu, người của Tề Gia tự động chia thành hai nhóm, một nhóm cầm vũ khí đi theo Hồng Ưng vào rừng.

May mà một phía của hòn đảo là vách núi không thể vượt qua. Bây giờ chỉ cần chặn ở hướng đó là có thể tránh được sự tấn công từ hai phía của bầy biến dị.

Lúc lên đường người của Tề Gia mang theo khá nhiều vũ khí để chống lại Lam Bang. Không ngờ vũ khí chưa đem ra đối chọi với Lam Bang lại có tác dụng trên hòn đảo vô danh này.

Đợi nhóm người của Hồng Ưng đi vào rừng, Hoàng Ưng nhanh chóng ra lệnh: "Tưới dầu toàn bộ khu rừng, đợi khi nào Hồng Ưng quay lại, hãy đốt cháy khu rừng cho tôi".

Ly Tâm nhìn vào thùng dầu được chuyển từ quân hạm xuống, cô quay sang hỏi Lập Hộ: "Đó là chủng loài đặc biệt?"

Lập Hộ gật đầu: "Khả năng sinh sôi nảy nở của chúng rất mạnh. Nếu đổi lại là người khác ở đây, chỉ e đến xương cốt cũng không còn".

Ly Tâm đưa mắt nhìn đám đàn ông đang bận rộn ở trong rừng: "Chúng ta coi như làm một việc tốt phải không?"

Lập Hộ trả lời nghiêm túc: "Tất nhiên".

Ly Tâm bất giác mỉm cười, thứ không nên tồn tại tất nhiên không thể để chúng tồn tại. Sự xuất hiện của loài vật biến dị đó đã phá hoại hệ sinh thái của hòn đảo này. Nếu không phải bọn họ có vũ khí trong tay, chắc chắn bọn họ sẽ bị chúng ăn đến xương cũng chẳng còn.

"Lão đại, để em đi xem tình hình thế nào". Ly Tâm vừa nói vừa đi về phía khu rừng, Tề Mặc không ngăn cản cô.

Ầm, Ly Tâm vừa đi tới rặng đá hôm trước mọi người dừng chân, một tiếng nổ cực lớn vang lên. Hồng Ưng đang chỉ huy thuộc hạ nhả đạn về phía động vật biến dị. Đá bị đạn bắn nổ tung, mảnh vụn bay khắp nơi tạo thành âm thanh sắc nhọn.

Sau một loạt đạn, chỉ trong phút chốc phía trước xuất hiện vô số hình bóng màu trắng từ ngọn lửa lao về phía đám Hồng Ưng. Chúng mở to đôi mắt đỏ như máu, răng nghiến kèn kẹt. Bộ dạng hung dữ của chúng mang đến cảm giác rùng rợn.

Ầm..ầm...đạn tiếp tục được bắn ra. Ly Tâm nhìn thấy những con vật biến dị chạy đằng trước bị đạn xé toang người, máu bắn tung tóe, tỏa ra một mùi hôi thối rất khó chịu.

"Chuẩn bị rút lui". Hồng Ưng ra lệnh.

Tận mắt chứng kiến cảnh bầy động vật biến dị lao vun vút, Ly Tâm cau mày hỏi: "Sao chúng có thể hung ác như vậy?" Đây không phải đặc tính của hai loài động vật chuột và thỏ.

"Chúng xưng bá lâu rồi nên tưởng ta đây là nhất trên thế giới này, súc sinh đúng là súc sinh". Hồng Ưng cất giọng lạnh lùng, anh ta lại giơ tay ra hiệu bắn một loạt đạn tiếp theo. Khi tiếng súng ầm ầm nổi lên, Hồng Ưng lên tiếng: "Đi". Ly Tâm lập tức rút lui theo Hồng Ưng.

Đám Ly Tâm và Hồng Ưng giống như một mồi câu thu hút sự chú ý của loài biến dị, chúng liền đuổi theo bọn họ. Gần như cùng lúc họ ra khỏi khu rừng, đám Hoàng Ưng đang đợi ở bên ngoài đều nhìn thấy những con vật biến dị lông trắng bị nhiễm máu đỏ của đồng loại hung dữ lao đến.

"Bắn". Hoàng Ưng lập tức hét lớn.

Người của Tề Gia đã ở tư thế sẵn sàng liền nổ súng về khu rừng. Đạn bắn tuy không thể tiêu diệt loài biến dị nhưng khiến cả khu rừng được tẩm dầu bốc cháy trong giây lát.

Ly Tâm chạy về phía Tề Mặc, nhưng do quá đà nên chân cô không thể hãm lại. Tề Mặc liền giơ tay kéo cô đứng lại. Ly Tâm dốc toàn lực để chạy, nên vừa dừng lại cô liền thở hổn hển và quay đầu nhìn biển lửa: "Đáng sợ quá, em chưa từng gặp cảnh này bao giờ".

"Trên đời này còn nhiều thứ em chưa gặp". Tề Mặc cất giọng lạnh lùng.

Ly Tâm không để ý đến Tề Mặc, cô quay hẳn người quan sát khu rừng lúc này đã trở thành biển lửa. May mà bọn họ đứng sát bờ biển

cách khu rừng một đoạn nên không lo bị lửa tạt.

Từ trong biển lửa có vô số con vật biến dị lao ra ngoài. Người chúng thậm chí còn cháy phừng phừng như bó đuốc biết đi. Ánh lửa phản chiếu đôi mắt chúng, đôi mắt vô cảm bộc lộ rõ sự hung ác và điên cuồng.

Pằng, pằng, pằng, tiếng súng sắc nhọt vang lên. Những con vật ở cự ly gần bị đạn bắn đi xa.

"Ghê quá". Ly Tâm cau mày lên tiếng. Cô vừa nói dứt lời, một con vật biến dị bị trúng đạn theo quán tính bay thẳng đến trước mặt cô, rơi xuống bên cạnh chân Tề Mặc. Tề Mặc lập tức giơ chân đạp mạnh vào người con vật, Ly Tâm nghe thấy tiếng xương gãy răng rắc.

Trước mắt là một cảnh giết chóc ghê rợn. Thứ có hung tàn đến mấy, bá đạo đến đấy, vô địch đến mấy cũng chỉ có một kết quả duy nhất là diệt vong khi đối mặt với đám người của Tề Gia trong đó đứng đầu là Tề Mặc.

Hai ngày nay bị nguy hiểm rình rập nên tâm trạng người của Tề Gia tương đối ức chế. Vào lúc này, họ trút hết tức giận lên bầy động vật hung tàn. Nhổ cỏ nhổ tận gốc, họ nhất định sẽ không để một con nào chạy thoát.

Lửa tiếp tục bốc lên cao, cả hòn đảo gần như bị bao vây trong biển lửa. Lửa cháy sáng một vùng, đến cả trăm dặm cũng có thể nhìn thấy. Ở nơi bị lửa bao vây, khói đen cuộn đầy trời, trở thành một dấu hiệu riêng biệt của hòn đảo.

Khi tất cả mọi người vẫn đang tập trung sự chú ý vào biển lửa, trên trời đột nhiên vọng đến tiếng máy bay mỗi lúc một gần. Người ở dưới bãi cát lập tức ngẩng đầu nhìn, phát hiện trên không trung xuất hiện chiếc máy bay quân dụng, máy bay quân dụng của Tề Gia.

Chương 104: Xuống mồ cùng tôi

Hawaii, hòn đảo nhỏ xinh đẹp nằm ở Thái Bình Dương nghênh đón nhiều chiếc máy bay quân dụng nhất trong lịch sử dưới ánh nắng chói chang.

"Cuối cùng cũng được ngủ một giấc ngon lành". Sau khi Bạch Ưng tìm thấy đoàn người, vừa tới Hawaii Ly Tâm lập tức đánh một giấc say sưa. Lúc cô tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau.

"Đói bụng quá, lão đại đi đâu rồi?" Mở mắt không thấy bóng dáng Tề Mặc, Ly Tâm ôm bụng đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài, ánh mặt trời rực rỡ chiếu sáng khắp không gian. Không khí mát mẻ, mùi hương hoa thoang thoảng khiến Ly Tâm cảm thấy vô cùng dễ chịu, cô hít một hơi sâu, đây mới chính là cuộc sống của con người.

"Mộc tiểu thư, cô cần gì xin hãy dặn dò". Một người đàn ông tóc vàng cung kính đứng chờ ở ngoài cửa. Ly Tâm hơi nhíu mày, những người hầu của Tề Gia gặp đám Hồng Ưng đều gọi bọn họ là đại nhân, tại sao cô chỉ được xưng hô là tiểu thư? Ly Tâm không thể hiểu nổi nhưng cô không nghĩ ngợi nhiều, đây là chuyện nhỏ. Ly Tâm mở miệng hỏi: "Lão đại đi đâu rồi?"

"Lão đại và Jiaowen lão đại đang ở hoa viên phía sau".

Jiaowen đến tận nơi này? Xem ra vụ Tề Mặc mất tích ở trên biển làm kinh động không ít người. Cô gật đầu ra hiệu người đàn ông tóc vàng dẫn cô đi ra hoa viên phía sau. Ngoài tòa nhà chính, Ly Tâm chưa bao giờ nghe nói Tề Mặc ở vườn hoa nên cô cảm thấy rất hiếu kỳ và mới mẻ.

"Tề, anh quả là dũng mãnh, không hổ danh là thần tượng của tôi". Từ xa xa Ly Tâm đã nghe thấy giọng nói mang ba phần châm chọc bảy phần chân thực của Jiaowen.

Đi qua góc hành lang, Ly Tâm hơi sững sờ khi chứng kiến cảnh tượng ở phía trước. Lúc này ánh nắng chan hòa bao trùm lên mặt đất và vạn vật, Tề Mặc, Jiaowen và đám Hồng Ưng đang ngồi trên ghế đá giữa vườn hoa. Xung quanh họ là muôn ngàn đóa hoa đủ loại màu sắc, mùi hương ngào ngạt lan tỏa thẩm thấu vào tâm hồn mỗi con người. Những giọt sương trên cánh hoa được ánh mặt trời chiếu sáng lấp lánh như những hạt ngọc. Nét đẹp tinh khiết của cảnh vật khiến người đàn ông đang ngồi ở kia không còn lạnh lùng tanh máu mà thể hiện vẻ đẹp trầm tĩnh lạ thường.

"Đứng ngây người ở đó làm gì?" Một giọng nói trầm trầm vọng đến làm Ly Tâm định thần trở lại, cô thấy Tề Mặc đang trừng mắt với cô. Cảm xúc đẹp đẽ vừa rồi lập tức biến mất, Ly Tâm cau mày, có lẽ cô đã nhìn nhầm, mò kim dưới đáy bể có lẽ còn dễ dàng hơn việc tìm vẻ đẹp tinh khiết và trầm tĩnh trên người Tề Mặc.

"Em đang nghĩ xem tại sao lão đại lại ở đây?" Ly Tâm vừa nói vừa đi đến bên Tề Mặc.

Tề Mặc sa sầm mặt, đưa mắt nhìn Jiaowen đang cười toét miệng. Jiaowen cất giọng lãnh đạm pha lẫn sự châm chọc: "Buổi sáng sớm tươi đẹp thế này mà ở trong phòng thì phí quá. Cô nên học cách hưởng thụ cuộc sống đi, con sâu lười biếng".

Ly Tâm ngồi xuống bên cạnh Tề Mặc, cô thản nhiên kéo đĩa đồ ăn sáng trước mặt hắn ăn ngon lành. Vừa ăn cô vừa lườm Jiaowen: "Hình như anh rất vui?".

Jiaowen nghe nói vậy liền cười tươi với Ly Tâm: "Cô đừng giở kế ly gián, tất nhiên là tôi vui mừng khi thấy Tề trở về bình an". Biết Jiaowen là người giảo hoạt, Ly Tâm không nhiều lời với anh ta, cô tập trung nhét thức ăn vào miệng.

Jiaowen đưa mắt nhìn Tề Mặc, thấy sắc mặt hắn rất bình thản, không hề tỏ thái độ bất cứ thái độ nào khi Ly Tâm giành đồ ăn của hắn. Nụ cười trên miệng Jiaowen càng rộng hơn, anh ta nói từ tốn: "Hình như tôi đã bỏ lỡ một cảnh hay".

"Đúng vậy". Lập Hộ vừa đi đến nơi, mỉm cười trả lời.

"Ồ". Jiaowen cất cao giọng, anh ta đặt khuỷu tay xuống bàn đá rồi chống cằm nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt vô cùng gian tà. Mặc dù vậy Ly Tâm vẫn không thay đổi nét mặt. Cô tiếp tục ăn mà không hề bận tâm đến mấy người đàn ông xung quanh. Sau khi chén gần hết thức ăn trong đĩa, Ly Tâm mới chợt nhớ ra, cô ngẩng đầu quay sang nói với Tề Mặc: "Lão đại, anh đã ăn sáng chưa?". Thái độ của Ly Tâm hoàn toàn coi Jiaowen như không tồn tại.

"Em thử nói xem?" Thức ăn vừa được đưa đến, hắn chưa hề động vào đã bị Ly Tâm cướp mất, bây giờ cô còn dám hỏi hắn câu đó. Tề Mặc cúi xuống nhìn vào mắt Ly Tâm.

Ly Tâm cười ngượng ngùng, cô tự giác chọn đồ ăn cô vẫn chưa động đến đưa cho Tề Mặc. Tề Mặc tối sầm mặt: "Em ăn hết đi".

Ly Tâm nhún vai, cô quên mất Tề Mặc là lão đại, ai lại đi ăn thừa đồ của cô. Thế là cô không một chút do dự tiếp tục đưa thức ăn lên miệng mình.

Thấy bản thân hoàn toàn bị coi thường, Jiaowen khóc dở mếu dở, anh ta quay sang nói với Tề Mặc: "Tề, anh đừng chiều cô ấy quá, tôi sợ sau này cô ấy sẽ vô pháp vô thiên".

Ly Tâm trừng mắt với Jiaowen: "Xin anh, anh có biết chữ "sủng" (chiều) viết thế nào không? Con mắt nào của anh thấy anh ấy chiều tôi?". Ly Tâm cảm thấy nổi da gà khi áp dụng chữ "sủng" lên người Tề Mặc, dù đối tượng là cô cô cũng không chịu nổi. Tề Mặc biết chiều chuộng người khác ư? Về điểm này cô không nghi ngờ thì ông trời cũng nghi ngờ.

Tề Mặc cau mày nhìn Jiaowen, hắn muốn làm gì thì làm, tất cả tùy thuộc vào tâm trạng của hắn. Ly Tâm ăn đồ của hắn, hắn cảm thấy cũng chẳng sao nên mới nhường đồ ăn cho cô. Hành vi này có gì là lạ? Tuy rằng trước đây đồ ăn của hắn không một người nào dám động tới.

Bắt gặp ánh mắt khinh thường của Ly Tâm chiếu về Jiaowen, Hồng Ưng lắc đầu: "Jiaowen lão đại, làm người nên thận trọng". Tuy câu nói của Hồng Ưng không đầu không cuối nhưng Jiaowen lập tức hiểu ý.

Anh ta gật đầu cười tươi: "Tôi đúng là không thể dây vào, tôi phải tránh mới được".

"Chỉ sợ anh tránh không nổi lại cứ thích dây vào". Lập Hộ nhếch mép cười, thể hiện tâm trạng rất tốt.

Jiaowen cười tươi: "Vẫn là các chú hiểu tôi nhất".

Tề Mặc đảo mắt qua ba người: "Hôm nay các chú rất vui?"

Hồng Ưng gật đầu: "Vâng ạ, chuyện này đáng để vui mừng".

Jiaowen cười nói: "Có thể gặp lại người 99% không qua khỏi hoạn nạn, tại sao tôi không vui chứ? Các anh trở về nguyên vẹn, lẽ nào không cảm thấy vui sao?"

Ly Tâm đã ăn no nên bỏ đồ ăn trong tay xuống bàn. Cô quay sang hỏi Jiaowen: "Là Lam Bang đúng không?"

Nhìn gương mặt hốc hác của Jiaowen, cô có thể đoán ra hai ngày nay anh ta bị bức đến phát điên. Một người mình đồng da sắt như anh ta cũng có lúc lâm vào trạng thái tinh thần mệt mỏi thì thật chẳng giống Jiaowen chút nào. Lúc máy bay hạ cánh, Jiaowen là người xông lên đầu tiên, gương mặt anh ta lộ rõ vẻ lo lắng và bồn chồn. Khi nhìn thấy Tề Mặc, anh ta mới thở phào nhẹ nhõm và bộc lộ nỗi vui mừng.

Bây giờ Tề Mặc cùng Jiaowen ăn sáng ở một nơi Jiaowen thích là hoa viên. Có thể thấy Tề Mặc rất hiểu tâm trạng của Jiaowen nên mới chiều theo ý của anh ta. Điều đó cũng chứng tỏ Tề Mặc coi Jiaowen như người bạn của hắn. Tuy nhiên Tề Mặc hôm nay không

thấy nhăn mặt nhíu mày như mọi lần, chứng tỏ có chuyện gì đó khiến hắn vui vẻ.

Tâm trạng tốt của đám Hồng Ưng tuyệt đối không phải xuất phát từ việc thoát khỏi nguy khốn. Ở Tề Gia từ này được sử dụng nhiều nhất nên không còn mới mẻ. Mặc dù biến cố vừa rồi tương đối nguy hiểm hơn hoàn cảnh trước đây nhưng không đến nỗi khiến họ vui vẻ như vậy. Họ còn có hứng thú trêu chọc cô chứng tỏ không phải chuyện nhỏ. Đối với đám Tề Mặc, Ly Tâm tin chỉ liên quan đến Lam Bang mới có hiệu quả như vậy.

"Thông minh". Jiaowen vỗ tay khen ngợi khi thấy Ly Tâm đoán đúng.

"Lam Bang bị tiêu diệt rồi sao?" Ly Tâm liền ngồi thẳng người, nhìn Jiaowen bằng ánh mắt kinh ngạc.

Jiaowen đen mặt trừng mắt với Ly Tâm, Lập Hộ ngồi bên cạnh cười ha hả: "Cô nghĩ Lam Bang là con mèo tam thể, nói tiêu diệt là tiêu diệt sao? Cô đánh giá thấp gia tộc có lịch sử trăm năm như Lam Bang quá đấy".

Ly Tâm lấy lại vẻ mặt bình thản, cô giơ tay bóp nhẹ mi tâm: "Tôi cũng biết mà, nếu có chuyện dễ dàng tiêu diệt như vậy thì các anh cũng chẳng đến nỗi đấu đi đấu lại bao nhiêu năm. Chỉ là các anh tỏ ra vui mừng quá đáng nên tôi tưởng xuất hiện kỳ tích".

"Kỳ tích? Trên đời này không có kỳ tích". Tề Mặc cất giọng nhàn nhạt.

"Trong mấy ngày lão đại đi biển, Jiaowen lão đại đã bắt tay với Phương Gia tiêu diệt gia tộc William thuộc phái Lam Bang". Bạch Ưng vừa vặn đi tới, anh ta mang đồ ăn tới đặt xuống trước mặt Tề Mặc và cất giọng bình thản.

Ly Tâm mới gia nhập Tề Gia không bao lâu, tuy Tề Mặc đã bắt cô tìm hiểu về cách vận hành và quản lý Tề Gia cũng như tìm hiểu về đối thủ của Tề Gia nhưng Ly Tâm vẫn chưa thể nắm bắt toàn bộ.

Nghe Bạch Ưng nói vậy, Ly Tâm nhất thời không hiểu việc tiêu diệt gia tộc William có tác dụng gì với Tề Gia? Bọn họ chỉ là một gia tộc trực thuộc, đâu đến nỗi khiến mấy người đàn ông vui đến mức này?

Thấy Ly Tâm nhìn mình bằng ánh mắt dò hỏi, Jiaowen lập tức quay sang Tề Mặc: "Tề, cô bé này cần phải dạy bảo thêm".

Ly Tâm bĩu môi với Jiaowen. Cô còn chưa mở miệng, giọng nói lạnh lùng của Tề Mặc cất lên: "Đúng".

Ly Tâm quay đầu trừng mắt với Tề Mặc: "Lão đại"

Tề Mặc giơ tay vuốt tóc Ly Tâm: "Những điều cần thiết thì phải học hỏi thêm". Ngữ khí của hắn tuy bình thản nhưng mang sức mạnh không thể phản bác. Ly Tâm so vai rụt cổ, tay chống cằm quắc mắt nhìn Jiaowen.

Hồng Ưng lắc đầu: "Nếu có người tiêu diệt thực lực của Jiaowen lão đại, cô thử nói xem sẽ ảnh hưởng đến Tề Gia như thế nào?"

Vừa nghe câu này Ly Tâm liền sáng mắt cười nhếch mép, Jiaowen ở bên cạnh sa sầm mặt: "Tôi không phải trực thuộc Tề Gia. Còn nữa, đừng so sánh gia tộc William với tôi, bọn họ không có tư cách đó".

"Tôi chỉ là lấy ví dụ". Hồng Ưng không bận tâm đến sự tức giận của Jiaowen, dù sao Jiaowen cũng chẳng làm gì anh ta.

Ly Tâm lập tức hiểu ra vấn đề, quá trình như thế nào không quan trọng, quan trọng là kết quả. Hiếm khi bắt gặp đám Hồng Ưng vui vẻ như vậy, cô cũng cảm thấy vui lây.

"Bây giờ Lam Bang người ngã ngựa đổ, có gan giao tranh thì phải có bản lĩnh chịu đựng". Jiaowen uống một hớp rượu, an nhàn ngửa cổ đón ánh nắng mặt trời.

Ly Tâm quan sát Jiaowen vừa ăn sáng vừa uống rượu, cô đột nhiên nhớ ra hình như Tề Mặc không bao giờ uống rượu. Kể từ lúc đi theo Tề Mặc, cô chưa thấy hắn uống một giọt rượu nào, đúng là người đàn ông biết giữ mình.

Tề Mặc ngồi ở bên cạnh không nhìn rõ vẻ mặt của Ly Tâm, Jiaowen ở phía đối diện không bỏ sót một sắc thái nào. Anh ta nở nụ cười tao nhã: "Uống rượu dễ làm hỏng việc, Tề không bao giờ dính vào thứ có thể ảnh hưởng đến phán đoán của anh ấy. Hy vọng cô sau này cũng đừng giống như rượu, dù rất thu hút nhưng cuối cùng cũng bị bỏ đi".

Ly Tâm nghe vậy bất giác nhăn mặt, ánh mắt Jiaowen lóe lên một tia thâm trầm. Đám Hồng Ưng và Bạch Ưng cũng thay đổi sắc mặt. Dù bọn họ không nhìn cô nhưng Ly Tâm biết bọn họ đang chờ câu trả lời của cô.

Ý tứ của Jiaowen rất rõ ràng, nếu một ngày nào đó cô ảnh hưởng đến sự phán đoán của Tề Mặc thì cũng là lúc cô sẽ biến mất khỏi thế giới này. Tề Mặc ngồi ở vị trí trên cao, trong tay hắn nắm sự sinh tử của biết bao con người, phán đoán và quyết sách của hắn không cho phép xuất hiện sai sót.

Ly Tâm trầm mặc một vài giây, cô còn chưa lên tiếng, Tề Mặc đột nhiên giơ tay giữ chặt đầu cô và cất giọng lạnh lùng: "Đây là chuyện riêng của tôi, Jiaowen, anh đã vượt quá giới hạn rồi, hôm nay tôi không muốn nổi nóng với anh". Ngữ điệu của hắn vẫn bình thường nhưng Jiaowen và đám Hồng Ưng nghe ra nộ khí trong đó.

Jiaowen không mở miệng. Đám Hồng Ưng và Bạch Ưng đưa mắt nhìn nhau. Bọn họ cũng chỉ là muốn nhắc nhở Ly Tâm, nếu một ngày nào đó xuất hiện tình thế lưỡng nan, Tề Mặc không thể hạ thủ thì cô hãy tự mình ra tay. Tuy khả năng xảy ra chuyện này vô cùng nhỏ nhưng nhỏ không có nghĩa là không tồn tại.

Ly Tâm thong thả cầm ly rượu từ tay Jiaowen. Cô nhìn chăm chú ly rượu vang đỏ rực sóng sánh, khóe miệng cong lên thành nụ cười:

"Không".

Ly Tâm hiểu ý của Jiaowen. Ở trong phim ảnh, những người đàn bà của các ông trùm khi rơi vào tay kẻ thù thì chỉ có hai kết quả, một là đầu hàng, hai là chết một cách oanh liệt để bảo vệ sự tự tôn. Nhưng cho đến giờ phút này, bao nhiêu nguy hiểm đều do Tề Mặc mang đến cho cô chứ không phải cô tạo ra nguy hiểm cho Tề Mặc. Phải quan tâm đến thể thống thể diện, phải chu toàn đại cuộc ư? Không, cô là người ích kỷ, từ trước đến nay cô không biết thế nào là "đại cuộc làm trọng". Cô là kẻ tiểu nhân chỉ biết đến bản thân.

Câu trả lời dứt khoát của Ly Tâm khiến Jiaowen hơi sững sờ. Từ trước đến nay anh ta chưa gặp người nào trả lời trực tiếp, thẳng thắn và kiên định như vậy.

"Nếu tôi xảy ra vấn đề, Tề Mặc sẽ phải xuống mồ cùng tôi". Ly Tâm nói chậm rãi từng từ một, cô quay sang nhìn Tề Mặc và nở nụ cười rạng rỡ với hắn. Nói xong Ly Tâm ngẩng cổ uống một hơi cạn ly rượu.

Đám Jiaowen nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt vô cùng kinh ngạc, bọn họ không ngờ cô lại thốt ra lời thẳng thắn và bá đạo như vậy. Ly Tâm là người từ trước đến nay không bận tâm đến bất cứ thứ gì, ngoài sinh mạng của cô ra bọn họ không thấy Ly Tâm thật sự để ý đến điều gì. Vì vậy khi nói ra câu này, cô thể hiện sự cứng cỏi từ trong cốt tủy khiến bọn họ nhất thời choáng váng.

Ly Tâm có biểu hiện bề ngoài thờ ơ lãnh đạm nhưng cốt cách của cô rất cứng cỏi và mạnh mẽ, mang một chút khí chất dã thú như Tề Mặc. Từ trước đến nay cô luôn che dấu điều đó, hoặc nói một cách khác đến bản thân cô cũng không phát hiện ra, chỉ khi nào nghe phải những lời vừa rồi, cô mới thật sự bộc lộ nội tâm. Tề Mặc là người thu hút cô, khiến cô nảy sinh ra ý nghĩ đồng sinh cộng tử với hắn, cả đời này mãi mãi trói chặt vào hắn. Vậy thì nếu xảy ra biến cố, cô và hắn sẽ cùng sống hoặc cùng chết, chứ đừng bao ngờ mơ tưởng bắt cô hy sinh một mình.

Ý nghĩ ngông cuồng đột ngột xuất hiện trong đầu khiến Ly Tâm hơi kinh ngạc, có điều cô cho rằng cô nghĩ vậy chẳng có gì không đúng. Đảo mắt qua đám Jiaowen vẫn chưa hết bàng hoàng, Ly Tâm nở nụ cười tươi: "Làm gì mà nghiêm túc thế, các anh không cảm thấy lời nhắc nhở của các anh là hơi sớm sao, tôi vẫn chưa...".

"Nhổ ra". Tề Mặc cất giọng nói lạnh lùng bên tai Ly Tâm, một tay hắn bóp cằm Ly Tâm xoay về phía hắn, một tay hắn giật ly rượu của Ly Tâm.

"Em uống hết rồi". Rượu uống vào bụng rồi làm sao nhổ ra được. Đối diện với đôi mắt đầy nộ khí của Tề Mặc, Ly Tâm chớp chớp mắt nói nhỏ. Người này sao vô duyên vô cớ nổi nóng?

"Tôi không cho phép em uống đồ của người khác". Tề Mặc ném mạnh ly rượu xuống đất, hắn nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt đầy tức giận. Ai bảo cô dám uống ly rượu của Jiaowen.

Sau khi hiểu ra tại sao Tề Mặc nổi nóng, gương mặt Ly Tâm lộ vẻ hối hận. Tề Mặc thấy vậy chỉ hừm một tiếng rồi ôm chặt eo cô: "Không có lần sau". Ly Tâm gật đầu lia lịa.

Lúc này Tề Mặc mới hết tức giận, hắn nâng cằm Ly Tâm và nhìn thẳng vào mắt cô. Tề Mặc nhếch mép nở nụ cười lạnh lẽo, hắn nói chậm rãi từng từ một: "Tôi rất vui".

Một câu nói ngắn gọn nhưng tất cả mọi người đều hiểu ý. Đám Jiaowen và Hồng Ưng đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt họ không che dấu vẻ kinh ngạc. Ly Tâm gật đầu: "Thế thì tốt".

Nghe Ly Tâm nói vậy, Jiaowen nhìn Tề Mặc và Ly Tâm bằng ánh mắt bất lực. Đúng là hai kẻ điên, họ là hai quái thai hay quái vật, anh ta không thể định vị nổi. Phản ứng của Tề Mặc lẫn Ly Tâm đều vượt quá sức tưởng tượng của anh ta.

"Khụ...khụ...Đúng rồi, Phương Tuấn Kỷ vừa tìm lão đại. Xem ra cậu ta muốn chào tạm biệt lão đại". Bạch Ưng ho khan hai tiếng, vội

chuyển sang đề tài khác. Đề tài vừa rồi đúng như Ly Tâm nói, bọn họ bàn đến hơi sớm. Dù sao bây giờ Tề Mặc và Ly Tâm vẫn chưa có gì.

Mục đích chuyến đi lần này của Tuấn Kỷ là tìm Algae có thể tinh luyện thành dầu mỏ. Bây giờ anh ta đã tìm thấy nên coi như nhiệm vụ của anh ta hoàn thành tốt đẹp. Tuấn Kỷ đã biết rõ tâm ý của Ly Tâm, dù anh ta ở lại cũng chẳng còn ý nghĩa. Tuấn Kỷ không phải là người cố đấm ăn xôi một cách mù quáng nên ra đi cũng là hợp tình hợp lý.

Tề Mặc nói lạnh lùng: "Chú đi tiễn". Hắn không có hứng thú gặp Tuấn Kỷ, hắn ghét tên công tử đó.

"Để tôi đi". Ly Tâm liền đứng dậy nhảy ra khỏi chỗ ngồi. Dù thế nào cô và Tuấn Kỷ cũng là chỗ quen biết, hơn nữa còn có cả Tú Thủy, cô không đi tiễn thì không hay lắm. Tề Mặc nhíu mày nhưng hắn không ngăn cản Ly Tâm.

"Ly Tâm, em tỉnh rồi à?". Tú Thủy đứng ở cổng ngôi biệt thự nhìn Ly Tâm mỉm cười.

Ly Tâm mỉm cười đáp lại: "Chị hiểu em thật đấy". Nói xong cô quay sang Hoàng Ưng: "Để tôi tiễn bọn họ, anh về nghỉ đi". Hoàng Ưng gật đầu với Tuấn Kỷ rồi quay người đi vào trong.

Tú Thủy kéo tay Ly Tâm nói nhỏ: "Sau này em hãy tự chăm sóc bản thân, đừng suốt ngày để bị thương. Em là con gái phải nhớ giữ mình. Tề lão đại là đàn ông đồng thời là người dũng mãnh như vậy, gặp nguy hiểm hãy để anh ta lo liệu, em đừng có xông lên phía trước, em nghe rõ chưa?"

Ly Tâm bật cười kéo tay Tú Thủy: "Em biết, từ trước đến nay em chưa bao giờ làm chuyện dại dột là xông lên cả. Ai chết thì cứ chết, chẳng liên quan gì đến em".

"Cô biết thì tốt rồi". Tuấn Kỷ nói chen ngang. Anh ta nhìn Ly Tâm và lên tiếng: "Tại sao cô không chịu theo tôi? Nếu cô đi theo tôi, tôi sẽ không nỡ để cô bị thương, hay là cô suy nghĩ lại đi. Tuy tôi không mạnh bằng Tề lão đại nhưng ít nhất tôi biết xót xa người phụ nữ của tôi".

Ly Tâm mỉm cười nói với Tuấn Kỷ: "Được thôi, nếu anh có thể khiến thời gian quay ngược, tôi sẽ suy nghĩ lại".

Tuấn Kỷ cười gượng, anh ta cũng chỉ là nói đùa mà thôi, anh ta biết không còn cách nào xen vào giữa hai người bọn họ. Hơn nữa thái độ của Tề Mặc với anh ta là rất lạnh nhạt và không khách sáo, Tuấn Kỷ hiểu rõ, một khi anh ta giở trò với Ly Tâm thì ngày đó cũng là ngày tàn đời của anh ta, về điểm này Tuấn Kỷ không cần nghi ngờ.

"Được rồi, tôi không nói đùa nữa, tôi đợi cô ra đây chỉ là muốn nói với cô một câu, thân phận hiện tại của cô ở Tề Gia vẫn chưa chắc chắn lắm. Nếu cô đã thích Tề lão đại thì đừng để mình chịu thiệt, hoặc là làm Tề phu nhân danh chính ngôn thuận, hoặc là làm tốt bổn phận của một thuộc hạ, chứ vị trí không cao không thấp như bây giờ chẳng phải điều tốt lành". Tuấn Kỷ nói bằng một giọng vô cùng nghiêm túc.

Ly Tâm cau mày không lên tiếng, Tuấn Kỷ nói tiếp: "Tôi biết có lẽ cô chưa nghĩ đến chuyện này, cũng không có ai đề cập với cô. Hiện thực rất phũ phàng, tuy Tề lão đại có ý với cô nhưng giữa phu nhân và tình nhân tồn tại sự khác biệt về bản chất, cô phải biết nắm bắt chừng mực mới được".

Tuấn Kỷ vừa dứt lời, Tú Thủy thì thầm vào tai Ly Tâm: "Chị cũng muốn nói với em những điều này, bây giờ em chỉ có một thân một mình ở Tề Gia, bên cạnh em không có ai giúp đỡ mà chỉ có thể dựa vào sự ưu ái của Tề lão đại. Nhưng em nên biết sống ở gia tộc hào môn, chỉ có tình cảm là không đủ, có bản lĩnh cũng không đủ, hào môn có phương thức sinh tồn của hào môn. Dù Tề lão đại có yêu chiều em đến mấy, em cũng không thể thiếu thân phận và địa vị. Chị

biết người của Tề Gia chắc chắn sẽ không nói với em những chuyện này, vì dù sao họ cũng trung thành với Tề lão đại chứ không phải em.

Với thân phận của em bây giờ, dù em và Tề lão đại có tình cảm đến mức nào đi chăng nữa, người có địa vị cao hơn em trước sau gì cũng chèn ép em, giáo huấn em. Nhưng nếu em trở thành nữ chủ nhân của Tề Gia, sẽ không ai dám làm trái ý em, không ai dám động đến em.

Ly Tâm, câu nói này có vẻ đi ngược lại tính chất thần thánh của tình yêu, nhưng thực tế là thực tế, đặc biệt ở một gia tộc có lịch sử trăm năm như Tề Gia. Bọn họ càng coi trọng quy tắc và truyền thống hơn, vì vậy em đừng tin có tình yêu là có tất cả, nếu cần tranh đoạt thì em nhất định phải giành bằng được. Em đừng coi nhẹ những hư danh đó, có nó em mới có thể trấn áp tất cả mọi người".

Nói thật là Ly Tâm chưa bao giờ nghĩ đến những điều này, trong con mắt cô gia tộc trăm năm cũng chẳng khác gì người bình thường, chỉ là họ nhiều tiền và quyền lực hơn mà thôi. Nghe Tuấn Kỷ và Tú Thủy nói vậy, Ly Tâm trầm mặc không lên tiếng.

Tuấn Kỷ biết Ly Tâm là người thông minh, cô có thể hiểu ý của bọn họ mà không cần giải thích rõ ràng. Anh ta gật đầu: "Cô hãy cẩn thận, đừng để đám Hồng Ưng và Jiaowen đè đầu cưỡi cổ. Tuy tôi tin bọn họ chỉ cần trung thành với Tề Mặc thì sẽ không gây khó dễ cho cô, nhưng cô vẫn cứ nên cẩn thận".

Ly Tâm mỉm cười: "Tôi biết, mọi người không cần lo lắng. Tôi không phải là thần thánh cũng không phải phần tử thanh cao chú trọng hư danh. Tôi chỉ là người phàm tục, tật xấu của người phàm tục tôi đều có cả".

Tuấn Kỷ và Tú Thủy nghe nói vậy đều bật cười. Từ trước đến nay không ai nói với Ly Tâm nên cô không hiểu, một khi đả thông tư tưởng cho cô, phản ứng của cô nhanh hơn bất cứ người nào khác.

Ly Tâm nắm tay Tú Thủy nói nhỏ: "Sau này chị đừng qua lại với Tề Gia. Chị hãy bảo trọng, em không tiễn". Nói xong cô cười tươi với Tú Thủy, vẫy tay chào Tuấn Kỷ rồi quay người đi vào trong.

Tú Thủy nhắc lại câu nói của Ly Tâm với Tuấn Kỷ. Đám Tuấn Kỷ hiểu ý Ly Tâm, Tề Gia không phải người tốt, nếu dính đến Tề Gia chỉ e là cả đời này dây dưa không dứt ra được. Với những kẻ có thể tiêu diệt người khác bất cứ lúc nào như Tề Gia, tốt nhất nên vạch rõ ranh giới ngay từ đầu.

Ly Tâm có thể dính sâu vào Tề Gia là vì cô chỉ có một thân một mình, còn bọn họ có cả gia tộc ở phía sau. Đây là một hồi chuông cảnh tỉnh, nếu hợp tác với Tề Gia, sớm muộn gì gia tộc của bọn họ cũng sẽ bị Tề Gia thôn tính. Tuấn Kỷ, Ngô Sâm và Tiêu Vân đưa mắt nhìn nhau, bọn họ không nói thêm một lời nào đi thẳng về chiếc máy bay đã đậu sẵn ở phía trước.

"Em vui lắm sao?" Tề Mặc hỏi Ly Tâm khi thấy cô quay về với gương mặt mang sức sống của ngọn gió xuân.

Ly Tâm đi đến bên cạnh Tề Mặc gật đầu: "Vâng...Đây là gì vậy? Giấy mời?" Vừa nói Ly Tâm vừa cúi xuống nhìn tấm thiệp đỏ viền vàng trên bàn đá.

"Thiệp mời của gia tộc William? Jiaowen, chẳng phải anh đã tiêu diệt gia tộc William rồi sao, chuyện này là thế nào?". Ly Tâm không khỏi kinh ngạc khi thấy trên tấm thiệp đề gia tộc William.

Jiaowen cười híp mắt: "William là một gia tộc lớn có rất nhiều nhánh con, tôi làm sao có thể tiêu diệt hết. Tôi chỉ xóa sổ nhánh chính, cũng là nhánh đứng đầu hợp tác với Lam Bang. Có điều nhánh nào nắm quyền lực thì nhánh đó là nhánh chính, đây là chân lý vĩnh hằng".

"Họ có ý gì vậy? Đi xem động vật? Họ mời lão đại đi xem động vật, có nhầm lẫn gì không đấy?" Ly Tâm cau mày khi đọc nội dung ở bên trong.

Lập Hộ liền cười ha hả: "Động vật mà không phải động vật, cô đúng là thiếu hiểu biết quá đi".

Hồng Ưng mỉm cười: "Một nhánh con của gia tộc William muốn thông qua chúng ta để lên nắm quyền lãnh đạo gia tộc. Nếu chúng ta có thể khống chế gia tộc William, có nghĩa là chúng ta đã chặt đứt một cánh tay của Lam Bang".

Ly Tâm bất giác đen mặt, cô nhìn tờ thiếp mời bằng ánh mắt hiếu kỳ. Tề Mặc nở nụ cười hiếm thấy, hắn giơ tay vuốt tóc Ly Tâm: "Em có muốn đi xem động vật không?"

Ly Tâm liền gật đầu. Địa điểm ghi trên thiếp mời là Hawaii, là địa bàn của Tề Mặc nên không sợ xảy ra bất trắc.

"Thông báo với bọn họ là tôi nhận lời". Tề Mặc cất giọng lạnh lùng.

Chương 105: Thắng làm vua thua làm giặc

Buổi đêm đảo Hawaii rực rỡ ánh đèn, cho thấy một vẻ đẹp phong tình khác hẳn ban ngày.

Lúc này là lúc khu trung tâm vui chơi giải trí cao cấp của Hawaii náo nhiệt nhất. Những người đến đây đều thuộc giới thượng lưu và có thân phận lấp lánh ánh vàng. Các loại xe hơi sang trọng ra vào tấp nập như mở triển lãm, khiến khu vui chơi càng lộng lẫy và nhiều màu sắc hơn.

Phía trước khu vui chơi có một chiếc xe Cadillac màu đen và ba chiếc xe hơi sang trọng khác đang từ từ đỗ lại. Một đám người mặc âu phục chỉnh tề, sắc mặt nghiêm túc và lễ độ đứng cung kính ở một bên chờ người trên chiếc xe đầu tiên đi xuống. Mặc dù động thái của họ không quá rầm rộ nhưng thể hiện rõ vẻ tôn quý và bá đạo, khác hoàn toàn những kẻ có tiền và thế lực đầy rẫy ở đây.

"Tề lão đại, tôi là Phong Hành William. Tề lão đại nể mặt đến đây là vinh dự của chúng tôi, mời Tề lão đại vào trong". Người đàn ông tóc vàng đứng trước cửa tươi cười và hơi cúi xuống hành lễ Tề Mặc. Đoàn người ở phía sau ông ta cũng cung kính cúi chào khách quý.

Tề Mặc gật đầu, Jiaowen từ phía sau Tề Mặc tiến lên mỉm cười: "Ông chỉ nhìn thấy Tề lão đại thôi sao?"

Phong Hành William thấy Jiaowen vội vàng nở nụ cười lấy lòng: "Hóa ra Jiaowen lão đại cũng đến đây. Chúng tôi biết rất khó mời được lão đại, sự xuất hiện của hai vị lão đại quả là vinh hạnh lớn của chúng tôi".

Jiaowen ngẩng đầu cao ngạo cùng Tề Mặc đi vào bên trong. Ly Tâm liếc Jiaowen bằng ánh mắt khinh thường, cô cũng nhanh chóng đi theo bọn họ.

Tại một căn phòng lộng lẫy như phòng giành cho tổng thống, Ly Tâm đưa mắt nhìn lên màn hình lớn trên tường, toàn bộ cảnh tượng ở bên ngoài đều xuất hiện trên màn hình. Xung quanh căn phòng đều là tường kính, để người ở trong có thể nhìn ra bên ngoài còn người ở ngoài không nhìn thấy bên trong.

"Hai vị lão đại, mời". Phong Hành cung kính mời Tề Mặc và Jiaowen vào chỗ ngồi. Nhưng người đi đằng sau ông ta xem ra là toàn bộ lực lượng một nhánh con của gia tộc William. Trong đám người già có trẻ có, thận chí còn có cả một người phụ nữ. Ly Tâm bất giác dừng ánh mắt nơi người phụ nữ. Cô ta chắc cũng phải có bản lĩnh nên mới có thể xuất hiện trước Tề Mặc.

"Đây là một nhánh con có thế lực lớn nhất của gia tộc William, ngoài nhánh chính thống đã bị Jiaowen tiêu diệt. Bọn họ tập trung tất cả ở đây là để biểu đạt thành ý với chúng ta". Ly Tâm đứng trước tường kính, Hoàng Ưng bước đến bên cạnh vừa quan sát vừa giải thích cho cô rõ.

Ly Tâm gật đầu, cô biết Hoàng Ưng đang chỉ bảo cho cô. Bây giờ cô đã có nhận thức, cô không thể bàng quan như trước, điều cần hiểu nhất định phải hiểu, cần học hỏi thì học hỏi, tuyệt đối không thể lơ là cảnh giác. Một khi cô đã quyết định dấn thân vào thì phải cố gắng hết sức.

"Sắp bắt đầu rồi". Hoàng Ưng vừa nói dứt lời, Lập Hộ liền mở miệng, anh ta không rời mắt khỏi sân khấu rộng lớn trống không ở vị trí trung tâm bên dưới.

Ly Tâm đưa mắt nhìn đám Tề Mặc, Jiaowen và Phong Hành. Bọn hò trò chuyện trong bầu không khí ấm áp, không có vẻ nghiêm túc của một cuộc đám phán, cũng không căng thẳng và thận trọng như hồi ở Đông Nam Á. Tề Mặc giống như đến đây xem động vật thật sự. Ngay cả đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng bình thường luôn đứng bất động sau lưng Tề Mặc bây giờ cũng tự do đi lại trong phòng.

Ly Tâm hơi ngây người khi chứng kiến cảnh này, nhưng đối diện với đôi mắt đầy ý cười của Lập Hộ, cô lập tức hiểu ra vấn đề. Lần này với lần trước không giống nhau, lần trước là lời mời của thế lực đối địch, còn lần này là lời mời của một gia tộc quy thuận. Gia tộc William trước đó đã tỏ rõ ý định của họ, Tề Mặc nhận lời đến đây có nghĩa hắn đồng ý, hành động nói lên tất cả, bất cứ lời lẽ nào cũng trở thành thừa thãi. Thảo nào đám Hoàng Ưng và Lập Hộ mới thoải mái như vậy.

Cảm nhận thấy ánh mắt lạnh lùng của Tề Mặc chiếu vào người mình, Ly Tâm liền quay đầu, Tề Mặc ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sofa đang nhìn cô chăm chú. Ánh mắt hắn mang nhiều sắc thái yêu thương, chiều chuộng, tán thưởng, khoan dung hòa trộn vào nhau. Ly Tâm bất giác mỉm cười với hắn.

"Các vị khách quý, tối nay...". Ly Tâm còn chưa quay lại, sân khấu ở bên dưới truyền đến giọng nói của người chủ trì. Người ngồi dưới sân khấu tuy không nhiều nhưng chắc chắn là những kẻ có địa vị. Bọn họ đều mang mặt nạ nên không thấy rõ diện mạo. Lúc này sân khấu đã bị tắt bớt đèn. Ánh sáng mờ mờ mang lại cảm giác hưng phấn và đè nén. Ly Tâm nhìn chăm chú xuống bên dưới, không biết là loài động vật gì biểu diễn?

"Tối nay, thứ chúng tôi chuẩn bị toàn bộ là cực phẩm. Chúc mọi người thưởng thức vui vẻ". Người đàn ông trên sân khấu giới thiệu một câu đơn giản rồi đi xuống dưới.

Cực phẩm? Động vật cũng phân loại cực phẩm? Có vẻ thú vị đây, Ly Tâm khoanh hai tay trước ngực theo dõi nhất cử nhất động trên sân khấu.

Đèn trên sân khấu tắt tối om rồi đột nhiên sáng lóa. Ở vị trí cao nhất của sân khấu không biết từ lúc nào xuất hiện một người đàn ông. Toàn thân anh ta được quấn một tấm voan màu đen, nổi bật rõ đường nét trên cơ thể. Làn da trắng dưới lớp vải đen tạo ra một sự mê hoặc thị giác.

Hai tay người đàn ông bị trói vào thành ghế cao phía sau, hai chân cũng bị cố định vào chân ghế. Gương mặt anh ta quay về đúng phòng VIP của Tề Mặc. Người đàn ông là con lai, pha trộn dòng máu phương đông và huyết thống châu Âu. Dưới ánh đèn sáng trưng, anh ta lộ vẻ đẹp yêu mị mê người mặc dù ánh mắt anh ta không che dấu nỗi kinh hoàng.

Soạt, một cây roi da quất lên người anh ta, khiến tấm vải voan mỏng màu đen bay lên. Trên bộ ngực trắng muốt xuất hiện vết máu đỏ hồng. Ly Tâm có thể nhìn thấy rõ qua bức tường kính, còn nhìn qua màn hình có lẽ không phát hiện ra.

Vết roi đánh không chảy máu nhưng màu đỏ nổi bật trên lớp da trắng mang lại cảm giác khêu gợi không thể diễn tả bằng lời. Không hiểu anh ta bị cho uống thuốc hay đó là giọng trời sinh mà tiếng kêu rên yếu ớt của anh ta khiến những người ở bên dưới càng trở nên kích động hơn.

Soạt, soạt, cây roi da tiếp tục quất mạnh xuống thân thể người đàn ông. Tiếng vun vút đanh sắc trong không khí và tiếng la hét hưng phấn từ bên dưới khiến Ly Tâm cau mày quay đầu đi chỗ khác.

"Cô không thể chấp nhận nổi sao?" Lập Hộ đứng bên cạnh cất giọng nói chỉ đủ anh ta và Ly Tâm nghe thấy.

Ly Tâm không lên tiếng, Lập Hộ không rời mắt khỏi màn biểu diễn ở bên dưới, anh ta nói lãnh đạm: "Người trên sân khấu thuộc dòng dõi chính thống của gia tộc William, hắn tên là Phong Lâm William. Thắng làm vua thua làm giặc ấy mà, chỉ đáng tiếc đôi bàn tay đó, nghe nói tài nghệ bắn súng của hắn không thua kém Hoàng Ưng".

Ly Tâm nghe nói vậy lại quay đầu tiếp tục theo dõi màn biểu diễn. Cô không phải không thể chấp nhận nổi mà chỉ là không muốn nhìn mà thôi. Cô biết thế giới này rất đen tối, có những chuyện cô chưa từng gặp bao giờ nhưng không có nghĩa nó không tồn tại. Sự việc đang diễn ra ở dưới kia chắc là buôn bán nô lệ. Người xuất hiện ở

trên sân khấu sẽ được những kẻ vừa ý họ bỏ tiền mua về. Còn số phận của họ sau này ra sao, có lẽ chỉ ông trời mới biết.

Ly Tâm không ngốc nghếch, cũng không nảy sinh lòng thương hại với họ. Hiện thực là hiện thực, vĩnh viễn tàn khốc hơn sự tưởng tượng của con người. Vừa chứng kiến màn biểu diễn là cô đã biết ngay xem động vật có nghĩa như thế nào. Chỉ có điều cô không ngờ người ở trên sân khấu lại thuộc dòng dõi chính thống của gia tộc William. Thực tế đúng là "thắng làm vua thua làm giặc" như Lập Hộ nói.

"Tàn nhẫn thật đấy". Ly Tâm thầm nghĩ trong lòng. Thất bại là thất bại, có cần phải dẫm đạp lên sự tôn nghiêm của người khác như vậy không?

Hơn nữa vừa rồi Lập Hộ nói Phong Lâm William là một tay súng cừ khôi. Khả năng của Hoàng Ưng thì cô biết rõ, có thể so sánh với Hoàng Ưng chứng tỏ tay Phong Lâm này cũng không phải tầm thường. Vậy mà bây giờ anh ta như một con chim kinh sợ, không có một chút khí thế mà chỉ giống một nô lệ có thể bị bất cứ người nào xâu xé. Không cần tưởng tượng cũng biết anh ta đã trải qua chuyện gì.

Lập Hộ hơi mỉm cười cất giọng nói thoảng qua: "Không, cô không cảm thấy hắn đang hưởng thụ hay sao?"

Ly Tâm cau mày quay đầu nhìn lên màn hình lớn. Vẻ mặt của người đàn ông lộ rõ vẻ đau đớn, nhìn không ra anh ta thích thú ở điểm nào. Ly Tâm bất giác quay sang Lập Hộ, Lập Hộ nở nụ cười lạnh lẽo: "Đây là trò hắn thích, không biết bao nhiêu người chết ở dưới tay hắn bằng cách này, cũng phải cho hắn nếm thử mới được. Tôi cảm thấy gia tộc William tổ chức trò này rất hợp ý tôi".

Nghe Lập Hộ nói vậy, ánh mắt Ly Tâm lóe lên một tia lạnh lùng. Thương hại ư, cô chẳng có tâm tư đi thương hại loại người này. Cô vốn chỉ cảm thấy làm vậy sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng và phong độ

của Tề Gia. Nhưng nếu trò này là tác phẩm của nhánh con gia tộc William thì cô càng không bận tâm.

"Tên này bảo dưỡng không tồi, chắc sẽ có nhiều người thích". Hoàng Ưng đứng bên cạnh cười lạnh lùng. Ngữ khí của anh ta thản nhiên như nói hôm nay thời tiết rất đẹp.

"Một trăm ngàn đô la Mỹ".

"Một trăm ba mươi ngàn đô la".

Lúc này, trên người Phong Lâm William gần như không còn một mảnh vải che thân. Người đánh anh ta ra tay rất chuẩn, chỗ không nên lộ không bị lộ ra ngoài. Chỉ có bộ ngực trần, cánh tay và trên đùi anh ta lằn vết roi đỏ máu. Dưới ánh đèn nhiều màu sắc, không khí xung quanh anh ta yêu mị đến cực điểm.

"Hai trăm ngàn đô la".

Một giọng nói chắc nịch vang lên, không khí trầm xuống trong giây lát. Ly Tâm thấy một người đàn ông mặt núng nính mỡ bước lên sân khấu, ông ta sờ mó thân hình Phong Lâm William rồi nửa ôm nửa kéo anh ta xuống sân khấu. Ánh mắt Phong Lâm lúc này nhuốm một màu nhục nhã chết chóc.

"Đúng là chẳng ra sao cả". Ly Tâm lắc đầu.

Ý tứ trong lời nói của cô rất rõ ràng. Nếu hôm nay Tề Mặc đứng ở vị trí của Phong Hành Willilam, hắn tuyệt đối không làm như ông ta. Phẩm hạnh và tư tưởng của một người quyết định quyết sách của người đó.

Nếu đổi lại là Tề Mặc, chắc chắn hắn giết sạch sẽ chứ không phải dùng mọi thủ đoạn hành hạ như thế này. Kẻ nào cản đường Tề Mặc hắn sẽ loại bỏ không nương tay. Thủ đoạn như của Phong Hành không phải là phong cách của hắn. Hơn nữa Tề Mặc cũng sẽ không

tốn hơi động não làm những chuyện phức tạp như vậy. Bá chủ hành sự luôn tàn nhẫn và tuyệt tình nhưng rất nhanh gọn dứt khoát.

Tuy nhiên, nhánh con của gia tộc Willilam làm vậy cũng có tác dụng ra oai giúp Tề Gia, kẻ nào dám chống đối Tề Gia sẽ có kết quả như những kẻ ở trên sân khấu. Do đó Tề Gia mới không có bất cứ người nào lên tiếng phản đối.

"Nếu bọn họ ra sao, chúng ta đã không đứng ở đây". Hoàng Ưng nở nụ cười miệt thị, xem ra anh ta không coi gia tộc Willilam ra gì. Có điều anh ta cũng biết ý cất giọng chỉ ba người nghe thấy.

Ba người còn đang mải nói chuyện, trên sân khấu đột nhiên xuất hiện một cái lồng rất lớn, bên trong lồng có một con hổ. Ngoài ra, ở bên cạnh có một người đàn ông nhỏ bé đang thét lên khi bị đẩy vào cái lồng chứa con hổ.

Con hổ bị cắt hết móng sắc và bị nhổ hết răng nhọn. Nhưng thân hình to lớn và khí thế của nó khiến người đàn ông sợ hãi đến mức mặt mũi tái mét, gào thét và túm chặt lấy lồng sắt như muốn chui ra ngoài. Con hổ xông tới, hai chân trước vồ lấy người đàn ông khiến anh ta ngã rúi sang một bên.

"Người của gia tộc Willilam?" Ly Tâm cau mày hỏi.

Lập Hộ mỉm cười đáp: "Chỉ là cá lọt khỏi lưới mà thôi. Nhưng Phong Hành đúng là có bản lĩnh, lọt khỏi lưới rồi vẫn có thể tìm thấy". Nghe câu này Ly Tâm đoán ra đây là nhân vật không đáng kể trong hệ chính thống của gia tộc Willilam. Nhưng cùng là người một nhà mà họ tuyệt tình đến mức này, xem ra tình thân không tồn tại trong thế giới đen tối.

Ly Tâm nhăn mặt: "Có gì đáng xem, đúng là vô vị".

Hoàng Ưng bật cười: "Chẳng phải là cô muốn đi xem nên lão đại mới nhận lời. Nhờ phúc của cô chúng tôi mới được thưởng thức

màn hấp dẫn thế này". Lời nói của Hoàng Ưng lộ rõ sự châm chọc mặc dù ánh mắt của anh ta không có vẻ gì là hưng phấn.

Ly Tâm nhất thời á khẩu, cô làm sao biết được xem động vật lại là trò biểu diễn này. Nếu sớm biết trước, cô đã chẳng thèm đến đây. Tuy biết thế giới của đàn ông chẳng có gì tốt đẹp nhưng cô thật sự cảm thấy không thích mấy màn này.

Hắc đạo có quy tắc của hắc đạo, có cách xử lý và hành sự của bọn họ. Tề Mặc không lên tiếng, cô càng không tiện mở miệng. Ly Tâm biết một khi đã lao vào con đường hắc đạo đều không thể nhắc đến hai từ "nhân tính", cần phải tàn ác và nhẫn tâm mới có thể leo lên vị trí cao nhất. Chỉ có điều cô không thích là không thích.

"Nếu đã nhờ phúc của tôi, có cần tôi mua giúp các anh không?". Ly Tâm trầm mặc trong giây lát rồi đột nhiên quay sang hỏi Hoàng Ưng và Lập Hộ.

Lập Hộ lắc đầu: "Không liên quan gì đến tôi, đừng lôi tôi vào cuộc".

Hoàng Ưng ngược lại cười cười: "Nếu có đàn bà thì ok". Anh ta nhất quyết không cho Ly Tâm cơ hội trêu chọc anh ta.

Ly Tâm nghe nói vậy liền đưa mắt xuống bên dưới. Trên sân khấu đã xuất hiện thêm nhiều người khác, nhưng toàn đàn ông chứ không thấy bóng dáng một người phụ nữ nào.

"Hôm nay chắc không có đàn bà đâu". Lập Hộ nửa cười nửa không nói nhỏ.

Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Lập Hộ, cô nhíu mày suy nghĩ rồi lập tức hiểu ra vấn đề. Tề Mặc không thích phụ nữ là chuyện giới hắc đạo đã biết từ lâu, ai dám đem đàn bà đến trước mặt hắn? Hơn nữa gia tộc William đang muốn lấy lòng Tề Mặc nên càng không có chuyện đó. Sau khi nghĩ thông suốt, Ly Tâm quay sang trừng mắt với Hoàng Ưng, xem ra anh ta đã sớm đoán biết không có đàn bà bị đem bán đấu giá

"Đúng là đồ ngu xuẩn, lão đại sẽ thích mấy trò này sao? Thế mà bọn họ cũng nghĩ ra được". Hoàng Ưng nhếch mép cười, đồng thời nhìn đám người của gia tộc William bằng ánh mắt khinh miệt.

"Không có đàn bà, toàn là đàn ông, cũng không có Grateai (nam chuyển đổi giới tính thành nữ), coi như bọn họ không đến nỗi quá ngốc nghếch". Lập Hộ cười khẽ và cất giọng đầy châm biếm.

Ly Tâm cũng bật cười, Tề Mặc đúng là khó hầu hạ nhưng gia tộc William cũng chẳng ra làm sao. Bọn họ bày ra trò này để lấy lòng Tề Mặc, lẽ nào bọn họ hy vọng Tề Mặc sẽ vừa ý một người trong số đó? Nghĩ đến đây Ly Tâm bất giác ho hai tiếng. Đúng là ngu xuẩn, dù Tề Mặc thích đàn ông đi chăng nữa hắn sẽ chọn người của gia tộc William sao? Xem ra nhánh con mãi mãi là nhánh con, không thể leo lên vị trí chính thống cũng là có nguyên nhân của nó.

"Ngu xuẩn cũng tốt". Ly Tâm cố đè nén tiếng cười.

Tề Mặc bây giờ không thiếu trợ thủ. Trợ thủ một mình Jiaowen là đủ, Tề Mặc e rằng cũng chỉ tin tưởng Jiaowen. Gia tộc William đã qua thời kỳ hưng thịnh từ lâu, dù bây giờ Phong Hành William có ngồi lên vị trí lão đại, gia tộc của ông ta cũng chỉ là một gia tộc hạ đẳng dưới trướng Tề Mặc. Kẻ ngu xuẩn dễ khống chế hơn người thông minh, đây là chân lý bất biến từ xưa đến nay.

Nghĩ đến đây Ly Tâm liền quay đầu về phía Tề Mặc. Với thân phận và tính cách của Tề Mặc, dù gia tộc William có từng là cánh tay phải của Lam Bang hắn cũng còn lâu mới chịu đi gặp mặt. Lẽ nào đúng như Hoàng Ưng nói, vì cô muốn đi xem nên Tề Mặc tạo điều kiện để cô thư giãn tinh thần.

Tề Mặc đang cúi đầu nhìn thứ gì đó trong tay, không biết có phải linh cảm thấy ánh mắt của Ly Tâm, hắn liền ngẩng đầu nhìn cô. Ánh mắt lạnh lùng của hắn chứa đựng sự mất kiên nhẫn. Mặc dù vậy hắn vẫn không tỏ bất cứ thái độ gì.

Ly Tâm nhìn chăm chú Tề Mặc một lúc, cô đột nhiên mấp máy môi: "Em muốn mua một người"

Sắc mặt Tề Mặc lập tức thay đổi, đáy mắt hắn lóe lên một tia sắc bén đầy nộ khí. Ly Tâm không ngờ hắn lại có phản ứng mạnh như vậy. Cô liền lắc đầu lia lịa và nở nụ cười rạng rỡ với hắn.

"Mấy người nói chuyện gì mà vui thế?" Từ lúc vào phòng đến giờ Jiaowen mới lên tiếng.

Hoàng Ưng nháy mắt: "Chúng tôi đang nói mấy anh chàng ở dưới kia có thân hình không tồi".

Sắc mặt Tề Mặc càng tối sầm, Ly Tâm chửi thầm Hoàng Ưng, cô vừa cười híp mắt vừa đi đến bên cạnh Tề Mặc ngồi xuống: "Đó là Hoàng Ưng nói, em đang tìm một người phụ nữ giúp anh ta. Anh ta nói nếu có đàn bà anh ta sẽ mua một người". Hoàng Ưng dám hại cô, cô cũng sẽ kéo anh ta xuống nước, mà Hoàng Ưng đúng là nói câu đó chứ không phải cô bịa ra.

Hoàng Ưng nghe vậy liền đen mặt và trừng mắt với Ly Tâm. Jiaowen bật cười ha hả: "Chuyện đó có gì khó".

"Đúng, đúng, là chuyện nhỏ". Phong Hành William gật đầu rồi phất ra hiệu người ở đằng sau.

Tề Mặc không nhìn Hoàng Ưng, hắn giơ tay giữ chặt eo Ly Tâm rồi kéo cô ngồi sát bên hắn. Sau đó Tề Mặc lại cúi đầu nhìn thứ ở trên tay. Mặc dù Tề Mặc không bày tỏ thái độ nhưng hành động của hắn đã nói lên tất cả.

"Ly Tâm này, nếu cô thích ai thì cứ nói với tôi. Tề không cho phép, tôi sẽ mua cho cô, đừng để bản thân chịu thiệt thòi". Jiaowen cười híp mắt với Ly Tâm.

Ly Tâm lập tức cứng người, bàn tay đặt trên eo cô càng siết mạnh hơn. Tuy Tề Mặc không ngẩng đầu nhưng Ly Tâm ngửi được không

khí nguy hiểm tỏa ra từ người khắn. Cô liền mở miệng: "Jiaowen lão đại không cần khách sáo. Dù sao chúng tôi cũng là chủ nhân ở đây nên phải làm khách hài lòng trước tiên. Jiaowen lão đại, anh thích ai thì đừng khách khí, tôi tin lão đại của chúng tôi sẽ không hà tiện khoản tiền nhỏ này đâu". Nói xong cô lắc tay Tề Mặc: "Em nói có đúng không, lão đại?"

Tề Mặc ngẩng lên nhìn Jiaowen bằng ánh mắt lạnh lùng: "Anh xác định?"

Chỉ ba từ ngắn gọn nhưng Jiaowen hiểu đây là câu hỏi nhằm vào câu nói trước đó của anh ta. Nếu anh ta dám mua một người đàn ông cho Ly Tâm, chỉ e là hòn đảo Hawaii xinh đẹp này sẽ xuất hiện thêm một xác chết của một mỹ nam là anh ta.

Jiaowen lập tức cười tươi: "Tề, tôi với anh cần gì khách sáo chứ, anh không cần xác định".

Tề Mặc lại cúi xuống tiếp tục xem đồ của hắn. Ly Tâm nhếch mép cười với Jiaowen. Jiaowen không rời mắt khỏi Ly Tâm, có Tề Mặc chống lưng, cô dám leo lên đầu anh ta.

"Tiếp theo là người cuối cùng của buổi đấu giá hôm nay, hàng cực phẩm trong số cực phẩm, tuyệt đối là hàng còn nguyên tem, chưa bị bóc bao giờ". Ở dưới sân khấu, người chủ trì nói một hơi rồi nhanh chóng đi xuống dưới. Sân khấu tắt đèn tối om khiến bầu không khí nơi khán đài càng hưng phấn và sôi động hơn.

Khi đèn bật sáng, sân khấu xuất hiện một chiếc giường lớn màu đen, trên phủ một tấm ga trải giường màu đỏ tươi. Hai màu đen đỏ kết hợp khiến chiếc giường vô cùng nổi bật.

Trên giường là một cậu bé vẫn chưa phát dục hoàn toàn có làn da trắng nõn. Tấm voan đen chỉ che kín bộ phận quan trọng, để lộ thân hình gốm sứ không tì vết của cậu bé. Cậu bé có mái tóc đen mềm mại, ngũ quan thanh tú đẹp đẽ. Đôi mắt của cậu bé như ngọc thạch

không một chút tạp chất. Ánh mắt cậu bé lộ vẻ sợ hãi, toàn thân không ngừng run rẩy, đôi môi đỏ mọng mím chặt.

"Phong Hành William đúng là có bảnh lĩnh". Bạch Ưng đột ngột mở miệng, không biết là lời tán dương hay có ý khác.

Ly Tâm ngẩng lên nhìn Hồng Ưng bằng ánh mắt không hiểu. Những người của gia tộc William xuất hiện trước đó bọn họ không hề có phản ứng, tại sao lại bây giờ bọn họ lại có phản ứng khi nhìn thấy cậu bé trên sân khấu. Hồng Ưng, Hoàng Ưng và Lập Hộ nhìn nhau cười cười.

Phong Hành William mỉm cười đắc ý: "Sao tôi có thể bỏ sót con cá lớn như vậy. Nó là con cháu duy nhất của dòng dõi chính thống không bị giết chết. Dù nó chỉ là con riêng nhưng cũng có tư cách ngồi lên vị trí lão đại".

Jiaowen nở nụ cười nhàn nhạt: "Đào đất ba thước, thủ đoạn không tồi". Hệ chính thống của gia tộc William đã bị anh ta và Phương Gia liên thủ tiêu diệt, chỉ có Phong Vân William thoát thân. Không phải anh ta muốn tha cho cậu bé mà cậu bé ẩn náu tương đối kỹ càng, anh ta không có tâm tư tìm kiếm. Không ngờ Phong Vân William lại bị chính người cùng một gia tộc tìm ra.

Nghe đến từ "con riêng", Ly Tâm hơi nhíu mày, Hoàng Ưng ở bên cạnh giải thích: "Là con trai thứ tư của lão đại gia tộc William trước đây, năm nay mười hai tuổi, nhưng được nuôi nấng ở bên ngoài. Thằng bé bị câm, từ trước đến nay chưa đặt chân vào đại bản doanh gia tộc William. Tuy thằng bé được thừa nhận là người của gia tộc nhưng chẳng có chút quyền thế nào".

Bên dưới vọng lên tiếng hò reo ầm ĩ, Ly Tâm quay đầu nhìn, thấy có một con mãng xà màu xanh to bằng đùi Phong Vân William đang từ từ bò lên giường. Nhìn thấy cậu bé, con mãng xà như thấy miếng mồi ngon càng hưng phấn trườn nhanh hơn.

Phong Vân William không biết bị cho uống loại thuốc gì, cậu bé không hề giãy giụa, dù há to miệng cũng không thể thốt ra lời. Cậu bé chỉ biết mở to đôi mắt đầy kinh hoàng và tuyệt vọng.

Con mãng xà bị nhổ hết răng, lúc này nó há to miệng nuốt hai bàn chân Phong Vân William. Tất cả người ngồi dưới khán đài đều hét lên hưng phấn. Trong khi đó những người đứng bên cạnh chiếc giường dửng dưng theo dõi cảnh tượng trước mắt.

Ly Tâm càng nhíu chặt đôi lông mày. Thân hình nhỏ bé của Phong Vân William không rừng run rẩy, bộ dạng sợ hãi của cậu bé khiến người khác không khỏi xót thương. Dù sao cậu cũng chỉ là một đứa trẻ.

"Lão đại, em muốn mua cậu bé". Ly Tâm đột ngột túm tay Tề Mặc.

Tề Mặc ngẩng đầu nhìn lên màn hình: "Em muốn nó?"

"Nó vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi mà, nhốt nó ở Tề Gia, dù nó có mọc cánh cũng không bay nổi". Ly Tâm nhìn thẳng vào mắt Tề Mặc. Một đứa trẻ đẹp đẽ như vậy mà bị hủy hoại thì đúng là lãng phí kiệt tác của đất trời.

"Hoa hồng có gai sắc đấy". Jiaowen cất giọng nhàn nhạt.

"Nhưng như vậy nó mới là hoa hồng". Ly Tâm bình thản trả lời.

"Được". Tề Mặc đồng ý một cách dứt khoát. Ly Tâm vốn tưởng không dễ thuyết phục Tề Mặc, nào ngờ hắn nhận lời ngay lập tức.

Tề Mặc nhìn Ly Tâm nói: "Em biết bản thân làm gì là được rồi". Nói xong hắn rời tay khỏi eo Ly Tâm.

Ly Tâm liền đứng bật dậy, cô xúc động ôm chầm lấy Tề Mặc rồi hôn chụt lên mặt hắn. Sau đó Ly Tâm quay người đi ra ngoài, để lại trong phòng một đám người mắt tròn mắt dẹt kinh sợ. Tề Mặc buông thứ

trong tay và tựa lưng vào đằng sau ghế sofa, đáy mắt hắn lóe lên một tia khó nắm bắt.

"Bốn trăm ngàn đô la".

"Bảy trăm ngàn đô la".

"....."

"Ba triệu đô la". Trong tiếng reo hò trả giá, giọng nói lạnh lùng của Ly Tâm vang lên. Cô không đeo mặt nạ như những người khác mà cứ thế đi thẳng lên sâu khấu tới chỗ Phong Vân William.

Lúc này, con mãng xà đã nuốt đến đến đầu gối cậu bé. Thấy Ly Tâm tiến lại gần, Phong Vân William dịch người và giơ hai tay về phía cô.

"Ba triệu một trăm..."

Pằng, pằng, pằng. Ba tiếng súng đanh sắc vang lên, khiến những người ở dưới khán đài lập tức im bặt. Ly Tâm cầm khẩu súng đã được cải tạo nhằm thẳng vào miệng đang mở to của con mãng xà. Ba phát súng vào đúng chỗ hiểm khiến con mãng xà tắt thở ngay tức khắc.

"Dọn sạch sẽ cho tôi". Thấy chân của Phong Vân William vẫn còn ở trong miệng con mãng xà, Ly Tâm nhăn mặt nói.

Mấy người đứng xung quanh lập tức tiến đến kéo xác con mãng xà khỏi chiếc giường và lau sạch rớt rãi của nó trên chân Phong Vân William.

Lúc này, gương mặt Phong Vân William lộ rõ vẻ vui mừng và cảm kích. Cậu bé nước mắt giàn giụa giang hai tay về phía Ly Tâm. Ly Tâm thở dài rồi bế Phong Vân William đi xuống dưới sân khấu.

Khán đài phía trước sân khấu vẫn còn lặng im như tờ. Những người có mặt đều là nhân vật tai to mặt lớn, nhưng khi thấy người phụ nữ

trước mặt ngang nhiên nổ súng mà ông chủ ở đây không dám đắc tội, họ đều nhận thức rõ bản thân không thể dây vào người phụ nữ này. Trong không khí yên lặng đến mức có thể nghe rõ tiếng kim đồng hồ chạy, Ly Tâm bế Phong Vân William nhanh chóng đi ra ngoài.

Chương 106: Thiên thần hay ác quỷ

Ly Tâm không quay lại phòng VIP mà bế Phong Vân William đi thẳng ra chỗ đậu ô tô. Tề Mặc đã ngồi sẵn trong chiếc Cadillac, như sớm đoán biết cô sẽ rời khỏi khu giải trí. Ly Tâm cười tươi với Tề Mặc rồi chui vào trong xe.

"Lão đại, bên Hắc Ưng có tin rồi". Lập Hộ lên tiếng.

Jiaowen thở dài một hơi rất khoa trương, anh ta mở miệng cằn nhằn: "Tôi mới được nghỉ ngơi một ngày thôi mà, được ở nơi tuyệt vời như thế này tôi chẳng muốn đi đâu hết. Hắc Ưng giục gì mà giục?"

Tề Mặc nhắm mắt tựa người vào thành ghế phía sau, hắn cất giọng lạnh lùng: "Quay về".

Hồng Ưng và Lập Hộ nghe nói vậy lập tức gật đầu. Ly Tâm hiểu ý Tề Mặc không phải quay về ngôi biệt thự ở Hawaii mà trở về đại bản doanh của Tề Gia ở Mỹ. Thời gian này là thời gian đối đầu căng thẳng với Lam Bang, lão đại nên ở đại bản doanh. Để thuộc hạ ở bên ngoài vất vả còn bản thân nhàn rỗi ở Hawaii thì không phải là tác phong của Tề Mặc.

Ly Tâm ngồi cạnh Tề Mặc, cô đặt Phong Vân William xuống bên cạnh cô. Ở phía đối diện, Jiaowen cười híp mắt với cô, anh ta liếc Tề Mặc rồi cởi áo khoác ném cho Ly Tâm, đồng thời nháy mắt với cô.

Ly Tâm mỉm cười: "Jiaowen lão đại quả là chu đáo thật". Nói xong cô cầm áo khoác của Jiaowen cuộn vào thân thể gần như trần truồng Phong Vân William.

Nghe Ly Tâm nói vậy, Jiaowen hừ một tiếng lạnh lùng rồi quay đi. Nếu không phải thấy Tề Mặc coi trọng cô, còn lâu anh ta mới hy sinh áo khoác cho tên tiểu quỷ đó.

Phong Vân William dường như quá sợ hãi, đến bây giờ mặt cậu ta vẫn đầy vẻ hoảng hốt, hai tay cậu ta nắm chặt tay Ly Tâm không rời, thân thể áp sát vào người Ly Tâm như muốn chui vào lòng cô.

Ly Tâm thấy vậy chỉ lắc đầu và vỗ nhẹ lên lưng Phong Vân William. Cô không có thói quen ôm người khác, dù Phong Vân William có vẻ bé nhỏ hơn một đứa trẻ mười hai tuổi phát triển bình thường, dù thân hình cậu bé cùng lắm khoảng mười tuổi nhưng cô cũng không muốn ôm vào lòng. Hơn nữa bên cạnh cô còn có Tề Mặc, hắn không thể hiện thái độ nhưng không khí tỏa ra từ người hắn ngày càng lạnh lẽo.

"Tiểu quỷ, mày không bị muốn ném ra ngoài thì tốt nhất nên ngoan ngoãn ngồi im, nếu không tự gánh hậu quả". Jiaowen cũng nhận ra nộ khí của Tề Mặc, anh ta nhếch mép nở nụ cười gian tà.

Phong Vân William hình như là đứa trẻ rất nhạy cảm, nó phát giác chỉ có Ly Tâm đối xử tốt với nó, còn những người khác giữ thái độ lạnh lùng, đặc biệt là người ngồi bên cạnh Ly Tâm sát khí đằng đằng. Nó liền cuộn chặt người, chỉ có tay vẫn nắm tay Ly Tâm.

"Ngủ một giấc sẽ...". Ly Tâm còn chưa nói hết câu, Tề Mặc ra tay nhanh như tia chớp đập vào cổ Phong Vân William. Phong Vân William lập tức ngất lịm trên ghế ô tô.

Ly Tâm sững sờ, cô sờ mũi Phong Vân William kiểm tra xem còn hơi thở. Sau đó, Ly Tâm quay sang nhìn Tề Mặc: "Nó vẫn chỉ là đứa trẻ".

Tề Mặc không nói một lời nào, hắn giơ tay vòng qua eo Ly Tâm và kéo cô ngồi lên đùi hắn. Sau đó hắn ôm chặt lấy cô, nhắm mắt gục đầu xuống vai cô.

Ly Tâm lườm Tề Mặc, đưa mắt qua bên này bắt gặp nụ cười mờ ám của Jiaowen. Ly Tâm không thèm để ý đến Jiaowen, cô đưa hai tay ôm đầu Tề Mặc. Thấy cử chỉ của Ly Tâm sức tự nhiên, Jiaowen bất giác cau mày rồi quay sang nói chuyện với Hồng Ưng.

Tại đại bản danh của Tề Gia ở nước Mỹ, Hắc Ưng thay mặt Tề Mặc giải quyết công việc. Xem ra anh ta xử lý rất tốt, không khí trong khu biệt thự vẫn bình thường, không hề có mùi căng thẳng mặc dù đã trở mặt với Lam Bang.

Ở trong tòa nhà chính, đám Tề Mặc và Ly Tâm quan sát màn hình lớn trước mặt. Trên màn ảnh, Lam Tư có tư thế ung dung tự tại vỗ tay tán thưởng: "Tôi đúng là đã coi thường anh, không ngờ chúng ta vẫn có thể gặp mặt, vụ này khiến tôi không thể không kinh ngạc. Tề Mặc, chào mừng anh trở về bình an".

Tề Mặc ngồi trên ghế sofa lạnh lùng nhìn Lam Tư: "Vậy sao?"

Lam Tư nở nụ cười mê hoặc: "Tất nhiên rồi, tôi vốn nghĩ nếu xoáy nước không thể lấy mạng anh, ít nhất cũng khiến anh thiệt hại tám chín phần, không ngờ ngay sau đó còn một trận bão lớn mà anh vẫn có thể quay về, còn lành lặn nguyên vẹn. Tôi thật sự khâm phục anh. Lam Tư tôi cả đời này chưa từng nói khâm phục ai, nhưng anh rất xứng đáng, xứng đáng làm đối thủ của tôi".

Câu nói của Lam Tư rất thẳng thắn khiến Ly Tâm bất giác chớp chớp mắt. Hai bên đối chọi với nhau bao nhiêu năm, dù Tề Mặc không nói, Ly Tâm cũng có thể cảm nhận được Tề Mặc khá coi trọng Lam Tư. Kỳ phùng địch thủ là như vậy, mặc dù đối địch nhưng vẫn kính trọng nhau.

Ánh mắt Tề Mặc lóe lên một tia sắc bén, hắn nhếch mép nở nụ cười lạnh lẽo. Ở đầu bên kia Lam Tư thấy vậy cũng nở nụ cười yêu mị: "Lần này coi như anh thắng. Có điều nếu tôi không phải quá tự tin, tin chắc anh không thể sống quay về, tôi cũng không sơ suất như vậy, anh cũng không thắng nổi tôi. Jiaowen, anh nói có đúng không?"

Jiaowen nâng ly rượu mỉm: "Nói những điều này có tác dụng gì không?"

Lam Tư liền cười ha hả: "Anh nói đúng, hợp với ý tôi. Thắng là thắng, thua là thua. Lam Tư tôi không phải là người thua không nổi, chỉ một gia tộc William mà thôi, đối với tôi chẳng là gì hết".

Tề Mặc cất giọng lạnh lùng: "Gặp lại anh sau".

"Được". Lam Tư lập tức thu lại nụ cười, chỉ nhìn Tề Mặc chăm chú, ánh mắt anh ta không phải ngạo mạn mà chứa đựng sự hưng phấn khi gặp một đối thủ dũng mãnh.

"Lần này xem trong hai chúng ta ai mới là kẻ mạnh thật sự". Khóe mắt Lam Tư cong lên, sự hưng phấn, ngông cuồng và tanh máu của anh ta trong phút chốc nhiễm lên Tề Mặc.

Jiaowen ra hiệu Lập Hộ tắt hệ thống liên lạc, gương mặt anh ta lộ vẻ nghiêm túc: "Lần này chúng ta nhất định phải thận trọng, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng".

Tề Mặc gật đầu. Hồng Ưng cũng lên tiếng: "Theo tôi thấy....".

Mấy người đàn ông bắt đầu cuộc thảo luận nghiêm túc. Ly Tâm tuy ngồi ở gần đấy nhưng cô chẳng hiểu họ nói gì. Mấy người đàn ông không hề có ý dấu giếm Ly Tâm, chỉ là cô không có nền tảng kiến thức của giới hắc đạo nên đối với những vấn đề sâu xa, cô nghe không vào tai.

Ly Tâm bất giác nhíu mày, cô chỉ chuyên tâm lắng nghe mà không lên tiếng. Cô không tin cô không thể dung hợp vào Tề Gia, thứ cô cần là thời gian và quá trình học hỏi.

"Cô không hiểu?" Sau khi cuộc nói chuyện kết thúc, Jiaowen tựa vào thành ghế sofa hai tay khoanh trước ngực mỉm cười với Ly Tâm.

"Đúng". Ly Tâm gật đầu, thẳng thắn thừa nhận.

Jiaowen gật gù: "Không hiểu thì phải học hỏi thêm, không biết phải tìm mọi cách để biết bằng được. Tề Gia không cần người vô dụng.

Chém giết không phải là chuyện thường xảy ra, muốn đứng bên cạnh Tề Mặc, cô còn kém xa".

Nghe lời dạy bảo của Jiaowen, Ly Tâm trầm mặc mà không lên tiếng. Jiaowen nói đúng, nếu cô chỉ làm thuộc hạ của Tề Mặc như trước kia, Tề Mặc nói sao cô làm vậy thì quá dễ dàng. Nhưng bây giờ cô thích Tề Mặc, cô không chỉ muốn làm thuộc hạ của hắn mà muốn đứng bên cạnh hắn, muốn cùng hắn gánh vác giang sơn. Nhưng với năng lực của cô bây giờ thì cô vẫn chưa có tư cách đó.

Tề Mặc nãy giờ không rời mắt khỏi Ly Tâm. Hắn giơ tay về phía cô, Ly Tâm lập tức đứng dậy đi đến bên Tề Mặc và nắm chặt tay hắn. Tề Mặc kéo cô vào lòng: "Em phải học".

"Em biết". Ly Tâm gật đầu.

Tề Mặc vỗ nhẹ vào lưng để khích lệ Ly Tâm. Nếu làm thuộc hạ chỉ cần hắn thích là xong, nhưng nếu là phu nhân của hắn thì phải được tất cả mọi người trong Tề Gia ủng hộ và yêu mến. Tất nhiên một khi hắn thích hắn có thể cưới cô về mà không ai dám phát biểu ý kiến, nhưng nếu mọi người không phục sẽ là một điều bất lợi đối với cô.

Trong thế giới đen tối, kẻ nào mạnh sẽ có tất cả, muốn mọi người phục tùng chỉ là chuyện nhỏ. Đây là quy tắc bất thành văn của giới hắc đạo, chỉ cần anh đủ mạnh, anh muốn điều khiển thiên hạ thế nào cũng được. Còn nếu anh không đủ năng lực, anh sẽ bị diệt vong. Cá lớn nuốt cá bé là chân lý bất biến.

Hắn không thể lúc nào cũng ở bên cạnh Ly Tâm, Tề Gia không thể tồn tại một nữ chủ nhân ngu ngơ. Một khi mọi người không trung thành với nữ chủ nhân, cô không thể tồn tại trong thế giới âm mưu và thủ đoạn, đến lúc đó cô chỉ có con đường bị hủy diệt.

Tề Mặc không hiểu thế nào là sủng ái, thế nào là nghĩ cho người khác, hắn chỉ biết đi con đường tốt nhất. Thích một người, muốn cô ở bên cạnh hắn trọn đời không có nghĩa là nâng niu và bảo vệ từng ly từng tý mà hắn phải khiến cô tự nâng cao năng lực của bản thân,

khiến cô có thể tự giang rộng đôi cánh, tự mình đối mặt với gió bão. Kể từ lần đầu tiên gặp Ly Tâm, hắn vô tình hay hữu ý cũng đã làm như vậy, cô không mạnh mẽ thì hắn sẽ bồi dưỡng cô trở thành kẻ mạnh.

Tựa người vào Tề Mặc, Ly Tâm như có thần giao cách cảm ý được tâm tình của hắn, cô ngẩng lên nhìn vào mắt Tề Mặc: "Em nhất định sẽ làm tốt".

Đối diện với đôi mắt đầy kiên định của Ly Tâm, Tề Mặc nhếch mép nở nụ cười vui mừng. Hắn cất giọng trầm trầm: "Vị trí nữ chủ nhân không xa nhưng cũng không gần, tôi hy vọng em có thể ngồi cả đời".

Jiaowen ở bên cạnh bất giác nhìn Tề Mặc bằng ánh mắt kinh ngạc. Câu nói này là một lời hứa hẹn Tề Mặc sẽ cưới Ly Tâm? Tề Mặc thật sự quyết tâm cưới cô? Tuy nhiên sự kinh ngạc chỉ tồn tại trong một hai giây, anh ta đã sớm đoán ra điều này. Tính cách của Tề Mặc một khi không để ý đến ai thì coi nhẹ đến cùng, chú ý đến ai thì tuyệt đối không buông tay.

Trước đây anh ta biết Ly Tâm là một người đặc biệt với Tề Mặc, nhưng anh ta nghĩ Tề Mặc chỉ coi Ly Tâm như tình nhân, bởi vì ai gặp Ly Tâm cũng sẽ nhận ra cô không có năng lực ngồi lên vị trí nữ chủ nhân của Tề Gia. Tề Gia là gia tộc có lịch sử trăm năm, có mối quan hệ trong dòng họ rất lằng nhằng phức tạp. Một người không có năng lực sớm muộn gì cũng sẽ bị lật đổ. Nếu Tề Mặc đã thích cô thì làm tình nhân của hắn là tốt rồi, ít nhất cả đời này cô sẽ vô tư an nhàn.

Chỉ không ngờ tính cách của Ly Tâm ngoại nhu nội cương, mà Tề Mặc hiển nhiên tán thưởng điều đó. Một khi xác định để cô ở bên cạnh thì phải cho cô danh chính ngôn thuận, đây đúng là phong cách của Tề Mặc.

"Vâng". Ly Tâm hiểu Tề Mặc cần điều gì, lo lắng điều gì. Tuy Tề Mặc chưa bao giờ biểu lộ ra nhưng cô biết cô cần phải làm gì.

"Được rồi, được rồi, bàn luận cả buổi sáng, đói bụng quá rồi. Tề, tôi sẽ kiện anh tội ngược đãi". Jiaowen đột nhiên kêu lên, phá vỡ không khí trầm lắng.

Tề Mặc liền quay đầu lạnh lùng nhìn anh ta, Jiaowen nhún vai, gương mặt tỏ ra vô tội.

Nghe Jiaowen nhắc đến đói bụng, Ly Tâm liền cảm thấy bụng cô biểu tình đòi ăn. Ly Tâm đột nhiên nhớ ra điều gì, vội vàng đứng dậy nói: "Để em đi gọi". Nói xong cô liền chạy ra ngoài, để lại Tề Mặc nhăn mặt nhíu mày.

Ly Tâm chạy về ngôi biệt thự cô và Tề Mặc ở ngay bên cạnh đó. Cô vừa mở cửa bắt gặp Phong Vân William đang ngồi bó gối trên nền nhà. Thấy cô xuất hiện, Phong Vân William liền đứng dậy lao vào lòng Ly Tâm, nước mắt chảy dài trên gò má cậu bé.

Ly Tâm vội nói: "Đừng khóc, khóc gì chứ, nam tử hán chảy máu chứ không rơi lệ, đừng khóc nữa". Vừa nói cô vừa lau nước mắt cho Phong Vân William và vỗ lưng an ủi cậu bé. Sau khi về đến nước Mỹ nghỉ ngơi một đêm, mới sáng sớm cô đã bị lôi đến phòng hội nghị của tòa nhà chính nên nhất thời quên mất cậu bé.

Nghe Ly Tâm nói vậy, Phong Vân William liền ôm chặt lưng Ly Tâm, mím môi cố không để nước mắt chảy xuống. Bộ dạng của cậu bé vô cùng đáng thương và ngoan ngoãn khiến người khác nhìn thấy không khỏi mủi lòng.

Ly Tâm lắc đầu không lên tiếng. Nghe bụng Phong Vân William kêu lục bục Ly Tâm mới chú ý đến sắc mặt trắng bệch của cậu bé. Cô liền cất cao giọng: "Em nhịn đói mấy ngày rồi?".

Phong Vân William trầm mặc một lúc rồi giơ ba ngón tay. Ly Tâm thầm trách bản thân, kể từ lúc cô đưa cậu bé đi, một ngày một đêm qua cô không chăm sóc cậu bé. Ly Tâm kéo tay Phong Vân William: "Em tỉnh bao lâu rồi? Tại sao không tìm người hầu?" Cô đoán cậu bé thức giấc lâu rồi vì bộ dạng cậu tương đối tỉnh táo.

Phong Vân William dụi đầu vào người Ly Tâm, toàn thân cậu bé vẫn run rẩy. Ly Tâm lại thở dài vỗ lưng Phong Vân William. Cô nhất thời quên mất đây là nơi nào, là đại bản doanh của Tề Gia, người ở đây con mắt cao hơn trời. Cô đi theo Tề Mặc nên mới có kẻ hầu người hạ, bằng không cô cũng hiểu rõ bản thân sẽ chẳng được ai nhòm ngó tới.

Ly Tâm bất giác vuốt tóc Phong Vân William: "Tôi đã đưa em đến đây thì sẽ không bỏ mặc em, nếu không ban đầu tôi đã không mua em. Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm". Vừa nói cô vừa dắt tay Phong Vân William đi ra ngoài.

"Ai cho em đưa nó tới nơi này?" Tề Mặc nhìn Ly Tâm đang nắm tay Phong Vân William bằng ánh mắt sắc lạnh. Phong Vân William liền đứng nép sau lưng Ly Tâm.

"Em đưa cậu bé đến ăn cơm. Lão đại, đừng nói anh là tiết kiệm chút cơm này đấy nhé?" Ly Tâm cau mày nhìn Tề Mặc. Hắn tức giận gì chứ? Thật chẳng hiểu ra làm sao, Tề Gia kiệt sỉ đến thế là cùng ư?

Tề Mặc lập tức đứng dậy đi hai bước đến chỗ Ly Tâm, hắn đưa tay nhanh như xẹt điện túm cổ Phong Vân William ném ra ngoài. Bên ngoài có tiếng đồ vật rơi bịch xuống nền đất.

Ly Tâm vội quay người, thấy Phong Vân William nằm sõng soài ở trước cửa, cậu bé lập cập chuẩn bị đứng lên. Chân tay cậu bé rớm máu, toàn thân rất thảm hại. Ly Tâm cất cao giọng với Tề Mặc: "Lão đại làm gì vậy? Nó vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi mà". Nói rồi cô bước tới chỗ Phong Vân William.

Tề Mặc hừ một tiếng túm lấy tay Ly Tâm: "Ăn cơm". Hắn kéo Ly Tâm đi về phía bàn ăn ấn cô vào chỗ ngồi.

Ly Tâm đang định mở miệng, Jiaowen ngồi bên cạnh lên tiếng: "Nơi này không phải bất cứ ai cũng có thể vào, bàn ăn này không phải bất cứ người nào cũng có thể ngồi. Một tên oắt con nô lệ không có tư cách vào đây".

Ly Tâm hơi sững người, cô quay đầu bắt gặp Phong Vân William đang đứng ở cửa nhìn cô chăm chú. Bộ dạng của cậu bé muốn vào nhưng không dám vào, muốn lui ra nhưng không biết đi đâu. Ly Tâm nhíu chặt đôi lông mày, đây là quy tắc của Tề Gia, thảo nào cô chỉ gặp mấy gương mặt quen thuộc ở tòa nhà chính. Ly Tâm không ngờ Tề Mặc lại có quy tắc như vậy, may mà Jiaowen chỉ bảo cho cô.

Ly Tâm im lặng một lúc rồi gật đầu: "Tôi biết rồi". Vừa nói cô vừa bắt đầu ăn cơm, cô lập tức lấy lại thần sắc như lúc bình thường.

Tề Mặc nhìn Ly Tâm chăm chú. Cảm nhận được ánh mắt của hắn, Ly Tâm ngẩng mặt mỉm cười với hắn rồi gắp món ăn cô thích nhất bỏ vào bát hắn. Cô nói nhỏ: "Em hiểu, em không tức giận".

"Em có tư cách gì mà tức giận". Tề Mặc sa sầm mặt, cất giọng nói lạnh lùng rồi quay đi chỗ khác. Ly Tâm bất giác lắc đầu, người đàn ông này đúng là bá đạo quá.

"Anh bạn nhỏ, sắp chết đói đến nơi rồi phải không?" Ly Tâm kết thúc bữa cơm với tốc độ nhanh gấp đôi bình thường. Cô dặn dò người hầu chuẩn bị đồ ăn rồi kéo Phong Vân William trở lại ngôi biệt thự của Tề Mặc.

Phong Vân William vừa ra sức nhét thức ăn đầy mồm vừa lắc đầu, bộ dạng của cậu bé vô cùng đáng thương.

Nhìn Phong Vân William ăn cơm, trong lòng Ly Tâm cảm thấy hơi thương xót. Hào môn có quy tắc của hào môn, cô không đủ năng lực nên không thể nào vượt qua quy tắc của Tề Mặc, thành ra cậu bé lại bị bỏ đói thêm một lúc.

"A...a...". Đang mải suy nghĩ, Ly Tâm bị tiếng kêu "Aaa" của Phong Vân William cắt ngang. Cô đưa mắt nhìn thì thấy cậu bé đã chén sạch sẽ đồ ăn trên bàn. Phong Vân William nhìn cô bằng ánh mắt quan tâm và lo lắng, tay cậu bé không ngừng làm động tác gì đó.

Ly Tâm mỉm cười: "Em nên quan tâm đến bản thân, không cần phải lo lắng cho tôi. Còn nữa, tôi không biết thủ ngữ nên không hiểu em muốn nói gì".

Phong Vân William lộ vẻ thất vọng, cậu bé đi vòng qua bàn ăn đến bên Ly Tâm và ngồi lên đùi cô. Cậu bé ôm thắt lưng Ly Tâm và nở nụ cười ngọt ngào với cô.

Ly Tâm bế Phong Vân William đặt lên giường, cô nghiêm mặt nói với cậu bé: "Tôi không thích bế người khác, dù em chỉ là trẻ con cũng vậy. Còn nữa, nếu em không muốn cười thì đừng cười, em không cần lấy lòng tôi. Tôi sẽ không bỏ mặc em, tôi đã nói rồi, tôi đã đưa em về đây thì sẽ chịu trách nhiệm chăm sóc em, em không cần tìm cách nịnh nọt tôi". Phong Vân William ngây người trong giây lát, đôi mắt đẹp đẽ của cậu bé ngân ngấn nước.

"Không được khóc". Ly Tâm cất giọng lạnh lùng, khiến Phong Vân William sợ đến mức không dám chảy nước mắt.

Ly Tâm nói tiếp: "Em đã mười hai tuổi rồi nên không thể động một tý là khóc lóc. Tôi không biết cuộc sống trước đây của em như thế nào, nhưng đã là con trai thì đừng dễ dàng rơi lệ, tôi không thích điều đó. Dù em giả vờ hay khóc thật đi chăng nữa, nước mắt cũng không có tác dụng đối với tôi, tôi sẽ không bao giờ thương xót mấy thứ đó". Từ nhỏ đã trải qua rất nhiều chuyện nên cô chẳng tin vào nước mắt.

Phong Vân William ngây người trong giây lát rồi mấp máy môi: "Đây là cách sinh tồn mẹ dạy em".

Ly Tâm hiểu ý Phong Vân William, cô lắc đầu ngồi xuống bên cạnh cậu bé, lấy thuốc bôi thuốc lên vết thương của cậu bé: "Nước mắt của em đúng là rất đẹp, có thể khơi gợi lòng thương xót của con người và khiến người ta muốn bảo vệ em. Nhưng em đừng quên nơi này là Tề Gia, tất cả mọi người ở đây đều không tin vào nước mắt"

Ngừng một lát, Ly Tâm đưa mắt nhìn Phong Vân William rồi cất giọng bình thản: "Anh bạn nhỏ, tôi biết sinh tồn ở gia tộc hắc đạo không phải là dễ dàng, em là con cháu dòng dõi chính thống nhỏ bé và yếu ớt như thế này lại sống ở bên ngoài, vậy mà bao nhiêu năm em cũng vượt qua được. Bản thân em có gì, em không lừa người khác nổi đâu, nếu không có chút thủ đoạn thì không thể nào sinh tồn, mà nước mắt chắc chắn không phải điều kiện có thể sinh tồn".

Sau khi được nghe kể về quá khứ của Tề Mặc, Ly Tâm biết thế giới hắc đạo đen tối vô cùng. Một đứa trẻ là con riêng lại xinh đẹp và yếu ớt như Phong Vân William muốn bảo toàn sinh mạng không thể thiếu thủ đoạn và tài trí. Đặc biệt cậu bé lại là con cháu hệ chính thống trong một gia tộc phức tạp như gia tộc William. Cậu bé có thể sống đến ngày hôm nay, chắc chắn con người thật của cậu bé không như biểu hiện bề ngoài, thuần khiết và trong sạch không thích hợp với hắc đạo.

Nghe Ly Tâm nói vậy, Phong Vân William bất giác chớp chớp mắt nhìn Ly Tâm, ánh mắt cậu không yếu ớt và đáng thương như vừa rồi mà toát ra vẻ bình tĩnh như không hề bất ngờ khi bị Ly Tâm lật tẩy, một sự trầm tĩnh vượt quá độ tuổi của cậu.

Ly Tâm gật đầu: "Thế mới đúng, tôi tin con cháu dòng dõi chính thống của gia tộc William, cánh tay phải của Lam Bang phải là người như vậy. Thông minh, cơ trí và khôn ngoan mới xứng với khí chất của em".

Phong Vân William mỉm cười ngượng ngùng, cậu ngẩng đầu mấp máy môi với Ly Tâm: "Tại sao chị lại nói cho em biết?"

Phong Vân William cảm thấy hơi tò mò khi bị Ly Tâm vạch trần mặt nạ ngụy trang. Cậu ta không cảm thấy lạ khi cô có thể nhìn ra bộ mặt thật của cậu vì nơi này là Tề Gia, gia tộc hàng đầu của giới hắc đạo. Cậu biết không thể che dấu bọn họ, hôm nay khi đối mặt với Tề Mặc và Jiaowen, cậu biết bọn họ đã nhìn ra bộ mặt thật của cậu".

Nhưng bình thường khi xảy ra chuyện này, người khác sẽ tương kế tựu kế để xem cậu giở trò gì. Tại sao Ly Tâm nói thẳng với cậu, về điểm này cậu không khỏi hiếu kỳ.

Ly Tâm nhìn theo khẩu hình của Phong Vân William, cô cười cười: "Không tại sao cả, mỗi con người đều có tấm mặt nạ và thủ đoạn riêng để đối phó với cuộc sống. Tôi chỉ là không muốn nhìn thấy một cậu bé thông minh giả vờ yếu ớt. Tuy tôi không lợi hại bằng người khác nhưng em cũng đừng làm nhục IQ của tôi như vậy".

Phong Vân William bật cười: "Đúng là chị kém hơn người khác nhiều".

Ly Tâm lườm Phong Vân William, cậu bé nhìn Ly Tâm bằng vẻ mặt nghiêm túc, môi tiếp tục mấp máy: "Vậy chị chuẩn bị xử lý tôi thế nào?"

"Chuẩn bị gì cơ? Em nói tôi cần chuẩn bị gì?" Ly Tâm hỏi lại.

Phong Vân William cười cười, cậu dùng khẩu hình nói từ tốn: "Tại sao chị lại mua tôi? Chắc không phải chị mở lòng từ bi hay vì tôi là con riêng nên lưu tình đấy chứ? Tôi muốn biết tôi có tác dụng gì?"

Nhìn thấy ánh mắt vừa ngây thơ vừa châm biếm và những lời nói sắc bén của Phong Vân William, Ly Tâm tức giận trừng mắt với cậu bé: "Em nghĩ ngợi nhiều quá đấy. Tôi chỉ là thấy em xinh đẹp nên không muốn em bị hủy hoại. Em nghĩ em có tác dụng gì hay sao? Người của gia tộc William dù ghê sớm đến mấy cũng bị Jiaowen tiêu diệt, ngay cả lão đại của em cũng không thoát khỏi, em có bản lĩnh gì gây nên sóng gió ở Tề Gia?".

Lời nói của Ly Tâm không hề tỏ ra coi thường và khoa trương, cô chỉ nói ra một sự thật mà thôi. Phong Vân William bất giác mỉm cười: "Xem ra số tôi gặp may".

"Em biết thì tốt rồi". Ly Tâm lườm Phong Vân William, gõ lên đầu cậu bé rồi đột nhiên cô nhấn mạnh: "Em đừng tính giở trò gì ở đây.

Người của Tề Gia tuy không phải là người tốt nhưng bọn họ đều rất ngạo mạn, nếu em không bày trò, bọn họ tự nhiên sẽ chẳng động đến em. Tôi không muốn một cậu bé đẹp đẽ như em bị hủy diệt. Em nhớ phải giữ chừng mực, đừng có vượt quá khuôn khổ biết chưa hả?".

Phong Vân William chăm chú nhìn Ly Tâm một lúc rồi đột nhiên mấp máy môi: "Tôi biết nguyên nhân vì sao chị được Tề lão đại yêu thương, nhưng những người khác không kính trọng chị".

Ly Tâm cau mày nhìn Phong Vân William, chờ đợi câu nói tiếp theo của cậu ta. Phong Vân William nói chậm rãi: "Tề Gia xuất hiện một cô ngốc như chị, khâm phục, khâm phục quá".

"Em nói gì hả?" Ly Tâm không ngờ cậu bé lại nói câu này, cô liền tung nắm đấm về phía Phong Vân William. Phong Vân William phản ứng nhanh lộn mấy vòng trên giường, tránh được cú đấm của Ly Tâm.

Phong Vân William ngồi ở mép giường bên kia, cậu ta nhìn Ly Tâm rồi lắc đầu: "Chị có biết tại sao gọi là hắc đạo không? Đó là vì mọi việc diễn ra trong bóng tối, không thể lộ ra bên ngoài. Vậy mà chị hành sự kiểu quang minh chính đại. Sống ở nơi như thế này hành vi của chị đúng là muốn tự sát".

Quang minh chính đại? Lần đầu tiên có người dùng từ này với cô, Ly Tâm bất giác ngây người, cô làm việc quang minh chính đại ư? đi ăn trộm cũng là quang minh chính đại?

"Trong giới hắc đạo nhắc đến từ quang minh chính đại thì chính là kẻ ngốc. Đặc biệt với những người như Tề lão đại hay Lam Tư lão đại, chị đừng bao giờ nhắc đến từ này. Hôm nay chị khuyên nhủ tôi kiểu đó, nếu tôi bề ngoài giả vờ ngoan ngoãn nghe lời nhưng đằng sau có những hành động trái ngược liệu chị có nắm được? Tôi có thể sinh tồn ở gia tộc William, chị tưởng từ trong cốt tủy của tôi muốn sống an lành? Nói cho chị biết, cách tự bảo vệ bản thân tốt nhất chính là phản kích, chính là tạo ra thế lực cho bản thân". Phong

Vân William nhìn Ly Tâm một lúc rồi lắc đầu: "Nói với chị cũng chỉ tốn nước bọt thôi".

Ly Tâm nhăn mặt khi thấy Phong Vân William có bộ dạng nhỏ bé yếu ớt nhưng lời nói vô cùng mưu lược và sắc bén, hoàn toàn không phù hợp với ngoại hình của cậu ta. Thằng bé này đúng là thâm sâu khó lường.

Cô cau mày cất giọng đầy tức giận: "Tại sao em nói cho tôi biết".

Phong Vân William tựa người vào thành giường, nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt coi thường: "Vì tôi cảm thấy chị đang làm nhục IQ của tôi".

Ly Tâm trừng mắt với Phong Vân William. Cô đã sớm đoán ra thằng bé này không phải là người đơn giản, nhưng không ngờ quá đáng đến mức này. Cô nói lạnh lùng: "Vậy tôi không làm nhục nữa, tôi trực tiếp giải quyết cho xong". Vừa nói cô vừa rút khẩu súng chĩa thẳng vào Phong Vân William.

Phong Vân William lắc đầu mấp máy môi: "Rõ ràng chị không muốn giết tôi, dọa nạt tôi làm gì chứ?"

Một câu nói trúng tâm tư của Ly Tâm, cô liền thay đổi sắc mặt, hừ một tiếng cất khẩu súng vào trong áo và ngồi xuống giường. Nếu muốn giết thằng bé, cô đã không đưa nó về đây, thằng bé này tinh ý thật.

Bắt gặp vẻ mặt bình tĩnh trở lại của Ly Tâm, Phong Vân William gật đầu mấp máy môi: "Như vậy mới đúng, không được bộc lộ tâm trạng ra ngoài là bước đầu tiên tiến đến vị trí nữ chủ nhân của Tề Gia".

Ly Tâm nhíu mày hỏi: "Em rốt cuộc bao nhiêu tuổi hả?"

Phong Vân William cười nhạt, ánh mắt cậu ta thâm trầm như đám Hồng Ưng chứ không phải là ánh mắt của một đứa trẻ. Vài giây sau, cậu ta mở miệng: "Tề lão đại nắm quyền hành ở Tề Gia năm 18 tuổi, tôi như thế này cũng không phải là chuyện kỳ lạ. Thân thế của

chúng tôi đã định chúng tôi không thể đi con đường dễ chịu. Muốn bảo toàn mạng sống, chỉ có thể gấp rút trưởng thành".

Chương 107: Liên thủ

Ly Tâm không ngờ Phong Vân William lại nói như vậy, cô ngây người trong giây lát rồi gật đầu: "Nhưng em vẫn còn là đứa trẻ".

Ánh mắt Phong Vân William lóe lên tia sắc lạnh: "Chị coi thường tôi?"

Nhìn bộ mặt đẹp đẽ như thiên thần nhưng đôi mắt tối tăm như địa ngục của Phong Vân William, Ly Tâm lắc đầu bất lực. Cô giơ tay vuốt tóc Phong Vân William: "Tôi vẫn muốn nhắc lại câu đó, tôi đã đưa em về đây thì sẽ không bỏ mặc em. Nếu em muốn bảo toàn mạng sống thì phải từ bỏ những thứ từ trong cốt cách của em. Em cũng biết là tôi không phải dọa em".

Phong Vân William không né tránh động tác dịu dàng của Ly Tâm, cậu ta nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng. Cậu ta làm sao có thể không biết, đây là Tề Gia, tất cả mọi người đang chờ cậu ta mắc sai lầm để giải quyết cậu ta. Người của kẻ thù tuyệt đối không thể cắm rễ sinh trưởng ở nơi này, tuy tuổi còn nhỏ nhưng bản thân cậu ta hiểu rõ hơn ai hết. Có lẽ chỉ cô gái trước mặt là người duy nhất đối xử tốt với cậu ta.

Thấy Phong Vân William không lên tiếng, Ly Tâm vỗ đầu cậu ta nói ngắn gọn: "Xem xét nặng nhẹ". Nói xong cô đứng dậy đi ra ngoài.

Phong Vân William nằm trên giường nhìn theo bóng lưng Ly Tâm, cậu ta hơi cau mày, xem xét nặng nhẹ là một lời nhắc nhở sắc bén thể hiện tâm tư rất thông minh.

Mấy ngày sau đó Tề Gia không có bất cứ động tĩnh gì, Jiaowen đã quay về Italy giải quyết công việc của anh ta, còn đám Tề Mặc và Hồng Ưng vẫn như bình thường, không có động thái nào đặc biệt. Ly Tâm do không hiểu nội dung cuộc trò chuyện của mấy người đàn ông nên hàng ngày cô chịu khó đến phòng điều khiển, tìm kiếm và nghiên cứu mọi tài liệu. Cô biết cô phải học hỏi từ đầu, một tòa lớn

cũng bắt đầu từ nền móng. Tề Mặc cũng không bắt ép Ly Tâm, để mặc cô muốn làm gì thì làm.

Cầm tập tài liệu dày cộp trong tay, Ly Tâm cảm thấy hoa mắt chóng mặt, cô bóp nhẹ mi tâm. Cô thật sự khó có thể tiêu hóa nổi tập tài liệu về lịch sử giới hắc đạo này.

Người luôn dính với cô như hình bóng chính là Phong Vân William. Nhìn quanh không thấy một ai, cậu bé thu lại vẻ yếu ớt đáng yêu và lườm Ly Tâm: "Đi theo chị là sai lầm của tôi".

Ly Tâm đang cắm cúi xuống đống tài liệu liền hừ một tiếng: "Em đừng có...". Lời nói của Ly Tâm dừng ở đây, cô lập tức ngẩng đầu nhìn Phong Vân William đang ngồi trên ghế sofa ở bên cạnh bằng vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên: "Em có thể nói chuyện?"

Phong Vân William lật tập tài liệu trong tay và cất giọng lạnh lùng: "Tôi nói với chị là tôi bị câm bao giờ chưa?"

Ly Tâm nhíu mày: "Thằng nhóc này dấu kỹ quá". Đến tư liệu điều tra của Hồng Ưng cũng chỉ ra cậu bé này bị câm, thế mà bây giờ có thể nói chuyện. Điều đó chứng tỏ cậu bé rất lợi hại mới có thể lọt qua mạng lưới tin tức của Tề Gia.

Phong Vân William hừ một tiếng, tỏ thái độ coi thường câu nói của Ly Tâm. Ly Tâm cũng chẳng để ý, cô tiếp tục cúi xuống xem tư liệu: "Sao tự nhiên em cho tôi biết?"

Thấy vẻ mặt của Ly Tâm không hề tỏ ra kinh ngạc ngược lại vô cùng bình thản, như cô dễ dàng chấp nhận việc cậu ta có thể nói chuyện, Phong Vân William trừng mắt với Ly Tâm: "Đồng loại phải thương lấy nhau, nếu chị bị tèo vì quá vô dụng thì cũng sẽ liên lụy đến tôi".

Quan sát Ly Tâm vài ngày, Phong Vân William thấy Ly Tâm luôn coi cậu ta như đứa trẻ. Nếu đổi lại là người khác, cậu ta sẽ không thể không đề phòng. Điều này chỉ có thể kết luận Ly Tâm thuần khiết, thuần khiết đến mức cậu ta muốn đánh người.

Ly Tâm rõ ràng là một con hồ ly lười biếng, đúng là chỉ có Tề Mặc mới nghĩ ra chuyện cải tạo cô thành chim ưng. Nếu không phải sinh mạng của cậu ta nằm trong tay Ly Tâm, cậu ta chắc chắn chẳng thèm để ý đến cô. Cô làm cậu ta tức chết đi được.

Không nghĩ đến thì thôi, càng nghĩ càng bực mình, nếu gặp người khác cậu ta có thể dễ dàng ứng phó. Về phần Ly Tâm, nói cô không thông minh thì không đúng lắm, nói cô nghĩ không ra cũng không đúng, nói cô ngốc nghếch thì cô thông minh, nói cô thông minh thì cũng chẳng thấy thông minh ở điểm nào. Cô khiến cậu ta không thể chịu đựng nổi. Dõi theo tấm lưng Ly Tâm quay về cậu ta, Phong Vân William liền cầm quyển sách ném về phía cô.

Nghe tiếng gió xẹt qua, Ly Tâm liền né người tránh sự tấn công của Phong Vân William, cô gắt lên: "Ngứa da lắm phải không?"

Phong Vân William nghiến răng trừng mắt với Ly Tâm: "Chị xem những thứ vớ vẩn đó có tác dụng gì? Rốt cuộc chị muốn làm nữ chủ nhân của Tề Gia hay muốn làm thuộc hạ của Tề lão đại? Đầu óc chị để đi đâu? Chị đúng là đồ óc heo, Tề lão đại sao lại thích người như chị?"

Ly Tâm sa sầm mặt, cô đứng dậy đi tới ấn đầu Phong Vân William. Cậu ta hét lên: "Sao tôi có thể xui xẻo như vậy, tưởng rằng có cơ hội thoát thân, nào ngờ gặp phải người lắm chuyện như chị. Bây giờ chị còn hung dữ với tôi, tôi đánh chết chị". Nói xong cậu ta vung tay đá chân vào người Ly Tâm.

Phong Vân William không có công phu, Ly Tâm lại luyện được thân thủ né tránh nên chẳng mấy chốc cô đã đè Phong Vân William xuống ghế sofa. Cô giơ tay phát vào mông Phong Vân William mấy cái: "Tôi lắm chuyện phải không? Nếu tôi không mua em, liệu em có thể sống đến ngày hôm nay? Em đúng là đồ không biết phân biệt phải trái".

Phong Vân William bị đánh như đứa trẻ, cậu ta tức đến mức đỏ bừng mặt. Cậu ta túm chặt cánh tay Ly Tâm, móng tay cậu ta chuẩn

bị bấm vào da cô nhưng không hiểu tại sao cậu ta dừng lại và cuối cùng buông tay. Phong Vân William hét lên với Ly Tâm: "Nói vớ vẩn, tôi đã để bọn họ bắt tôi, tự nhiên sẽ có cách thoát thân, chị nghĩ tôi là đồ vô dụng sao?". Phong Vân William vừa mắng vừa trừng mắt với Ly Tâm.

Ly Tâm hơi sững sờ, cô nhìn Phong Vân William chăm chú: "Là em cố ý?"

Phong Vân William vẫn chưa hết tức giận: "Nếu tôi không cố ý, kẻ ngốc như Phong Hành có thể bắt nổi tôi sao, ông ta còn chưa có bản lĩnh đó".

Ly Tâm liền buông người Phong Vân William và ngồi xuống ghế sofa. Phong Vân William ngồi dậy chỉnh lại quần áo, động tác cậu ta rất tự tin và cao quý, không có vẻ gì là một người bị hại, Ly Tâm bất giác cau mày: "Người em sợ là Tề Gia?". Phong Vân William nói rất đúng, Ly Tâm không hề ngốc nghếch, chỉ là không nhắc đến thì cô không nghĩ tới, một khi nhắc đến cô có phản ứng nhanh hơn bất cứ người nào.

Phong Vân William cất giọng lạnh lùng: "Ai mà không biết Tề Gia từ trước đến nay luôn đuổi cùng giết tận. Nếu tôi không lộ diện trước mặt người của Tề Gia, liệu tôi có thể thoát khỏi sự truy sát của Tề Gia? Dù tôi có bản lĩnh đến mấy, một mình tôi cũng chẳng làm gì được".

Cậu ta nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt phẫn nộ: "Kết quả tôi tự nhiên bị túm về Tề Gia, chị thử nói xem tôi có đen đủi không?".

Đối diện với gương mặt tức giận của Phong Vân William, Ly Tâm đột nhiên cảm thấy tâm trạng tốt hẳn lên, cô ngoài người véo mũi Phong Vân William miệng cười hi hi: "Bây giờ thì tốt rồi".

Phong Vân William đánh mạnh vào bàn tay bóp mũi cậu ta của Ly Tâm, cậu ta trừng mắt với cô và nghiến răng kèn kẹt: "Từ nay trở đi

chị hãy lưu ý cho tôi. Tôi có ngày hôm nay là do chị, sau này chị đừng có kéo tôi xuống nước đấy".

Ly Tâm cười ha ha với Phong Vân William. Lúc này cô mới phát hiện cậu ta có mặt nào đó giống một đứa trẻ. Cô mở miệng trêu cậu ta: "Em nói nhiều như vậy, không sợ tôi cho mọi người biết bộ mặt thật của em?"

Phong Vân William nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường: "Muốn chết thì chị cứ nói đi, tôi chẳng bận tâm. Tôi ở dưới kia đợi chị, xem chị có thể chịu đựng được bao lâu".

Ly Tâm cau mày: "Em coi thường tôi?"

Phong Vân William nói lạnh lùng: "Coi thường? Chị chẳng có gì đáng coi trọng cả".

Ly Tâm bất giác nghiến răng, Phong Vân William dứ dứ nắm đấm về phía cô: "Tôi thật sự chẳng muốn bị trói buộc với chị một chút nào".

Ở nơi này chỉ một mình Ly Tâm có thể bảo vệ sự an toàn của cậu ta. Ở một nơi toàn loài lang sói, chỉ một người duy nhất không hiểu quy tắc của hắc đạo nhưng lại được lão đại hắc đạo yêu thương là Ly Tâm có thể bảo vệ cậu ta. Nhưng Ly Tâm càng yếu thế, cậu ta sẽ càng gặp nguy hiểm. Nếu không muốn đối mặt với nguy hiểm, muốn leo lên đầu người khác và không cần nhìn sắc mặt của người khác, cậu ta chỉ còn một cách là đưa Ly Tâm lên cao. Ô dù càng lớn mạnh, cậu ta sẽ càng an toàn. Phong Vân William vốn sắp đặt đâu vào đấy, bảo đảm không sơ suất gì, nhưng cuối cùng kết quả lại thành ra như thế này. Mẹ kiếp, đúng là thông minh quá sẽ bị thông minh hại, đây là lần đầu tiên Phong Vân William chửi bậy dù chỉ ở trong lòng.

"Đống giấy lộn đó không có tác dụng gì đâu. Nếu chị muốn làm nữ chủ nhân của Tề Gia chứ không phải thuộc hạ của Tề lão đại, chị đừng mất thời gian xem mấy thứ đó". Phong Vân William ổn định lại tâm trạng, đã đến nước này rồi thì chỉ có thể đi tiếp. Phong Vân

William ném tập tài liệu sang một bên, khoanh hai tay trước ngực lạnh lùng nhìn Ly Tâm.

Bắt gặp vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của Phong Vân William, Ly Tâm nhíu mày: "Em nói đi". Tiếp thu ý kiến là một trong những ưu điểm của cô.

Phong Vân William bày ra vẻ mặt "trẻ con cần được dạy dỗ tử tế", cậu ta gật đầu: "Một nữ chủ nhân của gia tộc hắc đạo là phải có tầm nhìn rộng, đứng trên đầu mọi người, giúp đỡ lão đại, bao quát toàn cục diện, chị không cần phải đích thân tham gia sát phạt, chị cũng không cần so đo với đám Hồng Ưng xem ai trung thành và có công lao lớn hơn. Chị phải học cách dùng người chứ không phải người khác điều khiển chị".

Phong Vân William ngừng một vài giây rồi nói tiếp: "Chị tìm hiểu những thứ này không có một chút tác dụng gì hết. Chị cần phải tỏ rõ vị trí của chị, chị sẽ là phu nhân của Tề lão đại, giới hắc đạo dù là hữu danh hay vô danh đều muốn lấy lòng chị, chị không dựa vào bọn họ mà bọn họ phải dựa chị. Vì vậy chẳng cần thiết xem những thứ này, thế giới thay đổi mỗi ngày, chị có thể nhìn ra tương lai?"

Từ miệng một đứa trẻ có gương mặt thiên thần nói ra những lời như vậy, Ly Tâm cảm thấy toát mồ hôi lạnh. Phong Vân William càng nói càng đen mặt, nếu không phải thấy Ly Tâm đi sai hướng, cậu ta thật sự không muốn để lộ cho cô biết cậu ta có thể nói chuyện.

Ly Tâm hơi sững người. Trước đây có từng có ai nói với cô điều này, tổ chức ăn trộm không nói làm gì, còn ở Tề Gia, Tề Mặc là người ít mở miệng, đám Hồng Ưng và Jiaowen tuy ủng hộ cô nhưng chắc chắn không cho cô biết những lý luận như trên.

Nghe Phong Vân William nói vậy, Ly Tâm biết cô đã sai lầm hoàn toàn về phương hướng. Cô tưởng một khi bồi dưỡng năng lực có thể phân cao thấp với đám Hồng Ưng, mọi người thuần phục cô. Cô không hề hay biết làm nữ chủ nhân của Tề Gia không có nghĩa là lật

đổ Hồng Ưng và tự mình ngồi lên chiếc ghế đầu tiên, cô tranh với Hồng Ưng là hoàn toàn vô tác dụng.

Ly Tâm trầm mặc một lát rồi nhìn Phong Vân William: "Tôi không thể động đến". Dù Tề Mặc yêu thương cô đến mấy cô cũng không thể động đến đám Hồng Ưng.

Phong Vân William cười nhạt: "Sao tôi có thể đi theo người như chị. Về năng lực, những kẻ khác không biết giỏi hơn chị gấp bao nhiêu lần. Về lòng trung thành, chị tuyệt đối không trung thành với Tề lão đại bằng bọn họ. Về đầu óc, chị toàn thông minh không đúng chỗ. Về thân thủ, chị đúng là chả ra sao cả. Tôi thật sự không hiểu Tề lão đại thích chị ở điểm nào?"

Bị Phong Vân William nói một tràng giang đại hải nhưng Ly Tâm không thể phản bác vì hình như câu nào cũng đúng.

Thấy Ly Tâm không lên tiếng, Phong Vân William tỏ ra tức giận: "Chị tính bỏ cuộc?"

Ly Tâm lườm Phong Vân William: "Con mắt nào của em thấy tôi bỏ cuộc?" Cô chỉ là không thể phản bác những lời nhận xét chính xác mà thôi, ai dám bảo cô bỏ cuộc chứ.

Bắt gặp vẻ kiên quyết trong ánh mắt của Ly Tâm, Phong Vân William biết vừa rồi cậu ta nhìn nhầm, cậu ta nói lạnh lùng: "Chị không thể động đến cũng phải động. Có Tề lão đại chống lưng cho chị, chị sợ gì chứ? Được rồi, bây giờ không nói đến vấn đề đó nữa. Theo tình hình trước mắt dù chị có muốn động đến bọn họ cũng chẳng động nổi, tôi sẽ cho chị biết việc quan trọng nhất bây giờ. Những chuyện khác chị có thể không nắm được nhưng cục diện hiện tại chị không thể không biết, phải vậy không?"

"Lam Bang". Ly Tâm nói ngay, việc quan trọng nhất bây giờ chỉ có Lam Bang.

Phong Vân William hừ một tiếng: "Chị nghe cho rõ nhé, tôi chỉ nói một lần, chị muốn hỏi gì thì hỏi". Vừa nói cậu ta vừa đưa tài liệu liên quan đến Lam Bang cho Ly Tâm.

Ly Tâm cũng dứt khoát, cô không hề cảm thấy mình là cô gái hai mươi tuổi đang thỉnh giáo một cậu bé mười hai tuổi. Cô mở miệng hỏi thẳng: "Chị muốn biết tại sao cho đến bây giờ hai bên vẫn giữ thái độ im lặng? Tề Gia và Lam Bang đã trở mặt, tại sao không có động tĩnh nào khác ngoài việc tiêu diệt gia tộc William?"

Khóe miệng Phong Vân William giật giật, cậu ta trừng mắt với Ly Tâm. Ly Tâm đáp trả bằng ánh mắt lạnh lùng, dù cậu ta nói cô vô dụng cũng được, về điểm này cô nghĩ mãi không thông.

"Tại sao không có động tĩnh ư? Chị có biết Tề Gia và Lam Bang chiếm bao nhiêu lực lượng trong giới hắc đạo không? Cả hai đều là gia tộc có bề dày lịch sử cả trăm năm, cả hai đều xuất thân là nhà sản xuất vũ khí, lũng đoạn giới hắc đạo trong một thời gian dài. Bao nhiêu năm qua, cả hai gia tộc phát triển đến mức khó có thể tưởng tượng nổi. Bất cứ một động thái nào cũng sẽ liên quan đến vô số con người, thậm chí chính phủ nhiều nước. Nếu không có sự chuẩn bị chu toàn nhất, ai dám động thủ chứ?" Phong Vân William cất giọng bình thản.

Phong Vân William nhắc đến Ly Tâm mới chợt nhớ ra, thảo nào gần đây thị trường cổ phiếu không ngừng biến động, chỉ số kinh tế cũng lên xuống thất thường. Cô có ghi chép lại khi nghe Hoàng Ưng báo cáo như vậy, nhưng cô không hiểu điều này có liên quan gì đến Tề Gia và Lam Bang, cả hai nhà có chơi cổ phiếu đâu? Bây giờ thì cô hiểu rồi.

Phong Vân William nói tiếp: "Không nhắc đến chuyện khác, chỉ nói riêng về vụ Jiaowen lão đại hủy diệt gia tộc William chúng tôi, khiến cục diện hiện tại hết sức hỗn loạn không dễ giải quyết. Gia tộc William là cánh tay phải của Lam Bang, dưới nó còn có đống gia tộc dây mơ rễ má, các nhánh phụ và gia tộc trực thuộc nhiều vô kể.

Có thể thấy những gia tộc hắc đạo như Tề Gia, Lam Bang và William đã phát triển đến đỉnh điểm, có vô số nhánh con. Một khi điểm cao nhất bị chặt đứt, có thể hình dung ra bên dưới hỗn loạn đến mức nào.

Chỉ một gia tộc William đã hỗn loạn đến mức này, nếu một trong hai gia tộc Tề Gia hoặc Lam Bang sụp đổ, chỉ e là thế giới đại loạn. Không có chúa tể rừng xanh chấn áp, động vật trong rừng sẽ trở nên điên cuồng. Đây chính là nguyên nhân tại sao Tề lão đại và Lam lão đại dù giương cung nhưng vẫn không chịu bắn ra".

Phong Vân William nói một hơi đến đây, Ly Tâm bất giác tựa người vào thành ghế sofa, vẻ mặt cô đầy nghi hoặc: "Nói như em, cả hai gia tộc không thể bị lật đổ, thế thì tại sao...".

Ly Tâm chưa nói hết câu, Phong Vân William lập tức hiểu ý cô nên cắt ngang lời: "Một núi không thể có hai con hổ. Ai mà không muốn xưng vương, không ra tay cũng được, chuẩn bị đầy đủ rồi một miếng nuốt trôi. Nếu không chỉ e là hai bên đấu nhau khiến cả hai đều bị tổn thương, vậy thì thế giới này sẽ tiến hành chia bài lại".

Ly Tâm trầm mặc hồi lâu, cô gõ đầu ngón tay lên ghế sofa. Phong Vân William gật đầu: "Đây chính là cục diện của hắc đạo. Chị hãy nhớ kỹ chị đứng ở đỉnh cao nhất có nghĩa chị không cần xông lên giết địch mà cần bày mưu tính kế".

Ly Tâm nhìn Phong Vân William một lúc rồi mỉm cười: "Phải biết dùng người".

Phong Vân William nhếch mép nở nụ cười tươi, cậu ta gật đầu: "Đúng, chị không cần chuyện gì cũng nhúng tay vào, chị chỉ...Chị làm gì vậy?". Phong Vân William đột nhiên sa sầm mặt trừng mắt nhìn Ly Tâm. Một đứa trẻ mới tý tuổi bày ra bộ mặt thâm trầm trông rất chi là khôi hài.

Ly Tâm giơ tay đè Phong Vân William xuống, cô cười ha ha: "Có quân sư không dùng thì thật lãng phí".

"Chị buông tôi ra". Phong Vân William tức giận hét lên.

Phong Vân William còn tưởng Ly Tâm tiếp tục bắt nạt cậu ta nhưng không ngờ Ly Tâm lập tức ngồi thẳng dậy dựa vào thành ghế sofa. Ánh mắt cô nhìn cậu ta như bắt gặp con mồi, Phong Vân William cau mày nói: "Nếu tôi tự nguyện, chị có dám dùng tôi không?"

Cậu ta là người của gia tộc William, nếu Ly Tâm dám dùng cậu ta làm trợ thủ của cô, vậy thì cậu ta chỉ có thể kết luận Ly Tâm hoặc là ngu xuẩn đến đỉnh điểm, hoặc là ngông cuồng đến đỉnh điểm. Nếu là Tề Mặc, cậu ta tin chắc là người ở vế sau. Còn đổi lại là Ly Tâm, cậu ta quyết định tin cô thuộc hạng người ở vế trước.

Ly Tâm nhìn thẳng vào mắt Phong Vân William mỉm cười: "Nếu em không muốn giúp tôi thì việc gì phải nói với tôi nhiều như vậy?"

Thần sắc của Phong Vân William vẫn không hề biến đổi, nụ cười trên môi Ly Tâm càng rộng hơn: "Người thông minh tự nhiên muốn thứ tốt nhất cho bản thân. Sau này xem dựa vào em đấy". Nói xong cô đứng dậy đi ra ngoài. Phong Vân William nhìn theo bóng lưng Ly Tâm, cậu ta cảm thấy hơi thú vị.

"Đúng rồi anh bạn nhỏ, tôi không thích bộ dạng già dặn của em, nghiêm túc quá, tôi vẫn thích thiên thần kia hơn". Ly Tâm để lại một câu rồi khuất dạng hoàn toàn.

Phong Vân William đen mặt, cậu ta nghiến răng dõi theo bóng Ly Tâm. Sau đó cậu ta chỉnh đốn lại quần áo, từ từ nở nụ cười đáng yêu rồi đi theo Ly Tâm.

Đến tối, khi Tề Mặc về phòng ngủ, Ly Tâm đã nằm trên giường ngủ say sưa từ lâu, hoàn toàn không giống bộ dạng tích cực của mấy ngày trước. Hắn cau mày ngồi xuống giường và vỗ nhẹ lên tấm chăn.

Ly Tâm đã thành thói quen, cảm giác có người ở bên cạnh, cô liền cuộn chăn nhường chỗ nằm cho Tề Mặc rồi giơ tay ôm hắn. Cử chỉ này đã được huấn luyện thành phản xạ có điều kiện, dù cô đang ở trong giấc mộng đẹp.

Tề Mặc liền thò tay kéo Ly Tâm ra khỏi chăn và cất giọng trầm trầm: "Em đã làm xong mọi việc rồi à?"

Cảm giác thấy hơi lạnh thổi bên tai, một giọng nói lạnh lẽo mang hàn ý đi thẳng vào tiềm thức, Ly Tâm bất giác rụt cổ. Bây giờ là mùa hè đâu có lạnh như vậy, cô cũng không mở điều hòa xuống dưới không độ, tại sao lại có gió lạnh Siberia thổi tới, Ly Tâm theo phản xạ lùi về phía sau.

Thấy Ly Tâm vẫn không tỉnh lại, Tề Mặc liền kéo đầu Ly Tâm lại gần. Hắn giơ tay chặn mũi cô và cúi xuống phủ miệng lên đôi môi như cánh hoa anh đào của cô.

"Lão đại, anh làm gì vậy?" Ly Tâm bừng tỉnh vì ngạt thở. Cô đẩy mạnh Tề Mặc rồi hít lấy hít để. Cô đã bị hắn làm như vậy vài lần, không biết Tề Mặc nghĩ gì, hắn nói không để cô bị thương nên bây giờ hắn không đánh cô nữa. Nhưng Tề Mặc đổi phương pháp gọi cô thức giấc, Ly Tâm ngược lại cảm thấy thích cách hắn phát vào mông cô như trước kia hơn nụ hôn ngạt thở này.

"Em đã làm xong việc chưa?" Thấy Ly Tâm tỉnh hẳn, Tề Mặc cất giọng lạnh lùng, hắn giữ gáy Ly Tâm để cô đối diện với hắn.

Ly Tâm vội gật đầu: "Xong rồi".

Tề Mặc nhíu mày, nộ khí từ người hắn tỏa ra trong giây lát. Ly Tâm vội ôm chặt Tề Mặc, ngả đầu lên vai hắn: "Đừng giận mà, em biết em đang làm gì, em không phải làm qua loa lấy lệ đâu, chỉ là em đã tìm được một trợ thủ giỏi".

Nghe Ly Tâm nói vậy, Tề Mặc cúi xuống chăm chú nhìn vào mắt cô mà không lên tiếng. Ly Tâm hiểu Tề Mặc đang đợi cô mở miệng.

Ly Tâm liền nở nụ cười ngọt ngào, cô ngồi trong lòng Tề Mặc ngẩng lên nói với hắn: "Em biết là anh cố ý để một người hữu dụng ở bên cạnh em. Lão đại, cám ơn anh". Vừa nói cô vừa hôn nhẹ lên cằm Tề Mặc. Hết cách rồi, chiều cao của cô chỉ có thể đến mức đó.

Tề Mặc cất giọng trầm trầm: "Phong Vân William đúng là một thằng nhóc không tồi, nó có thể che dấu bao nhiêu năm, chứng tỏ nó cũng hữu dụng".

Tề Mặc là ai chứ? Hắn chỉ cần liếc qua là có thể nhìn rõ sự thật giả của một con người. Từ lúc ở phòng VIP, hắn đã biết Phong Vân William không yếu ớt như vẻ bề ngoài. Dù Phong Vân William có che dấu giỏi đến mức nào nhưng cũng vẫn chỉ là một cậu bé mười hai tuổi nên không thể lừa nổi hắn. Có điều đám Hồng Ưng và Bạch Ưng không nhìn ra bộ mặt thật của thằng bé chứng tỏ nó khá lợi hại.

Ly Tâm biết rõ Tề Mặc nhìn người rất chuẩn. Người như Tề Mặc không có lý nào không nhìn ra bộ mặt thật của Phong Vân William. Hắn gây áp lực vô hình cho cậu bé, Phong Vân William cũng cảm nhận được điều đó nên mới chủ động mở miệng. Ngoài việc Tề Mặc giao Phong Vân William cho Ly Tâm để cô dùng cậu bé, Ly Tâm nghĩ không ra hắn có ý đồ gì khác.

Người của Tề Gia coi Tề Mặc là ông trời, là thần thánh từ lâu, không một ai dám giúp đỡ Ly Tâm. Nhưng Phong Vân William thì khác, hắn tạo áp lực cho cậu ta, muốn bảo toàn mạng sống thì phải tranh thủ, chỉ có Ly Tâm tốt cậu ta mới được sống yên ổn. Tề Mặc ngoài thân thủ, bản lĩnh điều khiển người khác cũng xuất sắc hơn người, nếu không đám Hồng Ưng đã chẳng trung thành với hắn như vậy.

Ly Tâm mỉm cười tựa người vào ngực Tề Mặc: "Lão đại, sao anh nhìn ra thằng bé đó có bản lĩnh?" Cô biết Tề Mặc nhận ra nhưng không biết nguyên nhân tại sao.

Tề Mặc ôm eo Ly Tâm cất giọng bình thản: "Móng tay nó có chứa độc tố số mười ba, đầu ngón trỏ có vết chai. Nó rất thông minh, sống trong giới hắc đạo, thuần khiết là một trò khôi hài, yếu đuối như

vậy mà nhiều năm cũng không bị xử lý, tôi có lý do tin chắc tin tức ở bên ngoài đều sai cả".

Ly Tâm nghe vậy hơi nhíu mày, cô không hề phát hiện thấy trên người thằng bé có độc tố, độc tố số mười ba không màu không mùi vị, vậy mà Tề Mặc cũng nhìn ra. Ly Tâm không khỏi cảm thán thay Phong Vân William, chắc cậu ta cũng không ngờ Tề Mặc xuất hiện ở nơi đó. Nếu Phong Vân William biết Tề Mặc có mặt tại buổi bán đấu giá, chắc cậu ta cũng không bày ra bộ dạng như vậy.

"Hãy dùng cho tốt. Nó có năng lực giúp đỡ em". Tề Mặc đưa tay vuốt tóc Ly Tâm, Ly Tâm nhìn Tề Mặc chăm chú.

Tề Mặc ôm chặt thắt lưng Ly Tâm và nói chậm rãi: "Chỉ có người trong hắc đạo mới hiểu quy tắc và trình tự thao tác của hắc đạo, gia tộc William cũng không nhỏ, nó lại có thể lừa cả đám Hồng Ưng nên chắc có bản lĩnh giúp em. Có điều, dùng tốt sẽ thắng, dùng không tốt sẽ thua, tôi không muốn một ngày nào đó sẽ phải giết nó".

Ly Tâm gật đầu: "Em sẽ thận trọng, anh không cần lo lắng".

Ly Tâm biết Tề Mặc không muốn giết Phong Vân William, cũng không muốn cậu bé ảnh hưởng đến cô, cô liền ôm chặt Tề Mặc. Người đàn ông này không biết ăn nói, chỉ biết thể hiện bằng hành động, nhưng tất cả đều là nghĩ cho cô. Chỉ riêng điều đó cũng xứng đáng để cô hết mình vì hắn.

Cảm nhận được vòng tay của Ly Tâm, Tề Mặc nở nụ cười nhàn nhạt, hắn cất giọng trầm trầm: "Đừng làm tôi thất vọng".

Ly Tâm gật đầu, kéo Tề Mặc nằm xuống giường. Dưới ánh trăng sáng, hai thân hình cuộn chặt vào nhau khiến không khí lạnh lẽo trở nên ấm áp hơn.

Chương 108: Lời mời

Từng ngày từng ngày trôi qua, động thái của hai gia tộc mỗi lúc một lớn, giao tranh ngày càng rõ ràng, sự ảnh hưởng ngày một rộng. Cục diện đối đầu khiến thế giới không ngừng biến động, hỗn loạn bắt đầu hình thành.

Thị trường cổ phiếu biến động với tốc độ chóng mặt, buổi sáng còn tăng lên mấy trăm điểm, đến chiều đã rớt xuống đáy vực. Chỉ số không ngừng nhảy lên nhảy xuống khiến thị trường cổ phiếu sốt sình sịch. Tuy người dân thường không biết đến sự chia rẽ trong giới hắc đạo nhưng chỉ riêng chuyện thị trường cổ phiếu không ổn định đủ khiến tất cả mọi người lo lắng bất an.

Chỉ số kinh tế không ngừng tuột dốc, mậu dịch xuất nhập khẩu của các nước bắt đầu tăng thuế quan, hoặc là ngừng cung ứng, giá dầu thô tăng đột biến, vật giá tăng lên, lạm phát bùng nổ. Tất cả những điều này khiến lòng người không khỏi nơm nớp lo sợ.

Chốc chốc lại có nơi này bị nổ tung, nơi kia bị đốt cháy. Do tin tức bị phong tỏa nên người bình thường không biết, chỉ có giới hắc đạo là hiểu rõ, thần tiên đánh nhau, người phàm gặp nạn.

Do hai nhà đều có rất nhiều gia tộc trực thuộc, mối quan hệ dây mơ rễ má phức tạp vô cùng nên khi chính thức đối địch, các mối quan hệ ở bên dưới càng trở nên hỗn loạn. Cả giới hắc đạo điên cuồng, hai vị lão đại đứng đầu đối địch, người ở bên dưới sợ không theo kịp nhịp bước nên vội ra tay trước. Vì vậy Tề Gia và Lam Bang vẫn chưa chính thức dùng thủ đoạn với nhau, các thế lực ở bên dưới đã loạn như không thể loạn hơn. Hôm nay tôi diệt anh, ngày mai anh hủy tôi, ai là kẻ địch, ai là đồng minh đều không thể phân biệt rõ.

Gió lớn nổi lên, mây đen cuồn cuộn, cả thế giới biến đổi trong chốc lát. Hai nhà sản xuất vũ khí tranh đấu làm cả thế giới xáo trộn, mặc dù người dân bình thường không hề hay biết.

"Hôm qua Tề Gia đã xóa bỏ một đường dây ma túy của Lam Bang, đại khái cắt đứt bảy phần trăm nguồn thu nhập của Lam Bang". Tại đại bản doanh Tề Gia, Phong Vân William ngồi trên ghế sofa khoanh hai tay trước ngực. Cậu bé có gương mặt trong sáng đáng yêu nhưng từ miệng thốt ra tin tức nóng hổi nhất.

Ly Tâm gật đầu: "Nhưng Tề Gia cũng bị thiệt hại một nhà máy vũ khí. Hai nhà coi như huề nhau".

Phong Vân William lắc đầu: "Không thể tính như chị. Một nhà máy vũ khí tuy lớn, nhưng chỉ cần sản xuất lại là được. Còn việc kinh doanh ma túy của Lam Bang, tổn thất không chỉ là đồng tiền mà phạm vi liên quan rất rộng, bên Đông Nam Á bây giờ loạn hết cả lên rồi".

Ly Tâm tiếp lời: "Lam Bang làm ăn tạp nham quá, vì vậy thiệt hại cũng lớn như phạm vi hoạt động".

Phong Vân William ừm một tiếng rồi nói tiếp: "Chị có thể nhìn ra điểm này, không tồi. Tuy hai gia tộc đều là nhà sản xuất vũ khí, nhưng Lam Bang còn kiêm thêm nhiều nghề khác, nhìn bề ngoài thế lực của Lam Bang có vẻ lớn hơn Tề Gia. Nhưng nếu bị động chạm đến, Lam Bang dễ bị sụp đổ hơn. Tôi nghĩ đây là lý do tại sao Tề Gia chỉ tập trung sản xuất vũ khí, những thứ khác không thèm bận tâm, một nghề cho chín còn hơn chín nghề, đó mới là vương đạo".

Thấy Phong Vân William nói có lý, Ly Tâm liền ngồi xuống bên cạnh cậu bé, cô ôm chiếc gối tựa cau mày hỏi: "Hai nhà thật ra chưa phải tiêu hao nhiều lắm, nhưng tôi không ngờ bên ngoài lại bị ảnh hưởng lớn đến mức này".

Bây giờ ở Tề Gia vẫn bình thường như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng từ những người liên tục ra ra vào vào Tề Gia, có thể thấy cục diện tương đối nghiêm trọng.

Tề Mặc mỗi ngày đều ở Tề Gia, sắc mặt hắn vẫn lạnh lùng vô cảm như bình thường, nhưng chính phủ các nước không ngừng gọi điện

thoại liên lạc, trao đổi thông tin. Đám Hồng Ưng và Bạch Ưng họp bàn suốt ngày, Ly Tâm cũng có thể đoán sự việc không đơn giản.

Phong Vân William tựa người vào thành ghế sofa, cậu bé nở nụ cười nhàn nhạt: "Từ hôm bắt đầu động thủ đã biết có ngày hôm nay, chị sợ rồi à?"

Ly Tâm lắc đầu: "Tôi không phải sợ, mà chỉ cảm thấy sự việc căng quá".

Thấy Ly Tâm nhăn mặt nhíu mày, Phong Vân William nhìn cô chăm chú, cậu ta nói bằng một giọng điệu không hề châm chích hay cười nhạo như thường thấy: "Bây giờ mới bắt đầu, mới chỉ động đến một góc nhỏ của núi băng. Đợi đến khi hai bên đối đầu toàn diện, chỉ e là thế giới này sẽ được phân chia lại".

Ly Tâm không tiếp lời, đến bây giờ cô mới biết, vụ này không đơn giản là cuộc đối đầu của hai gia tộc hào môn hắc đạo như cô tưởng mà sự ảnh hưởng của nó lan ra toàn thế giới. Dầu lửa, vũ khí, hắc đạo hàng đầu đều không phải trò đùa, cuộc đua tranh này lại liên quan đến cả ba thứ đó, có thể tưởng tượng phạm vi ảnh hưởng lớn đến mức nào.

Ly Tâm thở dài: "Nếu chỉ là đua tranh về thế lực thì tôi thấy chẳng là gì, cùng lắm ai có bản lĩnh người đó thắng cuộc. Bây giờ dính dáng đến nhiều người như vậy, tôi chẳng còn ham thắng lợi nữa".

Phong Vân William cười nhạt: "Đã đến nước này rồi mà muốn quay đầu, chị nghĩ có thể nào không?"

Ly Tâm lắc đầu: "Tôi chưa từng nghĩ sẽ quay đầu, mà bây giờ cũng chẳng quay lại được nữa".

Nghe Ly Tâm nói vậy, Phong Vân William cất giọng nghiêm túc: "Đây chính là hiện thực, nếu không thể tiêu diệt Lam Bang, cục diện sẽ càng tồi tệ hơn. Vì vậy bây giờ xem thế lực của ai lớn hơn, thủ đoạn của ai lợi hại hơn".

Hậu quả của việc gió lớn nổi lên mây mù kéo đến, Tề Mặc và Lam Tư đã định liệu từ lâu. Vì vậy Lam Tư mới không chịu trở mặt công khai đối địch Tề Mặc, anh ta chỉ lặng lẽ tiến hành trong bóng tối, không để Tề Mặc bắt thóp. Nhưng vụ Kim Tự Tháp Lam Bang đã quá hống hách, bọn họ tưởng có thể chôn Tề Mặc ở trong đó. Chỉ cần Tề Mặc chết, Tề Gia sẽ như rắn mất đầu và không thể đối chọi với Lam Bang. Vì vậy bọn họ mới bất chấp tất cả.

Nhưng bọn họ không ngờ Tề Mặc có thể thoát chết, đến lúc này nhân chứng vật chứng đều đủ cả. Tề Mặc có lý do để chiếm thế thượng phong. Nếu không trở mặt sẽ rơi vào tình cảnh bị Tề Mặc áp chế, vì vậy Lam Tư mới trực tiếp trở mặt với Tề Mặc, cuối cùng dẫn đến cục diện ngày hôm nay.

Hai vị lão đại còn ngồi nguyên vị trí, thế lực của hai nhà vẫn còn mạnh. Bao nhiêu năm nay chưa từng xuất hiện cuộc đối đầu tương tự, đây là lần đầu tiên lịch sử giới hắc đạo xuất hiện giao tranh quy mô lớn như vậy.

"Bé này, tôi phát hiện em hình như chẳng bận tâm? Em không oán hận chút nào sao?" Ly Tâm đột nhiên mở miệng hỏi Phong Vân William.

Phong Vân William đen mặt: "Đừng có gọi tôi là bé".

Ly Tâm nhíu mày nhìn Phong Vân William, cô mỉm cười: "Bé này!"

Phong Vân William càng tối sầm mặt, cậu ta trừng mắt với Ly Tâm một lúc, hừ một tiếng rồi bày ra bộ dạng người lớn không chấp nhặt trẻ con: "Tôi có gì đáng oán hận chứ? Hận Tề Gia ư, chỉ là thắng làm vua thua làm giặc mà thôi. Tôi chẳng có tình cảm với gia tộc William. Người của Tề Gia không tiêu diệt bọn họ, sớm muộn cũng có ngày tôi động thủ. Còn bận tâm hả? Tôi phải bận tâm gì chứ. Cục diện ngày hôm nay là kinh điển trăm năm khó gặp".

Ly Tâm bất giác lườm Phong Vân William. Xem ra nói chuyện tình cảm với người thuộc giới hắc đạo là sai lầm như kiểu "đàn gảy tai

trâu". Tuy cô không phải là người dễ mủi lòng nhưng chứng kiến cục diện hỗn loạn, hai nhà còn chưa bị làm sao, bên dưới đã khói mù dày đặc, vô số người bị ảnh hưởng. Cô không phải là kẻ nhẫn tâm, không cam lòng nhìn thấy cảnh tượng đó.

"Bỏ hết tư tưởng đạo đức giả của chị đi. Nếu không, cả đời này chị sẽ chẳng đạt được nguyện vọng đâu". Ánh mắt Phong Vân William tàn độc vô cùng, Ly Tâm liền trầm mặc. Cô không ngờ Phong Vân William có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô.

Ly Tâm đưa mắt qua Phong Vân William và cất giọng lãnh đạm: "Nếu tôi không có tình cảm thì tôi cũng không có nguyện vọng của ngày hôm nay".

Phong Vân William hơi sững người, cậu ta định nói tiếp nhưng thần sắc đột ngột thay đổi. Phong Vân William giơ tay ra hiệu và lập tức đứng dậy đến bên cạnh Ly Tâm. Gương mặt cậu khôi phục vẻ yếu ớt ngây thơ. Ly Tâm quay đầu, thấy Tề Mặc và đám Hồng Ưng đang đi vào.

Tề Mặc vừa đi đến, Ly Tâm đứng dậy kéo Tề Mặc ngồi xuống rồi cô ra đi đằng sau hắn nhẹ nhàng bóp vai hắn. Tề Mặc nhắm mặt tựa vào người Ly Tâm, hắn không mệt mỏi, hắn chỉ là thích cảm giác này.

Đám Hồng Ưng và Bạch Ưng coi như không nhìn thấy, ai nấy ngồi vào vị trí của mình. Hoàng Ưng đưa mắt qua Lập Hộ đang đứng cung kính ở một bên và Phong Vân William đầy vẻ bất an, anh ta hắng giọng: "Ra ngoài".

Bị Hoàng Ưng quát, Phong Vân William giật mình sợ hãi, cậu ta đưa mắt về phía Ly Tâm. Thấy Ly Tâm gật đầu, cậu ta liền đi vòng qua đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng ra ngoài cửa. Phong Vân William đứng ngoài cửa mở to mắt nhìn Ly Tâm, bộ dạng của cậu ta trông rất đáng thương.

Vẻ mặt Ly Tâm không thay đổi, cô đã quen với cảnh tượng vừa rồi. Đám Hồng Ưng mỗi khi có chuyện cần thương lượng với Tề Mặc đều đuổi Phong Vân William ra ngoài. Tuy việc Phong Vân William đứng ngoài cửa với ở trong phòng chẳng khác gì nhau nhưng Ly Tâm không tỏ thái độ phàn nàn về thái độ của đám Hoàng Ưng. Khi chưa leo lên vị trí nữ chủ nhân của Tề Gia, cô không có tư cách ra lệnh cho bọn họ. Một khi bọn họ không phục, bọn họ tỏ ra lễ phép với cô cũng bằng không, đây chính là lời cảnh cáo của Phong Vân William.

"Lão đại, thân vương Helian, giáo hoàng Joseph và Andy Piaget mời chúng ta tham dự đám cưới con trai bọn họ ở tòa lâu đài cổ bên Italy. Lão đại, chúng ta có đi không ạ?". Hồng Ưng lên tiếng báo cáo bằng một giọng nghiêm túc.

Tề Mặc cất giọng lạnh lùng: "Bao giờ?"

"Ba ngày sau, hôn lễ tương đối gấp gáp".

Tề Mặc không lên tiếng, chỉ nhắm mắt hưởng thụ sự xoa bóp của Ly Tâm. Hoàng Ưng ngồi ở bên cạnh cau mày nói: "Không xuất hiện thì thôi, một khi xuất hiện thì cả ba đại nhân vật ra mặt cùng một lúc".

Ly Tâm nghe nói vậy bất giác chớp chớp mắt. Thân vương Helian là người có thế lực lớn nhất ở Trung Đông, ông ta có địa vị quan trọng trong giới dầu mỏ.

Giáo hoàng Joseph là giáo hoàng ở Vatican. Bề ngoài là giáo hoàng nhưng trên thực tế cũng là hoàng thân quốc thích, có thân phận tôn quý ở châu Âu, mạng lưới thế lực của ông ta hết sức rộng lớn.

Còn Andy Piaget xuất thân từ hoàng tộc Anh Quốc. Tuy ở Anh hoàng tộc không tham chính nhưng Andy Piaget tạo dựng thế lực lớn ở châu Mỹ. Đồng thời có mối quan hệ hợp tác với Tề Mặc và Lam Tư chứng tỏ ông ta là nhân vật không đơn giản.

Cùng một lúc xuất hiện nhiều nhân vật cỡ bự như vậy, xem ra động loạn khiến những người này không thể khoanh tay đứng nhìn.

Thấy Tề Mặc không có phản ứng, Bạch Ưng lên tiếng: "Bọn họ liên kết hôn nhân không phải là chuyện lớn, lão đại thích cho thể diện thì cho, không cho thì thôi. Nhưng nghe nói bọn họ mời rất nhiều người, gồm các nhân vật tiếng tăm trong giới hắc đạo và cựu nguyên thủ một số quốc gia. Đa phần đã nhận lời tham gia. Lão đại, có cần cân nhắc không ạ?"

Về lý mà nói, cuộc liên kết hôn nhân của gia tộc hào môn, các nguyên thủ quốc gia và danh môn hắc đạo thường không tham gia. Nhưng bây giờ họ nhận lời mời, không cần nghĩ cũng có thể đoán ra nguyên do.

Tề Mặc mở mắt quay lại nhìn Ly Tâm: "Em có muốn đi không?"

Nghe đám Bạch Ưng nói chuyện, Ly Tâm lập tức hiểu ra vấn đề. Không cần nghĩ cũng biết Lam Tư chắc chắn có tên trong danh sách khách mời. Ly Tâm hiểu tác phong và suy nghĩ của Tề Mặc, hắn tuyệt đối là trường phái cứng nhắc, không động đến hắn thì thôi, gây sự với hắn rồi muốn bảo toàn lực lượng rút lui, chẳng có chuyện dễ dàng như vậy. Tề Mặc tuy mở miệng hỏi cô nhưng thực chất hắn không hề muốn đi.

Thế nhưng Ly Tâm muốn tham gia. Không tại sao cả, cô chỉ là không muốn chứng kiến thế giới ngày càng xuất hiện nhiều trẻ mồ côi. Mỗi khi nghe đám Hồng Ưng báo cáo, người lớn mất mạng thì không sao, vì con đường là do bọn họ tự chọn lựa. Nhưng người lớn chết trẻ em sẽ trở thành cô nhi, Ly Tâm bỏ thời gian chuyên điều tra các cô nhi viện, tình trạng trẻ em mồ côi gia tăng nhanh đã động chạm đến chỗ mềm yếu nhất trong trái tim Ly Tâm. Cô không muốn cục diện tiếp tục rơi vào tình thế không thể cứu vãn.

"Em muốn đi". Ly Tâm nhìn thẳng vào đôi mắt trầm ổn của Tề Mặc.

Tề Mặc hơi nhíu mày, chỉ nhìn Ly Tâm không lên tiếng. Ly Tâm vừa bóp vai Tề Mặc vừa nói nhỏ: "Làm người không nên tuyệt tình quá. Chúng ta đi biểu thị chúng ta có thành ý. Còn về kết quả sau đó thế nào, không ai ép được anh, cũng không người nào có thể ảnh hưởng đến quyết định của anh đúng không?"

Tề Mặc nhìn Ly Tâm trong giây lát rồi quay đầu nói với đám Hồng Ưng: "Đi chuẩn bị".

Đám Hồng Ưng lập tức vâng dạ. Ý kiến của bọn họ cũng giống Ly Tâm, tham gia là tốt nhất, còn hậu quả sau đó thế nào là một vấn đề khác.

Ba ngày trôi qua nhanh chóng, mọi nhân vật nổi tiếng trong giới hắc đạo đến tập trung về Italy. Chính phủ Italy tỏ ra vô cùng căng thẳng, thái độ của bọn họ còn thận trọng hơn bị tổ chức khủng bố tấn công.

Tề Mặc và Ly Tâm xuất hiện trên bầu trời Italy vào lúc chạng vạng tối. Đám cưới của hào môn hắc đạo đều tổ chức vào buổi tối, mà người như Tề Mặc có khí thế của lão đại hàng đầu. Không người nào có tư cách bắt hắn đến sớm chờ đợi.

Mặt trời như quả cầu lửa đang dần khuất bóng ở đường chân trời, không gian dần trở nên tối sầm, Ly Tâm cúi đầu nhìn xuống bên dưới, cô đột nhiên nói: "Nếu thả một quả bom xuống dưới kia, chắc chắn sẽ giết vô số con kiến". Nói xong cô bật cười phá vỡ không khí nghiêm túc.

Lập Hộ ngồi ở vị trí đối diện trừng mắt với Ly Tâm. Cô nói không sai một chút nào, máy bay đã đến gần địa phận tòa lâu đài màu trắng. Ở đó toàn là nhân vật đầu sỏ, nếu thả một quả bom xuống, chắc cả thế giới suy sụp.

"Đến rồi". Bạch Ưng phụ trách lái máy bay vừa hạ cánh vừa cất giọng trầm trầm. Bên dưới là bãi đỗ máy bay tư nhân đã đầy ắp máy bay. Xem ra những người được mời về cơ bản đã xuất hiện.

"Tề lão đại, cuối cùng anh cũng đến rồi". Một người đàn ông trung niên diện âu phục đuôi tôm đứng chờ sẵn trên bãi cỏ tươi cười bước đến nghênh đón.

Tề Mặc cất giọng lạnh nhạt: "Andy Piaget".

Andy Piaget gật đầu: "Tôi đang đợi Tề lão đại. Mời, Tề lão đại đến là đám cưới được cử hành ngay. Mọi người đều ở bên trong chờ Tề lão đại".

Tề Mặc đi thẳng vào trong, Hồng Ưng ở bên cạnh mỉm cười: "Andy khiêm tốn quá, "khách tùy chủ tiện" (khách không gây phiền phức cho chủ nhân, chủ nhân tiện làm thế nào thì làm), làm gì có đạo lý chủ đợi khách?"

Andy Piaget cười tươi: "Nếu là người khác thì tất nhiên chủ không cần đợi, nhưng nếu là Tề lão đại, chờ đợi cũng là chuyện nên làm. Tề lão đại, mời qua bên này". Vừa nói ông ta vừa đi trước dẫn đường.

Andy Piaget là chủ nhân của đám cưới mà vẫn chờ đợi và đích thân đi đón Tề Mặc, Ly Tâm hơi nhíu mày, đúng là quá nể mặt. Đồng thời càng chứng tỏ Tề Gia có thế lực mạnh, một khi xung đột toàn diện, không biết cuối cùng thế giới sẽ đi về đâu?

Ebook Full.Net.

Chương 109: Hắc đạo tụ hội

Tòa lâu đài cổ màu trắng được xây dựng ở Italy từ hơn ba trăm năm trước. Ban đầu đây là tài sản của một thân vương, nó là danh vật trong số danh vật nổi tiếng. Andy Piaget chọn nơi này làm địa điểm tổ chức đám cưới, chứng tỏ giá trị của tòa lâu đài.

Lúc này trời đã tối hẳn, từ tòa lâu đài cổ đến bãi đỗ máy bay không phải dùng thiết bị chiếu sáng hiện đại mà được chiếu sáng bởi những bó đuốc xếp thành hàng, mang phong vị La Mã thời trung cổ. Những người phục vụ cầm đuốc đều mặc trang phục thời trung cổ. Ánh lửa hắt lên người bọn họ, khiến bọn họ trông giống đấu sỹ bò tót.

"Tề lão đại". Một giọng nói vang lên, tất cả đám phục vụ đều cung kính cúi xuống.

Tề Mặc không dừng bước, chỉ lạnh lùng ừm một tiếng rồi đi thẳng về phía tòa lâu đài màu trắng.

Tòa lâu đài màu trắng nổi bật trong đêm đen, ánh lửa chiếu sáng khắp mọi nơi, khiến tòa lâu đài vừa tỏa ra không khí trang nhã, quý phái vừa ngông cuồng, mạnh mẽ đáng sợ. Hai phong cách trái ngược này không loại trừ lẫn nhau mà hòa hợp một các kỳ lạ.

Đi hết hàng người hầu nghênh đón là tới một chiếc cầu treo đơn giản. Cầu treo ở trên cao không cho người qua lại.

Nhờ ánh lửa chiếu sáng, Ly Tâm đưa mắt nhìn xuống dưới cầu treo, bên dưới là một con sông nước cuồn cuộn chảy.

"Mở ra". Andy Piaget búng tay ba cái, cất cao giọng ra lệnh.

Ông ta vừa dứt lời, tiếng lịch xịch vang lên. Một bánh xe cũ kỹ từ từ chuyển động, phát ra tiếng ma sát chói tai.

Theo tiếng chuyển động của bánh xe, cầu treo từ từ hạ xuống. Ánh lửa ở bên dưới chiếu sáng chiếc cầu treo, khiến nó vô cùng nổi bật.

"Mời". Andy Piaget mỉm cười làm động tác mời Tề Mặc, ông ta bước lên chiếc cầu treo trước tiên, Tề Mặc gật đầu rồi đi theo sau. Ly Tâm, Phong Vân William, Hồng Ưng, Bạch Ưng, Hoàng Ưng và Lập Hộ lần lượt đi lên cầu. Chỉ có Hắc Ưng phải ở lại đại bản doanh Tề Gia không đi cùng đoàn người đến đây.

Tòa lâu đài quả thực rất cổ kính, từ ngoài vào trong đều thể hiện bàn tay tài hoa của các nghệ nhân từ ba trăm năm trước. Những tảng đá lạnh lẽo, phong cách u ám có một sức hút khiến Ly Tâm không thể rời mắt.

Tảng đá ở bên ngoài khắc hộ vệ La Mã cổ, chúng há miệng nhe răng nanh dài, trông hơi giống loài khuyển giữ cửa ở địa ngục. Ly Tâm bất giác nhìn đi nhìn lại, tòa lâu đài này có vẻ chính thống và khí thế hơn lâu đài của Jiaowen.

Andy Piaget đưa Tề Mặc đi qua dãy hành lang dài, tới một cánh cửa màu vàng khá lớn. Người lính canh gác ở bên ngoài thấy đám Tề Mặc liền hô to: "Tề lão đại tới".

Nhìn vào bên trong, ngoài bốn chữ "lộng lẫy xa hoa" Ly Tâm không nghĩ ra hình dung từ nào khác. Đại sảnh có phong cách La Mã cổ với những bức bích họa sống động, thể hiện sự tôn quý và phóng khoáng.

Đại sảnh rất ồn tào, những vị khách mời đến sớm túm năm tụm ba nói chuyện. Bất kể đối tác bạn bè hay kẻ thù đối địch, hôm nay ai nấy gặp nhau cũng chỉ mỉm cười. Tất cả mọi người hình như trong lòng thấp thỏm không yên. Khi cánh cửa lớn mở ra, tiếng ồn ào dần biến mất, người ở đại sảnh bất giác đưa mắt nhìn về một hướng.

Tề Mặc đứng ở cửa lạnh lùng đảo mắt qua đám người trong đại sảnh, mọi người vô ý thức đứng tránh sang một bên. Lam Tư đang cầm ly rượu vang, cao ngạo ngồi ở vị trí cao nhất. Nhìn thấy Tề

Mặc, anh ta nâng ly rượu, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười tanh máu.

"Tề lão gia, lâu rồi không gặp. Hôm nay coi như anh nể mặt tôi". Một trong những chủ nhân của bữa tiệc là giáo hoàng Joseph mặc trang phục giáo hoàng đầu đội vương miệng đi tới. Ông ta hơn bảy mươi tuổi nhưng nhìn bề ngoài phải trẻ tới tầm mười tuổi.

"Đúng vậy, Tề lão đại còn đứng đó làm gì? Mời Tề lão đại vào trong". Thân vương Helian đi tới vỗ nhẹ lên cánh tay Tề Mặc rồi làm động tác mời.

Tề Mặc nhìn thân vương Helian và giáo hoàng Joseph, hắn cất giọng lãnh đạm: "Chúc mừng hai vị".

"Được rồi, chúng ta cùng vui cả". Giáo hoàng Joseph cười híp mắt, đứng tránh đường cho Tề Mặc.

Tề Mặc gật đầu, uy nghiêm đi vào trong đại sảnh. Những người trong đại sảnh đa phần thuộc giới hắc đạo, bọn họ đều nhường lối cho Tề Mặc. Có một số quen biết Tề Mặc hơi cúi thấp đầu gọi "Tề lão đại". Tề Mặc lạnh lùng ừm một tiếng rồi đi qua.

Ly Tâm đi sau Tề Mặc cũng cảm nhận thấy mọi ánh mắt trong đại sảnh tập trung hết về bên này. Nhìn về phía trước thấy đám người đứng tránh đường cho Tề Mặc và bộ dạng cao ngạo của hắn, cô bất giác than thầm, đây đúng là khí thế của một ông hoàng.

Tề Mặc đi thẳng lên hàng ghế đá quý ở vị trí cao nhất. Một chiếc ghế bị Lam Tư chiếm mất, một chiếc là của hắn. Tề Mặc quay người ngồi xuống, hắn và Lam Tư mỗi người chiếm cứ bên trái bên phải, cao hơn tất cả mọi người.

Ly Tâm đứng sau lưng Tề Mặc, đây là lần đầu tiên cô có cảm giác đứng trên đỉnh điểm. Trước đó Phong Vân William từng nói với cô, cô phải tìm đúng vị trí của mình, đó là điểm cao nhất của giới hắc đạo. Ly Tâm từ đầu đến cuối không hiểu ý Phong Vân William,

nhưng đến bây giờ cô đã hơi có cảm giác. Bên dưới toàn là nhân vật lừng lẫy trong giới hắc đạo, vậy mà họ phải cung kính trước Tề Mặc, đưa hắn đến vị trí trên cao nhất. Trong khi đó Tề Mặc vẫn chưa chính thức mở miệng.

Tất cả ánh mắt sợ hãi và kính trọng hướng về Tề Mặc. Dù chỉ là người đi theo Tề Mặc nhưng Ly Tâm cũng nhận ra cảm giác hưng phấn khi được ngồi tít trên cao. Thảo nào ai cũng thích làm hoàng đế, không phải không có nguyên do, ngay cả cô cũng thấy lâng lâng.

Đứng bên cạnh nắm chặt tay Ly Tâm, Phong Vân William nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường. Cậu bé bấm vào tay cô với mục đích cảnh cảnh cáo Ly Tâm đừng làm mất mặt vì dù sao sau này cô cũng là nữ chủ nhân của Tề Gia.

"Tề Mặc, động tác của anh chậm chạp như vậy từ lúc nào hả?" Lam Tư tựa người vào ghế, miệng nở nụ cười mê hồn.

Tề Mặc cất giọng nhàn nhạt: "Tôi không bao giờ đến muộn".

Lam Tư không cần nhìn đồng hồ cũng biết Tề Mặc không đến muộn. Tề Mặc là người đúng hẹn nổi tiếng trong giới hắc đạo, chậm không có nghĩa là đến muộn. Anh ta cười cười ra hiệu Tề Mặc cầm ly rượu vang.

Hồng Ưng lập tức giơ tay nhận ly rượu từ người hầu đưa đến rồi nâng lên với Lam Tư. Tề Mặc từ trước đến nay không động đến rượu, nếu có ai mời rượu hắn thì Hồng Ưng sẽ uống thay. Chuyện này người trong giới hắc đạo đều biết rõ, vì vậy hầu như không có ai kính rượu hắn.

Lam Tư thấy vậy cười khẽ xua tay: "No...no...chú không thể uống thay".

Hồng Ưng hơi sững người, anh ta bắt gặp ánh mắt Lam Tư dừng lại ở phía sau anh ta. Hồng Ưng lập tức hiểu ra vấn đề, người đứng gần nhất là Ly Tâm.

Lam Tư nở nụ cười nhã nhặn với Ly Tâm: "Tề Mặc không uống rượu thì nữ chủ nhân tương lai của Tề Gia phải uống thay, nếu không tôi sẽ rất mất mặt".

Hồng Ưng liền lùi lại một bước, nhường chỗ đứng cho Ly Tâm. Ly Tâm hiện tại vẫn chưa có đủ năng lực ngồi lên vị trí nữ chủ nhân của Tề Gia nên chuyện tình cảm của cô với Tề Mặc không công khai ra bên ngoài. Lam Tư nói câu đó trước mặt tất cả mọi người, đồng nghĩa với việc anh ta đẩy Ly Tâm lên đầu mũi dao nhọn. Sắc mặt nghiêm nghị của Hồng Ưng vẫn không thay đổi nhưng trong lòng anh ta không khỏi khẩn trương.

Lam Tư vừa dứt lời, cả đại sảnh ở bên dưới càng trầm lặng hơn. Tất cả mọi người đều hướng về Tề Mặc và Ly Tâm, bọn họ không dám nhìn Tề Mặc nên chín mươi phần trăm ánh mắt đều dừng lại ở Ly Tâm. Trong giới biết Tề Mặc không gần gũi nữ sắc từ lâu, gần đây xuất hiện tin đồn có một cô gái luôn đi theo Tề Mặc, mọi người đã hết sức kinh ngạc. Bây giờ nghe Lam Tư nhắc đến nữ chủ nhân của Tề Gia, mọi người không thể không dò xét Ly Tâm.

Ly Tâm ngoảnh đầu liếc nhìn Lam Tư, nụ cười trên gương mặt yêu mị của anh ta rất mê hoặc. Thế nhưng cô phát hiện thấy sự lạnh lẽo dưới đáy mắt anh ta. Ly Tâm bất giác cau mày, định giơ tay cầm ly rượu vừa được đưa tới.

Tay vẫn còn chưa động đậy, Phong Vân William giữa chặt tay Ly Tâm, ngăn cản hành động của cô. Ly Tâm chưa từng trải qua tình huống tương tự, cô nhất thời không lên tiếng cũng không nhận ly rượu, chỉ mỉm cười nhìn Lam Tư.

Ly Tâm không hiểu nhưng Phong Vân William có thể nhìn thấu cục diện. Cậu ta không hiểu tại sao Lam Tư lại biết mối quan hệ giữa Tề Mặc và Ly Tâm nhưng chuyện này bây giờ không còn quan trọng nữa, quan trọng là Lam Tư đã nói rõ ràng, muốn che đậy cũng vô tác dụng. Thế thì chỉ còn cách xem thái độ của Tề Mặc, Lam Tư ép Ly Tâm, còn cậu ta ép Tề Mặc, hắn sẽ phải quang minh chính đại

xác nhận mối quan hệ với Ly Tâm. Nếu không, một người không có thế lực cũng không có năng lực như Ly Tâm sớm muộn cũng chịu thiệt thòi, cậu ta không thể đi theo một người không được thừa nhận. Vì vậy, cậu ta cần ép Tề Mặc quyết định ở hoàn cảnh then chốt như thế này.

"Đợi đã". Phong Vân William viết hai từ vào lòng bàn tay Ly Tâm. Ly Tâm tuy không hiểu ý nhưng cũng nghe theo.

Ly Tâm đứng đằng sau Tề Mặc không có bất cứ cử động nào. Lam Tư cũng không vội, anh ta nâng ly rượu hướng về Ly Tâm chờ đợi, gương mặt anh ta nửa cười nửa không. Tất cả mọi người dưới đại sảnh gần như nín thở chứng kiến cảnh tượng trước mắt, không khí nghiêm túc vô cùng.

Tề Mặc nhếch mép cười lạnh lùng với Lam Tư, Lam Tư đáp trả bằng nụ cười yêu mị. Mặc dù gương mặt anh ta vẫn tao nhã như bình thường nhưng ánh mắt lóe lên tia thách thức. Tề Mặc quay đầu đưa mắt xuống dưới đại sảnh.

Jiaowen đứng dưới đại sảnh bắt gặp ánh mắt của Tề Mặc, anh ta hơi cau mày. Anh ta hiểu ý của Tề Mặc muốn anh ta giúp Ly Tâm. Nếu đối tượng không phải là Tề Mặc, còn lâu anh ta mới bận tâm.

Jiaowen nhận khay rượu từ người hầu rồi đi về phía Tề Mặc và đưa khay rượu đến trước mặt hắn. Tề Mặc đảo mắt nhìn mọi người ở bên dưới, hắn giơ tay nhận ly rượu vang từ Jiaowen rồi cất giọng lãnh đạm: "Mộc Ly Tâm, thay tôi kính rượu Lam Tư". Vừa nói hắn vừa đưa ly rượu cho Ly Tâm.

Đến lúc này, Phong Vân William mới buông tay Ly Tâm. Ly Tâm không ngốc nghếch, Tề Mặc nói với cô câu đó trước mặt các ông trùm của giới hắc đạo, tuy hắn không biểu lộ ý tứ rõ ràng nhưng chắc ai cũng hiểu, cô chính là phu nhân của hắn, là nữ chủ nhân tương lai của Tề Gia.

Ly Tâm nhận ly rượu từ tay Tề Mặc rồi nở nụ cười rạng rỡ với Lam Tư: "Lam lão đại, mời!"

Nụ cười trên môi Lam Tư càng rộng hơn. Anh ta nâng cốc với Ly Tâm: "Mời". Nói xong anh ta uống một hơi cạn sạch.

Sau hai lần nói chuyện với Tề Mặc, không cần thăm dò cũng biết với tính cách của Tề Mặc, Ly Tâm chắc chắn là ứng cử viên nữ chủ nhân Tề Gia. Vậy mà cho đến giờ Tề Mặc vẫn chưa có bất cứ động thái nào, chứng tỏ hắn đang giúp Ly Tâm tăng cường sức mạnh.

Tề Gia lớn mạnh một mặt do thực lực của Tề Mặc, mặt khác do bản thân Tề Gia đại đoàn kết, vì vậy bao nhiêu năm nay hai nhà luôn ở thế cân bằng. Một sức mạnh lớn như Tề Gia muốn tấn công từ bên ngoài là chuyện không thể, chỉ hành động từ bên trong mới có thể làm lung lay gốc rễ của nó.

Trước đó Lam Tư tính toán sai lầm, để Tề Mặc được dịp chiếm thế thượng phong, ép anh ta buộc phải ra tay. Trong khi do chuẩn bị chưa đầy đủ nên Lam Bang không thể động đến thế lực của Tề Gia, khiến Lam Tư có áp lực không nhỏ. Bây giờ nếu nắm được nhược điểm là Ly Tâm, có nhiều khả năng khiến Tề Gia tự động rối loạn. Cách này cao minh gấp nhiều lần so với hành động tấn công cứng rắn khác.

Khi hai ly rượu trống không, Lam Tư cười ha hả và gật đầu với Ly Tâm. Anh ta quay người đặt ly rượu xuống. Bắt gặp Jiaowen trừng mắt nhìn mình, Lam Tư nháy mắt với Jiaowen.

Tề Mặc gọi Jiaowen đến bên Ly Tâm là có ý tuyên bố, Jiaowen sẽ bảo vệ Ly Tâm và làm trợ thủ của cô. Có điều trợ thủ này chỉ có tác dụng bày ra cho người ngoài thấy mà thôi.

Bắt gặp ánh mắt nghiêm túc của Jiaowen, Ly Tâm biết Lam Tư đã ngả bài, con đường của cô sau này sẽ không dễ đi, có lẽ còn ảnh hưởng đến Tề Mặc. Nếu chuẩn bị không đầy đủ, áp lực sẽ đến từ

nội tại chứ không phải bên ngoài. Hơn nữa, cô không còn thời gian để trưởng thành.

"Được rồi được rồi, là chuyện đáng vui mừng". Không khí tĩnh lặng đột nhiên vang lên giọng nói của Andy Piaget.

"Đúng rồi, song hỉ lâm môn, hôm nay đúng là ngày song hỉ lâm môn". Giáo hoàng Joseph thốt lên, đám hắc đạo khôi phục thần thái, bắt đầu cười cười nói nói. Tề Mặc tuy thừa nhận nhưng không tuyên bố công khai nên mọi người không tiện chúc mừng hắn.

"Thấy chưa, tin tức của chúng tôi chậm quá, Tề lão đại và Lam lão đại hữu hảo đấy chứ?" Thân vương Helian tươi cười nhìn Tề Mặc và Lam Tư.

Giáo hoàng Joseph đế thêm vào: "Tất nhiên, tất nhiên rồi". Mặc cho lời nói của mọi người, Tề Mặc và Lam Tư một người vẫn giữ bộ mặt vô cảm, một người vẫn nho nhã nở nụ cười tanh máu, hoàn toàn không coi ai ra gì.

"Thời gian đến rồi, hôn lễ chính thức bắt đầu". Khi chuông đồng hồ điểm đúng tám tiếng, lâu đài cổ màu trắng diễn ra cuộc liên kết hôn nhân của các thế lực hắc đạo.

Chứng kiến cảnh đám cưới nghiêm túc vào lắm quy tắc quy định, đến chuyện cô dâu chú rể cúi người cũng chỉ được hạ xuống ba mươi độ, Ly Tâm bất giác cau mày, hôn lễ này không thua kém đám cưới của hoàng gia là bao.

Thấy Ly Tâm chăm chú theo dõi đám cưới, Phong Vân William lại viết vào tay Ly Tâm vài chữ. Ly Tâm hơi ngây người, ánh mắt cô không thay đổi nhưng đã chuyển sang quan sát đối tượng khác.

Ly Tâm nghĩ hôn lễ của cô sau này chắc cũng tương tự nên mới để ý. Thế nhưng Phong Vân William nhắc nhở cô mục đích ngày hôm nay đến đây không phải xem đám cưới mà là đám người ở dưới đại sảnh. Người tham dự hôm nay toàn là nhân vật cỡ bự, dù không

nhớ tên cũng nên nhớ mặt, làm quen với bọn họ, chỉ có lợi mà không có hại.

Ly Tâm đưa mắt nhìn tứ phía, cô chẳng gặp người quen. Những cựu nguyên thủ quốc gia có tên trong danh sách cô đều biết nhưng bây giờ chẳng thấy bóng dáng một ai. Bọn họ không thể nào không đến, có lẽ bọn họ không muốn lộ diện trốn ở đằng sau.

Hôn lễ vẫn tiếp tục diễn ra trong không khí náo nhiệt. Tề Mặc và Lam Tư về cơ bản không chú ý đến cảnh tượng trước mắt. Đám cưới chỉ là hình thức ngụy trang để mời hai người đến mà thôi. Họ làm gì có tâm trạng theo dõi vụ này, vì vậy một người trầm mặc, một người mỉm cười, nhưng cả hai đều toát ra vẻ ngông cuồng và bá đạo như nhau.

Đám cưới không có mục sư, cũng không có màn thề thốt trước Thiên chúa. Những lời hứa yêu nhau trọn đời gì đó không nằm trong phạm vi tin tưởng của giới hắc đạo. Đối với bọn họ, trưởng bối của gia tộc là người lớn nhất, nếu xuất hiện nhân vật quan trọng hơn thì cô dâu chú rể sẽ thờ kính nhân vật đó, tất cả nghi lễ đều liên quan đến nguyên tắc sinh tồn thực lực quyết định tất cả.

Ly Tâm lặng lẽ quan sát Tề Mặc và Lam Tư chúc phúc cô dâu chú rể. Đáng lẽ phải hôn trán cô dâu chú rể, Tề Mặc vốn không gần nữ sắc nên đổi thành quà tặng. Vì vậy chỉ có Lam Tư hôn trán cô dâu chú rể, còn Tề Mặc chỉ chạm nhẹ môi lên trán chú rể, còn cô dâu bị bỏ mặc ở một bên.

Chứng kiến cảnh tượng này, Ly Tâm cảm thấy hơi kỳ lạ vì cô chưa từng gặp cảnh người trẻ tuổi như Tề Mặc và Lam Bang lại có cử chỉ giống các bậc trưởng bối. Trong khi đó những người khác vẫn thản nhiên như không, có lẽ họ đã quen với việc trong giới hắc đạo tuổi tác không thành vấn đề, thực lực mới quan trọng.

"Ta tuyên bố hai con trở thành vợ chồng". Thấy Tề Mặc và Lam Tư hoàn tất khâu chúc phúc cô dâu chú rể, giáo hoàng Joseph cất cao giọng tuyên bố. Đáng lẽ để Tề Mặc và Lam Tư tuyên bố sẽ càng có

hiệu quả hơn nhưng hai người hình như không có hứng thú làm chủ hôn.

"Lễ thành". Tiết mục quan trọng nhất đã hoàn thành, những người tham gia hôn lễ đồng thanh hô to.

Âm nhạc nổi lên, cô dâu chú rể bước ra khiêu vũ đầu tiên. Bầu không khí không còn trang trọng và nghiêm túc như vừa rồi mà ôn hòa thoải mái hơn nhiều. Mọi người đều tránh ra, nhường khoảng trống giữa đại sảnh cho cô dâu chú rể. Không phải là bản nhạc dành cho đám cưới mà là một điệu khúc khá vui khiến không khí càng sôi động.

Tề Mặc đứng dậy định đưa Ly Tâm đi ra ngoài. Nghi thức hôn lễ đơn giản, mọi thủ tục đã làm xong, hắn không có hứng thú ở lại tham gia mấy trò sau hôn lễ.

"Nữ chủ nhân tương lai của Tề Gia, không biết tôi có tư cách mời cô nhảy một điệu hay không?" Tề Mặc vừa đứng dậy, Lam Tư cũng lập tức đứng lên mỉm cười giơ tay về phía Ly Tâm.

Cả đại sảnh im lặng trong giây lát, mặc dù tiếng nhạc vẫn không dứt nhưng có thể cảm nhận thấy bầu không khí trầm mặc và căng thẳng. Mọi người đều nín thở theo dõi phản ứng của Tề Mặc.

Chương 110: Cạm bẫy

Ly Tâm quay sang Lam Tư, thấy anh ta nhìn cô chằm chằm. Biểu hiện của anh ta vẫn tao nhã nhưng ánh mắt đầy vẻ thách thức, như anh ta không hề che dấu mục đích và hành vi của anh ta.

Sắc mặt Tề Mặc tối sầm, một luồng không khí lạnh lẽo bức người tỏa ra từ hắn khiến những người đứng gần vô ý thức lùi lại phía sau. Giáo hoàng Joseph, thân vương Helian và Andy Piaget nhíu chặt đôi lông mày đứng im một chỗ, bọn họ thật sự tiến cũng không xong lùi cũng không xong.

Mời một nữ chủ nhân của gia tộc môn đăng hộ đối khiêu vũ là chuyện rất bình thường. Với thân phận của Lam Tư, anh mời phu nhân tương lai của Tề Mặc khiêu vũ là hợp tình hợp lý, nhưng với điều kiện hai nhà có mối quan hệ hữu hảo. Vì vậy, từng cử chỉ hành động của Lam Tư trong buổi tối hôm nay trở nên khác thường trong con mắt người khác.

Đối diện với đôi mắt đầy ý cười của Lam Tư, Tề Mặc không lên tiếng, đáy mắt hắn phóng ra tia sát khí đằng đằng. Ly Tâm ở bên cạnh đột nhiên nắm tay Tề Mặc rồi nở nụ cười với Lam Tư: "Tất nhiên anh có tư cách".

Nghe Ly Tâm nói vậy, Tề Mặc tức giận quay đầu nhìn Ly Tâm. Ly Tâm cười tươi với hắn: "Nhưng...hiếm khi gặp hoàn cảnh như buổi tiệc này. Tôi muốn cùng ông xã tương lai của tôi nhảy điệu đầu tiên". Gương mặt tươi như hoa của Ly Tâm khiến nộ khí trên gương mặt Tề Mặc từ từ tan biến.

Ly Tâm lịch sự quay sang mỉm cười với Lam Tư: "Không biết Lam lão đại có đồng ý không?"

Lam Tư đành phải mỉm cười phất tay: "Tất nhiên là đồng ý". Ly Tâm liền kéo Tề Mặc đi vào trung tâm đại sảnh.

Đến lúc này tất cả mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. Ai mà không biết tính cách của Tề Mặc, dám cướp người của hắn? hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng. Nhưng Lam Tư cũng không phải nhân vật tầm thường nên trong khoảnh khắc đối địch vừa rồi, mọi người gần như ngửi thấy mùi thuốc súng. Nếu ứng phó không tốt, chỉ e là lửa sẽ cháy bùng bùng. Bây giờ thì tốt rồi, không khí đã dịu hẳn.

Mọi người ở đại sảnh dạt sang một bên để nhường chỗ cho Tề Mặc, đồng thời tất cả mọi người đều mở to mắt nhìn Tề Mặc. Bao nhiêu năm qua bọn họ chưa từng nghe nói Tề Mặc biết khiêu vũ huống hồ là chứng kiến. Điều này xuất phát từ lý do Tề Mặc không gần gũi nữ sắc, tất nhiên hắn không khiêu vũ cùng đàn bà, lẽ nào hắn tìm đàn ông nhảy với hắn. Vì vậy lúc này đám người có mặt trong đại sảnh chỉ biết chăm chú dõi theo Tề Mặc.

Tề Mặc bị Ly Tâm lôi vào giữa đại sảnh, hắn đanh mặt nhìn cô. Cả đời này thứ gì hắn cũng học, thứ gì hắn cũng biết, vào sinh ra tử không làm khó hắn, nhưng khiêu vũ thì hắn không biết vì hắn không có hứng thú đồng thời cho rằng không có ai đủ tư cách bắt hắn nhảy. Nhưng bây giờ ngoài hắn ra, không người nào có tư cách đứng ở đây.

Nhìn vẻ mặt của Tề Mặc, Ly Tâm đoán ra hắn không biết nhảy. Nhưng hai người đã rơi vào tình huống này quả thật không dễ rút lui. Hơn nữa nếu Tề Mặc không muốn, hắn đã không để cô kéo hắn vào sàn nhảy.

Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Tề Mặc, nụ cười trên môi cô rạng rỡ như không thể rạng rỡ hơn, cô giơ hai tay ôm eo Tề Mặc rồi dẫn dắt hắn lắc lư theo điệu nhạc.

Tề Mặc cúi xuống nhìn Ly Tâm, thấy cô tựa sát vào ngực hắn, đôi mắt sáng lấp lánh và nụ cười rạng ngời đẹp đẽ của cô khiến trong lòng hắn cảm thấy rất dễ chịu. Tề Mặc theo phản xạ ôm chặt lưng Ly Tâm đầy chiếm hữu, để cô đứng hẳn ở trong lòng hắn, rồi hắn chậm rãi di chuyển theo từng nhịp bước của Ly Tâm.

Hai người không có bước nhảy phức tạp, không có kỹ thuật, thậm chí không hẳn là khiêu vũ mà chỉ ôm nhau dạo bộ. Họ từ từ lắc lư theo điệu nhạc.

Không phức tạp, không sôi động, không kích tình nhưng lại rất ấm áp, rất dễ chịu. Trong mắt hai người đang ôm nhau chỉ biết có đối phương, những người khác không hề tồn tại. Họ thưởng thức âm nhạc, thưởng thức giây phút ngọt ngào đẹp đẽ này. Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, Lam Tư hơi cau mày, ánh mắt anh ta lóe lên một tia kinh ngạc. Tuy nhiên Lam Tư vẫn giữ nụ cười yêu mị trên môi.

Jiaowen đứng bên cạnh cũng nắm tay tiểu thư của một gia tộc hào môn nào đó lướt vào sàn nhảy và bắt đầu quay tròn theo điệu nhạc.

Cùng lúc này, giáo hoàng Joseph tươi cười cất cao giọng: "Mời mọi người vui vẻ". Tiếp theo, từng cặp từng cặp tiến vào trung tâm đại sảnh, bọn họ khiêu vũ xung quanh Tề Mặc và Ly Tâm. Cả đại sảnh bắt đầu náo nhiệt hẳn lên.

Khoảng thời gian nửa sau của đám cưới, đại sảnh chìm trong không khí hoan lạc. Niềm vui và sự nhiệt tình thể hiện trên nét mặt của mỗi người. Giữa đại sảnh, từng cặp đôi quay cuồng trong điệu vũ.

Lúc này, đám Tề Mặc và Ly Tâm đã rời khỏi đại sảnh đi về phía phòng hội nghị của tòa lâu đài. Có mấy vị nguyên thủ quốc gia đang chờ hắn ở đó, bọn họ đặc biệt tới đây chỉ với mục đích gặp mặt Tề Mặc. Đây là việc trong định liệu nên Tề Mặc không hề do dự, hắn cùng giáo hoàng Joseph đi thẳng tới phòng hội nghị.

Phong Vân William đi theo sau Ly Tâm. Giới hắc đạo điều biết gia tộc là cánh tay phải của Lam Bang đã bị tiêu diệt, vậy mà bây giờ người sống sót duy nhất đi cùng Ly Tâm, do đó bọn họ đều nhìn cậu bé bằng ánh mắt dò xét. Thấy mọi người đều dồn ánh mắt vào mình, Phong Vân William càng căng thẳng sợ hãi, cậu bé nắm chặt tay Ly Tâm, bày ra vẻ yếu ớt rất đáng thương.

Jiaowen không đi cùng bọn họ, dù có mối quan hệ tốt với Tề Mặc như thế nào đi chăng nữa, anh ta cũng là người đứng đầu mafia Ý nên không tiện đi theo.

"Tề lão đại, mời qua bên này". Giáo hoàng Joseph đưa Tề Mặc đi vòng vòng trong tòa lâu đài cổ. Tòa lâu đài rộng lớn có rất nhiều phòng, hành lang nối tiếp nhau. Nếu không có người dẫn đường, chắc chắn sẽ bị lạc trong mê cung mà không thể tìm thấy lối ra cổng chính.

"Tề lão đại, anh xem...". Thân vương Helian đã chờ sẵn ở cửa phòng hội nghị, do dự nhìn đám người đằng sau Tề Mặc.

Tề Mặc phất tay và cất giọng lạnh lùng: "Mọi người ở lại đây". Đám Hồng Ưng lập tức vâng dạ, Ly Tâm cũng ở lại bên ngoài, chỉ có một mình Tề Mặc đi vào trong. Đến lúc này giáo hoàng Joseph và thân vương Helian mới thở phào nhẹ nhõm.

Nguyên thủ quốc gia của một số cường quốc đang có mặt ở bên trong có thể ở vị trí đối lập hoặc trung lập về mặt chính trị. Bình thường họ không dễ dàng tụ tập cùng nhau.

Vậy mà hôm nay mấy người đó chịu gặp mặt tiến hành đàm phán, tất cả đều vì vấn đề của Tề Mặc và Lam Tư. Đây là một đề tài cấm kỵ nên trừ một số nhân vật có liên quan, người ngoài không thể tham gia.

Ly Tâm cùng đám Hồng Ưng và Bạch Ưng đứng chờ ngoài cửa, người phụ trách bảo vệ vòng ngoài là thân vương Helian thấy vậy liền cười nói: "Bên kia là vườn hoa, có chỗ nghỉ ngơi, mọi người qua đó ngồi nghỉ đi. Mọi người đứng đây khiến tôi có áp lực rất lớn".

Hồng Ưng cất giọng lãnh đạm: "Được thôi". Sau đó cả đoàn người đi tới vườn hoa.

Vườn hoa thật ra ở ngay bên cạnh, cách cửa phòng hội nghị chỉ khoảng hai ba mét. Từ cửa sổ cũng có thể nhìn thấy hình bóng ở

bên trong, đây là lý do tại sao Hồng Ưng đồng ý tới nơi này. Vạn sự cần thận trọng mới là chân lý, đây là một vị trí tốt vừa có thể quan sát tình hình bên trong vừa có thể phát huy năng lực của bọn họ.

Phong Vân William từ đầu đến giờ vẫn giữ bộ dạng yếu ớt, cậu ta nắm chặt tay Ly Tâm và nép vào người cô. Lúc này, cậu ta hơi kéo tay cô, Ly Tâm hiểu ý lập tức cùng Phong Vân William lùi lại phía sau một chút, họ dừng lại dưới dàn hoa tường vi ở bên lề hoa viên.

Hai người vừa lui ra liền nhìn thấy mấy người hầu nữ mang khay trà tới, đặt trên chiếc bàn đá ngay trước mặt đám Hồng Ưng. Thân vương Helian mỉm cười ra hiệu. Hồng Ưng gật đầu thay lời cám ơn. Mời khách uống trà là phép lịch sự, nhưng có uống hay không là việc của bọn họ.

Tất cả chìm vào không khí yên lặng tột độ, không có bất cứ tiếng động nào. Phòng hội nghị được cách âm rất tốt, đám Hồng Ưng giữ trạng thái cảnh giác cao độ.

Ly Tâm bị Phong Vân William kéo đến mép dàn hoa tường vi. Tất cả mọi người tập trung sự chú vào căn phòng có Tề Mặc nên không ai để ý phía bên này. Ly Tâm cúi xuống nói vào tai Phong Vân William bằng một giọng chỉ đủ hai người nghe thấy: "Chuyện gì vậy?"

Phong Vân William lặng lẽ viết vào tay Ly Tâm mấy chữ, Ly Tâm bất giác nhíu chặt đôi lông mày và đưa mắt nhìn về chiếc bàn đá được chiếu sáng bởi ánh trăng. Chiếc bàn đá không có gì lạ thường, thế nhưng Phong Vân William vừa nói cho cô biết, mặt bàn có chất độc, là độc tố số mười ba.

Độc tố số mười ba vốn không màu sắc không mùi vị, nhưng nó sẽ phản quang khi được ánh sáng trắng chiếu vào, đây là kiến thức Tề Mặc nói cho cô biết. Nhưng buổi tối không có luồng sáng nên khó có thể phân biệt. Đứng ở vị trí của đám Hồng Ưng, chắc chắn sẽ không ai phát hiện ra. Từ góc độ của cô mới thấy một chút phản quang, thêm vào đó Phong Vân William tiết lộ đây là độc tố số mười ba, chắc chắn không sai.

Ly Tâm cau mày ngẫm nghĩ, tuy độc đố số mười ba một khi không truyền vào máu sẽ không gây thương tổn nhưng nó xuất hiện ở nơi này vào lúc này thì tuyệt đối bất bình thường. Nghĩ đến đây, Ly Tâm liền rảo bước về đám Hồng Ưng.

Pằng, một tiếng súng vang lên trong không khí tĩnh mịch. Mặc dù tiếng súng phát ra từ căn phòng cách âm rất tốt, nếu không để ý sẽ không nghe thấy, nhưng tiếng súng này không lọt khỏi đôi tai của đám Hồng Ưng.

Đám Hồng Ưng đanh mặt trong giây lát, bọn họ lập tức xông vào phòng hội nghị, động tác của bọn họ nhanh đến mức người ngoài còn chưa kịp phản ứng bọn họ đã khuất dạng.

Thân vương Helian đứng ở cửa cũng giật mình giật sợ hãi, ông ta quay người chạy theo đám Hồng Ưng vào bên trong. Trong phòng hội nghị đều là những nhân vật nắm giữ cả thế giới, bất cứ người nào cũng không thể bị thương, không thể nào xảy ra sai sót. Nếu không, cả gia tộc của ông ta chết trăm ngàn lần đều không bù đắp nổi.

Tất cả chỉ xảy ra trong giây lát, Ly Tâm cũng bị giật mình định chạy vào bên trong. Thế nhưng chân cô chưa kịp nhấc lên, đằng sau đột nhiên có một bóng đen ập tới. Ly Tâm kêu thầm một tiếng ở trong lòng, đằng sau có người, hơn nữa người đó tỏa ra sát khí nồng nặc. Ly Tâm lập tức thò tay ra sau lưng rút khẩu súng, đồng thời người ngã nhào xuống đất.

Động tác của Ly Tâm rất nhanh, nhưng người ở đằng sau còn nhanh hơn. Khẩu súng trong tay cô bị hắn giữ chặt khiến cô không thể làm gì khác. Ly Tâm há miệng còn chưa kịp hét lên, một bàn tay to lớn bịt chặt miệng và mũi cô, khiến cô không thốt ra lời, đến hơi thở cũng bị đứt đoạn.

Không một tiếng động, chỉ một mình Ly Tâm biết, khẩu súng trong tay cô đã bị bẻ quặt về đằng sau và người khống chế cô nhằm vào phần bụng cô bóp cò. Đây là khẩu súng của cô, khẩu súng đặc biệt

do Tề Mặc dành riêng cho cô, nó không phát ra tiếng nổ đồng thời có sức phá hoại kinh người.

Ly Tâm cảm nhận rõ viên đạn xuyên từ lưng qua bụng cô và rơi xuống thảm cỏ phía trước. Quả quá trình đó chỉ xuất hiện một tiếng động rất nhẹ, hoàn toàn không gây sự chú ý cho đám Hoàng Ưng lúc này đã chạy vào phòng.

Người ở đằng sau vẫn bịt chặt mũi và miệng Ly Tâm. Đầu óc cô choáng váng, cảnh vật trước mắt mờ dần. Trong một giây tỉnh táo cô chợt phát hiện Phong Vân William không thấy bóng dáng, ánh lửa ở phía trước đột nhiên sáng rực rồi cô chìm vào màn đêm tăm tối.

"Đi ra ngoài". Tề Mặc cất giọng tức giận khi thấy đám Hồng Ưng xông vào phòng.

Đám Hồng Ưng đảo mắt quanh phòng, qua mấy vị nguyên thủ quốc gia. Nhưng trong lúc bọn họ xông vào, những người này lập tức quay lưng lại không để bọn họ nhìn thấy mặt. Tuy nhiên điều này không quan trọng, quan trọng là tại sao xuất hiện tiếng súng?

Đám Hồng Ưng lại quan sát cả gian phòng, phát hiện trên bàn có đặt một khẩu súng, còn ở góc tường xuất hiện xác một con chuột nằm trên vũng máu. Xem ra phát đạn vừa rồi là dành cho con chuột, đám Hồng Ưng liền cung kính cúi người trước Tề Mặc rồi lui ra ngoài.

Theo tư liệu bọn họ nắm được, một vị nguyên thủ quốc gia đang ngồi đây đặc biệt sợ loài chuột, hễ bắt gặp là đuổi cùng giết tận. Không biết vì nguyên nhân gì nhưng ông ta đúng là có động cơ nổ súng. Chỉ có điều trong tòa lâu đài này, ở một nơi quan trọng như vậy lại xuất hiện con chuột thì quả là truyện cười có một không hai.

Đám Hồng Ưng nhanh chóng rút ra ngoài, thân vương Helian đi theo bọn họ giơ tay lau mồ hôi trên trán, ông ta nói nhỏ: "May mà không xảy ra vấn đề gì". Nếu thật có chuyện, ông ta đúng là không biết xử lý thế nào.

Đám Hồng Ưng lịch sự gật đầu với thân vương Helian rồi lại tụ tập về chỗ bàn đá trong vườn hoa. Bọn họ vẫn không lơi là cảnh giác.

"Ly Tâm đi đâu rồi?" Hoàng Ưng đột nhiên biến sắc, anh ta không ngừng nhìn ngó bốn xung quanh.

Hoàng Ưng vừa dứt lời, cả đám Hồng Ưng lập tức rơi vào trạng thái căng thẳng, ánh mắt người nào cũng lộ vẻ kinh ngạc. Ly Tâm đột nhiên mất tích, chắc chắn cô không nhàn rỗi đến mức đi dạo bộ xung quanh. Bây giờ cô không ở đây, điều này có nghĩa là gì? Đám người tản ra tìm kiếm dấu vết của Ly Tâm.

"Có mùi tanh của máu". Mũi Lập Hộ rất thính, anh ta ngửi thấy mùi máu. Phát hiện ra nơi có vết máu anh ta lập tức lao đến.

"Đầu đạn K28, là súng của Ly Tâm". Hoàng Ưng đột nhiên kêu lên khi bắt gặp đầu đạn nằm trên mặt cỏ. Đây là khẩu súng anh ta cải tạo cho cô nên anh ta nhận ra ngay.

"Là máu của Ly Tâm". Lập Hộ từng nghiên cứu nhóm máu của Ly Tâm một thời gian dài nên anh ta cũng nhận ra. Anh ta vừa dứt lời, cả đám người liền xông tới.

Trong bóng tối, Ly Tâm chỉ cảm thấy một cơn đau buốt ở bụng, cô dần dần tỉnh lại từ nỗi đau đớn.Hai tay cô bị trói ngược ra đằng sau, mồm bị nhét thứ gì đó nên không thể thốt ra lời. Bụng cô ươn ướt, dường như máu nóng tiếp tục chảy ra, sinh mạng cô đang từ từ mất đi.

Phát đạn đó không cướp đi mạng sống của cô, nếu không cô sẽ không thể tỉnh táo như lúc này. Ly Tâm cố gắng mở mắt nhìn bốn xung quanh, cô vẫn chưa muốn chết.

Ly Tâm không nhìn thấy gì cả, trên người cô bị đậy bởi thứ gì đó nên che khuất tầm mắt của cô. Cô chỉ thấy một bên tối một bên sáng, chắc là có ánh đèn chiếu vào. Ly Tâm muốn đẩy thứ che mặt

cô nhưng chân tay cô bị trói chặt không thể nhúc nhích. Bụng cô đau kinh khủng, ảnh hưởng từ vết thương bị đạn bắn.

"Lão đại, sao lão đại lại để Tề lão đại chiếm thế thượng phong?" Từ xa xa vọng đến tiếng nói một người đàn ông.

"Có gì mà để hay không để, tôi chẳng rảnh rỗi nghe bọn họ du thuyết, Tề Mặc giúp tôi từ chối thì càng tốt hơn, tôi...". Là giọng nói của Lam Tư, nhưng anh ta không nói hết câu mà đột nhiên cất giọng đanh thép: "Là ai?". Hơi thở và sự giãy giụa nhẹ cũng đủ khiến Lam Tư phát giác.

"Mau ra ngoài, nếu không đừng trách tôi không khách khí". Người đi cùng Lam Tư gầm lên.

Chương 111: Xung đột

Nghe thấy tiếng nói của Lam Tư, Ly Tâm muốn kêu lên nhưng do miệng bị bịt chặt và mất máu quá nhiều nên cô không thể phát ra âm thanh. Cô chỉ còn cách cố gắng giãy giụa, biểu thị tình tình trạng hiện tại của cô.

Ly Tâm biết loại người như Tề Mặc và Lam Tư sẽ nổ súng vào thứ đột ngột xuất hiện, bất kể thứ đó có tính uy hiếp và nguy hiểm hay không. Bọn họ không bao giờ nghĩ đến chuyện tiến lại gần xem là người hay vật, là ta hay địch mới động thủ. Bọn họ quá thận trọng, khiến cảnh ngộ của cô hôm nay càng tồi tệ hơn.

Pằng, một tiếng súng vang lên. Đối với Lam Tư, kẻ nào xuất hiện trên địa bàn của anh ta sẽ phải tự gánh chịu hậu quả, đây là quy tắc của Lam Tư, không được sự đồng ý của anh ta mà dám xuất hiện trong khu vực của anh ta thì chỉ còn con đường chết.

Nghe tiếng động ở ngay sát gần, tim Ly Tâm như nhảy ra khỏi lồng ngực, cô dường như nghe thấy tiếng viên đạn lại một lần nữa xuyên qua cơ thể cô. Cái chết chưa bao giờ gần Ly Tâm như lúc này, cảm giác tiến đến cánh cửa của địa ngục khiến cô tức thở. Không có Tề Mặc ở bên cạnh, Ly Tâm cảm thấy một nỗi sợ hãi tột cùng, nhưng vì một tia hy vọng có thể sống sót, cô cố gắng giãy giụa và phát ra tiếng động.

"Khoan đã". Khi sắp bắn viên đạn tiếp theo, Lam Tư đột nhiên ngăn lại, anh ta tiến về phía Ly Tâm.

Ly Tâm thở một hơi dài nhẹ nhõm. Không hiểu tại sao cô không có ác cảm với Lam Tư, tất nhiên cũng không có cảm tình với anh ta. Vào lúc này, việc Lam Tư phát hiện ra cô đối với Ly Tâm giống như túm được một ngọn cỏ cứu mạng.

Ánh đèn chiếu sáng khiến Ly Tâm lập tức nhắm mắt lại, nhưng chỉ một giây sau cô nhanh chóng mở mắt, nhìn thẳng vào người đứng

trước mặt.

Phát hiện Ly Tâm nằm dưới tấm ga trải giường, Lam Tư sững người trong giây lát. Anh ta chíu chặt đôi lông mày và giơ tay ra hiệu cho người đàn ông ở bên cạnh. Người đàn ông đó cũng biến sắc mặt khi nhìn thấy Ly Tâm. Nhận được mệnh lệnh của Lam Tư, anh ta lập tức xông lên.

"Hiếm có, hiếm có thật, vị khách quý này tôi muốn mời cũng mời không được. Hôm nay ngọn gió nào đưa cô đến đây thế?" Lam Tư nở nụ cười yêu mị, anh ta đi đến lôi mảnh vải trong miệng Ly Tâm. Lời nói của anh ta có vẻ khách sáo nhưng ánh mắt rất lạnh lùng.

"Lam Tư, tôi..." Ly Tâm há miệng định nói chuyện với Lam Tư nhưng cô chỉ phát ra ba từ, đột nhiên không còn một thanh âm nào khác. Ly Tâm bất giác động đậy miệng nhưng vẫn không thể nói ra lời, cổ họng cô đau buốt.

Lam Tư thấy vậy càng nhíu chặt lông mày, anh ta vẫn giữ nụ cười mê hồn trên môi nhưng ánh mắt đầy sát khí không rời khỏi Ly Tâm. Lam Tư mở miệng nói: "Cô bị làm sao mà không thể nói chuyện?"

Lời nói vừa dứt, đáy mắt Lam Tư lóe lên một tia chết chóc: "Muốn đổ tội lên đầu tôi phải không, đúng là to gan thật". Lam Tư không phải kẻ ngốc nghếch, chỉ cần nhìn qua tình hình của Ly Tâm, anh ta biết ngay đây là một cái bẫy.

Bắt gặp ánh mắt đáng sợ của Lam Tư, Ly Tâm há miệng muốn nói điều gì đó nhưng vẫn không thể phát ra tiếng. Kẻ tấn công cô hiển nhiên đã tính toán trước điều này.

Lam Tư ngồi xổm xuống bên cạnh Ly Tâm, anh ta giơ ngón tay sờ lên mặt Ly Tâm: "Đúng là một kế hoạch tuyệt vời, có thể khiến cuộc chiến giữa tôi và Tề Mặc càng trở nên căng thẳng. Cô nói liệu tôi có nên giết cô, để chiến tranh càng leo thang, vừa vặn thuận ý những kẻ đó hay không?"

Ly Tâm cảm thấy máu vẫn từ bụng vẫn chảy ra ngoài, sinh mệnh dần dần biến mất. Cô bất giác cắn chặt môi nhìn Lam Tư. Lam Tư đã có thể ngồi lên vị trí lão đại của Lam Bang, anh ta chắc chắn không phải là người dễ dàng bị chi phối. Nếu cần cứu anh ta nhất định sẽ cứu, nếu muốn giết thì cô cầu xin đi chăng nữa, anh ta cũng sẽ giết cô. Cô không cần cầu xin anh ta, Lam Tư tự nhiên biết đưa ra quyết định có lợi nhất đối với anh ta. Hơn nữa Ly Tâm cũng không thể làm mất mặt Tề Mặc.

Ly Tâm thu lại ánh mắt hoảng loạn trong giây lát. Bắt gặp bộ dạng bình tĩnh của Ly Tâm, Lam Tư cười một tiếng thâm hiểm: "Giết cô rồi hủy xác xóa dấu vết, dù Tề Mặc hành động nhanh cũng không thể nhanh hơn tôi. Tôi khiến anh ta không thể tìm thấy cô, chắc chắn anh sẽ không thể nào tìm được".

Không đợi phản ứng của Ly Tâm, Lam Tư nói tiếp: "Có điều, tôi thật sự nghĩ không ra kẻ nào to gan như vậy, dám bày mưu chia rẽ tôi và Tề Mặc. Muốn tôi giết người? Hừ, tôi còn lâu mới mắc mưu, tôi sẽ xem ai là kẻ đứng sau vụ này".

Nói xong, Lam Tư giật tấm dải giường cuộn vào người Ly Tâm rồi bế cô đi ra ngoài. Động tác của Lam Tư chạm vào bụng Ly Tâm khiến cô run rẩy, thế nhưng Ly Tâm không thể nói ra lời cũng không thể tỏ thái độ.

Nhưng Lam Tư không phải người tầm thường, Ly Tâm chỉ hơi động nhẹ, anh ta lập tức cảm nhận thấy. Bắt gặp gương mặt trắng bệch dị thường của Ly Tâm, Lam Tư liền đặt cô xuống. Khi mở tấm chăn, anh ta thấy bụng và lưng cô đầy máu.

Lam Tư liền nhếch mép nở nụ cười u ám và lạnh lẽo: "Làm đẹp thật đấy, đẹp thật đấy, quả nhiên là muốn đổ hết lên đầu tôi".

Lam Tư tưởng có kẻ dấu mặt chỉ bắt cóc Ly Tâm rồi đổ tội cho anh ta. Thật ra anh ta không sợ trò này. Tuy rằng thủ đoạn thâm độc là sở trường của anh ta nhưng đối với Tề Mặc, anh ta không thèm dùng chiêu bắt người uy hiếp này.

Lam Tư thậm chí còn cảm thấy chút hưng phấn và hiếu kỳ muốn biết kẻ chủ mưu đồng thời nhằm vào hai nhân vật lớn như anh ta và Tề Mặc. Có điều theo tình hình hiện tại, cái bẫy đã được thòng vào cổ anh ta. Ly Tâm bị thương nặng và mất nhiều máu, khi Tề Mặc đến nơi, dù cô không chết cũng bị hôn mê bất tỉnh. Vậy thì anh ta có nhận hay không cũng chẳng còn quan trọng nữa.

Lời nói vừa dứt, bên ngoài đột nhiên có tiếng súng nổ. Lam Tư cười lạnh lùng: "Đến nhanh thật đấy". Anh ta đưa mắt xem vết thương của Ly Tâm rồi nhìn khẩu súng vẫn ở trong tay cô. Lam Tư cất giọng đầy sát khí: "Thủ đoạn lợi hại, đúng là hợp với phong cách của tôi".

"Tề lão đại, nếu anh còn động thủ thì đừng trách chúng tôi không nể mặt". Một giọng nói đanh thép từ bên ngoài vọng vào, tiếng súng ngày càng dày đặc. Phía Tề Mặc toàn là những tay súng cừ khôi nhưng bên Lam Tư cũng không phải hạng tầm thường.

"Lam Tư, mao giao người cho tôi". Tề Mặc gầm lên. Nghe tiếng nói phẫn nộ của Tề Mặc, Ly Tâm bất giác cười không ra tiếng. Nếu lần này may mắn có thể quay về, chắc chắn cô sẽ bị Tề Mặc hành hạ đến xương cốt cũng chẳng còn. Cô thậm chí không có năng lực tự bảo vệ bản thân, tương lai của cô vô cùng mờ mịt.

"Nuốt vào". Ly Tâm dần lâm vào trạng thái hôn mê, Lam Tư nhếch mép cười rồi bóp miệng Ly Tâm để cô há ra, sau đó anh ta ép cô nuốt một viên thuốc con nhộng.

"Thứ gì vậy?" Ly Tâm cố gắng mấp máy môi.

Lam Tư mỉm cười thâm hiểm: "Tệ nhất cũng chỉ một chữ chết, cô còn gì đáng lo lắng? Lẽ nào cô tưởng cô có thể thoát chết hay sao?"

Ly Tâm nghe nói vậy bất giác liếc nhìn Lam Tư mà không lên tiếng. Vẻ mặt của anh ta vẫn bình thản, không thấy xuất hiện tia sát khí. Không hiểu là khả năng che dấu của Lam Tư cao siêu hay anh ta không có ý định giết cô.

Pằng pằng pằng, tiếng súng ngày càng kịch liệt, trong đó lẫn cả tiếng khuyên can. Đám Tề Mặc đang xông vào bên trong, người của Lam Bang ngăn cản. Không chứng kiến cũng có thể đoán cảnh tượng ở bên ngoài vô cùng hỗn loạn.

Thấy vẻ mặt của Ly Tâm vẫn ổn định như bình thường, Ly Tư mỉm cười, trong lòng anh ta thầm nghĩa đó là thứ anh ta đặc biệt sáng chế, vậy mà anh ta có lòng tốt cho cô, anh ta hôm nay đúng là mở lòng từ bi.

"Ảnh!". Lam Tư cúi đầu nhìn Ly Tâm sau khi uống thuốc đã hôn mê bất tỉnh, một bóng người lập tức xuất hiện trước mặt anh ta.

"Đưa cô ta xuống dưới, nhớ chữa trị cho cô ta". Lam Tư dặn dò một câu, bóng hình tên Ảnh gật đầu và ôm Ly Tâm rút lui.

Rầm, một tiếng động lớn vang lên, cánh cửa phòng khách của tòa lâu đài cổ xưa bị Tề Mặc đá bay, đập mạnh vào lò sưởi ở bên cạnh. Cánh cửa chạm trổ đẹp đẽ vỡ tan tành trong giây lát.

"Một phút hai mươi giây, anh đúng là có bản lĩnh thật". Lam Tư chắp hai tay ra đằng sau, đứng bên cạnh giường nhìn Tề Mặc.

"Lam Tư, anh mau giao người cho tôi". Tề Mặc mặt đầy nộ khí, toàn thân hắn tỏa ra mùi chết chóc nồng nặc, khiến bầu không khí trong vòng mười mấy mét bị đè nén xuống mức thấp nhất.

"Lão đại, thuộc hạ vô dụng". Mấy thuộc hạ của Lam Tư chạy vào quỳ xuống trước mặt anh ta và cất giọng đầy hổ thẹn.

Lam Tư phất tay: "Lui hết đi. Tề Mặc không phải là người các chú có thể đối phó". Đám thuộc hạ nghe xong liền ra ngoài.

Những người này đều có thân thủ rất giỏi, một mình đối phó với mười mấy người không thành vấn đề, nhưng Tề Mặc ở một đẳng cấp hoàn toàn khác. Hơn nữa bọn họ không nhận được lệnh giết Tề Mặc không dám ra tay quá tàn nhẫn. Vì vậy, Tề Mặc xông tận vào

bên trong không phải chuyện khó khăn. Chỉ có điều thời gian một phút hai mươi bảy giây nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Đối diện với cơn giận dữ của Tề Mặc, Lam Tư vẫn lạnh lùng như không: "Tề Mặc, ai cho phép anh giở thói ngang ngược ở chỗ tôi?"

Đám Hồng Ưng chạy vào theo Tề Mặc lập tức tản ra tìm kiếm. Căn phòng chỉ có vậy, bọn họ nhanh chóng phát hiện trên chiếc giường bên cạnh Lam Tư có vết máu đỏ. Lập Hộ biến sắc mặt, vội chạy lên quan sát kỹ lưỡng.

Lam Tư thấy vậy cười nhạt: "Tôi còn không biết Lập Hộ có khả năng làm chó".

"Lão đại, là máu của Ly Tâm". Mùi máu tanh như vậy, Lập Hộ trong giây lát có thể nhận ra đây là máu của Ly Tâm.

Tề Mặc đưa mắt nhìn chiếc giường, vết máu đỏ loang lổ dường như bao phủ cả giường lớn. Chảy nhiều máu như vậy, có thể tưởng tượng Ly Tâm bị thương nặng đến mức nào. Ly Tâm lại thuộc nhóm máu đặc thù, nếu không tìm được nguồn máu thích hợp cô sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Tề Mặc có cảm giác toàn thân hắn sắp nổ tung, sự điên cuồng tỏa ra từ người hắn khiến đám Hồng Ưng đều biến sắc mặt.

"Lam Tư, anh đừng cho tôi cơ hội giết chết anh". Tề Mặc cất giọng nói lạnh lùng pha lẫn sát khí.

Lam Tư nhếch mép nở nụ cười thách thức, anh ta nhìn Tề Mặc bằng ánh mắt vô cùng lạnh lẽo: "Tề Mặc, anh to gan thật đấy, Lam Tư tôi cũng không phải hạng người để mặc anh muốn đến thì đến, muốn đi thì đi".

"Tề lão đại, anh chưa được sự cho phép của lão đại chúng tôi đã tự ý xông vào đây. Anh coi Lam Bang chúng tôi là chỗ không người hay sao?". Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên. Mọi người quay cả về nơi

phát ra tiếng nói, thấy tâm phúc số một của Lam Tư là Lam Đàm từ từ tiến vào.

Lam Đàm có vẻ bề ngoài nho nhã như một thư sinh, hoàn toàn khác với đám Tề Mặc. Anh ta không hề có khí thế của một người ngồi ở vị trí trên cao trong Lam Bang. Tất nhiên anh ta không phải nhân vật tầm thường. Lúc này, Lam Đàm đi đến trước mặt Lam Tư và nhìn Tề Mặc bằng ánh mắt lạnh nhạt.

Hồng Ưng lập tức cướp lời: "Mộc Ly Tâm của Tề Gia chúng tôi bị bắn trọng thương, có người đích thân nhìn thấy người của Lam Bang các anh trói cô ấy đến nơi này. Các anh định giải thích như thế nào?" Nói xong anh ta vẫy tay, Hoàng Ưng liền xách nhân chứng đi vào.

Cùng lúc này, Lập Hộ chỉ tay vào vết máu ở trên giường: "Đây là máu của Ly Tâm, máu cô ấy có mùi đặc biệt nên dễ nhận ra". Nói xong đám Hồng Ưng và Lập Hộ đứng im đằng sau Tề Mặc, chờ Lam Tư và Lam Đàm lên tiếng.

Đám Hồng Ưng biết rõ Tề Mặc hiện đang vô cùng tức giận nên bọn họ mới cướp lời hắn, để tránh hắn nổi cơn điên. Khi đối mặt trực tiếp với Lam Tư, bọn họ không thể cho đối phương một cơ hội. Thật ra chuyện bắt Ly Tâm cũng tương đối kỳ lạ, nếu Lam Tư thật sự làm như vậy thì chứng tỏ IQ của anh ta có vấn đề. Đụng đến Ly Tâm ngoài việc khiến hai bên càng đối chọi gay gắt không còn một hiệu quả nào khác. Tề Gia sẽ không vì một Ly Tâm mà sụp đổ, nếu Lam Tư không nhìn ra điểm này, anh ta không xứng đáng là đối thủ của Tề Gia.

Do đó vụ này chắc chắn có vấn đề, đối phương khó có thể hành động trùng khớp về thời gian và cơ hội như vậy. Bọn họ cũng đoán là một cái bẫy. Từ lúc nhận được tin báo là người của Lam Tư gây ra, bọ họ biết ngay có kẻ giăng bẫy. Vì vậy khi xông vào đây bọn họ không có ý đả thương người của Lam Tư, chỉ là tương kế tựu kế mà thôi.

Có điều Tề Mặc mỗi khi động đến vấn đề liên quan đến Ly Tâm là trở nên thất thường. Tuy hắn không thể hiện rõ thái độ nhưng bọn họ có thể cảm nhận thấy cơn điên của hắn. Xông thẳng đến địa bàn của đối phương đòi người cũng không phải là tác phong của Tề Mặc. Vì vậy bọn họ không dám để Tề Mặc lên tiếng, bọn họ chỉ hy vọng dùng những chứng cứ này chấn áp sự phẫn nộ của Tề Mặc và có thể tìm ra Ly Tâm.

Lam Đàm đưa mắt nhìn người Hoàng Ưng đang xách trên tay, người này là thằng nhỏ chuyên phụ trách bưng trà trong tòa lâu đài cổ. Lúc này, sắc mặt cậu ta trắng bệt, bị Hoàng Ưng xách cổ áo cậu ta không dám động đậy, rõ ràng là sợ chết khiếp. Cậu ta há miệng muốn nói điều gì đó nhưng không thể thốt ra lời.

Lam Đàm cười nhạt: "Lời nói của thằng bé này Tề lão đại cũng tin". Nói xong anh ta giơ tay nhanh như tia chớp, chỉ nghe tiếng súng bụp nhẹ. Sắc mặt Lam Đàm không hề thay đổi vẫn hết sức nho nhã, nhưng viên đạn từ khẩu súng trong tay anh ta găm trúng tim thằng nhỏ.

Hoàng Ưng ném cái xác ra ngoài. Anh ta biết đây là kết cục của cậu bé, trước sau gì cũng bị giết chết. Chết sớm cậu bé sẽ càng được giải thoát sớm.

"Tôi chỉ hỏi anh một câu, người đang ở đâu?" Tề Mặc nhìn Lam Tư chăm chú, hắn cất cao giọng nói như tiếng sấm, khiến tất cả mọi người giật mình.

Lam Tư cười lạnh lùng: "Phòng của tôi chỉ có bằng từng này, anh đừng nói cho tôi biết là anh mắt mù đấy nhé".

Lam Đàm tiếp lời: "Tề lão đại, người của chúng tôi đều ở cả đây, anh muốn vu khống cho chúng tôi cũng phải chọn lý do chính đáng một chút. Anh mất người thì xông tới chỗ chúng tôi, vậy nếu lão đại của chúng tôi mất người sẽ lao đi giết anh? Đây là địa bàn của giáo hoàng Joseph, không phải là địa bàn của Tề Gia các anh. Còn nữa,

đây là phòng của lão đại chúng tôi. Anh tự nhiên xông vào có nghĩa chẳng coi lão đại chúng tôi ra gì".

Bắt gặp ánh mắt đỏ ngầu của Tề Mặc, Lam Tư nở nụ cười thâm hiểm: "Tề Mặc, nếu muốn gây chuyện cũng không cần viện cớ, Lam Tư tôi sẽ theo hầu anh đến cùng". Anh ta vừa nói dứt lời, đám thuộc hạ của Lam Bang bên ngoài ngoài lập tức xông tới chĩa súng vào Tề Mặc. Đám Hồng Ưng cũng rút súng nhằm thẳng vào Lam Tư, không khí đột nhiên trở nên căng thẳng vô cùng.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Mọi người làm sao thế?" Giáo hoàng Joseph và thân vương Helian chạy vội vào, sắc mặt của hai người trắng bệch.

Giáo hoàng Joseph đang ở ngoài đại sảnh tiếp đãi mọi người, thân vương Helian ở nơi diễn ra cuộc hội đàm bí mật nên ông ta là người đầu tiên phát hiện biến cố. Trong khi đó, Andy Piaget đi cùng Lam Tư nên là người thứ hai biết chuyện. Cả hai vội vàng đi báo tin cho giáo hoàng Joseph.

Giáo hoàng Joseph vừa thở hổn hển vừa cất giọng hoảng hốt: "Chuyện gì xảy ra vậy? Có gì từ từ nói, đừng động thủ. Hai anh hãy nể mặt tôi thu súng lại đi. Có vấn đề gì chúng ta cùng ngồi xuống thương lượng, nhất định sẽ tìm ra cách giải quyết vấn về. Hai nhà đừng xung đột".

Andy Piaget gật đầu: "Tề lão đại, Lam lão đại, hai người hãy từ từ nói đi. Chúng tôi đều ở đây, chúng tôi có thể giúp được gì chúng tôi sẽ cố gắng hết sức. Các anh đừng để mất hòa khí".

Thân vương Helian chỉ biết đứng ở giữa phòng xua tay, ra hiệu Tề Mặc và Lam Tư bình tĩnh. Anh ta biết rõ chuyện xảy ra với Tề Mặc nên không dám lên tiếng. Bất cứ người nào cũng nhìn ra thái độ đặc biệt của Tề Mặc dành cho Ly Tâm, vì vậy nếu Ly Tâm xảy ra chuyện ở ngay tại lâu đài cổ này, dù thủ phạm có phải là Lam Tư hay không, bọn họ cũng sẽ gặp tai ương.

"Hòa khí? Tôi và anh ta làm gì có hòa khí" Lam Tư bật cười ha hả như nghe thấy chuyện khôi hài nhất trên thế gian.

Tề Mặc cuộn hai tay thành nắm đấm, bàn tay hắn cuộn chặt đến mức nổi hết các khớp. Tề Mặc thật sự phẫn nộ, hắn vốn là người tâm trạng ít khi xáo động trước công chúng nhưng giờ đây, hắn dần dần không thể kìm chế bản thân.

Tề Mặc biết vụ này có vấn đề, hắn không phải kẻ ngốc, không cần nghĩ cũng biết không phải do Lam Tư gây ra. Nhưng Ly Tâm nhất định bị thương nặng, máu ở trên giường chảy ra từ vết đạn bắn. Hắn bất chấp tất cả xông vào nơi này không phải để truy cứu trách nhiệm của Lam Tư. Hắn chỉ cần Ly Tâm, tìm Ly Tâm mới là trọng điểm. Nhìn thấy vết máu, tim Tề Mặc như co thắt lại, hắn không kịp cũng không muốn bận tâm đến những việc khác, hắn chỉ muốn nhanh chóng tìm thấy Ly Tâm.

"Tôi hỏi một lần nữa, người đang ở đâu?" Khí chất vốn lạnh lùng của Tề Mặc được thay bằng cơn thịnh nộ, sát khí dần lan tỏa khắp căn phòng. Nếu nói trước đây Tề Mặc là băng thì bây giờ hắn là lửa, một ngọn lửa có thể thiêu rụi tất cả.

Thấy Tề Mặc thật sự tức giận, Bạch Ưng vội lên tiếng: "Lam lão đại, người đang ở đâu? Chúng ta đều là người thông minh nên không cần nói nhiều. Nhóm máu của cô ấy rất đặc biệt, nếu không kịp thời chữa trị sẽ xảy ra vấn đề lớn. Tôi nghĩ hai nhà cũng không muốn nhìn thấy kết quả đó".

Lời nói của Bạch Ưng tương đối uyển chuyển, mang hàm ý cả hai bên đều hiểu rõ. Cục diện hỗn loạn chỉ khiến kẻ đứng đằng sau giật dây được lợi, đây là một điều sỉ nhục đối với cả Tề Gia lẫn Lam Bang.

Lam Tư cất giọng lạnh lùng: "Tôi trả lời anh một lần nữa, mắt anh mọc ở đâu vậy?"

Lam Đàm ở bên cạnh bất giác đưa mắt nhìn Lam Tư khi thấy anh ta phủ nhận. Anh ta đoán Ly Tâm chắc chắn đang ở trong tay Lam Tư, bởi vì nếu cô không ở đây thì dù nhân chứng vật chứng đầy đủ đến mấy cũng không dẫn đến cục diện căng thẳng như bây giờ. Có điều Lam Tư không thừa nhận chứng tỏ Lam Tư có tính toán riêng. Vì vậy Lam Đàm chỉ ho khan hai tiếng mà không mở miệng.

Chương 112: Giông bão nổi lên

Nghe Lam Tư nói vậy, sự phẫn nộ Tề Mặc đang cố gắng đè nén bùng phát trong giây lát, hắn lao người về phía Lam Tư nhanh như tia chớp. Tuy Tề Mặc biết lúc này giận dữ không thể giải quyết vấn đề, bình tĩnh xử lý mới là cách làm thích hợp nhất nhưng hắn không có cách nào khống chế bản thân. Hắn biết rõ hắn không thể động thủ, biết rõ kẻ ở trong bóng tối chỉ chờ đợi giây phút này, nhưng cứ nghĩ đến chuyện Ly Tâm sống chết không rõ, hắn không thể nào kiềm chế nổi. Sự phẫn nộ đã che mờ lý trí của Tề Mặc, khiến hắn chỉ có thể làm theo bản năng.

Thấy Tề Mặc tung nắm đấm về phía mình, Lam Tư tiến lên phía trước Lam Đàm. Anh ta vừa cất giọng trầm trầm: "Tốt lắm", vừa tung người về phía Tề Mặc. Đôi mắt anh ta lộ rõ vẻ ngông cuồng và hưng phấn.

Trong phút chốc, tất cả những người có mặt ở hiện trường chỉ nghe thấy tiếng bùm bụp và tiếng gió thổi. Tề Mặc và Lam Tư có tốc độ kinh hồn, quyền cước của bọn họ có sức mạnh ít ai bì kịp. Sát khí dần lan tỏa khắp căn phòng, khiến mọi người đều cảm nhận một bầu không khí nồng nặc thú tính.

Tề Mặc thuộc loại dũng mãnh, thân thủ của hắn không tầm thường, động tác mang đầy sức mạnh. Hắn liên tục tung những nắm đấm dữ dội và chuẩn xác vào Lam Tư, mỗi chiêu của hắn đều có thể gây chết người chứ hắn không hề nể tình hay nương tay.

Lam Tư bề ngoài nhìn gầy yếu hơn Tề Mặc nhưng anh ta cũng có sức mạnh vô song. Động tác của anh ta thậm chí còn tàn độc hơn Tề Mặc.

"Làm thế nào bây giờ, hai vị lão đại mau dừng tay, mau dừng tay, có chuyện gì chúng ta cùng ngồi xuống thương lượng. Mong hai vị đừng nổi giận". Đám giáo hoàng Joseph chỉ biết khoanh tay đứng

nhìn ở bên cạnh. Chứng kiến xung đột giữa Tề Mặc và Lam Tư ngày càng kịch liệt, bọn họ cố gắng khuyên giải nhưng đều bị bỏ ngoài tai.

Andy Piaget và thân vương Helian cũng ra sức khuyên can, nhưng Tề Mặc và Lam Tư không những không chịu nghe lời mà còn động thủ đánh nhau. Bọn họ không biết xử lý thế nào, vẻ mặt bọn họ vô cùng lo lắng.

Hồng Ưng và Hoàng Ưng đứng bên cạnh theo dõi. Bạch Ưng và Lập Hộ đưa mắt nhìn nhau rồi lặng lẽ rút ra ngoài. Chuyện vừa rồi xảy ra đột ngột nên bọn họ mới theo Tề Mặc xông cả vào nơi này. Bây giờ trong lòng bọn họ biết rõ, có đứng đây cũng vô dụng, nhiều chuyện không thể giải quyết bằng chính diện mà phải đi theo con đường khác.

Tốc độ của Tề Mặc và Lam Tư nhanh đến kinh hồn, một người chú trọng sức mạnh, một người chú trọng thân pháp, ai nấy đều tàn nhẫn như nhau. Khi đánh giáp lá cà cả hai không ai có thể chiếm thế thượng phong. Chỉ có bầu không khí tanh máu dần lan tỏa ra bên ngoài tòa lâu đài.

"Giỏi lắm". Lam Tư tránh không kịp bị Tề Mặc tung cú đấm trúng vào mặt. Anh ta nhân đà đó, một tay đặt lên vai Tề Mặc làm điểm tựa và lộn người qua đỉnh đầu Tề Mặc. Trong lúc tung người, Lam Tư đập mạnh mu bàn tay vào huyệt bách hội trên đỉnh đầu Tề Mặc, đồng thời anh ta đá chân vào đốt sống số bảy trên lưng Tề Mặc.

Tề Mặc nhanh như xẹt điện né tránh đòn của Lam Tư, hắn vung tay tấn công vào thắt lưng của Lam Tư. Nếu đòn này trúng đích, Lam Tư không chết cũng sẽ bị tàn phế.

Tất cả những người có mặt ở trong phòng chỉ biết mở to mắt nhìn hai cao thủ quần thảo. Họ toàn sử dụng chiêu có độ sát thương cực lớn, họ quyết dồn đối phương vào chỗ chết tuyệt đối không nể tình.

"Hai vị lão đại xin dừng tay, xin dừng tay". Có dịp chứng kiến cảnh giao đấu kinh điển nhưng thân vương Helian không còn tâm trạng nào thưởng thức. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ e là giới hắc đạo ở bên ngoài cũng sẽ nổi loạn.

Tề Gia và Lam Bang là hai gia tộc đứng đầu hắc đạo, những người ở bên ngoài ít nhiều đều có dính dáng đến hai gia tộc này. Vậy mà bây giờ chủ nhân của hai gia tộc chiến đấu một mất một còn, nếu người ở bên ngoài biết được, thân vương Helian thật sự không biết thu dọn tàn cuộc thế nào. Phần lớn người ở bên ngoài đều có quan hệ với cả hai gia tộc nên trong hoàn cảnh hỗn loạn này, họ sẽ không biết đứng về bên nào.

"Mau giao Ly Tâm cho tôi". Tề Mặc vừa chém mạnh tay vào người Lam Tư vừa gầm lên. Ly Tâm chắc chắn đang nằm trong tay Lam Tư. Hắn không phải tin lời nhân chứng mà hắn và Ly Tâm có phương tiện liên lạc đặc biệt là đôi hoa tai. Hoa tai của Ly Tâm phát tính hiệu từ nơi này, hắn tin chắc điều đó. Nhưng căn phòng của Lam Tư rõ ràng không lớn lắm mà người của hắn không tìm thấy Ly Tâm, vì vậy nhất định là Lam Tư giở trò.

Lam Tư nghiêng người né tránh, đồng thời nở nụ cười lạnh lùng: "Tại sao tôi phải nghe theo anh?". Nói xong anh ta tung cước về phía Tề Mặc.

Anh ta không có ý định giao Ly Tâm cho Tề Mặc. Lúc này giao Ly Tâm là việc làm ngu ngốc có thể khiến Tề Mặc bắt thóp anh ta. Mặc dù hai bên đều biết rõ có kẻ đứng đằng sau bày trò nhưng nói gì thì nói người cũng ở chỗ anh ta, nhất là Ly Tâm đang bị thương nặng. Anh ta không ngu xuẩn đến mức để Tề Mặc chiếm thế thượng phong. Hơn nữa, anh ta còn cảm thấy hứng thú về kẻ chủ mưu, anh ta muốn biết người nào dám bày mưu tính kế với anh ta và Tề Mặc.

Tề Mặc và Lam Tư không sử dụng súng cũng không ra lệnh thuộc hạ nổ súng. Hai bên đều biết rõ, lúc này sẽ là thất sách nếu hai bên tàn sát lẫn. Nhưng bình tĩnh ngồi xuống tiến hành thương lượng thì

Tề Mặc lại không thể làm nổi. Ly Tâm vẫn ở trong tay Lam Tư, nếu hôm nay hắn không đòi được người, sau này sẽ càng khó khăn hơn. Không biết tình trạng của Ly Tâm thế nào? Một khi Lam Tư không chịu giao người, còn lâu hắn mới để anh ta yên ổn.

"Tề lão đại quả nhiên lợi hại". Lam Đàm thốt lên một câu tán thưởng khi chứng kiến hai người giao đấu. Bao nhiêu năm nay anh ta chưa từng thấy Tề Mặc động thủ, hôm nay có cơ hội xem cảnh hai vị lão đại xuất chiêu, quả nhiên là điều may mắn.

Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, thần sắc của hoàng Joseph, Andy Piager và thân vương Helian vừa tán thưởng vừa lo lắng. Hai vị lão đại xuất chiêu ngoạn mục như không thể ngoạn mục hơn, khiến những người đứng ngoài xem đã con mắt. Nhưng ở vào hoàn cảnh này, họ không có tâm tư thưởng thức.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Jiaowen từ đại sảnh xông vào phòng. Đám thân vương Helian liền lùi về phía sau. Vừa vào trong phòng, Jiaowen lập tức dừng lại, anh ta không ngờ được chứng kiến cảnh đối kháng căng thẳng như vậy. Jiaowen bất giác nhíu chặt đôi lông mày.

Giáo hoàng Joseph nói to: "Jiaowen lão đại, mau lại đây". Jiaowen không đợi không đợi ông ta mở miệng gọi đã xông đến bên ông ta.

"Jiaowen lão đại, tôi biết anh có quan hệ tốt với Tề lão đại, anh mau đi khuyên nhủ Tề lão đại, có gì chúng ta ngồi xuống thương lượng. Làm như vậy không thể giải quyết vấn đề, lại gây mất hòa khí của mọi người". Thân vương Helian cúi đầu nói nhỏ.

Hòa khí ư? Hai nhà có hòa khí gì chứ? Đúng là nực cười, nhưng Jiaowen không phản bác. Lúc này, Lập Hộ đi vào kể sơ qua tình hình cho Jiaowen biết.

Jiaowen chưa bao giờ chứng kiến Tề Mặc điên cuồng như bây giờ. Tề Mặc không thể nào không biết nặng nhẹ của toàn cục diện, hắn

biết rõ mà vẫn động thủ, Jiaowen than thầm trong lòng, xem ra anh ta đánh giá thấp tình cảm của Tề Mặc dành cho Ly Tâm.

Jiaowen cất giọng trầm trầm: "Lúc Tề nổi giận, các ngài thử nói xem ai có thể khống chế?"

Quốc vương Joseph và thân vương Helian á khẩu. Bọn họ biết không ai có thể khống chế Tề Mặc nên mới đau đầu. Không một người nào có thể chi phối hành động của Tề Mặc là chuyện giới hắc đạo đã biết từ lâu. Nhưng bây giờ phải làm sao, Lam Tư cũng không phải nhân vật tầm thường, bị kẻ khác xông đến tận cửa bắt nạt, ai có khả năng bảo anh ta dừng tay? Tất nhiên là không thể. Bọn họ mời Tề Mặc và Lam Tư tới đây nhằm mục đích làm dịu bớt mối quan hệ của hai bên, nào ngờ tình thế càng hỗn loạn hơn.

Pằng, pằng, pằng, bên ngoài vang lên tiếng súng, tiếp đó là tiếng người nói tạp loạn. Những người ở đại sảnh đã biết xảy ra chuyện ở khu nhà của Lam Bang nên chạy hết về nơi này.

"Hai vị lão đại, các anh mau dừng tay đi. Cứ tiếp tục như vậy, chuyện ngày hôm nay bao giờ mới kết thúc". Andy Piaget khóc không ra nước mắt.

"Đối địch Lam lão đại có nghĩa là đối địch với tôi, các người...".

"Anh to gan thật..."

Bên ngoài liên tục truyền đến tiếng la hét và tiếng súng nổ. Giáo hoàng Joseph thấy tình hình bất ổn liền kéo thân vương Helian và Andy Piaget chạy ra ngoài. Bên trong bọn họ không có bản lĩnh áp chế thì bây giờ chỉ còn hy vọng có thể chấn áp ở bên ngoài.

Lam Tư và Tề Mặc tiếp tục giao đấu, sắc mặt Tề Mặc đanh lại, hắn vừa ra một đòn nặng vừa cau mày nhìn Lam Tư.

Chỉ trong giây lát, một luồng gió đột ngột thổi tới, Lam Tư hơi biến sắc mặt. Ánh mắt anh ta đỏ ngầu, khóe miệng nhếch lên thành nụ

cười tanh máu. Đồng thời, nắm đấm anh ta tung về phía Tề Mặc đổi chiêu, người anh ta hơi nghiêng về một bên.

Ngực Lam Tư đột nhiên máu tuôn ra như suối, ướt đẫm cả áo comlet trắng của anh ta. Anh ta kịp thời tung cú đấm mạnh vào dưới cổ Tề Mặc và cất giọng nói nhỏ chỉ đủ hai người nghe thấy: "Nếu muốn cô ta còn sống, anh hãy tự lo liệu cho tôi".

Tề Mặc bị Lam Tư đấm trúng vào cổ, cú đánh mạnh đến nỗi dường như nghe thấy tiếng xương gãy răng rắc. Trong chốc lát, hai người đứng đầu hai gia tộc hào môn đều bị thương, Lam Tư máu thấm đỏ ở ngực, Tề Mặc bị đánh gẫy xương cổ. Cả hai đồng loạt ngã xuống khiến đám Hồng Ưng và Lam Đàm sững sờ.

"Lão đại!"

"Lão đại!".

Hai giọng nói hoảng hốt và bất an đồng thời cất lên, Hồng Ưng và Lam Đàm vội chạy đến đỡ Tề Mặc và Lam Tư.

Jiaowen tái mét mặt chạy đến chỗ Tề Mặc. Trong khi đó, một tâm phúc khác của Lam Tư chạy về vị trí Lam Tư bị trúng đạn rồi bay người qua cửa sổ đuổi theo thủ phạm.

Hoàng Ưng phản ứng nhanh cất cao giọng với đám người hỗn loạn ở bên ngoài: "Mau dừng tay hết cho tôi, lão đại của chúng tôi và Lam lão đại có chuyện cần thương lượng. Các người làm vậy là có ý gì? Nếu không dừng tay đừng trách chúng tôi không khách khí".

Đồng thời, thuộc hạ của Lam Tư cũng chĩa súng về đám người đang định xông vào phòng: "Im lặng! Đây là chuyện riêng của chúng tôi và Tề Gia. Các người mau rời khỏi nơi này cho tôi. Các người muốn quấy rối cuộc đàm phán giữa lão đại của chúng tôi và Tề Gia phải không?"

Hai người đứng đầu đều bị thương, thậm chí có khả năng ảnh hưởng đến tín mạng. Do đó đám Hồng Ưng và Lam Đàm đều rất chăng thẳng. Hai bên cùng thất bại không phải là kết cục bọn họ muốn thấy, vì vậy bọn họ không thể để bên ngoài biết chuyện này.

Hậu quả của việc hai bên cùng thất bại nghiêm trọng đến mức bọn họ không dám nghĩ tới. Hai gia tộc lâm vào tình trạng rắn mất đầu không những là đại nạn của Tề Gia và Lam Bang mà còn là đại nạn của giới hắc đạo.

Hoàng Ưng và người của Lam Tư đồng thời lên tiếng, khiến những người ở bên ngoài không dám tiến thêm một bước. Hoàng Ưng nhanh chóng chỉ huy người của hai gia tộc bao vây cả căn phòng, không cho bất cứ người nào vào bên trong. Ngay cả giáo hoàng Joseph và thân vương Helian vừa chạy ra ngoài cũng bị chặn lại.

Đám giáo hoàng Joseph ngây người khi chứng kiến Tề Gia và Lam Bang bắt tay nhau chấn áp ở bên ngoài. Bọn họ không hiểu xảy ra chuyện gì, hai vị lão đại vừa rồi còn đánh nhau ác liệt, bây giờ lại nói đàm phán. Về điểm này tất nhiên là không thể lừa nổi bọn họ.

Bọn họ đoán nhất định xảy ra chuyện gì đó. Vấn đề liên thủ ở bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu, bất cứ gia tộc nào bọn họ cũng không cảm thấy kỳ lạ, bởi vì thế giới này không có bạn bè mãi mãi và cũng không có kẻ thù vĩnh viễn. Nhưng từ "liên thủ" đặt lên Tề Gia và Lam Bang thì không thông một chút nào. Hai gia tộc đối địch nhau cả trăm năm bây giờ tự nhiên bắt tay, không cần nghĩ cũng biết nội tình chắc chắn không đơn giản.

"Tề, anh thế nào rồi?" Jiaowen đỡ Tề Mặc tựa vào người anh ta. Anh ta giơ tay giữ đầu Tề Mặc và cố định vết thương trên cổ hắn. Hồng Ưng cũng nhanh chóng kiểm tra vết thương của Tề Mặc.

Ở bên này, Lam Đàm vội ôm lấy Lam Tư. Anh ta quỳ một chân xuống đất và đặt Lam Tư lên đùi anh ta. Sau đó Lam Đàm xé áo kiểm tra vết đạn bắn của Lam Tư.

"Lập Hộ mau quay lại đây đi, nhanh lên". Hoàng Ưng sắp xếp người canh gác xong lập tức mở máy liên lạc nội bộ gọi cho Lập Hộ.

Lập Hộ đang mải tìm kiếm Ly Tâm, nghe giọng nói của Hoàng Ưng anh ta liền đổi sắc mặt và lập tức quay lại căn phòng của Lam Tư.

"Không sao rồi, không sao rồi. Tôi đã nói với mọi người, Tề lão đại và Lam lão đại đang đàm phán, mọi người kích động gì chứ? Bây giờ mọi người thấy rồi đấy, chẳng có chuyện gì xảy ra cả". Giáo hoàng Joseph giữ bộ dạng bình thản, ông ta cất giọng nhẹ như gió thoảng mây bay.

Thân vương Helian cũng mỉm cười: "Xem ra chúng ta đúng là già thật rồi, mọi người đều không tin tưởng chúng ta nữa". Giọng nói ông ta có phần châm biếm và uy hiếp, những người ở bên ngoài đều hiểu ý.

Quốc vương Joseph, thân vương Helian và Andy Piaget đối với giới hắc đạo không phải là những nhân vật ghê sớm, nhưng khi họ đứng cùng nhau tạo thành một thế lực không nhỏ. Ngoài Tề Gia và Lam Bang, ở đây chẳng có mấy người dám lớn tiếng với bọn họ. Vì vậy tất cả lập tức im lặng.

"Không phải...không phải đâu".

"Hai vị đừng nói như vậy"...

Đám người đột nhiên nhao nhao cả lên, Andy Piaget mỉm cười: "Thế thì tốt. Được rồi, mọi người ai cần làm việc gì thì cứ đi làm đi. Hôm nay là ngày vui của ba chúng tôi, hiếm có dịp mọi người tụ tập ở đây, vậy thì mời mọi người chơi vui vẻ, tôi bảo đảm sẽ không làm mọi người thất vọng".

Giáo hoàng Joseph tiếp lời: "Đúng đó, Tề lão đại và Lam lão đại lúc này đang thương lượng đại sự, đây không phải là việc chúng ta có thể làm phiền, mọi người nói có đúng không?"

Sau khi đám người ở bên ngoài tản đi chỗ khác, Hoàng Ưng và thuộc hạ của Lam Tư đồng thời giơ tay mời giáo hoàng Joseph, thân vương Helian và Andy Piaget vào bên trong.

Ba người đoán bên trong xảy ra chuyện, nhưng họ không khỏi sững sờ khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt. Tề Mặc tuy cũng bị thương nhưng còn đỡ, Lam Tư bị trúng đạn nên có vẻ khá nghiêm trọng. Đây là địa bàn của ba người, đây là khách do bọn họ mời, nếu xảy ra biến cố chắc chắn bọn họ sẽ không được yên thân. Khi thuộc hạ của Lam Tư dẫn ba người vào phòng ngủ ở bên cạnh, bọn họ lập tức hiểu ra bọn họ bị giam cầm.

Lập Hộ chạy vội về, anh ta tái mét mặt khi bắt gặp bộ dạng của Tề Mặc. Tề Mặc gần như lịm đi, xương cổ bị vỡ, da lõm xuống một mảnh, sắc mặt Tề Mặc trắng bệch. Mặc dù vậy nhìn qua cũng biết vết thương của Tề Mặc tuy nghiêm trọng nhưng không đến nỗi mất mạng, không hiểu do Lam Tư ra tay có chừng mực hay Tề Mặc né tránh kịp thời.

Sau khi quan sát xong, Lập Hộ đưa mắt nhìn Lam Tư. Quan sát từ bên ngoài có vẻ như đạn bắn trúng tim anh ta, Lập Hộ bất giác cau mày. Anh ta ôm Tề Mặc và quay sang nói với đám Jiaowen: "Về phòng rồi tính sau". Cả đám người đi về phòng được bố trí sẵn trong tòa lâu đài cổ.

Tuy Tề Mặc và Lam Bang như nước với lửa, không ai chịu ai nhưng hai căn phòng tôn quý nhất của tòa lâu đài lại nằm cạnh nhau. Do đó đám Lập Hộ đưa Tề Mặc về phòng mà không làm kinh động đến một ai ở bên ngoài.

Sau khi đám Tề Mặc đi khỏi, Lam Tư đột ngột mở mắt. Anh ta đưa mắt nhìn Lam Đàm, Lam Đàm gật đầu biểu thị xung quanh không người, Lam Tư cất giọng nói trầm trầm: "Cách bao nhiêu?".

Lam Tư biết anh ta phải tránh đạn đúng bằng từng đó, nếu viên đạn chệch xa quá sẽ không mang lại hiệu quả, gần quá anh ta sẽ đi đời.

Quả nhiên nếu không cởi áo xem xét kỹ lưỡng, vị trí viên đạn găm vào chính là trái tim Lam Tư mà không chệch một ly.

Lam Đàm quan sát vết thương trên ngực Lam Ly và nghiến răng: "Nhìn bề ngoài nên không thấy rõ, nhưng nhiều nhất cách tim không quá hai xen ti mét". Nói xong anh ta cùng một tâm phúc khác của Lam Tư nhanh chóng gây mê để lấy viên đạn. Là một ông trùm lão đại, những người ở bên cạnh Lam Tư cần hiểu biết toàn diện về các lĩnh vực. Vì vậy, Lam Tư cũng có tay chân thân tín là bác sỹ giống Lập Hộ của Tề Gia.

Lam Tư nhếch mép nở nụ cười mê hồn và cất giọng lạnh lùng: "Tôi sẽ bắt bọn chúng trả giá". Nói xong anh ta nhắm mắt chờ được mổ gắp viên đạn.

Lam Đàm cau mày nói: "Lão đại, nguy hiểm quá. Sau này lão đại không thể để bản thân rơi vào tình cảnh nguy hiểm như hôm nay".

Nụ cười trên môi Lam Tư không thay đổi, nhưng anh ta không lên tiếng. Nhìn qua tưởng anh bị hôn mê nhưng đám Lam Đàm đi theo Lam Tư nhiều năm nên biết rõ con người của anh ta. Lam Tư bản chấn hung ác, tàn nhẫn, nham hiểm. Anh ta tàn nhẫn đến mức có thể đánh cược cả mạng sống của mình để đạt mục đích nào đó.

Trời càng về khuya ánh trăng càng sáng ngời. Ánh trăng đem không khí lạnh lẽo khắp không gian, ánh trăng chiếu xuống tòa lâu đài cổ hơn ba trăm năm, khiến tòa lâu đài càng có cảm giác thần bí rùng rợn.

"Cô đã chết chưa?" Lam Tư nở nụ cười yêu mị với Ly Tâm.

Ly Tâm nằm trên một tấm phản không giống giường cũng không giống ghế dài, sắc mặt cô trắng bệch. Cô mấp máy môi: "Anh thử nói xem?"

Lam Tư nháy mắt: "Không ngờ cô sống dai thật".

Nghe giọng điệu châm biếm không giống châm biếm, tán thưởng không giống tán thưởng của Lam Tư, Ly Tâm bất giác nhăn mặt. Cô bị mất máu quá nhiều, tuy viên đạn đã được lấy ra, vết thương cũng đã băng bó đâu vào đấy nhưng cô quá mệt mỏi và đau đớn, cô phải gắng gượng mới không bị ngất đi, cô thật sự không có tâm trạng đùa giỡn với Lam Tư.

"Anh bị đánh? Tề Mặc đánh anh sao?" Nhờ ánh đèn sáng, Ly Tâm phát hiện thấy vết bầm tím trên mặt Lam Tư, cô lại mấp máy môi hỏi anh ta.

Lam Tư ngồi xuống chiếc ghế sofa trước mặt Ly Tâm, anh ta thè lưỡi liếm vết máu ở khóe miệng và nở nụ cười mê hồn: "Tôi đã xem thường vị trí của cô ở trong lòng Tề Mặc".

Nghe Lam Tư thừa nhận như vậy, trong lòng Ly Tâm cảm thấy ngọt ngào không thể tả, người cô như được tiếp thêm sức lực nên có phấn chấn hẳn.

Lam Tư chống tay vào đầu nhìn Ly Tâm cười cười: "Vụ này cho tôi biết một điều, những thứ có giá trị lợi dụng nhất định phải sử dụng thật tốt".

Ly Tâm bình thản trả lời: "Vậy phải xem anh có thời gian hay không?". Cô không phải ngốc nghếch, việc có người ra tay với cô rồi đổ tội cho Lam Tư đã nói lên rất nhiều điều, chỉ e là bây giờ Lam Tư không có thời gian tính xem nên lợi dụng cô như thế nào.

Lam Tư bật cười ha hả, anh ta gật đầu: "Thông minh, tôi rất thích người thông minh". Lam Tư cười to quá khiến vết thương ở ngực bị ảnh hưởng, anh ta liền ho hai tiếng.

Ly Tâm lập tức mở to mắt nhìn Lam Tư: "Chắc không phải do Tề Mặc ra tay đấy chứ?" Trong ấn tượng của cô, Lam Tư không phải kẻ yếu ớt, anh ta không thể nào bị Tề Mặc đánh ra nông nỗi này.

Lam Tư cười nhạt: "Dựa vào chút bản lĩnh của anh ta, đối phó người khác thì được, đối phó tôi không dễ thế đâu". Vừa nói anh ta vừa đặt tay lên ngực.

Nhìn theo động tác tay của Lam Tư, Ly Tâm vô cùng kinh ngạc: "Anh bị đạn bắn?"

Lam Tư không phủ nhận mà chỉ nói một câu: "Bọn chúng hành động nhanh quá". Chúng bắt cóc Ly Tâm bỏ vào phòng anh ta rồi tặng anh ta một phát đạn ngay trước mặt thuộc hạ của anh ta và của Tề Mặc, thủ phạm đúng là cao thủ.

Ly Tâm tuy bị thương nhưng đầu óc rất tỉnh táo, cô bất giác nhíu mày. Lam Tư nở nụ cười lạnh lùng: "Tề Mặc không dễ chết như vậy, nhưng tôi cũng cho anh ta một chưởng, xương cổ bị gãy tuy không chết cũng khó chịu vô cùng".

Ly Tâm vừa rồi hết sức lo lắng cho Tề Mặc. Một loạt hành động này rõ ràng nhằm vào Lam Tư và Tề Mặc. Một khi Lam Tư bị thương, Tề Mặc chắc chắn lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm. Không ngờ Lam Tư nhìn ra tâm tư của cô, Tề Mặc cũng bị thương thì cô yên tâm rồi. Ly Tâm lấy lại bình tĩnh và nhìn Lam Tư: "Cám ơn anh".

Mục đích của kẻ bắn Lam Tư là đẩy Tề Mặc vào hoàn cảnh khó khăn, không ngờ Lam Tư lại ra tay đả thương Tề Mặc. Như vậy, kế hoạch nhằm vào Tề Mặc thất bại hoàn toàn, Tề Mặc hiện tại không gặp nguy hiểm.

Lam Tư nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt hơi ngạc nhiên. Sau đó anh ta cười ngoác miệng và sáp đến trước mặt cô: "Thú vị thật đấy, tôi thấy chi bằng cô đi theo tôi còn hơn tên đầu gỗ đó, cô nghĩ thế nào?"

Ly Tâm mỉm cười: "Tôi lại không nghĩ như vậy". Lam Tư nhún vai, ánh mắt anh ta không mấy để tâm đến câu trả lời của cô.

Chương 113: Ai là thủ phạm?

Thấy Lam Tư không có biểu hiện khác, Ly Tâm biết Lam Tư cũng chỉ tiện mồm nói ra mà thôi, cô hỏi anh ta: "Anh định nhốt tôi ở đây bao lâu?"

Lam Tư sờ cằm nở nụ cười lãnh đạm: "Tôi đang nghĩ đến vấn đề này". Qua ngữ khí bình thản của anh ta, có thể thấy anh ta đúng là đang suy tính chuyện này.

Ly Tâm cố gắng giữ cơ thể tựa vào bờ tường. Trước khi hôn mê bất tỉnh, không biết Lam Tư đã cho cô uống thuốc gì khiến cô có sức lực gắng gượng đến bây giờ. Ly Tâm mấp máy môi: "Tôi có giá trị lớn như vậy sao?"

Lam Tư mỉm cười: "Có lẽ còn lớn hơn tôi tưởng tượng. Cô có muốn chúng ta thử thí nghiệm không?"

"Tôi không có hứng thú". Ly Tâm từ chối thẳng thừng. Lam Tư cũng không ép cô mà chỉ nở nụ cười thâm hiểm.

Lam Tư không để lộ ý tứ khiến Ly Tâm đoán không ra, rốt cuộc anh ta sẽ dùng cô uy hiếp Tề Mặc hay có tính toán khác. Hoặc có thể như Lam Tư nói, anh ta chưa quyết định nên lợi dụng cô như thế nào.

Ly Tâm vừa thở hổn hển vừa cất giọng khản đặc: "Bên ngoài thế nào rồi?". Nói xong câu này, cổ họng cô đau rát, nhưng cuối cùng cô đã có thể phát ra thanh âm. Ly Tâm không rõ tình hình ở bên ngoài, cô rất lo lắng cho Tề Mặc. Tuy cô biết Tề Mặc rất mạnh nhưng có người dám cùng một lúc giở trò với hai vị lão đại thì chắc chắn kẻ đó không phải tầm thường.

Lam Tư nở nụ cười ngông cuồng, ánh mắt anh ta lóe lên tia sát khí: "Tôi đang đợi xem chúng giở trò gì".

Ly Tâm hiểu suy nghĩ của Lam Tư. Tuy cô không tinh thông quy tắc của giới hắc đạo nhưng những cuộc đối đầu kiểu này không xa lạ với cô. Giống những cuộc đối kháng của người thấp cổ bé họng, ở đây chỉ là đối tượng và thế lực khác nhau mà thôi.

Ly Tâm gật đầu: "Thế thì tốt, vậy tôi ngủ một giấc đã". Nói xong cô nằm nghiêng nhắm mắt chuẩn bị đi ngủ.

Lam Tư thấy vậy nhếch mép cười: "Thú vị thật đấy, lẽ nào cô không muốn tôi thả cô về bên Tề Mặc?"

Ly Tâm không hề mở mắt: "Một khi anh nghĩ xong điều kiện tự nhiên sẽ thả tôi đi. Trên đời này chẳng ai chịu lỗ vốn khi làm ăn".

Lam Tư nghe xong bật cười ha hả, điệu cười của anh ta có vẻ rất vui vẻ. Một lát sau anh ta lên tiếng: "Đúng rồi, không ai chịu bị lỗ cả, nhưng không biết Tề Mặc có chấp nhận không?"

Ly Tâm vẫn nhắm mắt bĩnh tĩnh trả lời: "Về điều này anh hãy đi hỏi anh ấy".

Thấy Ly Tâm không hề tỏ ra có hứng thú, Lam Tư hỏi cô: "Nếu Tề Mặc không chấp nhận thì cô làm thế nào?"

"Nên làm thế nào thì làm". Ly Tâm trả lời vô cùng dứt khoát.

Nụ cười trên môi Lam Tư càng rộng hơn: "Cô hình như không hề lo lắng, cô tin Tề Mặc nhất định để ý đến cô sao? Theo tôi được biết, Tề Mặc không phải là người vì tình cảm nữ nhi mà ảnh hưởng đến đại cuộc".

Ly Tâm mở mắt nhếch mép cười: "Tại sao anh nghĩ tôi chính là người ảnh hưởng đến đại cuộc đó? Anh đừng có quá coi trọng tôi như vậy, để đến lúc bị ngã đau thì đừng trách tôi không nhắc nhở".

Khóe miệng Lam Tư cong lên thành nụ cười mê hồn: "Quả là thú vị".

Ly Tâm lại nhắm mắt đi ngủ, tình cảm giữa cô và Tề Mặc sâu sắc như thế nào, cô cần gì cho người ngoài nhìn thấy, cô cần gì người ngoài bàn tán, cần gì dùng điều kiện trao đổi, cô và Tề Mặc sẽ không vì sự tác động của thế giới bên ngoài mà thay đổi bản thân.

Thấy Ly Tâm không muốn nói chuyện với mình, Lam Tư cũng không ép buộc. Anh ta vào đây chỉ để xem Ly Tâm còn sống hay đã chết, cô còn sống là tốt rồi. Bây giờ anh ta có rất nhiều chuyện cần giải quyết, không rỗi hơi tán phét với cô. Lam Tư liền đứng dậy đi ra ngoài.

Sau khi Lam Tư khuất dạng, Ly Tâm không mở mắt cũng không có bất cứ hành động nào. Tuy cô không biết Lam Tư nhốt cô ở đâu nhưng cô đoán chắc là một căn phòng nào đó trong tòa lâu đài cổ. Trong phòng ngoài cô ra không có một ai nhưng Ly Tâm biết, thuộc hạ của Lam Tư không rời mắt khỏi cô.

Hơn nữa Lam Tư là loại người gian xảo, một cơ hội lớn như vậy rơi vào tay anh ta, anh ta không lợi dụng đủ sẽ không bao giờ buông tay. Dù bây giờ Ly Tâm lo lắng cho Tề Mặc và muốn trở về bên cạnh hắn nhưng chắc chắn không thể. Vì vậy tốt nhất cô nên thích ứng với hoàn cảnh, đợi đến khi vết thương đỡ hơn, đến khi cô có năng lực tự bảo vệ bản thân rồi tính sau. Cô không muốn trở thành gánh nặng của Tề Mặc.

Ly Tâm sờ lên chiếc hoa tai. Khi chân tay có thể động đậy, việc đầu tiên cô làm là tắt tín hiệu liên lạc. Không phải cô không muốn liên lạc với Tề Mặc mà trong hoàn cảnh yên tĩnh đến mức con ruồi bay qua cũng nghe thấy tiếng động như thế này, chỉ cần một tiếng sóng âm nhỏ cũng sẽ bị đối phương phát hiện.

Hơn nữa, cô không biết người của Lam Tư đang ẩn thân ở nơi nào trong căn phòng này nên cô không dám mạo hiểm. Nhỡ đối phương biết chiếc hoa tai là phương tiện liên lạc với Tề Mặc thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Mặt khác, khi cô tắt hoa tai, Tề Mặc sẽ đoán ra cô

vẫn còn sống, bởi vì ngoài cô ra chẳng một người nào biết đóng mở chiếc hoa tai này.

Trong lúc Ly Tâm ngủ một giấc để hồi phục thể lực thì tình hình của Tề Mặc khá nghiêm trọng.

Tề Mặc bị trúng đòn của Lam Tư, anh ta ra tay không hề nể nang, nếu là người khác chắc chắn sẽ mất mạng. Tề Mặc bị ngất đi trong giây lát rồi tỉnh lại ngay. Lúc này, nhiệt độ trong căn phòng xuống đến mức thấp nhất, phảng phất như bị khí lạnh ở Siberia thổi tới.

Hồng Ưng, Hoàng Ưng và Lập Hộ quỳ trước mặt Tề Mặc. Bọn họ im lặng chờ Tề Mặc không ngừng điều chỉnh chiếc hoa tai tìm kiếm tin tức của Ly Tâm nhưng không có kết quả. Ba người không dám ngẩng đầu, lặng lẽ quỳ gối trước Tề Mặc. Bạch Ưng là người duy nhất không ở trong phòng, anh ta bận tìm kiếm Ly Tâm ở bên ngoài.

"Tề, anh nói gì đi chứ. Anh tức giận đến mức nào cũng nên chờ giải quyết xong tình hình hiện tại rồi tính sau. Anh để các chú ấy quỳ ở đây thì có tác dụng gì?" Jiaowen đứng bên cạnh lên tiếng.

Jiaowen vừa dứt lời, Hồng Ưng cất giọng nghiêm túc: "Là lỗi của chúng tôi, chúng tôi sơ suất mới xảy ra chuyện này". Hoàng Ưng và Lập Hộ chỉ im lặng cúi đầu trước Tề Mặc.

Phát hiện chiếc hoa tai của Ly Tâm bị mất tín hiệu, Tề Mặc lập tức hiểu ra hoa tai đã được tắt đi. Tề Mặc hít một hơi sâu, điều này có nghĩa là Ly Tâm hiện tại vẫn ổn, chỉ cần cô còn sống là được rồi.

Xác định Ly Tâm không đến mức quá nghiêm trọng, sự tức giận và lo lắng của Tề Mặc dần xẹp xuống. Nghe câu nói của Jiaowen và Hồng Ưng, Tề Mặc đảo mắt qua ba người ở trước mặt và cất giọng lạnh lùng: "Cô ấy là nữ chủ nhân của các chú".

Chỉ mấy từ đơn giản cũng đủ khiến đám Hồng Ưng run người. Tề Mặc có tư duy sắc bén, hắn biết rõ bọn họ nghĩ gì, hắn biết hắn có vị trí tuyệt đối trong lòng bọn họ. Về phần Ly Tâm, bọn họ không coi cô

là nữ chủ nhân. Mặc dù bọn họ đoán sau này hắn sẽ kết hôn với Ly Tâm nhưng trong lòng của bọn họ chưa từng chấp nhận hoặc để tâm đến điều đó.

Vì vậy trong tình huống đột xuất, tất cả bọn họ chỉ lo cho Tề Mặc, không một ai nghĩ đến Ly Tâm. Nếu bọn họ coi Ly Tâm là nữ chủ nhân của Tề Gia thì đã không xảy ra biến cố.

Một câu nói của Tề Mặc khiến đám Hồng Ưng càng cúi thấp đầu hơn. Jiaowen thấy vậy liền nói với Tề Mặc: "Tề, tôi biết lúc anh dạy dỗ thuộc hạ, tôi không nên xen miệng vào. Nhưng tình hình bây giờ không hề đơn giản, vì vậy anh có thể đợi đến khi giải quyết xong vụ này rồi trừng phạt bọn họ có được không?"

Tề Mặc hừ một tiếng ngẩng lên nhìn Jiaowen. Bắt gặp ánh mắt phẫn nộ đã bị nhuộm thành một ngọn lửa của Tề Mặc, Jiaowen bất giác cau mày và ngậm miệng. Anh ta chưa từng chứng kiến bộ dạng này của Tề Mặc.

"Ngẩng đầu lên". Tề Mặc cất giọng lạnh như băng, khiến đám Hồng Ưng nhanh chóng ngẩng đầu. Tề Mặc đảo mắt qua bọn họ, ánh mắt như dao sắc của hắn khiến bọn họ toát mồ hôi lạnh.

Thật ra Tề Mặc không muốn giáo huấn bọn họ, bởi vì họ không phải không trung thành với hắn, hắn cũng không muốn dạy bảo bọn họ trước mặt người ngoài. Dù Jiaowen thân thiết đến mấy cũng không phải là người của Tề Gia. Có điều, hắn không thể kiềm chế cơn thịnh nộ.

"Chỉ một lần này thôi". Tề Mặc cất giọng đầy nghiêm túc, lạnh lẽo và bá đạo. Đôi mắt hắn vẫn như hai đốm lửa chiếu thẳng vào bọn họ.

Đám Hồng Ưng không ngờ Tề Mặc tha cho bọn họ. Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, dùng ánh mắt trao đổi thông tin chỉ bọn họ mới hiểu và nhanh chóng đứng dậy.

Tề Mặc không trừng phạt bọn họ vì bọn họ không làm sai. Thân phận của Ly Tâm bây giờ chỉ là vị trí số sáu của Tề Gia, cô không thể bảo vệ bản thân thì trách được ai? Bọn họ có thể giúp đỡ cô nhưng tuyệt đối không bảo vệ cô.

Lúc này bọn họ đều hiểu thâm ý của Tề Mặc. Tề Gia không cần sự phục tùng và trung thành một cách miễn cưỡng. Việc Tề Mặc không trách móc không trừng phạt bọn họ còn đáng sợ hơn. Bởi vì hắn ngầm cho bọn họ biết, Ly Tâm là người hắn thích, bảo vệ sự an toàn của cô cũng chính là bảo vệ sự an toàn của hắn.

Thấy Tề Mặc lấy lại vẻ vô cảm như bình thường, Jiaowen mở miệng hỏi: "Có tin tức của Ly Tâm không?"

Tề Mặc hơi cau mày đáp: "Ở trong phòng của Lam Tư".

Hồng Ưng nghiến răng: "Vừa rồi chúng tôi đã kiểm tra kỹ lưỡng nhưng không tìm thấy người cũng không có manh mối nào cả". Phán đoán của Tề Mặc chắc chắn không chệch đi đâu được nên anh ta cảm thấy rất kỳ lạ.

"Người Đông Doanh". Tề Mặc mở miệng (Người Đông Doanh là cách gọi của TQ về người Nhật Bản)

Nghe Tề Mặc nói vậy, đám Jiaowen và Hồng Ưng gật đầu: "Hóa ra là vậy, thế thì không có gì là kỳ quái".

Trong đám thuộc hạ của Lam Tư có một nhân vật thần bí. Tề Mặc tìm hiểu qua nhiều nguồn cũng chỉ nắm sơ sơ, hắn biết vệ sỹ thân tín nhất của Lam Tư là Ninja Nhật Bản. Trên đời này có nhiều thứ huyền diệu, dường như không thể lý giải từ góc độ khoa học nhưng Ninja lại có thể làm được, ví dụ như thuật ẩn thân.

Hiện nay trên thế giới còn tồn tại rất ít Ninja tài hỏi như vậy, đến nhân vật có quyền thế như Tề Mặc cũng không tìm thấy một Ninja ra hồn. Một người Ninja lợi hại cỡ nào đều buộc phải lộ diện khi tiến hành nhiệm vụ ám sát nên Tề Mặc mới không sợ đám người đó.

Hoàng Ưng đột nhiên cất giọng nghiêm túc: "Nếu Ly Tâm không gặp nguy hiểm thì căn cứ vào tình hình trước mắt, chúng ta nên hạ thủ từ hướng nào?"

Jiaowen nhíu mày: "Kẻ chủ mưu nhiều khả năng nhất là ba tên đang bị nhốt ở chỗ Lam Bang. Bọn họ câu kết nhằm mục đích nuốt trọn hai gia tộc. Hiện tại bọn họ có chút năng lực nên không đến nỗi chướng bụng mà chết. Có điều, tôi cảm thấy không phải bọn họ. Trên đời này càng những thứ có khả năng thì càng không phải".

Hồng Ưng tiếp lời: "Tôi cũng nghĩ vậy. Tôi đã thông báo cho Hắc Ưng ở đại bản doanh theo dõi sát tình hình, bây giờ chúng ta nên án binh bất động thì hơn".

Đám Hồng Ưng và Hoàng Ưng đi theo Tề Mặc nhiều năm, bọn họ đã quen với việc tự hành động mà không cần Tề Mặc dặn dò từ lâu. Trong lúc Tề Mặc ngất đi, bọn họ đã giải quyết hết những việc cần làm.

Sở dĩ bây giờ bọn họ xin ý kiến của Tề Mặc là vì bọn họ vẫn chưa biết ai là kẻ chủ mưu. Thôn tính một gia tộc là chuyện kinh thiên động địa, thế mà lần này chúng cùng một lúc đối phó với hai gia tộc. Đây là chuyện trên đời này không người nào đủ năng lực làm được, vì vậy bọn họ mới do dự.

Tề Mặc trầm tư suy nghĩ, sắc mặt hắn rất nghiêm túc. Một vài phút sau, hắn đột ngột lên tiếng: "Những người đó còn ở đây không?"

Đám Hồng Ưng hơi ngây người, sau đó họ lập tức thay đổi sắc mặt. "Những người" mà Tề Mặc nhắc tới chính là mấy vị nguyên thủ quốc gia.

Hoàng Ưng phản ứng nhanh nhạy nhất, anh ta liền quay người chạy ra bên ngoài.

Vừa rồi bọn họ không hề nghĩ tới nhưng khi Tề Mặc nhắc đến, đám Hồng Ưng lập tức cảm thấy sự việc trùng hợp một cách bất thường.

Trong tòa lâu đài cổ lâu đời này mà xuất hiện con chuột thì quá vô lý.

Hơn nữa bọn họ xông vào phòng hội nghị chưa đến nửa phút, Ly Tâm đã rơi vào tay kẻ khác. Khó có ai nắm thời cơ một cách chuẩn xác như vậy trừ khi kẻ bắt cóc Ly Tâm và người bày trò ở trong phòng hội nghị cùng một giuộc.

Ầm, ầm. Hoàng Ưng vừa xông ra khỏi phòng, đột nhiên có mấy tiếng nổ vọng đến. Tuy ở khoảng cách không gần nhưng do buổi đêm yên tĩnh, những người ở trong phòng đều nghe thấy rõ mồn một.

Jiaowen biến sắc mặt, anh ta vừa nói "Để tôi đi xem thế nào" vừa nhanh chóng rời khỏi phòng. Tề Mặc bị thương nặng nên chỉ có thể ở lại trong phòng.

Tòa lâu đài cổ vốn yên tĩnh đột nhiên ồn ào náo động. Khách mời dự đám cưới đa số là người của giới hắc đạo, tất nhiên bọn họ cũng nghe thấy tiếng nổ, nhiều người chạy đi xem xét tình hình. Chỉ trong chốc lát, tòa lâu đài cổ nhốn nháo ầm ĩ cả lên.

Ở trong phòng, Tề Mặc tựa người vào thành ghế sofa nhắm mắt, không biết hắn đang tính toán điều gì. Hồng Ưng và Lập Hộ mỗi người đứng một bên Tề Mặc, vừa vặn đối diện cửa sổ và cửa ra vào. Cả ba cùng trầm mặc.

"Cây cầu treo bị nổ tung rồi". Vài phút sao, Jiaowen hớt hải chạy vào.

"Tình hình cụ thể". Tề Mặc mở mắt và cất giọng trầm trầm.

Vẻ mặt của Jiaowen tương đối nghiêm trọng: "Cả cây cầu treo bị nổ tung. Tòa lâu đài cổ này vốn là sản vật từ thời trung cổ, đuôi cầu treo vốn đặt thuốc nổ từ lâu, lượng thuốc nổ không lớn nhưng có uy lực cực mạnh. Không biết ai đã châm thuốc nổ, bây giờ cầu treo biến mất hoàn toàn, đến một mảnh sắt cũng không thấy nữa".

Phần lớn những tòa lâu đài cổ ở Italy đều lắp đặt hệ thống tự hủy. Do vài trăm năm trước thường xảy ra chiến loạn nên mới tồn tại hệ thống tự hủy này. Tuy những tòa lâu đài cổ được chính phủ và cá nhân bảo tồn tương đối hoàn chỉnh nhưng một số bộ phận chỉ có tác dụng trang trí chứ không ai động đến nó. Jiaowen là người Italy nên anh ta hiểu rõ tình hình.

"Không còn đường thoát sao?"

Jiaowen nhanh chóng trả lời Tề Mặc: "Không, tòa lâu đài này xung quanh toàn là sông hồ. Chiếc cầu treo là lối ra vào duy nhất. Bây giờ cầu treo bị phá hủy, cả tòa lâu đài tách rời khỏi thế giới bên ngoài".

Ánh mắt Tề Mặc lóe lên một tia đanh sắc, hắn cất giọng trầm trầm: "Hành động nhanh thật". Trong buổi tối hôm nay từ lúc Ly Tâm bị thương đến bây giờ chưa đầy hai tiếng đồng hồ, vậy mà bọn chúng có nhiều hành động như vậy, hành động này nối tiếp hành động khác, không cho bất cứ người nào cơ hội thở hắt ra. Xem ra bọn chúng đã lên kế hoạch chuẩn bị kỹ càng từ trước.

"Không thấy người nào, tất cả đều biến mất rồi ạ". Tề Mặc vừa dứt lời, Hoàng Ưng đột ngột lao vào phòng, giọng nói gấp gáp của anh ta khiến sắc mặt của mọi người trở nên rất khó coi.

"To gan thật, bọn họ dám ăn tươi nuốt sống chúng ta". Tề Mặt đột nhiên cất tiếng cười ngông cuồng và đầy sát khí.

Jiaowen đấm mạnh tay vào chiếc bàn ở bên cạnh: "Đúng là không biết trời cao đất dày, bọn họ tưởng ngồi ở vị trí đó là có thể thôn tính thiên hạ rồi, dám động đến chúng ta".

"Một chiêu "Dẫn quân nhập úng" rất hay". Lập Hộ lên tiếng ("Dẫn quân nhập úng" có nghĩa là cài bẫy để người khác tự nhảy vào)

Hồng Ưng ở bên cạnh lập tức liên lạc với Hắc Ưng. Nếu giáo hoàng Joseph, thân vương Helian và Andy Piaget là những kẻ chủ mưu thôn tính Tề Gia và Lam Bang thì bọn họ không cần sợ hãi. Mặc dù

bây giờ đang ở trong địa bàn của ba người nhưng bọn họ có thể đi bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên, sự việc dường như không đơn giản như vậy, bây giờ bọn họ không có chứng cứ chứng minh đám nguyên thủ giở trò nhưng cần phải đề phòng và hành động ngay. Đám nguyên thủ mà liên kết lại, thế lực ghê gớm hơn giáo hoàng Joseph, thân vương Helian và Andy Piaget cộng lại không biết bao nhiêu lần. Đằng sau bọn họ là mấy cường quốc, sức mạnh đó không phải một gia tộc có thể chống đỡ, vì vậy bây giờ cần phải ra tay trước.

"Không có tín hiệu, chuyện này là thế nào?" Sắc mặt Hồng Ưng tối sầm khi anh ta không thể bắt liên lạc với Hắc Ưng.

Lập Hộ nhanh chóng xem xét và kết luận: "Sóng từ gây nhiễu, tất cả tín hiệu bị cắt đứt".

Hoàng Ưng điên tiết đá bay trà kỷ ở bên cạnh. Phá hủy cây cầu thì không thành vấn đề, bọn họ có máy bay, rời khỏi nơi này là chuyện nhỏ. Nhưng bây giờ không có tín hiệu, bọn họ không thể liên lạc với bên ngoài và người ở bên ngoài cũng không thể tìm thấy bọn họ.

Tề Mặc cất giọng lạnh lẽo vô cùng: "Dẫn đám giáo hoàng Joseph đến đây cho tôi". Hoàng Ưng vâng dạ rồi lập tức chạy về phòng Lam Tư, nơi đám giáo hoàng Joseph đang bị giam cầm.

Bây giờ không thể kết luận đám giáo hoàng Joseph không có liên quan. Nếu không phải bọn họ sơ suất, những người bên ngoài làm sao có thể giở trò ngay tại địa bàn của bọn họ. Còn nếu sơ suất, từ này không thể áp dụng lên những người đã thành tinh như bọn họ. Do đó chỉ có thể giải thích, bọn họ cũng tham gia vào âm mưu này. Nhiều ít không biết nhưng bọn họ tuyệt đối không trong sạch.

Lập Hộ cũng chạy theo Hoàng Ưng ra ngoài. Tín hiệu gây nhiễu rất mạnh, anh ta đoán không phải thông qua vi tính mà là một thứ gì đó đặt ở ngay trong tòa lâu đài cổ, mới có thể phát ra tín hiệu gây nhiễu

mạnh như vậy. Bây giờ không phải là lúc truy cứu xem ai bày trò mà cần tìm ra thiết bị đó, đây mới là việc quan trọng nhất bây giờ.

"Tề lão đại, Tề lão đại..." Nhiều tiếng bước chân rầm rập hướng về căn phòng của Tề Mặc, đồng thời là tiếng gọi gấp gáp. Xem ra mọi người đã phát giác điều bất thường.

Hồng Ưng lập tức đi ra khỏi phòng, chặn mọi người ở bên ngoài.

"Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Tề lão đại có phát hiện..."

"Tề lão đại, nơi này rất kỳ quái...".

Những người thuộc giới hắc đạo được mời đến đây ngày hôm nay đều không phải ngu xuẩn. Bọn họ không tin lời giải thích của chủ nhân tòa lâu đài, cầu treo bị nổ là do lỡ tay.

Rơi vào tình huống này, những người đi theo Tề Mặc lập tức nghĩ đến Tề Mặc. Vì vậy bọn họ mới xông đến phòng của hắn. Bên ngoài là tiếng ồn ào náo nhiệt, bên trong Tề Mặc nhíu chặt đôi lông mày đang thương lượng với Jiaowen. Đêm nay định trước là một đêm không an lành.

Ở phòng bên cạnh, Lam Tư cũng đóng chặt cửa, ngăn những kẻ theo phái Lam Bang ở bên ngoài.

Trong phòng, Lam Tư xoay ly rượu vang trên tay, gương mặt anh ta đầy vẻ ngông và chết chóc: "Hóa ra là đám người đó, thảo nào bọn họ dám động thủ".

Lam Tư không phải nhân vật tầm thường, chỉ cần ít thời gian điều tra là anh ta hiểu ngọn ngành sự việc. Đám nguyên thủ quốc gia ngứa mắt Tề Gia và Lam Bang từ lâu, gặp đúng lúc anh ta và Tề Mặc đối địch lại ở cùng một chỗ. Các yếu tố thiên thời, địa lợi và nhân hòa đều có đủ, thảo nào bọn họ dám ra tay.

Lam Đàm lên tiếng: "Tình hình trước mắt không mấy lạc quan. Nếu là bọn họ, thủ đoạn sẽ rất gọn gàng. Bây giờ bọn họ cắt đứt liên lạc của chúng ta, sau đó chắc chắn sẽ có hành động lớn".

Lam Tư gật đầu: "Ảnh, mau đi kiểm tra nguồn gây nhiễu". Người đàn ông có dòng máu phương Đông đứng đối diện với Lam Tư nhận lệnh đi ra ngoài, anh ta chính là người phụ trách trông coi Ly Tâm.

"Bây giờ chúng ta nên làm thế nào?" Lam Đàm mở miệng hỏi. Lam Tư mỉm cười hạ thấp giọng dặn dò Lam Đàm điều gì đó.

Lúc này ở trong một căn phòng tối, Ly Tâm bị đánh thức bởi tiếng nổ. Sau đó cô phảng phất nghe thấy tiếng bước chân đi lại dồn dập và tiếng huyên náo. Ly Tâm chống tay ngồi dậy: "Xảy ra chuyện gì vậy?" Cô tuyệt đối không nghe nhầm tiếng nổ, xảy ra vụ nổ ở đây chắc chắn là một điều bất thường.

Không có tiếng người trả lời, xung quanh vẫn vắng lặng như tờ. Ly Tâm đảo mắt bốn xung quanh, cô không còn cảm giác bị giám sát. Tuy người đó chưa từng xuất hiện trước mặt Ly Tâm nhưng sự nhạy cảm của một siêu trộm báo cho cô biết, trong phòng luôn có một bóng hình không rời mắt khỏi cô. Nhưng bây giờ Ly Tâm có thể đoán chắc người giám sát cô không còn ở trong phòng.

Cánh cửa phòng đóng kín đột nhiên mở ra, Ly Tâm vừa ngẩng đầu nhìn về bên đó vừa nói: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì...". Sau khi nhìn rõ người đang tiến lại gần, Ly Tâm bất giác sững sờ, là Phong Vân William.

Chương 114: Vực sâu địa ngục

"Chị vẫn chưa chết à?" Phong Vân William lẻn vào rất nhanh, giọng nói của cậu ta không rõ là quan tâm hay chế nhạo.

Ly Tâm trừng mắt với Phong Vân William, vẻ mặt cô đầy tức giận: "Thằng nhỏ này chết ở đâu mà bây giờ mới xuất hiện?"

Phong Vân William cúi xuống nhìn Ly Tâm, cậu ta cất giọng trầm trầm: "Chị không nghĩ chính là tôi ra tay với chị?"

Mắt không rời khỏi gương mặt như thiên thần của Phong Vân William, Ly Tâm lắc đầu. Tuy cô không nhìn rõ người tấn công cô nhưng với chiều cao và bàn tay của hắn thì chắc chắn không phải là Phong Vân William. Lúc tỉnh lại, ý nghĩ Phong Vân William giở trò từng thoáng qua đầu cô nhưng không rõ vì nguyên nhân gì, trực giác báo cho cô biết, cậu bé không phải là thủ phạm.

Thấy Ly Tâm lắc đầu một cách kiên định, ánh mắt cô không hề tỏ ra nghi ngờ, Phong Vân William bất giác cau mày, cậu ta mở miệng nói: "Tôi thật sự chẳng muốn giúp chị chút nào, loại người như chị chết sớm đầu thai sớm còn hơn". Vừa nói Phong Vân William vừa đỡ Ly Tâm đứng dậy.

"Em làm gì vậy? Ở đây...".

"Chị nói nhiều thế làm gì? Nhanh lên". Ly Tâm còn chưa nói hết câu, Phong Vân William lập tức cắt ngang lời cô. Cậu ta đỡ lưng Ly Tâm đưa cô đi nhanh ra ngoài.

Ly Tâm biết Phong Vân William tuy tuổi còn nhỏ nhưng rất thận trọng và lắm mưu kế, do đó cô không nói thêm một lời nào, cố gắng lê bước cùng cậu bé đi. Mặc dù trong lòng Ly Tâm có nhiều thắc mắc nhưng cô biết bây giờ không phải lúc.

Lúc ra khỏi phòng, Ly Tâm mới phát hiện nơi cô bị nhốt là nhà bếp, một nhà bếp chưa từng nấu nướng nên không có mùi dầu khói, thảo nào cô không có cảm giác gì cả. Nếu không quan sát trang trí nội thất ở bên ngoài, sẽ không ai nghĩ đây là nhà bếp.

"Anh bạn nhỏ, chúng ta đi đâu vậy?" Ly Tâm mở miệng hỏi khi thấy Phong Vân William không phải đưa cô đi ra ngoài. Cậu bé đẩy mạnh bức tường bên ngoài nhà bếp, bức tường không có một dấu hiệu bất thường nhưng khi Phong Vân William sờ tay vào chỗ bày mấy con dao thái thịt, bức tường đột nhiên mở ra một ô trống, bên trong là thông đạo tối om.

Phong Vân William nói nhỏ: "Đi nhanh lên". Vừa nói cậu ta vừa ôm ngang lưng Ly Tâm kéo cô vào thông đạo bí mật.

Ly Tâm quay đầu nhìn ra bên ngoài qua cửa sổ nhà bếp. Lúc này vẫn là ban đêm, ở ngoài có nhiều giọng nói sốt ruột và tức giận của nhiều người. Không hiểu tại sao Phong Vân William không đưa cô ra ngoài, ngược lại kéo cô vào mật đạo. Tuy nhiên, thân thể Ly Tâm đang rất suy yếu nên cô không thể thoát khỏi bàn tay của Phong Vân William.

"Tại sao không đi ra ngoài?" Ly Tâm mở miệng hỏi ngay khi cánh cửa của mật đạo khép lại.

Phong Vân William dùng bật lửa để chiếu sáng, cậu ta nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt khinh miệt: "Ra ngoài? Chị nghĩ đây là địa bàn của ai hả? Chị thích thì đi đi". Nói xong cậu ta liền buông tay Ly Tâm.

Không được Phong Vân William đỡ, Ly Tâm lảo đảo tựa người vào bờ tường mật đạo. Nghe hàm ý châm biếm trong câu nói của Phong Vân William, Ly Tâm lập tức hiểu ra vấn đề.

Đây là địa bàn của Lam Bang, nếu cô và Phong Vân William đường đường chính chính đi ra ngoài, chỉ e chưa tới cửa đã bị bắt lại. Lần này đúng là cô sơ ý quá.

Ly Tâm mỉm cười với Phong Vân William: "Bé con, em là người của Lam Tư phải không?". Có thể đưa cô đi lại ngay tại địa bàn của Lam Tư, Ly Tâm thật sự không nghĩ ra lý do nào khác, bởi vì chỉ có người của Lam Tư mới ở trong căn phòng này.

Phong Vân William cười nhạt: "Chị sợ rồi à?"

Ly Tâm cười khẽ: "Có gì đáng sợ chứ? Đến Lam Tư tôi còn không sợ, tại sao phải sợ em? Lại đây để tôi dựa một chút". Ly Tâm vừa nói vừa khoác vai Phong Vân William. Mật đạo rất nhỏ nên khoảng cách giữa hai người chưa đến một cánh tay, Ly Tâm dễ dàng tựa vào người Phong Vân William, để cậu ta đỡ tấm thân yếu ớt của cô.

Thấy Ly Tâm không hề tỏ ra sợ hãi hay đề phòng mình, Phong Vân William chỉ hừ một tiếng rồi để cô dồn trọng lượng cơ thể vào người cậu ta. Cậu ta cất giọng khinh thường: "Nếu không có tôi, sớm muộn gì chị cũng bị đi đời". Miệng nói cứng như vậy nhưng Phong Vân William vẫn giơ tay đỡ Ly Tâm.

Ly Tâm mỉm cười nói: "Đúng vậy, quân sư nhỏ tuổi của tôi".

Phong Vân William đưa Ly Tâm tiến về phía trước, cậu ta cất giọng lạnh lùng: "Tôi không phải là người của Lam Tư".

Ly Tâm không ngờ Phong Vân William giải thích với cô, cậu ta tuy tuổi còn nhỏ nhưng suy nghĩ không khác người lớn. Giải thích cho cô biết là chuyện hiếm có, Ly Tâm bất giác gật đầu: "Sao em tìm được đến chỗ tôi?" Tề Mặc không tìm thấy cô trong khi Phong Vân William có thể tìm ra, Ly Tâm không muốn suy đoán lung tung nên mở miệng hỏi thẳng.

Phong Vân William cất giọng lạnh nhạt: "Tôi ra khỏi mật đạo thì đụng trúng phòng của chị. Chị nghĩ liệu tôi có thể không phát hiện ra người to đùng như chị?

Ly Tâm nghe vậy hơi nhíu mày. Trên đời có những sự việc trùng hợp một cách kỳ lạ. Phong Vân William trốn ở đâu không trốn, lại

trốn đúng vào địa bàn của Lam Tư, gặp đúng nơi cô bị giam cầm, cậu ta quả nhiên là phúc tinh của cô.

Mật đạo vừa hẹp vừa dài, không khí yên lặng đến mức chỉ nghe thấy tiếng bước chân và hơi thở. Tiếng động ở bên ngoài hoàn toàn biến mất.

Ly Tâm dựa vào người Phong Vân William thở hổn hển. Cô phát hiện nếu bây giờ cô không nói chuyện, chỉ sợ không khí yên tĩnh sẽ khiến cô không thể gắng gượng. Thế là cô mở miệng: "Làm thế nào em phát hiện ra mật đạo này? Em không bị thương đấy chứ?"

Phong Vân William quay sang trừng mắt với Ly Tâm: "Bây giờ chị mới nghĩ đến sự an nguy của tôi?"

Nghe thấy sự phẫn nộ và chỉ trích trong lời nói của Phong Vân William, Ly Tâm liền mỉm cười xoa đầu cậu bé: "Tôi xin lỗi, mấy tiếng đồng hồ vừa rồi xảy ra quá nhiều chuyện nên tôi không nghĩ tới em, tôi thật sự xin lỗi". Từ lúc tỉnh lại, người cô nghĩ nhiều nhất là Tề Mặc, sau đó cô tập trung tìm cách thoát khỏi tình cảnh hiện tại. Cô thật sự không bận tâm đến Phong Vân William.

Lúc bị tấn công cho đến trước khi ngất đi, Ly Tâm không nghe thấy một tiếng động dị thường, Phong Vân William lại là cậu bé cực kỳ nhanh nhẹn nên trong tiềm thức, cô không lo lắng cho cậu bé. Bây giờ Phong Vân William nhắc đến chuyện này, Ly Tâm bất giác toát mồ hôi lạnh. Cô đã quá sơ suất, dù Phong Vân William lợi hại cỡ nào, cậu ta cũng chỉ là một đứa bé mười hai tuổi.

Do đó Ly Tâm trực tiếp nói lời xin lỗi, thái độ của cô rất thành tâm thành ý. Phong Vân William hơi sững người, cậu ta nghĩ Ly Tâm sẽ viện cớ này cớ kia, không ngờ cô lại nói xin lỗi một cách dứt khoát như vậy.

"Thôi khỏi, tâm tư của chị đặt hết vào Tề Mặc rồi, làm gì còn nghĩ đến chuyện khác, tôi cũng chẳng trông chờ vào chị". Phong Vân William xua tay. Cậu ta đúng là chưa bao giờ mong chờ Ly Tâm nhớ

đến sự an nguy của cậu ta, càng không trông chờ người của Tề Gia sẽ đi tìm cậu ta một khi cậu ta biến mất. Tất cả đều dựa vào bản thân, cậu ta đã lĩnh ngộ và quen với điều này từ lâu.

Ly Tâm vuốt tóc Phong Vân William, cô cất giọng khẽ khàng: "Trên đời này không có nhiều thứ khiến chị coi trọng, thứ để ở trong lòng càng ít. Nhìn bề ngoài chị có vẻ tùy ý, sao cũng được, nhưng kỳ thực là bạc tình. Chị sẽ không bao giờ bận tâm, càng không bao giờ lo lắng cho những người không liên quan tới chị. Vì vậy, bé con, em hãy làm em trai của chị đi".

Nghe câu đầu tiên của Ly Tâm, Phong Vân William đen mặt. Đến mấy từ cuối cùng, cậu ta lập tức dừng bước quay sang nhìn Ly Tâm.

Ly Tâm mỉm cười với Phong Vân William, ánh mắt cô tràn ngập sự yêu thương: "Chị là trẻ mồ côi, từ nhỏ không có người thân. Em có đồng ý làm người thân đầu tiên của chị không?".

Phong Vân William ngẩng đầu đối diện với gương mặt tươi cười rạng rỡ của Ly Tâm. Dưới ánh lửa lập lòe, vẻ mặt cô thể hiện rõ sự yêu thương, thích thú, ấm áp, không hề giả tạo, không hề miễn cưỡng, cũng không có sự nịnh nọt hay lợi dụng. Sự dịu dàng của Ly Tâm khiến Phong Vân William ngây người trong giây lát.

Một lúc sau, Phong Vân William mới định thần, cậu ta quay đầu và buông một câu lạnh lùng: "Ai thèm". Sau đó cậu ta lại đỡ Ly Tâm đi tiếp.

Cảm nhận thấy đôi bàn tay của Phong Vân William hơi run run, Ly Tâm bất giác mỉm cười vuốt tóc cậu bé. Cô đột nhiên hiểu ra tại sao Tề Mặc lại thích vuốt tóc cô, hóa ra cảm giác này rất tuyệt. Đó là một thứ tình cảm yêu thương trìu mến, cho dù tình cảm của Ly Tâm với Phong Vân William hoàn toàn khác Tề Mặc đối với cô. Ly Tâm bỗng dưng nhận ra, Tề Mặc luôn bộc lộ tâm tình của hắn thông qua hành vi cử chỉ chứ không phải bằng lời nói. Nghĩ đến đây, nụ cười trên môi Ly Tâm càng tươi tắn hơn.

Thấy Ly Tâm có tâm trạng rất tốt, Phong Vân William mím chặt môi như không thèm bận tâm đến lời đề nghị vừa rồi của cô. Nhưng nội tâm của cậu bé không lừa nổi Ly Tâm. Có lẽ ở bên cạnh Tề Mặc một thời gian dài nên cô cũng trở nên nhạy cảm hơn. Cô dường như có thể nhìn thấu tâm tình của Phong Vân William.

Dù sao Phong Vân William cũng chỉ là cậu bé mười hai tuổi. Dù bề ngoài cậu ta có kiên cường như thế nào, dù trí tuệ của cậu ta có phát triển đến mức nào, cậu ta cũng chỉ là một đứa trẻ đang ở tuổi dựa dẫm, tuổi vô lo.

"Lúc chị bị tấn công, em đứng bên cạnh nên chứng kiến từ đầu đến đuôi, nhưng em giả vờ như không nhìn thấy, để mặc bọn chúng bắt chị đi". Sau một hồi im lặng, Phong Vân William đột ngột lên tiếng.

Ly Tâm chờ Phong Vân William nói tiếp, cô không trách hành vi khoanh tay đứng nhìn của cậu bé. Phong Vân William còn nhỏ tuổi lại không biết võ thuật, nếu cậu bé manh động, chỉ e là sẽ mất mạng ngay lập tức. Hơn nữa Phong Vân William không phải là người cố sống cố chết, cậu bé giống Tề Mặc hồi nhỏ ở điểm biết nhẫn nhịn.

"Chị vừa bị đưa đi, đám Hồng Ưng liền phát hiện chị biến mất. Em chưa bao giờ thấy Tề Mặc nổi điên như vậy. Anh ta lập tức dẫn người lao đi tìm chị". Phong Vân William nhếch mép nở nụ cười châm biếm: "Đúng là đồ vô dụng, đến em đứng ở bên cạnh bọn họ cũng không nhìn thấy, tất cả mọi người đều rời khỏi nơi đó".

Ly Tâm bất giác cau mày, cô giơ tay vỗ nhẹ lên đầu Phong Vân William: "Anh ấy là anh rể của em, em không được phép nói anh ấy vô dụng".

Phong Vân William quay sang trừng mắt với Ly Tâm nhưng không phản đối lời cô. Cậu bé tỏ ra tức giận: "Chị còn còn nói chen ngang nữa thì đừng mong em kể cho chị nghe".

"Được rồi, được rồi, chị không nói nữa, em kể tiếp đi". Ly Tâm gượng cười.

Phong Vân William nghiến răng: "Đồ vô dụng là vô dụng, ở tình huống đó tự nhiên bị một người đàn bà làm ảnh hưởng đến năng lực phân tích và phán đoán, không phải vô dụng thì là gì? Trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp một cách ngẫu nhiên đến thế, rõ ràng là cái bẫy. Vậy mà nơi quan trọng nhất lại không có người canh gác, cả đám rút đi hết, đúng ngu không chịu nổi".

Sau khi mắng xong, Phong Vân William dường như đã hả giận, cậu ta cất giọng lạnh lùng: "Tề Mặc dẫn người rời khỏi chỗ đó không bao lâu, mấy người ở trong phòng nhanh chóng đi ra, em lén lút đi theo bọn họ, nghe không sót một từ nào, quả nhiên bọn họ chính là người đứng sau tất cả những vụ này".

Ly Tâm nghe nói vậy lập tức túm tay Phong Vân William: "Em có bị thương ở đâu không?"

"Em đã bảo chị đừng có chen ngang mà". Phong Vân William lại trừng mắt với Ly Tâm, cậu ta hừ một tiếng rồi nói tiếp: "Em là ai hả? Một khi em đã bám theo, dù bọn họ có bản lĩnh cũng không thể phát hiện ra em".

Phong Vân William nói có vẻ tự tin nhưng bộ dạng cậu ta bẩn thỉu, quần áo dính máu. Bây giờ ở trong bóng tối không nhìn thấy rõ nên Ly Tâm quyết định không phản bác lời cậu ta.

Mấy người đó đều là nguyên thủ quốc gia, bên cạnh bọn họ chắc có không ít vệ sỹ, Ly Tâm cũng có thể đoán ra Phong Vân William mạo hiểm như thế nào.

Thấy Ly Tâm không mở miệng, Phong Vân William nói tiếp: "Sau khi làm rõ, em chuẩn bị rút lui, nhưng đúng lúc đó bị bọn họ phát hiện. May mà em nhanh nhẹn, lại khá gặp may mắn nên trong trong quá trình trốn tránh em phát hiện ra mật đạo này. Không ngờ khi ra khỏi mật đạo, em lại nhìn thấy chị".

Nghe Phong Vân William chỉ vài ba câu kể xong câu chuyện, ngữ điệu của cậu ta không cao không thấp mà chỉ có bình thản và lạnh

lùng, Ly Tâm bất giác vuốt tóc cậu ta. Cậu bé này quật cường đến đáng ghét, thông minh đến mức khiến người khác phát điên, máu lạnh vô cùng nhưng cũng rất đáng yêu.

Ly Tâm đột nhiên nghĩ ra điều gì lập tức lên tiếng: "Ý của em là mấy vị nguyên thủ quốc gia đó bày trò đối phó với Tề Mặc và Lam Tư?"

Phong Vân William gật đầu: "Đúng rồi, thật ra chuyện này không khó đoán. Hai giới hắc bạch đạo trên thế giới này chẳng có ai đủ khả năng đồng thời nuốt một lúc hai nhà Tề Gia và Lam Bang. Kế hoạch của bọn họ không phải quá tỉ mỉ, thậm chí còn hơi cẩu thả, nhiều người có thể nghĩ ra. Chỉ có điều không ai dám thực hiện, bởi vì không có cơ hội hoặc là sợ nuốt không trôi sẽ phản tác dụng".

Ngừng một lát Phong Vân William nói tiếp: "Nhưng nếu một số nguyên thủ của các cường quốc liên kết thì không có vấn đề gì, bọn họ có đủ thế lực thôn tính cả Tề Gia lẫn Lam Bang".

Nghe đến đây tim Ly Tâm đập nhanh một nhịp, cô sớm đoán ra kẻ chủ mưu không phải nhân vật tầm thường, nhưng cô không ngờ lại là các nguyên thủ quốc gia. Ly Tâm cau mày hỏi: "Làm vậy bọn họ có ích lợi gì chứ?"

Phong Vân William quay sang Ly Tâm: "Ích lợi gì ư? Được, chị thử nghe xem có ích lợi gì nhé, Tề Gia và Lam Bang đều là nhà sản xuất vũ khí, hai gia tộc này gần như lũng đoạn cả thị trường Âu Mỹ, trong tay nắm thiết vị vũ khí tiên tiến nhất và nguồn tài nguyên của toàn cầu.

Nước Mỹ có chế độ chính trị như thế nào chắc chị cũng biết. Mỗi kỳ tổng thống ở đằng sau lưng đều có những thế lực chống đỡ. Đặc biệt, các nhà sản xuất vũ khí là đối tượng bị lôi kéo đầu tiên. Nếu không có sự ủng hộ của bọn họ, những người đó khó có thể ngồi lên ghế tổng thống. Các nhà cầm quyền vừa kính vừa sợ những thế lực như vậy, nhưng lại không thể khống chế bọn họ. Bọn họ là sự uy hiếp to lớn đối với các nhà cầm quyền. Vì vậy chị thử nói xem, các

nhà cầm quyền nên để mặc bọn họ thao túng mình hay tiêu diệt bọn họ thì tốt hơn?"

Mấy câu nói của Phong Vân William đi thẳng vào trọng tâm của vấn đề, Ly Tâm hít một hơi sâu, thế giới này là như vậy, đây mới là thế giới chân thực nhất.

Nhìn vẻ mặt của Ly Tâm, Phong Vân William biết cô đã hiểu ra vấn đề, cậu ta nói tiếp: "Đúng lúc Tề Gia và Lam Bang trở mặt, vừa vặn cho bọn họ cơ hội tốt. Loại bỏ hai gia tộc đồng nghĩa với việc tiêu diệt cả giới hắc đạo, bọn họ sẽ xây dựng một trật tự mới, trật tự mà bọn họ trở thành nhân vật trung tâm. Về phần thế lực và những thứ còn sót lại của hai gia tộc, em tin mấy vị nguyên thủ đó có đi ngủ cũng cười toét miệng".

Đến lúc này Ly Tâm mới lên tiếng: "Thảo nào lúc ở bên ngoài chị nghe thấy tiếng huyên náo hỗn loạn, chắc bọn họ đã có hành động?"

Phong Vân William gật đầu đồng tình: "Em cũng nghe thấy rồi, có lẽ bọn họ đã động thủ. Bọn họ chỉ cần chậm chễ một chút sẽ bị Tề Mặc và Lam Tư bắt được, đến lúc đó bọn họ chạy đằng trời..."

Nói đến đây Phong Vân William đột nhiên ngậm miệng, Ly Tâm quay sang nhìn cậu ta, cả hai đều dừng bước, sắc mặt đầy đăm chiêu.

"Tiêu diệt cả giới hắc đạo, lập lại trật tự mới". Ly Tâm nhắc lại câu nói của Phong Vân William.

Gương mặt Phong Vân William đột nhiên trở nên khó coi vô cùng, cậu bé ôm chặt eo Ly Tâm, đỡ cô quay lại đường cũ. Vừa rồi cậu ta chỉ là thuận miệng nói ra, bây giờ cậu ta mới nghĩ đến. Tiêu diệt cả giới hắc đạo có nghĩa là phá hủy toàn bộ nơi này, bao gồm tất cả những người ở ngoài kia. Đến lúc này Phong Vân William bất chấp việc trở lại địa bàn của Lam Tư.

Ly Tâm cũng quên đi đau đớn, bước nhanh về phía trước. Cô giơ tay khởi động chiếc hoa tai, hoa tai chỉ phát ra tiếng rè rè, báo hiệu không có sóng. Ly Tâm nhăn mặt: "Không có tín hiệu, ở đây có thiết bị gây nhiễu. Bọn họ tính làm gì vậy?"

"Hủy diệt tất cả". Phong Vân William cất giọng vô cùng nghiêm túc. Không biết các nguyên thủ kia bày trò gì, nhưng kết quả bọn họ cần là hủy diệt sạch sẽ nơi này.

Phong Vân William vừa dứt lời, ánh lửa trên tay tắt ngóm, chiếc bật lửa tinh xảo trên tay cậu ta đã hết nhiên liệu. Trong giây lát, cả mật đạo tối om. Mật đạo có khá nhiều ngã rẽ xuyên nhau, tuy không phức tạp như Kim Tự Tháp nhưng nếu không thuộc đường cũng rất khó mò ra ngoài.

Phong Vân William ghi nhớ lối đi vừa rồi, cậu ta chỉ sững người trong giây lát rồi lại đỡ Ly Tâm đi về phía trước.

"Rẽ trái"

"Không, rẽ phải". Tới một ngã rẽ, Ly Tâm và Phong Vân William có ý kiến khác nhau.

Bắt gặp thái độ kiên quyết của Phong Vân William, Ly Tâm liền làm theo ý của cậu bé. Ly Tâm là siêu trộm nên nhớ đường rất giỏi. Nhưng bây giờ cô không được khỏe, đầu óc hơi quay cuồng nên cô không chắc mình nhớ đúng.

Trong mật đạo tĩnh mịch chỉ có tiếng bước chân và hơi thở ngày càng nặng nề.

"Chị hãy cố gắng thêm một lúc nữa". Cảm thấy thân thể Ly Tâm ngày càng đè nặng, Phong Vân William bất giác ôm chặt eo cô tiến về phía trước. Cậu ta tận mắt chứng kiến cảnh cô bị bắn, vết thương nặng đến mức nào cậu ta biết rõ, nhưng lúc này chỉ có thể kiên trì.

"Em yên tâm, chị không chết nổi đâu". Ly Tâm nghiến răng, cô cảm thấy vết thương hình như toác ra và bắt đầu chảy máu, nhưng cô vẫn có thể kiên trì.

"Có phải chúng ta đi nhầm đường rồi không?" Đi một lúc phải gặp lối ra mới đúng, nhưng mãi vẫn không thấy gì, Ly Tâm cau mày hỏi nhỏ.

Phong Vân William biết có lẽ cậu ta đã đi nhầm đường, thế là cậu ta đỡ Ly Tâm rẽ sang một hướng khác, lối này có vẻ thông suốt chắc sẽ có đường ra. Nếu bây giờ quay lại đường cũ, cậu ta cũng không thể xác định phương hướng.

"Mùi gì vậy nhỉ?" Đang đi, đột nhiên Phong Vân William dừng lại, cậu ta ngửi thấy mùi gì đó trong không khí.

"Lưu huỳnh, là mùi lưu huỳnh". Ly Tâm phát giác ra điều bất thường.

"Chị dựa vào đây". Phong Vân William để Ly Tâm dựa vào tường, còn cậu ta đi lom khom về hướng phát ra mùi lưu huỳnh.

Nơi này sao lại có lưu huỳnh? Ly Tâm tựa cả người vào bờ tường khép mi mắt, cặp chân mày của cô ngày càng nhíu chặt. Lưu huỳnh lúc làm thuốc nổ mới cần đến, còn ở đây, mùi lưu huỳnh chỉ thoảng qua, nếu không phải là người có khứu giác nhạy cảm chắc khó có thể phát hiện.

Phía trước đột nhiên có tiếng động nhẹ, sau đó là ánh lửa chiếu sáng. Ly Tâm liền mở mắt, cảnh tượng trước mặt khiến Ly Tâm hóa đá trong giây lát.

Thuốc nổ được chất đầy ở thông đạo phía trước, còn ánh lửa được phát ra từ bó đuốc trên tay Phong Vân William. Ly Tâm đưa mắt nhìn Phong Vân William, sắc mặt cậu bé cũng trắng bệch.

Đây là loại thuốc nổ tiên tiến nhất trên thị trường hiện nay, đều do Tề Gia và Lam Bang sản xuất, sức công phá của nó như một trái bom.

Nhìn đống thuốc nổ chất đầy thông đạo, hai chân Ly Tâm mềm nhũn. Cô biết uy lực của loại thuốc nổ này. Lúc cô cùng Tề Mặc đuổi theo lô vũ khí ở trên biển, loại thuốc nổ này khiến một con tàu chở hàng cỡ lớn nổ tung trong nháy mắt.

Ở trên tường một lối rẽ khác gần đó, rất nhiều máy hẹn giờ được dán lên tường. Dưới ánh lửa, những cái máy hẹn giờ nhỏ này phát ra ánh sáng sắc lạnh, giống như chỉ cần mở miệng là nuốt trôi mọi thứ.

Phong Vân William hiển nhiên cũng biết đó là thứ gì. Cậu ta lùi lại hai bước, đưa bó đuốc cho Ly Tâm rồi cất giọng hơi run run: "Để em đi xem sao".

Ly Tâm cầm bó đuốc, bám vào bờ tường lùi lại mấy bước. Nơi này nhiều thuốc nổ như vậy, càng tránh xa ngọn lửa càng tốt.

Một lúc sau, Phong Vân William quay về, sắc mặt cậu ta khó coi đến mức đỉnh điểm. Cậu ta cất giọng nói nhỏ: "Chỗ này toàn bộ đều là thuốc nổ, mấy thông đạo phía trước đều có, đại khái khoảng một tấn, uy lực có lẽ..."

"Còn bao nhiêu thời gian?" Ly Tâm hít một hơi sâu, cắt ngang lời Phong Vân William. Cô cố gắng ép bản thân trấn tĩnh.

Phong Vân William giơ tay, trong tay cậu ta có một máy hẹn giờ, đồng hồ báo hiệu thời gian vẫn chưa hoạt động, chắc là bọn họ chưa đặt hẹn giờ.

"Bên trong toàn bộ là máy hẹn giờ". Phong Vân William nói nhỏ. Phía trong kia có rất nhiều máy hẹn giờ dán trên tường, cứ cách một vài mét lại có một cái. Nếu không tiêu hủy hết số máy hẹn giờ, chỉ cần sót lại một cái, cả đống thuốc nổ vẫn cứ nổ tung như thường.

Ngoài ra nếu phá hỏng máy hẹn giờ, khối thuốc nổ cũng sẽ phát nổ. Vừa rồi Phong Vân William đếm qua cũng tới hàng trăm cái, không biết còn bao nhiêu cái cậu ta không nhìn thấy.

"Chúng ta phải ra ngoài bằng được". Ly Tâm túm tay Phong Vân William. Sắc mặt cô trắng bệch, người cô run lẩy bẩy nhưng giọng nói của cô kiên định vô cùng. Chỉ dựa vào cô và Phong Vân William thì chẳng thể làm được gì. Cho dù người của cả tòa lâu đài này tới đây cũng không thể gỡ hết máy hẹn giờ. Vào lúc này cô chỉ còn cách duy nhất là thông báo cho Tề Mặc và Lam Tư.

Phong Vân William gật đầu đồng tình. Cậu ta lại ôm ngang người Ly Tâm đỡ cô bước đi. Bây giờ vết thương hay đối kháng cũng phải bỏ qua hết, bảo toàn tính mạng mới là quan trọng nhất.

Chương 115: Liên thủ chống địch

Cũng vào lúc này Tề Mặc và Lam Tư đang đối mặt nhau. Do mấy nguyên thủ quốc gia đã biến mất, Tề Mặc và Lam Tư đều biết rõ ý đồ của bọn họ nên hai bên không cần trấn thủ tại địa bàn của mình.

Tất cả mọi người đều tập trung ở đại sảnh, gương mặt ai nấy đều lộ vẻ nôn nóng căng thẳng. Ngoài hai nhà Tề Gia và Lam Bang, không ai biết rõ chuyện đang xảy ra, họ chỉ ý thức có điều gì đó bất thường.

"Lam lão đại, rốt cuộc anh có chịu giao Giáo hoàng Joseph, thân vương Helian và Andy Piaget không?". Hoàng Ưng cất giọng lạnh lùng với Lam Tư.

Lam Tư ngồi ở vị trí cao nhất, anh ta đưa mắt nhìn Hoàng Ưng: "Người ở trong tay Lam Tư này, Tề Gia có bản lĩnh thì cứ việc đoạt lấy".

Tề Mặc ngồi bên cạnh Lam Tư, hắn chỉ cau mày mà không lên tiếng. Tề Gia và Lam Bang vốn bất hòa từ lâu, bây giờ hai nhà đang trở mặt, Lam Tư nói không sai, Tề Gia có thể dùng biện pháp mạnh đoạt người từ tay anh ta. Thế nhưng hắn không có thời gian làm vậy.

"Lam lão đại, bây giờ là lúc anh nên chiếu cố đến tất cả mọi người. Tuy đám giáo hoàng Joseph hại anh trước nhưng đã đến nước này, chúng tôi cũng muốn biết xảy ra chuyện gì. Lam lão đại, chi bằng chúng ta cùng thẩm vấn bọn họ, anh nghĩ thế nào?" Trong đám hắc đạo có người lên tiếng.

"Đúng đó, Lam lão đại, nên đưa bọn họ ra xét hỏi công khai". Một trùm hắc đạo thuộc phe Tề Gia mở miệng.

Lam Đàm đứng bên cạnh Lam Tư cười nhạt: "Lúc này thì sao? Lam Bang cần anh chỉ tay năm ngón từ lúc nào hả?". Câu nói của anh ta

khiến người vừa phát ngôn đỏ mặt tức giận.

Hồng Ưng liền giơ tay ngăn tên trùm hắc đạo, Lam Đàm nói tiếp: "Ba người đó nổ súng vào lão đại của chúng tôi, theo luật của Lam Bang, người ngoài không có tư cách hỏi chúng tôi xử lý ba người đó thế nào. Bây giờ các người còn chỉ thị này nọ, các người tưởng Lam Bang chúng tôi dễ ăn hiếp lắm sao?".

Lập Hộ liền mở miệng: "Ba người đó không đơn giản chỉ mưu hại lão đại của các anh, mà vào hoàn cảnh bây giờ, bọn họ là người duy nhất có thể giúp chúng ta tìm hiểu nội tình, chuyện này là chuyện của cả giới hắc đạo. Lam lão đại, anh muốn đối đầu với cả giới hắc đạo hay sao?"

Lam Tư nghe vậy nở nụ cười lạnh lùng: "Lam Tư tôi không phải người dễ nói chuyện. Nếu đã vậy, đợi đến khi tôi hỏi xong điều tôi muốn biết, tôi sẽ giao người cho các anh".

"Thế phải đợi bao lâu?" Bên dưới có tiếng hỏi.

Lam Tư nhếch mép cười: "Thế thì phải xem xương của ba người đó cứng đến mức nào?"

"Được thôi, vậy xin Lam lão đại hãy giải thích cho chúng tôi biết, vụ nữ chủ nhân tương lai của Tề Gia chúng tôi bị tấn công và bị bắt vào phòng Lam lão đại là thế nào?" Hồng Ưng lên tiếng, gương mặt anh ta vô cùng nghiêm nghị.

Lam Đàm nhíu mày nói: "Nếu tôi nhớ không nhầm, Tề lão đại đã dẫn người vào trong lục soát, các anh có tìm thấy người và chứng cứ không? Lão đại của chúng tôi đã nhẫn nhịn hành vi của các anh, các anh coi Lam Bang chúng tôi là không khí sao?"

Hồng Ưng gật đầu: "Tốt lắm, vậy các anh có chứng cứ gì chứng minh giáo hoàng Joseph, thân vương Helian và Andy Piaget hãm hại Lam lão đại? Nếu có, chúng tôi sẽ miễn ý kiến, để Lam Bang các

anh tra hỏi trước. Nếu không có, mời các anh giao người cho chúng tôi".

"Đúng, nói đúng lắm".

"Không giao, dựa vào cái gì, Lam lão đại phải xét hỏi trước..."

"Hồng Ưng đại nhân nói đúng. Làm gì có chứng cứ chứng minh gia chủ của chúng tôi hãm hại Lam lão đại. Lam lão đại, mời anh giải thích cho chúng tôi biết".

"Giải thích? Chúng tôi không chất vấn giáo hoàng Joseph là tận tình tận nghĩa lắm rồi. Mời chúng tôi đến đây rồi xảy ra chuyện này, không biết kẻ nào bày trò?"

Ở bên dưới mọi người bắt đầu cãi cọ ầm ĩ. Họ đều là những ông trùm hắc đạo có tính cách nóng nảy, không ai chịu nhường ai. Lúc này họ cũng đoán ra tình hình bất ổn, tất cả dường như không thể giữ bình tình.

Tề Mặc đảo mắt xuống bên dưới, từ đầu đến cuối hắn đều không lên tiếng. Hắn biết lúc này nói gì với Lam Tư cũng vô dụng, hắn và Lam Tư đều là những kẻ máu lạnh, ngông cuồng và kiêu ngạo. Trong lòng cả hai đều có ý nghĩ kìm hãm đối phương, có ý nghĩ làm thế nào để bản thân thoát ra ngoài còn đối phương ở lại đây. Một núi không thể có hai con hổ chính là như vậy.

"Thế nào rồi?" Tề Mặc dùng ánh mắt hỏi Jiaowen khi thấy Bạch Ưng đi vào thì thầm điều gì đó với Jiaowen.

Jiaowen tiến lại gần nói nhỏ vào tai Tề Mặc: "Người của Lam Tư canh giữ cẩn mật quá, xông vào mấy lần mà không thành công". Tề Mặc nghe xong sắc mặt càng u ám hơn.

"Lập Hộ thế nào rồi?" Tề Mặc hỏi nhỏ.

Jiaowen lắc đầu: "Lập Hộ vẫn đang tìm kiếm, Lam Tư cũng cử người đi tìm. Hai bên đã tìm thấy một số nơi ngụy trang nhưng vẫn chưa tìm ra chỗ then chốt nhất".

Jiaowen và Tề Mặc nhanh chóng bố trí thuộc hạ hành động. Ở bên cạnh, Lam Tư cũng không ngừng trao đổi với Lam Đàm. Thuộc hạ của anh ta liên tục ra ra vào vào, Lam Tư hơi cau mày, chứng tỏ anh ta không phải nhận được tin tốt lành.

Tề Mặc và Lam Tư có thế lực lớn nhất ở đây, hai người tuy đem theo ít thuộc hạ nhưng toàn là tinh anh. Đám hắc đạo đang cãi nhau ở bên dưới cũng biết rõ điều này. Thấy người của hai nhà đi đi lại lại, Tề Mặc và Lam Tư có bộ dạng án binh bất động, không hề bộc lộ điều gì, bọn họ đoán hai người vẫn chưa tìm ra mấu chốt của vấn đề.

"Hai vị lão đại cho tôi hỏi một câu, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì? Chúng tôi là những người thấp cổ bé họng nên không hiểu, hai vị lão đại chắc chắn biết rõ đúng không ạ?". Một người đàn ông trẻ tuổi ho khan hai tiếng rồi cất cao giọng nói, đám người đang tranh cãi lập tức im bặt.

Một ông già tóc bạc tiếp lời: "Hai vị lão đại, tôi thấy hai vị lão đại hình như cũng chưa tìm ra cốt lõi của vụ này. Xin thứ lỗi cho tôi nói một câu thực tế, lúc này hành sự riêng rẽ không bằng chúng ta cùng đồng tâm hiệp lực, giải quyết việc đại sự. Kẻ mưu hại hai vị lão đại chắc chắn cũng tính nước hại cả chúng tôi. Đây tuyệt đối không phải là một âm mưu tầm thường.

Chúng ta bây giờ cùng ở trên một con thuyền. Hai vị lão đại có thể tạm thời gác những chuyện không vui sang một bên? Chúng ta cùng hợp sức vượt qua cửa ải này. Sau đó hai vị muốn làm thế nào chúng tôi sẽ không có ý kiến, không biết ý của hai vị thế nào?"

Lời nói vừa dứt, không khí bên dưới đại sảnh càng trầm mặc hơn. Tất cả mọi người hồi hộp chờ đợi Tề Mặc và Lam Tư lên tiếng.

Đây cũng là tâm tư của những người có mặt ở nơi này. Tề Gia và Lam Bang là hai gia tộc hàng đầu, nếu lúc này họ có thể hợp tác, hiệu quả sẽ tăng lên gấp mấy lần. Nhưng hai nhà là kẻ thù bao đời, dù có người nghĩ như vậy cũng chẳng ai dám mở miệng đề xuất.

Trong không khí yên tĩnh, Lam Tư đột nhiên cất tiếng cười yêu mị và ngông cuồng. Anh ta quay sang Tề Mặc: "Bọn họ kêu gọi chúng ta hợp tác. Tề Mặc, anh cảm thấy thế nào?"

Tề Mặc đảo mắt qua Lam Tư, hắn cũng nhếch mép nở nụ cười tanh máu và cất giọng lạnh lùng: "Anh nói xem?"

Lam Tư đổi tư thế khác, anh ta cúi đầu nhìn ông ta vừa đưa ra ý kiến: "Ông nghĩ thế à?"

Chỉ bốn chữ đơn giản đã hoàn toàn trấn áp khí thế của ông già. Lam Tư ngồi ở trên cao đưa mắt nhìn tất cả mọi người, từ anh ta tỏa ra sự chết chóc khiến không một ai dám mở miệng.

Thấy mọi người im lặng, Lam Tư nở nụ cười lạnh lẽo: "Hợp tác? Lam Bang tôi và Tề Gia hợp tác chẳng khác nào trời đổ cơn mưa máu. Chúng tôi làm sao có thể hợp tác?"

"Tại sao không thể hợp tác?" Lam Tư vừa dứt lời, một giọng nói khản đặc đột nhiên vọng tới. Tất cả mọi người đều quay đầu về nơi phát ra tiếng nói.

Đúng lúc này, Phong Vân William dìu Ly Tâm đi từng bước tiến vào đại sảnh. Toàn thân hai người đầy vết máu, gần như không nhìn rõ màu sắc ban đầu của quần áo. Sắc mặt hai người trắng bệch như tờ giấy, gió đêm như thổi bay quần áo của hai người, mùi máu tanh lan tỏa khắp nơi. Tất cả những điều này khiến Ly Tâm và Phong Vân William tạo thành một hình ảnh đặc biệt.

Mọi người dưới đại sảnh sững sờ. Tề Mặc là người có phản ứng đầu tiên, hắn sải vài ba bước dài lao đến chỗ Ly Tâm và bế cô lên.

Tề Mặc cất giọng đầy lo lắng: "Em sao rồi?". Nói xong hắn liền bế Ly Tâm đi ra ngoài, đám Hồng Ưng lập tức đi theo hắn.

Thấy Tề Mặc bế mình bước đi, Ly Tâm hiểu ngay ý đồ của Tề Mặc. Cô nắm chặt tay hắn: "Có thuốc nổ".

Ánh mắt Tề Mặc lóe lên một tia tàn bạo, nhưng hắn vẫn ôm chặt Ly Tâm và không dừng bước. Lời nói của Ly Tâm tuy không lớn nhưng mọi người đều nghe thấy. Tất cả đều biến sắc mặt, đám hắc đạo thuộc phe Tề Gia lập tức đi theo Tề Mặc. Còn người thuộc phe Lam Bang đứng dàn hàng có ý chặn Tề Mặc.

Sắc mặt Lam Tư cũng rất nặng nề. Anh ta nhíu mày nhìn theo bóng lưng Tề Mặc nhưng không lên tiếng. Anh ta một khi có tin tức sẽ không báo cho Tề Mặc biết, tương tự Tề Mặc sẽ không nói với anh ta nên anh ta mở miệng hỏi cũng vô dụng.

"Dừng lại, anh làm gì vậy? Mau dừng lại đi". Ly Tâm nghiến răng hét lên với Tề Mặc.

Tề Mặc nhìn Ly Tâm: "Tôi sẽ nghĩ cách".

Hồng Ưng xông lên trước mặt Tề Mặc và hỏi nhỏ: "Xảy ra chuyện gì, cô mau nói cho tôi biết đi".

Ly Tâm đưa mắt nhìn Tề Mặc và Hồng Ưng rồi cất giọng đầy giận dữ: "Bây giờ là lúc nào rồi mà các anh còn giữ thể diện và tranh ngôi bá chủ. Các anh có biết ở đây có bao nhiêu thuốc nổ không? Lúc này mọi người nên cùng nhau nghĩ cách chứ không phải làm mấy chuyện vô dụng". Vừa nói cô vừa giãy giụa đòi xuống đất.

Nghe Ly Tâm nói vậy, Tề Mặc bất giác im lặng nhìn cô nhưng hắn đã dừng bước chân.

Phong Vân William đứng một bên cười nhạt: "Lúc này mà còn nghĩ đến bản thân, đúng là tác phong của Tề Gia và Lam Bang. Quả

nhiên khiến con người có cái nhìn khác về hai nhà". Cậu ta nói xong đưa mắt nhìn Tề Mặc và Lam Tư bằng ánh mắt khinh miệt.

Đám Hồng Ưng và Lam Tư bất giác đều dồn mọi ánh mắt về phía Phong Vân William. Thằng nhóc này không phải bị câm? Nó đúng là che dấu quá giỏi. Nhưng bây giờ không phải là lúc truy cứu chuyện này. Lời nói của Ly Tâm đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Nghe câu nói của Ly Tâm và Phong Vân William, đám người trong đại sảnh hoảng sợ đứng hết về phía Tề Mặc. Vừa rồi Lam Tư chiếm thế thượng phong, bây giờ đổi thành Tề Mặc chiếm thế thượng phong, đi theo Tề Mặc chắc chắn an toàn hơn.

Một số ông trùm bang phái thuộc phe Lam Bang lo lắng vây quanh Tề Mặc và Ly Tâm: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Thuốc nổ ở chỗ nào? Có bao nhiêu?"

Ly Tâm cuối cùng cũng thôi giãy giụa, cô tựa vào ngực Tề Mặc nói chậm rãi: "Tề Mặc, ở mật đạo dưới lòng đất chứa đầy thuốc nổ loại hình mới nhất, có khoảng một tấn".

"Gì hả?" Jiaowen tái mét mặt, một tấn không phải là trò đùa.

Lam Tư cũng không còn giữ bộ dạng tao nhã, anh ta đứng dậy nhìn Ly Tâm: "Mật đạo ở nơi nào? Còn bao nhiêu thời gian nữa?"

Đáy mắt Tề Mặc thoáng qua một tia kinh hãi, hắn vẫn không buông Ly Tâm. Ly Tâm ngước mắt nhìn hắn: "Lam Tư đã cứu sống em, nếu anh ta không ra tay, chắc em chết rồi". Ly Tâm không nói dối, dù Lam Tư xuất phát từ mục đích gì nhưng đúng là anh ta đã cứu cô. Nếu anh ta bỏ mặc cô, cô đã mất mạng từ lâu.

Bắt gặp vẻ kiên quyết của Ly Tâm, Tề Mặc từ từ thả cô xuống đất. Ly Tâm thấy vậy càng nắm chặt tay Tề Mặc. Tề Mặc đã thỏa hiệp, con người ngông cuồng cao ngạo này cuối cùng cũng nghe theo lời cô và thỏa hiệp.

Thấy Tề Mặc thả Ly Tâm xuống đất, Phong Vân William lập tức hiểu ý hắn, cậu bé cầm máy hẹn giờ giơ ra trước mặt mọi người: "Vẫn chưa thấy bọn chúng đặt thời gian nhưng chậm nhất chắc cũng chỉ vài phút. Mật đạo dưới lòng tòa lâu đài rất phức tạp, nơi đặt thuốc nổ nhiều nhất chắc là vị trí ở ngay dưới đại sảnh này".

Nghe Phong Vân William nói vậy, đám người ở đại sảnh toát mồ hôi lạnh. Nơi này là trung tâm của tòa lâu đài cổ, một tấn thuốc nổ đặt dưới lòng đất, một khi phát nổ cả tòa lâu đài sẽ bị san bằng.

Ly Tâm đứng tựa vào người Tề Mặc, cô cất giọng đầy sốt ruột: "Giáo hoàng Joseph đang ở đâu? Mật đạo dày đặc và vô cùng phức tạp. Không có bọn họ, chúng ta sẽ dễ bị lạc đường, bây giờ chúng ta không còn thời gian để lãng phí nữa".

"Giáo hoàng Joseph đang ở ở trong tay Lam lão đại". Một người thuộc phái trung lập lên tiếng.

Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Lam Tư đang đứng ở trên cao. Thấy anh ta vẫn không nhúc nhích, cô cất cao giọng đầy nộ khí: "Lam Tư, trời bây giờ chưa đổ mưa máu đâu, nhưng nếu anh không hành động, lát nữa sẽ có mưa máu ngay. Đến lúc này rồi anh còn muốn tranh gì chứ? Phải bảo toàn mạng sống mới có tư cách đi tranh đoạt, mất mạng rồi anh tranh với ai? Ân oán giữa Tề Gia và Lam Bang, anh có thể đợi đến khi rời khỏi nơi này rồi tính sau có được không? Tương lai còn rất nhiều thời gian, đến lúc đó anh thích làm gì thì làm. Bây giờ anh mau giao người ra đây, anh muốn chết, tôi cũng không muốn xuống mồ cùng anh".

"Đúng, đúng, Tề phu nhân nói rất đúng, có ân oán gì thoát khỏi nơi này rồi tính sau vẫn chưa muộn. Bây giờ chúng ta cần phải đồng tâm hiệp lực".

"Có lý, Lam lão đại, Tề phu nhân nói rất có lý, Tề lão đại đã tỏ thái độ rồi, mọi người đều chờ anh lên tiếng".

Trong chốc lát tất cả những người ở đại sảnh đều nhao nhao mở miệng, bất kể thuộc phái Tề Gia, Lam Bang hay phái trung lập. Mọi người đều ủng hộ ý kiến của Ly Tâm.

Lam Tư nhíu chặt đôi lông mày, anh ta hết nhìn Ly Tâm lại nhìn Tề Mặc: "Ý của cô ta là ý của anh?" Lời nói của Ly Tâm dù sao cũng không đại diện cho Tề Gia, ai biết Tề Mặc nghĩ gì? Nhỡ Tề Mặc cho anh ta một đòn chí mạng thì sao?

Tề Mặc lạnh lùng nhìn Lam Tư, ánh mắt hắn lóe một tia sát khí. Hắn ôm Ly Tâm và cất giọng kiên định: "Ý của cô ấy chính là ý của tôi".

"Được, Lam Đàm, mau dẫn người ra đây". Thấy Tề Mặc đồng ý trước mặt các ông trùm hắc đại, Lam Tư cũng không phải là người lề mề, lúc này hợp tác tốt hơn hành động đơn độc, dù sao tin tức có lợi cũng nằm trong tay Tề Gia.

Lam Đàm lập tức chạy ra ngoài. Thời gian không đợi con người, càng tiết kiệm bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu.

Đám Hồng Ưng và Jiaowen tiến đến hỏi thăm Phong Vân William về địa điểm đặt thuốc nổ, số lượng cụ thể...Không ai còn bận tâm đến việc cậu bé có tâm địa hay mưu đồ gì?

Phong Vân William không che dấu, cậu bé kể hết những điều cậu bé nhìn thấy. Sau đó người của Tề Gia, người của Lam Bang và những bang phái khác lập tức chạy đi xem xét tình hình.

"Chúng tôi không biết, chúng tôi thật sự không biết, chúng tôi không tham gia vào kế hoạch của bọn họ, chúng tôi hoàn toàn không biết mưu đồ của bọn họ...".

Giáo hoàng Joseph, thân vương Helian và Andy Piaget nhanh chóng được người của Lam Bang giải tới. Bọn họ mếu máo xông lên giải thích với Tề Mặc và Lam Tư.

"Đủ rồi, chúng tôi không muốn nghe lời giải thích của các ngài. Chúng tôi cần sơ đồ mật đạo, nhanh lên". Tề Mặc gầm lên khiến ba người đang tiến về phía hắn đứng sững lại.

"Các ngài có ý đồ gì, đã làm những chuyện gì bây giờ chúng tôi sẽ không hỏi tới. Chúng tôi chỉ cần biết liệu có cách nào tháo gỡ một tấn thuốc nổ đặt ở dưới mật đạo". Lam Tư lạnh lùng nhìn ba người ở bên dưới, giọng nói của anh ta tương đối ôn hòa nhưng từ người anh ta tỏa ra luồng khí âm u đáng sợ.

Nghe đến đây, sắc mặt của giáo hoàng Joseph, thân vương Helian và Andy Piaget đột nhiên trở nên tái mét, thân thể họ run lẩy bẩy.

Phong Vân William tiến lên một bước nói lớn tiếng: "Chim chết cất cung, thỏ chết nấu chó săn, các ông đến điều này cũng không biết sao. Nếu các ông khai ra, người nhà của các ông không chừng còn có thể giữ mạng sống. Nếu không nói, bọn họ sẽ chết ngay trước mặt các ông. Đừng có cố cãi là các ông không biết gì, dù các ông có thông đồng với bọn họ hay không, bọn họ giở trò ngay trên địa bàn của các ông mà các ông không biết thì sống cũng chẳng có tác dụng gì. Bây giờ các ông có chịu nói hay không?" Lời nói càng về sau càng đanh thép, hoàn toàn không giống ngữ khí của một đứa trẻ mười hai tuổi.

("Chim chết cất cung, thỏ chết nấu chó săn": kẻ thống trị sau khi thành công thường bỏ rơi hoặc giết người người giúp đỡ mình)

Phong Vân William vừa dứt lời, con cháu của ba nhà liền bị người của giới hắc đạo bắt ngay tại chỗ. Chỉ trong giây lát, tất cả người thân, thậm chí người hầu của ba nhà bị đẩy tới trung tâm đại sảnh. Giáo hoàng Joseph, thân vương Helian và Andy Piaget mặt mũi xanh lét, không hiểu trong lòng bọn họ đang nghĩ gì.

"Xin hãy bảo đảm sự an toàn cho người nhà của chúng tôi". Giáo hoàng Joseph đột nhiên mở miệng. Phong Vân William nói đúng, để đám nguyên thủ giở trò ngay trên địa bàn của bọn họ, bọn họ đáng tội chết, đây là quy tắc của hắc đạo. Hơn nữa bây giờ mọi gia tộc

danh môn hắc đạo đều tập trung ở đây, nếu không lấy công chuộc tội, e rằng cả ba gia tộc sẽ vĩnh viễn biến mất trên cõi đời này.

"Được". Lam Tư không một chút do dự đưa ra lời khẳng định.

Giáo hoàng Joseph, thân vương Helian và Andy Piaget đồng thời quay về phía Tề Mặc. Tề Mặc không lên tiếng, chỉ hơi gật đầu.

Giáo hoàng Joseph khôi phục vẻ mặt bình tĩnh, ông ta nói với mọi người: "Đi theo tôi, ở đằng sau có một phòng vi tính, sơ đồ mật đạo ở trong đó". Vừa nói ông ta vừa đi lên bục cao, nơi Lam Tư đang đứng.

Giáo hoàng Joseph giơ tay xoay tượng đá ở đằng sau chiếc ghế của Lam Tư, bức tường ở phía sau từ từ nhấc lên cao, để lộ một căn phòng điều khiển đầy máy móc vi tính. Màn hình vi tính không ngừng nhấp nháy nhưng trong phòng không có một người nào.

Giáo hoàng Joseph tiến vào bên trong bấm bấm bàn phím: "Đây là sơ đồ mật đạo, các anh..." Chưa nói dứt câu, ông ta bị hình ảnh trên màn hình làm cho kinh hãi đến mức không thể thốt ra lời.

Dưới sự điều khiển của hệ thống vi tính, đèn ở dưới mật đạo đều được bật sáng. Cả hệ thống mật đạo hiện ra trước mắt mọi người, thuốc nổ nhiều vô kể đặt ở khắp mọi nơi trong mật đạo, chỉ một số ít lối đi không có thuốc nổ. Bắt gặp hình ảnh thuốc nổ được bố trí dày đặc, tất cả mọi người đều nổi da gà.

"Đồ khốn khiếp". Thân vương Helian đấm mạnh tay vào bờ tường, ánh mắt ông ta không rõ là phẫn nộ hay hối hận.

"Làm thế nào bây giờ?"

"Trời ơi, nhanh lên, mau cử người đi tháo dỡ..."

Đám người thuộc giới hắc đạo lại bắt đầu hỗn loạn trong giây lát. Tề Mặc và Lam Tư chỉ nhíu chặt lông mày mà không lên tiếng, cũng

không có bất cứ biểu hiện nào. Bọn họ đều là nhà sản xuất vũ khí nên khi Phong Vân William cho xem máy hẹn giờ, bọn họ biết ngay là thuốc nổ loại nào. Tất nhiên loại này không thể dỡ bỏ, nếu là loại thuốc nổ bình thường đám nguyên thủ cũng chẳng dùng để đối phó bọn họ.

"Không thể tháo dỡ". Lam Tư gầm lên. Ở đây không phải ai cũng có hiểu biết về vũ khí. Nếu không cẩn thận dẫn đến phát nổ, thuốc nổ ở bên dưới sẽ sản sinh phản ứng liên hoàn, đến lúc đó liệu có ai thoát nổi?

Tề Mặc nhanh chóng đưa mắt quan sát tình hình cả mật đạo. Thuốc nổ được bố trí cẩn mật, các lối ra đều có thuốc nổ. Kể cả khi có thể tháo bỏ thì bọn họ cũng không có đủ thời gian tháo hết.

Ly Tâm tựa vào người Tề Mặc, cô kéo tay Tề Mặc đặt lên bụng cô để chặn không cho máu chảy ra ngoài. Cô nhìn lên màn hình và mở miệng hỏi: "Giáo hoàng Joseph, đó là gì vậy". Vừa nói cô vừa chỉ lên một đường màu đen ở phía trên màn hình.

Ly Tâm và Phong Vân William biết tình hình này trước nên bĩnh tĩnh hơn đám Tề Mặc và Lam Tư, do đó cô cũng có nhiều thời gian suy tính hơn. Bây giờ việc tháo dỡ không quan trọng, quan trọng là một lần liệu có thể tiêu hủy nhiều thuốc nổ như vậy mà không làm nổ tung.

Nhìn theo hướng tay Ly Tâm, giáo hoàng Joseph nói: "Trên đó là một con sông. Việc xây dựng tòa lâu đài này là nhờ vào nguồn nước của con sông đó".

Nghe giáo hoàng Joseph nói vậy, trong đầu Ly Tâm lóe lên một ý nghĩ. Phong Vân William đứng bên cạnh phản ứng nhanh vỗ tay đánh đét: "Dùng nước ngâm".

"Đúng, dùng nước". Ly Tâm hét lên, cô quay sang Phong Vân William, ánh mắt cả hai người tràn ngập sự ngạc nhiên mừng rỡ.

Chương 116: Thoát nạn

Nghe Ly Tâm và Phong Vân William nói vậy, Tề Mặc và Lam Tư đưa mắt nhìn nhau, Tề Mặc lập tức cất giọng trầm trầm: "Đặt thuốc nổ!".

Lam Tư lắc đầu: "Chỉ sợ dẫn tới phát nổ liên hoàn".

Đặt thuốc nổ để dẫn nước vào không thành vấn đề, nhưng trong quá trình phát nổ không thể xuất hiện một tia lửa, vì nếu lửa bén vào khối thuốc nổ rải rác ở khắp nơi dưới mật đạo, hậu quả sẽ khó tưởng tượng.

Lam Tư vừa nói xong sắc mặt tất mọi người trở nên u ám. Không thể phá bằng thuốc nổ, chẳng lẽ đi đào tường. Chân tường của tòa lâu đài cổ rất dày, dùng phương pháp thủ công liệu có tính khả thi? Đúng lúc này, máy hẹn giờ trên tay Phong Vân William đột nhiên phát ra tiếng động nhẹ, đèn đồng hồ nhấp nháy, thời gian bắt đầu đếm ngược.

Mọi người dường như ngừng thở đưa mắt nhìn, Phong Vân William quan sát máy hẹn giờ và thông báo: "Chỉ có mười phút".

Bình thường mười phút khởi động là tương đối dài. Tuy nhiên ở nơi này thuốc nổ được đặt rải rác, muốn đồng thời khởi động cả đống thuốc nổ không phải chuyện đơn giản. Phong Vân William đã tính toán thời gian ít nhất mười phút lúc cậu ta quan sát tình hình ở mật đạo. Cậu ta chỉ là không biết máy hẹn giờ lúc nào mới bắt đầu hoạt động.

Tất cả mọi người trầm mặc trong giây lát. Mười phút không phải là ít nhưng tuyệt đối không nhiều. Vấn đề quan trọng bây giờ là bọn họ làm cách nào để thoát thân.

Người Ly Tâm hơi run run, cô biết rõ sớm muốn cũng phải đối mặt với tình hình này nhưng khi nó đến, cô vẫn cảm thấy sợ hãi. Cảm

nhận được tâm trạng của Ly Tâm, Tề Mặc càng ôm chặt cô vào lòng như muốn dùng vòng tay ấm áp để an ủi cô.

"Không cần làm nổ. Tòa lâu đài có hệ thống tự hủy". Andy Piaget đột ngột lên tiếng.

Lam Tư nghe nói vậy lập tức xách cổ áo ông ta: "Ở nơi nào? Ngài mau nói đi".

Lời nói của Andy Piaget khiến giáo hoàng Joseph tỉnh ngộ, ông ta gật đầu lia lịa: "Đúng, đúng, tòa lâu đài này có hệ thống dẫn nước làm ngập cả lâu đài. Không cần phát nổ, có cách, có cách rồi". Nói xong ông ta chạy vội đi tìm tài liệu kết cấu của tòa lâu đài cổ.

Tuy đám giáo hoàng Joseph và Andy Piaget thoát khỏi cái chết nhưng người nhà của bọn họ vẫn nằm trong tay hắc bang. Người của giới hắc đạo tuy không có tình thân nhưng họ vẫn quan tâm đến gia tộc, tuyệt tử tuyệt tôn không phải là điều họ muốn thấy. Nếu những người ở đây bị chết vì thuốc nổ, gia tộc hoặc bang phái của bọn họ chắc chắn sẽ báo thù. Dù thế nào, đám Andy Piaget cũng sẽ đối mặt với nguy cơ diệt tộc. Những người ở đây an toàn thoát thân mới là thượng sách, vì vậy đám Andy Piaget mới tận tâm tận lực.

"Hành động nhanh lên". Lam Tư cất giọng lạnh lùng.

Bên cạnh anh ta là Lam Đàm và Ảnh, người từ trước đến nay ít thấy bóng dáng. Ở bên này, đám Hồng Ưng và Jiaowen lặng lẽ đứng cạnh Tề Mặc. Phải có đầu mối mới có thể hành động, bọn họ trong tư thế chuẩn bị sẵn sàng, một khi có mệnh lệnh là chấp hành ngay.

"Ở đây". Giáo hoàng Joseph điều chỉnh hình ảnh trên màn hình và cất giọng xúc động: "Đây là nơi khởi động toàn bộ hệ thống tự hủy của tòa lâu đài".

Tất cả mọi người nhìn lên màn hình, chỉ thấy một cánh cửa sắt nhỏ ở trong mật đạo. Cánh cửa sắt này han gỉ, rõ ràng nó đã bị lãng

quên từ lâu. Ở gần cánh cửa sắt đặt đầy thuốc nổ, giống như những nơi khác dưới mật đạo.

"Chìa khóa đâu rồi?" Tề Mặc nói lớn tiếng.

Giáo hoàng Joseph ngây người rồi đưa mắt nhìn thân vương Helian và Andy Piaget. Hai người kia chỉ im lặng nhìn giáo hoàng Joseph. Đây là nơi là địa bàn của giáo hoàng Joseph, bọn họ làm sao biết được chìa khóa của cánh cửa đó nằm ở đâu?

"Không có chìa khóa, chúng tôi chưa từng thấy bao giờ". Giáo hoàng Joseph gần như khuỵu xuống, vẻ mặt ông ta hốt hoảng dị thường. Cánh cửa này tồn tại mấy trăm năm, nếu hôm nay không lâm vào tình thế khẩn cấp, ai nghĩ đến việc hủy hoại tòa lâu đài? Hơn nữa lúc ông ta mua tòa lâu đài này, hình như ông ta cũng chưa từng thấy chìa khóa bao giờ.

"Đồ ngu xuẩn". Lam Tư không thể kiềm chế nổi, anh ta tung nắm đấm vào mặt giáo hoàng Joseph khiến ông ta lảo đảo lùi mấy bước, máu từ khóe miệng rỉ ra.

"Làm thế nào bây giờ?"

Thà không có tia hy vọng ngay từ đầu còn hơn là có hy vọng rồi lại rơi vào cảnh tuyệt vọng. Những người ở đại sảnh vừa có chút hy vọng liền bị một câu nói của giáo hoàng Joseph đẩy xuống tận đáy vực. Bọn họ liền nhao nhao cả lên, khiến không khí trong phòng bỗng chốc tăng lên đỉnh điểm.

"Để em đi". Ly Tâm kéo tay Tề Mặc.

Tề Mặc cúi đầu nhìn Ly Tâm, bắt gặp ánh mắt kiên quyết của cô, hắn liền bế cô lên rồi quay sang dặn dò đám Hồng Ưng và Jiaowen.

Nghe câu nói của Ly Tâm, lại thấy Tề Mặc đưa ra một loạt mệnh lệnh chuẩn bị và phối hợp, Lam Tư bất giác nhìn Ly Tâm rồi quay

đầu dặn dò đám Lam Đàm. Hợp tác, Tề Gia và Lam Bang lần đầu tiên trong lịch sử bắt tay hợp tác.

Tề Mặc bế Ly Tâm nhanh chóng đi xuống mật đạo. Lam Tư và một đại ca hắc bang khác đi theo hắn. Hoàng Ưng ở lại phòng điều khiển giám sát đám giáo hoàng Joseph, không thể để xảy ra tình huống nhỡ có người dùng kế dẫn địch khiến Tề Mặc và Lam Tư bị nhốt dưới mật đạo.

Đám Hồng Ưng đi sắp đặt ở bên ngoài. Những người trong đại sảnh cũng tản ra và bắt tay vào công việc dưới sự chỉ đạo của Phong Vân William. Tất cả đều căng thẳng bận rộn trong giây lát.

"Rẽ trái hai mươi mét". Tiếng giáo hoàng Joseph vang lên trong mật đạo. Tề Mặc và Lam Tư đi theo sự chỉ dẫn của ông ta. Lúc này camera giám sát quả nhiên có ích lợi.

Cánh cửa sắt bị han gỉ đến mức không nhìn ra màu sắc ban đầu của nó, nó giống hệt như những phiến đá ở xung quanh. Nếu không có lời khẳng định của giáo hoàng Joseph, Ly Tâm chắc không bao giờ nhận ra đây là một cánh cửa, thảo nào những người đặt thuốc nổ coi đây là một mật thất khép kín

Tề Mặc ôm Ly Tâm đi đến trước cánh cửa sắt, hắn cất giọng trầm trầm: "Em đừng căng thẳng, vẫn còn thời gian".

Lam Tư nhìn xuống máy hẹn giờ trong tay và lên tiếng: "Cô chỉ còn ba phút".

Quá đủ, đối với Ly Tâm, mở một cánh cửa chỉ mất chưa đến ba mươi giây. Ba phút đủ thời gian bọn họ rút lui.

Ly Tâm không nói một lời nào, cô nhanh chóng sờ mó một lượt cánh cửa sắt. Sau khi tìm được ổ khóa, tay cô không ngừng đâm xoáy vào bên trong.

Đứng bên cạnh theo dõi động tác của Ly Tâm, Lam Tư hơi nhếch mép: "Không tồi". Ly Tâm có thân phận như thế nào, anh ta đã điều tra kỹ lưỡng từ lâu. Biết Ly Tâm có bản lĩnh về phương diện này, nhưng khi được tận mắt chứng kiến anh ta thấy quả nhiên không tồi.

Ly Tâm mỉm cười trả lời: "Đó là lẽ đương nhiên". Tay cô vẫn không ngừng làm việc.

Rắc rắc, một tiếng động nhẹ vang lên, Lam Tư và Tề Mặc vội vàng đẩy cánh cửa sắt, không có động tĩnh. Hai người lại ra sức đẩy mạnh, cánh cửa vẫn không nhúc nhích. Đại ca hắc bang đứng bên cạnh vừa quan sát đống thuốc nổ vừa lên tiếng: "Có phải bị gỉ quá rồi hay không?"

Ly Tâm nghe nói vậy liền giơ chiếc nhẫn trên ngón tay cô, bên trong thò ra một sợi tơ nhỏ. Cô không quay đầu mà chỉ huých nhẹ vào người Tề Mặc, Tề Mặc lập tức thu tay bế cô lên. Ly Tâm nhanh chóng đâm sợi tơ vào cánh cửa sắt, Tề Mặc thuận theo lực đạo, bế Ly Tâm kéo sợi dây xuống dưới.

Cánh cửa sắt bị Ly Tâm cắt một miếng mà không hề gây ra tiếng động, giống như người cầm con dao sắt cắt khoanh đậu phụ.

Đợi Ly Tâm thu tay về, Lam Tư vừa xông lên đẩy cửa vừa nói: "Thứ này được đấy, sau này làm cho tôi một cái".

"Anh đừng mơ". Tề Mặc cất giọng lạnh lùng theo tiếng răng rắc mở cửa.

Lam Tư vừa đẩy cánh cửa vừa nói lạnh nhạt: "Tôi đã cứu mạng cô ấy".

"Không có anh, tôi cũng có thể cứu cô ấy như thường". Tề Mặc bế Ly Tâm đi vào trong.

Lúc này Ly Tâm đã mất hết sức lực. Khoảng thời gian thoát ra khỏi mật đạo, trong lòng cô chỉ nghĩ đến Tề Mặc và thuốc nổ nên không

để ý đến vết thương. Bây giờ, cô kiệt sức đến đỉnh điểm. Sau khi mở cửa, thao tác ở bên trong chắc sẽ rất đơn giản, không làm khó cho Tề Mặc và Lam Tư. Ly Tâm liền thả lỏng tinh thần, cô lập tức rơi vào trạng thái mê man.

Lam Tư thấy vậy liền rút ra một viên thuốc con nhộng nhét vào miệng Ly Tâm. Tề Mặc vội túm lấy cổ tay Lam Tư: "Thứ gì vậy?"

"Ma túy". Lam Tư đưa mắt nhìn Tề Mặc rồi cất giọng lạnh lùng. Tề Mặc tối sầm mặt, Lam Tư nói chậm rãi: "Nếu muốn cô ấy chết, anh có thể không cho cô ấy uống".

Tề Mặc nhíu chặt đôi lông mày, hắn không rời mắt khỏi Ly Tâm đang mê man trong lòng hắn. Đây không phải là trạng thái bị ngất do mệt mỏi mà là sinh mệnh đang từ từ trôi đi. Nếu cô không cố gắng gượng, để lịm đi thì hậu quả rất khó lường.

Thấy Tề Mặc đã hiểu ý, Lam Từ hừ một tiếng rồi giật tay khỏi Tề Mặc. Anh ta nhanh chóng nhét viên thuốc vào miệng Ly Tâm: "Tôi đã cho cô ấy uống một viên rồi". Nói xong anh ta quay người tìm kiếm bộ phận khởi động.

Tề Mặc trầm mặc, hắn cúi xuống nhìn Ly Tâm, thấy sắc mặt cô có chút ánh hồng, hắn bất giác ôm chặt cô vào lòng. Lam Tư tuy buôn bán ma túy nhưng anh ta không hề động đến độc phẩm này, thứ anh ta mang theo bên mình chắc chắn là tinh túy và không có tác hại lớn. Hơn nữa sử dụng ma túy hai lần không đến nỗi bị nghiện.

"Shit, bị gỉ hết cả rồi". Đại ca hắc bang đi theo Lam Tư xông vào bên trong thấy tất cả đều là những cục sắt gỉ, anh ta vừa dùng lực kéo mạnh hai chỗ liền bị gãy rời. Anh ta nắm miếng sắt trong tay, băn khoăn không biết đây có phải là công tắc khởi động hệ thống tự hủy.

"Giáo hoàng Joseph, rốt cuộc là cái nào hả?" Lam Tư cất giọng lạnh lùng.

Giáo hoàng Joseph và thân vương Helian không ngừng tìm kiếm, đám người của giới hắc đạo đang giám sát bọn họ sốt ruột đến mức đứng ngồi không yên.

"Tay quay ở trên tường, phía tận cùng bên trái, chỉ cần kéo xuống là được". Andy Piaget nghiên cứu tấm sơ đồ trên vi tính, nhanh chóng tìm ra công tắc khởi động.

"Bên trái, khốn khiếp". Lam Tư tìm theo lời dặn của Andy Piaget, thông ngờ tìm đến tay quay thì thấy công tắc đã bị bẻ gãy. Đại ca hắc bang ở bên cạnh ngây người và nhìn xuống mẩu tay quay vừa bị anh ta bẻ vẫn còn nằm trong tay anh ta. Sắc mặt anh ta như gặp phải thần chết.

Lam Tư điên tiết tung nắm đấm về phía đại ca hắc bang, anh ta bị trúng đòn nằm phủ phục dưới đất, mặt chảy đầy máu tươi.

"Đủ rồi, còn có cách khác không?" Tề Mặc gầm lên.

Sắc mặt giáo hoàng Joseph khó coi đến cực điểm. Không có tay quay để khởi động hệ thống tự hủy thì phải làm thế nào. Tất cả các bộ phận đều han gỉ nên rất khó phân biệt. Bây giờ ông ta phải tìm cách ở đâu?

Tất cả chỉ còn lại bầu không trí trầm mặc. Ở bên này Lam Tư và Tề Mặc không lên tiếng. Đám giáo hoàng Joseph trong phòng điều khiển và mọi người ở đại sảnh đều im lặng. Không khí bị đè nén đến cực điểm, hy vọng và thất vọng lặp đi lặp lại khiến thần kinh của mọi người gần như suy sụp.

"Ngài hãy tìm kỹ đi, nhất định còn công tắc khác. Mau tìm đi". Sau khi được uống thuốc, đầu óc Ly Tâm trở nên tỉnh táo, người cũng có một chút sức lực. Cô đều nghe thấy lời nói của mọi người, vì vậy cô liền mở miệng.

Đám Andy Piaget vẫn không nhúc nhích.

Không nghe thấy bất cứ tiếng động nào qua hệ thống phát thanh, Ly Tâm hét lớn: "Tiếp tục tìm kiếm, nhất định còn có công tắc khác. Nhanh lên, không muốn chết thì nhanh tay lên cho tôi".

Giọng nói của Ly Tâm khiến đám giáo hoàng Joseph giật bắn mình. Bọn họ chăm chú nhìn Ly Tâm trên màn hình vi tính.

Bắt gặp vẻ mặt nghiêm túc và bình tĩnh của Ly Tâm, Hoàng Ưng cau mày nạt nộ: "Mau làm việc đi, lời của nữ chủ nhân chúng tôi, các ngài dám không nghe. Cô ấy nói có thì nhất định sẽ có". Giáo hoàng Joseph bất giác hít một hơi sâu rồi vội vàng tìm kiếm.

Ly Tâm nắm chặt cánh tay Tề Mặc, cô nhắm mắt và cất giọng khẽ khàng: "Những thứ được làm từ mấy trăm năm trước đều có hai lớp bảo hiểm, lớp này không được còn lớp cuối cùng. Đây là đặc điểm của kiến trúc ba trăm năm trước".

Ly Tâm chuyên nghiên cứu lịch sử và đồ cổ. Cô hiểu rõ về nền văn hóa lịch sử Italy. Tổng bộ của tổ chức ăn trộm cũng là một tòa lâu đài cổ ở đất nước này. Để "biết người biết ta", Ly Tâm từng bỏ thời gian nghiên cứu về kiến trúc của lâu đài, những tòa lâu đài kiểu này có nền móng rất chắc chắn. Cô cũng biết thói quen của người xưa nên mới dám mở miệng yêu cầu tìm kiếm công tắc thứ hai.

Thấy thái độ của Ly Tâm có vẻ dứt khoát, Lam Tư hít một hơi sâu rồi nhìn xuống máy hẹn giờ: "Còn một phút mười một giây nữa". Trước đó, dựa vào thực lực của anh ta và Tề Mặc, thời gian ba phút chỉ thừa không thiếu. Vì vậy anh ta mới thong dong thoải mái. Không ngờ tình hình đột ngột thay đổi, thời gian trở nên gấp gáp vô cùng.

"Hành động nhanh lên". Tề Mặc cất cao giọng, tiếng nói của hắn truyền tới phòng điều khiển khiến đám Andy Piaget càng nhanh tay hơn.

"Có, có rồi, còn một công tắc nữa". Andy Piaget đột ngột đứng bật dậy và hét lên mừng rỡ.

Thân vương Helian vừa thở hổn hển vừa nói: "Ở trên đỉnh đầu, bên trong tấm sắt có một công tắc. Chỉ cần ấn vào là được rồi".

"Nhanh, nhanh lên...ở ngay trên đỉnh đầu các anh". Giáo hoàng Joseph đứng dậy thúc giục.

Tất cả mọi người trong đại sảnh đều dồn về phòng điều khiển, mọi ánh mắt tập trung vào Tề Mặc, Lam Tư và Ly Tâm. Sắc mặt của bọn họ vô cùng căng thẳng, ai ấy đều cuộn chặt tay thành nắm đấm và nín thở chờ đợi.

Ở dưới mật đạo, khoảng cách từ trên nóc xuống mặt đất là hơn hai mét, cả Lam Tư và Tề Mặc chỉ có thể chạm tay đến nơi nên không giải quyết được vấn đề.

Tề Mặc cau mày hai tay bế Ly Tâm giơ lên cao: "Em làm đi".

Ly Tâm gật đầu, cô sờ tay lên tấm sắt rồi điều khiển sợi tơ ở chiếc nhẫn đâm xuyên vào. Ly Tâm không rõ có đúng vị trí của công tắc hay không, cô cắt bừa một hình vuông nhỏ, làm một mẩu sắt rơi xuống.

May mà đúng vị trí, tuy không phải chuẩn xác nhất. Ly Tâm nhìn vào bên trong tấm sắt, bắt gặp một nút bấm to bằng đầu ngón tay nhưng hoàn toàn bị han gỉ.

"Cô còn bốn mươi ba giây". Lam Tư nhắc nhở Ly Tâm.

Ly Tâm không lên tiếng, cô tiếp tục điều kiển sợi tơ trên chiếc nhẫn khoanh một vòng quanh nút bấm để cắt đứt những mảnh sắt gỉ dính liền xung quanh. Sau đó cô thu sợi dây về, đặt chiếc nhẫn vào đúng vị trí nút bấm và ấn mạnh.

Không động đậy. Ly Tâm dường như đã dồn toàn bộ sức lực nhưng nút bấm vẫn không hề có phản ứng. Cảm nhận được Ly Tâm đang dùng sức, Tề Mặc đổi tư thế, hắn túm hai chân Ly Tâm và đẩy cô lên cao để cô dễ hành động.

"Ba mươi ba giây". Lam Tư nhìn xuống máy hẹn giờ, trên mặt anh ta không còn vẻ yêu mị thường ngày mà chỉ có lạnh lùng và nghiêm túc.

"Tôi không đủ sức nên không bấm nổi". Người Ly Tâm chảy đầy mồ hôi. Cô vốn bị thương nên mất hết sức lực, viên thuốc của Lam Tư chỉ đủ giúp cô tỉnh táo chứ không lấy lại sức mạnh như trước đây. Hơn nữa nút bấm này tồn tại ba trăm năm nên đã bị gỉ đến mức cứng đờ.

"Shit". Lam Tư chửi thề một câu, anh ta kéo đại ca hắc bang lại gần rồi dẫm lên người đàn ông này. Sau đó Lam Tư túm tay Ly Tâm, hai người hợp sức đẩy lên.

Rắc, rắc, nhờ sự giúp đỡ của Lam Tư, Ly Tâm cảm thấy tay cô có một luồng sức mạnh cực lớn, nút bấm được đẩy lên trong giây lát. Tiếp theo đó là tiếng kẽo kẹt nặng nề của bánh xe chuyển động.

Sau khi công tắc khởi động, Lam Tư lập tức nhảy xuống đất. Tề Mặc cũng buông lỏng tay để Ly Tâm rơi xuống, nhưng cô chưa tiếp đất, hắn đã giữ chặt eo cô và ôm cô vào lòng.

"Khởi động rồi, mau rút lui". Trên phòng điều khiển, Hoàng Ưng là người có phản ứng nhanh nhất, anh ta hét lên nhắc nhở mọi người đã hoàn thành nhiệm vụ.

Lời nói vừa dứt, tất cả mọi người ở đại sảnh đều lui xuống, đám giáo hoàng Joseph cũng bị Hoàng Ưng và người của Lam Tư áp giải xuống bên dưới.

Ở trong mật đạo, Tề Mặc ôm Ly Tâm quay người chạy như bay ra ngoài, Lam Tư và ông trùm hắc bang còn lại cũng nối gót theo sau.

Tiếng ùng ục truyền đến. Trong giây lát, nước từ con sống lớn ở bên ngoài điên cuồng tràn vào mật đạo. Mật đạo vốn được xây dựng ở dưới lòng đất, ngang lòng con sông nên nước tràn vào với tốc độ cực kỳ lớn.

"Rẽ trái mười bảy mét, chúng ta còn bảy giây". Lam Tư vừa chạy vừa hét lớn, Tề Mặt ôm Ly Tâm chạy theo anh ta. Chạy về lối cửa mật đạo là một hành động không thực tế. Mật đạo vừa dài vừa ngoằn ngoèo, dù anh chạy nhanh đến mức nào cũng không thể nhanh hơn tốc độ nước chảy.

Tiếng nước một lúc một lớn, nước từ bốn phương tám hướng dội về phía bốn người. Nước mới chỉ ngập đến đầu gối mọi người, một hai giây sau đã dâng thêm năm mươi xen ti mét.

"Ở đây, còn ba giây, hai giây, một giây". Lam Tư dừng lại tại một chỗ trong mật đạo và bắt đầu đếm ngược thời gian. Lúc anh ta đếm đến một giây, nước đã ngập đến ngang ngực. Tề Mặc cũng đứng yên dưới nước, hắn bảo vệ Ly Tâm trước ngực mình.

Ầm, Lam Tư vừa dứt lời, một tiếng nổ không lớn cũng không nhỏ vang lên. Tiếng nổ phát ra trên đỉnh đầu ở phía trước cách chỗ Tề Mặc đứng tầm một hai mét. Từng tảng đá lớn rơi xuống, uy lực của thuốc nổ khiến đất đá bắn tứ tung, ánh lửa gặp nước bị dập tắt ngay tức khắc.

Sau vụ nổ, trên đầu để lộ một lỗ hổng khá lớn. Hồng Ưng căn cứ vào sơ đồ mật đạo, tìm một nơi gần phòng điều khiển nhất và có nền đất yếu nhất để đặt thuốc nổ. Anh ta cũng phải đợi đến khi nước sông xâm nhập vào mật đạo mới phát nổ, nếu không làm vậy, ánh lửa bén vào khối thuốc nổ ở dưới mật đạo, hậu quả khỏi cần nghĩ. Vì vậy thời gian định trước là ba giây, không thể nhiều hơn hay ít hơn. Để làm được điều này, hai bên cần có sự phối hợp ăn khớp tuyệt đối.

Lam Tư lấy đà leo lên vai đại ca hắc bang rồi nhanh như tia chớp trèo lên lỗ hổng. Sau khi lên đến mặt đất, anh ta thò nửa người xuống túm tay đại ca hắc bang và kéo người này lên.

"Tề Mặc". Ly Tâm bất giác gọi Tề Mặc khi hắn túm chặt chân cô và giơ cô lên cao. Tề Mặc cất giọng trầm trầm: "Nắm chắc vào". Ở bên trên, Lam Tư nhanh chóng kéo Ly Tâm ra khỏi mật đạo.

Vừa thoát khỏi mật đạo, Ly Tâm không đứng vững liền ngã ngào xuống đất. Cô thò tay xuống lỗ hổng hét lớn: "Nhanh lên, Tề Mặc, mau nắm tay em".

Nước sông tràn vào mỗi lúc một nhanh, chỉ trong một vài giây đã tới cổ Tề Mặc. Hơn nữa lúc này mật đạo đã khởi động hệ thống tự hủy nên tất cả đèn chiếu sáng và camera quan sát đều tắt ngóm. Qua ánh đèn từ trên mặt đất dọi xuống, Ly Tâm thấy Tề Mặc gần như chìm trong nước, giọng nói cô không kiềm chế nổi sự run rẩy.

Tề Mặc chỉ nhìn Ly Tâm mà không hề nhúc nhích, Ly Tâm sốt ruột cất cao giọng: "Nhanh lên, anh còn làm gì vậy, mau nắm tay em đi!".

Lam Tư đứng ở bên cạnh kéo Ly Tâm và ném cô vào Hồng Ưng đang đi tới: "Cô có sức kéo nổi anh ta không?". Vừa nói Lam Tư vừa nhoài người xuống dưới lỗ hổng. Thấy Lam Tư giơ tay, Tề Mặc vội túm chặt lấy tay anh ta, lúc này nước sông đã dâng đến mũi hắn.

Lam Tư nhanh chóng kéo Tề Mặc ra khỏi mật đạo. Vừa thấy bóng Tề Mặc, Ly Tâm lập tức nhào vào lòng hắn và ôm chặt lấy hắn. Đáy mắt Tề Mặc lóe lên ý cười, hắn giang tay bế Ly Tâm rồi chạy nhanh lên vị trí cao nhất của tòa lâu đài cổ.

Tiếng nước ùng ục mỗi lúc một lớn, nước sông đã ngập hết mật đạo và bắt đầu tràn lên mặt đất theo các lỗ hổng. Tất cả mọi người đều chạy ra bên ngoài, tới chỗ càng cao càng tốt.

"Lâu đài đang chìm xuống". Phong Vân William vừa chạy vừa thông báo, sắc mặt cậu bé nghiêm nghị vô cùng.

Khi dẫn mọi người lên vị trí cao nhất, Phong Vân William vốn không nghĩ ngợi điều gì. Nhưng sau đó cậu ta đột nhiên cảm thấy tòa lâu đài cổ như bị chìm xuống, cậu ta lập tức hiểu ra đây là hệ quả của việc Ly Tâm khởi động hệ thống tự hủy. Cậu ta không khỏi kinh hãi, nổ tung và chìm xuống nước đều có tính hủy diệt như nhau.

Tề Mặc vừa ôm Ly Tâm chạy vừa nói: "Lập Hộ không biết...". Nói đến đây, bên tai Tề Mặc và Ly Tâm đột nhiên có tiếng lạo xạo, hai chiếc hoa tai đã được bật sẵn bắt đầu phát tín hiệu cho nhau. Có tín hiệu rồi, Lập Hộ đã tìm ra nguồn gây nhiễu.

"Mau lái máy bay đến đón, nhanh lên". Tề Mặc phát một loạt mệnh lệnh. Thấy Tề Mặt đột nhiên mở miệng gọi máy bay, Lam Tư quay sang nhìn Tề Mặc và Ly Tâm, hai người không ngừng điều chỉnh chiếc hoa tai và truyền đạt mệnh lệnh, Lam Tư bất giác nhíu mày.

Tòa lâu đài tiếp tục chìm xuống nước, mực nước mỗi lúc một dâng cao. Tuy thhuốc nổ hẹn giờ không phát nổ nhưng mọi người phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, vì ngoài việc chìm xuống nước, tòa lâu đài có thể tồn tại hệ thống tự hủy khác.

Máy bay của Tề Gia nhanh chóng bay đến nơi, thang dây từ trên máy bay được thả xuống. Lập Hộ vừa chạy đến đúng vị trí chiếc thang dây. Anh ta túm lấy thang dây và leo lên máy bay. Đây là quy tắc của Tề Mặc, ở vào giây phút sinh tử, mọi người không cần nhường nhịn nhau mà có thể đi trước.

Các ông trùm hắc bang khác lập tức gọi máy bay đến đón. Máy bay của Lam Tư cũng xuất hiện trên bầu trời ngay sau chiếc máy bay của Tề Mặc.

Lúc này không cần biết ai lớn ai nhỏ, mọi người tranh nhau nắm lấy thang dây leo lên máy bay. Nước ở bên dưới dâng lên như thác lũ, tòa lâu đài trong phút chốc đã chìm tới nóc. Những người đứng ở vị trí cao nhất, nước cũng lấp xấp dưới chân.

Sau khi đã yên vị trên máy bay, Tề Mặc vẫn ôm Ly Tâm vào lòng. Không trung ở bên ngoài cửa sổ được chiếu sáng bởi ánh đèn của vô số chiếc máy bay. Cách đó không xa là máy bay của Lam Tư, anh ta ngồi sát bên cửa sổ. Bắt gặp ánh mắt của Tề Mặc và Ly Tâm, anh ta giơ tay làm động tác ngắm bắn về phía Tề Mặc. Ánh mắt anh ta khôi phục vẻ yêu mị, hống hách và tanh máu.

Tề Mặc hừm một tiếng, đáy mắt hắn lóe lên tia sát khí đằng đằng. Lam Tư bật cười ha hả. Dù Ly Tâm không nghe thấy tiếng cười của Lam Tư nhưng cô cũng nhìn ra bộ dạng vui vẻ của anh ta.

Tề Mặc phất tay, máy bay bay mỗi lúc một cao. Chiếc máy bay của Lam Tư cũng bắt đầu tăng tốc, hai máy bay đi theo hai phương hướng khác nhau.

Ly Tâm nhìn qua cửa sổ xuống bên dưới, tòa lâu đài cổ đã biến mất hoàn toàn. Dưới ánh đèn chiếu sáng, bốn bề mênh mông nước như tòa lâu đài chưa hề tồn tại.

"Lập Hộ". Tề Mặc cất giọng lạnh lùng. Lập Hộ vội tiến lại gần cởi áo Ly Tâm và bắt đầu kiểm tra vết thương trên bụng cô.

Ly Tâm rời mắt khỏi cửa sổ quay đầu về phía Tề Mặc, cô bắt gặp Tề Mặc cũng đang nhìn cô chăm chú, ánh mắt hắn ngông cuồng nhưng chứa chan tình cảm, Ly Tâm liền giơ hai tay ôm cổ Tề Mặc và dướn người đặt nụ hôn lên môi hắn. Bất kể ngày mai ra sao, bây giờ cô chỉ biết chìm đắm trong cảm giác hạnh phúc này.

Chương 117: Hôn lễ long trọng

Về đến đại bản doanh của Tề Gia, Ly Tâm vì bị thương nên bị Tề Mặc bắt nằm một chỗ tĩnh dưỡng. Tề Mặc cũng rất hiếm khi đi ra ngoài, hắn cả ngày ở nhà xử lý công việc.

Thời tiết từ nóng bức chuyển sang mát mẻ hơn. Thời gian trôi đi rất nhanh, loáng một cái đã sắp đến mùa thu. Một buổi sáng đẹp trời, Ly Tâm nhăn nhăn nhó nhó nằm bò trên bàn đá dưới tán cây rậm rạp. Đối diện với cô là Khúc Vi.

Khúc Vi mỉm cười với Ly Tâm: "Cháu chỉ bị hạn chế đi ra ngoài thôi mà, có gì đáng buồn bực chứ?"

Ly Tâm chống cằm nói: "Vết thương của cháu đã khỏi hẳn, cháu bị nhốt ở đây hơn một tháng rồi. Tại sao anh ấy không cho cháu ra ngoài? Đây là hành vi giam giữ bất hợp pháp, cháu phải đi kiện anh ấy tội ngược đãi mới được".

Khúc Vi chậm rãi uống một ngụm trà, ông ta gật đầu: "Ý kiến hay, chú tán thành, nhân tiện cháu kiện cả phần của chú nữa".

Vết thương ở chân của Khúc Vi đã khỏi từ đời nào rồi. Nhưng ở đại bản doanh của Tề Gia, nếu không được Tề Mặc cho phép, đi ra khỏi cửa còn khó hơn lên trời. Trong khi đó Tề Mặc không muốn gặp Khúc Vi, Khúc Vi muốn tìm người cũng chẳng biết tìm ở đâu. Ông ta nhờ Ly Tâm nói hộ, nhưng Ly Tâm vì muốn ông ta ở lại chơi với cô nên không chịu mở miệng nói giúp. Vì vậy Khúc Vi đành phải ở lại Tề Gia, bị tước đoạt sở thích đào mộ, ông ta trở thành con mọt gạo chính cống.

Nghe Khúc Vi nói vậy, Ly Tâm liền trừng mắt với ông ta. Kiện Tề Mặc ư? Đi đâu mới có thể kiện hắn? Ai dám nhận đơn kiện? Câu này cô chỉ nói ra cho đỡ tức mà thôi.

"Chán quá, chán quá". Ly Tâm lại nằm bò xuống bàn đá, than ngắn thở dài.

Tề Mặc không giao công việc cho cô giải quyết, bọn họ làm chuyện gì cũng không nói cho cô biết, thậm chí không tìm cô. Tất cả những việc cô cần làm đều giao cho Phong Vân William xử lý. Bọn họ hoàn toàn coi cô là con mọt gạo, ban đầu Ly Tâm còn thấy vui mừng và cảm động trước sự quan tâm của Tề Mặc, nhưng đến lúc này thì người cô sắp mốc lên rồi.

"Chị đúng là chẳng biết tốt xấu, bọn em mệt chết đi được, thế mà chị còn kêu chán". Một tiếng nói trẻ con đang ở thời kỳ vỡ giọng truyền đến, Ly Tâm không cần quay đầu nhìn cũng biết đó là Phong Vân William, cậu bé tổng hợp giữa thiên thần và ác quỷ.

Phong Vân William nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt khinh thường: "Làm mọt gạo cũng phải làm cho tử tế. Chị mà còn kêu ca, coi chừng em cho chị một trận". Nói xong cậu ta dứ dứ nắm đấm về phía Ly Tâm.

Ly Tâm trừng mắt với Phong Vân William. Thằng nhóc này không biết bộ phận nào bị chập mạch, từ sau vụ tòa lâu đài cổ, cậu ta tự nhiên được hô phong hoán vũ ở Tề Gia. Những người cùng đi với Tề Mặc tới lâu đài cổ tỏ ra rất khoan dung với cậu ta. Trong khi đó, Tề Mặc không phản đối Phong Vân William có thế lực của mình. Thật là quá đáng, tại sao đến Phong Vân William có thế lực riêng còn cô vẫn dậm chân tại chỗ.

Phong Vân William cười nhạt ngồi xuống bên cạnh Ly Tâm rồi rót một ly trà đưa lên miệng uống một ngụm. Sau đó cậu ta lên tiếng: "Làm nữ chủ nhân thì phải có dáng vẻ của một nữ chủ nhân, ngồi thẳng lưng lên cho em". Vừa nói cậu ta vừa vỗ mạnh vào lưng Ly Tâm.

Ly Tâm ngồi thẳng người hét lớn: "Thằng nhỏ hỗn xược này, dám hống hách trước mặt chị".

Phong Vân William lườm Ly Tâm, ánh mắt cậu ta đầy vẻ thách thức: "Em hốc hách đấy, chị làm gì được em?" Ly Tâm tức giận đến mức nghiến răng ken két mà không biết làm thế nào.

Khúc Vi đã quen với cảnh này, ông ta bất giác cười ha ha rồi chuyển đề tài khác: "Đúng rồi, Phong Vân, thời gian này mọi người làm gì vậy? Cả ngày chẳng thấy bóng dáng, có phải là lúc then chốt không?"

Phong Vân William coi như Ly Tâm không tồn tại, quay sang trả lời Khúc Vi bằng giọng lãnh đạm: "Mấy tên nguyên thủ đó dám đấu với tôi, cũng không xem đối thủ là ai?"

Cậu ta ngừng một lát rồi nói tiếp: "Cũng có thể nói là thời điểm then chốt. Tìm mấy chứng cứ khiến bọn họ mất chức là chuyện quá dễ dàng. Một khi có thể đẩy bọn họ lên thì cũng có thể kéo bọn họ xuống. Hơn nữa lần này bọn họ đắc tội với cả giới hắc đạo, không bị giải quyết thẳng thừng là nể mặt bọn họ lắm rồi".

Phong Vân William bề ngoài đang nói chuyện với Khúc Vi, nhưng trên thực tế là nói cho Ly Tâm biết. Cô bị tách biệt với thế giới bên ngoài lâu như vậy rồi cũng đến lúc nói cho cô nghe. Thời gian qua người của Tề Gia đều bận rộn giải quyết vụ này, hơn nữa Tề Mặc dặn dò mọi người không được cho Ly Tâm biết, để cô tập trung tĩnh dưỡng. Do đó chắc chắn không ai chịu tiết lộ với cô. Nếu cậu ta không mở miệng, có lẽ cô sẽ bứt rứt chết thôi. Nếu không vì lý do này, Phong Vân William đã chẳng nhàn rỗi đến mức đi nói chuyện phiếm với Khúc Vi, dù ông ta là cậu của Tề Mặc.

Từ lúc trở về Tề Gia, Tề Mặc không cho phép Ly Tâm tham gia bất cứ công việc gì. Nguyên nhân chủ yếu là vết thương của cô bị đạn bắn từ đằng sau xuyên qua bụng, nếu không chữa trị tử tế sẽ ảnh hưởng đến đời sau. Lập Hộ lại chủ trương Ly Tâm không thể mệt mỏi quá mức, càng ít hoạt động càng tốt, càng ít lo lắng càng tốt, cần phải vô cùng thận trọng. Vì vậy dù Ly Tâm muốn biết tình hình hiện tại, chẳng một ai dám tiết lộ với cô ngoài Phong Vân William.

Nghe Phong Vân William nói vậy, Ly Tâm liền nói chen vào: "Tình hình với Lam Tư thế nào rồi?" Đây cũng là vấn đề cô quan tâm.

Phong Vân William trừng mắt với Ly Tâm: "Chị hỏi câu này đúng là thừa. Chẳng phải chị là người yêu cầu hai nhà liên kết hay sao? Người của cả giới hắc đạo đều chứng kiến, ai dám làm trái lại lời hứa? Chị tưởng người nào cũng giống chị, nuốt lời hứa như ăn cơm sao?" Hiện tại cả giới hắc đạo đoàn kết đối địch, đây là tình hình chưa từng xảy ra trong mấy trăm năm qua.

Ly Tâm cũng không thèm chấp với những lời khích bác của Phong Vân William, cậu bé này chưa bao giờ ăn nói tử tế với cô. Có điều bây giờ Tề Gia và Lam Bang cùng liên kết đối phó với những kẻ bày mưu hãm hại họ. Nếu là như vậy, có lẽ hai nhà không bận tâm đến ân oán trước đó.

Nghe tin tức từ Phong Vân William, Ly Tâm bất giác thở phào nhẹ nhõm. Cô không muốn hai gia tộc tiếp tục đối kháng, lần trước mới chỉ là hành động nhỏ, thế giới đã hỗn loạn như vậy. Hiếm có cơ hội giới hắc đạo cùng đồng tâm hiệp lực, hai nhà tạm thời dừng tay là điều tốt nhất.

"Thế thì tốt". Ly Tâm gật đầu.

Bắt gặp vẻ khoan dung của Ly Tâm, Phong Vân William hừ một tiếng: "Chị đúng là người chẳng thích hợp ở nơi này. Tề Mặc mù mắt mới nhìn trúng chị".

Có điều Tề Mặc và Lam Tư liên thủ, khiến cả thị trường náo loạn nhanh chóng hồi phục trạng thái như trước. Hai vị lão đại của hai đầu rồng bắt tay, người ở dưới không cần thiết phân cao thấp. Vì vậy sau khi Tề Gia và Lam Bang hết đối đầu, cục diện hồi phục và phát triển nhanh chóng. Người xưa có câu nói rất đúng, không có kẻ địch vĩnh viễn cũng không có người bạn mãi mãi.

Ly Tâm thò tay véo tai Phong Vân William: "Hổ cái không ra oai, em coi chị là mèo con phải không?"

Phong Vân William hừ một tiếng rồi tung nắm đấm vào người Ly Tâm. Khúc Vi ở bên cạnh bất giác gượng cười, ông ta chưa thấy hai người này yên ổn bao giờ.

Khụ, khụ, đằng sau có tiếng ho khan vọng tới. Phong Vân William lập tức thu nắm đấm, Ly Tâm cũng ngồi thẳng người.

"Chủ mẫu, đây là lão đại dặn đưa cho Phong Vân William đại nhân". Một người đàn ông đứng ở đằng sau hai người, anh cung kính cúi thấp đầu.

Phong Vân William quay lại giơ tay nhận tờ giấy rồi liếc qua. Người đàn ông đứng sau lên tiếng: "Lão đại đợi câu trả lời của đại nhân".

Phong Vân William hơi nhíu mày: "Tôi không đi".

Người đàn ông có vẻ ngạc nhiên, nhưng vẫn cung kính hành lễ Ly Tâm rồi chào Phong Vân William và đi thụt lùi về phía sau.

Đợi người đàn ông đi xa, Ly Tâm cầm tờ giấy trong tay Phong Vân William lên xem. Cô nói bằng một giọng vô cùng ngạc nhiên: "Đi châu Âu tốt thế còn gì, tại sao em không đi? Đây là cơ hội tốt mà".

Phong Vân William xoay mặt Ly Tâm và hét lên đầy tức giận: "Em mà đi thì chị sẽ bị bắt nạt chết thôi". Nói xong, cậu ta cảm thấy bản thân mất bình tĩnh nên hừ một tiếng lạnh lùng rồi quay đầu không thèm để ý đến Ly Tâm.

Ly Tâm hơi ngây người, cô cười tươi như hoa đồng thời ôm vai Phong Vân William: "Em đúng là em trai tốt của chị".

"Bỏ tay ra, chị đúng là ngốc hết chỗ nói". Phong Vân William khó chịu không ngừng giãy giụa. Ly Tâm cố tình ôm chặt cậu ta không buông tay, hai người vật đi vật lại không ai chịu nhường ai.

Khúc Vi ở bên cạnh đột nhiên mở miệng: "Chủ mẫu? Ly Tâm, cách xưng hô của những người đó với cháu thay đổi từ lúc nào vậy?"

Ly Tâm và Phong Vân William đang co kéo, nghe câu nói của Khúc Vi, cô đang định lên tiếng giải thích nhưng đột nhiên nhớ đến cách xưng hô của người hầu vừa rồi. Ly Tâm lập tức buông Phong Vân William: "Anh ta gọi cháu là chủ mẫu?".

Phong Vân William thường nói cô là nữ chủ nhân tương lai này nọ nên Ly Tâm đã quen tai. Vì vậy khi người hầu gọi là "chủ mẫu", cô không hề để ý. Bây giờ nghe Khúc Vi nói, cô mới phát hiện ra điều bất thường. Ly Tâm bất giác nhìn Phong Vân William bằng ánh mắt đầy nghi hoặc.

Từ lúc cô từ lâu đài cổ về đây, tất cả mọi người trong Tề Gia đối xử với cô vẫn như trước kia, chỉ là trong lời nói và cử chỉ có vẻ kính trọng hơn một chút. Hơn nữa thỉnh thoảng lại có gia tộc hắc đạo khác tặng thuốc quý và đồ bổ dưỡng cho cô. Tề Gia không thiếu những thứ này, vì vậy đồ các gia tộc hắc đạo gửi tặng, mãi đến khi Lập Hộ nói cô mới biết. Nhưng chưa từng có người nào gọi cô bằng hai từ "chủ mẫu", xem ra hôm nay mặt trời có vấn đề rồi.

Thật ra Ly Tâm không biết lúc ở dưới mật đạo tòa lâu đài cổ, mọi người đều nhìn thấy rõ hình ảnh cô mở cánh cửa sắt và bấm nút khởi động hệ thống tự hủy qua màn hình giám sát. Chính cô đã mở cánh cửa cứu sống tất cả mọi người. Giới hắc đạo rất coi trọng ân tình. Đại ân này giới hắc đạo không phải nói ra miệng mà ghi nhớ ở trong lòng.

Vì vậy ở trong mắt giới hắc đạo, Ly Tâm chính là nữ chủ nhân tương lai của Tề Gia. Danh tiếng của Ly Tâm được lan truyền khắp nơi, vị trí của cô bây giờ không chỉ bó hẹp trong Tề Gia. Chỉ có điều bản thân Ly Tâm không hề hai biết điều đó.

"Hôn lễ của chị sẽ được tổ chức vào mười ngày sau". Phong Vân William lên tiếng. Thời gian qua Tề Mặc đã sắp xếp mọi việc, Ly Tâm chỉ cần lộ diện ở giây phút cuối cùng là được. Đối với Phong Vân William, đây là hành động ngu xuẩn.

Ly Tâm như sét đánh ngang tai: "Sao chị không biết?"

Phong Vân William liếc Ly Tâm: "Tề Mặc chưa nói với chị?"

Ly Tâm khép hờ mi mắt, khí lạnh từ người cô tỏa ra ngoài, cô cuộn chặt nắm đấm tức giận: "Anh ấy có nói với chị đâu, hai ngày nay còn chẳng thấy bóng dáng anh ấy".

Phong Vân William nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt đáng tiếc: "Đó là chuyện của chị và anh ta. Đám cưới sẽ được tổ chức vào mười ngày sau, tin tức đã truyền ra bên ngoài rồi. Tề Mặc chẳng mời ai cả, nhưng em đã mượn danh nghĩa của chị mời tất cả mọi người trong giới hắc đạo, chẳng ai nói không tham gia". Phong Vân William thong thả uống một ngụm trà, giống như cậu ta chẳng hề bận tâm đến việc làm trái ý Tề Mặc.

Ly Tâm nghiến răng kèn kẹt, Khúc Vi đứng dậy lùi lại hai bước dựa người vào thân cây ở bên cạnh. Ông ta nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt đồng tình.

"Đáng chết thật, anh ấy còn chẳng thèm hỏi xem chị có đồng ý hay không?" Ly Tâm đấm mạnh xuống bàn đá.

"Em không đồng ý?" Bốn từ lạnh lùng từ đằng sau vọng tới, mang theo sự phẫn nộ và sát khí.

Ly Tâm quay đầu, thấy Tề Mặc sải bước dài đi tới, sắc mặt hắn tối sầm. Đám Hồng Ưng và Lập Hộ mỉm cười nhìn Ly Tâm, bọn họ giữ khoảng cách an toàn đứng theo dõi trò vui.

Tề Mặc đi đến trước mặt Ly Tâm, bộ dạng của hắn như thể nếu cô nói ba từ "không đồng ý", cô sẽ biến mất khỏi cõi đời này ngay lập tức. Thế nhưng cô cũng đang tức điên, tại sao tất cả mọi người đều biết cô sắp kết hôn ngoài cô ra.

"Anh vẫn chưa cầu hôn em". Đối diện với cơn thịnh nộ của Tề Mặc, Ly Tâm túm vạt áo trước ngực hắn hét lớn.

Nghe Ly Tâm nói vậy, nộ khí trong mắt Tề Mặc tan biến trong chốc lát. Hắn cau mày nói: "Không cầu hôn, em dám không gả?"

Ly Tâm tức đến mức nổ đom đóm mắt: "Đây là anh bức hôn em".

"Thế thì sao nào?" Tề Mặc cúi đầu nhìn Ly Tâm: "Có gì đáng tức giận chứ? Dù sao em cũng là nữ chủ nhân của Tề Gia, là phu nhân của Tề Mặc này, cần gì phải nhiều lời". Vừa nói Tề Mặc vừa ôm Ly Tâm ngồi xuống.

Nghe Tề Mặc nói vậy, Ly Tâm nhất thời không biết nên tức giận hay có phản ứng nào khác. Cô còn đang suy tư, Tề Mặc vuốt ve bụng cô nói với giọng đầy quan tâm: "Em ra đây thổi gió lạnh làm gì, sức khỏe là quan trọng". Nói xong hắn ôm chặt cô vào lòng.

Ly Tâm ngẩng đầu đối diện với đôi mắt sâu thẳm của Tề Mặc, ánh mắt hắn có một tia gọi là dịu dàng, bàn tay hắn đang xoa bụng cô rất ấm áp. So với lần đầu tiên cô bị thương, thái độ của Tề Mặc khác hoàn toàn. Người ở trước mặt là bạn đời của cô, nghĩ đến đây Ly Tâm đột nhiên không còn thấy tức giận. Tề Mặc vốn là người như vậy, bắt hắn quỳ xuống cầu hôn cô thì hắn không còn là Tề Mặc. Nhưng cũng chính Tề Mặc khô cứng và bá đạo mới khiến cô động lòng, thế thì việc gì cô phải bận tâm đến hình thức bề ngoài.

"Em không sao, vết thương khỏi lâu rồi". Sau khi nghĩ thông suốt, Ly Tâm nở nụ cười rạng rỡ với Tề Mặc.

Tề Mặc cũng nhếch mép mỉm cười. Hắn đứng dậy bế đi Ly Tâm đi về phía tòa nhà chính, vừa đi hắn vừa nói: "Lập Hộ, mau kiểm tra một lần nữa". Lập Hộ liền cun cút chạy theo Tề Mặc.

Chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, Khúc Vi lắc đầu nói: "Không thể tưởng tượng cảnh Tiểu Mặc cầu hôn sẽ thế nào?"

Phì, Phong Vân William vừa vặn uống một ngụm trà, nghe Khúc Vi nói vậy, cậu ta phun trà đầy mặt bàn và cười lăn cười lộn: "Tiểu Mặc...hahaha...Tiểu Mặc".

Mười ngày trôi qua rất nhanh. Ngày hôm nay là ngày giới hắc đạo tụ tập, cảnh tượng hoành tráng. Bãi đỗ máy bay tư nhân của Tề Gia chật ních, các loại xe hơi sang trọng ra ra vào vào, tất cả người của Tề Gia đều bận rộn. Cả giới hắc đạo và những thế lực khác đều tập trung về mảnh đất New York này. Hôn lễ của Tề Mặc là đám cưới long trọng chưa từng thấy.

Người đứng đầu chính phủ các nước lớn nhỏ có quan hệ làm ăn với Tề Gia không thể tham dự hôn lễ đều gọi điện chúc mừng. Người hầu của Tề Gia nhận quà cưới đến mỏi tay, các loại vật lạ quý hiếm trên đời được gửi đến Tề Gia. Bọn họ làm vậy đều là vì nể mặt Ly Tâm, nữ chủ nhân của Tề Gia. Bởi vì người mời bọn họ là cô chứ không phải Tề Mặc.

Những người được mời không ai vắng mặt. Lão đại của Tề Gia kết hôn là một chuyện đại sự đối với Tề Gia nói riêng và cả giới hắc đạo nói chung.

Tề Mặc không mời mọi người tham gia hôn lễ của hắn, nhưng hắn cũng không hề có phản ứng khi thấy cả giới hắc đạo tụ tập về đây. Đám Hồng Ưng hình như cũng có dự liệu từ trước. Bọn họ đều lịch sự tiếp đón khách mời nhiệt tình.

Khi ánh mặt trời đã tắt, sự kiện lớn nhất của giới hắc đạo chính thức bắt đầu.

Ngồi trước bàn hóa trang, Ly Tâm quay sang Phong Vân William và cau mày đuổi cậu bé: "Đi, đi ra ngoài để chị trang điểm. Em ở đây chỉ chỏ làm gì, ra ngoài nhanh lên".

Phong Vân William cất giọng lạnh lùng: "Người xấu xí trang điểm kiểu gì cũng vô dụng". Nói xong cậu ta liền đi ra ngoài cửa đứng đợi

"Thằng chết dẫm này". Ly Tâm cũng trả lời bằng thái độ lạnh lùng.

"Sau này cô là nữ chủ nhân của Tề Gia, phải có phong độ của một nữ chủ nhân". Một giọng nói lạnh nhạt vọng tới, Ly Tâm ngẩng đầu nhìn, cô nhận ra đó là người phụ nữ trung niên từng động thủ với cô. Hôm nay, Tề Mặc chỉ định bà ta đến trang điểm cho cô.

"Tôi muốn biết tôi nên gọi bà là gì?" Ly Tâm rất hiếu kỳ về sự tồn tại của người đàn bà này, trước đây không có thời gian và cơ hội tìm hiểu, do đó cô bất giác mở miệng hỏi thăm.

Người phụ nữ không có biểu hiện khác thường, bà ta vừa chỉnh lại quần áo cho Ly Tâm vừa nói: "Tôi chỉ là một người hầu, chủ mẫu đừng khách sáo".

Nghe bà ta nói vậy, Ly Tâm hiểu bà ta không muốn nói cho cô biết, vì vậy cô không hỏi gì thêm. Một lúc sau, người phụ nữ đột nhiên lên tiếng: "Tề Mặc lúc nhỏ chịu rất nhiều khổ cực, ở đây không có người nào thật sự quan tâm đến cậu ấy. Sau này chủ mẫu hãy quan tâm đến cậu ấy, dù cậu ấy mạnh mẽ cỡ nào cũng chỉ là một con người. Chúng ta cần gì, cậu ấy cũng có nhu cầu tương tự, thậm chí còn nhiều hơn. Vì vậy chủ mẫu hãy chăm sóc cậu ấy, cậu ấy quen chuyện gì cũng để ở trong lòng, tâm sự ngày càng nhiều sẽ dễ kết thành một tảng băng lớn".

Nghe khẩu khí của người phụ nữ, Ly Tâm cũng đoán ra phần nào: "Bà là người chăm sóc Tề Mặc năm đó?"

"Vâng, tôi là người hầu của thiếu gia".

Đúng tám giờ tối, hôn lễ bắt đầu. Phong Vân William khoác tay Ly Tâm đi ra ngoài. Cô diện bộ váy cưới màu trắng ôm sát người, váy cưới đơn giản mà phóng khoáng, lại hết sức tao nhã. Ly Tâm búi tóc lên cao, cô không đeo nhiều trang sức, trên ngực đính một totem hình con chim ưng đang bay, bên trên khắc chữ Tề.

Tòa nhà chính to lớn của Tề Gia lúc này đã chật ních người. Vừa nhìn thấy Ly Tâm, tất cả đều lên tiếng chúc mừng. Đặc biệt những ông trùm hắc đạo có mặt trong vụ lâu đài cổ tỏ ra nhiệt tình và cung

kính Ly Tâm. Trong lúc đi qua, Ly Tâm mỉm cười và hơi gật đầu đáp lễ mọi người.

Giới hắc đạo rất xem trọng ơn cứu mạng. Ly Tâm cứu sống bao nhiêu người, đến cả gia tộc của bọn họ cũng biết ơn cô. Hơn nữa, Ly Tâm còn có công trong việc Tề Gia và Lam Bang liên thủ, hóa giải cục diện căng thẳng và hỗn loạn lúc đó. Vì vậy mọi người khâm phục và kính trọng Ly Tâm cũng là lẽ đương nhiên, mặc dù đây là chuyện Ly Tâm không hề ngờ tới.

Tề Mặc diện bộ complet màu đen nổi bật, trên ngực hắn cũng có totem hình chim ưng sải cánh giống hệt Ly Tâm. Chỉ có điều của Ly Tâm là màu đỏ, của hắn là màu tím, một con chim ưng ngoảnh đầu sang bên trái, con kia ngoảnh đầu sang bên phải. Đây là ký hiệu riêng của lão đại và phu nhân lão đại từ nhiều đời nay.

Thấy Ly Tâm đi vào trong tiếng hoan hô chúc mừng của mọi người, Tề Mặc bất giác nhếch mép cười. Khúc Vi đứng bên cạnh Tề Mặc lập tức đi lên, đứng đợi Ly Tâm ở khoảng cách một phần ba từ bục cao đến cửa lớn. Ông ta đón Ly Tâm từ tay Phong Vân William và đưa cô đi về phía Tề Mặc.

Tề Mặc bước xuống đứng đợi ở vị trí hai phần ba. Khúc Vi tươi cười đặt tay Ly Tâm vào tay Tề Mặc. Tề Mặc nắm chặt tay Ly Tâm, cô ngẩng mặt nở nụ cười rạng rỡ với hắn. Tề Mặc cũng mỉm cười với cô, hắn cầm tay cô đi lên bục cao nhất rồi quay người giơ tay Ly Tâm lên cao: "Phu nhân của tôi, Mộc Ly Tâm".

"Chúc mừng Tề lão đại, chúc mừng Tề phu nhân..."

"Tốt quá, người có tình cuối cùng..."

Sau tiếng huyên náo chúc mừng, tất cả người của Tề Gia đứng yên tại chỗ, cúi đầu hành lễ: "Tham kiến chủ mẫu".

Ly Tâm nắm chặt tay Tề Mặc, cô nở nụ cười ngọt ngào với hắn rồi quay sang mọi người: "Miễn lễ".

"Cám ơn chủ mẫu". Mọi người đồng thanh lên tiếng. Hội trường trầm tĩnh trong giây lát rồi lại lao xao tiếng chúc mừng.

"Tôi tuyên bố, Tề Mặc và Mộc Ly Tâm kết thành vợ chồng". Một giọng nói mang theo ý cười truyền đến, mọi người đều quay đầu về cửa chính, nơi phát ra tiếng nói. Tề Mặc là nhân vật hàng đầu trong giới hắc đạo, ai dám mở miệng tuyên bố câu này với hắn?

Lam Tư mặc bộ complet trắng từ cửa chính chậm rãi tiến vào, toàn thân anh ta toát ra vẻ đẹp yêu mị, anh ta nở nụ cười tao nhã với Ly Tâm và nhìn Tề Mặc bằng ánh mắt khiêu khích.

Những người có mặt lập tức im bặt, không ai ngờ Lam Tư sẽ xuất hiện. Dù hiện giờ Lam Tư và Tề Mặc hợp tác đối phó với mấy nguyên thủ nhưng mọi người đều tin điều này không đủ để hóa giải mọi mâu thuẫn giữa Tề Gia và Lam Bang. Vì vậy câu nói của Lam Tư khiến không khí đột nhiên trở nên ngượng ngập.

Tề Mặc hơi cau mày, Ly Tâm kéo hắn đi về phía Lam Tư và nở nụ cười tươi với anh ta: "Xin cứ tự nhiên". Dù sao Lam Tư vẫn chưa kết hôn, sau này vẫn còn cơ hội đáp trả anh ta.

"Tất nhiên rồi". Lam Tư nở nụ cười mê hồn. Hai người không có phản ứng làm anh ta thấy vô vị, nhưng dù sao anh ta không phải đến đây để phá đám. Chỉ là nhận được thiệp mời, nếu không đến thì không nể mặt Ly Tâm, về phần Tề Gia và Lam Bang, dù sao cũng còn nhiều thời gian, rồi sẽ có cơ hội phân chia thắng bại.

Âm nhạc nổi lên, Ly Tâm kéo Tề Mặc vào sàn nhảy. Được ôm người cô yêu thương, nghe nhịp tim đập trong lồng ngực người đó, hạnh phúc có lẽ chỉ đơn giản là như vậy.

Chương 118: Chương Cuối

Trên có thiên đường, dưới có Tô Hàng (Tô Châu và Hàng Châu), nắng xuân tháng ba, vùng đất hữu tình Tô Châu mờ mờ ảo ảo khói sương, giống như mỹ nhân được che bởi một lớp voan mỏng, phong tình vạn chủng vô ngần. “Lập Hộ này, trong tay chú bưng cái gì thế?” Tại một khu nhà cổ kính có vườn cây, Hoàng Ưng đưa mắt nhìn Lập Hộ sắp đi ngang qua anh ta.

Lập Hộ nhăn nhó: “Còn gì nữa? Tứ bà cô họ Mộc của chúng ta muốn ăn. Giữa tháng ba mà cô áy đòi ăn dưa hấu”. Vừa nói anh ta vừa cau mày, bây giờ xã hội hiện đại, đừng nói là tháng ba đòi ăn dưa hấu, đến tháng chạp muốn ăn cũng không thành vấn đề. Có điều Ly Tâm đúng là rắp tâm gây khó dễ cho anh ta.

Hồng Ưng đứng bên cạnh Hoàn Ưng lên tiếng: “Cô ấy có thể ăn dưa hấu sao? Lập Hộ chú đừng chiều cô ấy quá.”

Lập Hộ nhăn mặt: “Liệu tôi có thể không làm theo yêu cầu của cô ấy? Từ lúc cô ấy mang thai, lão đại nuông chiều cô ấy chết đi được, đến lão đại còn đồng ý đưa cô ấy đi vùng Giang Nam Trung Quốc này, tôi làm sao dám chứ?”

Hoàng Ưng nghe xong nói bằng một giọng đồng tình: “Tóm lại làm khó cho chú rồi”. Nhưng ánh mắt của anh ta đúng là kiểu cười trên nỗi đau của người khác.

Lập Hộ trừng mắt với Hoàng Ưng, Hồng Ưng bất giác lắc đầu: “Dù thế nào chủ mẫu cũng là người Trung Quốc, lúc này cô ấy muốn về thăm quê hương, đâu phải nuông chiều gì?”

Hoàng Ưng bật cười: “Quê hương? Cô ấy sinh ra ở đâu còn chẳng biết, quê hương gì chứ? Tôi thấy cô ấy muốn đi chơi thì có.”

Lập Hộ gật đầu: “Lúc này mới nghĩ đến quê hương? Theo tôi thấy chỉ lúc này lão đại mới cho phép cô ấy về đây. Cô ấy biết lợi dụng

điểm yếu của người khác, lão đại có thể không đồng ý? Ly Tâm bị thằng nhóc Phong Vân làm hư hỏng rồi, bây giờ thủ đoạn tinh vi chẳng kém gì thằng nhóc đó.”

“Hóa ra nói xấu đằng sau lưng người khác là tác phong của anh?”. Một giọng nói lãnh đạm truyền đến, Lập Hộ quay đầu, thấy Phong Vân William chầm chậm bước tới.

Ánh nắng mặt trời xuyên qua tâng mây chiếu xuống người Phong Vân William. Dưới ánh nắng nhành nhạt, gương mặt đẹp đẽ của cậu bé càng thêm diễm lệ, cộng thêm nụ cười phảng phất trên môi, gọi Phong Vân William là “nam nhan” họa thủy cũng không sai một chút nào.

Lập Hộ cau mày nói: “Càng lớn trông càng yêu nghiệt.”

Phong Vân William vẫn giữ nụ cười trên môi, cậu ta nhẹ nhàng tiến đến đặt tay lên vai Lập Hộ. Lập Hộ còn chưa có phản ứng, Hồng Ưng đứng bên cạnh kéo anh ta lùi về phía sau mấy bước. Lập Hộ trừng mắt với Phong Vân William.

Lập Hộ không quên cậu bé ở trước mặt anh ta thủ đoạn vô cùng lợi hại. Chưa đầy hai năm, cậu ta leo lên vị trí cao gần bằng bọn họ, có địa vị quan trọng ở Tề Gia. Cậu ta chẳng nghe lời ai, đến lời của lão đại cũng coi như gió thoảng bên tai. Cậu ta luôn làm theo ý mình, mau ra chỉ có Ly Tâm mới trị được cậu ta. Hơn nữa trên người Phong Vân William có chất độc, không cẩn thận có thể ra tay với bọn họ bất cứ lúc nào. Cậu ta đúng là một bông hồng đẹp đẽ, nhưng khi chạm vào sẽ bị gai đam chảy máu, thậm chí chết tươi.

Phong Vân William đảo mắt qua Hồng Ưng đồng thời rút tay về: “Nhìn tôi làm gì, có giỏi thì lên đi.”

Lập Hộ nhìn trừng trừng Phong Vân William, anh ta biết rõ đối đầu với cậu ta chỉ có chịu thiệt. Nếu không phải cả đám liên thủ áp chế cậu ta, có lẽ bây giờ cậu ta đã tạo phản rồi.

Hoàng Ưng không nhịn được cười: “Chủ mẫu dặn chú làm gì thì làm đi, chú không nhanh lên chủ mẫu lại kêu đói bụng bây giờ. Chú mau đi đi, chú còn đứng đó làm gì?”

Thấy Hoàng Ưng mở đường cho mình, Lập Hộ trừng mắt với Phong Vân William rồi quay người bước đi. Phong Vân William cười nhạt: “Vừa vặn tôi cũng có việc đi tìm chị gái tôi, chúng ta cùng đường.” Vừa nói cậu ta vừa đi theo Lập Hộ.

Hoàng Ưng lắc đầu: “Nói gì không nói, lại đi bảo thằng nhóc đó là yêu nghiệt, chú ấy đen đủi rồi.”

Hồng Ưng gật đầu: “Lần này dẫm lên đuôi rắn độc. Đi thôi, hiếm có dịp nhàn rỗi, chúng ta đi uống trà, trà ở đây có vẻ không tồi.”

Hoàng Ưng tươi cười cùng Hông Ưng đi về hướng khác. Anh ta mở miệng: “Loại trà này hình như gọi là Long Tỉnh gì đó, đúng là một cái tên cổ quái.”

Trong một cái đình giữa khu vườn lúc này có bốn người ngồi quanh bàn trà. Một người phụ nữ mang thai ngồi trên một chiếc ghế mây lót tấm đệm mềm đang tức giận nhìn người đàn ông có ngoại hình điểu trai: “Phương Tuấn Kỷ, anh đã tìm ra dấu vết của Tùy Tâm cho tôi chưa? Ai nói với tôi cho thời hạn ba ngày là đủ, bây giờ bao nhiêu lâu rồi, anh thử nói cho tôi nghễm nào?”

Thấy Ly Tâm trừng mắt với mình, Tuấn Kỷ bất giác hối hận vừa rồi anh ta không cẩn thận nhắc đến chuyeenjc ũ, khiến “cọp cái” nổi giận. Anh ta gượng cười: “Tôi làm sao biết được có người bốc hơi như không khí, tôi đã lật cả Honkong làm không tìm thấy cô ấy.”

Ly Tâm vẫn chưa nguôi giận, lúc đó Tuấn Kỷ hứa với cô sẽ tìm ra Tùy Tâm trong ba ngày. Do cô gặp phải nhiều chuyện căng thẳng nên tamh gác vụ đó sang một bên. Sau này khi nhớ lại, cô đã cử nhiều người đi tìm nhưng vẫn không tìm thấy Tùy Tâm, làm cho cô lo lắng đến tận bây giờ.

“Anh đúng là đồ vô dụng còn hay khoác lác.” Ly Tâm cầm một quả mơ ném mạnh về phía Tuấn Kỷ. Tuấn Kỷ giơ tay bắt lấy quả mơ rồi bỏ vào miệng, quả mơ chua đến nỗi mặt anh ta nhăn như bị rách.

Tú Thủy ngồi bên cạnh chứng kiến cảnh này khóc cười không xong. Cô giữ tay Ly Tâm: “Em đừng giận nữa, bây giờ em không chỉ có một mình mà là hai người, tức giận không tốt cho sức khỏe đâu, em hãy chĩ đến baby ở trong bụng.”Nói xong cô vuốt ve cái bụng đã nhô lên của Ly Tâm.

Ly Tâm ngả người nằm xuống chiếc ghế mây mở miệng làu bàu: “ Nhưng em rất lo lắng, lau như vậy rồi vẫn không có tin tức của chị ấy. Thế giới này nói nhỏ không nhỏ, lớn cũng không lớn lắm. Dừa vào thế lực của Tề Gia chẳng người không thể tìm ra, vậy mà đến giờ cũng không có tin tức của chị ấy.”

Tuấn Kỷ tiếp lời: “Người này đúng là lạ thật. Sống không thấy người, chết không thấy xác.” Ly Tâm nghe nói lại cau mày nhìn Tuấn Kỷ.

Tú Thủy vội lên tiếng: “Chuyện này cũng không hẳn không tốt. Em thử nghĩ xem, nhiều người đi tìm cô ấy như vậy, nếu có tin chẳng lành thì mọi người sẽ biết ngay. Đến bay giờ vẫn không có tin tức nghĩa là cô ấy cố ý trốn tránh chúng ta, hoặc cô ấy không biết em đi tìm cô ấy vì cô ấy lựa chọn cuộc sống khác chúng ta. Không có tin xấu chính là tin tốt lành, đến điểm này em cũng không thông ư?”

Ly Tâm bất giác thở dài, cô đã từng nghĩ đến điều này, Tề Mặc cũng nói với cô không dưới một lần. Có điều cô vẫn muốn tìm người, đồng thời cô rất hiếu kỳ muốn biết tại sao Tùy Tâm có thể lọt qua mạng lưới tìm kiếm rộng khắp như vậy, cô không biết Tùy Tâm có khả năng đó.

“Được rồi, đừng nghĩ đến chuyện đó nữa, Tùy Tâm có con đường riêng của cô ấy, nếu cô ấy muốn gặp chúng ta, tự nhiên cô ấy sẽ lộ diện. Nếu cô ấy không muốn gặp, em làm phiền cô ấy làm gì. Lại đây, xem chị mang quà gì cho em?” Vừa nói Tủ Thủy vừa cầm ra một cái hộp.

Ly Tâm nhìn Ngô Sâm và Tú Thủy: “Lúc em kết hôn sao hai người không tới? Còn nữa, lúc hai người kết hôn tại sao không mời em?”

Tú Thủy tắt nụ cười: “Hôn lễ của em, bọn chị làm sao dám đến. Cả giới hắc đạo đều tập trung ở đó, bọn chị miễn cưỡng cũng được coi là bạch đạo, đến đó chẳng phải gây phiền phức cho em sao. Hơn nữa em có mời bọn chị đâu?”

Nghe câu nói này Ly Tâm ngượng ngùng sờ mũi. Lúc đó Phong Vân William lấy danh nghĩa cô phát thiệp khắp nơi, nhưng cậu ta chỉ mời những người cậu ta thấy cần thiết. Phong Vân William không hề quen biết đám Ngô Sâm và Tú Thủy, hình như cô đã trách nhàm bọn họ.

Tuấn Kỷ mỉm cười nói xen vào: “Đó chỉ là nghi thức thôi, bọn tôi biết cô sống hạnh phúc là được rồi, chuyện khác không quan trọng.”

Tú Thủy gật đầu: “Đúng vậy, về đám cưới của chị và Ngô Sâm, lúc đó em đang mang thai, Tề Mặc lão đại không cho em đi, bọn chị cũng hết cách.”

Ly Tâm nghư nói vậy nở nụ cười với Tuấn Kỷ và kéo tay Tú Thủy, cô nói với Ngô Sâm: “Nếu tôi biết anh bắt nạt chị ấy, tôi sẽ không tha cho anh.”

Ngô Sâm sờ trán: “Câu này cô nên nói ngược lại mới đúng.”

Ly Tâm ngây người, cô quay sangbawts gặp Tú Thủy nở nụ cười ngọt ngào. Cô lập tức hiểu ý, kéo tay Tú Thủy nói nhỏ: “Sao chị làm được điều đó, chị dạy em với.”

Tú Thủy phì cười ra tiếng: “Ông xã em không phải người bình thường, nếu anh ấy biết chị dạy em, chắc chị sẽ chết sớm đầu thai sớm mất.”

Tuấn Kỷ và Ngô Sâm nghe thấy đều cười ha hả, Ly Tâm trợn mắt với Tú Thủy, sắc mặt cô hơi hơi khó coi.

“Đúng rồi, thời gian cô và Tề lão đại đều ở Tô Châu, công chuyện xử lý đến đâu rồi?” Ngô Sâm sợ Ly Tâm ngượng ngaaph nên chuyển sang đề tài khác.

Biết Ngô Sâm giúp cô thoát khỏi tình huốn ngượng ngùng, Ly Tâm đưa mắt nhìn anh ta. Cô chẳng có gì phải ngại, lời Tú Thủy nói đều là sự thật, lòng dạ cô không hẹp hòi như vậy. Ly Tâm trả lời: “Thì cũng vậy thôi, Tề Gia và Lam Bang vẫn đối địch. Nhưng thời gian này chẳng có chuyện gì nghiêm trọng, anh yên tâm đi.”

Tuấn Kỷ gật đầu: “Tôi nghe nói có máy vị nguyên thủ quốc gia vì một số nguyên nhân nên phải từ chức. Sau khi từ chức, bọn họ biến mất hoàn toàn. Đúng rồi, hai ngày trước ở Hongkong có một người đàn ông bị bắn mười phát đạn vào bụng. Tôi nhớ người này hình như là vệ sỹ xủa một nguyên thủ nào đó.”

Nghe Tuấn Kỷ nói đến đây, Ly Tâm lập tức hiểu được người đàn ông bị bắn chết chính là người đã làm cô bị thương. Hắn cũng coi như có bản lĩnh, trốn lâu như vậy mới bị mò ra. Chắc đây là Tề Mặc trả thù cho cô, Tề Mặc không hề nói với cô điều này, có lẽ hắn không muốn cô biết chuyện vì sợ ảnh hưởng đến đứa con trong bụng.

“Được rồi, chúng ta nói đến chuyện vui đi, hiếm có dịp Ly Tâm tới Trung Quốc, đừng bàn mấy vụ đó nữa.” Thấy Ly Tâm trần mặc, Tú Thủy vội lên tiếng.

Tú Thủy vừa dứt lời, Ngô Sâm cười cười: “Người ta nói phụ nữ có thai tính tình kỳ quái, nhưng tôi lại thấy Ly Tâm có tình người hơn.”

Tuấn Kỷ gật đầu: “Đúng vậy. Trước đây cô ấy vô tâm vô tư, tự nhiên phóng khoáng, thích làm gì thì làm, lúc nào cũng như cơn gió. Bây giờ tốt hơn nhiều, cô ấy trở nên ấm áp và có tình người hơn.”

Ly Tâm lườm hai người đàn ông, Tú Thủy cười cười: “Gió không định hình, lượn khắp bầu trời nên tự nhiên sẽ vô tâm vô tư. Bây giờ

em có người để nhớ nhung, có nơi dừng chân ấm áp nên thay đổi là lẽ đương nhiên.”

Ly Tâm bất giác ngây người, cô chưa bao giờ nghĩ đến câu nói này, nhưng nghe qua có vẻ rất thân thiết, rất dễ chịu.

“Buồn nôn quá.” Một giọng nói lạnh lùng vọng tới, mọi người quay đầu, thấy Phong Vân William và Lập Hộ đang đi lên bậc thang. Lời phát biểu từ cái miệng xinh xắn của cậu bé.

“Thằng nhóc này, đi chỗ khác chơi.” Ly Tâm lườm Phong Vân William rồi quay sang Ly Tâmập Hồng Ưngộ: “Tôi đang muốn ăn thứ này.”

Lập Hộ bưng khay hoa quả đến trước mặt Ly Tâm, Ly tâm giơ tay đỡ lấy và nói với đám Tú Thủy: “Mọi người thưởng thức đi. Em đã muốn ăn từ hai ngày nay mà bây giờ mới có.”

“Tề Mặc, vợ anh đang ăn dưa hấu đông lạnh kia kìa.” Ly Tâm vừa định cầm miếng dưa hấu, một giọng nói lãnh đạm đột nhiên vang lên. Ly Tâm vội rút tay về, ngó ngó nghiêng nghiến tứ phía.

Không thấy bóng dáng Tề Mặc. Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Phong Vân William, cậu bé đang cầm thiết bị liên lạc trong tay. Ly Tâm tức giận hét lên: “Em muốn chết phải không?”

Phong Vân William lắc lắc ngón tay: “No, người chết là chị chứ không phải em.”

Lập Hộ im lặng đứng bên cạnh xem trò vui. Lúc đến đây anh ta thông báo cho lão đại biết, có người mang thai muốn ăn dưa hấu đông lạnh, cô cũng không xem bây giờ là mùa nào nhưng bọn họ không thể ngăn cản cô. Có điều Phong Vân William đến lúc này mới giở trò chứng tỏ cậu ta có ý định xem màn kịch hay.

“Mau bê đi, mau bê đi.” Ly Tâm xua tay thúc giục Lập Hộ.

“Bê cáu gì đi hả?” Một giọng nói lạnh lùng chữa đựng tức giận truyền đến. Ly Tâm giật mình, thôi xong, không ngờ Tề Mặc xuất hiện nhanh như vậy.

Tề Mặc đi hai ba bước tới gần, hắn cúi đầu nhình Ly Tâm ngồi ngả người trên ghế mấy, gương mặt hắn không che dấu nộ khí: “Loại quả thối tha này mà em cũng muốn ăn à?”

Ly Tâm nhìn Tề Mặc bằng ánh mắt tủi thân: “Tại ngực em khó chịu, em mới muốn ăn thứ này.” Cô vừa nói vừa ôm ngực, sắc mặt bị Tề Mặc dọa trở nên trắng bạch. Bây giờ là tiết trời tháng ba có gió lạnh, tuy Ly Tâm mặc đủ quần áo ấm nhưng sắc mặt cô không tươi tỉnh thêm phần ấm ức nên trông yêu ớt vô cùng.

Bắt gặp bộ dạng đó là Ly Tâm, nộ khí trong mắt Tề Mặc lập tức tan biến. Hắn ngồi xuống bên cạnh Ly Tâm, cúi người bế Ly Tâm đặt lên đùi hắn. Tề Mặc vừa dịu dàng xoa ngực Ly Tâm vừa mở miệng hỏi: “Khó chịu sao còn ngồi ở đây?” Nói xong hắn lạnh lùng đưa mắt nhìn đám Tuấn Kỷ.

Thấy Tề Mặc tức giận lại nghe hắn nói chuyện dịu dàng với Ly Tâm, Tuấn Kỷ còn tưởng Tề Mặc đã đổi tính. Không ngờ ý nghĩ vẫn còn chưa kịp ra khỏi đầu, ánh mắt lạnh lùng của Tề Mặc khiến bọn họ hiểu ra, Tề Mặc vẫn là Tề Mặc, hắn chỉ đối xử dịu dàng với một mình Ly Tâm.

“Ở đây không khí trong lành.” Ly Tâm để mặc Tề Mặc xoa ngực cô, cô tựa người vào lòng hắn.

Tề Mặc nhíu mày đồng thời cất giọng lạnh lùng: “Bỏ thứ này đi, đưa đồ ăn nóng lên đây.” Lập Hộ không nói lời nào lập tức bê khay hoa quả đi. Sớm biết rõ số phận của quả dưa hấu, vậy mà Ly Tâm còn bắt anh ta đi kiếm.

Ly Tâm vẫn thèm ăn dưa hấu đông lạnh, cô bất giác dõi theo bóng Lập HỘ với vẻ mặt không cam tâm.

Tề Mặc thấy vậy ôm Ly Tâm vào lòng: “Em muốn ăn gì cũng được, nhưng thức không có lợi cho sức khỏe thì đừng ăn, em đừng bướng bỉnh như vậy.”

Ly Tâm không lên tiếng, cô cũng biết là không thể ăn nhưng cô thật sự thèm quá. Cô vẫn có ý định nếm thử một miếng trước khi Tề Mặc phát hiện, nhưng xem ra cô không có duyên với nó rồi.

Thấy Ly Tâm im lặng, Tề Mặc giơ tay vuốt bụng Ly Tâm, hắn cúi đầu hôn lên trán cô và nói nhỏ: “Đợi đến lúc con ra đời rồi em muốn ăn gì thì ăn.”

Ly Tâm ngẩng mặt nhìn hắn, khóe miệng Tề Mặc nhếch lên thành nụ cười, ánh mát và nụ cười tràn ngập sự yêu thương và nuông chiều. Ly Tâm mỉm cười với hắn, bụng cô đột nhiên nhói đau khiến cô bất giác cau mày.

“Sao vậy? Chỗ nào khó chịu sao?” Cảm nhận thấy sự thay đổi của Ly Tâm, gương mặt Tề Mặc đột nhiên trở nên căng thẳng.

Ly Tâm lắc đầu: “Không có gì, còn vừa đạp em.”

Tề Mặc nghe nói vậy mới thả lỏng tinh thần. Hắn vuốt ve bụng Ly Tân, gương mặt hắn rất dịu dàng, khiến người ngoài không thể tưởng tượng nổi đây là lão đại của Tề Gia khét tiếng máu lạnh vô tình và tàn nhẫn.

Một cơn gió thổi đến, tháng ba mang không khí giá lạnh khiến nhiệt độ xuống thấp hơn.

“Nổi gió rồi.” Tề Mặc đưa mắt qua Phong Vân William: “Đi lấy áo khoác lông ra đây.” Phong Vân William cười như không quay người bước đi.

Ly Tâm liền mở miệng: “Bây giờ là tháng mấy rồi, em không cần mặc áo dày như vậy đâu.”

Tề Mặc ôm Ly Tâm đứng dậy: “Đừng để bị lạnh.”

Ly Tâm không nói một câu nào, cô tựa đầu vào ngực Tề Mặc, cảm nhận sự ấm áp từ cơ thể hắn truyền sang. Không biết từ lúc nào Tề Mặc bắt đầu quan tâm đến mọi chuyện xung quanh cô, từ ăn mặc ngủ nghỉ, đồ dùng, cả sự thay đổi của thời tiết. Cũng không biết từ lúc nào cô đã quen với sợ chăm sóc và che chở như hình với bóng của hắn. Đặc biệt, còng tay ôm của hắn khiến cô cảm thấy ấm áp tự đáy lòng.

Áo khoác lông màu trắng nhanh chóng được đưa đến, Tề Mặc lấy áo khoacs từ tay Phong Vân William rồi choàng lên người Ly Tâm. Áo khoác dày ngăn toàn bộ khí lạnh của mùa xuân ở bên ngoài, chỉ còn lại hơi ấm trên toàn cơ thể.

Trời đột nhiên lất phất mưa bay, hạt mưa kéo theo làn gió thổi rơi xuống mặt đất, mang đến mùi hương dịu nhẹ của đất sét khiến lòng người yên ả.

Tề Mặc cau mày, Phong Vân William ở bên cạnh giương lên một chiếc ô làm bằng trúc đặc trưng của vùng Giang Nam. Tề Mặc một tay cầm chiết ô, một tay ôm chặt eo Ly Tâm đưa cô bước đi trong mưa.

Tuấn Kỷ, Tú Thủy và Ngô Sâm đứng đằng sau chứng kiến toàn bộ cảnh đó. Tú Thủy lắc đầu: “Thiết hán nhu tình, thiên hạ chắc không ai có thể nhìn thấy bộ dạng này của tề Mặc.”

Phong Vân William vừa dõi theo bóng dáng hai nguwoif trong mưa vất giọng lạnh nhạt: “Đó cũng là phúc của anh ta, có người như chị gái tôi một lòng một dạ với anh ta.”

Trong cơn mưa xuân, chiếc ô che nghiêng trên đầu Ly Tâm, hai người không biết nói chuyện gì, thỉnh thoangrlaij quay mặt vào nhau. Bóng hai người mỗi lúc một khuất dần. Tề Mặc nói điều gì đó với Ly Tâm, cô đột nhiên quay sangn[r nụ cười rạng rỡ với hắn. Nụ cười

của cô như trăm hoa nở rộ, tỏa ra một vẻ đẹp ấm áp trong tiết xuân giá lạnh.

Mưa xuân tháng ba ngày càng rả rích, hạnh phúc chỉ đơn giản đến thế.

Chính văn hoàn

Chương 119: Ngoại truyện 1: Cơn ghen

Có câu nói thời gian và hoàn cảnh có thể khiến một người thay đổi hoàn toàn, ba năm trôi qua nhanh như tia chớp, Ly Tâm ngồi ở vị trí nữ chủ nhân của Tề Gia cũng đâu vào đấy. Ngoài có nhiều vị lão đại hắc đạo như Lam Bang nể mặt, trong có Phong Vân giúp sức, ở giữa lại có Tề Mặc làm chỗ dựa nên uy danh của cô mỗi lúc tăng cao. Một ánh mắt, một nụ cười của Ly Tâm đều thu hút sự chú ý và phỏng đoán của mọi người.

Nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài, trước mặt Phong Vân và đám Hồng Ưng, Lập Hộ, Ly Tâm vẫn là cáo mượn oai hùm, con người lơ mơ không khác trước kia là bao. Đặc biệt lúc thức giấc, Tề Mặc là người chịu khổ cực nhất. Mấy năm qua Ly Tâm mặt nào cũng tiến bộ, về chuyện thức giấc càng tệ hại hơn. Nếu Tề Mặc không ở nhà, đám Phong Vân dù có công việc cũng sẽ không đi tìm Ly Tâm.

Buổi sáng ngày hôm nay không còn sớm lắm, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu. Trong căn phòng mát lạnh, Ly Tâm vẫn đang ngủ say sưa. Tối qua cô bị Tề Mặc giày vò đến nửa đêm, hậu quả của trận kích tình quá kịch liệt là hai chân mềm nhũn, toàn thân đau nhức.

"Mami, mami, mau tỉnh dậy đi!". Một giọng nói trẻ con thì thầm bên tai Ly Tâm, tiếp đó là thân hình mềm mại đè lên người cô và không ngừng lắc đầu cô.

Ly Tâm ghét nhất bị người khác làm phiền lúc ngủ, đặc biệt lúc cô đang mệt mỏi. Trong cơn mơ màng, Ly Tâm nghe tiếng người gọi, mặt cô lại bị vài cái tát, cô tức giận thò tay ra khỏi chăn đẩy mạnh, miệng hét lên: "Tề Mặc, mau cuốn xéo đi". Nói xong Ly Tâm liền quay người sang một bên ngủ tiếp.

Thân hình nhỏ bé bị Ly Tâm đẩy ra khỏi giường và ngã xuống tấm thảm dày, đôi môi đỏ của cậu bé mêu mếu, bàn tay mập mạp trắng nõn nà xoa cặp mông bị ê. Cậu bé xinh xắn đến mức người khác

không thể rời mắt. Mặc dù bị đau nhưng cậu bé không hề chảy nước mắt mà chậm rãi đứng dậy và bám vào tấm chăn lại tiếp tục leo lên.

Ly Tâm quay người, chăn bị kéo một bên nên để lộ tấm thân trần trắng mịn. Trên da cô vẫn còn đầy dấu vết của trận kích tình tối qua, tuy nhiên cậu bé ở dưới đất không hiểu những dấu vết này có ý nghĩa gì, cậu vẫn bám vào chăn leo lên giường.

"Mami, mami dậy chơi với Tiểu Vũ đi!". Cậu bé khó khăn lắm mới trèo lên giường, bé vùi mặt vào bộ ngực trơn láng của Ly Tâm, ôm mặt cô và bắt đầu đặt môi lên môi cô.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Ly Tâm cảm thấy có ai đó đang hôn cô, trên giường của cô ngoài Tề Mặc còn có ai? Ly Tâm lập tức động đậy đôi môi đáp trả. So với nụ hôn chào buổi sáng mãnh liệt, cô thích nụ hôn dịu dàng hơn.

Thấy Ly Tâm hơi hé môi, cậu bé liền gật đầu ra chừng hiểu ý. Cậu bé từng chứng kiến bố Tề Mặc gọi mẹ thức dậy bằng cách này, vì vậy bé không hề do dự thổi bong bóng rồi hôn lên đôi môi đỏ mọng của mẹ bé.

Mùi sữa thơm phức, rất mềm mại, rất khoái khẩu, rất nhỏ....rất nhỏ? Ly Tâm thè lưỡi liếm môi đối phương, đối phương cũng lập tức thè lưỡi liếm cô. Trong cơn mơ mơ màng màng, Ly Tâm đột nhiên cảm thấy điều gì đó bất ổn, miệng Tề Mặc nhỏ như vậy từ lúc nào, môi Tề Mặc mềm mại như vậy từ lúc nào? Một ý nghĩ vừa lóe qua đầu, Ly Tâm giật mình và lập tức mở mắt.

"Hai người đang làm gì vậy?" Giọng nói lạnh lùng pha lẫn nộ khí đột ngột vang lên. Tề Mặc vừa mở cửa liền nhìn thấy hai người một lớn một nhỏ ở trên giường hôn nhau cuồng nhiệt, sắc mặt hắn đanh lại. Đưa mắt xuống dưới bắt gặp thân thể lõa lồ của Ly Tâm, cơn giận dữ của Tề Mặc bốc lên đỉnh đầu ngay tức khắc.

Ly Tâm mở to mắt bắt gặp đôi mắt tròn xoe đen lay láy ngay sát mặt cô. Môi của cậu bé và môi cô vẫn dính chặt vào nhau.

"Trời ơi!" Ly Tâm phản ứng nhanh kéo cậu bé sang một bên và quay đầu nhìn Tề Mặc đang đi tới.

Tề Mặc xách cổ cậu bé, hắn trừng mắt nhìn con trai trong tay rồi quay sang Ly Tâm gầm lên: "Mau che người đi!". Đến lúc này Ly Tâm mới phát hiện cô không mặc đồ, cô đỏ bừng mặt vội kéo chăn cuộn chặt vào người.

"Daddy! Tiểu Vũ gọi được mami rồi, Tiểu Vũ giỏi lắm đúng không? Daddy mau thưởng cho Tiểu Vũ đi!". Cậu bé nở nụ cười đắc ý đồng thời túm tay Tề Mặc.

Tề Mặc mặt sắt đen sì quát lớn: "Con vào phòng bằng cách nào?". Hắn đã bị mấy lần nên rút kinh nghiệm trước khi ra ngoài khóa chặt cửa không cho con trai vào phòng tìm mẹ.

Cậu bé không hề tỏ ra sợ hãi trước vẻ mặt đầy sát khí của Tề Mặc, bé cười híp mắt chỉ ra ngoài ban công: "Con vào từ chỗ đó".

Ly Tâm nghe nói vậy liền lườm cậu bé, con của kẻ biến thái đúng là còn biến thái hơn. Tề Mặc biến thái thì không nói làm gì, vì cuộc đời hắn trải qua nhiều biến cố, nhưng con trai cô mới hai tuổi, lẽ nào cậu bé cũng được di truyền cả điều này. Ly Tâm không quên phòng ngủ của cô ở tầng ba, có ban công độc lập không nối liền với xung quanh, con trai cô quả nhiên vô cùng lợi hại.

Tề Mặc vừa trừng mắt với cậu bé vừa xách cổ cậu bé đi ra cửa. Hắn mở cửa ném con trai ra ngoài và cất giọng lạnh lùng: "Nếu ba còn thấy con vào đây nữa, ba sẽ tống cổ con đi châu Phi làm người rừng". Nói xong hắn liền khóa trái cửa phòng.

Tề Thiên Vũ bị ném ngồi phịch xuống đất liền đứng dậy xoa mông và phủi bụi dính đầy hai tay. Cậu bé nhìn cánh cửa đóng chặt rồi trề

môi: "Hừ, xem ai sợ ai? con còn đến nữa đấy". Nói xong cậu bé chậm rãi đi xuống dưới tầng một.

Ở trong phòng Ly Tâm ngồi im chứng kiến hành động của Tề Mặc, cô biết Tề Mặc khống chế lực đạo không làm con trai bị thương, thế nhưng cô vẫn mở miệng làu bàu: "Anh nhẹ tay một chút, Tiểu Vũ vẫn còn nhỏ".

Tuy nhiên câu nói này của Ly Tâm không hề có sức thuyết phục. Con trai cô tuy còn nhỏ tuổi nhưng trình độ phá phách không ai sánh kịp. Cậu bé lại thích quấn lấy cô, cả ngày từ sáng đến tối bám chặt cô không nói làm gì, cậu bé còn thích ôm hôn cô. Trong con mắt của Ly Tâm, hành động của Tề Thiên Vũ rất đáng yêu, nhưng trong mắt Tề Mặc, cậu bé chính là một sắc lang. Hai bố con bắt đầu đối lập nhau từ đó.

Tề Mặc ngoảnh đầu nhìn Ly Tâm, hắn từ từ tiến gần đến bên giường, vẻ mặt hắn rất bình thản nhưng Ly Tâm biết rõ cơn bão tố dưới sự bình thản đó. Cô vô ý thức túm chặt lấy chăn và nở nụ cười rạng rỡ: "Tề Mặc, em không phải cố ý, em vẫn chưa tỉnh hẳn, anh biết mà...".

Ly Tâm còn chưa nói hết câu, Tề Mặc thò một chân đè lên đùi cô, hắn cúi đầu nhìn cô chăm chú. Sau đó Tề Mặc giơ tay vuốt ve môi cô, đáy mắt hắn sâu thẳm đến mức Ly Tâm toát mồ hôi lạnh.

"Ở đây chỉ được có mùi vị của anh". Tề Mặc cất giọng đầy bá đạo rồi còn cúi xuống hôn ngấu nghiến lên môi Ly Tâm.

Ly Tâm biết Tề Mặc có sự chiếm hữu tuyệt đối với cô. Trước đây còn đỡ, sau khi hai người kết hôn, Tề Mặc càng chiếm hữu mạnh mẽ hơn. Con người hắn từ một tảng băng biến thành ngọn lửa, có thể thiêu cháy cô bất cứ lúc nào.

Đám Phong Vân và Hồng Ưng tất nhiên không tranh giành cô với Tề Mặc, người ngoài luôn tỏ ra kính sợ nên sự chuyên chế của Tề Mặc không thể hiện rõ. Nhưng sau khi Tề Thiên Vũ ra đời, việc Tề Thiên

Vũ quấn lấy Ly Tâm khiến Phong Vân chỉ biết cau mày, còn Tề Mặc lúc nào cũng trong tình trạng lửa bốc lên đầu. Nếu không phải Ly Tâm không đồng ý, có lẽ Tề Mặc đã gửi con trai tới chỗ Jiaowen huấn luyện từ lâu rồi.

Sau khi nụ hôn kết thúc, Ly Tâm thở hổn hển giơ tay ôm đầu Tề Mặc mỉm cười: "Ai lại ghen cả với con trai".

Tề Mặc hơi cau mày, hắn cất giọng trầm trầm: "Em là của anh". Nói xong hắn giơ tay vuốt nhẹ cổ Ly Tâm.

Ly Tâm liền giữ tay Tề Mặc: "Anh..."

"Thân thể em chỉ thuộc về anh". Tề Mặc vừa vuốt ve bộ ngực mịn màng của Ly Tâm vừa mút mạnh đôi môi cô. Sau đó hắn kéo chăn ra khỏi người Ly Tâm rồi đè lên người cô. Ly Tâm là của hắn, chỉ có mùi vị của hắn, dù là con trai hắn cũng không được.

Ly Tâm liền nở nụ cười ngọt ngào và ôm chặt Tề Mặc. Cô thuộc về hắn, chỉ một mình hắn mà thôi.

Ánh mặt trời chói chang của buổi trưa lọt qua khe cửa, làm căn phòng có màu lạnh ấm áp hẳn lên, khiến hình ảnh hai thân hình dây dưa ở trong phòng càng thêm ngọt ngào.

Ở dưới tầng một của tòa nhà chính, Tề Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn lên phòng ngủ trên tầng ba. Cậu bé đang tính toán xem bây giờ mà mò lên liệu có tìm thấy mami cậu bé hay lại bị daddy tống cổ ra ngoài. Cậu bé vừa ngẫm nghĩ vừa đi đi lại lại ở một chỗ.

"Em tính giở trò quỷ gì thế?" Một giọng nói từ tốn vang lên, Tề Thiên Vũ quay đầu liền giơ hai tay và nở nụ cười ngọt ngào: "Anh xinh đẹp bế em!".

Phong Vân William khoanh hai tay trước ngực cười ngoác miệng với cậu bé: "Lại bị bắt quả tang à?"

Tề Thiên Vũ chạy đến trước mặt Phong Vân William rồi bám vào người cậu ta: "Daddy muốn đưa Tiểu Vũ đi châu Phi làm người rừng".

Phong Vân William nghe nói vậy liền giơ tay bế Tề Thiên Vũ: "Hôm nay em làm chuyện hay ho gì mà Tề Mặc tức giận như vậy?"

"Em thơm mami, mami cũng thơm em". Tề Thiên Vũ chỉ tay lên miệng và cười tít mắt.

Phong Vân William lập tức hiểu ra vấn đề, cậu ta ngẩng đầu nhìn lên tầng ba rồi cười ha hả. Phong Vân William bế Tề Thiên Vũ quay người đi ra ngoài: "Anh đoán em sắp bị tống đi châu Phi làm người rừng rồi, vì hôm nay em đã dẫm phải khu cấm địa".

"Không, Tiểu Vũ không muốn đi châu Phi làm người rừng, Tiểu Vũ sẽ bị dã thú ăn thịt mất. Hức, hức...daddy là người xấu, Tiểu Vũ sẽ bỏ nhà ra đi".

"Em định bỏ đi đâu hả?"

"Em đi tìm chú xinh đẹp, chú xinh đẹp nói chú ấy muốn nhận em làm con trai của chú ấy".

"Lam Tư..."

Dưới ánh nắng mặt trời, bóng hai người mỗi lúc một xa. Còn cặp trai gái đang triền miên trong căn phòng ấm áp không biết ngay sau đó sẽ xảy ra chuyện khiến họ phải bận rộn một phen.

Chương 120: Ngoại truyện 2: Chòng ghẹo Lam Tư

“Lão đại, tiểu thiếu gia bị Lam Tư bắt cóc rồi”. Hồng Ưng tay cầm một tờ giấy, báo cáo với Tề Mặc bằng một giọng rất nghiêm túc.

Tề Mặc nghe nói vậy chỉ ừm một tiếng, hắn không ngẩng đầu, vẫn tiếp tục xem tài liệu trong tay. Ly Tâm ở bên cạnh quay sang Phong Vân William: “Em không có việc gì làm phải không?”

Phong Vân William nở nụ cười vô hại: “Liên quan gì đến em?”

Ly Tâm hừ một tiếng: “Tiểu Vũ ngày ngày ở Tề Gia, Lam Tư có thể đến đây bắt cóc hay sao? Là em đưa nó đi đúng không?”

Phong Vân William ngồi tựa vào ghế sofa cười híp mắt: “Tại con trai chị muốn đi, em tự nhiên sẽ đưa Phật tới Tây phương”.

Nghe Phong Vân William nói vậy, Ly Tâm bóp bóp mi tâm: “Tiểu Vũ lại làm sao vậy?”

Phong Vân William nháy mắt đầy mờ ám với Ly Tâm: “Có người định bắt con trai chị đi châu Phi làm người rừng. Vì vậy bé mới quyết định bỏ nhà ra đi tìm người giúp đỡ”.

Hoàng Ưng ngồi bên cạnh Phong Vân William liền mở miệng: “Bỏ nhà ra đi? Lần này là lần thứ mấy rồi?”

“Lần thứ hai”. Lập Hộ đáp lời.

Tề Mặc cuối cùng cũng ngẩng đầu, hắn cất giọng trầm trầm: “Cứ để nó ở đó vài ngày”. Câu nói của hắn khiến mọi người đều bật cười.

Ngày hôm sau, Ly Tâm vừa đọc thông cáo vừa tươi cười nói: “Lam Tư ngày càng thiếu tính nhẫn nại. Lần này mới một ngày đã không chịu nổi rồi”.

Phong Vân William liếc mắt qua tờ thông cáo, cậu ta chọc nhẹ ngón tay vào bề mặt ghế sofa: “Nghe nói Lam Tư vừa nhìn trúng một mỏ kim cương ở châu Phi. Em thấy mỏ đó không tồi”.

Tề Mặc ngồi bên cạnh Ly Tâm, gương mặt hắn không biểu lộ bất cứ một sắc thái tình cảm nào. Ly Tâm tựa vào vai hắn: “Anh cảm thấy thế nào?”

Tề Mặc nói lãnh đạm: “Trò trẻ con”.

Ly Tâm biết Tề Mặc chỉ coi trọng những vụ buôn bán vũ khí quy mô lớn. Kim cương hay bất cứ thứ nào khác đều không lọt vào mắt hắn, đồng thời không gây hứng thú cho hắn.

Ly Tâm sớm biết Tề Mặc có phản ứng này. Cô tươi cười hỏi: “Canh bạc này anh có tham gia không? Em nói trước là em muốn đi đó”.

Tề Mặc nhìn Ly Tâm, bắt gặp ánh mắt mong chờ của cô. Mấy năm qua Ly Tâm phương diện nào cũng có tiến bộ, duy nhất việc đánh bạc là luôn thua tơi tả. Lần này Lam Tư đưa ra thông cáo và điều kiện trao đổi, Ly Tâm cảm thấy vô cùng hưng phấn là vì cô muốn đi thực tế ở Las Vegas, địa điểm Lam Tư muốn so tài cao thấp.

“Em muốn thì đi đi”. Tề Mặc giơ tay vuốt tóc Ly Tâm.

Tại một sòng bạc lớn nhất trên địa bàn của Tề Mặc ở Las Vegas, vợ chồng Tề Mặc, Ly Tâm và Lam Tư hội ngộ trong một phòng VIP sang trọng. Người đứng đầu của Tề Gia và Lam Bang, hai gia tộc lớn nhất giới hắc đạo gặp gỡ là một sự kiện gây chấn động trong giới, khiến mọi người đều cảm thấy bất an.

Trong phòng VIP sang trọng nhất, Tề Mặc và Ly Tâm ngồi ở một đầu chiếc bàn đánh bạc hình chữ nhật, Lam Tư và Tề Thiên Vũ ngồi ở đầu còn lại. Tất cả những nhân vật cao cấp của hai nhà như Hồng Ưng, Hoàng Ưng, Phong Vân William, hộ vệ Ninja của Lam Tư, Lam Đàm…đều ngồi ở xung quanh, ai nấy đều tỏ nghiêm nghị và đầy cảnh giác.

Ly Tâm đưa mắt nhìn Lam Tư ở phía đối diện, đã ba năm trôi qua nhưng trên người anh ta không hề lưu lại dấu vết của thời gian. Thậm chí khí chất của anh ta ngày càng yêu mị hơn, không hổ danh là lão đại yêu nghiệt của giới hắc đạo.

Lúc này sắc mặt của Lam Tư tương đối khó coi. Tuy anh ta vẫn giữ dáng vẻ tao nhã nhưng những người biết rõ anh ta như Tề Mặc và Ly Tâm đều nhận ra tâm trạng anh ta không tốt lắm.

Tề Thiên Vũ ngồi trong lòng Lam Tư, hai tay cậu bé ôm chặt cổ anh ta. Tề Thiên Vũ quay đầu cười toét miệng với Ly Tâm: “Mami, daddy, Tiểu Vũ bị bắt cóc rồi, mami mau chuộc Tiểu Vũ về đi!”

Ly Tâm mỉm cười nhìn Tề Thiên Vũ: “Con lại giở trò gì mà bắt mami đi chuộc con?”

“Không có gì, nhưng lẽ nào cô không nên chuộc con trai cô?” Lam Tư không che dấu tâm trạng bực bội của mình.

Ly Tâm còn chưa trả lời, Tề Thiên Vũ cất giọng lanh lảnh: “Chú xinh đẹp không vui nên muốn mami đến chuộc con”.

Phong Vân William nói xen vào: “Em lại bày ra trò gì hả?”

Nghe Phong Vân William hỏi vậy, Lam Tư đanh mặt vỗ một phát vào mông Tề Thiên Vũ và quát cậu bé: “Câm miệng”.

Ly Tâm và Tề Mặc chưa từng bắt gặp Lam Tư tức giận như vậy bao giờ. Không hiểu tại sao, Lam Tư rất thích con trai của họ. Tuy Tề Gia và Lam Bang luôn ở thế đối lập, hai nhà lúc nào cạnh tranh và áp chế nhau nhưng Tề Thiên Vũ rất được lòng Lam Tư. Vì vậy vợ chồng Ly Tâm không hề cảm thấy lo lắng khi con trai họ ở trong tay Lam Tư. Có điều, đây là lần đầu tiên bọn họ chứng kiến Lam Tư nổi nóng với Tề Thiên Vũ.

“Con trai, làm người phải thành thực”. Ly Tâm cất giọng nghiêm nghị với Tề Thiên Vũ.

Bị Lam Tư phát vào mông, Tề Thiên Vũ nhìn Lam Tư bằng ánh mắt đầy tủi thân. Nghe Ly Tâm nói vậy, cậu bé quay sang bố mẹ: “Chú xinh đẹp nói Tiểu Vũ có vẻ bề ngoài đáng yêu nhưng bên trong là ác quỷ. Sau này sẽ không có một em gái nào thích Tiểu Vũ”.

Ly Tâm gật đầu, nhìn Tề Thiên Vũ bằng ánh mắt khích lệ, chờ đợi cậu bé nói tiếp. Nhưng khi nhìn Lam Tư, Ly Tâm phát hiện anh ta định ra tay với cậu bé, cô nghiêm giọng nói: “Nó là con trai tôi, sớm muộn gì tôi cũng biết”. Lam Tư trừng mắt với Ly Tâm đồng thời thu tay lại. Anh ta không muốn so đo với trẻ con, bởi vì làm vậy rất mất phong độ. Mặc dù nếu Tề Thiên Vũ nói ra sự thật, anh ta vẫn mất phong độ như thường.

Tề Thiên Vũ ôm chặt Lam Tư, cậu bé áp má vào mặt Lam Tư: “Tiểu Vũ nói chắc chắn chú xinh đẹp cũng như vậy nên mới không có em gái nào thích chú”.

Hoàng Ưng phì cười, anh ta không để ý đến gương mặt phẫn nộ của Lam Tư, quay sang động viên Tề Thiên Vũ: “Giỏi lắm, cháu nói tiếp đi!”.

Tề Thiên Vũ gật đầu: “Chú xinh đẹp bảo con thế thì tốt quá, hai chúng ta vừa vặn là một đôi. Chú ấy nói sẽ lấy Tiểu Vũ, để tránh Tiểu Vũ lớn lên không ai theo. Chú ấy nói chú ấy làm người tốt, sẽ nuôi cơm Tiểu Vũ”.

Lời nói của Tề Thiên Vũ khiến người tương đối trầm ổn như Hồng Ưng cũng mỉm cười. Người của Lam Tư đã biết vụ này nên vẫn cố giữ sắc mặt lạnh lùng, nhưng đuôi mắt bọn họ đều để lộ ý cười nên trông bọn họ càng khôi hài hơn.

Ly Tâm nghe xong nhìn Lam Tư bằng ánh mắt nghiêm nghị: “Lam lão đại, anh đừng làm hư con trai tôi. Tôi thừa nhận anh rất đẹp, lại có bản lĩnh lớn, tôi cũng hy vọng Tề Gia và Lam Bang hữu hảo, nhưng tôi tuyệt đối không tán thành vụ liên hôn. Hơn nữa, đối tượng là con trai tôi và anh…tôi thật sự không có hứng thú làm nhạc mẫu của Lam lão đại”. Nói đến đây, Ly Tâm không nhịn được cười, đám

Lập Hộ cũng bật cười ha hả khiến sắc mặt Lam Tư càng tối sầm hơn.

Nghe câu nói của Ly Tâm, Tề Thiên Vũ lắc đầu lia lịa: “Không phải, không phải, Tiểu Vũ là nam tử hán. Tiểu Vũ nhớ lời daddy dạy, Tiểu Vũ là nam tử hán nên không được gả mà chỉ có thể lấy. Vì vậy Tiểu Vũ sẽ cưới chú xinh đẹp, Tiểu Vũ sẽ nuôi cơm chú ấy”.

Lời nói vừa dứt, người của Tề Gia đều cười ha hả. Những người có tính cách vui vẻ như Lập Hộ và Hoàng Ưng cười chảy ra nước mắt. Đến Tề Mặc cũng nhếch mép cười và lên tiếng: “Không hổ danh là con trai của ba”.

Được Tề Mặc khen ngợi, Tề Thiên Vũ ngẩng cao đầu: “Tất nhiên rồi”. Nói xong cậu bé hôn chụt lên má Lam Tư, thậm chí còn để nước dãi trên làn da trắng mịn của anh ta, khiến Lam Tư không kịp phản ứng.

Ly Tâm ho khan hai tiếng rồi cố làm ra vẻ nghiêm chỉnh: “Vấn đề này…cũng không phải không thể cân nhắc, chỉ cần Lam Tư…khụ khụ…”. Bắt gặp ánh mắt giết người của Lam Tư, Ly Tâm lập tức ngậm miệng. Lam Tư là nhân vật không thể chòng ghẹo, Tiểu Vũ nói những lời đó mà vẫn còn sống sót, đó là vì Lam Tư yêu quý cậu bé. Nếu cô dám thừa nước đục thả câu, không đếm xỉa đến thể diện của Lam Tư, có lẽ hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Mọi người vẫn đang cười rần rần, Tề Thiên Vũ quay đầu nói bằng một giọng tủi thân: “Chú xinh đẹp tức giận khi nghe Tiểu Vũ nói câu này. Chú ấy không cần Tiểu Vũ nữa, mami và daddy mau chuộc Tiểu Vũ về đi!”

Nghe đến đây, Ly Tâm lập tức hiểu ra tại sao mới có một ngày Lam Tư đã muốn trao trả con trai cô, đồng thời muốn đòi bồi thường. Hóa ra anh ta bị Tề Thiên Vũ trêu chọc. Cũng may Tề Thiên Vũ mới hai tuổi đầu, nếu đổi lại là người khác, chắc sẽ chết không toàn thây. Ly Tâm nói nhỏ: “Lam lão đại, anh hãy ra giá đi!”

Lam Tư lại vỗ vào mông Tề Thiên Vũ một phát, anh ta cười như không cười nhìn vợ chồng Tề Mặc: “Một ván phân định thắng thua, điều kiện là độc quyền buôn bán vũ khí ở châu Phi”. Châu Phi chỉ là một thị trường nhỏ trong giới buôn bán vũ khí nhưng có còn hơn không.

Ly Tâm gật đầu: “Được”. Nói xong cô hùng dũng cầm hộp xúc xắc ở trước mặt. Tề Mặc ngồi bên cạnh không nói một lời nào, chỉ tựa người vào thành ghế quan sát Ly Tâm.

Ly Tâm lắc hộp xúc xắc và mở nắp. Bên trong là số bốn sáu sáu, một con số khá đẹp. Cô nhìn Lam Tư cười cười, từ trước đến nay cô chưa bao giờ thắng bạc, nhiều khả năng vận đen sẽ chấm dứt từ ngày hôm nay.

Lam Tư không hề để ý đến Ly Tâm, anh ta nói với Tề Thiên Vũ: “Mở ra đi”. Tề Thiên Vũ ngoan ngoãn thò cánh tay mập mạp mở nắp hộp xúc xắc, ba con xúc xắc có số sáu sáu sáu.

Ly Tâm tức giận trừng mắt với Tề Thiên Vũ, Lam Tư cười giòn giã ôm Tề Thiên Vũ đứng dậy: “Không tồi, cháu đã giúp chú thắng cược, chú sẽ nuôi cơm cháu thêm vài ngày nữa”. Nói xong anh ta liền bế Tề Thiên Vũ đi ra ngoài.

Bắt gặp ánh mắt đầy nộ khí của Ly Tâm, Tề Thiên Vũ cất giọng oan ức: “Mami, con không phải cố ý…Còn nữa, hai ngày sau mami nhớ đến đón con…”.

Ly Tâm quay sang nhìn Tề Mặc bằng ánh mắt đầy áy náy, nhưng Tề Mặc không hề thay đổi sắc mặt, hắn đưa tay ôm eo Ly Tâm: “Để nó ở bên đó cũng tốt, chúng ta càng được yên tĩnh”. Vừa nói hắn vừa đưa Ly Tâm đi ra ngoài. Tề Mặc không hề bận tâm đến việc bị mất thị trường ở châu Phi, thậm chí hắn còn cảm thấy tâm trạng rất tốt khi Tề Thiên Vũ rời xa Ly Tâm.

Như vậy giấc mộng trở thành thần bài của Ly Tâm chấm dứt ở đây. Đám Phong Vân William và Hoàng Ưng chỉ biết lắc đầu, sau này

những vụ cờ bạc liên quan đến địa bàn làm ăn không thể để Ly Tâm ra tay. Bằng không đại bản doanh của Tề Gia cũng có ngày bị cô thua vào tay người khác.

Chương 121: Ngoại truyện 3: Hẹn hò

Hôm nay là một ngày tiết trời mát mẻ, trăm hoa tỏa hương thơm ngát, là dịp tốt nhất để đi "đạp thanh" (Đạp thanh: đi dã ngoại tầm trước và sau lễ thanh minh).

Tuy nhiên điều này không liên quan đến Tề Gia, càng không liên quan đến Tề Mặc. Trên đời này không ai dám mở miệng kêu lão đại cấp thế giới đi "đạp thanh". Hơn nữa Tề Mặc cũng chẳng rảnh rỗi làm ba chuyện vô bổ đó. Nhưng vào ngày tháng này, giờ phút này, cuối cùng cũng xuất hiện người khiêu chiến cực hạn của Tề Mặc, đó chính là Ly Tâm, bà xã của hắn.

"Tề Mặc, anh chỉ có hai sự chọn lựa, một là ngày mai cùng em đi "đạp thanh", hai là ngày mai đến chỗ Lam Tư đón Tiểu Vũ về ngủ cùng em. Anh thích chọn bên nào?". Ban đêm trên chiếc giường ngủ rất lớn, Ly Tâm ngồi trên người Tề Mặc và nhìn hắn bằng ánh mắt sắc như dao.

Tề Mặc đưa một tay ôm eo Ly Tâm, hắn cau mày và cất giọng trầm trầm: "Rốt cuộc em muốn gì thì nói thẳng ra đi, đừng vòng vo tam quốc với anh".

Ly Tâm bĩu môi khi thấy Tề Mặc nhìn ra ý đồ của cô. Tề Mặc nhìn thấu cô không phải là chuyện ngày một ngày hai, giở trò trước mặt hắn chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ.

Ly Tâm nằm sấp xuống người Tề Mặc, cô giơ hai tay ôm cổ hắn và nói khẽ: "Tối qua em nằm mơ thấy Tùy Tâm, chị ấy kể với em chị ấy và người yêu đang hẹn hò. Bọn họ hẹn hò rất lãng mạn ngọt ngào".

Tề Mặc hừ một tiếng: "Toàn mấy trò vớ vẩn, ngủ đi". Nói xong hắn liền hoán đổi vị trí, đè Ly Tâm xuống dưới người hắn.

Nghe Tề Mặc nói vậy, Ly Tâm tức tối cắn mạnh vào vai hắn. Tề Mặc không hề thay đổi sắc mặt cứ như hắn không biết đau là gì. Hắn chỉ

nhíu mày nhìn Ly Tâm, lúc này cô giống hệt con mèo nhỏ giơ nanh vuốt phản kháng.

“Em muốn làm gì nào?” Cuối cùng Tề Mặc lên tiếng hỏi.

Ly Tâm nhả vai Tề Mặc và nhìn thẳng vào mắt hắn: “Hẹn hò, em và anh chưa từng hẹn hò bao giờ”. Nếu không phải nằm mơ thấy Tùy Tâm, Ly Tâm không bao giờ biết hai từ “hẹn hò” có ý nghĩa như thế nào. Tuy cô và Tề Mặc đã trở thành vợ chồng mấy năm nhưng đúng là vợ chồng cô chưa từng có kiểu đó. Ly Tâm muốn cho Tùy Tâm thấy cô sống rất hạnh phúc. Lần sau nếu nằm mơ thấy Tùy Tâm, cô sẽ khiến Tùy Tâm ngưỡng mộ chết thôi.

Tề Mặc nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt khó hiểu, hẹn hò là cái gì vậy?

“Hẹn hò, hẹn hò, hẹn hò…”. Ly Tâm lẩm bẩm bên tai Tề Mặc giống như tụng kinh. Mãi đến lúc trời gần sáng, Ly Tâm nhận được Tề Mặc gật đầu đồng ý.

Tề Mặc và Ly Tâm chuẩn bị đi dã ngoại “đạp thanh”, chuẩn bị đi hẹn hò. Không hiểu tại sao Phong Vân William biết được tin này, tin tức từ miệng cậu ta nhanh chóng lan truyền khắp Tề Gia. Dõi theo chiếc xe Cadillac rời khỏi đại bản doanh của Tề Gia vào buổi trưa, tất cả mọi người trong Tề Gia đều há hốc miệng như bị sét đánh trúng. Trời đổ cơn mưa máu có lẽ cũng không khiến họ kinh ngạc bằng chuyện Tề Mặc đi hẹn hò.

Thành phố sầm uất như New York cũng có khu vực ngoại ô, chỉ có điều hơi xa một chút. Nhưng Ly Tâm vô cùng hưng phấn nên cô không hề có cảm giác đi xa.

Tề Mặc và Ly Tâm đến một nơi có cây cầu nhỏ, dòng nước chảy, thảm cỏ xanh mướt, rừng hoa đủ sắc màu, vườn cây nặng trái, đây đúng là thiên đường ở nhân gian.

Ly Tâm phủ một tấm khăn trải bàn màu hồng xuống thảm cỏ và bày chai rượu vang cao cấp năm 82, ít khoai tây cắt lát, bánh ga tô, các

loại hoa quả, thậm chí có cả hộp sườn xào chua ngọt. Cô nở nụ cười tươi roi rói, cảnh hẹn hò lãng mạn và những thứ này là cô học từ phim truyền hình. Nhưng Ly Tâm quên mất nhân vật chính trong các bộ phim Hàn Quốc cô xem là những công tử nhà giàu lãng mạn, còn người ở bên cạnh cô là lão đại hắc đạo, bá chủ của giới vũ khí. Màu hồng, bánh ga tô, hoa quả…liệu có "tương xứng" với hắn?

Tề Mặc đen mặt nhìn Ly Tâm bận rộn sắp xếp đồ ăn. Hắn trầm mặc đứng im một chỗ không nhúc nhích.

"Anh ngồi xuống đây đi". Thấy Tề Mặc vẫn đứng yên, Ly Tâm kéo mạnh tay hắn, bắt hắn ngồi xuống bên cạnh cô. Tất nhiên cũng do Tề Mặc chiều theo Ly Tâm nên cô mới có thể khiến hắn nhúc nhích. Với sức lực của Ly Tâm, có mười cô cũng không thể kéo nổi hắn.

"Tề Mặc, anh thử món này đi". Ly Tâm cầm cây dĩa lấy một miếng bánh ga tô đưa cho Tề Mặc.

Tề Mặc lạnh lùng nhìn Ly Tâm, ánh mắt hắn lóe lên tia tức giận. Sống với Tề Mặc lâu ngày nên Ly Tâm lập tức hiểu ý. Cô nhất thời quên mất Tề Mặc không ăn đồ ngọt. Nhưng kịch bản ngày hôm nay không có tiết mục chuẩn bị bít tết hay thứ khác. Đây là lần đầu tiên cô hẹn hò nên cô chỉ biết diễn theo phim truyền hình chứ không chú ý đến vấn đề hiện thực.

"Em ăn, để em ăn". Ly Tâm lập tức sửa chữa sai sót của mình. Đưa mắt qua đống đồ ăn bày dưới đất, Ly Tâm đột nhiên phát hiện chẳng có thứ gì Tề Mặc ăn được. Thôi xong rồi, kết quả của việc làm theo kịch bản không ngờ tệ hại đến mức này, Ly Tâm ảo não nghĩ thầm.

"Tề Mặc, em cảm thấy chúng ta hơi ngược đời". Trong các bộ phim truyền hình, nam chính đều tỏ ra ân cần chăm sóc nữ chính. Nhưng khi áp dụng vào vợ chồng cô thì hoàn toàn ngược lại.

Tề Mặc không thèm nói chuyện với người đầu óc nhất thời bị chập mạch. Hôm nay hắn theo Ly Tâm đến đây là một sự nhượng bộ vô cùng to lớn. Chỉ có cô mới nghĩ ra chuyện mất mặt thế này, nếu

người trong giới biết được, chắc chắn đây sẽ là trò hề có cấp độ một trái bom nguyên tử.

“Ôi cậu xem đi, soái ca kìa, đẹp trai quá”.

“Đúng vậy, khuôn mặt nghiêng của anh ấy hoàn hảo quá”.

Tiếng nói rì rì rầm rầm vọng tới, Ly Tâm cau mày nhìn xung quanh. Có rất nhiều thiếu nữ trẻ tuổi đang chỉ chỉ chỏ chỏ về phía vợ chồng cô, bọn họ nhìn Tề Mặc bằng ánh mắt sùng bái.

Đôi ba cô gái tương đối bạo dạn còn đi về phía Tề Mặc. Ly Tâm không khỏi cảm thấy thương hại đối phương, bọn họ không biết Tề Mặc là người thế nào, đã dám tiếp cận hắn. Hy vọng Tề Mặc không ra tay quá tàn nhẫn, Ly Tâm vẫn chưa quên chuyện Tề Mặc không thích gần gũi đàn bà.

Mấy cô gái hưng phấn tiến lại gần Tề Mặc. Chưa tới phạm vi mười mét, Tề Mặc đảo mắt qua bọn họ, khí chất bá đạo và lạnh lùng cùng ánh mắt giết người của hắn khiến mấy cô gái lập tức dừng bước. Toàn thân họ run rẩy, thể hiện nỗi sợ hãi cao độ.

“Được rồi, được rồi, Tề Mặc, chúng ta đi thôi, chúng ta đi hái quả”. Ly Tâm không nhẫn tâm nhìn những cô gái bị dọa sợ chết khiếp, cô kéo Tề Mặc đứng dậy đi về phía vườn cây ăn quả.

Cây cối chuyên phục vụ du khách nên không cao lắm, chỉ cần nhảy lên một chút là có thể hái được những quả táo tươi ngon đẹp đẽ.

Ly Tâm kéo Tề Mặc vào vườn cây, cô bắt đầu nhảy tưng tưng hái từng quả như trẻ nhỏ. Nhìn từ xa, Ly Tâm trông giống một con chuột túi.

Tề Mặc đứng bên cạnh sắc mặt khó coi vô cùng. Vài phút sau, hắn tiến lên hai bước đạp mạnh vào thân cây táo. Chỉ nghe tiếng rắc rắc, cây táo bị gãy đổ xuống đất, Tề Mặc cất giọng lạnh lùng: “Nhảy thế

mệt chết, bây giờ em tha hồ hái đi". Ly Tâm thò tay vặt táo, quả nhiên bây giờ có thể vặt nhanh hơn lại không mệt mấy.

"Ôi cây táo của tôi…".

"Chúng tôi mua hết". Hồng Ưng không biết xuất hiện từ lúc nào đứng chặn trước mặt ông chủ vườn táo và giơ một tờ chi phiếu, tiếng kêu la lập tức im bặt.

Ly Tâm không nhớ Hồng Ưng đi theo vợ chồng cô từ bao giờ, cô liền đảo mắt tứ phía, quả nhiên bắt gặp hình bóng Bạch Ưng và Hắc Ưng. Ngoảnh đầu nhìn đám du khách đã bị đuổi hết đi chỗ khác, Ly Tâm bất giác lắc đầu, đừng nói Tề Mặc không thích ứng với tình huống này, đến cô cũng cảm thấy không quen mấy.

"Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm". Ly Tâm kéo tay Tề Mặc rời khỏi vườn quả. Hồng Ưng ở đằng sau vẫy tay, rất nhiều cây táo bị nhổ cả gốc đưa về đại bản doanh Tề Gia. Sau đó anh ta tiếp tục đi theo Tề Mặc và Ly Tâm, quả thực trong đời anh ta chưa bao giờ chứng kiến cảnh hẹn hò.

Khu ngoại ô khá xa nên khi Tề Mặc và Ly Tâm quay về trung tâm thành phố New York, trời đã chạng vạng tối. Tại một nhà hàng nổi tiếng nhất ở New York, mặc dù là giờ đón khách nhưng khi Ly Tâm kéo tay Tề Mặc đi vào, bên trong không một bóng người ngoài hai hàng nhân viên phục vụ và giám đốc nhà hàng nghênh đón.

"Tôi đã bao cả nhà hàng này". Hoàng Ưng mặc bộ complet lịch sự tươi cười đưa thực đơn cho Tề Mặc và Ly Tâm.

Nhà hàng vang lên tiếng đàn piano thánh thót, Ly Tâm phát hiện con trai cô đang ngồi trên đàn piano, bên cạnh là Lam Tư tay cầm ly rượu vang nhìn vợ chồng cô bằng ánh mắt thích thú, Ly Tâm lập tức đen mặt.

"Sao Lam lão đại lại có mặt ở đây?"

Hoàng Ưng lên tiếng: “Lam lão đại nhận được tin lão đại và chủ mẫu hẹn hò nên lập tức ngồi máy bay tới đây để xem hai người hẹn hò thế nào”.

Ly Tâm nghe xong liền toát mồ hôi lạnh, Tề Mặc ở phía đối diện mặt sắt đen sì. Hôm nay là ngày mất mặt nhất trong cuộc đời hắn.

“Ăn cơm, ăn cơm thôi”. Bị đói bụng nửa ngày, tuy người khác nhìn chằm chằm ảnh hưởng đến khẩu vị nhưng Ly Tâm quyết không để bụng đói

Vừa mới ăn hai miếng, Ly Tâm lập tức buông dao dĩa. Đây là nhà hàng nổi tiếng nhất, là nhà hàng cấp thế giới, vậy mà không ngon bằng đầu bếp nhà cô. Mặc dù cô đói bụng nhưng đồ ăn ở đây rất chán. Trong khi đó Tề Mặc ngồi đối diện Ly Tâm mặt lạnh như băng, hắn không hề động đến đồ ăn.

Tề Thiên Vũ ngồi trên nóc đàn piano nép vào lòng Lam Tư: “Daddy và mami cháu đang làm gì hả chú? Hẹn hò là trò gì vậy?”.

Lam Tư nhìn Tề Mặc và Ly Tâm bằng ánh mắt khinh thường, anh ta nhếch mép cười: “Chắc là đối tượng hẹn hò hơi bị chán ngán nên không thu hút sự hứng thú của đối phương”.

Tề Thiên Vũ gật đầu, nhưng cậu bé lập tức nhăn nhó: “Daddy và mami cháu chán nhau, thế có nghĩa họ không còn thích đối phương nữa? Vậy có phải Tiểu Vũ sẽ bị bỏ rơi, không có cơm ăn?”

Lam Tư gật đầu: “Có khả năng đó”.

Tề Thiên Vũ cất giọng nghẹn ngào: “Không, cháu không muốn bị đói bụng”.

Lam Tư nở nụ cười yêu mị: “Chẳng phải cháu là nam tử hán hay sao? Cháu đừng quên có đứa nào dám nói với chú từ “lấy”, còn đòi nuôi cơm chú nữa”.

Tề Thiên Vũ giơ tay ôm cổ Lam Tư và nở nụ cười ngọt ngào: “Nam tử hán phải biết thích nghi với mọi hoàn cảnh. Bây giờ cháu không có cơm ăn nên chú xinh đẹp lấy cháu. Đợi một ngày nào đó cháu đổi đời, cháu sẽ cưới lại chú xinh đẹp”.

Lam Tư ngắn mặt hết nói nổi.

Một bữa ăn cao cấp bị Ly Tâm nhanh chóng cho qua. Nuốt mãi cũng không trôi nên Ly Tâm quyết định tiến hành bước tiếp theo của trình tự hẹn hò, đó là đi xem phim.

Thế là một chiếc Cadillac, một chiếc Rolls-Royce và năm chiếc Ferrari nối đuôi nhau tiến về rạp chiếu bóng.

Rạp chiếu bóng vẫn không một bóng người, chỉ có ông chủ ra nghênh tiếp. Rạp chiếu bóng có sức chứa vài ngàn người chỉ có hai vị khách là Tề Mặc và Ly Tâm. Ở phía sau là Lam Tư và Tề Thiên Vũ, Phong Vân William. Hàng ghế sau nữa là Hồng Ưng, Hoàng Ưng, Bạch Ưng và Hắc Ưng. Ở góc cuối cùng là người của Tề Gia, lão đại hẹn hò là chuyện ngàn năm khó gặp, không thể không đến xem trò vui.

Lập Hộ mặc bộ âu phục màu xám đưa cho Ly Tâm danh sách các bộ phim: “Chủ mẫu muốn xem phim nào ạ?” Tuy Lập Hộ cảm thấy rạp chiếu bóng của Tề Gia hay hơn nơi này gấp nhiều lần nhưng Ly Tâm muốn đến đây, anh ta đành phải sắp xếp buổi xem phim.

“May quá còn kịp”. Lập Hộ vừa dứt lời, một giọng nói quen thuộc vọng tới. Ly Tâm quay đầu, bắt gặp Jiaowen mồ hôi nhễ nhại đi vào.

“Tề hẹn hò là chuyện trăm năm khó gặp, làm sao tôi có thể bỏ lỡ chứ?” Jiaowen vừa nói vừa đi tới ngồi xuống bên cạnh Lam Tư. Buổi chiều khi biết tin, anh ta lập tức lên chiếc máy bay chiến đấu đời mới nhất bay thẳng từ Italy tới New York. May mà anh ta không bị muộn giờ.

Ly Tâm lập tức thay đổi sắc mặt, cô liếc qua Tề Mặc, hắn vẫn không có bất cứ biểu lộ nào. Tuy nhiên Ly Tâm biết Tề Mặc sắp bộc phát cơn thịnh nộ.

“Lôi lão đại sao lại đến đây?”

“Phong lão đại cũng đến rồi à?”

Từng người từng người đi vào phòng chiếu phim. Nghe khẩu khí của Hồng Ưng, tất cả đều là nhân vật nổi tiếng trong giới hắc đạo. Chắc chắn không có khả năng họ tập trung ở đây để xem phim, bọn họ hiển nhiên đến đây để xem màn kịch thú vị hơn là Tề Mặc hẹn hò.

Chứng kiến cảnh từng người đi vào, sắc mặt Tề Mặc ngày càng khó coi. Đến khi vị lão đại hắc đạo thứ ba mươi ngồi máy bay riêng đến xem hắn hẹn hò, Tề Mặc cuối cùng không thể chịu đựng hơn, hắn xách cổ áo Ly Tâm rời khỏi rạp chiếu bóng ngay trước mặt mọi người.

Cuối cùng vụ hẹn hò của Ly Tâm thất bại hoàn toàn, thậm chí còn trở thành trò cười trong giới hắc đạo.

Trên đời này nếu tồn tại người nào đó không thích hợp với chuyện hẹn hò thì chính là cô và Tề Mặc. Đây là bài học xương máu Ly Tâm rút ra khi đến chiều ngày hôm sau cô cũng không thể lết xuống giường.

Chương 122: Ngoại truyện 4: Trộm đồ của nhà

Đồ mai táng theo nữ hoàng Anh ở thời trung cổ được trạm trổ rất tinh xảo đẹp đẽ.

Ly Tâm cầm ly rượu làm bằng vàng ròng, cô cất giọng đầy thán phục: “Cậu giỏi thật đấy, lăng mộ hoàng gia Anh Quốc mà cậu cũng dám đi đào trộm. Đúng là đồ có lịch sử bảy trăm năm có khác, đẹp quá”. Vừa nói cô vừa xoay xoay chiếc ly trong tay.

Khúc Vi dưỡng thương ở đại bản doanh Tề Gia một thời gian dài. Một năm trước, Tề Mặc cuối cùng cũng cho phép ông ta rời khỏi Tề Gia. Khúc Vi như cá gặp nước, lập tức lao vào con đường “đạo mộ” (đạo mộ: đào trộm mộ). Chỉ trong một năm, ông ta đã xâm nhập vào mấy lăng mộ lớn. Sau khi chơi chán ở Ai Cập, ông ta đi đạo mộ của hoàng gia Anh Quốc. Khúc Vi đúng là người có trình độ, Ly Tâm rất thích mấy thứ đồ cổ ông ta gửi về.

“Mami, ông Khúc gửi thứ gì vậy?” Tề Thiên Vũ vừa trở về từ chỗ của Lam Tư, vào phòng không thấy bóng dáng Tề Mặc, cậu bé lập tức lao vào lòng Ly Tâm như chó con bị bỏ đói lâu ngày gặp đồ ăn. Tề Thiên Vũ nhìn đống đồ cổ trên bàn bằng ánh mắt hiếu kỳ.

Ly Tâm vội giơ tay đẩy đống đồ ra xa một chút. Trên bàn có đồ làm bằng ngọc là thứ cô thích nhất, không cẩn thận để con trai làm vỡ thì rất tiếc.

“Toàn đồ hay ho, Tiểu Vũ có muốn xem không?” Ly Tâm bế Tề Thiên Vũ và cười tươi với cậu bé.

“Đồ hay ho mà toàn bùn đất thế kia”. Tề Thiên Vũ tỏ ra coi thường đống đồ bề ngoài cũ kỹ và bẩn thỉu.

Ly Tâm cốc vào trán Tề Thiên Vũ: “Con không biết thì đừng nói bừa, đây đều là đồ cổ. Chúng mới được đào từ mộ ra tất nhiên dính đầy bùn đất. Sau khi cọ rửa sạch sẽ chúng sẽ hoàn hảo lắm đấy”.

“Đào từ mộ ra?” Tề Thiên Vũ mở to đôi mắt, ánh mắt cậu bé không hề sợ hãi mà tỏ ra rất hứng thú.

Ly Tâm biết con trai cô bắt đầu nổi lòng hiếu kỳ, cô mỉm cười giải thích: “Việc này gọi là đạo mộ. Đạo mộ là nghề nghiệp không đơn giản, cần có kỹ thuật, cần có kiến thức chuyên ngành, kinh nghiệm phong phú và kỹ năng hoàn hảo. Tóm lại là phải rất hiểu biết và tài giỏi mới có thể gia nhập nghề đạo mộ, ông Khúc của con…”.

“Chị nói thì có vẻ hay ho như vậy, nhưng thực tế chỉ là nghề không cần bỏ vốn, có gì đáng khoe khoang chứ?” Một giọng nói trầm trầm vọng đến, Ly Tâm và Tề Thiên Vũ quay đầu, thấy Phong Vân William chậm rãi đi vào.

Ly Tâm trừng mắt với Phong Vân William: “Em thì biết gì? Cho em đi, em cũng chẳng có bản lĩnh đó”.

Phong Vân William gật đầu: “Cũng phải, kiến thức chuyên ngành sao có thể bằng một thần trộm như chị”.

Tề Thiên Vũ nghe nói vậy lập tức hai mắt sáng ngời nhìn Ly Tâm: “Mami, mami là thần trộm sao? Mami là thần trộm sao?”

Ly Tâm nhíu mày không trả lời, Phong Vân William bế Tề Thiên Vũ đặt cậu bé ngồi lên đầu gối của cậu ta: “Mami của em trước đây làm nghề không cần bỏ vốn giống ông cậu em. Nghề này kiếm tiền bằng mấy nghề buôn bán vũ khí của daddy em ấy chứ. Mami em chẳng cần bỏ ra một đồng nào cũng có thể kiếm được cả triệu đến chục triệu. Vì vậy mami em mới thích ông cậu nhất, do hai người cùng nghề mà”.

Ly Tâm bất giác sờ lên mũi, lời của Phong Vân William không sai chút nào. Người cùng nghề gặp nhau dễ nói chuyện hơn, tuy rằng cô nghĩ cô cao tay hơn Khúc Vi, bởi vì Khúc Vi vất vả lắm mới đào được mấy thứ trong cổ mộ, còn cô chỉ cần thò tay là có thể lấy đi bất cứ thứ gì cô muốn.

“Mami, có thật không? Tại sao bây giờ mami không đi ăn trộm nữa?” Hai mắt Tề Thiên Vũ sáng như sao, gương mặt cậu bé tỏ ra vô cùng thích thú.

Ly Tâm mỉm cười giải thích: “Mami con đã rửa tay gác kiếm, rút khỏi giang hồ lâu rồi”. Nói đùa, làm nữ chủ nhân của Tề Gia còn đi ăn trộm đồ, chỉ e đối phương chưa tìm đến cô, cô đã bị Tề Mặc lột da róc xương. Hơn nữa cô có ý định giải nghệ từ trước khi gặp Tề Mặc. Bị Tề Mặc phát hiện và bắt giữ, cô phải dùng cả cuộc đời để bồi thường, bây giờ cô không còn nghĩ đến vấn đề trộm đạo.

“Nhưng mami thích mấy thứ này cơ mà”. Tề Thiên Vũ chỉ tay lên đống đồ ở trên bàn.

Ly Tâm cười: “Đúng là mami rất thích”. Ai không thích đồ cổ cơ chứ? Hơn nữa trước đây cô học về ngành đồ cổ, chuyên nghiên cứu mấy thứ này. Không đi ăn trộm không có nghĩa sở thích của cô thay đổi. Khúc Vi biết cô đam mê nên mỗi lần đi đạo mộ ở đâu đó, ông ta đều gửi một vài món đồ cho cô.

Nghe Ly Tâm nói vậy, Tề Thiên Vũ đảo đi đảo lại hai con ngươi đen lay láy và ra chiều suy nghĩ.

Sau một ngày bận rộn với đám đồ cổ, Ly Tâm cảm thấy tâm trạng vô cùng thư thái. Buổi sáng thức giấc, cô thấy ông mặt trời dường như càng sáng hơn, tiếng chim hót bên ngoài khu biệt thự càng dễ nghe hơn.

Khi ra ngoài phòng khách, Ly Tâm bắt gặp Phong Vân William, Lập Hộ và Hoàng Ưng đang đợi cô ở đó. Ly Tâm nhíu mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?” Thời gian này trời yên biển lặng, không có việc gì cần cô xử lý, tại sao ba người mới sáng sớm đã tụ tập đợi cô?

Lập Hộ ngẩng đầu cười như không cười: “Tiểu Vũ để lại thư và bỏ đi rồi”.

Ly Tâm cau mày, cô ngồi xuống vừa ăn sáng vừa cất giọng bình thản: “Lại đi tìm Lam Tư phải không? Nó mới về chưa bao lâu mà”.

Hoàng Ưng lắc lắc ngón tay: “No, no. Tiểu Vũ lần này không phải đi tìm Lam lão đại mà đi đạo mộ”.

Khụ, khụ…ngụm sữa bị mắc nghẹn trong cổ họng khiến Ly Tâm ho sặc sụa. Phong Vân William liền mở camera giám sát. Trên màn hình, Tề Thiên Vũ đeo một cái ba lô nhỏ lên lưng, tay cậu bé cầm một khẩu súng, cậu bé để lại một tờ giấy rồi cười toét miệng với ống kính camera. Sau đó Tề Thiên Vũ mở cửa ban công leo xuống đất chứ cậu bé không đi ra bằng lối cửa chính.

Ly Tâm nhận tờ giấy từ tay Phong Vân William, bên trên có hàng chữ trẻ con siêu vẹo: “Mami, Tiểu Vũ đi đạo mộ đây, Tiểu Vũ cũng muốn trở thành thần trộm”.

Ly Tâm bóp bóp mi tâm: “Tiểu Vũ đi đâu đạo mộ?”

Đạo mộ, cũng chỉ có con trai cô nghĩ ra trò này, ở New York lấy đâu ra mộ cho cậu bé đào. Nên biết nước Mỹ là quốc gia mới thành lập, làm gì tồn tại lăng mộ có giá trị, lẽ nào con trai cô đến nghĩa trang đạo mộ? Con trai cô đúng là mơ mộng viển vông còn hơn mẹ nó.

Ly Tâm vừa dứt lời, Phong Vân William, Lập Hộ và Hoàng Ưng đều bật cười. Lập Hộ gật đầu: “Tiểu Vũ giỏi lắm, suy nghĩ rất mạnh bạo, chọn địa điểm cũng không tồi. Nơi đó có nhiều cổ vật có giá trị, lại mang đậm dấu ấn văn hóa Trung Quốc cả ngàn năm”.

Ly Tâm nghe nói vậy nhướn mày: “Văn hóa Trung Quốc? Các anh đưa nó tới Trung Quốc đạo mộ sao?”

Ba người đều không lên tiếng, Ly Tâm liền buông đũa ngẫm nghĩ: “Lăng mộ ở Trung Quốc? Lẽ nào là Thành Cát Tư Hãn?” Mấy hôm trước cô nghe Khúc Vi nói có khả năng phát hiện ra lăng mộ của đại nhân vật này. Mộ ông ta chắc chắn có giá trị đào bới.

“No!” Hoàng Ưng lắc đầu phủ nhận.

“Mộ Võ Tắc Thiên?”

“Mộ Lý Thế Dân?”

“Lăng mộ Hán Vũ Đế?”

……

Ly Tâm nói một hơi tất cả lăng mộ của các vị hoàng đế chưa từng được phát hiện, thế nhưng đám Phong Vân William liên tục lắc đầu. Ly Tâm trầm tư suy nghĩ, nhân tài trong lịch sử Trung Quốc nhiều như lá rụng mùa thu, nền văn hóa năm nghìn năm để lại không ít lăng mộ, rốt cuộc là vị nào?

Nghĩ ngợi một hồi, hai mắt Ly Tâm đột nhiên sáng lên: “Lẽ nào là lăng mộ Tần Thủy Hoàng? Tiểu Vũ đúng là có mắt nhìn thật đấy”. Lăng mộ này mà bị đột nhập chắc chắn sẽ là một sự kiện gây chấn động thế giới. Chỉ riêng đám tượng binh mã cũng là một kỳ tích của thế giới, chưa kể trong đó còn có dạ minh châu to bằng quả bí.

Phong Vân William nói xen vào: “Chị đánh giá con trai chị cao quá đấy. Lăng mộ Tần Thủy Hoàng? e rằng Tiểu Vũ còn chẳng biết đối phương là ai?” Đi theo Ly Tâm mấy năm, Phong Vân William tìm hiểu không ít về nền văn hóa Trung Quốc, nghe Ly Tâm nhắc đến Tần Thủy Hoàng, cậu ta không chịu nổi liền cất giọng châm biếm.

“Vậy mọi người mau nói xem Tiểu Vũ đi ăn trộm ở đâu?”

Hoàng Ưng ho khan một tiếng rồi cười ngoác miệng: “Cao ốc Empire. Phòng trưng bày đồ cổ hôm nay bị mất một miếng ngọc bội thời Trinh Quan. Do đối tượng ăn trộm có thân phận quá cao, người chủ quản không dám tự ý xử lý nên đã báo cáo với tôi”.

Hoàng Ưng vừa nói dứt lời, Ly Tâm liền sa sầm mặt. Cổ vật trong phòng trưng bày ở Cao ốc Empire đều thuộc về Tề Mặc. Tề Mặc rất

thích mấy thứ cổ xưa của Trung Quốc, hắn có sở thích sưu tầm và trưng bày cổ vật. Con trai cô ăn trộm đồ của nhà mà dám nói đi đạo mộ, đúng là muốn cô tức hộc máu mắt. Nhưng cũng may thứ Tề Thiên Vũ ăn trộm là cổ vật, nếu cậu bé ăn trộm thứ khác, chắc cô còn điên hơn.

“Chỉ còn một tiếng đồng hồ nữa, lão đại sẽ từ Italy về đến đây”. Lập Hộ có lòng tốt nhắc nhở Ly Tâm, cô không nói không rằng lập tức xông ra ngoài.

Tề Thiên Vũ tìm nơi nào không tìm lại đi ăn trộm đúng nhà mình. Tề Mặc mà biết được chắc chắn sẽ lột da cậu bé, hắn ghét nhất người khác động vào đồ của hắn, dù là con trai hắn đi chăng nữa.

Ly Tâm phóng xe như bay đến cao ốc Empire, người phụ trách đưa Tề Thiên Vũ xuống dưới chờ Ly Tâm đến nơi.

“Mami, Tiểu Vũ ăn trộm một miếng ngọc bội cho mami. Mami có thích không? Đây là đồ cổ thật đấy, Tiểu Vũ mất bao công sức mới nhớ ra nơi này. Mami, Tiểu Vũ giỏi lắm phải không? Mami, Tiểu Vũ và mami cũng cùng nghề. Mami, mau thơm Tiểu Vũ”. Tề Thiên Vũ reo lên vui mừng và nhào vào lòng Ly Tâm, hoàn toàn không để ý đến gương mặt khó coi của cô.

Ly Tâm không có thời gian giải thích với Tề Thiên Vũ, cô ôm cậu bé xông vào bên trong tòa cao ốc, Tề Mặc sắp trở về rồi.

Trước cửa phòng trưng bày cổ vật của cao ốc Empire, Ly Tâm nghiến răng nhìn cách bài trí trong phòng. Đây rõ ràng là Hoàng Ưng cố ý, tất cả tia hồng ngoại được bật lên, hệ thống camera giám sát đã khởi động, chẳng phải anh ta muốn thử tài cô hay sao?

“Con đứng đây, đừng động đậy”. Chuyện dạy dỗ con cái quay về rồi tính sau, bây giờ quan trọng nhất là trả đồ về chỗ cũ.

Tia hồng ngoại chằng chịt, camera ở các góc đảo đi đảo lại liên tục, nhưng đối với Ly Tâm đây chỉ là trò trẻ con. Tuy cô bỏ nghề đã lâu

nhưng không có nghĩa tài nghệ của cô giảm sút. Nhờ sức mạnh, tốc độ, sự mềm dẻo, chuẩn xác, Ly Tâm vượt qua hệ thống camera giám sát mà không gây tiếng động nào. Cô nhanh chóng tiến vào khu vực trưng bày cổ vật.

Cùng lúc này tại đại bản doanh của Tề Gia, Phong Vân William, Lập Hộ và Hoàng Ưng đứng trước màn hình giám sát thích thú theo dõi từng động tác của Ly Tâm.

Hoàng Ưng gật đầu: “Cũng có chút bản lĩnh đấy”.

Lập Hộ phụ họa: “Nếu không có bản lĩnh liệu năm đó chủ mẫu có thể đánh cắp đĩa ngọc ở phòng triển lãm do anh phụ trách?”.

Phong Vân William cười híp mắt: “Vì vậy có thể nói Hoàng Ưng chính là ông mai của Tề Mặc và chị gái tôi?”.

Hoàng Ưng nở nụ cười gian tà: “Hôm nay tôi sẽ đòi lại món nợ cũ”. Anh ta vẫn không quên vụ Ly Tâm ăn trộm đồ năm đó khiến anh ta bị Tề Mặc phạt nặng, hôm nay anh ta sẽ đòi lại.

Lập Hộ và Phong Vân William nghe nói vậy liền cười ha hả. Tề Mặc đã trở về, hắn đang bị bọn họ dẫn dụ đến cao ốc Empire.

Vào lúc này, Ly Tâm đã đến nơi trưng bày miếng ngọc bội. Cô chỉ cần đặt miếng ngọc vào vị trí cũ coi như xong nhiệm vụ. Một khi cô xóa đoạn băng ghi hình, Tề Mặc dù biết chuyện cũng chẳng thể làm gì cô.

“Em làm gì vậy?” Một giọng nói lạnh lùng vọng tới, Ly Tâm hóa đá trong giây lát, cô chỉ còn cách nơi đặt miếng ngọc vài xen ti mét.

“Daddy, mami đang ăn trộm đồ, daddy đừng có làm phiền mami. Mami vô cùng lợi hại”. Giọng nói đầy hưng phấn của Tề Thiên Vũ khiến khóe miệng Ly Tâm giật giật. Cô quay đầu bắt gặp Tề Mặc đứng ở cửa, sắc mặt hắn đanh lại.

“Ăn trộm? Rất tốt, rất tốt”. Đáy mắt Tề Mặc lóe lên tia sát khí, bầu không khí ở xung quanh dường như giảm đi mấy độ.

Tề Mặc sải bước dài đi vào phòng, chuông báo động liền vang lên chói tai. Nụ cười trên môi Ly Tâm cứng lại, cô không phải ăn trộm mà làm việc tốt, thế nhưng không biết liệu Tề Mặc có chịu nghe cô giải thích?

Tề Mặc xách cổ áo Ly Tâm đưa cô đi ra ngoài. Đám cảnh vệ chạy rầm rập lên xem tên trộm nào to gan dám đột nhập giữa ban ngày ban mặt đứng hóa đá ngay tại chỗ khi nhìn thấy Tề Mặc.

Ly Tâm đưa mắt qua Tề Thiên Vũ, ánh mắt cô truyền tải hàm ý “con đã hại mami”. Tề Thiên Vũ phát hiện Tề Mặc tức giận, cậu bé nhìn Ly Tâm bằng ánh mắt vô tội: “con không cố ý”.

Cả đám người liên quan đến vụ ăn trộm đều không lọt qua con mắt Tề Mặc. Phong Vân William, Hoàng Ưng, Lập Hộ và Tề Thiên Vũ đều bị xử phạt, tất nhiên Ly Tâm là người đứng mũi chịu sào đầu tiên.

Sau này cô sẽ không giúp một ai, dù người đó là con trai cô đi chăng nữa, Ly Tâm đã rút ra đạo lý này sau khi bị Tề Mặc trừng phạt.

Chương 123: Ngoại truyện 5: Để có nội hàm

Thiên hạ thái bình, bách tính an khang, ở cái thời bình an thịnh thế này, trăm họ hoàn toàn thư thái, Ly Tâm cũng sống cuộc sống yên ổn bình lặng. Không hiểu tại sao kể từ lúc Ly Tâm kết hôn với Tề Mặc, ngày tháng trôi qua đều đều, gió yên biển lặng, không hề có một chút kích thích nào, khác hoàn toàn thời kỳ cô mới đi theo Tề Mặc, suốt ngày phải lên núi dao xuống biển lửa, tuy thương tích đầy mình nhưng cuộc sống vô cùng ngoạn mục. Còn từ ngày cô làm nữ chủ nhân của Tề Gia, cuộc sống khá vô vị và tẻ nhạt.

Tề Gia trước có Tứ Ưng gồm Hồng Ưng, Bạch Ưng, Hắc Ưng, Hoàng Ưng, hiện tại có thêm Phong Vân William, cứ gọi là nhân tài nhiều không kể xiết. Lam Tư gần đây không biết dứt sợi dây thần kinh nào, tự nhiên giành mọi sự chú ý cho một cô gái, không còn tâm trí đấu với Tề Gia, khiến Ly Tâm càng giống cục sắt bị gỉ.

“Chị có thôi đi không?” Phong Vân William không chịu nổi khi thấy Ly Tâm suốt ngày lượn lờ than vãn trước mặt cậu ta.

“Chị chán quá, chán quá”. Ở bên ngoài, Ly Tâm luôn giữ tư thế uy nghiêm của nữ chủ nhân Tề Gia, trước mặt Phong Vân William cô mới dám bộc lộ bản thân.

“Đi chỗ khác chơi, em bận nhiều việc lắm. Chị cảm thấy vô vị thì hãy đi tìm Tề Mặc, lên giường với anh ta, em đảm bảo chị sẽ chẳng còn thời gian đến chỗ em tán gẫu”. Phong Vân William thấy không đuổi được Ly Tâm liền tự bỏ đi mất.

“Thằng chết dẫm này”. Ly Tâm bực tức khi Phong Vân William cũng chẳng thèm để ý đến cô. Đám Hoàng Ưng và Lập Hộ cứ thấy bóng dáng cô từ xa là lủi mất, con trai cô hết bám lấy Lam Tư lại đến chỗ Jiaowen, cô thật sự cảm thấy cuộc sống vô cùng tẻ nhạt.

“Chủ mẫu, điện thoại của thiếu gia”. Cuối cùng cũng có chuyện để làm, Ly Tâm than thầm trong lòng, vẫn là con trai cô tốt nhất, biết mẹ

đang buồn chán.

Trên màn hình liên lạc, Tề Thiên Vũ một tay cầm quả cà chua, một tay cầm quả dưa chuột, cậu bé nhìn mẹ bằng ánh mắt đắc ý.

“Jiaowen sao đối xử tệ với con trai của tôi thế, anh ta chỉ cho con ăn những thứ này thôi à?”

Tề Thiên Vũ lắc đầu cười toét miệng: “Tiểu Vũ đang học nấu ăn, chú Jiaowen nói, muốn trở thành sát thủ của các thiếu nữ, nhất định phải tinh thông mười tám môn võ nghệ. Đẹp trai không phải là yếu tố tiên quyết mà phải có nội hàm”.

Ly Tâm cau mày hỏi: “Nội hàm của con là nấu ăn?”

Tề Thiên Vũ gật đầu: “Đúng vậy, Tiểu Vũ biết hình thức chỉ là ngoại tại, bên trong thân thể cần có nội hàm. Nội hàm chính là nấu ăn thật ngon, Tiểu Vũ muốn trở thành sát thủ thiếu nữ, Tiểu Vũ sẽ tự mình bồi dưỡng ra nội hàm”.

Trời, đạo lý này ở đâu vậy? Ly Tâm đen mặt. Có điều từ trước đến nay cô đều thả bò ăn cỏ, Tiểu Vũ học nấu ăn là một việc tốt. Tuy lời của Jiaowen chẳng ra làm sao nhưng kết quả quan trọng hơn quá trình.

“Tốt lắm, con trai, con nhất định học nội hàm cho tử tế, khi nào về trổ tài với mami nhé”. Ly Tâm phát huy tinh thần từ bi của người mẹ.

Tề Thiên Vũ gật đầu, vung tay băm băm chặt chặt cà chua và dưa chuột một hồi. Cậu bé đột nhiên cất giọng nghiêm chỉnh: “Mami, sao con chẳng bao giờ nhìn thấy nội hàm của mami, mami không có nội hàm à?”

Ly Tâm cảm thấy lửa bốc lên đầu, nếu sớm biết Tề Thiên Vũ dám chê cô thì cô chẳng thèm động viên con trai. Cô là người không có nội hàm sao? Bắt gặp ánh mắt thương hại của Tề Thiên Vũ, khóe miệng Ly Tâm bắt đầu giật giật.

“Có điều, Tiểu Vũ cũng chẳng thấy daddy có nội hàm gì cả. Hai người đáng thương thật”.

Ly Tâm liền bị Tề Thiên Vũ đánh bại, cô nở nụ cười miễn cưỡng: “Con hãy tự lo cho bản thân đi”.

Thấy Ly Tâm nổi giận, Tề Thiên Vũ lắc đầu: “Mami không có nội hàm nên mới hay cáu giận, vẫn là Tiểu Vũ phong độ hơn”.

“Đồ khốn, con mau…”. Ly Tâm còn chưa kịp bộc phát cơn giận dữ, Tề Thiên Vũ đã cắt đứt liên lạc, để một mình Ly Tâm đối diện với màn hình tối đen.

“Em làm sao thế?” Một lát sau Tề Mặc đi vào, hắn cất giọng trầm trầm khi thấy Ly Tâm mặt mũi hằm hằm ngồi trên ghế sofa.

Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Tề Mặc vài giây, sau đó cô đứng bật dậy kéo tay hắn đi ra ngoài. Tề Mặc cau mày hỏi: “Em muốn làm gì hả?”

“Vì nội hàm của chúng ta”. Ly Tâm thốt ra mấy từ bằng một giọng vô cùng dứt khoát.

Ở trong siêu thị, Tề Mặc mặt sắt đen sì đẩy xe hàng, Ly Tâm chăm chú nghiên cứu đồ ở trên giá, xem thứ nào ăn được thứ nào không, rồi cô vơ hết những thứ cô cho là ăn được vào xe chở hàng.

Từ người Tề Mặc tỏa ra một luồng sát khí, khiến bầu không khí xung quanh xuống đến không độ, không một người nào dám tiến lại gần hắn trong phạm vi năm mét.

“Đủ chưa?” Tề Mặc cất giọng lạnh lùng. Nghe câu nói của Tề Mặc, Ly Tâm biết hắn lúc này đã đến ranh giới của cơn thịnh nộ. Bắt một người có thân phận đặc biệt như Tề Mặc đến siêu thị mua thức ăn quả là làm khó cho hắn, nhưng bố mẹ chẳng phải nên làm tấm gương cho con cái hay sao? Đánh chết Ly Tâm cũng không thừa

nhận vợ chồng cô không có nội hàm như lời của Tề Thiên Vũ. Chỉ là việc nấu ăn, ai mà chẳng biết? Cô sẽ nấu ăn cho con trai cô trắng mắt ra.

“Chưa đủ, chúng ta đi một vòng nữa”. Ly Tâm chăm chú xem xét thứ ở trong tay, cô không hề bận tâm đến thái độ của Tề Mặc. Mấy năm nay Tề Mặc đối xử rất tốt với cô, Ly Tâm biết những chuyện nhỏ như thế này Tề Mặc dù không thích nhưng chắc chắn hắn sẽ làm theo ý cô.

Ly Tâm cố gắng hồi tưởng những món cô hay ăn cần dùng nguyên liệu gì, cô còn lôi cả sách dạy nấu ăn, chọn thực phẩm theo sách hướng dẫn. Trong khi đó Tề Mặc phụ trách phát khí lạnh, để không ai dám tiến lại gần, không ai dám cản đường cô, để cô dễ dàng chọn đồ hơn.

“Hai hào gừng, Tề Mặc, lấy gừng”. Ly Tâm vừa cúi đầu xem xét quyển sách dạy nấu các món ăn Trung Quốc vừa chỉ đạo Tề Mặc.

Tề Mặc nào có biết gừng là thứ gì, hắn đưa mắt về phía một người trông có vẻ là nhân viên siêu thị và cất giọng lạnh lùng: “Hai hào gừng”.

Người nhân viên không thể chịu nổi sát khí từ Tề Mặc, hai chân mềm nhũn, miệng lắp bắp: “Gừng…gừng…không bán…hai hào…”.

“Nhanh lên!”. Thấy Ly Tâm nhanh chóng bỏ đi chỗ khác, Tề Mặc gầm lên một tiếng. Nhân viên siêu thị hoảng sợ vơ vội thứ trông có vẻ giống gừng ở bên cạnh anh ta và bẻ một miếng nhỏ đưa cho Tề Mặc.

“Một lạng dưa chuột”.

Một phần tư quả dưa chuột bị bẻ gãy.

“Hai cọng hành”.

Hai cọng hành được vặt ra bỏ vào xe hàng của Tề Mặc, mớ hành còn lại bị ném xuống đất.

“Nửa cân thịt lợn”.

Trên quầy thịt, người nhân viên căng thẳng cầm dao cắt một miếng theo đúng yêu cầu.

“Một ly rượu vang nhỏ”.

Tách, một chai rượu vang nhanh chóng được khui ra và đổ vào một chiếc ly nhỏ.

“Bốn lòng trắng trứng gà”.

Chát, bốn quả trứng gà bị đập vỡ, bỏ hết lòng đỏ, lòng trắng được bỏ vào một cái ly rồi xếp vào xe hàng của Tề Mặc.

“Nửa quả cà chua”.

Nhân viên siêu thị vung dao nhanh như tia chớp, chỉ một loáng nửa quả cà chua đã nằm trong xe hàng.

“Một ít mì chính”.

Gói mì chính lại được bóc ra…

Các bà nội trợ gia đình chưa bao giờ gặp cảnh mua bán kinh dị như thế này, đồng thời họ cũng chưa từng gặp người nào đi siêu thị với một bộ mặt sát khí đằng đằng. Họ đều trốn vào một góc lặng lẽ theo dõi cảnh tượng mua bán có một không hai.

Sau khi mua xong mọi nguyên liệu theo thực đơn trong sách, Ly Tâm thở phào một hơi, cô quay đầu nhìn Tề Mặc: “Đợi khi nào về em sẽ trổ tài, để anh…những thứ này là gì vậy?” Cô đột nhiên cất cao giọng đầy kinh ngạc.

“Đây…đây…chẳng phải là thứ phu nhân cần?” Nhân viên siêu thị vô cùng hoảng hốt.

Ly Tâm nhìn vào xe hàng, rau cỏ bị cắt đầu cắt đuôi trông chẳng ra làm sao. Cô nhớ cô không mua ly rượu, nhưng bây giờ trong xe có rất nhiều ly rượu chứa nào là dấm, nào là rượu vang, dầu ăn, xì dầu…Ngoài ra còn có lòng trắng trứng gà, miếng thịt lợn, thịt bò…Ly Tâm toát mồ hôi lạnh, đây là những thứ cô muốn mua? Trông khó coi quá!

“Thanh toán tiền”. Tuy rất khó coi nhưng cô mua theo sách chỉ dẫn chắc không sai.

“Tất cả…tất cả…mười bảy ngàn bốn trăm đô la Mỹ”. Ông chủ siêu thị lắp bắp.

“Đắt thế, các anh định chặt chém à, số đồ ăn này đâu có nhiều tiền như vậy?” Mặc dù Ly Tâm chưa đi siêu thị mua đồ bao giờ nhưng cô đã từng ăn, mấy món này ở nhà hàng cộng lại cũng chỉ vài trăm đô la Mỹ, vậy mà tiền mua nguyên liệu lên đến mười mấy ngàn? Ông chủ siêu thị muốn chết hay sao mà dám bắt chẹt Tề Mặc.

“Chuyện này…chuyện này…”

Dưới ánh mắt lạnh lẽo chết chóc của Tề Mặc, ông chủ siêu thị đành phải tính giá tiền hợp ý Ly Tâm nhất. Nhìn Tề Mặc và Ly Tâm thậm chí không trả lại xe hàng mà đẩy lên chiếc Cadillac sang trọng đậu ở cửa siêu thị, ông chủ siêu thị suýt lên cơn nhồi máu cơ tim.

Rượu vang từ năm 83, rượu trắng của Nhật Bản, rượu Mao Đài Trung Quốc, mỗi chai khui ra chỉ rót một ly; mấy chục cân cua bể chỉ lấy mỗi càng, ngỗng nhập khẩu từ nước Pháp chỉ lấy hai lạng gan… Tuy Ly Tâm cho rằng cô mua mỗi thứ một ít nên chỉ cần thanh toán từng đó tiền, nhưng phần còn lại ông chủ siêu thị có thể bán cho ai?

Xe cấp cứu, ông chủ siêu thị đã bất tỉnh nhân sự.

Về đến nhà, Ly Tâm xắn tay áo đòi đích thân xuống bếp. Cô nhất định kéo Tề Mặc phụ giúp cô. Tề Mặc bị Ly Tâm quấy rầy, quấy rầy lại quấy rầy. Cuối cùng hắn không chống đỡ nổi sự mè nheo của Ly Tâm, lần đầu tiên trong đời bước vào một nơi gọi là nhà bếp.

Những thứ Ly Tâm và Tề Mặc mua về được các đầu bếp đem cả vào nhà bếp. Phong Vân William và Lập Hộ đứng ngoài cửa quan sát, Phong Vân William hỏi nhỏ: “Mấy thứ này lượm từ bãi rác nào vậy?”

Lập Hộ lắc đầu: “Tôi không biết, nhưng theo tin tức tôi nhận được, những thứ này mua ở siêu thị”.

“Mua ư?” Hoàng Ưng vừa đi đến cất giọng ngạc nhiên: “Có kẻ dám lừa lão đại bán cho lão đại đồ phế phẩm sao?”

Hồng Ưng đột nhiên xuất hiện mỉm cười: “Không phải họ lừa lão đại mà lão đại ra oai, cứ nhất quyết mua đồ phế phẩm còn không chịu trả đủ tiền”. Tin tức ở Tề Gia vô cùng nhanh nhạy, Tề Mặc và Ly Tâm vừa ra khỏi cửa, đám Hồng Ưng đã biết rõ nội tình.

Hắc Ưng nãy giờ đứng tựa vào bờ tường cất giọng lạnh lùng: “Mất mặt quá!”

Bạch Ưng ở bên cạnh gật đầu: “Đúng vậy”. Chuyện vừa xảy ra đúng là mất hết thể diện của Tề Gia, may mà Hồng Ưng làm việc gọn gàng, lập tức giải quyết hậu sự. Nếu để vụ này đồn ra bên ngoài, bọn họ mỗi khi ra ngoài chắc phải đeo mo vào mặt mất.

Trong nhà bếp, Ly Tâm một tay cầm sách dạy nấu ăn một tay cầm xèng xào nấu chỉ huy Tề Mặc: “Chúng ta phải rửa cá, cắt lát rồi bỏ vào chảo rán vàng. Tề Mặc, mau rửa cá cắt lát cho em”.

Tề Mặc tối sầm mặt, đưa mắt nhìn đám đầu bếp đứng cách đó không xa. Một người đầu bếp tìm con cá còn sống đưa cho Tề Mặc.

Bọn họ không dám ho he, chủ mẫu nói chủ mẫu và lão đại tự tay nấu nướng, ai dám làm phiền sẽ phạt nặng.

Tề Mặc cau mày ném con cá vào bồn nước. Để con cá bơi một lúc, hắn trực tiếp túm lên. Tề Mặc không biết thế nào là cắt lát, hắn cũng chẳng thèm nhiều lời với Ly Tâm, chỉ cất giọng trầm trầm: “Xong rồi!”

Ở bên này, chảo dầu nóng của Ly Tâm bắt đầu bốc khói, cô gật đầu: “Bỏ vào chảo”.

Tề Mặc vẩy tay, con cá hồng bay thẳng vào chảo dầu. Đám đầu bếp trốn bên cạnh cửa mặt biến sắc hét lớn: “Sẽ nổ đấy”. Nếu sử dụng từ chuyên ngành của nhà bếp, Tề Mặc và Ly Tâm chắc sẽ không biết. Bọn họ dùng từ “nổ”, hai người nhất định sẽ lĩnh ngộ.

Lập Hộ đứng bên ngoài than thầm: “Hỏng rồi”.

Tuy nhiên Tề Mặc phản ứng rất nhanh, hắn vừa né sang một bên vừa giơ tay túm Ly Tâm lôi ra đằng sau. Ly Tâm không đề phòng nên bị Tề Mặc kéo lùi về phía sau vài bước. Khi định thần trở lại, cô thấy con cá hồng còn sống giãy giụa và nhảy tưng tưng trong chảo dầu nóng ở trước mặt, dầu bắn tung tóe khắp nơi.

Ly Tâm nhíu mày nói: “Giỏi lắm”. Sau đó cô lại cúi đầu xem sách, sách hướng dẫn sau khi rán xong đổ nước vào om. Thế là Ly Tâm múc một muôi nước, không hề nghĩ ngợi đổ thẳng vào chảo. Chảo dầu bùm một tiếng, khói bốc mù mịt, Ly Tâm liền cầm vung chảo đậy vào và giữ chặt.

“Xong, tiếp tục món thứ hai...Tề Mặc…”.

Đám đầu bếp đứng ngoài cửa thực lòng muốn chết cho xong. Con cá vẫn chưa rán chín, thậm chí nước còn chưa sôi, ruột gan vẫn nằm trong bụng cá, vậy mà chủ mẫu của bọn họ tuyên bố đã xong. Món này mà được dọn ra không biết mùi vị sẽ thế nào? Người đầu bếp phụ trách món ăn Trung Quốc của Ly Tâm run lẩy bẩy khi

chứng kiến cảnh tượng trong nhà bếp, đây là lần đầu tiên trong đời ông ta chứng kiến cảnh nấu ăn khủng khiếp như vậy.

Hoàng Ưng sờ trán nói nhỏ: “Món đó có thể ăn không?”

“Chắc chắn không nuốt nổi”. Bạch Ưng trả lời bằng một giọng thành khẩn.

Phong Vân William hừ một tiếng lạnh lùng: “Ai muốn chết thì mời thưởng thức”. Lập Hộ gật đầu đồng tình.

“Càng cua hấp…hấp…hấp là thế nào nhỉ?” Ly Tâm không hiểu đọc đi đọc lại sách hướng dẫn. Đúng rồi, bỏ nước vào hấp, quá đơn giản, món này không cần Tề Mặc động thủ. Ly Tâm liền ném đống càng cua vào nồi rồi đổ một gáo nước lớn, món thứ hai coi như xong.

“Thịt cừu non…”.

Tay cầm một con cừu non to bằng mặt bàn nhỏ, Tề Mặc đưa mắt nhìn lò nướng lớn nhất trong nhà bếp. Hắn không ngại ngần bỏ thẳng con cừu vào lò nướng, đóng cửa rồi tung nắm đấm khởi động hết các phím trên lò nướng.

“Trời ơi, trời ơi, sẽ bị nổ đó”. Các đầu bếp hốt hoảng la lên.

Tiếp theo là món ngan nướng mật ong hạt dẻ. Tề Mặc không thèm nhìn lập tức nhét đồ ăn vào lò nướng và chỉnh nhiệt độ tới mức cao nhất.

“Trời ơi, con dao vẫn nằm trên đĩa ngan kìa”

“Có nước, có nước, nước sẽ làm máy móc ngừng hoạt động”.

“Tương gan ngỗng của tôi, cả thế giới mỗi ngày chỉ có thể sản xuất một trăm kg, không phải bôi loạn lên như vậy, khụ khụ…”.

Phập, Tề Mặc vung mạnh con dao, cái thớt bị chặt làm đôi, lưỡi dao chạm phải bàn bếp cứng liền bị mẻ. Tề Mặc hơi cau mày rồi thuận tay ném con dao vào thùng rác.

“Ôi, con dao quý hoàng gia Anh Quốc của tôi, nó đã theo tôi cả đời…”

Lúc này trong nhà bếp chỉ có tiếng máy móc thiết bị vận hành, tiếng dao rựa chan chán và tiếng kêu rên của các đầu bếp.

Ở bên ngoài, người của Tề Gia đã tụ tập hết về đây. Tề Mặc nấu ăn là một kỳ quan có một không hai trên đời. Dù vị trí tốt đã bị đám Hồng Ưng và Phong Vân William chiếm mất, bọn họ không nhìn thấy nhìn gì cả nhưng được tiếp cận ở cự ly gần cũng xứng đáng là một kỷ niệm khó quên trong đời. Vì vậy khu vực xung quanh nhà bếp chỉ một loáng đã chật ních người.

Ở cửa nhà bếp, Hồng Ưng và Hắc Ưng đưa mắt nhìn nhau, Hắc Ưng lễ phép gõ hai tiếng lên cửa kính rồi cất giọng cung kính: “Lão đại, Hắc Ưng có việc cần bẩm báo”.

Tề Mặc nghe nói vậy lập tức quay người bước đi. Đúng là chỉ Ly Tâm mới nghĩ ra chuyện xuống bếp nấu ăn, còn bắt hắn trợ giúp. Cô không cần thể diện hắn cũng cần, ban đầu hắn vốn định nhẫn nhịn cho qua nhưng đến lúc này hắn không thể chịu đựng hơn.

“Chị ơi, Tiểu Vũ gọi điện thoại”. Phong Vân William cũng phối hợp hét lên thông báo.

Ly Tâm liền bỏ những thứ ở trên tay đi theo Tề Mặc ra ngoài. Nhưng hai người mới tới cửa bếp, đằng sau có tiếng nổ cực lớn và một luồng khí nóng cuộn đến. Tề Mặc phản ứng nhanh né sang một bên và quay đầu nhìn, lò nướng đang bị nổ tung.

Tề Mặc đen mặt, hắn lập tức túm cổ áo Ly Tâm đi nhanh ra ngoài. Ly Tâm trợn tròn mắt nhìn cảnh tượng trong nhà bếp và đám đầu bếp mặt nhăn mày nhó ở trước cửa. Không phải đấy chứ, lần đầu

tiên cô xuống bếp không ngờ lại đốt cả nhà bếp, nhưng cô có làm gì đâu?

“Tề Mặc, là anh làm nổ nhà bếp”. Ly Tâm không quên các món vừa rồi đều do Tề Mặc thao tác.

“Em câm miệng ngay”. Tề Mặc gầm lên với Ly Tâm.

“Nội hàm của em…”

“Cuốn xéo…” Đám người ở bên ngoài nhà bếp giật mình hoảng hốt khi nghe tiếng thét của Tề Mặc.

Đám Hồng Ưng và Phong Vân William đều lắc đầu. Xem ra bất cứ ai cũng có sở trường và sở đoản, Tề Mặc và Ly Tâm tuy đứng trên đỉnh cao của thế giới nhưng trong lĩnh vực nấu nướng, họ vô cùng ngốc nghếch.

Tề Mặc bị mất hết thể diện, từ đó trở đi hắn không cho phép Ly Tâm mon men đến khu vực nhà bếp trong bán kính nửa mét, thậm chí cô không được phép nhắc đến từ “nấu nướng” trước mặt hắn, Ly Tâm phản kháng vô hiệu. Ngoài ra dưới "thủ đoạn tàn khốc" của Tề Mặc, Ly Tâm buộc phải thừa nhận, cả cuộc đời cô cũng đừng mơ có nội hàm về phương diện này.